

Το Όνειρο της Παντοκράτειρας

Η Πλοηγός και ο Δαίμονας
Βιβλίο Πρώτο

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-33-6

ISBN: 978-618-5031-34-3

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Το Όνειρο της Παντοκράτειρας

Η Πλοηγός και ο Δαίμονας,
Βιβλίο Πρώτο

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

**ΚΩΣΤΑΣ
ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ**

Διαβάστε περισσότερες ιστορίες από το **Θρυμματισμένο Σύμπαν**

Ένα Τρένο με Πολύχρωμες Γυναίκες
Ο Διαιρεμένος Θεός
Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου
Οι Υπέρμαχοι του Γαλανού Φωτός
Ο Θάνατος του Ξενιστή
Ο Πόλεμος των Ξένων
Οι Φύλακες των Πάγων
Ο Θίασος των Θαυμαστών Θηρίων
Η Πόλη των Αγαλμάτων
Ο Απομονωμένος Κόσμος
Ο Βασιλιάς, οι Νύφες, και η Μαύρη Δράκαινα
Το Τραγούδι της Ψυχής
Κρασί της Σεργήλης
Η Απειλή από τον Νεκρό Κόσμο
Οι Άνεμοι, το Μήνυμα, και ο Κώδικας

Δωρεάν στο
**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

Νόρχακ

1.

Η διαστασιακή δίοδος που οδηγούσε από την Αρβήντλια στη Νόρχακ ήταν μια τελείως ειδική περίπτωση, και άβολη για τα στρατεύματα της Παντοκράτειρας. Φτάνοντας σ'ένα νοτιοδυτικό μέρος της Αρβήντλια, στην περιοχή που οι γηγενείς ονόμαζαν Γιγάντων Τόπο, οι Παντοκρατορικοί έβλεπαν την αντανάκλασή τους σαν να κοίταζαν μέσα σε καθρέφτη· κι όταν πήγαιναν καταπάνω της, κατέληγαν – με κάποιον αλλόκοτο τρόπο – να επιστρέφουν στο σημείο απ'όπου είχαν ξεκινήσει. Όσοι τούς παρατηρούσαν, τους έβλεπαν να γίνονται ένα με την αντανάκλασή τους και μετά να έρχονται προς το μέρος τους.

Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί, ή πώς, ακριβώς συνέβαινε αυτό. Ακόμα κι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών ήταν μπερδεμένοι – αν και μελετούσαν το φαινόμενο με ενδιαφέρον.

Ο μόνος τρόπος για να περάσει κανείς από τούτο το μέρος ήταν ακολουθώντας δύο γραμμές στο έδαφος οι οποίες σχημάτιζαν ανάμεσά τους ένα μονοπάτι. Οι γραμμές αυτές ήταν χαραγμένες σαν να τις είχε λαξέψει το χέρι κάποιου συμπαντικού θεού, σαν να ήταν τμήμα του φυσικού τοπίου. Όταν κάποιος βάδιζε πάνω στο μονοπάτι που σχημάτιζαν, σε λίγο άφηνε πίσω του την Αρβήντλια και έφτανε στη Νόρχακ.

Το πρόβλημα ήταν ότι το μονοπάτι δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να περάσει κανείς από εκεί μεγάλα άρματα μάχης, επομένως τα στρατεύματα της Παντοκράτειρας έπρεπε να περιορίζονται σε οχήματα μετρίου μεγέθους το πολύ. Τα άλλα μπορούσαν να τα κατασκευάσουν στη Νόρχακ.

Αλλά δεν είχαν καταφέρει ακόμα να εδραιωθούν εκεί. Μόλις περνούσαν τη διαστασιακή δίοδο, οι γηγενείς τούς επιτίθονταν με πυροβόλα όπλα. Η Επανάσταση τούς είχε οπλίσει. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος – ο Αρχιπροδότης – ένας πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας, είχε βάλει το χέρι του κι εδώ.

Η Νόρχακ ήταν μια καινούργια διάσταση. Τουλάχιστον, είχε πρόσφατα ανακαλυφθεί. Πιο πριν, έλεγαν, ήταν απομονωμένη· δεν είχε επαφή με το υπόλοιπο σύμπαν. Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ – ένας άλλος σύζυγος της Παντοκράτειρας, επίσης προδότης – την είχε ανακαλύψει

και, με κάποια μέθοδο, την είχε ανοίξει, φέρνοντάς την σε επαφή με το Γνωστό Σύμπαν.

Εκείνο που αναρωτιόνταν πολλοί – ειδικώς οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών – ήταν πώς ο Τάμπριελ είχε εξαρχής εντοπίσει τη Νόρχακ αφού ήταν απομονωμένη. Μια απομονωμένη διάσταση, εξ ορισμού, ήταν αδύνατον να βρεθεί – γι' αυτό κιόλας οι απομονωμένες διαστάσεις θεωρούνταν, κατά κύριο λόγο, υποθετικές. Μέχρι στιγμής. Ο Τάμπριελ δεν ήταν καν του τάγματος των Ερευνητών· ανήκε στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων, και καταγόταν από τη Φεηνάρκια. Ήταν αδιανόητο ένας Δεσμοφύλακας να κατορθώσει κάτι τέτοιο.

Το είχε, όμως, κατορθώσει.

Και όχι μονάχα αυτό, αλλά στη Νόρχακ τον ονόμαζαν Μεγάλο Προφήτη, και ακουγόταν ότι είχε κάποιες «περίεργες δυνάμεις» – ό,τι κι αν σήμαινε τούτο.

Εκείνο, πάντως, που απασχολούσε περισσότερο τους Παντοκρατορικούς στρατιωτικούς ήταν η πολιτική επιρροή του Τάμπριελ επί της Νόρχακ, όχι το πώς ανακάλυψε και άνοιξε τη διάσταση, ούτε τι προφητικές δυνάμεις μπορεί να είχε. Το δεύτερο θέμα ήταν ακαδημαϊκό· το πρώτο, πρακτικό. Πρακτικότατο. Διότι ο Τάμπριελ δεν είχε στρέψει τους γηγενείς της Νόρχακ προς τη Συμπαντική Παντοκρατορία· τους είχε αφήσει ελεύθερους να κάνουν ό,τι ήθελαν, κι εκείνοι είχαν αρνηθεί να υποταχθούν στην Παντοκράτειρα. Είχαν συστρατευθεί με τον Αρχιπροδότη και την Επανάσταση.

Η Παντοκράτειρα ήταν έξαλλη. Ήθελε οπωσδήποτε να έχει τη Νόρχακ υπό την κυριαρχία της.

Γι' αυτό κιόλας το πρόβλημα της ισχυρής πολιτικής εξουσίας του Μεγάλου Προφήτη ήταν σημαντικό για τους στρατιωτικούς. Αν ο προδότης Τάμπριελ δεν έβγαινε από τη μέση, θα δυσκολεύονταν πολύ να κατακτήσουν τη Νόρχακ. Ίσως, δε, να μην κατόρθωναν καθόλου να την κατακτήσουν αλλά συνεχώς να συγκρούονταν στο πέρας της διαστασιακής διόδου από Αρβήντλια.

Οι Παντοκρατορικοί, τώρα, έκαναν ακόμα μία προσπάθεια. Στρατιώτες τους έβγαιναν από τη δίοδο, μαζί με οχήματα μάχης, και βρίσκονταν σε μια έρημο που θύμιζε τις ατέρμονες ερήμους της Αρβήντλια: μια ξεραϊλα από άμμο και πέτρα που απλωνόταν προς κάθε κατεύθυν-

ση: ένα μέρος που, απ'ό,τι είχαν πληροφορηθεί, οι γηγενείς αποκαλούσαν Ερημιές του Τέλους του Κόσμου, ή η Μεγάλη Ερημιά.

Κοντά στο πέρας της διόδου, οι Νορχάκιοι είχαν πάντοτε πολεμιστές τους, καθώς και μερικά οχυρωματικά έργα. Δεν ήταν όλοι από μία εθνικότητα της διάστασής τους, αλλά από διάφορες· οι σημαίες, όμως, που κυμάτιζαν είχαν δύο εμβλήματα: το κεφάλι μιας βρυχούμενης τίγρης πάνω από δύο διασταυρωμένα ξίφη· και ένα στέμμα πάνω από ένα δωδεκάγωνο σμαράγδι. Το πρώτο σύμβολο ήταν του Βασιλείου Τάρσαζ (όπου, όπως έλεγαν οι πληροφορίες των Παντοκρατορικών, κατοικούσε ο Μεγάλος Προφήτης) και το δεύτερο σύμβολο ήταν του Βασιλείου Ώσρανοκ. Αυτά τα δύο βασίλεια έμοιαζαν να είναι οι ισχυρότερες πολιτικές δυνάμεις στη διάσταση.

Οι πολεμιστές που φρουρούσαν τη διόδο αντέδρασαν με τον συνηθισμένο τους τρόπο στην εμφάνιση των Παντοκρατορικών. Τον τρόπο με τον οποίο αντιδρούσαν πάντα.

Τους πυροβόλησαν.

Οι Παντοκρατορικοί ανταπέδωσαν.

Το κροτάλισμα των όπλων και οι εκρήξεις αντήχησαν στην ερημιά, αναμιγμένα με τις κραυγές πολεμιστών και τον ήχο μηχανών.

Η Αλιζέτ βγήκε από την πίσω πόρτα ενός Παντοκρατορικού τετράκυκλου φορτηγού οχήματος, με το τουφέκι της στα χέρια. Αμέσως καλύφτηκε στο πλάι του τροχοφόρου και πυροβόλησε έναν από τους υπερασπιστές της διάστασης του οποίου το κεφάλι ίσα που διακρινόταν πίσω από τα οχυρωματικά έργα. Τον χτύπησε και είδε το αίμα του να πετάγεται, προτού ο άντρας χαθεί τελείως απ'το πεδίο όρασής της.

«Αλιζέτ,» της είπε ο Λοχαγός Φρανκ Νέρθηχ πλησιάζοντάς την από δίπλα. «Καλύτερα να πηγαίνεις όσο μπορούμε να τους κρατάμε απασχολημένους.»

«Μην ανησυχείς, Λοχαγέ,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ ψύχραιμα, και στράφηκε να τον κοιτάξει. «Θα φύγω.» Πέρασε το τουφέκι της στον ώμο.

Τον τρόμαζε τον Φρανκ τούτη η γυναίκα. Έμοιαζε να έχει κάτι το αφύσικο επάνω της. Μπορεί να ήταν αυτά τα γκρίζα γυαλιστερά μάτια που θύμιζαν ψυχρό ατσάλι – τα μάτια φόνισσας. Από την άλλη, μπορεί και να ήταν η ιδέα του: το γεγονός ότι ο Φρανκ ήξερε πως η Αλιζέτ ήταν Μαύρη Δράκαινα – μια από τις τελευταίες που είχαν μείνει στο πλευρό της Παντοκράτειρας.

Ο λοχαγός ένευσε. «Πήγαινε,» είπε, επιτακτικά.

Η Αλιζέτ αγνόησε το άγχος του, ενώ πυροβολισμοί, εκρήξεις, και κραυγές αντηχούσαν από γύρω. Μπήκε στο φορτηγό και, μετά από λίγο, βγήκε καβαλώντας ένα κατάμαυρο δίκυκλο, όπου ήταν φορτωμένος ο λιγοστός εξοπλισμός της. Τράβηξε τα σκούρα γυαλιά της από το εσωτερικό της κάπας της και τα φόρεσε. Ύστερα έδεσε τα μακριά, λεία, μαύρα μαλλιά της κότσο πίσω απ'το κεφάλι της, διαδικαστικά, σαν να ετοιμαζόταν για επαγγελματική επίσκεψη. Οι σφριγηλοί μύες των χεριών της πάλλονταν κάτω από τα εφαρμοστά μανίκια της μελανής στολής της.

Ο Φρανκ κοίταζε μια αυτήν μια το πεδίο της μάχης.

«Πώς τη βλέπεις την κατάσταση, Λοχαγέ;» ρώτησε η Αλιζέτ, με κοφτή, ουδέτερη φωνή. «Έχω καλές πιθανότητες να περάσω;» Έμοιαζε να τον ειρωνεύεται.

Εκείνος απάντησε σοβαρά: «Μπορείς να φύγεις – πολύ γρήγορα – προς τα νότια.»

«Ωραία.» Η Αλιζέτ έκανε τη μηχανή του δίκυκλού της να μουγκρίσει σαν θηρίο που ανυπομονούσε να τρέξει. «Τίποτ'άλλο, Λοχαγέ;»

«Καλή τύχη, Μαύρη Δράκαινα. Κι ας είναι ο Κρόνος μαζί σου.»

Η Αλιζέτ γέλασε κοφτά. «Ο Κρόνος δεν είναι θεός αυτής της διάστασης, Λοχαγέ. Καλή τύχη σ'εσένα.»

Κι έφυγε από δίπλα του, επιταχύνοντας και βάζοντας το μαύρο δίκυκλό της να τρέξει με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα μέσα στην αυγή. Μια ώρα της ημέρας που επίτηδες είχαν επιλέξει οι Παντοκρατορικοί, επειδή θα είχαν τον ήλιο πίσω τους και, ως εκ τούτου, οι υπερασπιστές της διάστασης θα βρίσκονταν σε μειονεκτική θέση.

Δεν μπορείς να διακρίνεις καλά – ούτε να σημαδέψεις – κάποιον που έχει τον ήλιο πίσω του.

Η Αλιζέτ, τρέχοντας προς τα νότια, έφυγε από το πεδίο της μάχης χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Μονάχα σε μια στιγμή χρειάστηκε ν'αποφύγει μια έκρηξη· αλλά αυτό δεν ήταν δύσκολο για εκείνη.

2.

Η Αλιζέτ διέσχισε τις Ερημιές του Τέλους του Κόσμου προς τα νοτιοδυτικά. Ατελείωτες εκτάσεις με άμμο και πέτρες. Τίποτα ζωντανό δεν

φαινόταν πουθενά. Μονάχα ο άνεμος ακουγόταν να σφυρίζει, και η μηχανή του δίκυκλού της να γρυλίζει.

Η μονοτονία του τοπίου ήταν τρομαχτική, ακόμα και για εκείνη.

Και δυστυχώς οι χάρτες που είχαν οι Παντοκρατορικοί ήταν γενικοί, στην καλύτερη περίπτωση. Εκεί όπου υπήρχε η Μεγάλη Ερημιά ήταν άδεια. Δεν είχαν τίποτα. Όμως, βάσει λογικής, αν η Αλιζέτ ακολουθούσε σταθερά νοτιοδυτική πορεία, θα έφτανε στον ποταμό Κις-χαρ Ιχ, στις εκβολές του οποίου βρισκόταν η Καρκούμ – ο προορισμός της.

Οι υπολογισμοί της αποδείχτηκαν σωστοί. Μετά από τεσσερισημίσι ώρες γρήγορης οδήγησης επάνω σε άγονα εδάφη, βρέθηκε σε μια πεδιάδα με χαμηλό χόρτο και, έπειτα, στις όχθες ενός μεγάλου ποταμού. Αυτός, σκέφτηκε η Αλιζέτ σταματώντας το δίκυκλό της και βάζοντας το ένα της πόδι στη γη, *πρέπει νάναι ο Κις-χαρ Ιχ*.

Κατέβηκε από τη σέλα για να ξεπιαστεί και κοίταξε προς τα νότια. Δεν φαινόταν καμία πόλη· μονάχα ένας καταυλισμός, όπου η Αλιζέτ μπορούσε να διακρίνει και δύο ψηλά ζώα με πελώριους χαυλιόδοντες και προβοσκίδες. Οι ελέφαντες ετούτης της διάστασης έμοιαζαν πραγματικά άγριοι.

Η Καρκούμ, αναμφίβολα, ήταν παρακάτω. Εξάλλου, υποτίθεται πως βρισκόταν στις ακτές του Ανατολικού Πελάγους, κι από εδώ η Αλιζέτ δεν έβλεπε θάλασσα.

Ο καιρός ήταν γλυκός. Σίγουρα δεν έκανε κρύο, αλλά ούτε και πολλή ζέστη έκανε. Η Αλιζέτ έβγαλε τις μπότες της και βάδισε, για λίγο, ξυπόλυτη στα ρηχά του ποταμού, παρακολουθώντας τα ψάρια που φαινόταν κάτω από την επιφάνειά του. Πιο πέρα, στα βαθιά, είδε κάτι άλλα, πολύ μεγαλύτερα ψάρια να πηδάνε πάνω από το νερό προτού ξαναβουτήξουν μέσα. Εντυπωσιακό θέαμα: ειδικά έτσι όπως κινούνταν, σε αγέλες.

Η Αλιζέτ, με μια γρήγορη κίνηση, άρπαξε ένα ψάρι από τα ρηχά όπου βάδιζε και το κράτησε ανάμεσα στα χέρια της καθώς εκείνο σπαρταρούσε. Το πήγε παραπέρα, του έβγαλε τα λέπια χρησιμοποιώντας ένα μαχαίρι, του άνοιξε την κοιλιά και το καθάρισε. Ύστερα, άναψε μια μικρή φωτιά και το έψησε.

Δεν ήταν άσχημο.

Όταν τελείωσε το φαγητό της και θεωρούσε ότι είχε ξεκουραστεί αρκετά, φόρεσε τις μπότες της, έσβησε τη φωτιά (και κάθε σημάδι

της), και ανέβηκε στο δίκυκλο. Το ενεργοποίησε και κοίταξε τον μετρητή ενέργειας. 58%. Η ενεργειακή κατανάλωση φαινόταν φυσιολογική σε τούτη την καινούργια διάσταση. Όπως και στη Σεργήλη, πάνω-κάτω, την υπολόγιζε η Αλιζέτ. Πάντως, καμία σχέση με την Αρβήντλια, όπου η ενέργεια τελείωνε γρήγορα.

Ακολουθώντας τις όχθες του Κις-χαρ Ιχ, ταξίδεψε νότια. Περνώντας δίπλα από τον καταυλισμό έριξε μια ματιά εκεί και είδε ανθρώπους που τις θύμιζαν νομάδες. Δεν τους έδωσε σημασία. Εκείνοι, όμως, αναμφίβολα την πρόσεξαν· την έδειξαν με τα χέρια τους. Μάλλον, δεν έβλεπαν πολλά ενεργειακά οχήματα εδώ. Προτού ο Προδότης ανοίξει ετούτη τη διάσταση, οι γηγενείς της δεν είχαν καθόλου ανεπτυγμένη τεχνολογία. Πολεμούσαν με σπαθιά και τόξα, και κινούνταν με κάρα που τα τραβούσαν ζώα. Και δεν έφταιγε κάτι στη φύση της διάστασής τους· απλώς δεν είχαν ανακαλύψει αυτά τα πράγματα. Κι ακόμα και τώρα, τέτοια μηχανήματα δεν ήταν και τόσο διαδεδομένα στη Νόρχακ, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έφερναν οι κατάσκοποι της Παντοκράτειρας.

Σε λιγότερο από μία ώρα, η Αλιζέτ αντίκρισε τις ακτές μιας ανοιχτής θάλασσας – το Ανατολικό Πέλαγος, δίχως αμφιβολία – τις εκβολές του Κις-χαρ Ιχ, και μια πόλη που δεν μπορεί να ήταν άλλη από την Καρκούμ.

Ακριβώς όπως την περιέγραφαν οι αναφορές των κατασκόπων. Μια περιτειχισμένη πόλη, γύρω απ'την οποία απλώνονταν αρχαία ερείπια. Πάνω από τα τείχη της μπορούσε κανείς να διακρίνει ψηλά οικοδομήματα: πολυκατοικίες, ερειπωμένες όμως, έρημες, άδειες. Τα σκέλεθρα κάποιου προηγούμενου, αρχαιότερου πολιτισμού.

Η Αλιζέτ τις κοίταζε τώρα με τα κιάλια της, έχοντας σταματήσει το δίκυκλό της.

Οι αναφορές των κατασκόπων έλεγαν πως οι κάτοικοι της Καρκούμ έμεναν σε χαμηλά οικήματα χτισμένα γύρω από τις παλιές πολυκατοικίες. Ελάχιστοι κατοικούσαν μέσα σ'αυτές, και ήταν, συνήθως, πολύ φτωχοί για να μείνουν αλλού.

Το Κάστρο της Καρκούμ βρισκόταν επάνω σ'ένα ύψωμα, και η Αλιζέτ μπορούσε εύκολα να το διακρίνει. Εδώ κατοικούσε ο Άρχοντας της πόλης, ο Νίρναλωμ ο Μαυρομάτης: ένας πρώην πειρατής που έλεγαν

ότι είχε μάτια κατάμαυρα, χωρίς καθόλου κόρη. Κι ετούτη δεν ήταν η μόνη παράξενη φήμη που κυκλοφορούσε γι'αυτόν.

Καρκούμ... σκέφτηκε η Αλιζέτ, κατεβάζοντας τα κιάλια της.

Ας μη μπορούμε έτσι ώστε να τραβήξουμε την προσοχή κανενός κατασκόπου του «Μεγάλου Προφήτη»... Πήγε το δίκυκλό της σ'ένα σύδεντρο και το έκρυψε εκεί, μέσα στη βλάστηση, με τέτοιο τρόπο που έπρεπε νάχεις τη ματιά αετού για να το διακρίνεις από μακριά. Έπειτα, έβγαλε τη μελανή στολή της Μαύρης Δράκαινας και ντύθηκε με ρούχα φτιαγμένα σύμφωνα με τη μόδα της Νόρχακ.

Όταν ήταν έτοιμη, ξεκίνησε για την Καρκούμ.

3.

Η πόλη απλωνόταν κι από τις δύο όχθες του ποταμού, αν και από τη δυτική μεριά ήταν μεγαλύτερη. Το ίδιο ίσχυε και για τον ερειπιώνα που την περιτριγύριζε.

Η Αλιζέτ, έχοντας πλησιάσει από τα ανατολικά, βάδιζε ανάμεσα στα παλιά, μισογκρεμισμένα οικοδομήματα, πολλά από τα οποία ήταν σκέλεθρα πολυκατοικιών. Όχι όλα όμως. Και ορισμένα έμοιαζαν κατοικημένα. Σκιερές μορφές φαίνονταν να σέρνονται μέσα τους.

Οι πληροφορίες που είχε έλεγαν ότι ο ερειπιώνας της Καρκούμ ήταν επικίνδυνος. Ο Άρχοντας της πόλης δεν πρόσφερε καμία προστασία εδώ· το μέρος ήταν ζούγκλα. Και περιφέρονταν άνθρωποι που έψαχναν για δούλους.

Μια γυναίκα που βάδιζε μόνη της ανάμεσα στα ερείπια, σίγουρα, δεν ήταν ασφαλής. Πολλά από τα μάτια που την παρατηρούσαν δεν ήταν φιλικά. Δεν ήταν καν ουδέτερα.

Η Αλιζέτ δεν ξεπλάγη όταν τέσσερις άνθρωποι παρουσιάστηκαν εμπρός της, σχηματίζοντας ημικύκλιο. Οι τρεις ήταν άντρες, η μία γυναίκα, ψηλή και γεροδεμένη. Οι δύο από τους άντρες είχαν δέρμα κατάρμαυρο· ο άλλος άντρας και η γυναίκα είχαν δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως η Αλιζέτ. Οι δύο δερματικοί χρωματισμοί της Νόρχακ· δεν υπήρχαν γηγενείς διαφορετικού χρώματος σ'ετούτη τη διάσταση, σύμφωνα με τις πληροφορίες των κατασκόπων της Παντοκράτειρας.

«Τι έχουμε εδώ;» είπε ο ένας από τους μαυρόδερμους άντρες, χασκογελώντας καθώς ατένιζε την Αλιζέτ. Μιλούσε στην Οικουμενική, την

κοινή γλώσσα της Νόρχακ' η Αλιζέτ είχε μάθει τα βασικά της προτού έρθει εδώ. Πολλοί από τους γηγενείς μιλούσαν και τη Συμπαντική, αφού τώρα πλέον βρίσκονταν κάμποσο καιρό σε επαφή με το υπόλοιπο σύμπαν' αλλά υπήρχαν ακόμα περισσότεροι που ήξεραν μόνο την Οικουμενική.

«Για έλα ήρεμα μαζί μας, όμορφη,» είπε ο λευκόδερμος άντρας, που ήταν μονόφθαλμος και είχε μακριά, γκριζα μαλλιά. Κρατούσε ένα ξύλινο ρόπαλο.

Η Αλιζέτ δεν κινήθηκε απ'τη θέση της. Τους παρατηρούσε.

«Λες νάναι κουφή;» γέλασε ο μαυρόδερμος άντρας που είχε μιλήσει πρώτος, και ζύγωσε για να την αρπάξει απ'το μπράτσο με το ένα χέρι, ενώ στο άλλο του χέρι βαστούσε ένα μακρύ, πλατυλέπιδο μαχαίρι.

Η Αλιζέτ τον κλότσησε και τον κοπάνησε στη μύτη με το κάτω της παλάμης της. Ο άντρας σωριάστηκε, διπλωμένος και αιμόφυρτος.

Οι άλλοι, κραυγάζοντας σαν θηρία, της όρμησαν. Ο δεύτερος μαυρόδερμος περιέστρεψε μια αλυσίδα πάνω απ'το κεφάλι του, την οποία ανέμισε προς το μέρος της Αλιζέτ. Εκείνη έσκυψε αποφεύγοντάς την, την άρπαξε με το ένα χέρι, και, τραβώντας τον αντίπαλό της κοντά, τον κλότσησε άγρια στο γόνατο. Το κόκαλο έσπασε και ο μαυρόδερμος έπεσε ουρλιάζοντας.

Η μεγαλόσωμη γυναίκα έκανε να χτυπήσει την Αλιζέτ μ'ένα μακρύ ραβδί που επάνω του μεγάλα κόκαλα ήταν καρφωμένα. Η Μαύρη Δράκαινα απέφυγε το αλλόκοτο όπλο με τέτοιο τρόπο που αυτό χτύπησε τον άλλο της εχθρό – τον μονόφθαλμο λευκόδερμο άντρα – στο δεξί μπράτσο. Εκείνος κραύγασε, φτύνοντας βρισιές στην Οικουμενική γλώσσα τις οποίες η Αλιζέτ δεν κατάλαβε.

Η μεγαλόσωμη γυναίκα προσπάθησε πάλι να τη χτυπήσει' αλλά τώρα εκείνη είχε ήδη τραβήξει ένα ξιφίδιο από τη μπότα της και, εκτοξεύοντάς το, βρήκε την αντίπαλό της στον λαιμό, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα.

Ο μονόφθαλμος έμεινε μόνος, αιμορραγώντας από το δεξί χέρι και βαστώντας ένα κοντό σπαθί.

«Φύγε,» του είπε η Αλιζέτ, πηγαίνοντας να τραβήξει το ξιφίδιό της από το λαιμό της μεγαλόσωμης γυναίκα, που σπαρταρούσε πεσμένη ανάσκελα.

Ο άντρας γύρισε και έτρεξε.

Η Αλιζέτ πάτησε στο στήθος της ετοιμοθάνατης με το μποτοφορεμένο πόδι της, τράβηξε το ξιφίδιο απ'το λαιμό της, και, με μια γρήγορη κίνηση, το ύψωσε και το εκτόξευσε.

Ο μονόφθαλμος σωριάστηκε με τη λεπίδα καρφωμένη στην αριστερή ωμοπλάτη.

Η Αλιζέτ τον πλησίασε, πήρε πίσω το όπλο της, το σκούπισε, και το θηκάρωσε στη μπότα της. Οι δύο μαυρόδερμοι, που βογκούσαν διπλωμένοι στο έδαφος, έκαναν τους μισολιπόθυμους ελπίζοντας ότι η Αλιζέτ δεν θα τους σκότωνε κι αυτούς.

Εκείνη βαριόταν ν'ασχοληθεί άλλο μαζί τους, έτσι έφυγε.

Στην πύλη της Καρκούμ, στο τέλος του ερειπιώνα, ένας φρουρός τής φώναξε «Ε, κυρία!» και ζύγωσε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Φέρνεις τίποτα να πουλήσεις;»

Η Αλιζέτ είχε μόνο έναν μικρό σάκο στον ώμο της. «Όχι,» είπε, ατενίζοντας σταθερά τον φρουρό.

«Ντάξει. Πέρνα.» Της έκανε νόημα με το κεφάλι.

Η Αλιζέτ βάδισε στους δρόμους της Καρκούμ έχοντας την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, γιατί, διαφορετικά, ίσως οι κατάσκοποι του Προδότη να την αναγνώριζαν. Αναμφίβολα, ο «Μεγάλος Προφήτης» θα φοβόταν μήπως η Παντοκράτειρα στείλει κάποιον για να τον δολοφονήσει και ποιος θα ήταν καλύτερος γι'αυτή τη δουλειά από μια Μαύρη Δράκαινα; Δεν ήταν όλες τους προδότριες... παρότι πλέον μονάχα δύο είχαν απομείνει που υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα. Η Αλιζέτ θεωρούσε τον εαυτό της άψογο στη δουλειά της. Και όσοι την ήξεραν δεν την έλεγαν Σκοτεινή Βασίλισσα χωρίς καλό λόγο... Οι προδότριες δεν μπορούσαν να συγκριθούν μαζί της. Εξάλλου, η Παντοκράτειρα τις είχε τιμωρήσει επειδή ήταν ανίκανες να ανταποκριθούν στα καθήκοντά τους. Κι εκείνες, αντί να αποδεχτούν την τιμωρία τους, είχαν επαναστατήσει εναντίον της συμμαχώντας με τον Αρχιπροδότη...

Η Αλιζέτ, ακολουθώντας τις πληροφορίες που είχε, έφτασε τελικά στο πανδοχείο που άκουγε στο όνομα *Τρύπιο Καλύβι*. Παρά την ονομασία του, ήταν πιο καλοφτιαγμένο από τα περισσότερα οικήματα ετούτης της πόλης. Η Αλιζέτ έσπρωξε την εξώπορτα και μπήκε σε μια τραπεζαρία γεμάτη κόσμο, έντονες μυρωδιές (οι πιο πολλές όχι ευχά-

ριστες), και καπνό. Δύο ημίγυμνες λευκόδερμες χορεύτριες λικνίζονταν επάνω σε τέσσερα ενωμένα τραπέζια.

Πού ήταν ο σύνδεσμός της;

Η Αλιζέτ τον είδε σ'ένα γωνιακό τραπεζάκι. Μαζί με μια μαυρόδερμη γυναίκα με πράσινα μαλλιά η οποία πρέπει να ήταν πόρνη. Η αμφίεσή της, τουλάχιστον, αυτό υποδήλωνε, όπως επίσης και το γεγονός ότι ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στον κατάσκοπο, με το ένα της πόδι να τυλίγει τους μηρούς του και το ένα της χέρι γύρω από τη μέση του.

Ο κατάσκοπος, που το όνομά του ήταν Κάρβιελ, είχε μαύρο δέρμα και γαλανά μαλλιά. Καταγόταν από τη Φηνάρκια, και είχε υπηρετήσει καλά την Παντοκρατορία για χρόνια. Τώρα, τον είχαν στείλει εδώ, στη Νόρχακ, για να παρατηρεί και να συγκεντρώνει πληροφορίες.

Καθώς πασπάτευε την πόρνη που ήταν απλωμένη επάνω του, κάπνιζε ένα μακρύ κοκάλινο τσιμπούκι. Στο τραπέζι μπροστά του υπήρχαν φαγητά και ποτά.

Η Αλιζέτ πλησίασε. Του έκανε ένα σημάδι με τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού.

Τα μάτια του γυάλισαν. Ψιθύρισε κάτι στην πόρνη και, παραμερίζοντάς την, σηκώθηκε από το τραπέζι για να ζυγώσει την Αλιζέτ.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε.

Εκείνη δεν ήταν βέβαιη ότι την είχε αναγνωρίσει. «Μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Έλα μαζί μου.»

Ο Κάρβιελ την οδήγησε στον δεύτερο όροφο του πανδοχείου, στο δωμάτιό του.

Η Αλιζέτ κατέβασε την κουκούλα της κάπας της, και είδε τα μάτια του να στενεύουν. *Τώρα με αναγνώρισε, μάλλον.* «Χρειάζομαι έναν τρόπο για να φτάσω γρήγορα και απαρατήρητη στη Φέντινκεχ,» του είπε.

Ο Κάρβιελ συνοφρυώθηκε. «Αποφάσισε η Μεγαλειότητα να τον δολοφονήσει;»

«Αυτό είναι δική της δουλειά. Μπορείς να κάνεις εκείνο που σου ζητήσα;»

«Θα πρέπει να πάρεις πλοίο. Δεν είναι δύσκολο. Μπορώ να το κανονίσω αν θέλεις. Εσύ είσαι μόνο, ή είναι και κανένας άλλος;»

«Εγώ μόνο. Αλλά έχω μαζί μου ένα δίκυκλο και κάποια όπλα.»

«Δίκυκλο, ε; Ενεργειακό; Δύσκολο να μεταφερθεί αυτό απαραίτητο. Θα πρέπει να τ'αφήσεις πίσω.»

Η Αλιζέτ ένευσε. «Το φανταζόμουν.»

«Τα υπόλοιπα θα τα κανονίσουμε. Εύκολα. Εν τω μεταξύ, πρέπει να μείνεις ίσως κάποιες μέρες στο πανδοχείο.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Είναι καλό το φαγητό, τουλάχιστον;»

«Δεν έχει και καλύτερο σε τούτη την πόλη.»

4.

Μετά από τέσσερις ημέρες, η Αλιζέτ μπάρκαρε σ'ένα πλοίο που πήγαινε στο Βασίλειο Τάρσαζ. Μαζί της είχε όλα της τα όπλα αλλά όχι και το δίκυκλό της. Πράγμα που δεν την προβλημάτιζε – δε θα της χρειαζόταν για να ολοκληρώσει την αποστολή της.

Το πλοίο έπλευσε δυτικά, κατά μήκος των ακτών της Γης των Ταργκάφλι, όπως ονομάζονταν ετούτες οι περιοχές, οι οποίες ήταν, στο μεγαλύτερό τους μέρος, άγριες – γεμάτες ζούγκλες, ερημιές, χορταρισμένες πεδιάδες, και βαλτοτόπια: ένα ατίθασο, χαοτικό αμάλγαμα γεωγραφίας.

Ο άνεμος ήταν ευνοϊκός, και η Αλιζέτ έφτασε στη Φέντινκεχ, την πρωτεύουσα του Τάρσαζ, μετά από πέντε ημέρες, την αυγή της έκτης. Το πλοίο της είχε κάνει δύο στάσεις κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του: μία στη Μίερκαχ, στα ανατολικά σύνορα του βασιλείου, στις εκβολές του ποταμού Σάρηακ και μία στην Κάρναλχ, στις εκβολές του ποταμού Νύραλοκ. Μετά, είχε ακολουθήσει τον ποταμό Νύραλοκ προς τα βόρεια και είχε, τελικά, αγκυροβολήσει στο λιμάνι της Φέντινκεχ, η οποία ήταν οικοδομημένη στις ανατολικές όχθες.

Η Αλιζέτ είχε χάρτη της πρωτεύουσας του Τάρσαζ παρότι οι κατάσκοποι της Παντοκράτειρας δεν φαινόταν να μπορούν να στεριώσουν εδώ. Το δίκτυο του Προδότη ήταν πολύ ισχυρό. Ορισμένες φήμες, μάλιστα, έλεγαν ότι ο Μεγάλος Προφήτης είχε, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, άμεση επαφή με τους κατασκόπους του: έβλεπε μέσα από τα μάτια τους και άκουγε μέσα από τ'αφτιά τους. Η Αλιζέτ υπέθετε ότι αυτές πιθανώς να ήταν προκαταλήψεις των ντόπιων· ωστόσο, όφειλε να είναι προσεχτική. Μια Μαύρη Δράκαινα πάντοτε ήταν προσεχτική.

Το πρώτο πράγμα που έκανε, φτάνοντας στη Φέντινκεχ, ήταν να κλείσει δωμάτιο στη *Φωλιά της Καρδερίνας*, ένα πανδοχείο στη Μεγά-

λη Αγορά. Μετά, βγήκε για να κάνει μια βόλτα στην πόλη, να δει αν όλα τα αξιοθέατα ήταν όπως τα έδειχνε ο χάρτης της και όπως τα είχαν αναφέρει οι κατάσκοποι της Παντοκράτειρας. Και, πράγματι, έτσι ήταν. Υπήρχαν δύο αγορές στη Φέντινκεχ, η Μεγάλη και η Μικρή (ή Λιμαναγορά)· υπήρχε, επίσης, η Αρένα (όπου γίνονταν διάφορα αγωνίσματα), η Μεγάλη Βιβλιοθήκη, η Πινακοθήκη, το Θέατρο των Φεγγαριών, ο Νός του Μαράνχαλωμ, το Βασιλικό Παλάτι, και η Ακρόπολη.

Η Αλιζέτ έδωσε ιδιαίτερη σημασία στο παλάτι, γιατί εδώ διέμεναν η Βασίλισσα Παμράνεχ και ο Προδότης. Κι εδώ ήταν που θα έπρεπε να εισβάλει.

Την υπόλοιπη ημέρα, προετοιμαζόταν. Ανάμεσα σε άλλα, άκουσε και τις φήμες που κυκλοφορούσαν, για να μάθει μήπως ο Μεγάλος Προφήτης είχε φύγει. Απ'ό,τι πληροφορήθηκε, όμως, εδώ ήταν. Όταν νύχτωσε, επομένως, μπορούσε να ξεκινήσει. Έβγαλε τα ρούχα της μόδας των γηγενών και φόρεσε τη μελανή στολή της. Θηκάρωσε τα όπλα της επάνω της και, μέσα στο σκοτάδι, ζύγωσε το Βασιλικό Παλάτι.

Δεν το βρήκε δύσκολο να περάσει από τον κήπο και να εισβάλει στο εσωτερικό. Χρειάστηκε να σκοτώσει μονάχα έναν φρουρό: πράγμα το οποίο έκανε τελείως αθόρυβα, κλείνοντας το στόμα του άντρα με το ένα χέρι και σκίζοντάς του τον λαιμό με ένα ξιφίδιό της. Μετά, βάδισε, σιωπηλά, μέσα στις αίθουσες και τους διαδρόμους του παλατιού, αποφεύγοντας τους φύλακες. Τα υπνοδωμάτια, λογικά, θα ήταν στα επάνω πατώματα. Όταν ανέβαινε εκεί θα ακινητοποιούσε έναν φρουρό ή υπηρέτη και θα τον ανάγκαζε να της αποκαλύψει πού ακριβώς έμενε ο Μεγάλος Προφήτης.

Παράξενο, πάντως, ήταν το γεγονός ότι ο Προδότης φαινόταν νάναι τόσο αφύλαχτος. Η Αλιζέτ περίμενε πως θα συναντούσε μεγαλύτερη αντίσταση – και ήταν προετοιμασμένη κατάλληλα, φυσικά· μια Μαύρη Δράκαινα *πάντα* είναι προετοιμασμένη. Το πράγμα τώρα, όμως, της έμοιαζε πολύ εύκολο. *Υποπτα* εύκολο. Ο Τάμπριελ ίσως να είχε στήσει κάποια παγίδα για τους επίδοξους δολοφόνους του. Ίσως να ήταν έτοιμος για την Αλιζέτ με τρόπο που εκείνη αδυνατούσε ακόμα να εντοπίσει. Επομένως, είχε τα μάτια της και τ'αφτιά της ανοιχτά. Ακόμα και τη μύτη της – πολλές φορές, μια οσμή προειδοποιούσε πριν από οτιδήποτε άλλο. Και τα πόδια της Αλιζέτ κινούνταν σαν τα πόδια γά-

τας, ντυμένα με μπότες από μαλακό δέρμα, μην κάνοντας τον παραμικρό θόρυβο.

Η Αλιζέτ ανέβηκε στα επάνω πατώματα του παλατιού. Είδε μια υπηρέτρια με την άκρια του ματιού της. Αμέσως κρύφτηκε στις σκιές μιας γωνίας. Η υπηρέτρια – μια κοπέλα με λευκό ροζ-δέρμα και ξανθά μαλλιά – πέρασε από δίπλα της ενώ χασμουριόταν. Η Αλιζέτ την άρπαξε και κλείνοντάς της το στόμα την τράβηξε μες στο σκοτάδι.

«Αν κάνεις πως φωνάζεις θα σε σκοτώσω,» της είπε, πιέζοντας την αιχμή του ξιφιδίου της κάτω από το αριστερό στήθος της κοπέλας.

Η υπηρέτρια δεν άργησε να της αποκαλύψει πού ήταν τα διαμερίσματα του Μεγάλου Προφήτη: οπότε η Αλιζέτ την αναισθητοποίησε μ'ένα γρήγορο χτύπημα στον αυχένα, την έδεσε και τη φίμωσε, και την άφησε στο σκοτάδι της γωνίας όπου την είχε τραβήξει.

Ανέβηκε μερικές σκάλες – που φωτίζονταν από μια μεγάλη ενεργειακή λάμπα (όχι κάτι το συνηθισμένο στη Νόρχακ ακόμα) – βάδισε κατά μήκος ενός μικρού διαδρόμου, έκανε να μπει σε μια αίθουσα–

Σταμάτησε, ξαφνιασμένη, στο κατώφλι.

Ένας άντρας στεκόταν μέσα στην αίθουσα, μπροστά σ'ένα παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω, την πόλη της Φέντινκεχ. Η Αλιζέτ έβλεπε την πλάτη του. Ήταν ψηλός, με μαλλιά μακριά και λευκά, δεμένα κοτσίδα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ραβδί με μια ολοστρόγγυλη, πορφυρή σφαίρα στην κορυφή του. Το στέλεχός του ήταν μαύρο και διακοσμημένο με ασημένιους, λαξευτούς κρίκους.

Αυτός είναι!

Ο Τάμπριελ. Ο Προδότης. Ο Μεγάλος Προφήτης της Νόρχακ.

Είχε πέσει επάνω του. Τυχαία.

Προτού το χέρι της πάει στο πιστόλι στη ζώνη της, ο Τάμπριελ μίλησε:

«Καλησπέρα, Αλιζέτ,» είπε.

Παγίδα!

Η Αλιζέτ τράβηξε το πιστόλι της, τον σημάδεψε, καθώς εκείνος στρεφόταν για να την κοιτάξει με ψυχρά γκρίζα μάτια.

«Ήρθες να με σκοτώσεις;» ρώτησε ο Τάμπριελ. Το πορφυρόδερμο πρόσωπό του δεν αποκάλυπτε τίποτα: ούτε ικανοποίηση επειδή η Αλιζέτ είχε πέσει στην παγίδα του, ούτε φόβο επειδή τον σημάδευε με το

πιστόλι της, ούτε διασκέδαση επειδή είχε κάνει κάποιο αστείο κατά τη γνώμη του.

Η Αλιζέτ, ενώ εξακολουθούσε να σημαδεύει τον Προδότη, κοίταξε, με τις άκριες των ματιών της, δεξιά κι αριστερά μέσα στην αίθουσα, να δει μήπως ήταν και κανένας άλλος εδώ. Επίσης, τ'αφτιά της ήταν ανοιχτά, μήπως ακούσει κάποιον να έρχεται από πίσω της. Οι αισθήσεις της, όμως, δεν της αποκάλυψαν τίποτα. Κανέναν κίνδυνο. Δεν είναι δυνατόν...

«Δεν είναι παγίδα, Αλιζέτ,» είπε ο Τάμπριελ βαδίζοντας προς το τραπέζι της αίθουσας. «Μπορούμε να καθίσουμε και να συζητήσουμε;»

«Μείνε στη θέση σου!» πρόσταξε η Αλιζέτ, περνώντας το κατώφλι και συνεχίζοντας να τον σημαδεύει.

Ο Τάμπριελ σταμάτησε να βαδίζει, λίγο προτού φτάσει στο τραπέζι. «Δεν έχω όπλα επάνω μου.»

Ένας πυροβολισμός αντήχησε.

Το πιστόλι πετάχτηκε από το χέρι της.

Η Αλιζέτ στράφηκε προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει η ριπή-

Μια ξαφνική θύελλα από ξανθά μακριά μαλλιά, κατάλευκο σαν χιόνι δέρμα, κατάμαυρη στολή-

Μια μπότα κλότσησε την Αλιζέτ στο στήθος, τινάζοντάς την πίσω, να κατρακυλήσει στο πάτωμα και, πάραυτα, να πεταχτεί πάλι στα πόδια της, με τα γόνατα λυγισμένα και τα χέρια της σε αμυντική θέση μάχης.

Η αντίπαλός της ήταν η Ανταρλίδα, είδε: μια από τις Μαύρες Δράκαινες που είχαν προδώσει την Παντοκράτειρα. Η Αλιζέτ το είχε ακούσει ότι αυτή η προδότρια ζούσε μαζί με τον Τάμπριελ τώρα.

«Ανταρλίδα!» φώναξε ο Τάμπριελ. «Σου είπα να μην ανακατευτείς. Και συμφώνησες.» Ακουγόταν θυμωμένος.

«Άλλαξα γνώμη,» αποκρίθηκε εκείνη, ορμώντας καταπάνω στην Αλιζέτ.

Μια καταιγίδα από χτυπήματα με χέρια και πόδια ακολούθησε καθώς η μια Μαύρη Δράκαινα προσπαθούσε να εξουδετερώσει την άλλη και καμια, στην αρχή, δεν φαινόταν να μπορεί να το καταφέρει. Η Αλιζέτ, όμως, ήξερε ότι αυτό συνέβαινε επειδή η Ανταρλίδα είχε κερδίσει κάποιο σχετικό πλεονέκτημα με την αιφνίδια εμφάνισή της και με εκείνη την πρώτη κλοτσιά σε διαφορετική περίπτωση, θα νικιόταν πο-

λύ γρήγορα. Ήταν κατώτερη από την Αλιζέτ. Δε μπορούσε να μετρηθεί με τη Σκοτεινή Βασίλισσα!

Μια κλοτσιά της Αλιζέτ δεν άργησε να βρει την Ανταρλίδα στην κοιλιά και, αμέσως μετά, μια γροθιά στο πλάι του κεφαλιού. Η Ανταρλίδα σωριάστηκε.

Η Αλιζέτ τράβηξε δύο ξιφίδια.

Τότε, όμως, είδε ότι ήταν περικυκλωμένη. Γύρω της, στην περιφέρεια της αίθουσας, στέκονταν τέσσερις φρουροί του παλατιού, βαστώντας τουφέκια και σηματοδύνοντάς την. Ο Τάμπριελ ήταν ανάμεσά τους, χωρίς όπλο.

Πώς ήρθαν τόσο γρήγορα, οι καταραμένοι;

«Παραδόσου, Αλιζέτ,» είπε ο Προδότης. «Ακόμα και μια Μαύρη Δράκαινα με τις δικές σου ικανότητες δεν μπορεί να μας σκοτώσει όλους, τώρα.»

Η Ανταρλίδα κύλησε στο πλάι και σηκώθηκε όρθια, τραβώντας ένα πιστόλι από τη ζώνη της.

«Σκοτώστε με, τότε,» τους προέτρεψε η Αλιζέτ. «Δε θα επιστρέψω στην Παντοκράτειρα για ν'αναφέρω αποτυχία.»

«Σ'το είπα πως είναι τρελή,» είπε η Ανταρλίδα στον Τάμπριελ.

«Δεν είμαστε όλες προδότριες!» γρύλισε η Αλιζέτ.

Ο Τάμπριελ τής είπε: «Αν δεν παραδοθείς, θα σε τραυματίσουμε και θα σε αιχμαλωτίσουμε. Και μετά, θα μιλήσουμε. Ή, αν θέλεις, μπορούμε να μιλήσουμε χωρίς κανέναν να σε πυροβολήσει.»

Η Αλιζέτ έβλεπε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να δραπετεύσει. Μπορούσαν, πράγματι, να το κάνουν αυτό που έλεγε ο Προδότης. Μπορούσαν να την πυροβολήσουν στα πόδια και, μετά, εύκολα να την αιχμαλωτίσουν. Αλλά, αν ήταν να αιχμαλωτιστεί, η Αλιζέτ προτιμούσε να έχει τα πόδια της σε καλή κατάσταση, όχι μισερωμένα.

Θηκάρωσε τα ξιφιδιά της.

«Ωραία,» είπε ο Τάμπριελ. «Η Ανταρλίδα τώρα θα πάρει τα όπλα σου.»

Τα μάτια της Αλιζέτ στένεψαν.

«Καταλαβαίνεις ότι δεν είναι δυνατόν να σε έχουμε εδώ οπλισμένη...»

Η Αλιζέτ δεν χρειαζόταν τα όπλα της για να σκοτώσει κάποιον· μπορούσε να το κάνει και με τα χέρια και τα πόδια της. Αναμφίβολα, ο

Προδότης το ήξερε αυτό, αλλά και πάλι προτιμούσε να είναι επιφυλακτικός.

Προτού η Ανταρλίδα τη ζυγώσει, η Αλιζέτ άρχισε να ξεθηκαρώνει τα όπλα της και να τ'αφήνει επάνω στο τραπέζι της αίθουσας. Κανέννας δεν επιχείρησε να τη σταματήσει.

Ρελκάμνια

1.

Έβρεχε.

Άστραφτε και βροντούσε.

Το νερό έπεφτε κατακλυσμικά από τους ουρανούς, πλημμυρίζοντας τους δρόμους και τα σοκάκια της Ανακτορικής Συνοικίας, τρέχοντας από τα ανοίγματα στις άκριες μπαλκονιών, ακολουθώντας τις στριφτές διαδρομές υδρορροών, γεμίζοντας υπόγειες σήραγγες κυκλοφορίας, κυλώντας επάνω σε γέφυρες.

Όπως τη γέφυρα όπου τώρα ανέβαινε ο Ελπιδοφόρος, τυλιγμένος στην κάπα του, με την κουκούλα στο κεφάλι. Οι μπότες του πλατσούριζαν στο νερό που ερχόταν ορμητικά προς το μέρος του φέρνοντας μαζί του λάσπες, σκουπίδια, θραύσματα, μολυσματικές ουσίες. Οχήματα κινούνταν στα δεξιά του Ελπιδοφόρου, με τα φώτα τους αναμμένα μέσα στην κατασκότεινη, κατακλυσμική νύχτα. Κόρνες αντηχούσαν, καθώς κάποιοι ανόητοι οδηγοί νόμιζαν ότι έτσι θα κατόρθωναν να βελτιώσουν το χάος που είχε προξενήσει η καταιγίδα.

Ο Ελπιδοφόρος άκουσε έναν ξαφνικό, δυνατό θόρυβο από μια γέφυρα που περνούσε κάπου πέντε μέτρα πάνω από εκείνη στην οποία βάδιζε και ήταν κάθετη προς αυτήν. Ύψωσε το βλέμμα του και είδε ένα όχημα να κρέμεται επικίνδυνα από την άκρη της γέφυρας, με τους δύο (από τους τέσσερις, μάλλον) τροχούς του στον αέρα, να περιστρέφονται σαν φονικά εργαλεία.

Τυχεροί ήταν οι οδηγοί στην από κάτω γέφυρα, που το όχημα δεν τους είχε έρθει στο κεφάλι. Με τέτοιο κωλόκαιρο, τα ατύχημα αυτού του είδους δεν ήταν σπάνια. Ευτυχώς, το πλευρικό κιγκλίδωμα της επάνω γέφυρας είχε κρατήσει αρκετά ώστε να αποφευχθούν καταστροφές και θάνατοι.

Αυτή η γαμημένη πόλη, από τότε που τη θυμάμαι, ολοένα και πιο σκατά γίνεται με κάθε μέρα που περνά, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. Και τώρα πλέον είμαι παγιδευμένος εδώ. Για πάντα. Οι αφέντες του δεν θα τον άφηναν να πάει πουθενά έξω από τη Ρελκάμνια, γιατί τότε, σε κάποια άλλη διάσταση, θα έχαναν τον έλεγχό τους επάνω του. Δε θα μπορούσαν να βλέπουν ό,τι έβλεπε, ούτε να ακούν ό,τι άκουγε, ούτε να κινούν

το σώμα του όπως και όποτε ήθελαν. Μονάχα μία φορά τον είχαν στείλει μακριά από την Ατέρμονη Πολιτεία: στην Υπερυδάτια και στην παγωμένη Ταρασμάλθη. Αλλά τότε είχαν βρει τρόπο να επεκτείνουν τον έλεγχό τους επάνω του. Είχαν δώσει εκείνη την παράξενη συσκευή σ'εκείνον τον παράξενο μάγο... Πώς ήταν το όνομά του; *Αργαίος'μορ*. Ναι, *Αργαίος'μορ*... Κατοικούσε στην Υπερυδάτια, στην πλωτή ήπειρο της Μικρυδάτιας, κοντά στην πόλη της Φθιάνης. Στον Ελπιδοφόρο έμοιαζε ότι είχε περάσει ένας αιώνας από τότε που είχε επισκεφτεί τον μάγο για να του δώσει τη συσκευή που θα χρησιμοποιούσαν οι αφέντες του για να τον ελέγχουν– Τι ειρωνεία! Ο ίδιος πήγαινε να παραδώσει την αλυσίδα του. Ή, μάλλον, τον κρίκο που συνέδεε την αλυσίδα του με τους αφέντες του. Πρέπει να ήταν τρελός. Αλλά, σ'έναν τρελό κόσμο, αυτό δεν έμοιαζε παρά κάτι το φυσιολογικό.

Ταρασμάλθη... Τι ταξίδι κι εκείνο... Και πώς είχαν γλιτώσει ζωντανοί – όσοι είχαν, τουλάχιστον, *καταφέρει* να γλιτώσουν ζωντανοί... Ο Ελπιδοφόρος, στις ατελείωτες ώρες που περνούσε μόνος του μέσα στα εγκαταλειμμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου, αναρωτιόταν ορισμένες φορές τι να έκαναν τώρα οι άλλοι που τον είχαν συντροφεύσει σ'εκείνη την τρελή αποστολή. Ο Σκοτ, η Κάτια... Τη Φενίλδα την έβλεπε κάπου-κάπου, αν και ολοένα και πιο σπάνια, τελευταία.

Ακόμα και για τους επαναστάτες που είχαν συναντήσει στην Ταρασμάλθη αναρωτιόταν καμια φορά. Ήταν ακόμα ζωντανοί;

Ο Ελπιδοφόρος πλησίασε ένα σημείο του κιγκλιδώματος της γέφυρας το οποίο άνοιγε. Επάνω του ήταν πιασμένη μια πινακίδα που έγραφε ΜΟΝΟ ΕΙΔΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ. Ποιο ήταν το «ειδικό προσωπικό», δεν διευκρίνιζε· αλλά δεν ήταν εκεί το νόημα. Το νόημα ήταν ότι κανένας απλός πολίτης δεν θα ερχόταν εδώ βλέποντας τούτη την πινακίδα. Ο Ελπιδοφόρος τράβηξε τον μικρό, σκουριασμένο σύρτη και άνοιξε την καγκελωτή πόρτα για να βαδίζει επάνω σε μια άλλη γέφυρα, στενή και μόνο για πεζούς, η οποία σύντομα έφτανε στο πλάι μιας ψηλής πολυκατοικίας και μπροστά σε μια πόρτα από συμπαγές σίδερο. Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε κι αυτή την πόρτα και μπήκε σ'έναν στενό διάδρομο με μερικές ξύλινες πόρτες δεξιά κι αριστερά, και μια σκάλα.

Μια γυναίκα είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο και τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της. Ήταν ντυμένη με κάποιου είδους υπηρεσιακή στολή. Είχε δέρμα λευκό-ροζ, όπως εκείνον, και ξανθά

μαλλιά κομμένα στο ύψος του ώμου. Φορούσε στενά, παραλληλόγραμμα γυαλιά και γάντια χωρίς δάχτυλα.

«Ποιος είσαι συ;» έκανε ξαφνιασμένη. Μάλλον δεν περίμενε κανέναν να έρθει απ'αυτή την πόρτα.

Ο Ελπιδοφόρος τής είπε ένα σύνθημα.

Τα μάτια της γούρλωσαν πίσω απ'τα παραλληλόγραμμα γυαλιά της. Έγνεψε καταφατικά και του έκανε νόημα να προχωρήσει.

«Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Γιατί ρωτάς;»

«Από περιέργεια.»

Οι άκρες του στόματός της λύγισαν: η σκιά ενός χαμόγελου. «Φυλάω τον διάδρομο για κάτι δικηγόρους που έχουν γραφεία εδώ· και φυλάω και την πόρτα» – του έκλεισε το μάτι, δείχνοντας με το σαγόνι την πόρτα απ'την οποία είχε μπει ο Ελπιδοφόρος – «γί'αυτούς που ξέρουμε κι οι δυο μας.»

«Είναι τόσο σημαντική τούτη η πόρτα;»

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω; Μονάχα άλλον έναν έχω δει να έρχεται από δω, και μίλησε κι αυτός με τον σωστό τρόπο, όπως εσύ. Θα φύγεις τώρα;» Προσπάθησε να κοιτάξει το πρόσωπό του μέσα από τη σκιά της κουκούλας του.

«Υπάρχει λόγος να μείνω;»

«Για να πιούμε έναν καφέ;» Κοίταξε το μηχανήμα παραδίπλα, το οποίο έφτιαχνε καφέδες και άλλα ποτά. «Να πούμε τίποτα;»

«Βαριέσαι εδώ, ε;»

Χαμογέλασε. «Το βρήκες.»

«Κάποια άλλη φορά ίσως.»

«Εεεντάξει,» αποκρίθηκε η γυναίκα, μακρόσυρτα, σμίγοντας τα χείλη.

Ο Ελπιδοφόρος την προσπέρασε, βάδισε ως τη σκάλα, ανέβηκε τα σκαλοπάτια. Μετρώντας τους ορόφους. Ένας... Δύο... Έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά από μια τσέπη του, ξεκλείδωσε μια πόρτα, μπήκε, την ξανακλείδωσε. Άναψε έναν φακό, διέσχισε ένα παλιό διαμέρισμα, έφτασε σε μια εντειχισμένη ντουλάπα. Την άνοιξε, μπήκε, πίεσε την πλάτη της στα σωστά σημεία πίεσης και ακόμα μια πόρτα άνοιξε.

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε σ'έναν σκοτεινό διάδρομο, έχοντας μονάχα τον φακό του για φωτισμό, και, μετά από λίγο, βρέθηκε στα ακατοίκη-

τα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου. Τα οποία, απ'ό,τι είχε καταλάβει πλέον, ήταν περισσότερα από τα κατοικημένα. Ο Ελπιδοφόρος περπατούσε σε περιοχές που ούτε η Παντοκράτειρα δεν ήξερε ότι υπήρχαν μέσα στο ίδιο της το σπίτι.

Η Παντοκράτειρα, βέβαια, δεν ήταν τόσο σπουδαία και τρομερή όσο νόμιζαν οι περισσότεροι άνθρωποι. Δεν πρέπει ούτε καν να ήξερε ότι εκείνη ήταν ο δούλος και άλλος ο αφέντης. Ή, αν το ήξερε, δεν είχε κανένα πρόβλημα μ'αυτό. Πράγμα που ίσως να ήταν ακόμα χειρότερο.

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε προς το σπίτι του, νιώθοντας σαν επαγγελματίας δολοφόνος που δεν πληρωνόταν. Παλιότερα, όταν πρωτοείχε αρχίσει να υπηρετεί τους αφέντες του, δεν θα μπορούσε να κοιμηθεί μετά από κάτι όπως αυτό που είχε κάνει πριν από μερικές ώρες. Θα καθόταν άυπνος. Για ημέρες, ίσως. Θα καταριόταν την τύχη του. Θα αναλογιζόταν την αυτοκτονία – και θ'αναρωτιόταν αν οι αφέντες του θα τον *άφηναν* ν'αυτοκτονήσει.

Αυτή η περίοδος είχε περάσει. Τώρα, αισθανόταν απλά μουδιασμένος. Ακόμα κι ύστερα από μια ενέργεια που θεωρούσε εγκληματική. Δεν είχε σκοτώσει κανέναν, βέβαια – όχι απευθείας τουλάχιστον. Όμως οι πράξεις του, αναμφίβολα, θα είχαν οδηγήσει σε θανάτους.

Σχεδόν στην άλλη άκρη της Ρελκάμνια, στο Κοινόβιο, είχε έρθει σε επαφή με μια παράνομη οργάνωση και τους είχε ανοίξει μια πόρτα για να εισβάλουν σ'ένα σπίτι. Αυτό είχαν προστάξει οι αφέντες του. Ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε γιατί. Δεν ήξερε αν ο ιδιοκτήτης του σπιτιού – ένας γιατρός απ'ό,τι φαινόταν – είχε κάπως προσβάλει τους αφέντες του, ή αν απλά ήταν κάποιος που έπρεπε να βγει από τη μέση για άλλους λόγους – για *πρακτικούς* λόγους. Καταλάβαινε, πάντως, ότι οι Μαύροι Λεβέντες (η παράνομη οργάνωση με την οποία είχε έρθει σε επαφή, και της οποίας τα μέλη ήταν, σχεδόν όλα, μαυρόδερμα) είχαν προηγούμενα με τον γιατρό: και μάλλον θα τον καθάριζαν – και αυτόν και την οικογένειά του, ίσως.

Ο Ελπιδοφόρος δεν είχε διαπράξει κανένα έγκλημα... απλώς τους είχε ανοίξει τον δρόμο.

Απλώς.

Ποιος είναι χειρότερος; Ο φονιάς, ή εκείνος που του δίνει το μαχαίρι;

Ο Ελπιδοφόρος διέσχισε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από μια σκοτεινή άβυσσο. Από κάπου, μέσα από τον χαοτικό λαβύρινθο, ακου-

γόταν ένα έντονο *φzzzzzzτ! φzzzzzzτ! φzzzzzzτ!* σαν να γινόταν κάποια διαρροή ενέργειας. Μετά τη γέφυρα, ύστερα από μια στροφή, ο Ελπιδοφόρος είδε ένα γιγάντιο μεταλλαγμένο έντομο να κατεβαίνει μια μισοδιαλυμένη σκάλα. Τίποτα το πολύ περίεργο για ετούτα τα μέρη. Ορισμένα από τα οικοδομήματα που είχαν ενωθεί για να σχηματίσουν το Παντοτινό Ανάκτορο πρέπει κάποτε να ήταν εργαστήρια όπου γίνονταν πειράματα με βιολογικούς οργανισμούς.

Ο Ελπιδοφόρος αγνόησε το έντομο – όταν δεν τον πείραζαν, δεν τα πείραζε – και συνέχισε να βαδίζει.

Μετά από λίγο, αισθανθηκε σαν κάτι να είχε αλλάξει. *Κάτι...* στην ατμόσφαιρα; Δεν μπορούσε να το προσδιορίσει, αλλά σίγουρα κάτι είχε αλλάξει.

Συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. Τράβηξε το πιστόλι μέσα από την κάπα του. Τα βήματά του έγιναν πιο αργά. Επιφυλακτικά.

Ποτέ ξανά δεν είχε αισθανθεί μια τέτοια αλλαγή. Θα ορκιζόταν ότι είχε, ξαφνικά, βρεθεί σε άλλη διάσταση· ότι δεν ήταν πλέον στη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία. Όμως γύρω του τίποτα ουσιαστικό δεν είχε αλλάξει. Από τούτο το μέρος όπου τώρα περνούσε είχε ξαναπεράσει εκατοντάδες φορές. Δεν έβλεπε, ούτε άκουγε, κάτι που να τον παραξενεύει.

Αυτό που αισθανόταν, όμως....

Τι είναι;

2.

Προχωρώντας προσεχτικά, έφτασε σε μια παλιά αίθουσα γεμάτη σκουπίδια, η οποία αποτελούσε διασταύρωση αρκετών δρόμων του λαβυρίνθου. Στο κέντρο της είδε ότι στέκονταν τρεις... άνθρωποι;

Τα μάτια του Ελπιδοφόρου στένεψαν παρατηρώντας τους.

Ο μεσαίος *ίσως* να ήταν άνθρωπος. Οι άλλοι δύο, που στέκονταν δεξιά κι αριστερά του, *δεν μπορεί* να ήταν. Φορούσαν ολόλευκους μανδύες που έμοιαζαν να παράγουν κάποιου είδους αχνό μυστηριώδες φως. Το δέρμα τους, εκεί όπου διακρινόταν, θύμιζε γυαλιστερό μέταλλο. Ο ένας είχε την κουκούλα του κατεβασμένη και το πρόσωπό του φαινόταν: το ένα του μάτι θύμιζε πολύτιμο λίθο, το άλλο ήταν χαμένο σ'ένα παράξενο σκοτάδι. Ο δεύτερος είχε την κουκούλα του σηκωμένη και η

όψη του κρυβόταν. Γυναίκα, όμως, πρέπει να ήταν, νόμιζε ο Ελπιδοφόρος.

Ο άντρας που στεκόταν ανάμεσά τους ήταν μεγαλόσωμος και ντυμένος με μαύρο πέτσινο πανωφόρι, γκριζο παντελόνι, και μπότες. Είχε δέρμα κατάλευκο και μακριά μαύρα μαλλιά και μούσια. Για κάποιο λόγο, η όψη του έμοιαζε πανάρχαιη. Επάνω στο στήθος του γυάλιζε κάτι που θύμιζε φυλαχτό, αλλά πρέπει να ήταν κάποιου είδους μηχανισμός, αν δεν έκανε λάθος ο Ελπιδοφόρος, με κυκλώματα και γρανάζια.

«Ο Ελπιδοφόρος, σωστά;» είπε ο άντρας με το κατάλευκο δέρμα. «Που κάποτε ονομαζόταν Στίβεν Νέλκος και ήταν ταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό.»

Ο Ελπιδοφόρος, συνειδητοποιώντας ότι είχε υψώσει το πιστόλι του, το κατέβασε. «Σ' έστειλαν εκείνοι, ε; Συγνώμη, αλλά δε σ' έχω ξαναδεί.»

Ο άντρας γέλασε. «Εκείνοι; Εννοείς, ο Ελκράσ'ναρχ; Όχι, δε μ' έχει στείλει αυτός.»

Ο Ελπιδοφόρος κατέβασε την κουκούλα του, συνοφρυωμένος. «Γνωρίζεις το πραγματικό όνομα των Υπερασπιστών της Παντοκρατειρας... και λες ότι δεν σ' έχουν στείλει εκείνοι.»

Ο άντρας μόρφασε. «Δεν μ' έχουν στείλει εκείνοι,» επιβεβαίωσε. «Σε εκπλήσσει;»

«Αν δε σ' έχουν στείλει εκείνοι, τότε πώς είναι δυνατόν να ξέρεις για εμένα; Και πώς με βρήκες εδώ πέρα;»

«Είμαι εχθρός τους, Ελπιδοφόρε. Το όνομά μου είναι Κλαρκ.»

«Εχθρός τους...» Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Δεν το ήξερα ότι έχουν εχθρούς. Που είναι ακόμα ζωντανοί και επικίνδυνοι, δηλαδή. Τέλος πάντων, Κλαρκ, δεν ξέρω αν θάπρεπε να σ' το πω αυτό, αλλά όταν σε κοιτάζω εγώ σε κοιτάζουν κι εκείνοι· όταν σε ακούω εγώ σε ακούνε κι εκείνοι. Καταλαβαίνεις;»

«Το γνωρίζω. Γνωρίζω τι σου συμβαίνει, Ελπιδοφόρε. Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω.»

«Να με βοηθήσεις; Και μόνο που μας ακούνε. Και μόνο που ξέρουν τώρα τι λέμε—»

«Δεν μας ακούνε,» είπε ο Κλαρκ.

Ο Ελπιδοφόρος δεν μίλησε. Ήταν μήπως ετούτη κάποια δοκιμασία των Υπερασπιστών; Κάποια δοκιμασία για να δουν πόσο πιστός ήταν; Για να δουν αν θα τους πρόδιδε με την πρώτη ευκαιρία;

«Δε νιώθεις τίποτα... ασυνήθιστο;» ρώτησε ο Κλαρκ. «Δε νιώθεις σαν κάτι να έχει αλλάξει στο περιβάλλον;»

«Το νιώθω,» παραδέχτηκε ο Ελπιδοφόρος, θέλοντας να δει πού το πήγαινε ο παράξενος αυτός άνθρωπος.

«Μπορούν να σε παρακολουθούν όσο βρίσκεσαι στην ίδια διάσταση μ'εκείνους-»

«Το ξέρω.»

«Τώρα, δεν βρίσκεσαι πλέον στην ίδια διάσταση μ'εκείνους.»

«Θες να πεις ότι δεν είμαστε στη Ρελκάμνια;»

«Ετούτο εδώ,» ο Κλαρκ άγγιξε το περιδέραιο στον λαιμό του, «δημιουργεί συνθήκες παρόμοιες μ'αυτές μιας άλλης διάστασης μέσα σε μια δεδομένη διάσταση. Ουσιαστικά, είναι σαν να βρισκόμαστε σε μια πολύ ιδιαίτερη ενδοδιάσταση, Ελπιδοφόρε, ενώ συγχρόνως βρισκόμαστε στη Ρελκάμνια.»

«Μπορεί να γίνει τέτοιο πράγμα;» Ακόμα κι ο ίδιος άκουγε, από τη φωνή του, πόσο ξαφνιασμένος ήταν.

Ο Κλαρκ γέλασε. «Οι μάγοι που ξέρεις δεν γνωρίζουν πώς να το κάνουν.»

«Οι μάγοι που ξέρω;»

«Οι μάγοι των μαγικών ταγμάτων. Ερευνητές, Τεχνομαθείς, Διαλογιστές, Βιοσκόποι... Καταλαβαίνεις.»

«Και τι είσαι εσύ;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Αυτό δεν έχει σημασία για την ώρα. Ας πούμε ότι είμαι μάγος μιας... διαφορετικής κατεύθυνσης.»

«Και μπορείς να φτιάχνεις τέτοιες συσκευές...» Ο Ελπιδοφόρος, θηκαρώνοντας το πιστόλι του, πλησίασε τον Κλαρκ για να κοιτάξει από κοντά το φυλαχτό που κρεμόταν στο στήθος του. Ήταν ένα αμάλγαμα από κυκλώματα, γρανάζια, και... ενέργεια; Ήταν αυτό ενέργεια; Κάποιου είδους ημίρρευστη ενέργεια; Στην αρχή, το είχε περάσει για μια γυαλάδα απλώς.

«Μπορώ,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Δεν είναι εύκολο, βέβαια.» Έβγαλε το περιδέραιο από τον λαιμό του. Η συσκευή κρεμόταν από μια μεταλλική αλυσίδα, και ο Κλαρκ την έτεινε προς τον Ελπιδοφόρο. «Δικό σου.»

Ο Ελπιδοφόρος βλεφάρισε, σαστισμένος. «Γιατί;»

«Επειδή – πιστεύω – θα γίνουμε σύμμαχοι.»

Ο Ελπιδοφόρος έπιασε την αλυσίδα. Την πέρασε γύρω απ'το λαιμό του. Δεν αισθανόταν τίποτα το περίεργο, εκτός από εκείνη τη διαφορά στην ατμόσφαιρα την οποία είχε ήδη αισθανθεί. «Είμαστε σύμμαχοι, λοιπόν, Κλαρκ. Δεν έχω τίποτα να χάσω, όπως καταλαβαίνεις. Αν λες αλήθεια, μου έδωσες έναν τρόπο για να ξεφύγω από τον έλεγχό τους. Αν λες ψέματα... έτσι κι αλλιώς, χαμένος είμαι.»

«Δε σου λέω ψέματα,» τον διαβεβαίωσε ο μάγος. «Η συσκευή, πράγματι, αλλοιώνει κάποιες διαστασιακές παραμέτρους, αρκετές για να μη μπορεί ο Ελκράσ'ναρχ να έρχεται σε επαφή μαζί σου. Ουσιαστικά, δημιουργεί συνθήκες παρόμοιες μ'αυτές του Πορφυρού Κενού.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Του Πορφυρού Κενού...»

«Δεν έχεις ακούσει για το Πορφυρό Κενό;»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Έχω ακούσει, αλλά...»

«Δεν έχεις πάει ποτέ. Είναι αυτό που λένε: ένας κενός χώρος που φωτίζεται από ένα κόκκινο φως ακατανόητης προέλευσης. Μια ατελείωτη πορφυρή απεραντοσύνη. Ο κύριος και η κυρία» – ο Κλαρκ έδειξε τους δύο μυστηριώδεις ανθρώπους (;) εκατέρωθέν του – «είναι Πειθαρχικοί του Κενού. Οντότητες που κατοικούν εκεί, με δυνάμεις και τρόπο σκέψης που δεν μπορείς εύκολα να φανταστείς. Από εδώ, ο Άερ'θλαρ. Κι από εδώ, η Άϊνιρ. Θα βρίσκονται κοντά σου στο εξής.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε μια τον έναν, μια την άλλη. *Τι σημαίνει τούτο; Γλιτώσαμε απ'τους Υπερασπιστές για να πέσουμε σε άλλους, χειρότερους ίσως;*

«Μην είσαι καχύποπτος, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Άερ'θλαρ, ξαφνιάζοντάς τον με το γεγονός ότι μίλησε και με το γεγονός ότι έμοιαζε να έχει διαβάσει τις σκέψεις του. «Είμαστε εχθροί του εχθρού σου. Άρα, φίλοι.»

Ο Ελπιδοφόρος είπε: «Οι Υπερασπιστές θα έχουν καταλάβει ότι διακόπηκε απότομα η επαφή τους μαζί μου. Επομένως, καλύτερα να φύγουμε από δω.»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Πάμε. Εσύ οδηγείς. Εσύ, που ξέρεις τόσο καλά ετούτο το μέρος.»

«Καλύτερα από σένα;» είπε ο Ελπιδοφόρος καθώς άρχισαν να βαδίζουν ακολουθώντας μια στρογγυλή σαν σωλήνα σήραγγα. «Δεν το νομίζω, μάγε.» Οι Πειθαρχικοί του Κενού μετακινούνταν μ'έναν τελειώς αλλόκοτο τρόπο· δεν φαινόταν να κάνουν ένα-ένα τα βήματά τους,

αλλά να χάνονται από το ένα σημείο και να εμφανίζονται στο άλλο, λίγο παραδίπλα. Επίσης, δεν έμοιαζε ν'ακουμπούν στο πάτωμα μα να αιωρούνται.

«Μην το λες,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Σε χρειάζομαι ακριβώς επειδή ξέρεις πάρα πολλά μυστικά της Ρελκάμνια, ύστερα από τον καιρό που βρίσκεσαι στην υπηρεσία του Ελκράσ'ναρχ.»

«Πώς έμαθες για μένα;»

«Διαθέτω κάποιες δυνάμεις, όπως θα μπορείς να φανταστείς.»

«Ναι, αυτό όντως δεν χρειάζεται και πολλή φαντασία για να το υποθέσει κανείς...»

«Σε παρακολουθώ εδώ και καιρό, Ελπιδοφόρε. Σκεφτόμουν, μάλιστα, να σε ελευθερώσω νωρίτερα, όμως δεν έκρινα ότι η ώρα ήταν σωστή ακόμα.»

«Και τώρα η ώρα είναι... σωστή;»

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Διότι ήρθε ο καιρός να νικήσουμε τον Ελκράσ'ναρχ και να δώσουμε τέλος στη Συμπαντική Παντοκρατορία.»

Αιθήρ

1.

Είχε κάμποσο καιρό να πάει στη Σάρντλι. Από τότε που παντρεύτηκε εκεί, νόμιζε. Ναι, από τότε πρέπει να ήταν. Και τώρα, χαιρόταν που ξαναπήγαινε.

Επειδή θα έβλεπε τον σύζυγό της, τον Ορείχαλκο. Τον είχε ξαναδεί, βέβαια, κάμποσες φορές από τότε που τον είχε παντρευτεί – πολλές φορές, σε αντίθεση με άλλους της συζύγους. Όμως ποτέ δεν τον χόρταινε. Ήταν ο αγαπημένος της σύζυγος πλέον· το είχε αποφασίσει. Παλιά, ήταν ο Ανδρόνικος, αλλά τώρα ήταν ο Ορείχαλκος. Ακόμα κι αν ο Ανδρόνικος δεν την είχε προδώσει, πάλι ο Ορείχαλκος θα ήταν.

Και ήταν, επιπλέον, ο μόνος σύζυγός της που ήξερε το πραγματικό της όνομα. Για τους άλλους ήταν απλά η Παντοκράτειρα, ό,τι μορφή κι αν έπαιρνε.

Η Αγαρίστη, βέβαια, καταλάβαινε ότι ουσιαστικά πήγαινε στη Σάρντλι για δουλειές. Δεν θα έπρεπε, κανονικά, να χαιρέται τόσο· θα έπρεπε να βλέπει το θέμα πιο σοβαρά, όχι σαν έκπληξη που ήθελε να κάνει στον Ορείχαλκο. Διότι το πρόβλημα ήταν, πράγματι, σημαντικό. Η εισαγωγή μεταλλευμάτων από τη Σάρντλι είχε μειωθεί πολύ, τελευταία. Οι κατάσκοποι της της έλεγαν ότι αντάρτες είχαν καταλάβει κάμποσα ορυχεία του Οίκου των Ορειβατών – βάρβαροι νομάδες και ιθαγενείς. Και η Συμπαντική Παντοκρατορία βάσιζε ένα πολύ μεγάλο μέρος της οικονομίας της στα μεταλλεύματα που έπαιρνε από τη Σάρντλι, είτε ως φόρο είτε μέσω εμπορικών συναλλαγών. Η Ρελκάμνια, η διάσταση-έδρα της Παντοκρατορίας, δεν είχε παρά ελάχιστους τέτοιους πόρους, καθώς ήταν οικοδομημένη απ'τη μια άκρη ως την άλλη: μια αχανής πόλη – η Ατέρμονη Πολιτεία.

Οι σύμβουλοι της Παντοκράτειρας – και οι Υπερασπιστές της, επίσης – της έλεγαν πως κάτι έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει γι'αυτό το θέμα, αλλιώς θα προξενιούνταν σοβαρές αναταραχές στην οικονομία. Η Αγαρίστη είχε ρωτήσει *Γιατί δε στέλνουμε πολεμιστές μας να ξεκάνουν τους επαναστάτες και να τελειώνουμε;* και της είχαν απαντήσει ότι ο στρατός είχε προβλήματα τώρα, έτσι μοιρασμένος όπως ήταν. Είχαν τέσσερα ανοιχτά μέτωπο: ένα στην Απολλώνια, ένα στη Σεργήλη, ένα

στη Νόρχακ, κι ένα μικρότερο (που, όμως, συνεχώς εξαπλωνόταν) στη Φεηνάρκια. Επίσης, οι άνθρωποι της Χάρνταβελ είχαν πρόσφατα διώξει τον Παντοκρατορικό Στρατό από τη διάστασή τους, προκαλώντας του αξιοσημείωτες απώλειες. Δεν υπήρχαν και πολλές δυνάμεις διαθέσιμες για να σταλούν στη Σάρντλι· είχαν, όμως, σταλεί όσοι στρατιώτες ήταν εφικτό. Πράγμα το οποίο δεν φαινόταν, μέχρι στιγμής, να έχει βελτιώσει την κατάσταση.

Η Αγαρίστη είχε βαρεθεί ν'ακούει αναφορές κατασκόπων. Ήθελε να πάει η ίδια να μάθει τι γινόταν. Από τον Ορείχαλκο, που ήταν, άλλωστε, ευγενής του Οίκου των Ορειβατών και, αναμφίβολα, θα ήξερε λεπτομέρειες. Ορισμένοι από τους συμβούλους της φάνηκε να μην το θεωρούν αυτό και τόσο συνετό ίσως. Ακόμα και οι Υπερασπιστές της έδειχναν διστακτικοί – όσο μπορούσε η Αγαρίστη να κρίνει τις αντιδράσεις τους, έτσι μυστηριώδεις όπως ήταν.

Ωστόσο, εκείνη επέμεινε να ταξιδέψει στη Σάρντλι.

Και τώρα, το μεγάλο αεροσκάφος της διέσχισε τον Αιθέρα πλησιάζοντας τον προορισμό της. Τέσσερις ώρες απέμεναν.

Η Αγαρίστη αισθανόταν ενθουσιασμένη.

Καθόταν σε μια μεγάλη, δερμάτινη, μαλακή πολυθρόνα κοιτάζοντας την αργυρογάλανη απεραντοσύνη του Αιθέρα έξω απ'το παράθυρο πλάι της. Τα πόδια της ακουμπούσαν επάνω σ'ένα φουσκωτό υποπόδιο· τα παπούτσια της ήταν αφημένα παραδίπλα. Έβαλε στο στόμα της ένα μακρύ τσιγάρο και έκανε νόημα στον βοηθό. Το φτερωτό πλάσμα, που ήταν εν μέρει μηχανικό εν μέρει βιολογικό, πλησίασε πετώντας. Από τη μουσούδα του πετάχτηκε μια μικρή φλόγα, η οποία άναψε το τσιγάρο της Αγαρίστης.

Η Παντοκράτειρα τού έκανε νόημα να φύγει, κι εκείνο απομακρύνθηκε βουίζοντας υπόκωφα.

Βαρεμάρα... σκέφτηκε η Αγαρίστη μετά από λίγο, όταν είχε τελειώσει το τσιγάρο της. Έκανε πάλι νόημα στον φτερωτό ημιμηχανικό βοηθό να πλησιάσει. Το πλάσμα ήρθε κοντά και άφησε την Παντοκράτειρα να σβήσει το τσιγάρο της μέσα σ'ένα μικρό τασάκι στο χέρι του.

Η Αγαρίστη άρθρωσε μια ειδική λέξη προσταγής και ο βοηθός κάθισε στα γόνατά της. Επάνω του υπήρχε ένας τηλεπικοινωνιακός δίαυλος με οθόνη. Η Αγαρίστη πάτησε ένα πλήκτρο και η οθόνη άναψε.

Μετά από μερικές στιγμές, το πρόσωπο της Βάρμης φάνηκε. Αγουροξυπνημένο.

«Κοιμάσαι ακόμα;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Φτάσαμε, Μεγαλειοτάτη;» Η Βάρμη έτριβε το αριστερό της μάτι ενώ προσπαθούσε να καταπνίξει ένα χασμουρητό.

«Τέσσερις ώρες ακόμα. Λιγότερο από τέσσερις ώρες, βασικά. Αλλά κοιμάσαι σχεδόν από τότε που μπήκαμε στον Αιθέρα!»

«Σας ρώτησα, Μεγαλειοτάτη... Αν με χρειαζόσασταν...»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Μην κάνεις λες και ξεχνάω, Βάρμη. Θυμάμαι τι σου είπα. Ήθελα απλώς να δω αν είσαι σε εγρήγορση, ακόμα και στον ύπνο σου. Η διοικήτρια της φρουράς μου πρέπει πάντοτε να είναι σε εγρήγορση, σωστά;»

«Ασφαλώς...» Η Βάρμη συνοφρυώθηκε. «Δεν υπάρχει, δηλαδή, κάποιος λόγος που με θέλετε;»

«Βαριέμαι. Έχεις κάτι ενδιαφέρον να πεις;»

«Εγώ;» Πρέπει να ήταν πραγματικά κουρασμένη – και φαινόταν.

Κάποιοι άνθρωποι δεν χορταίνουν ποτέ τον ύπνο! «Είναι κανένας άλλος εκεί, μαζί σου; Αν όχι, τότε, ναι, εσύ.»

Η Βάρμη μόρφασε με τα χείλη. «Δεν έχω κάτι να... Οτιδήποτε... Δεν υπάρχει κάτι, Μεγαλειοτάτη. Αν δε με θέλετε για κάτι άλλο, μπορώ να κοιμηθώ;»

«Τι έχεις πάθει;» ρώτησε η Αγαρίστη. «Είσαι καλά;»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε πάλι.

«Γιατί κοιμάσαι τόσο πολύ; Μια ώρα αφότου ξεκίνησε το ταξίδι, έπεσες για ύπνο· κι από τότε έχουν περάσει οκτώ ώρες!»

«Είμαι ξάγρυπνη δυο μέρες, Μεγαλειοτάτη.»

«Γιατί;»

«Προχτές, αν θυμάστε, ήταν εκείνη η υπόθεση στην Ανακτορική Συνοικία. Εσείς με στείλατε, για να βάλω τα πράγματα σε μια τάξη.»

«Ναι, σωστά,» είπε η Αγαρίστη, που το είχε μισοξεχάσει. «Κι από τότε γιατί δεν κοιμήθηκες; Άμα δεν κοιμάσαι πώς θα κάνεις τη δουλειά σου, Βάρμη; Η δουλειά σου είναι πολύ σημαντική!»

«Το αντιλαμβάνομαι, Μεγαλειοτάτη. Χτες, όμως, ήταν η επέτειος του γάμου μας.»

«Του γάμου σας;»

«Με τον Νυράλιο, τον σύζυγό μου...»

«Ναι, σωστά. Και λοιπόν;»

«Δεν κοιμήθηκα. Είχαμε κόσμο. Σας ζήτησα άδεια, από το απόγευμα και μετά, ν'αφήσω τα καθήκοντά μου.»

Η Αγαρίστη ένευσε το θυμόταν. «Γι'αυτό, λοιπόν, την ήθελες την άδεια...»

«Σας το είπα: ότι ήταν για την επέτειο του γάμου μου. Ήσασταν, όμως, σ'ένα πάρτι. Ήταν και η Ρία-Μία μαζί σας, και η Φενίλδα'σαρ. Ίσως γι'αυτό να μη δώσατε σημ-»

«Τέλος πάντων. Και το βράδυ δεν κοιμήθηκες;»

«Ξενυχτήσαμε, δυστυχώς. Και στις πέντε το πρωί επικοινωνήσατε μαζί μου για να-»

«Δεν έχω αμνησία, Βάρμη!»

«Ναι...» Η Βάρμη ακόμα βλεφάριζε, τρίβοντας τα μάτια της.

«Τέλος πάντων κοιμήσου. Δε θέλω να παραπατάς όταν φτάσουμε στη Σάρντλι.»

Η Αγαρίστη έκλεισε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο, σβήνοντας την οθόνη. Αυτή η Βάρμη ορισμένες φορές ήταν άψογη... κι άλλες φορές, *απαράδεκτη*.

Πρέπει, ίσως, ν'αρχίσω να την τιμωρώ πιο συχνά. Για να είναι πάντοτε άψογη. Δεν είναι αυτές καταστάσεις...

Η Αγαρίστη χασμουρήθηκε.

Με κόλλησε υπνηλία;

Ήταν έτοιμη να προστάξει τον φτερωτό βοηθό να φύγει από τα γόνατά της, όταν αναρωτήθηκε: *Λες κι η Τζένιφερ να κοιμάται;*

Μπα, δε νομίζω.

Γιατί, αν κοιμάται, τότε θάπρεπε να την είχα τιμωρήσει κι αυτή μαζί με τις άλλες Μαύρες Δράκαινες!

Αλλά ας τη δοκιμάσουμε γιατί όχι;

Η Αγαρίστη πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στο ημιμηχανικό πλάσμα. Η οθόνη άναψε, και το πρόσωπό της Μαύρης Δράκαινας παρουσιάστηκε. Αμέσως. Χωρίς στιγμή καθυστέρησης.

«Μεγαλειοτάτη.»

Η Παντοκράτειρα χαμογέλασε. «Τζένιφερ!» είπε. «Δεν κοιμάσαι, έτσι;»

«Φυσικά και όχι, Μεγαλειοτάτη. Τι μπορώ να κάνω για εσάς;»

Το χαμόγελο της Παντοκράτειρας βάθυνε. Ακριβώς έτσι έπρεπε να ήταν όλες οι Μαύρες Δράκαινες. Γιατί με τις άλλες η εκπαίδευσή τους πήγε τόσο στραβά; Ποιο ήταν το λάθος; Ακόμα δεν το είχε βρει. Ούτε εκείνη ούτε κανένας άλλος. Ούτε ακόμα κι οι Υπερασπιστές της.

«Τίποτα ιδιαίτερο. Απλώς κάνω έλεγχο, για να δω ότι είσαι σε εγρήγορση. Για την περίπτωση κινδύνου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

«Ή μάλλον...» Μια ιδέα ήρθε στην Αγαρίστη. «Μάλλον μπορείς να κάνεις κάτι για μένα, Τζένιφερ.»

«Προστάξτε, Μεγαλειοτάτη.»

Δεν ήταν υπέροχο πλάσμα η Τζένιφερ; «Θέλω να μπεις στο δωμάτιο της Βάρμης και να της πάρεις τα όπλα της και τα εσώρουχά της. Όλα. Ούτε ένα να μην αφήσεις.»

Τα ξανθά φρύδια της Τζένιφερ έσμιξαν μέσα στην οθόνη. «Της Διοικήτριας Ύλντρη;»

«Δε θα το κάνεις;» ρώτησε η Παντοκράτειρα, απότομα.

«Ασφαλώς και θα κάνω όπως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη. Αυτή είναι η δουλειά μου.»

«Ωραία,» χαμογέλασε η Αγαρίστη, «ωραία. Η Βάρμη πρέπει να κοιμάται, και δε νομίζω νάχει την πόρτα της κλειδωμένη.»

«Θα την ξεκλειδώσω αν είναι κλειδωμένη.»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Φυσικά.»

«Να κάνω μια ερώτηση;»

«Ρώτα.»

«Είπατε να της πάρω και τα εσώρουχά της...»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Υπάρχει πρόβλημα μ' αυτό;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα—»

«Τότε;»

«Θέλετε να της πάρω ακόμα και τα εσώρουχα που φοράει; Ρωτάω γιατί, αν το κάνω αυτό, αποκλείεται να καταφέρω να μην την ξυπνήσω – εκτός αν θέλετε να τη ναρκώσω...»

Η Αγαρίστη το σκέφτηκε για μια στιγμή, χτυπώντας νευρικά τα χείλη της με το δάχτυλό της. «Μπα, όχι, μην τη ναρκώσεις. Μην της πάρεις τα εσώρουχα που φοράει. Πάρε, όμως, όλα τα άλλα εσώρουχα που έχει στο δωμάτιό της. Και όλα της τα όπλα, μην ξεχνάς!»

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη. Κάτι άλλο;»

«Όχι· πήγαινε.»

Η Τζένιφερ έκλινε το κεφάλι, και η οθόνη έσβησε.

Η Αγαρίστη γέλασε, ευχαριστημένη. Είχε βρει κάτι για να σπάσει τη βαρεμάρα της, και για να διώξει, προσωρινά, την αδημονία της να φτάσει στη Σάρντλι και στον Ορείχαλκο.

Ανάβοντας ένα τσιγάρο, περίμενε την Τζένιφερ να επικοινωνήσει μαζί της.

Μετά από λίγο, ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος επάνω στο ημιμηχανικό πλάσμα κουδούνισε. Η Αγαρίστη τον άνοιξε.

«Τα έχω, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Μαύρη Δράκαινα καθώς το πρόσωπό της παρουσιαζόταν στην οθόνη. «Δεν ήταν δύσκολο. Τι θέλετε να τα κάνω;»

«Τίποτα για την ώρα. Βάλτα σ'έναν σάκο. Και πήγαινε πάλι στο δωμάτιο της Βάρμης και τοποθέτησε έναν τηλεοπτικό πομπό, ρυθμισμένο σε... αυτή τη συχνότητα.» Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω στο ημιμηχανικό πλάσμα.

«Μάλιστα... Γιατί δεν μου το είπατε πριν;»

«Το ξέχασα.»

«Υπάρχει κάτι άλλο, Μεγαλειοτάτη;»

«Όχι· πήγαινε.»

Η Αγαρίστη περίμενε πάλι· και η Τζένιφερ δεν άργησε να ξαναεπικοινωνήσει μαζί της και να πει ότι ο τηλεοπτικός πομπός είχε τοποθετηθεί.

«Υποπεύεστε τη διοικήτρια για κάτι, Μεγαλειοτάτη;»

«Μην είσαι ανόητη. Μια πλάκα θέλω να της κάνω απλώς. Για να είναι πιο προσεχτική από δω και στο εξής.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Τζένιφερ, ανέκφραστα.

«Δε χαμογελάς ποτέ;»

«Θέλετε να χαμογελάω, Μεγαλειοτάτη;»

«Κάνε ό,τι θέλεις, δε με νοιάζει. Περίμενε λίγο, τώρα.» Η Αγαρίστη πάτησε δύο πλήκτρα επάνω στο ημιμηχανικό πλάσμα, και το πρόσωπο της Τζένιφερ εξαφανίστηκε από την οθόνη, για να αντικατασταθεί από το δωμάτιο της Βάρμης. Η διοικήτρια της φρουράς της Παντοκράτειρας κοιμόταν μπρούμυτα επάνω στο στενό της κρεβάτι, σκεπασμένη μ'ένα ελαφρύ σεντόνι. Το ένα της πόδι έβγαινε απ'το σκέπασμα κι ακουμπούσε στο πάτωμα.

Η Αγαρίστη πάτησε το πλήκτρο της τηλεοπτικής καταγραφής, κι ύστερα έκανε πάλι το πρόσωπο της Τζένιφερ να εμφανιστεί στην οθόνη. «Θέλεις νάρθεις εδώ;»

«Ό,τι θέλετε εσείς, Μεγαλειοτάτη.»

«Μπορούμε να γίνουμε φίλες· δε χρειάζεται να είσαι τόσο τυπική.»

«Να έρθω, δηλαδή;»

«Ναι.»

Μετά από λίγο, η Μαύρη Δράκαινα ήταν στον προσωπικό χώρο της Παντοκράτειρας μέσα στο μεγάλο αεροσκάφος, κι έκανε μια επίσημη υπόκλιση. Ήταν ντυμένη με τη μελανή στολή της και με ψηλές μελανές μπότες. Δεν φαινόταν να έχει όπλα επάνω της. Το κατάλευκο σαν χιόνι δέρμα της ερχόταν σ'έντονη αντίθεση με τη στολή. Το ίδιο και τα κοντά, ξανθά μαλλιά της.

«Δε μπορώ να σε βλέπω ντυμένη έτσι. Έπρεπε να φορέσεις κάτι πιο άνετο!» είπε η Αγαρίστη. «Βγάλε τη στολή.»

Η Τζένιφερ φάνηκε, προς στιγμή, να βρίσκεται σε αμηχανία. Κοίταξε τη στολή της.

«Βγάλ' την,» πρόσταξε πάλι η Αγαρίστη.

«Τώρα;»

«Προφανώς!»

Η Τζένιφερ έβγαλε πρώτα τις μπότες της και ύστερα τη στολή της. Από κάτω φορούσε ένα στενό γκριζο μεσοφόρι. Αποκλείεται να κρύωνε· υπήρχε θέρμανση στο σκάφος.

«Κάθισε,» της είπε η Παντοκράτειρα, δείχνοντας τους σοφάδες και τις πολυθρόνες γύρω.

Η Τζένιφερ κάθισε σ'έναν σοφά, μαζεύοντας τα πόδια της επάνω. Μοιάζοντας ακόμα αμήχανη.

«Θέλεις να καπνίσεις;» τη ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ναι, αν....»

Η Αγαρίστη πρόφερε μια λέξη προσταγής, και ο φτερωτός βοηθός πέταξε προς τη Μαύρη Δράκαινα. Φτερουγίζοντας αιωρήθηκε μπροστά της, κι από μέσα του άνοιξε, αυτόματα, ένα συρτάρι: μια ταμπакιέρα με διάφορα είδη τσιγάρων. Η Τζένιφερ πήρε ένα και ο βοηθός τής το άναψε. Μετά, κατόπιν προσταγής της Παντοκράτειρας, απομακρύνθηκε.

Η Μαύρη Δράκαινα πήρε μια γερή τζούρα καπνό, ενώ με τις άκριες των ματιών της κοίταζε προς μια συγκεκριμένη γωνία του μεγάλου δωματίου, παρατήρησε η Αγαρίστη.

Κοίταξε τον Υπερασπιστή που στεκόταν εκεί, αμίλητος και ακίνητος, μοιάζοντας με κολόνα θανατηφόρας ενέργειας. Η Παντοκράτειρα είχε σχεδόν ξεχάσει την παρουσία του ώς τώρα. Τι λόγο είχε η Τζένιφερ να φοβάται τον Υπερασπιστή; Ειδικά έτσι πιστή όπως ήταν στην Αγαρίστη.

Νευρική είναι, απλώς.

«Τι θέλεις να κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ό,τι θέλετε εσείς, Μεγαλειοτάτη.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. *Μάλλον, ορισμένες Μαύρες Δράκαινες τις εκπαίδευσα πολύ καλά...* «Ξέρεις ένα παιχνίδι που λέγεται Κατάκτηση; Είναι τοπικό της Σάρντλι.»

«Το ξέρω.»

«Θέλεις να παίξουμε;»

«Αν θέλετε κι εσείς.»

Κάθισαν σ'ένα μικρό τραπέζι, αντικριστά, και η Αγαρίστη άνοιξε τον πίνακα του παιχνιδιού και τοποθέτησε τα πιόνια. Άρχισαν να παίζουν. Και η Παντοκράτειρα δεν άργησε να διαπιστώσει ότι η Μαύρη Δράκαινα δεν έπαιζε όσο καλά μπορούσε. *Αποκλείεται να ήταν τόσο χαζή.*

«Τζένιφερ;»

Η Τζένιφερ ύψωσε το βλέμμα της για να την ατενίσει.

«Μ'αφήνεις να νικήσω;»

«Μεγαλειοτάτη...»

«Σταμάτα να μ'αφήνεις να νικήσω!»

«Εντάξει.»

Μέσα σε μισή ώρα, η Μαύρη Δράκαινα την είχε νικήσει. Και η Αγαρίστη γελούσε.

Τότε, είδε τη Τζένιφερ να χαμογελά. Για πρώτη φορά.

Η Παντοκράτειρα τής πρότεινε να ξαναπαίξουν. Εκείνη συμφώνησε.

Έστησαν πάλι τα πιόνια και έπαιξαν. Τώρα, η Αγαρίστη κατάφερε να κρατήσει για καμία ώρα, αλλά στο τέλος νίκησε ξανά η Τζένιφερ.

«Είσαι καλή σε όλα, λοιπόν, ε;»

«Προσπαθώ, Μεγαλειοτάτη.» Η Τζένιφερ ήπια μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό που της είχε φέρει πριν από λίγο ο φτερωτός βοηθός, σ'ένα ψηλό ποτήρι με λεμόνι και πάγο.

«Τι νομίζεις για τις άλλες Μαύρες Δράκαινες, Τζένιφερ; Γί'αυτές που με πρόδωσαν.»

«Δεν ήταν πραγματικές Μαύρες Δράκαινες, Μεγαλειοτάτη.»

Η Αγαρίστη μειδίασε. «Ακριβώς. Δεν ήταν πραγματικές Μαύρες Δράκαινες.» Έπιασε ένα τηλεχειριστήριο από δίπλα και άλλαξε μουσική, βάζοντας κάτι πιο δυνατό από τις μαλακές μελωδίες που ηχούσαν πριν. Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι – ένα συγκρότημα από τη Σεργήλη – τραγουδί: *Αγώνας Πυρός*.

«Τι θέλεις να κάνουμε τώρα, Τζένιφερ;»

«Ό,τι θέλετε εσείς.»

«Εσύ, όμως, τι θέλεις;»

Η Τζένιφερ συνοφρυώθηκε ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα και πίνοντας μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό. Σκεπτική.

Ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε, τρυπώντας βίαια τους ήχους των Ελασσόνων Ανεμοβούβαλων. Ο φτερωτός βοηθός ζύγωσε την Παντοκράτειρα. Εκείνη κοίταξε να δει ποιος ήταν.

«Η Βάρμη είναι!» είπε, γελώντας.

Άνοιξε τον διάυλο.

Μέσα στην οθόνη φάνηκε η όψη της Βάρμης. Ταραγμένη, τώρα. «Μεγαλειοτάτη. Νομίζω πως... κάποια εισβολή πρέπει να έχει γίνει. Ειδοποίησα το πλήρωμα—»

«Εισβολή;» ρώτησε η Αγαρίστη. Σοβαρά.

«Ναι—»

«Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;»

«Από το δωμάτιό μου λείπουν... πράγματα. Είπα να γίνει έλεγχος σ'όλους τους θαλάμους του σκάφους—»

«Τι πράγματα λείπουν;»

«Τα όπλα μου, Μεγαλειοτάτη. Όλα μου τα όπλα. Και... Είναι παράξενο αλλά και όλα μου τα εσώρουχα λείπουν, επίσης. Κάποιοι μπήκε και—»

«Αυτό είναι πολύ ανησυχητικό!» Η Αγαρίστη σηκώθηκε όρθια. «Έρχομαι αμέσως να σε βρω. Μη φύγεις απ'το δωμάτιό σου!»

«Μάλισ—»

Η Αγαρίστη διέκοψε την επικοινωνία. Και γέλασε.

«Δε θα της πείτε την αλήθεια, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε η Τζένιφερ, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν.

«Φυσικά, αλλά περίμενε λίγο.» Η Αγαρίστη άρχισε να βγάζει το φόρεμά της.

Η Τζένιφερ γύρισε απ'την άλλη. Πήγε προς τη στολή της.

«Στάσου!» τη σταμάτησε η Αγαρίστη. «Θα φορέσεις τα ρούχα μου κι εγώ τα δικά σου.»

«Τι; Μεγαλειοτάτη...»

«Μην είσαι χαζή! Θα έχει πλάκα!» Η Αγαρίστη γελούσε καθώς άφηνε το φόρεμά της επάνω σε μια πολυθρόνα. «Φόρεσέ το. Γρήγορα.» Πήγε εκεί όπου η Μαύρη Δράκαινα είχε αφήσει τη στολή της και τις μπότες της, και τα έβαλε και τα δύο. Της ήταν λιγάκι μεγάλα, αλλά φοριόνταν.

Στάθηκε μπροστά σ'έναν καθρέφτη και κοιτάχτηκε. Αυτή τη φορά είχε αποφασίσει να έχει χρυσό δέρμα και μακριά κόκκινα μαλλιά, και νόμιζε πως η φυσική της εμφάνιση ταίριαζε *απόλυτα* με την κατάμαυρη στολή της Μαύρης Δράκαινας. Ήταν εντυπωσιακή!

Στράφηκε στη Τζένιφερ. Το φόρεμα της Παντοκράτειρας τής ήταν λιγάκι μικρό. Το σώμα της πιεζόταν εκεί μέσα, και η φούστα ήταν πιο κοντή απ'ό,τι θα έπρεπε. Είχε πλάκα, όμως.

«Πάμε!» της είπε η Αγαρίστη.

Η Τζένιφερ την ακολούθησε: ξυπόλυτη, γιατί η Παντοκράτειρα δεν της είχε δώσει παπούτσια.

2.

Η Βάρμη ήταν ανάστατη.

Είχε βάλει το ρολόι της να την ξυπνήσει δύο ώρες πριν φτάσουν στη Σάρντλι. Ακούγοντας το ξυπνητήρι, είχε σηκωθεί, είχε αρχίσει να ντύνεται, και τότε είχε διαπιστώσει πρώτα ένα τρομαχτικό πράγμα και ύστερα ένα αλλόκοτο:

Όλα της τα όπλα έλειπαν.

Όλα της τα εσώρουχα έλειπαν επίσης – εκτός από την περισκελίδα και τον στηθόδεσμο που φορούσε ενώ κοιμόταν.

Το μυαλό της αμέσως πήγε σε δολιοφθορά. Κάποιος αποστάτης, ή ίσως κάποιοι αποστάτες, πληθυντικός, ήταν μέσα στο αεροσκάφος!

Ειδοποίησε τους στρατιώτες της, το πλήρωμα, και την Παντοκράτειρα. Και η τελευταία της είπε να περιμένει στο δωμάτιό της.

Δεν έπρεπε να είχα συμφωνήσει, σκεφτόταν τώρα η Βάρμη. Ίσως να προσπαθήσουν να τη δολοφονήσουν καθώς έρχεται.

Αλλά, βέβαια, είναι οι Υπερασπιστές μαζί της – δε μπορούν ν'αντιμετωπίσουν τους Υπερασπιστές.

Η Βάρμη, ντυμένη με τη στρατιωτική στολή της, κρατούσε στα χέρια της το πιστόλι που της είχε, πριν από λίγο, δώσει ένας στρατιώτης της και περίμενε, στεκόμενη στην πόρτα.

Η Παντοκράτειρα δεν άργησε να παρουσιαστεί, μαζί με τη Τζένιφερ τη Μαύρη Δράκαινα. Πίσω τους ακολουθούσε ένας από τους Υπερασπιστές, κατάμαυρος και κάνοντας μυστηριώδεις αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες ανταύγειες, ντυμένος με την κλειστή πανοπλία που κανένας τους δεν έβγαζε ποτέ. Έμοιαζε περισσότερο, ίσως, με ενέργεια παρά με ύλη. Η Βάρμη είχε μάθει να φοβάται – να τρέμει – τους Υπερασπιστές, ύστερα από όσα είχε δει μ'αυτούς.

Η Παντοκράτειρα φορούσε μια στολή που θύμιζε στολή Μαύρης Δράκαινας, και η Τζένιφερ ήταν ντυμένη μ'ένα φανταχτερό φόρεμα που της ήταν, φανερά, στενό και κοντό. Επίσης, βάδιζε ξυπόλυτη (!).

Τι σκατά γίνεται; απόρησε η Βάρμη.

«Μεγαλειοτάτη...»

«Τι συμβαίνει, Βάρμη;» απαίτησε η Παντοκράτειρα. «Είναι η ασφάλεια ελλιπής μέσα στο αεροσκάφος μου;»

«Μεγαλειοτάτη... δεν ξέρω... Είναι περίεργο. Μέχρι στιγμής δεν μου έχουν πει ότι λείπει κάτι άλλο–»

«Λείπουν μόνο τα εσώρουχά σου.»

«Και τα όπλα μου. Έχω βάλει να ψάξουν σ'όλο το σκάφος.»

«Θα ψάχνουν, δηλαδή, οι στρατιώτες μου να βρουν τα δικά σου εσώρουχα;»

«Μεγαλειοτάτη! Δεν είναι... Δεν ψάχνουν για τα εσώρουχά μου! Κάποιος αποστάτης πρέπει νάναι κρυμμένος εδώ–»

«Και σκέφτηκε ο αποστάτης να κλέψει τα εσώρουχά σου;»

«Πήρε και τα όπλα μου!»

«Και τα εσώρουχά σου.»

«Δεν έχουν σημασία τα εσώρουχα!»

«Κι έχουν σημασία τα όπλα;»

«Σοβαρολογείτε, Μεγαλειοτάτη;»

Γιατί η Τζένιφερ χαμογελούσε; αναρωτήθηκε η Βάρμη. Πού έβλεπε το αστείο, η τρισκατάρατη; Και γιατί φορούσε αυτό το αταίριαστο φόρεμα;

Η Παντοκράτειρα ψιθύρισε κάτι στ'αφτί της Μαύρης Δράκαινας, κι εκείνη έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα. Σχεδόν τρέχοντας.

«Βάρμη,» είπε μετά η Αγαρίστη, «είναι δυνατόν να μου λες ότι κάποιος εισέβαλε στο αεροσκάφος μου, μπήκε στο δωμάτιό σου, και σου πήρε τα εσώρουχα; Αυτή είναι η ασφάλεια που μου προσφέρεις;»

«Μα, Μεγαλειοτάτη, δεν... κανονικά δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό! Υπάρχουν φρουροί—»

«Κοιμάσαι όρθια, Βάρμη!»

«Μα, υπάρχουν φρουροί στο σκάφος! Τι να κάνω εγώ;»

«Μη μου σηκώνεις τη φωνή σου! Και μη φέρεσαι σαν το θέμα να μην είναι σημαντικό!»

Το λευκό-ροζ δέρμα της Βάρμης είχε κοκκινίσει, από το μέτωπο ως τον λαιμό. Η Αγαρίστη, έτσι όπως την έβλεπε, δεν ήταν βέβαιη αν η διοικήτρια ήταν έτοιμη να ουρλιάξει ή να κλάψει. Ίσως να το παράκανα, σκέφτηκε.

Τελικά, η Βάρμη πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε: «Με συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη—»

«Σε θεωρώ φίλη μου, Βάρμη. Γιατί φέρεσαι τόσο ανεύθυνα;»

«Δεν θα ξανασυμβεί.»

«Ωραία. Θα είσαι πιο προσεχτική από εδώ και στο εξής, εντάξει;»

«Ασφαλώς. Αλλά τώρα πρέπει να εντοπίσουμε τον αποστάτη.»

«Και τα εσώρουχά σου.»

«Τα εσώρουχα δεν είναι το θ—»

«Ας ψάξουμε· έλα!»

«Εμείς;»

«Ναι, έλα!» Η Αγαρίστη τής έκανε νόημα, αρχίζοντας να βαδίζει. «Μη φοβάσαι· έχουμε καλό προστάτη κοντά μας.» Έδειξε τον Υπερασπιστή με τον αντίχειρά της.

Η Βάρμη δεν μπορούσε να διαφωνήσει με την Παντοκράτειρα· την ακολούθησε.

Η Αγαρίστη άρχισε να την οδηγεί σε θαλάμους και καμπίνες. Έριχναν γρήγορες ματιές και έφευγαν. Συγχρόνως, στρατιώτες περιφέρονταν

μέσα στο αεροσκάφος, ερευνώντας κι αυτοί. Η Βάρμη δεν νόμιζε ότι ο έλεγχος που έκαναν εκείνη κι η Παντοκράτειρα είχε κανένα νόημα, αλλά τι να της έλεγε; Ήταν η Παντοκράτειρα...

Μετά από κάποια ώρα, η Αγαρίστη είπε: «Δεν τα βρίσκουμε πουθενά. Μήπως έκανες λάθος και είναι, τελικά, στο δωμάτιό σου;»

«Μα, πώς...; Αποκλείεται.»

«Πάμε να δούμε!» επέμεινε η Αγαρίστη.

Η Βάρμη την ακολούθησε, φυσικά.

Επέστρεψαν στο δωμάτιό της και είδαν ότι τα εσώρουχά της ήταν κρεμασμένα από το χαμηλό ταβάνι, το ένα δεμένο με το άλλο, φτιάχνοντας αλυσίδες. Και πιασμένα μέσα τους ήταν τα όπλα της: ένα τουφέκι, δύο πιστόλια, ένα ξιφίδιο.

«Τι...» έκανε η Βάρμη, μοιάζοντας να τα έχει χαμένα. «Δεν...» Στράφηκε, απότομα, ν'ατενίσει την Παντοκράτειρα.

Εκείνη γέλασε.

Τα μάτια της Βάρμης γούρλωσαν. «Εσύ; Το... Αυτό το... έκανες εσύ;»

«Όχι μόνη μου,» παραδέχτηκε η Αγαρίστη. «Η Τζένιφερ με βοήθησε. Μπήκε στο δωμάτιό σου ενώ κοιμόσουν του καλού καιρού. Αν δεν κοιμόσουν, δεν θα είχε συμβεί! Δε θέλω η διοικήτρια της φρουράς μου να κοιμάται όταν θα έπρεπε νάναι ξύπνια, και νάναι ξύπνια όταν θα έπρεπε να κοιμάται, Βάρμη! Είτε είσαι φίλη μου είτε όχι, πρέπει να είμαστε και λίγο λογικές, δε νομίζεις;»

Η Βάρμη είχε γίνει πάλι κατακόκκινη. «Ήμουν κουρασμένη...» κατάφερε μόνο να ψελλίσει.

«Δεν πειράζει,» είπε η Αγαρίστη, ευχάριστα. «Για τώρα, δεν πειράζει. Αλλά να το έχεις υπόψη σου. Κι αν το ξεχάσεις, θα μπορώ να σ'το θυμίσω. Δες εκεί.» Έδειξε.

Η Βάρμη στράφηκε και είδε τον τηλεοπτικό πομπό που είχε βάλει η Τζένιφερ στο δωμάτιό της. Το πρόσωπό της έγινε ακόμα πιο κόκκινο. «Μεγαλειοτάτη, μην... μην το δείξετε αυτό σε... άλλους.»

«Θα προσπαθήσω να συγκρατηθώ. Αν δω ότι κάνεις καλά τη δουλειά σου.»

Η Βάρμη ένευσε. Έμοιαζε να έχει φτάσει στα όριά της. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

Η Αγαρίστη πλησίασε και την αγκάλιασε. «Μη στεναχωριέσαι, Βάρμη. Είσαι φίλη μου! Παίξαμε ένα παιχνίδι, που ήταν συγχρόνως και ένα

μάθημα. Και...» Άφησε τη Βάρμη από την αγκαλιά της και κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. «Φτάνουμε σε λίγο. Καλύτερα να ετοιμαστούμε, ε;»

Η Βάρμη κατένευσε, σκουπίζοντας δάκρυα από τις άκριες των ματιών της. «Ναι,» είπε βραχνά.

«Ωραία!» Η Αγαρίστη τη φίλησε στο μάγουλο, ηχηρά. Ύστερα, στράφηκε και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Η Βάρμη πρόσεξε ότι η Τζένιφερ παρακολουθούσε από τον διάδρομο. Ένα αχνό χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό της: και η Μαύρη Δράκαινα σπάνια χαμογελούσε. *Το ευχαριστήθηκες, μαλακισμένη;* σκέφτηκε, εξοργισμένη, η Βάρμη. Και, κλείνοντας την πόρτα της, άρχισε να ετοιμάζεται.

Σάρντλι

1.

Ο καμπούρης ερυθρόδερμος Επιτηρητής του Πολύλιθου Μεγάρου έκανε μια σύντομη, τυπική υπόκλιση και είπε: «Τα πράγματα δεν είναι καλά, Άρχοντές μου.»

Ο Σίδηρος ο Πρώτος, καθισμένος στον Πολύλιθο Θρόνο, έβηξε επάνω στη γροθιά του. Είχε κρυολογήσει, κι ένα κρυολόγημα, στην ηλικία του, μπορούσε ν' αποδειχτεί επικίνδυνο – ακόμα και θανατηφόρο. Το συγκεκριμένο είχε κρατήσει κάμποσες ημέρες. «Δεν τους έδιωξαν απ' τα ορυχεία;» ρώτησε, όταν ο βήχας τελείωσε.

«Φοβάμαι πως όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Επιτηρητής Θάργκεκ. «Και δεν είναι μόνο αυτό, αλλά υπάρχουν και χειρότερα νέα που έφερε ο μαντατοφόρος...» Μόρφασε επιδεικτικά, σουφρώνοντας τα μεγάλα μάτια του, που έμοιαζαν με τα μάτια μυθικού τέρατος της ζούγκλας.

Ο Ορείχαλκος, που στεκόταν μερικά βήματα δίπλα απ' τον Πολύλιθο Θρόνο, μέσα στην Υψηλή Αίθουσα του Μεγάρου των Ορειβατών, ορισμένες φορές νόμιζε ότι ο Θάργκεκ θα έπρεπε να είχε, καλύτερα, γίνει θεατρίνος. «Τι είναι, λοιπόν;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, σταθερά. «Χάσαμε κι άλλο ορυχείο;»

Ο Θάργκεκ στράφηκε να τον ατενίσει. «Ο πατέρας σας, ο Σίδηρος ο Δεύτερος, είναι σοφός, Άρχοντά μου, που σας έχει παραχωρήσει τα καθήκοντά του–»

«Σ' ευχαριστούμε για τη φιλοφρόνηση, Επιτηρητή· αλλά σου έκανα μια ερώτηση.»

«Ναι, ασφαλώς, Άρχοντά μου· και τώρα θα απαντούσα. Δυστυχώς, έτσι είναι, όπως τα υποθέσατε. Ακόμα ένα ορυχείο χάθηκε από τον έλεγχό μας, και βρίσκεται στα χέρια των ανταρτών.»

«Συνολικά, τέσσερα μέχρι στιγμής, δηλαδή...» είπε ο Ορείχαλκος, σκεπτικά.

Ο Σίδηρος ο Πρώτος μουρμούρισε κάτι, με το κεφάλι στραμμένο στα δεξιά του, όπου δεν φαινόταν κανένας, παρά μονάχα – αν παρατηρούσες πολύ προσεχτικά – ένας δυσδιάκριτος κυματισμός στον αέρα. Το

β'ζάιλ του Σιδήρου: το πνεύμα ενός αγέννητου συγγενή ο οποίος ίσως και να μη γεννιόταν ποτέ.

Στη Σάρντλι, όλοι οι ευγενείς είχαν ένα *β'ζάιλ* ως σύντροφό τους και μαντατοφόρο των θεών. Εκτός από εκείνους που, για κάποιον λόγο, είχαν χάσει το *β'ζάιλ* τους.

Και ο Ορείχαλκος ήταν ένας απ'αυτούς. Είχε χάσει το *β'ζάιλ* του την ημέρα που παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα, όταν αυτό είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει – και εκείνον και την Αγαρίστη. Οι Υπερασπιστές της, όμως, ήταν που είχαν τελικά σκοτώσει το *β'ζάιλ*. Και ο Ορείχαλκος είχε ξαφνικά βρεθεί μόνος.

Ορισμένες φορές νόμιζε ότι του άρεσε καλύτερα έτσι.

Υπήρχαν μερικοί που παρασύρονταν και μιλούσαν πολύ με το *β'ζάιλ* τους. Όπως ο θεός Σίδηρος, για παράδειγμα... Μιλούσαν μαζί του ακόμα και μπροστά σε άλλους.

«Ναι,» είπε ο Θάργκεκ, «τέσσερα. Ακριβώς, Άρχοντά μου.» Και μόρφασε ξανά, επιδεικτικά.

«Οι Παντοκρατορικοί δεν μας πρόσφεραν βοήθεια;» ρώτησε ο Σίδηρος.

«Μας πρόσφεραν, απ'όσο γνωρίζω, Άρχοντά μου. Αλλά δεν ήταν αρκετή. Δεν ήταν αρκετή.»

«Ο Ορείχαλκος θα μπορούσε να μεσολαβήσει για να μας στείλουν περισσότερους στρατιώτες.» Η φωνή δεν ήταν του Σιδήρου του Πρώτου. Ήταν της κόρης του, της Γρανίτιας της Πρώτης, η οποία είχε μόλις μπει στην αίθουσα. Ψηλή και λεπτή και χρυσόδερμη, με καταπράσινα σγουρά μαλλιά. Ο πατέρας της ήταν εβδομήντα-ενός χρονών, η Γρανίτια τριάντα-τεσσάρων, δύο χρόνια μικρότερη από τον Ορείχαλκο. Κανονικά, το μεγαλύτερο παιδί του θείου Σιδήρου θα έπρεπε να ήταν πολύ πιο μεγάλο απ'τον Ορείχαλκο, αλλά ο Σίδηρος ο Πρώτος είχε παντρευτεί σε προχωρημένη ηλικία, σ'αντίθεση με τον αδελφό του, τον Σίδηρο τον Δεύτερο. Στην ηλικία του Ορείχαλκου περίπου είχε κάνει τη Γρανίτια.

Ο Ορείχαλκος δεν είχε κάνει ακόμα κανένα παιδί.

Στράφηκε τώρα ν'αντικρίσει τη Γρανίτια. «Νομίζω πως μας έχουν στείλει όσους μπορούν, ξαδέλφη.»

«Σύζυγός της είσαι· δε μπορεί για σένα να στείλει μερικούς ακόμα; Εξάλλου, κι αυτοί επωφελούνται απ'τα ορυχεία μας. Ανέκαθεν επωφελούνταν.»

«Ακριβώς γι'αυτό το λόγο είμαι βέβαιος ότι έχουν στείλει όσους στρατιώτες μπορούν.»

Η Γρανίτια συνοφρυώθηκε καθώς σταματούσε να βαδίζει, κοντά στον Ορείχαλκο. Δεν μίλησε. Πρέπει να θεωρούσε ότι ο ξάδελφός της είχε πει κάτι σωστό.

Ο Σίδηρος έβηξε ξανά. «Ο Οίκος των Ορειβατών δεν θα το ανεχτεί αυτό!» μούγκρισε. «Θα το μετανιώσουν που στράφηκαν εναντίον μας!»

Κανονικά, θείε, στην ηλικία σου, θα έπρεπε να μην ασχολείσαι πια μ'αυτά τα ζητήματα, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Θα έπρεπε να είχες παραχωρήσει τα καθήκοντά σου στη Γρανίτια. Αλλά – όλοι το έλεγαν – ο Σίδηρος ο Πρώτος ποτέ δεν μπορούσε να μεγαλώσει.

«Χρειαζόμαστε βοήθεια από κάπου,» είπε ο Ορείχαλκος. «Και θα τη βρω.»

«Τι έχεις κατά νου;» τον ρώτησε η Γρανίτια.

«Τίποτα συγκεκριμένο. Αλλά θα το σκεφτώ.» Μετά, στράφηκε στον Θάργκεκ. «Θα μου φέρεις έναν χάρτη όπου είναι σημειωμένα όλα τα υπό κατάληψη ορυχεία. Και το τελευταίο.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο καμπούρης Επιτηρητής υποκλίθηκε. «Μάλιστα, Άρχοντα Ορείχαλκε.» Και πρόσθεσε, πολύ σοβαρά (και μελοδραματικά, ίσως): «Σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, Άρχοντά μου. Ο πατέρας σας ήταν πράγματι σοφός που σας παραχώρησε τη θέση του. Αν κάποιος μπορεί να κάνει κάτι, νομίζω πως εσείς είστε αυτός.»

«Σ'ευχαριστώ, Θάργκεκ· αλλά προτιμώ να μου υπενθυμίζουν τα μειονεκτήματά μου κι όχι τις αρετές μου.»

Ο Θάργκεκ γέλασε και έσεισε ένα του δάχτυλο προς το μέρος του Ορείχαλκου. «Αυτό που έλεγα, Άρχοντα Ορείχαλκε· αυτό που έλεγε ο γέρο-Θάργκεκ, χε-χε-χε...» είπε καθώς αποχωρούσε από την Υψηλή Αίθουσα.

Ο Ορείχαλκος παρατήρησε ότι η Γρανίτια χαμογελούσε. *Η κατάσταση, όμως, είναι δύσκολη. Κανείς δεν θάπρεπε, ίσως, να χαμογελά τώρα...*

2.

Φτερωτό Όρος. Κρυφή βάση της Επανάστασης μέσα στη Σάρντλι, όπου σταματούσαν τα αεροσκάφη με ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού.

Ο Βασιληάς Ανδρόνικος της Απολλώνιας είχε φτάσει πριν από μερικές ώρες. Ο Αρχιπροδότης για τους Παντοκρατορικούς, ο πρώτος σύζυγος της Παντοκράτειρας που την πρόδωσε· ο Πρωτεργάτης της Επανάστασης για άλλους. Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης.

Μαζί του, μέσα στο αεροπλάνο, είχαν έρθει η Ιωάννα η Μαύρη Δράκαινα, ο Σέλιρ'χοκ, και η Άνμα'ταρ.

Οι άλλοι επαναστάτες, που περίμεναν την άφιξή τους, δεν είχαν αργήσει να συγκεντρωθούν στο Φτερωτό Όρος. Όσοι από αυτούς, δηλαδή, δεν ήταν ήδη εκεί.

«Πρίγκιπά μου. Καλωσορίσατε στη Σάρντλι,» είπε ο Φένχιλ, μπαίνοντας στην αίθουσα όπου ήταν συναθροισμένοι όλοι όσοι θα συζητούσαν.

«Φένχιλ.» Ο Ανδρόνικος στράφηκε να κοιτάξει τον ερυθρόδερμο επαναστάτη με τα κοντά μαύρα μαλλιά και την ουλή στο σαγόνι. «Πώς είναι τα πράγματα;»

«Καλύτερα από την προηγούμενη φορά που ήσασταν εδώ, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ, καθίζοντας σε μια από τις καρέκλες του μεγάλου τραπεζιού της πέτρινης αίθουσας. Επάνω στην επιφάνειά του ήταν απλωμένοι χάρτες διάφορων περιοχών της Σάρντλι, και υπήρχαν επίσης δύο οθόνες πληροφοριακών συστημάτων και κονσόλες. Τα τασάκια ήταν γεμάτα αποτσίγαρα. Η Ιωάννα κάπνιζε το τέταρτο τσιγάρο από τότε που είχαν μπει στην αίθουσα, είχε παρατηρήσει ο Ανδρόνικος. Πριν από κάποιο καιρό, του είχε πει ότι ελάττωνε το κάπνισμα· τώρα φαινόταν πάλι να το έχει ξαναρχίσει.

Η Σιλάνα ρώτησε τον Φένχιλ: «Κάτι να πεις;» Γενικά, ήταν σιωπηλή γυναίκα. Χρυσόδερμη και καστανομάλλα, με άγρια όψη. Νόμιζες ότι θα σε καταβρόχθιζε αν τη θύμωνες. Ήξερε απίστευτα πράγματα για τη Σάρντλι: κρυφά μονοπάτια, ανθρώπους κάθε είδους, περιοχές άγνωστες σε άλλους.

«Τάο βις;» είπε ο Φένχιλ.

Η Σιλάνα ένευσε. «Έχουμε.» Γέμισε μια κούπα από μια καράφα και του την έδωσε.

«Υπέροχα.» Ο Φένχιλ ήπιε.

«Και υπόγειο οίνο έχουμε. Όσο τραβά η καρδιά σου,» είπε ο Νάρτιλ ο πιλότος, μειδιώντας πλατιά και υψώνοντας το ποτήρι του. «Καλλιεργούν τα υπόγεια αμπέλια δίπλα από ορισμένα απ'τα ορυχεία μετάλλων τους. Θα νόμιζες ότι το κρασί θάταν μολυσμένο, ή βρόμικο, ή τέλος πάντων ότι δε θα πινόταν, αλλά είναι εξάισιο το αναθεματισμένο.» Ο Νάρτιλ ήπια μια γουλιά. «Εξάισιο.»

«Βλέπετε, Πρίγκιπά μου;» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, που ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης σε τούτες τις περιοχές. «Μερικές νίκες, κι αμέσως η πειθαρχία τους έχει αρχίσει να σκορπίζεται από τις θύελλες του Σάμπρεοθ.»

«Μην παραπονιέσαι, μάγε,» αντιγύρισε ο Νάρτιλ. «Θα σου αφήσουμε κι εσένα κρασί.»

Ορισμένοι γέλασαν.

«Ο Σάνραντιλ έχει δίκιο, όμως,» είπε η Αλρίβα'σαρ, που κι εκείνη είχε ένα ποτήρι υπόγειο οίνο κοντά της. «Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε από τις επιτυχίες. Η Παντοκράτειρα μπορεί να στείλει ακόμα περισσότερους μαχητές της, τώρα που τα πράγματα έχουν σκουρύνει για εκείνη.»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν το πιστεύω,» είπε ο Ανδρόνικος. «Οι Παντοκρατορικοί έχουν πολλά μέτωπα ανοιχτά. Αν μπορούσαν να προστατέψουν τα ορυχεία καλύτερα, θα το είχαν κάνει ήδη. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε προσεχτικοί. Ασφαλώς και πρέπει. Αλλά, όπως σας είπα και την προηγούμενη φορά, δεν είναι τυχαίο που ήρθα τώρα στη Σάρντλι για να σας προτρέψω να κινηθείτε. Το ξέρω πως οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας αυτή την περίοδο είναι πολύ πιεσμένες.»

»Πείτε μου, λοιπόν: ποια είναι η κατάσταση εδώ επί του παρόντος;»

«Τέσσερα ορυχεία του Οίκου των Ορειβατών βρίσκονται κατειλημμένα από ιθαγενείς των βουνών και νομάδες, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν.

«Από το τελευταίο που κατακτήθηκε έρχομαι,» τόνισε ο Φένχιλ.

«Και τι συμβαίνει εκεί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Αυτά που θα περίμενε κανείς, Πρίγκιπά μου. Λεηλασία και διαρπαγή, ασφαλώς, και επιφυλακή για τον πιθανό ερχομό ενισχύσεων.»

«Οι φρουροί του ορυχείου είναι νεκροί;»

«Πολλοί απ'αυτούς ναι. Δεν παραδίνονταν. Δεν ήταν μόνο οι μαχητές των Ορειβατών, αλλά και αρκετοί Παντοκρατορικοί μαζί τους, και είχαν κι ένα πολεμικό όχημα καθώς και κανόνια – τα οποία τώρα είναι δικά μας.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, ευχαριστημένος. «Και τους αιχμαλώτους;»

«Τους διώξαμε. Δεν ήταν κανένα σημαντικό πρόσωπο ανάμεσά τους.»

«Με τους εργάτες τι έγινε;»

«Οι περισσότεροι είναι ιθαγενείς των βουνών, Πρίγκιπά μου. Συγγενείς αυτών που επιτέθηκαν στο ορυχείο, βασικά. Θα συνεχίσουν να εργάζονται εκεί· απλώς τα μεταλλεύματα δεν θα πηγαίνουν στους Ορειβάτες. Ούτε στην Παντοκράτειρα.»

«Καλώς,» είπε ο Ανδρόνικος, και ήπια μια γουλιά υπόγειο οίνου. «Θέλω να φροντίσετε, όσο το δυνατόν, να μη γίνουν πολλές ζημιές. Στο τέλος, θέλω να στρέψουμε τους Ορειβάτες με το μέρος μας, όχι να τους κάνουμε θανάσιμους εχθρούς μας.»

«Το έχουμε υπόψη μας, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος τού το είχε ξαναπεί αυτό του Φένχιλ, την πρώτη φορά που είχε έρθει στη Σάρντλι. *Δεν είμαι εδώ για να καταστρέψω τη διάστασή σας, του είχε τονίσει. Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω μόνο να διώξετε την Παντοκράτειρα.*

«Από εδώ και στο εξής πώς προχωράμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Νάρτιλ.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον μάγο του τάγματος των Γαιοδιφών και Πρόμαχο της Επανάστασης. «Τι νομίζεις εσύ, Σάνραντιλ;»

Ο Σάνραντιλ'φεν εργαζόταν παλιότερα για τον Οίκο των Ορειβατών, αλλά μετά τους είχε εγκαταλείψει και είχε ενταχθεί στην Επανάσταση. Απ'ό,τι γνώριζε ο Ανδρόνικος, ο θάνατος κάποιου φίλου του είχε συμβάλει σ'αυτό. Ο μάγος δεν μισούσε τους Ορειβάτες – τουλάχιστον, δεν είχε ποτέ υποστηρίξει κάτι τέτοιο – εχθρευόταν, όμως, αφάνταστα τους Παντοκρατορικούς. Θεωρούσε ότι ρουφούσαν το αίμα της Σάρντλι σαν *κουσ'τνάκα* των βάλτων – ένα πολύ επικίνδυνο είδος μεγάλων κουνουπιών.

Ο Σάνραντιλ'φεν γνώριζε πολλά για τον Οίκο των Ορειβατών, και ο Ανδρόνικος ήλπιζε ότι ο μάγος θα τον συμβούλευε στην τελική κίνηση της Επανάστασης: στην κίνηση που θα έφερνε τους Ορειβάτες με το

μέρος των επαναστατών και θα τους απομάκρυνε από την Παντοκράτεια.

«Οι Ορειβάτες δεν έχασαν ξαφνικά όλη τους τη δύναμη επειδή κάποιιοι ιθαγενείς κατέλαβαν τέσσερα ορυχεία τους,» είπε, επί του παρόντος, ο Σάνραντιλ. «Είναι ο ισχυρότερος Οίκος στη Σάρντλι, Πρίγκιπά μου.»

«Το χτύπημα, όμως, δεν είναι και μικρό!» τόνισε ο Φένχιλ.

«Βεβαίως και δεν είναι. Σίγουρα θα έχουν ανησυχήσει. Πολύ. Κι αυτό σημαίνει ότι θα πάρουν μέτρα.»

«Τι μέτρα;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Δεν μπορώ να είμαι βέβαιος, αλλά υποθέτω πως θα προσπαθήσουν να κάνουν κάποιες συμμαχίες ώστε να φέρουν περισσότερους ανθρώπους να πολεμήσουν γι' αυτούς.»

«Οι πράκτορές μας είναι παντού, μάγε,» είπε ο Φένχιλ. «Θα εντοπίσουμε τις κινήσεις τους, θα τις σαμποτάρουμε.»

«Βλέπεις τι έλεγα πριν, λοιπόν, Φένχιλ;» είπε ο Σάνραντιλ. «Έχουμε αρχίσει να γινόμαστε απρόσεχτοι ύστερα από τις νίκες μας. Τους Ορειβάτες δεν πρέπει να τους παίρνει κανείς απήφιστα.»

«Τι προτείνεις, επομένως;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Να κινηθώ τώρα, προτού κάνουν την κίνησή τους οι Ορειβάτες;»

Ο Σάνραντιλ φεν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Πρίγκιπά μου. Δε νομίζω ότι είναι ακόμα ο καιρός. Οι Ορειβάτες δεν θα παραδοθούν αν δεν πιστέψουν ότι έχουν φτάσει σε αδιέξοδο. Θα διατηρήσουν τη συμμαχία τους με την Παντοκράτεια μέχρι που να μη μπορούν να κάνουν αλλιώς. Εξάλλου, μην ξεχνάς πως ο γιος του Σιδήρου του Δευτέρου, ο Ορείχαλκος, είναι ένας από τους συζύγους της πλέον.»

Η Άνμα'ταρ έσπασε τη σιωπή της και ρώτησε: «Θέλουν, όμως, να έχουν το χέρι της Παντοκράτειρας πάνω απ'τα κεφάλια τους; Τι έχουν να κερδίσουν; Τους προσφέρει κάτι η Παντοκρατορία;»

«Φοβούνται για τον Οίκο τους. Και φοβούνται και τους πολιτικούς τους αντιπάλους. Τη δύναμη της Παντοκράτειρας την ξέρουν, και ξέρουν επίσης πως, αν της εναντιωθούν, μπορεί να τους τσακίσει, ή να υποστηρίξει κάποιους εχθρούς τους.»

«Αυτά τα δύο,» είπε ο Ανδρόνικος, «δεν θεωρώ ότι έχει πια τη δυνατότητα να τα κάνει τόσο εύκολα όσο παλιά.»

«Πιθανώς να είναι έτσι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ'φεν, «όμως οι Ορειβάτες δε νομίζω πως είναι πρόθυμοι να το ρισκάρουν.»

«Όχι ακόμα, σωστά;» είπε η Ιωάννα.

Ο Γαιοδίφης στράφηκε να κοιτάξει τη Μαύρη Δράκαινα.

«Εκείνο που θέλω να πω,» εξήγησε η Ιωάννα, «είναι ότι, στο τέλος, ύστερα από τις πιέσεις που θα ασκήσουμε, πρέπει να μπορούν να καταλάβουν πως αξίζει να εναντιωθούν στην Παντοκράτειρα. Τους *συμφέρει*. Ή, μήπως, θεωρείς ότι αυτό αποκλείεται να συμβεί;»

«Αν θεωρούσα κάτι τέτοιο, θα έλεγα εξαρχής στον Πρίγκιπά μας ότι είναι ανούσιο να προσπαθήσει. Δεν είναι, όμως, ανούσιο. Ο Οίκος των Ορειβατών ενδιαφέρεται για την πολιτική επιρροή και για το κέρδος, όπως όλοι οι μεγάλοι Οίκοι της Σάρντλι. Αν κρίνουν ότι είναι προς όφελός τους να έρθουν με την Επανάσταση, θα έρθουν. Αν δουν ότι δεν μπορεί να τους βλάψει η Παντοκράτειρα, δεν έχουν λόγο να της πληρώνουν φόρο, ούτε να βρίσκονται υπό τις διαταγές της.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος, τρίβοντας τα ξανθά του μούσια σκεπτικά ενώ είχε την πλάτη ακουμπισμένη στην καρέκλα του. «Για τον Ορείχαλκο τι πιστεύεις, Σάνραντιλ;»

«Τον καιρό που έφυγα από τη δούλεψη των Ορειβατών, ο Ορείχαλκος δεν είχε ακόμα αναλάβει τα καθήκοντα του πατέρα του. Ο Σίδηρος ο Δεύτερος έκανε κουμάντο εκεί όπου τώρα κάνει ο Ορείχαλκος. Νομίζω, όμως, ότι ο μικρός είναι συνετός και λογικός. Από τους συνετότερους του Οίκου του, ίσως.»

«Παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα, όμως...» σχολίασε η Άνμα'ταρ, χαμηλόφωνα, περισσότερο για να την ακούσουν ο Σέλιρ'χοκ και η Ιωάννα παρά κανένας άλλος. Αλλά η φωνή της έφτασε στ'αφτιά του Σάνραντιλ, κι εκείνος είπε:

«Αυτό απλά αποδεικνύει τα όσα είπα για τον Ορείχαλκο.»

Η Άνμα ύψωσε ένα φρύδι. «Πώς ακριβώς;»

«Η Παντοκράτειρα, θέλοντας να ισχυροποιήσει τους δεσμούς της με τη Σάρντλι, ζήτησε να πάρει έναν σύζυγο από εδώ. Και φυσικά αυτός ο σύζυγος δεν μπορεί να ήταν από άλλο Οίκο παρά από τους Ορειβάτες. Ο Ορείχαλκος άκουσα πως προθυμοποιήθηκε ο ίδιος να την παντρευτεί, προκειμένου να προλάβει τον αδελφό του, τον Ρουμπίνη. Και μη νομίζεις ότι δεν είναι τρομαχτικό, ή επικίνδυνο, για έναν ευγενή να πα-

ντρευτεί την Παντοκράτειρα. Μπορεί, από κάποια δική του ανοησία, να επιφέρει τη διάλυση ολόκληρου του Οίκου του.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Θα μιλάς για μένα, μάγε.»

Γέλια γύρω απ'το τραπέζι. Ο Φένχιλ έφτυσε στο πλάι μια γουλιά *τάο βις*, βήχοντας.

«Πρίγκιπά μου, εσείς τα καταφέρατε μια χαρά, νομίζω,» είπε ο Σάνραντιλ, χαμογελώντας μέσα απ'τα πλούσια άσπρα μούσια του.

«Η Απολλώνια, όμως, κινδύνεψε εξαιτίας μου – *ακόμα* κινδυνεύει εξαιτίας μου – αυτή είναι μια αλήθεια που δεν αμφισβητείται.»

«Αλλά, επίσης, είναι *ελεύθερη* εξαιτίας σου,» τόνισε ο Φένχιλ.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ανδρόνικος. «Μας έλεγες για τον Ορείχαλκο, μάγε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ. «Η κίνησή του ήταν πολύ γενναία και συνετή, πιστεύω. Ήταν ο καταλληλότερος του Οίκου του για να παντρευτεί την Παντοκράτειρα.»

«Γιατί είπες ότι ήθελε να προλάβει τον αδελφό του;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, που δεν του είχε διαφύγει αυτή η αναφορά. Όπως πάντα, ήταν πολύ παρατηρητικός.

«Επειδή ο Ρουμπίνης είναι, ίσως, το αντίθετο του Ορείχαλκου,» απάντησε ο Σάνραντιλ'φεν. «Πολύ ατίθασος, απρόσεχτος, και εγωιστής.»

«Δεν έχεις καλή γνώμη γι'αυτόν, λοιπόν,» παρατήρησε η Ιωάννα.

«Δεν είναι 'κακός' ακριβώς. Απλά κακομαθημένος. Ο άλλος αδελφός του Ορείχαλκου, ο Όνυχας ο Πέμπτος, είναι καλύτερος.»

«Ο Ρουμπίνης είναι μικρότερος από τον Ορείχαλκο;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι, αλλά δεν είναι εκεί το θέμα – άλλωστε, ο Όνυχας είναι ακόμα πιο μικρός. Ο Ρουμπίνης έχει διαφορά μόλις δυο χρόνων από τον Ορείχαλκο, και είναι δίδυμος με την Αζουρίτια τη Δεύτερη.»

Η Άνμα'ταρ ρώτησε: «Γιατί Πρώτος και Δεύτερος και Πέμπτος; Τι νόημα έχει;»

Προτού μιλήσει ο Σάνραντιλ'φεν, μίλησε ο Σέλιρ'χοκ: «Οι Ορειβάτες παίρνουν ονόματα ορυκτών. Αν υπάρχει κι άλλος ζωντανός που έχει το ίδιο όνομα μ'εσένα, τότε είσαι ο Δεύτερος. Αν ήδη υπάρχει Δεύτερος, τότε είσαι ο Τρίτος, και ούτω καθεξής.»

«Ήρθες διαβασμένος, βλέπω,» του είπε η Άνμα'ταρ, υπομειδώντας.

Ο Σέλιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Κάποιες βασικές γνώσεις...»

«Το ερώτημα είναι το εξής, μάγε,» είπε ο Ανδρόνικος στον Σάνραντιλ: «πιστεύεις ότι θα μπορούσα να μιλήσω με τον Ορείχαλκο και να συνεννοηθώ;»

«Αυτή τη στιγμή το αποκλείω να προδώσει την Παντοκράτειρα. Όχι επειδή έχει τόσο μεγάλη πίστη σ'αυτήν, αλλά επειδή σίγουρα θα φοβάται τις συνέπειες που θα είχε κάτι τέτοιο για τον Οίκο του.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι, το καταλαβαίνω... Θα πρέπει, επομένως, να περιμένουμε.»

«Αναμφίβολα, Πρίγκιπά μου. Δεν έχει έρθει η ώρα ακόμα. Πλησιάζει όμως.»

Ο Ανδρόνικος ήπια μια γουλιά υπόγειο οίνου (ενώ δίπλα του παρατηρούσε την Ιωάννα ν'ανάβει ακόμα ένα τσιγάρο). «Γι'αυτό είμαι εδώ, μάγε. Και θα μείνω μέχρι που να ολοκληρώσουμε τη δουλειά μας στη Σάρντλι.»

3.

Η Ανεμόφθαλμη τέντωσε το τόξο *σοθ'λάι'κ* και σημάδεψε τα *νουκ'βάχμα* που χόρευαν πίσω από τον ψηλό ξύλινο φράχτη. «Το βλέπεις εκείνο εκεί, κοντά στη βορειοανατολική γωνία;» είπε στον Ορείχαλκο, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. «Θα το πετύχω στο τέταρτο πόδι.»

«Ποιο είναι το τέταρτο πόδι σύμφωνα με τη δική σου μέτρηση;» Και τα έξι πόδια του στρογγυλού πλάσματος έμοιαζαν ίδια, έτσι όπως περιστρεφόταν και αναπηδούσε.

«Αυτό που θα πετύχω!» γέλασε η Ανεμόφθαλμη, και άφησε τη χορδή του τόξου. Το βέλος έσχισε τον αέρα κι αστόχησε ένα από τα υψωμένα πόδια του *νουκ'βάχμα* για μερικά εκατοστά. «Σκοτάδια του Τάρφεοθ!» καταράστηκε η Ανεμόφθαλμη.

«Αυτό που αστόχησες ήταν το τέταρτο πόδι;»

«Ναι, γέλα εσύ!» είπε η Ανεμόφθαλμη χαμογελώντας, καθώς κατέβαζε το τόξο της.

Ο Ορείχαλκος ύψωσε το δικό του τόξο *σοθ'λάι'κ*. Πέρασε ένα βέλος στη χορδή και την τέντωσε, σημαδεύοντας. «Θα το πετύχω στο ίδιο πόδι.»

Οι δυο τους βρίσκονταν μερικά χιλιόμετρα βόρεια του Πολύλιθου Μεγάρου, κοντά στο δάσος, στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα, όπου ήταν

το ανοιχτό σκοπευτήριο των Ορειβατών. Χρησιμοποιούσαν για στόχους τα ευκίνητα *νουκ'βάχμα*: στρογγυλά, εξάποδα, ελαστικά πλάσματα τα οποία κατοικούσαν στα βάθη της λίμνης αλλά μπορούσαν να ζήσουν και έξω από το νερό για τουλάχιστον έναν χρόνο αν ταΐζονταν κανονικά. Ήταν ιδανικά για σκοποβολή γιατί ήταν σχεδόν αδύνατο να σκοτωθούν, κι ούτε έδειχναν να πονάνε. Μπορεί να τα γέμιζες σφαίρες ή βέλη, κι αυτά συνέχιζαν να χοροπηδάνε όπως και πριν. Ο μόνος τρόπος να πεθάνουν ήταν να τρυπηθεί ένα συγκεκριμένο σημείο επάνω στο στρογγυλό σώμα τους – ένα σημείο μικρό σαν μάτι, το οποίο είχε ονομαστεί, αναμενόμενα, «μάτι του *νουκ'βάχμα*», αν και πραγματικό μάτι δεν ήταν. Τα *νουκ'βάχμα* δεν διέθεταν μάτια. Θεωρούνταν ιερά πλάσματα του Τάρφεοθ, του θεού των σκοτεινών βαθών, γ'αυτό κιόλας ήταν γούρι να τα σημαδεύεις.

Ο Ορείχαλκος ελευθέρωσε το βέλος του, και το είδε να σχίζει τον αέρα και να καρφώνεται στο πόδι που είχε αστοχήσει η Ανεμόφθαλμη.

Η Ανεμόφθαλμη χτύπησε την κάτω άκρη του μεγάλου κοκάλινου τόξου της στο έδαφος. «Δεν έχει πλάκα να τοξεύεις μαζί μ'εσένα! Είσαι πολύ καλός με το *σοθ'λάι'κ!*»

Ο Ορείχαλκος μειδίασε. «Υποθέτω πως θα υπάρχουν και καλύτεροι από μένα... κάπου στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Μην είσαι τόσο μετριοφρων!»

Ο Ορείχαλκος τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της και, φέρνοντας την κοντά του, τη φίλησε.

«Τι θα σκεφτεί η σπουδαία σύζυγός σου, αν οι κατάσκοποί της μας δουν έτσι;» τον ρώτησε η Ανεμόφθαλμη, όταν το φιλή τους, μετά από κάποια ώρα, τελείωσε.

«Σου έχω εξηγήσει: δεν την ενδιαφέρει. Έχει τόσους συζύγους σε τόσες διαστάσεις. Μου το έχει πει ανοιχτά, μάλιστα.» Η αλήθεια ήταν πως η Παντοκράτειρα ήταν άνετη σε τέτοια θέματα. Τι λόγο είχε, εξάλλου, να *μην* είναι άνετη;

«Κακώς την παντρεύτηκες, πάντως,» είπε η Ανεμόφθαλμη. Και, μην περιμένοντας απάντηση, στράφηκε στο σκοπευτήριο. Πέρασε ένα βέλος στο τόξο της. Το ύψωσε, τεντώνοντας τη χορδή. «Αν δεν ήσουν παντρεμένος θα μπορούσαμε να παντρευτούμε... κάποια μέρα. Όταν θέλαμε.» Σημάδεψε προσεχτικά ένα *νουκ'βάχμα* που έμοιαζε να προ-

σπαθεί να πηδήσει πάνω από τον φράχτη και να δραπετεύσει προς τη λίμνη.

Ναι, θα μπορούσαμε, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Αλλά κανένας απ'τους δυο μας ποτέ δεν βιαζόταν... Και, δυστυχώς, η ασφάλεια του Οίκου μου προέχει.

Η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη ανήκε στον Οίκο των Ουράνιων. Τον Οίκο της μητέρας του Ορείχαλκου, της Ημισέληνης. Ήταν κόρη του ξαδέλφου της Ημισέληνης. Μετρίου αναστήματος, με κόκκινο δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά. Τρία χρόνια μικρότερη από τον Ορείχαλκο. Ανέκαθεν έκαναν καλή παρέα. Κι από μια ηλικία και μετά έκαναν ακόμα καλύτερη παρέα ολόγυμνοι.

Η Ανεμόφθαλμη άφησε τη χορδή. Το βέλος της χτύπησε το *νουκ'βάχμα* που σημάδευε, και το πλάσμα σωριάστηκε στη γη. Τα έξι πόδια του έκαναν μερικές αδύναμες κινήσεις, κι ύστερα πέθανε.

«Το βρήκα στο μάτι!» φώναξε η Ανεμόφθαλμη. «Στο *μάτι!*» Πράγμα που σήμαινε καλή τύχη. Γέλασε.

«Είσαι τυχερή κοπέλα,» είπε ο Ορείχαλκος, νιώθοντας να λυπάται λιγάκι που το εξαποδο πλάσμα είχε πεθάνει. Τέντωσε το *σοθ'λάι'κ* του και σημάδεψε. Προσεχτικά.

«Το *β'ζάιλ* μου δεν τη συμπαθεί καθόλου, ξέρεις,» του είπε η Ανεμόφθαλμη.

«Ποια;»

«Τη γυναίκα σου.»

«Χμμ.» Ο Ορείχαλκος ελευθέρωσε το βέλος του. Πετυχαίνοντας το ίδιο *νουκ'βάχμα* με πριν, σ'ένα άλλο πόδι.

«Το δικό σου *β'ζάιλ* τι σου λέει;»

Δε μπορεί να πει τίποτα πια. «Δε μου λέει ότι την αντιπαθεί.» Δεν είχε πει στην Ανεμόφθαλμη ότι το πνεύμα που τον συντρόφευε από την αρχή της ζωής του σκοτώθηκε όταν εκείνος παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα.

«Λοιπόν,» είπε στην Ανεμόφθαλμη θέλοντας οπωσδήποτε ν'αλλάξει θέμα. «Το βλέπεις αυτό το *νουκ'βάχμα*;» Τέντωσε το κοκάλινο τόξο του, έβαλε, και το βέλος καρφώθηκε πάνω στο στρογγυλό σώμα ενός από τα πλάσματα μέσα στον φράχτη.

«Ναι.»

«Θα έχουμε δέκα βέλη εγώ και δέκα βέλη εσύ, με φτερά διαφορετικού χρώματος. Και θα προσπαθούμε να πετύχουμε τα πόδια του – και μόνο τα πόδια του. Πρέπει να βάλεις ένα βέλος σε κάθε πόδι. Όποιος το καταφέρει αυτό πρώτος, νικάει.»

«Τότε, σίγουρα θα νικήσεις.»

«Δε θέλεις, λοιπόν, να κάνουμε σκοποβολή;»

«Εντάξει. Ας αρχίσουμε.»

Ο καθένας κάρφωσε στη γη πλάι του δέκα βέλη, και ξεκίνησαν να ρίχνουν στο *νουκ'βάχμα* που είχε σημαδέψει ο Ορείχαλκος, ενώ εκείνο χοροπηδούσε μέσα στο σκοπευτήριο.

Καθώς τόξευαν, άκουσαν ένα αεροπλάνο να περνά πάνω από τη λίμνη Νόλκ'βα – ένα μεγάλο αεροπλάνο. Αλλά, απορροφημένοι από την τοξοβολία, δεν έδωσαν σημασία.

Μετά από λίγο, η πρόβλεψη της Ανεμόφθαλμης επαληθεύτηκε.

«Νίκησες.»

«Με δύο πόδια διαφορά, όμως. Μόνο. Αρχίζεις να γίνεσαι καλή.»

«Ένας καβαλάρης έρχεται.»

Ο Ορείχαλκος στράφηκε. Πράγματι, ένας καβαλάρης ερχόταν. Από τη μεριά του Μεγάρου. Ο ήλιος έδυε, και η σκιά του ιππέα απλωνόταν μακριά δίπλα του.

Ο Ορείχαλκος τον περίμενε, με τα χέρια ακουμπισμένα επάνω στο μεγάλο τόξο του.

Η Ανεμόφθαλμη κάθισε σ'έναν βράχο, φτιάχνοντας τη χορδή του δικού της τόξου.

Ο καβαλάρης ήρθε κοντά. Αφίππευσε. «Άρχοντά μου,» προσφώνησε τον Ορείχαλκο κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Η σύζυγός σας είναι εδώ.»

Ο Ορείχαλκος ξαφνιασθηκε αλλά δεν το έδειξε. «Η Παντοκράτειρα;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Έφτασε πριν από λίγο, με αεροσκάφος. Από Αιθέρα.»

«Δεν είχαμε ειδοποιηθεί ότι θα ερχόταν, σωστά;»

«Οι πάντες στο Μέγαρο είναι ξαφνιασμένοι, Άρχοντά μου. Υποθέτουν ότι ίσως εσείς να γνωρίζατε για τον ερχομό της Μεγαλειότητάς και να μην το είχατε πει.»

«Δεν είχα ιδέα,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Πήγαινε πίσω στο Μέγαρο και πες τους ότι έρχομαι.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ο άντρας καβάλησε το άλογο και έφυγε καλπάζοντας.

«Τι θέλει τώρα αυτή;» Η Ανεμόφθαλμη σηκώθηκε από τον βράχο όπου είχε καθίσει, περνώντας το τόξο της στην πλάτη.

«Υποθέτω πως είναι εδώ για τα προβλήματα στα ορυχεία. Το φανταζόμουν ότι θα ερχόταν αργά ή γρήγορα, έτσι όπως έχει η κατάσταση. Αλλά περίμενα ότι, τουλάχιστον, θα με ειδοποιούσε πρώτα.»

«Η Παντοκράτειρα είναι τόσο σπουδαία που δε χρειάζεται να ειδοποιεί κανέναν. Και ο κόσμος τραντάζεται όπου πηγαίνει!»

«Μην τυχόν και της πεις τίποτα τέτοιο περίεργο,» την προειδοποίησε ο Ορείχαλκος, «γιατί είναι γνωστό πως κάνει τρελά πράγματα όταν θυμώσει.»

4.

«Ποιος είναι ο επόμενος στόχος που έχεις κατά νου, Φένχιλ;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

Οι περισσότεροι επαναστάτες είχαν φύγει από την πέτρινη αίθουσα τώρα, καθώς το βράδυ πλησίαζε. Μονάχα ο Ανδρόνικος είχε μείνει, ο Φένχιλ, η Σιλάνα, και η Ιωάννα. Η τελευταία δεν ήξερε ακριβώς γιατί καθόταν ακόμα εδώ. Κάτι την κρατούσε. Περιέργεια; Το γεγονός ότι δεν ήξερε και τόσο καλά τους άλλους Σάρντλιους επαναστάτες του Φτερωτού Όρους και δεν είχε τίποτα να πει μαζί τους; Ή, μήπως, ήθελε απλά να βρίσκεται κοντά στον Ανδρόνικο; Δεν είχε αποφασίσει. Ήταν εδώ, πάντως.

Ο Φένχιλ σηκώθηκε όρθιος, τράβηξε έναν χάρτη στο κέντρο του τραπεζιού, και έδειξε ένα σημείο επάνω του χρησιμοποιώντας την αιχμή ενός ξιφιδίου. «Πρόκειται για ένα σχετικά μοναχικό ορυχείο, Πρίγκιπά μου, πέρα από τον ποταμό Σάτβραν, όπως βλέπεις.»

«Θεωρείται σημαντικό;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, παρατηρώντας τη γεωγραφική θέση.

«Βγάζει μεγάλες ποσότητες καπνόλιθου.»

«Δεν είναι, όμως, κάπως μακριά για να φέρεις ανθρώπους εκεί, ώστε να πολεμήσουν;»

«Καθόλου,» είπε ο Φένχιλ. «Νότια του ορυχείου είναι η Ασνούρτα λίν'τα.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. Είχε δει, φυσικά, τη μεγάλη πεδιάδα που ήταν σχεδιασμένη κάτω απ'τα βουνά και ανατολικά του ποταμού Σάτβραν, αλλά δεν γνώριζε τίποτα γι'αυτήν. Θεωρούσε ότι δεν πρέπει να ήταν και καμια σημαντική τοποθεσία στη γεωγραφία της Σάρντλι. «Ήθελα να σε ρωτήσω γι'αυτό το μέρος, για νάμαι ειλικρινής, Φένχιλ.»

Ο Φένχιλ κάθισε πάλι· αυτή τη φορά, αντικριστά στον Πρίγκιπα της Επανάστασης. «Ασνούρτα λίν'τα σημαίνει 'η γη – ή οι περιοχές, ή οι πεδιάδες – των Ασνούρτα'. Στη διάλεκτό τους, εννοείται.

»Οι Ασνούρτα είναι μια... παράξενη φυλή, Πρίγκιπά μου. Δε μιλάνε πολύ σ'εμάς. Όπως η Σιλάνα, από δω.»

Η Σιλάνα τον αγριοκοίταξε, καθώς καθάριζε τα νύχια της μ'ένα λεπτό ξιφίδιο.

Ο Φένχιλ χαμογέλασε προς τη μεριά της· εκείνη δεν χαμογέλασε. Συνέχισε να καθαρίζει τα νύχια της.

Ο Φένχιλ είπε στον Ανδρόνικο: «Οι Ασνούρτα έχουν κατάμαυρο δέρμα και είναι μικρόσωμοι. *Πραγματικά* μικρόσωμοι, όχι απλώς μικροκαμωμένοι. Αν ήταν λιγάκι πιο μικροί ακόμα, θα τους έλεγες νάνους. Αλλά δεν είναι και τόσο κοντοί. Κατοικούν σ'αυτές τις πεδιάδες από τότε που θυμάται ο προπάππους του πιο γέρου Σάρντλιου. Είναι αρχαίοι και σκληροτράχηλοι, παρά το μπόι τους. Δε μπορείς να πάρεις τις περιοχές τους· εκμεταλλεύονται το έδαφος μ'έναν τρόπο που είναι θανατηφόρος. Γνωρίζουν κάθε γωνιά της γης τους, κάθε λακκούβα, κάθε χορτάρι. Κρύβονται και μοιάζουν να πετάγονται μπροστά σου απ'το πουθενά. Όσπου να το καταλάβεις σ'έχουν γεμίσει βέλη.»

«Συμπαθητικοί ακούγονται,» σχολίασε η Ιωάννα, καπνίζοντας ακόμα ένα τσιγάρο.

«Ήμουν σίγουρος ότι εσύ θα τους συμπαθούσες, Μαύρη Δράκαινα.»

Η Ιωάννα μειδίασε, φυσώντας καπνό απ'την άκρια του στόματός της.

Ο Φένχιλ συνέχισε: «Οι Ασνούρτα καβαλούν κάτι πλάσματα που ονομάζονται *άρμπαν'θ*.» Και κοίταξε τον Ανδρόνικο ερωτηματικά.

«Δεν τάχω ξανακούσει,» παραδέχτηκε εκείνος.

Ο Φένχιλ σηκώθηκε απ'τη θέση του, κάθισε μπροστά σε μια κονσόλα, πληκτρολόγησε, και γύρισε την οθόνη προς τη μεριά του Ανδρόνικου και της Ιωάννας. Η οθόνη έδειχνε ένα πλάσμα που θύμιζε άλογο

αλλά ήταν πολύ πιο λιγνό και, μάλλον, πιο ψηλό. Επίσης, είχε γαλανόγκριζες φολίδες.

«Είναι πιο ψηλά από άλλα,» επιβεβαίωσε ο Φένχιλ. «Ένα τρίτο πιο ψηλά, περίπου. Ορισμένοι τα λένε 'σκελετάλογα', γιατί, όπως βλέπετε, μοιάζουν με σκελετωμένα άλλα – ειδικά όταν τα κοιτάξεις από μακριά.»

«Γιατί δεν τα χρησιμοποιούν κι αλλού στη Σάρντλι;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Δεν είναι βολικά στο καβαλίκεμα,» εξήγησε ο Φένχιλ. «Συνέχεια γλιστράς και πέφτεις από κει πάνω. Πώς οι Ασνούρτα, τόσο κοντοί που είναι, τα ιππεύουν με τέτοια άνεση είναι ένα μυστήριο για όλους. Οι ίδιοι οι Ασνούρτα ισχυρίζονται ότι έχουν μέσα τους το αίμα θηρίων.»

«Χρησιμοποιούν πυροβόλα;»

«Μερικές φορές, όταν έχουν καταφέρει να ληστέψουν ή ν'αγοράσουν κάποια.»

Ο Ανδρόνικος ρώτησε: «Γιατί μας τα λες αυτά, Φένχιλ;»

«Γιατί οι Ασνούρτα θα είναι οι σύμμαχοί μας, όταν θα επιτεθούμε στο ορυχείο που σας έδειξα, Πρίγκιπά μου.»

«Τους ξέρεις, δηλαδή. Έχεις συναναστροφές μαζί τους...»

«Έχω βρεθεί ανάμεσά τους μερικές φορές,» είπε ο Φένχιλ.

«Μια φορά παραλίγο να σε σκοτώσουν,» τόνισε η Σιλάνα.

«Ήσουν, όμως, εσύ εκεί και το απέτρεψες.»

Η Σιλάνα δεν είπε τίποτα. Δεν καθάριζε πλέον τα νύχια της· είχε θηκαρώσει το ξιφίδιό της στη μπότα της.

«Η Σιλάνα τούς έχει αντιμετωπίσει τους Ασνούρτα,» είπε ο Φένχιλ. «Αλλά δεν έχει επιχειρήσει ποτέ να έρθει σε επαφή μαζί τους. Εγώ τούς ξέρω καλύτερα.»

«Γιατί να μας βοηθήσουν;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Δε συμπαθούν τους Παντοκρατορικούς. Έχουν συγκρουστεί μαζί τους. Κι επιπλέον, είναι τα λάφουρα. Το ορυχείο έχει πολλά για να πάρουν.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να παραδώσουμε το ορυχείο των Ορειβατών στα χέρια βαρβάρων... Δε νομίζω αυτό να το εκτιμήσουν οι Ορειβάτες, όταν θα θέλω μετά να συνεννοηθώ μαζί τους.»

«Οι Ασνούρτα δεν θα μείνουν για πάντα εκεί, Πρίγκιπά μου. Είναι άνθρωποι της ανοιχτής πεδιάδας. Επιπλέον, δεν έχουμε σ'εκείνη την περιοχή άλλους γηγενείς διαθέσιμους για να χρησιμοποιήσουμε.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Και τότε σκοπεύεις να ξεκινήσεις αυτή την επιχείρηση;»

«Θα μπορούσα να την ξεκινήσω και αύριο. Έχω ήδη μιλήσει με τους Ασνούρτα, χωρίς να έχω οριστικοποιήσει τίποτα ακόμα, βέβαια.»

«Θα τους επισκεφτείς ξανά, δηλαδή, πριν από οποιαδήποτε επίθεση στο ορυχείο...»

«Ασφαλώς.»

«Πιθανώς να έρθω μαζί σου.»

Ο Φένχιλ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει πρόβλημα, Πρίγκιπά μου. Δεν είναι επικίνδυνοι, αν δεν κάνεις κάτι που να το θεωρήσουν απειλητικό και δεν παραβιάσεις τα ήθη και τα έθιμά τους.»

«Δε μας είπες τίποτα γι'αυτά...»

«Θα σας μιλήσω γι'αυτά προτού ξεκινήσουμε,» υποσχέθηκε ο Φένχιλ. «Λέω να πάω να ξεκουραστώ τώρα.»

«Όπως θέλεις.»

Ο Φένχιλ σηκώθηκε όρθιος κι έδωσε το χέρι του στον Ανδρόνικο. «Χαίρομαι που είστε εδώ, δίπλα μας, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε επίσης και αντάλλαξαν μια χειραψία. «Παρομοίως, Φένχιλ.»

Μετά, ο Φένχιλ και η Σιλάνα έφυγαν από την αίθουσα, η χρυσόδερμη επαναστάτρια σιωπηλή όπως πάντα.

Η Ιωάννα έσβησε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι που ήταν πλημμυρισμένο γόπες.

«Για λίγο, είχα πιστέψει ότι ίσως και να το έκοβες,» είπε ο Ανδρόνικος, καθίζοντας. «Να το ελάττωνες, τουλάχιστον.»

«Το είχα ελαττώσει. Το ξανάρχισα, όμως.» Ήταν οι δυο τους στην αίθουσα τώρα· κανένας άλλος δεν ήταν εδώ· και η Ιωάννα, προς έκπληξή της, αισθανόταν *αμήχανα*. Πώς ήταν δυνατόν; Να νιώθει αμήχανα με τον Ανδρόνικο;

Τράβηξε ακόμα ένα τσιγάρο απ'την τσέπη της. Έκανε να το φέρει στα χείλη της–

Ο Ανδρόνικος τής το πήρε από το χέρι.

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Δε θάπρεπε νάχω έρθει εδώ. Καλύτερα να ήμουν κάπου αλλού.»

Ο Ανδρόνικος την καταλάβαινε. Καταλάβαινε πώς πρέπει να ένιωθε. Κι εκείνος αισθανόταν άσχημα. Πώς μπορούσε να μην αισθάνεται; Τόσο καιρό ήταν εραστές οι δυο τους... και μετά, ο πατέρας του Ανδρόνικου πέθανε: ο Ανδρόνικος έγινε, από Πρίγκιπας, Βασιληάς της Απολλώνιας, και έπρεπε να παντρευτεί. Αυτό τούς είχε απομακρύνει. Από το κρεβάτι, τουλάχιστον. Και όχι μόνο, σε πολλές περιπτώσεις.

Τώρα, όμως, τη χρειαζόταν μαζί του. Ήταν πολύ καλή σ' αυτό που έκανε.

Της το είπε: «Σε χρειάζομαι εδώ. Μαζί μου.» Όπως της το είχε πει και προτού φύγουν από την Απολλώνια.

Η Ιωάννα απέφυγε το βλέμμα του. «Χρειάζεσαι μια Μαύρη Δράκαινα. Υπάρχουν κι άλλες.»

«Που έχουν αναλάβει διάφορες δουλειές—»

«Μια δικαιολογία για να με τραβάς εδώ!» είπε η Ιωάννα, απότομα. Πιο απότομα απ' ό,τι θα ήθελε. Ήταν θυμωμένη μαζί του επειδή τα πράγματα δεν μπορούσαν να είναι όπως ήταν παλιά.

«Αν δεν ήθελες να έρθεις—»

«Με συγχωρείς,» είπε η Ιωάννα. «Ξέχασέ το. Άστο.» Σηκώθηκε απ' την καρέκλα της. «Έχεις δίκιο. Είμαστε με την Επανάσταση. Κι οι δυο μας. Και πρέπει να βοηθήσουμε.» Βάδισε, κάνοντας το γύρο του τραπεζιού. «Φέρομαι ανόητα. Απλά είμαι κουρασμένη.»

«Ιωάννα.» Ο Ανδρόνικος την ακολούθησε, κάνοντας το γύρο του τραπεζιού από την άλλη μεριά, για να τη συναντήσει πρόσωπο με πρόσωπο. «Για μένα τίποτα δεν έχει αλλάξει.» Άγγιξε το μπράτσο της. «Αλλά, στην Απολλώνια... Δε μπορώ να το κάνω αυτό στην Αντίκλεια. Είναι Βασίλισσά μου, τώρα, και...» Κόμπιασε. Καταλάβαινε πως έλεγε βλακείες επειδή δεν ήξερε τι ουσιαστικό να πει. Δεν ήξερε τι θα μπορούσε να είναι ουσιαστικό. Τι θα μπορούσε να γεφυρώσει αυτό το χάσμα που είχε δημιουργηθεί ανάμεσά τους.

Η Ιωάννα άγγιξε το στήθος του. «Το καταλαβαίνω. Θυμάσαι; εγώ ήμουν που έφυγα όταν μου είπες ότι η μητέρα σου σε πίεζε να βρεις μια βασίλισσα για την Απολλώνια—»

«Και ήταν μεγάλη ανοησία αυτή,» τη διέκοψε ο Ανδρόνικος. «Είχα ανησυχήσει—»

«Ανδρόνικε, μ'έμένα κοντά σου, δε θα έβρισκες ποτέ βασίλισσα για να καθίσει πλάι σου...»

«Ναι...» Η γροθιά του Ανδρόνικου έκλεισε πάνω στη ζώνη της. «Επειδή εσύ είσαι η βασίλισσά μου.»

Για μερικές στιγμές, ήταν κι οι δυο τους σιωπηλοί. Μονάχα οι ανάσες τους ακούγονταν μέσα στην άδεια αίθουσα, έντονες, γρήγορες. Ύστερα, ο Ανδρόνικος την τράβηξε κοντά του και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα χείλη της. Η Ιωάννα δεν χρειαζόταν τίποτ'άλλο για ν'ανταποκριθεί αμέσως. Τα χέρια της τρίβονταν πάνω στα πλευρά και στη ράχη του, η γλώσσα της πάλευε με τη γλώσσα του. Το πόδι της γαντζώθηκε πίσω απ'το γόνατό του. Τον αισθάνθηκε να σκληραίνει πάνω στην κοιλιά της, και ήθελε να πετάξει τα ρούχα της επιτόπου και να τον καβαλήσει.

«Πάμε...» του είπε ανάμεσα στα φιλιά τους, «κάπου... που κανέναν... δε θα μας δει... Πάμε...»

Εδώ δεν είναι η Απολλώνια, θύμισε στον εαυτό του ο Ανδρόνικος. Δεν είναι η Απολλώνια. Είναι άλλος κόσμος. Θα μπορούσαμε να είμαστε όπως παλιά. Κι έδωξε την Αντίκλεια απ'το μυαλό του.

Είχε κοντέψει να ξεχάσει πόσο τού άρεσε η Ιωάννα. Το ευλύγιστο, δυνατό της σώμα μέσα στην αγκαλιά του, κάτω απ'τις παλάμες του... Του άρεσε ακόμα κι ο καπνός που μύριζε στην αναπνοή της.

«Πάμε.»

5.

Η Αγαρίστη ήταν καταχαρούμενη που έβλεπε τον Ορείχαλκο αντίκρυ της μέσα στην Υψηλή Αίθουσα του Πολύλιθου Μεγάρου. Οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι έμοιαζαν να έχουν εξαφανιστεί προς στιγμή, για εκείνη.

Η Παντοκράτειρα χαμογέλασε.

Ο Ορείχαλκος δεν ήταν τόσο χαρούμενος όσο η σύζυγός του. *Προβλήματα*, σκεφτόταν αντικρίζοντάς την, γιατί ήταν βέβαιος πως η Αγαρίστη είχε έρθει εξαιτίας των κατελιγμένων ορυχείων. Το χαμόγελό της, ωστόσο, του φαινόταν πραγματικό, κι αυτό έκανε τις ανησυχίες να φύγουν για λίγο απ'το μυαλό του. Διότι, αληθινά, συμπαθούσε την Αγαρίστη. Ο γάμος τους τον είχε δέσει μαζί της. Είχαν κινδυνέψει να πεθάνουν τότε, και είχαν καταφέρει να επιβιώσουν. Όμως δεν ήταν

μόνο αυτό: νόμιζε ότι, όντως, κάπου βαθιά μέσα του, την αγαπούσε. Ο γάμος του, αν και είχε γίνει καθαρά για πολιτικούς λόγους, δεν του ήταν μια απωθητική διαδικασία.

Η Παντοκράτειρα, συνεχίζοντας να χαμογελά, πήγε κοντά στον Ορείχαλκο, τον αγκάλιασε, και τον φίλησε δυνατά στα χείλη. Το φιλί αντήχησε μέσα την αίθουσα, καθώς οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι ήταν σιωπηλοί.

«Η άφιξή σου ήταν ξαφνική,» παρατήρησε ο Ορείχαλκος, όταν η Αγαρίστη τον άφησε από την αγκαλιά της κι εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω κοιτάζοντάς την. Η Παντοκράτειρα είχε δέρμα χρυσό, αυτή τη φορά, και μακριά κόκκινα μαλλιά. Η φυσική της εμφάνιση έμοιαζε με μια θηλυκή αντανάκλαση της δικής του, καθώς κι ο Ορείχαλκος χρυσόδερμος και πορφυρομάλλης ήταν.

«Ήθελα να σου κάνω έκπληξη,» είπε η Αγαρίστη, εξακολουθώντας να χαμογελά.

«Τα κατάφερες.»

Η Αγαρίστη γέλασε.

Ο Ορείχαλκος στράφηκε κατά το ήμισυ στους ανθρώπους πίσω του. «Τους περισσότερους συγγενείς μου θα τους θυμάσαι, υποθέτω...»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. Η αλήθεια ήταν πως δεν τους πολυθυμόταν. Ο γάμος της με τον Ορείχαλκο δεν είχε γίνει εδώ, στο Πολύλιθο Μέγαρο, αλλά στην έρημο στα βόρεια – την Εσχάτη – μέσα σ’έναν από τους Πύργους του Ήλιου και του Ανέμου, όπως απαιτούσε το έθιμο των Σάρντλιων ευγενών (όλο παράξενα έθιμα ήταν αυτοί οι γηγενείς της Σάρντλι!). Ωστόσο, η Αγαρίστη είχε έρθει στο Πολύλιθο Μέγαρο μερικές φορές. Αλλά νόμιζε πως μόνο αυτόν τον γέρο στον θρόνο θυμόταν...

«Περίπου...» είπε στον Ορείχαλκο, μορφάζοντας.

Ο Ορείχαλκος, καταλαβαίνοντας ότι η σύζυγός του μάλλον δεν θυμόταν το όνομα κανενός, σύστησε τον θείο του τον Σίδηρο τον Πρώτο, την ξαδέλφη του τη Γρανίτια την Πρώτη, τον θείο του τον Όνουχα τον Δεύτερο, την αδελφή του την Αζουρίτια τη Δεύτερη, τον αδελφό του τον Ρουμπίνη, τον αδελφό του τον Όνουχα τον Πέμπτο, τον Επιτηρητή Θάργκεκ, και... Θα σύστηνε και την Ανεμόφθαλμη, αλλά τότε πρόσεξε ότι εκείνη είχε φύγει· δεν ήταν μέσα στην αίθουσα. Καλύτερα, ίσως...

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Σίδηρος ο Πρώτος, κατεβαίνοντας από τον Πολύλιθο Θρόνο, «σας καλωσορίζω στον τιμημένο Οίκο μας, εν ονόματι του Βάσλεοθ του Ταξιδευτή και Φιλόξενου Οικοκύρη. Είθε το βλέμμα του Άνβρεοθ να σας ατενίζει πάντοτε στοργικά από τους ουρανούς, και τα βήματά σας ποτέ να μην παραστρατήσουν στα σκοτάδια του Τάρφεοθ.»

«Κι εγώ χαίρομαι που σας ξαναβλέπω όλους,» αντιχαιρέτησε η Παντοκράτειρα.

Ύστερα, σύστησε στον Ορείχαλκο τις συνοδούς της, που στέκονταν μερικά βήματα πίσω της: τη Διοικήτρια Βάρμη Ύλντρηχ (την οποία ο Ορείχαλκος θυμόταν: την είχε δει όταν είχε γίνει ο γάμος του με την Αγαρίστη, καθώς και μετά, άλλες φορές) και τη Τζένιφερ τη Μαύρη Δράκαινα – την οποία ο Ορείχαλκος πρώτη φορά έβλεπε, όμως είχε ακούσει πολλά για τις Μαύρες Δράκαινες.

«Μαύρη Δράκαινα;» είπε στην Αγαρίστη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά είναι *πραγματική* Μαύρη Δράκαινα, όχι μια απ'αυτές τις άθλιες που με πρόδωσαν.»

Η Τζένιφερ είχε έναν παράξενο αέρα γύρω της, παρατήρησε ο Ορείχαλκος, καθώς εκείνη τον χαιρετούσε λέγοντας «Χαίρομαι για τη γνωριμία, Άρχοντά μου» και κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι.

«Παρομοίως,» της αποκρίθηκε.

Η Αγαρίστη δεν σύστησε τους φρουρούς της, που ήταν ντυμένοι με λευκές στρατιωτικές στολές. Ούτε σύστησε τους δύο Υπερασπιστές που τη συνόδευαν. Αλλά αυτούς ο Ορείχαλκος, έτσι κι αλλιώς, τους θυμόταν καλά. Και τον τρόμαζαν. Ένας απ'τους Υπερασπιστές ήταν που είχε σκοτώσει το *β'ζάιλ* του... Αδύνατον να ξεχωρίσεις ποιος, έτσι ίδιοι όπως έμοιαζαν όλοι τους. Η Παντοκράτειρα είχε τέσσερις Υπερασπιστές, αλλά, όπως και στον γάμο, μόνο δύο ήταν μαζί της. Ο Ορείχαλκος δεν μπορούσε να καταλάβει τι πλάσματα ακριβώς ήταν, και η Αγαρίστη ποτέ δεν έδειχνε πρόθυμη να μιλήσει γ'αυτούς...

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Σίδηρος ο Πρώτος, «οι μάγειρές μας ετοιμάζουν το βραδινό· και φυσικά, φτιάχνουν πολύ περισσότερα και καλύτερα φαγητά, τώρα που είστε εδώ. Αν μας είχατε ειδοποιήσει για την άφιξή σας, τα πάντα θα ήταν ήδη έτοιμα. Παρακαλώ, ελάτε μαζί μας να καθίσουμε στην τραπεζαρία.»

«Δε χρειάζεται, έχω φάει,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. Ήταν αλήθεια· δεν ήταν νηστική. Και εκείνο που, ούτως ή άλλως, ήθελε περισσότερο τώρα ήταν να βρεθεί μόνη με τον Ορείχαλκο, στα δωμάτιά του μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο. Στον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, όταν είχαν παντρευτεί, είχε κάνει με τον Ορείχαλκο το καλύτερο σεξ που είχε κάνει ποτέ της· και τις επόμενες φορές που τον είχε δει, η εμπειρία γινόταν πάντα και καλύτερη· ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε.

Η όψη του Σιδήρου του Πρώτου φάνηκε σαστισμένη. «Μεγαλειοτάτη, το φαγητό των μαγείρων μας είναι εξαίρετο! Σας διαβεβαιώνω, δεν θα έχετε κανένα παράπονο.»

Προτού η Αγαρίστη μιλήσει, ο Ορείχαλκος τής ψιθύρισε στ'αφτί: «Θα τον προσβάλεις αν δε φας μαζί μας.»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Γιατί;» ρώτησε, σιγανά, τον σύζυγό της.

«Είναι θέμα εθίμου.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Όλο περίεργα έθιμα είστε! Θα κόψετε ποτέ αυτές τις συνήθειες, ή πρέπει να βάλω κάποιον νόμο;»

Ο Ορείχαλκος μειδίασε. «Οι κακές συνήθειες κόβονται δύσκολα, κι ένας τέτοιος νόμος νομίζω πως απλά θα προκαλούσε αναταραχές.»

«Τέλος πάντων...»

Η Παντοκράτειρα στράφηκε πάλι στον Σίδηρο τον Πρώτο, που στεκόταν κάμποσα βήματα απόσταση από εκείνη και τον Ορείχαλκο. «Με ευχαρίστηση θα φάω μαζί σας, Άρχοντά μου. Ακόμα κι αν εγώ δεν πεινάω, είμαι βέβαιη πως η Βάρμη και η Τζένιφερ είναι λιμασμένες. Και οι φρουροί μου, επίσης.»

Ο Σίδηρος ο Πρώτος χαμογέλασε. «Χαίρομαι, Μεγαλειοτάτη. Τιμάτε τον Οίκο μας.»

«Δεν έκανα και τίποτα,» είπε η Παντοκράτειρα, γελώντας.

Οι Ορειβάτες οδήγησαν εκείνη, τη Βάρμη, τη Τζένιφερ, τους στρατιώτες της, και τους Υπερασπιστές της σε μια άλλη αίθουσα, μεγάλη σαν την προηγούμενη. Στο κέντρο της βρισκόταν ένα πελώριο τραπέζι, στρωμένο ήδη με φρούτα και ποτά.

«Ο πατέρας σου δεν είναι εδώ;» ρώτησε η Αγαρίστη τον Ορείχαλκο, καθώς κάθονταν πλάι-πλάι στην κορυφή του τραπεζιού. «Ο Σίδηρος ο Δεύτερος;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είναι στη Φιλτά'κβι. Έχει πάει στη Νισθάι, την έδρα του Οίκου των Ουράνιων.»

«Τι είναι αυτός ο Οίκος;»

«Η οικογένεια της μητέρας μου, της Ημισέληνης.»

«Είναι κι η μητέρα σου εκεί; Στη Νισθάι;»

«Ναι. Έχουν πάει μαζί.»

«*Τάο βις* έχετε εδώ;» ρώτησε η Παντοκράτειρα, απευθυνόμενη στους υπόλοιπους γύρω απ'το τραπέζι.

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Όνουχας ο Δεύτερος, κάνοντας νόημα σε μια μαυρόδερμη υπηρέτρια, η οποία αμέσως γέμισε μια κούπα με *τάο βις* για την Παντοκράτειρα.

Η Αγαρίστη ήπια μια μεγάλη γουλιά από το γλυκό ποτό. «Δε θυμάμαι αν σ'έχω ξαναρωτήσει,» είπε στον Ορείχαλκο, «αλλά από τι φτιάχνεται το *τάο βις*;»

«Μ'έχεις ξαναρωτήσει, νομίζω. Από υπόγειο οίνο φτιάχνεται και από ένα είδος κουκουνάρας που μεγαλώνει στα δάση νότια της λίμνης Κρούκ'φα.»

«Πού είναι η λίμνη Κρούκ'φα;» ρώτησε η Αγαρίστη, πίνοντας ακόμα μια γουλιά απ'το ποτό της.

«Νότια από εδώ, και δυτικά. Πολύ μακριά.»

«Δηλαδή, δε μπορούμε να πάμε να τη δούμε, ε;»

«Με τα πόδια, σίγουρα όχι.»

Ο Ορείχαλκος ήταν παραξενεμένος που, μέχρι στιγμής, η Παντοκράτειρα δεν είχε αναφέρει τίποτα για τα κατεχόμενα ορυχεία. Δεν είχε, τελικά, έρθει γι'αυτά στη Σάρντλι; Άλλος ήταν ο λόγος που τον είχε επισκεφτεί; Επειδή ήθελε μόνο να τον δει, ίσως;

Τότε, όμως, τα ερωτηματικά του Ορείχαλκου έλαβαν απάντηση, καθώς η Αγαρίστη είπε: «Οι κατάσκοποί μου μου αναφέρουν, Ορείχαλκε, ότι τρομερά πράγματα συμβαίνουν στη διάστασή σου...»

«Θα μιλάς για τα ορυχεία...»

«Ναι. Είναι πολύ σημαντικό το πρόβλημα, μου έχουν πει. Αληθεύει;»

«Αληθεύει,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Και δεν μπορεί να διορθωθεί;»

«Κάνουμε ό,τι είναι μέσα στις δυνάμεις μας...»

Η Γρανίτια, που δεν καθόταν και τόσο μακριά τους, άκουσε τι έλεγαν και είπε: «Μεγαλειοτάτη, αν μας στέλνατε περισσότερους στρατιώτες, αυτό θα μας διευκόλυνε πολύ.»

«Δυστυχώς, γίνεται χαμός αυτή την περίοδο παντού στο Γνωστό Σύμπαν,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη, «και είναι δύσκολο – ουσιαστικά αδύνατο – να σας στείλω κι άλλο στρατό. Μπορεί να σας διαβεβαιώσει κι η Βάρμη γι' αυτό.» Στράφηκε στη διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της.

Η Βάρμη ένευσε. «Ο πόλεμος στη Σεργήλη και στην Απολλώνια απασχολεί μεγάλο μέρος των δυνάμεων του Παντοκρατορικού Στρατού. Και στη Νόρχακ – τη διάσταση που ανακαλύφθηκε πρόσφατα – τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Επίσης, χάσαμε τη Χάρνταβελ από τον έλεγχό μας–»

«Σύντομα, όμως, θα την κατακτήσουμε και πάλι!» είπε η Αγαρίστη. «Έτσι δεν είναι, Βάρμη;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη.»

«Το ίδιο και τη Νόρχακ.»

«Ασφαλώς.»

«Τι ακριβώς είναι αυτή η Νόρχακ, Μεγαλειοτάτη, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Όνουχας ο Δεύτερος. «Πραγματικά ήταν απομονωμένη;»

Η Αγαρίστη άναψε ένα τσιγάρο. «Δεν ξέραμε για την ύπαρξή της παλιότερα. Ο Τάμπριελ την ανακάλυψε. Αλλά με πρόδωσε. Έχει στρέψει τους κατοίκους της Νόρχακ με το μέρος της Επανάστασης. Έχουν συναναστροφές με τον άλλο προδότη, τον Ανδρόνικο της Απολλώνιας.» Τσαντιζόταν κάθε φορά που θυμόταν τι είχε κάνει ο Ανδρόνικος. Ήπια μια γουλιά *τάο βις* για να το ξεχάσει. «Τέλος πάντων. Μου λένε ότι η Νόρχακ ίσως να έχει πολλές πηγές που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε. Και σύντομα θα την έχουμε στα χέρια μας. Δεν είναι παρά θέμα χρόνου. Οι γηγενείς της είναι κάτι σχετικά πρωτόγονοι άνθρωποι. Μερικοί απ' αυτούς κοπανιούνται με ρόπαλα!» Αρκετοί γύρω απ' το τραπέζι χαμογέλασαν.

Οι υπηρέτες είχαν μόλις αρχίσει να φέρνουν μεγάλες πιατέλες με φαγητά.

«Πείτε μου, όμως, ακριβώς τι γίνεται εδώ, στη Σάρντλι. Έχει ξαφνικά αποκτήσει τόσο μεγάλη δύναμη η Επανάσταση που δεν μπορείτε να

κάνετε τίποτα για να τη σταματήσετε απ'το ν'αρπάζει τα ορυχεία σας, το ένα μετά το άλλο;»

Άπαντες σοβάρεισαν.

«Το πρόβλημα θα λυθεί, Μεγαλειοτάτη, μην ανησυχείτε,» είπε ο Όνυχας ο Δεύτερος, καθώς ένας υπηρέτης γέμιζε το πιάτο του με φαγητό.

«Νόμιζα ότι ήταν σημαντικό!»

«Βασικά, ναι, είναι σημαντικό. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει και λύση.»

«Κάποιοι,» είπε η Γρανίτια, «έχουν ξεσηκώσει φυλές νομάδων και ιθαγενών των βουνών. Και τους έχουν στρέψει εναντίον μας. Αυτοί είναι που έχουν καταλάβει τα ορυχεία.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα, δοκιμάζοντας μια μπουκιά απ'το φαγητό της. *Υπέροχο*. Δεν γνώριζε τι ήταν, αλλά ήταν κάτι που έλιωνε στο στόμα αφήνοντας μια γλυκιά γεύση που θύμιζε πορτοκάλι. «Ποιοι είναι αυτοί που ξεσηκώνουν τους αγρίους, όμως;»

«Αντάρτες, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Σίδηρος ο Πρώτος. «Παλιάνθρωποι!»

Η Παντοκράτειρα γέλασε. *Ο παππούς έχει πλάκα!*

Ο Σίδηρος την αγριοκοίταξε.

Ο Ορείχαλκος παρενέβη όσο ήταν ακόμα καιρός: «Ωραίο δεν είναι το φαγητό, αγάπη μου;»

«Ναι, υπέροχο.»

«Αναμφίβολα πρόκειται για αποστάτες. Συμμάχους του Αρχιπροδότη, πιθανώς.»

«Ναι, αλλά ποιοι είναι;»

«Δε γνωρίζουμε. Πάντως, δε νομίζω πως ανήκουν σε κανέναν σημαντικό Οίκο.»

Ο Όνυχας ο Δεύτερος είπε: «Δεν πρέπει να ανήκουν σε κανέναν Οίκο γενικά. Περιφερόμενοι ταραξίες είναι, Μεγαλειοτάτη.»

«Οι πράκτορές μου θα έπρεπε να τους είχαν βρει,» είπε η Αγαρίστη, θυμωμένα. Ήπια μια γουλιά *τάο βις*. Κοίταξε προς τη μεριά της Βάρμης· εκείνη δεν γύρισε να την κοιτάξει, καθώς έκοβε προσεχτικά ένα κομμάτι απ'το κρέας στο πιάτο της. *Ή μήπως παριστάνει πως δε με βλέπει;*

Η Αγαρίστη κοίταξε τη Τζένιφερ. Η Μαύρη Δράκαινα είπε: «Οι πράκτορές σας, Μεγαλειοτάτη, δεν μπορούν να τα κάνουν όλα μόνοι τους.

Οι γηγενείς, ίσως, θα μπορούσαν να προσφέρουν αξιοσημείωτη βοήθεια.» Κανέννας δεν αμφέβαλλε ότι εννοούσε τους Ορειβάτες.

Η Αγαρίστη κοίταξε τον Ορείχαλκο τώρα. «Δεν έχετε κατασκόπους εσείς;»

«Φυσικά και έχουμε. Αλλά στη Σάρντλι δεν είναι εύκολο να εντοπίσεις τέτοιους ανθρώπους. Μπορούν να κρυφτούν οπουδήποτε: σε ζούγκλες, σε ερημιές, σε βάλτους, σε μικρές πόλεις και χωριά, σε σκοτεινά σημεία μεγάλων πόλεων... Υπάρχουν πολλά απομονωμένα μέρη στη διάστασή μας.»

«Τι θα κάνετε, λοιπόν, για να πάρετε πίσω τα ορυχεία σας, Ορείχαλκε, και για να φροντίσετε να μην ξανασυμβούν τέτοια... εμμ... *δυσάρεστα*» (ναι, αυτή ήταν η σωστή λέξη! σκέφτηκε η Αγαρίστη) «επεισόδι-α.»

«Θα πρέπει να βρω ανθρώπους για να μας βοηθήσουν, υποθέτω.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Τι ανθρώπους;»

«Αυτό αναρωτιέμαι. Θέλω η δουλειά μας να γίνει σωστά, χωρίς να μας κλέψουν και χωρίς η τιμή του Οίκου μας να σπιλωθεί.»

Ο Θάργκεκ, ο Επιτηρητής του Μεγάρου, γέλασε σιγανά και είπε, σείοντας ένα δάχτυλό του προς το μέρος του Ορείχαλκου: «Άρχοντα Ορείχαλκε, εσείς είστε ο άνθρωπός μας, το ξέρω!...»

«Ποιος είπες πως είναι ο κύριος;» ρώτησε η Αγαρίστη τον σύζυγό της.

«Ο Θάργκεκ ο Επιτηρ-»

«Α ναι, θυμάμαι.» Η Αγαρίστη ήπια μια γουλιά *τάο βις*, παρατηρώντας τον κοκκινόδερμο καμπούρη που καθόταν κοντά στη μέση του τραπεζιού.

Εκείνος τής χαμογέλασε, υψώνοντας την κούπα του προς το μέρος της.

Σαν θεατρίνος είναι, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα. *Επιτηρητής σημαίνει και γελωτοποιός στη Σάρντλι*; Ήταν, μήπως, κι αυτό ένα από τα παράξενα έθιμά τους;

6.

Στο Φτερωτό Όρος, ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα βρήκαν εύκολα το ήσυχο μέρος που αναζητούσαν: το δωμάτιο που οι επαναστάτες της βάσης είχαν παραχωρήσει στον Πρίγκιπα. Βάδιζαν ήσυχα και σοβαρά

ώσπου να φτάσουν εκεί, κι όταν έφτασαν έκλεισαν την πόρτα, τράβηξαν τον σύρτη, και σφιχταγκαλιάστηκαν. Η πλάτη της Ιωάννας βρέθηκε κολλημένη στον τοίχο καθώς τα χείλη τους συναντιόνταν...

Και, κάπου διακόσια χιλιόμετρα στα νοτιοανατολικά, και περίπου μισή ώρα αργότερα, κοντά στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα, στο Πολύλιθο Μέγαρο του Οίκου των Ορειβατών, η Αγαρίστη έμπαινε μαζί με τον Ορείχαλκο στα δωμάτιά του, διώχνοντας όλους τους υπηρέτες από εκεί και τραβώντας τα ρούχα του αγαπημένου της συζύγου, βγάζοντας τον χιτώνα του και οδηγώντας τον προς το μεγάλο κρεβάτι από βαρύ ξύλο, που επάνω του έμοιαζε να σχηματίζονται πρόσωπα που τους παρατηρούσαν...

Και η Ιωάννα ψιθύρισε, λαχανιασμένα, στον Ανδρόνικο: *Εδώ, εδώ, εδώ...* καθώς τα χέρια της σέρνονταν επάνω στο ζεστό δέρμα του, κάτω απ'το ανοιχτό πουκάμισό του. Ο Ανδρόνικος τράβηξε το φερμουάρ της στολής της, την έπιασε από τις άκριες, και την κατέβασε απότομα μέχρι τις μπότες της. Η Ιωάννα αναφώνησε, ο Ανδρόνικος ξεκούμπωσε τον στηθόδεσμό της, κατέβασε την περισκελίδα της εκεί όπου ήταν κατεβασμένη και η στολή της, μαζεμένη γύρω απ'τις μπότες της, τη φίλησε κάτω απ'τις ξανθές τρίχες της κοιλιάς της, η Ιωάννα αναφώνησε...

Η Αγαρίστη, ολόγυμνη επάνω στον Ορείχαλκο, αναφώνησε κοιτάζοντας μια το πρόσωπο του συζύγου της μια τους παράξενους σχηματισμούς που έκανε το ξύλο του κρεβατιού. Τα χέρια του άγγιζαν το σώμα της ακριβώς όπως έπρεπε, πυροδοτώντας το, βάζοντάς του φωτιά· κι εκείνος ήταν τόσο ελεγχόμενος όσο κανένας άλλος εραστής της· ο ίδιος ο τρόπος του την έφερνε σε έκσταση. Η Αγαρίστη αναφώνησε δυνατότερα...

Η Ιωάννα ξάπλωσε στο κρεβάτι, ανάσκελα, αναπνέοντας γρήγορα, ιδρωμένη, με τα ρούχα της ακόμα κουβαριασμένα κάτω από τα γόνατά της. *Έλα, έλα κοντά μου!* του είπε τεντώνοντας τα χέρια της. Ο Ανδρόνικος δεν ήταν μακριά: έβγαζε τα ρούχα του και τώρα ερχόταν, με το μόριο του ορθωμένο και μεγάλο μπροστά του, λιγνό και κομψό σαν Απολλώνιο ξίφος. Έπιασε τα πόδια της Ιωάννας και τράβηξε τις μπότες της, πετώντας τες παραδίπλα μαζί με τη στολή και την περισκελίδα της. Μετά, τα χέρια του συνάντησαν τα δικά της, οι παλάμες τους ενώθηκαν, τα δάχτυλά τους μπλέχτηκαν...

Η Αγαρίστη γέλασε καθώς κυλιόταν στο κρεβάτι, δίπλα στον Ορείχαλκο. *Θα σε καταφέρω!* του είπε. *Θα σε καταφέρω!* Αυτό ήταν το παιχνίδι που πάντα έπαιζαν. Η Αγαρίστη ποτέ ξανά δεν είχε βρεθεί με εραστή που να μπορεί να ελέγχει έτσι την εκσπερμάτωσή του. Του χίμησε, και ο Ορείχαλκος την άρπαξε στην αγκαλιά του και, παρασέρνοντάς την στην κάτω μεριά του κρεβατιού, τη γύρισε ανάσκελα, λατρεύοντας τον τρόπο που η Αγαρίστη γελούσε τώρα και ούρλιαζε και του έλεγε πράγματα που μόνο η Αγαρίστη θα σκεφτόταν να πει σ'έναν άντρα...

Ο Ανδρόνικος, με τα δυνατά πόδια της Ιωάννας γύρω από τη μέση του και με το στόμα του επάνω στο στόμα της, δεν μπορούσε να κρατηθεί για πολύ. Τώρα καταλάβαινε πόσο τού είχε λείψει. Ήθελε αυτή η στιγμή να έρθει εδώ και καιρό, αλλά την απαγόρευε στον εαυτό του. *Είσαι η βασίλισσά μου*, της ψιθύρισε στ'αφτί καθώς κατέρρεε επάνω της. Και η Ιωάννα τού ψιθύρισε στ'αφτί: *Πάμε ξανά...*

Και η Αγαρίστη γελούσε εξουθενωμένα, λέγοντας: *Εντάξει, αρκετά, αρκετά...* Και ο Ορείχαλκος, κρατώντας την κάτω, είπε: *Αρκετά;* Η Αγαρίστη γελούσε: *Δε μπορώ να κάνω τίποτα πια μ'εσένα! Πρέπει να φυλακιστείς. Είσαι επικίνδυνος!* Και ο Ορείχαλκος σηκώθηκε από πάνω της, και η Αγαρίστη πετάχτηκε κι άρπαξε τον ανδρισμό του μέσα στο χέρι της-

Η Ιωάννα, ξαπλωμένη πλάι του, φιλούσε τον Ανδρόνικο, αργά. Ο Ανδρόνικος, ξαπλωμένος πλάι της, φιλούσε την Ιωάννα, αργά. Τα χέρια της Ιωάννας χάιδευαν το στήθος και τα πλευρά του. Τα χέρια του Ανδρόνικου έπαιζαν με τις θηλές της. Τα δάχτυλα των ποδιών τους έπαιζαν ένα δικό τους, σχεδόν ασυναίσθητο παιχνίδι...

Δεν παίζεις δίκαια, είπε ο Ορείχαλκος στην Αγαρίστη· και η Αγαρίστη τού είπε: *Τι άλλο να κάνω μ'εσένα; Και πάλι δε φαίνεται να καταφέρνω τίποτα!* Ο Ορείχαλκος την παρέσυρε ξανά στην αγκαλιά του, καθισμένος καθώς ήταν επάνω στο μεγάλο κρεβάτι. Η Αγαρίστη τυλίχτηκε γύρω του. Φιλήθηκαν.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα κυλιόνταν τώρα επάνω στο στρώμα, παθιασμένα...

Η Αγαρίστη ξάπλωσε, τελικά, στο κρεβάτι, ανάσκελα, κοιτάζοντας από πάνω της, στο ξύλο της ζούγκλας, τα παράξενα πρόσωπα να την παρατηρούν σαν πνευματικοί ηδονοβλεψίες της Σάρντλι. Και είπε: *Με*

άφησες; Ο Ορείχαλκος δεν απάντησε, εκείνη τον ξαναρώτησε: *Με άφησες; και ο Ορείχαλκος τής είπε: Εσύ τι νομίζεις; Και η Αγαρίστη τού είπε αυστηρά, χωρίς να τον κοιτάζει: Πρέπει να σε τιμωρήσω κάποτε! Γύρισε μπρούμυτα, αγκαλιάζοντας ένα μεγάλο, μαλακό μαξιλάρι...*

Ο Ανδρόνικος φιλούσε τα πόδια της Ιωάννας καθώς ήταν, τώρα, ξαπλωμένοι ήρεμα στο κρεβάτι του.

«Κάτι πρέπει να κάνεις επιτέλους γι' αυτούς τους κάλους,» της είπε.

Η Ιωάννα, ξαφνιασμένη, γέλασε.

Ο Ανδρόνικος είχε καιρό να την ακούσει να γελά έτσι. Χαμογέλασε πλατιά μέσα από τα ξανθά μούσια του. Και δάγκωσε το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού της ποδιού.

Νόρχακ

1.

«Πώς το ήξερες ότι θα ερχόμουν;»

«Δε σου έχουν πει; είμαι Προφήτης.»

«Δηλαδή, το... μάντεψες;»

«Το 'είδα', για την ακρίβεια. Σε 'είδα' στην αίθουσα όπου συναντηθήκαμε· και σε 'είδα' κι εδώ, έτσι όπως κάθεσαι τώρα.»

Η Αλιζέτ καθόταν σ'έναν καναπέ, με τα πόδια της μαζεμένα επάνω και με το δεξί της χέρι δεμένο, με μια μακριά αλυσίδα, στο ξύλινο μπράτσο του καθίσματος. Η Ανταρλίδα – που στεκόταν τώρα πίσω από τον Τάμπριελ – είχε επιμείνει γι'αυτό το τελευταίο, καθώς γνώριζε πόσο επικίνδυνη ήταν η Αλιζέτ: μπορούσε άνετα να σκοτώσει με τα χέρια της και με τα πόδια της, χωρίς κανένα όπλο, παρότι τώρα έμοιαζε σχετικά ακίνδυνη καθώς καθόταν εκεί όπου καθόταν, με μια κούπα κρασί στο αριστερό χέρι.

«Δεν έχεις, λοιπόν, κανέναν πληροφοριοδότη... Κανέναν προδότη κοντά μας...» είπε η Αλιζέτ, πίνοντας μια γουλιά απ'το ποτό της, ενώ τον παρατηρούσε με τα έντονα, γκρίζα μάτια της.

Τα μάτια του Τάμπριελ και τα δικά της μάτια έμοιαζαν λιγάκι, παρατήρησε η Ανταρλίδα νιώθοντας, για κάποιο λόγο, ένα ξαφνικό ρίγος να διατρέχει τη ράχη της. Ήταν και τα δύο ψυχρά και γκρίζα. Αν και υπήρχαν, βέβαια, κάποιες βασικές διαφορές. Της Αλιζέτ ήταν σαν γυαλιστερό ατσάλι· του Τάμπριελ σαν μυστηριώδεις ομίχλες.

«Όχι,» είπε ο Τάμπριελ, «δεν έχω κανέναν πληροφοριοδότη κοντά σας.»

Η Αλιζέτ γέλασε κοφτά. «Ναι, καλά... Είχες προφητέψει, επομένως, και την ακριβή ώρα που θα ερχόμουν στο παλάτι σου;»

«Δεν ήξερα την ακριβή ώρα. Ήμουν γενικά προετοιμασμένος για σένα.»

«Πήγαινες κάθε βράδυ και στεκόσουν σ'εκείνη την αίθουσα, περιμένοντάς με να έρθω να σε σκοτώσω;»

«Όχι ακριβώς.»

Η Αλιζέτ ύψωσε ένα φρύδι. «Τότε;»

«Νομίζεις ότι δεν έχω ανθρώπους μου μέσα και γύρω απ'το παλάτι της Φέντινκεχ; Οι κατάσκοποί μου κι εγώ είμαστε σχεδόν ένα, Αλιζέτ.»

Τα μάτια της στένεψαν. Οι φήμες που είχε ακούσει έλεγαν πως ό,τι έβλεπαν οι πράκτορες του το έβλεπε κι εκείνος, ό,τι άκουγαν το άκουγε κι εκείνος. «Είσαι μέσα στο μυαλό τους, με κάποιου είδους μαγεία;»

«Το ξέρεις, βλέπω...»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν.»

«Ναι. Αν και, υποθέτω, θα έχει πάρει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις απ'την πραγματικότητα, όπως συνήθως συμβαίνει μ'αυτά τα πράγματα.» Ο Τάμπριελ ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ της, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του και το μακρύ του μπαστούνι με τα αργυρά δαχτυλίδια ακουμπισμένο στα γόνατά του. Στο πέρας του στελέχους υπήρχε μια πορφυρή σφαίρα. Η Αλιζέτ γνώριζε ότι ο Τάμπριελ ανήκε στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων. *Τάμπριελ* 'λι τον αποκαλούσαν. Και οι Δεσμοφύλακες ήταν γνωστό ότι φυλάκιζαν επικίνδυνα πνεύματα και θεούς της Φηνάρκια μέσα σε αντικείμενα, για να χρησιμοποιούν τις δυνάμεις τους προς όφελός τους. Η Αλιζέτ αναρωτιόταν αν μέσα σ'αυτή την πορφυρή σφαίρα υπήρχε κάποιο πνεύμα ή θεός που, κάπως, σχετιζόταν μ'αυτούς τους μυστηριώδεις κατασκόπους του «Μεγάλου Προφήτη».

«Γιατί είμαι ακόμα ζωντανή;» τον ρώτησε ευθέως. «Το ξέρεις ότι ήρθα να σε σκοτώσω, και με έπιασες.»

«Αυτά που 'βλέπω', Αλιζέτ, δεν έχω τρόπο να γνωρίζω πότε ακριβώς θα συμβούν. Πολλές φορές, δε, είναι πράγματα από το παρελθόν, ή και πράγματα που δεν θα συμβούν ποτέ.»

Δεν απάντησες στην ερώτησή μου. «Και λοιπόν;»

«Αυτό σημαίνει ότι μπορεί και ποτέ να μην ερχόσουν εδώ.»

Η Αλιζέτ δεν μίλησε, παρατηρώντας τον καθώς έπινε ακόμα μια γουλιά απ'το κρασί της. *Είναι τρελός;* αναρωτήθηκε, γιατί αυτά που έλεγε δεν έμοιαζε να βγάζουν νόημα για εκείνη.

«Ήμουν, όμως, σχεδόν βέβαιος ότι θα ερχόσουν. Και μάλιστα, σύντομα. Μπορείς να μαντέψεις γιατί, Αλιζέτ;»

«Βρίσκομαι σε πραγματική απορία.» Ανασήκωσε τους ώμους της, μορφάζοντας.

«Ήμουν βέβαιος,» είπε ο Τάμπριελ, «επειδή η Συμπαντική Παντοκρατορία είναι ετοιμοθάνατη, και τώρα είναι που θα κάνει τα πάντα

για να επιβιώσει. Τώρα είναι που θα στείλει μια απ'τις τελευταίες πιστές στην Παντοκράτειρα Μαύρες Δράκαινες να με σκοτώσει: να βγάλει από τη μέση μια σημαντική απειλή.»

«Μάλιστα... Ακόμα, όμως, δεν καταλαβαίνω γιατί εξακολουθώ να είμαι ζωντανή.»

Η Ανταρλίδα είπε: «Βιάζεσαι να πεθάνεις, Αλιζέτ;»

«Αν είναι αναπόφευκτο, γιατί να καθυστερούμε;» αποκρίθηκε εκείνη, ήρεμα.

Ο Τάμπριελ είπε: «Δεν υπάρχει λόγος να σε σκοτώσουμε, όταν μπορείς να μας βοηθήσεις.»

«Σε τι να σας βοηθήσω;»

«Να διαλύσουμε τη Συμπαντική Παντοκρατορία.»

Η Αλιζέτ ήταν για μια στιγμή ανέκφραστη. Ύστερα: «Χα-χα-χα-χα-χα-χα...» κουνώντας το κεφάλι της, κάνοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά της να σείονται. Έμοιαζε πραγματικά διασκεδασμένη.

Η Ανταρλίδα, παρατηρώντας την, σκέφτηκε: *Η πίστη της στην Παντοκράτειρα είναι παράλογη. Φανατική. Τι έχει να κερδίσει, σε τελική ανάλυση; Τόσο πολύ έχει λιώσει ο εγκέφαλός της από την εκπαίδευση που μας έγινε για να μπορούν να μας αποκαλούν Μαύρες Δράκαινες;*

Ο Τάμπριελ περίμενε η πρόσκαιρη ευθυμία της Αλιζέτ να περάσει. Ύστερα εκείνη είπε: «Μπορείτε να με σκοτώσετε τώρα. Δεν πρόκειται να συμμαχήσω μαζί σας. Τι νομίζεις ότι είμαι; Σαν αυτήν;» Κοίταξε, προς στιγμή, την Ανταρλίδα πίσω από τον Τάμπριελ.

Η Ανταρλίδα δεν της μίλησε. Η γυναίκα δεν πήγαινε καλά· ήταν προφανές. Επιπλέον, ο Τάμπριελ τα κατάφερνε καλύτερα στο μπλα-μπλα. Αν και ήταν κι οι δυο τους κάπως αντικοινωνικοί κατά βάθος – ίσως γι'αυτό να ταιριάζουμε κιόλας...

«Δε μας συμφέρει να σε σκοτώσουμε,» είπε ο Τάμπριελ στην Αλιζέτ. «Δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε. Είμαι βέβαιος, όμως, πως δεν ξέρεις τι είναι εκείνο που υπηρετείς–»

«Μην αρχίζεις τις ανοησίες. Δεν πρόκειται να με μεταστρέψεις λέγοντάς μου πόσο κακή είναι η Συμπαντική Παντοκρατορία. Όλα τα καθεστώτα έχουν τα μειονεκτήματά τους.»

«Καλώς. Όμως πραγματικά, Αλιζέτ, δεν ξέρεις τι είναι εκείνο που υπηρετείς.»

«Πες μου, λοιπόν, να μάθω.» Η Μαύρη Δράκαινα τελείωσε το κρασί μέσα στην κούπα της.

«Δεν είναι η Παντοκράτειρα που ελέγχει τα πράγματα.»

«Και ποιος είναι;» Η Αλιζέτ σκούπισε τα χείλη της με το μανίκι της.

«Οι Υπερασπιστές της. Δεν έχεις παρατηρήσει ποτέ ότι παντού τη συνοδεύουν-;»

«Για λόγους προστασίας-»

«Για λόγους δικής τους προστασίας, Αλιζέτ! Όχι για λόγους προστασίας της πρώην συζύγου μου. Οι Υπερασπιστές χρειάζονται την Παντοκράτειρα για να ζουν.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Κανένας δεν ξέρει τι είναι οι Υπερασπιστές. Σου έχει εσένα ποτέ πει κανένας τι είναι, Αλιζέτ;»

«Δεν είναι η δουλειά μου να ξέρω. Πάντα, όμως, υπέθετα ότι πρόκειται για κάποιες οντότητες που υπηρετούν την Παντοκράτειρα.»

«Το *αντίστροφο* συμβαίνει. Εκείνη υπηρετεί αυτούς.»

«Λες ανοησίες. Ποτέ δεν τους έχω δει να δίνουν διαταγές. Ούτε ποτέ έχω ακούσει κάποιος άλλος να τους έχει δει να δίνουν διαταγές.»

«Υπάρχουν ορισμένοι άνθρωποι που γνωρίζουν την αλήθεια.»

«Και ποιοι είν'αυτοί;»

«Θα σου πω, ίσως, όταν έρθει η ώρα.»

«Κατάλαβα,» είπε η Αλιζέτ. «Μη νομίζεις ότι θα πιάσει αυτό που κάνεις.»

«Τι κάνω;»

«Στήνεις ένα παραμύθι για να με στρέψεις εναντίον της Παντοκράτειρας.»

«Ανοησίες,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, σταθερά. «Αυτά που σου λέω είναι αλήθεια.»

«Ναι, 'ντάξει...» ρουθούνισε η Αλιζέτ. Και προς την Ανταρλίδα: «Αφού εκτελείς καθήκοντα υπηρέτριας εδώ πέρα, μου βάζεις λίγο ακόμα κρασί;»

Η Ανταρλίδα τής έκανε μια χειρονομία που σήμαινε *Να πας να γαμηθείς*.

«Τέρμα η φιλοξενία, βλέπω.» Η Αλιζέτ άφησε την κούπα της να πέσει και να κυλήσει στο πάτωμα.

Ο Τάμπριελ είπε: «Οι Υπερασπιστές, Αλιζέτ, δεν είναι τέσσερις· είναι ένας που φαίνεται σαν τέσσερις.»

Η Αλιζέτ γέλασε. «Έχεις σκεφτεί κι άλλα τέτοια ανέκδοτα; Ή σου έρχονται τώρα, καθώς μιλάς;»

Ο Τάμπριελ την αγνόησε. «Το όνομα των Υπερασπιστών είναι *Ελκράσ'ναρχ*, και πρόκειται για μια πάρα πολύ ισχυρή οντότητα η οποία προέρχεται από τον Ενιαίο Κόσμο. Μάλιστα, έχω στα μπουντρούμια του παλατιού έναν πράκτορα που υπηρετούσε απευθείας τον Ελκράσ'ναρχ. Γιατί, ξέρεις, *υπάρχουν* τέτοιοι, Αλιζέτ: άνθρωποι που υπηρετούν απευθείας τους Υπερασπιστές. Άνθρωποι που γνωρίζουν την αλήθεια. Το ένα μέρος της αλήθειας, τουλάχιστον: ότι δεν είναι η Παντοκράτειρα που, στην πραγματικότητα, ελέγχει την Παντοκρατορία.»

«Και θα με οδηγήσεις τώρα σ'αυτόν τον... ηθοποιό που είναι κλειδωμένος στα μπουντρούμια σου, σωστά;»

«Λάθος. Δεν έχω ακόμα συνεννοηθεί όπως θα ήθελα μαζί του.» Και συνέχισε: «Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, πρόσφατα, ανακάλυψε και μια άλλη αλήθεια. Αρκετά συνταρακτική, οφείλω να ομολογήσω. Ανακάλυψε ότι η Παντοκράτειρα είναι πλοηγός του Ελκράσ'ναρχ. Ο Ελκράσ'ναρχ – οι 'Υπερασπιστές της' – δεν θα μπορούσε να υφίσταται στο σύμπαν μας, έτσι όπως τώρα είναι διαμορφωμένο. Χρειαζόταν κάποιον για να είναι ο πλοηγός του, και βρήκε την Παντοκράτειρα γι'αυτή τη δουλειά.

»Αυτό, Αλιζέτ, είναι ένα μυστικό που λίγοι – πραγματικά, *ελάχιστοι* – γνωρίζουν.»

«Αν αληθεύουν όσα λες – που το αμφιβάλλω – γιατί οι Υπερασπιστές να κάνουν αυτά που έκαναν; Γιατί να φτιάξουν την Παντοκρατορία; Αν ήθελαν μόνο έναν πλοηγό, τον βρήκαν. Μπορούν τώρα να ζήσουν στο σύμπαν μας. Τέλος.»

«Εσύ,» τη ρώτησε ο Τάμπριελ, «αν ήσουν σαν τον Ελκράσ'ναρχ, θα ήσουν ικανοποιημένη μόνο μ'αυτό;»

Η Αλιζέτ συνοφρυώθηκε, και τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο Τάμπριελ είπε: «Ο Ελκράσ'ναρχ είναι που έφτιαξε την Παντοκρατορία. Και δεν το έκανε μέσω της Παντοκράτειρας. Έχει ολόκληρο δίκτυο. Ένα δικό του δίκτυο: πράκτορες που βρίσκονται μέσα στην οργάνωση των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, και κάποιοι που βρίσκονται έξω απ'αυτήν, είμαι βέβαιος.»

«Μπορείς, κάπως, να τα αποδείξεις όλα τούτα;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Τι αποδείξεις θα ήθελες;»

«Οτιδήποτε. Κάτι που να μου λέει ότι λες, όντως, αλήθεια.»

«Δεν υπάρχει τίποτα καταγεγραμμένο,» της είπε ο Τάμπριελ. «Ακόμα κι αν σε πήγαινα να μιλήσεις με τον πράκτορα που έχω φυλακισμένο, θα μου έλεγες ότι το έστησα. Έτσι δεν είναι;»

Η Αλιζέτ δεν μίλησε. Αναδεύτηκε, μόνο, λιγάκι επάνω στον καναπέ. Η αλυσίδα στο δεξί της χέρι κροτάλισε.

«Σκότώσέ με, να τελειώνουμε,» είπε τελικά.

«Είσαι χαζή;» γρύλισε η Ανταρλίδα. «Θες να πεθάνεις υπηρετώντας αυτό τον δαίμονα; Αυτόν τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Κάνε μου τη χάρη, προδότρια,» μόρφασε η Αλιζέτ. «Εγώ πολεμάω για την Παντοκράτειρα. Δεν την εγκατέλειψα.»

«Η Παντοκράτειρα είναι *πιόνι*, ανόητη!»

«Δεν ξέρω τι είναι, αλλά η δουλειά μου είναι να την υπηρετώ. Δε θα συμμαχήσω μαζί σας, ούτε θα σας δώσω πληροφορίες που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε.»

«Θα σαπίσεις στα μπουντρούμια, τότε!»

«Κάντε ό,τι νομίζετε.»

2.

«Σ'το είχα πει ότι δεν ήταν καλή ιδέα να της μιλήσεις,» είπε η Ανταρλίδα, αφού κλείδωσαν την Αλιζέτ στο πιο βαθύ και ασφαλές κελί των μπουντρουμιών του παλατιού και επέστρεψαν στα διαμερίσματά τους.

«Άξιζε τον κόπο,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, στεκόμενος μπροστά σ'ένα παράθυρο που έβλεπε, πανοραμικά, τη Φέντινκεχ. Πλησίαζε αυγή πλέον. «Και, δεν το ξέρεις, μπορεί αργότερα να μεταστραφεί.»

«Ακόμα κι αν ισχυριστεί ότι θέλει να συμμαχήσει μαζί μας, εσύ θα την εμπιστευτείς;» Η Ανταρλίδα καθόταν σε μια πολυθρόνα, ντυμένη με μια κίτρινη ρόμπα και με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. Πλάι της, το τζάκι ήταν αναμμένο.

«Μπορεί.»

«Θα ήταν ανοησία σου. Ίσως να προσποιηθεί πως είναι με το μέρος μας προκειμένου να βρει ευκαιρία για να σε σκοτώσει.»

«Θα δούμε.»

«Μήπως θες να πεις ότι θα 'δεις';»

Ο Τάμπριελ στράφηκε να την αντικρίσει. Δεν χαμογελούσε· σπάνια χαμογελούσε. «Θα πάω να κοιμηθώ,» είπε. «Εσύ;» Βάδισε προς το υπνοδωμάτιο.

«Με την Αλιζέτ μέσα στο ίδιο οικοδόμημα μ'εμένα, κανονικά δεν θα έπρεπε να κοιμηθώ· αλλά, τώρα που έχω κοντά μου κάποιον που προβλέπει το μέλλον, νομίζω πως μπορώ να το ρισκάρω.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα, φτιάχνοντας τη ρόμπα γύρω της.

Ο Τάμπριελ ένευσε, και πέρασε την ανοιχτή πόρτα του υπνοδωματίου.

Η Ανταρλίδα τον ακολούθησε.

3.

Το πρωί ο Τάμπριελ ήρθε σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη που ήταν φυλακισμένος μέσα στην πορφυρή σφαίρα του ραβδιού του· και, μέσω του Μεγάλου Ιεράρχη, ήρθε σε επαφή με τους Ιεράρχες, τους κατασκόπους του στη Νόρχακ. Ανθρώπους που μοιράζονταν τα τμήματα μιας αρχαίας ψυχής.

Ο Τάμπριελ πήρε πληροφορίες κατευθείαν από τις αναμνήσεις τους: Η Αλιζέτ ήταν ακόμα κλειδωμένη στο κελί της. Δεν έμοιαζε να είχε κάνει καμία προσπάθεια να δραπετεύσει.

Καλώς.

Ο Τάμπριελ μεταβίβασε, νοητικά, τη θέλησή του στους Ιεράρχες: Να προσέχουν την Αλιζέτ όπως ποτέ δεν είχαν προσέξει κανέναν άλλο κρατούμενο.

Μετά, διέκοψε την επαφή του μαζί τους και πήγε να πάρει πρωινό με την Ανταρλίδα, η οποία καθόταν στο καθιστικό των διαμερισμάτων τους με το φαγητό σερβιρισμένο στο τραπέζι μπροστά της.

«Η Αλιζέτ είναι εκεί που τη βάλαμε,» την πληροφόρησε ο Τάμπριελ καθίζοντας αντίκρου της.

«Περιμένει απλώς· δεν έχει παραιτηθεί,» είπε η Ανταρλίδα.

Δεν το συζήτησαν άλλο, καθώς έτρωγαν.

Ένα επίμονο κουδούνισμα αντήχησε, σε λίγο. Ο επικοινωνιακός διάυλος. Η Βασίλισσα Παμράνεχ είχε πρόσφατα βάλει επικοινωνιακούς διαύλους σ'ολόκληρο το Βασιλικό Παλάτι, εισαγμένους από την Απολλώνια. Καλώςδια περνούσαν πίσω από τους τοίχους.

«Πηγαίνω εγώ,» είπε η Ανταρλίδα. Σηκώθηκε απ' το τραπέζι και έτρεξε τα κατάλευκα πόδια της έμοιαζαν ν' αστράφτουν μέσα από τη ρόμπα της.

Ο Τάμπριελ την άκουσε να λέει από το γραφείο: «Μάλιστα;» (...) «Δεν είπε το όνομά του;» (...) «Και τι θέλει;» (...) «Μισό λεπτό.»

Επέστρεψε στο καθιστικό και, χωρίς να καθίσει, είπε στον Τάμπριελ: «Έχει έρθει κάποιος από την Απολλώνια. Θέλει να σου μιλήσει αλλά δεν λέει ποιος είναι. Μοιάζει ηλικιωμένος, πάντως. Άσπρα μαλλιά, μακριά μούσια, δέρμα λευκό-ροζ. Τον ξέρεις;»

Ο Τάμπριελ μόρφασε. «Δε μου θυμίζει κάτι, έτσι όπως τον περιγράφεις. Πρόσταξε να τον αφήσουν να περάσει.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Δε φοβάμαι όταν έχω μια Μαύρη Δράκαινα από κοντά.»

«Θα έπρεπε όμως,» είπε η Ανταρλίδα, και πήγε πάλι στο γραφείο.

Ο Τάμπριελ την άκουσε να λέει: «Αφήστε τον να περάσει. Ο Μεγάλος Προφήτης θα τον δεχτεί στα διαμερίσματά του.»

Μετά από λίγο, η Ανταρλίδα ήταν ντυμένη με μια μαύρη στολή και είχε τα όπλα της επάνω της. Ο Τάμπριελ φορούσε ένα κόκκινο πουκάμισο με ψηλό γιακά, το οποίο έμοιαζε, σε σημεία, να γίνεται ένα με το κόκκινο δέρμα του. Η μπροστινή του μεριά έμπαινε μέσα στο μαύρο υφασμάτινο παντελόνι του, ενώ η πίσω κρεμόταν σαν μανδύας. Οι μπότες του Τάμπριελ ήταν κοντές, μυτερές, και γυαλιστερές. Στο χέρι του κρατούσε το μακρύ ραβδί του.

Μαζί με την Ανταρλίδα μπήκαν στον θάλαμο υποδοχής των διαμερισμάτων τους, για να συναντήσουν τον επισκέπτη που είχε έρθει από την Απολλώνια. Εκείνος στεκόταν στο κέντρο του όμορφα διακοσμημένου δωματίου, ντυμένος με γκριζο κοστούμι, λευκό πουκάμισο, και μαύρες μπότες. Η κάπα του ήταν κρεμασμένη στην κρεμάστρα. Στο χέρι του βαστούσε μια κούπα με κάποιο ποτό. Μια υπηρέτρια στεκόταν παραδίπλα. Ο Τάμπριελ τής έκανε νόημα να φύγει· εκείνη υποκλίθηκε και αποχώρησε.

«Ο κύριος Δαίδαλος...» είπε ο Τάμπριελ.

Ο Δαίδαλος έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Με θυμάσαι, Τάμπριελ'λι.»

«Ασφαλώς. Παρακαλώ, πέρασε.»

Ο Τάμπριελ και η Ανταρλίδα οδήγησαν τον επισκέπτη τους στο καθιστικό, όπου κάθισαν κι οι τρεις τους σε αναπαυτικές πολυθρόνες.

«Θα έπρεπε να σου ζητήσω συγγνώμη, υποθέτω,» είπε ο Τάμπριελ. «Για τον υπερδιαστασιακό στρόβιλο.»

«Τι σε έκανε να ενεργοποιήσεις τη συσκευή;» ρώτησε ο Δαίδαλος, ήρεμα. «Δεν είδες ότι δεν ήταν και οι τέσσερις μηχανές εστίασης ενεργές;»

«Το είδα. Αλλά είχα... ‘δεις’ και άλλα πράγματα.»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Το φανταζόμουν.»

«Η Απολλώνια έχει τώρα προβλήματα εξαιτίας μου. Ο στρόβιλος απειλεί να τη διχοτομήσει. Μου έχουν πει, όμως, ότι προσπαθείς να βρεις μια λύση.»

Ο Δαίδαλος ένευσε πάλι. «Ναι, αλλά δεν την έχω βρει ακόμα’ και δεν ξέρω αν τελικά θα τη βρω.»

«Υπάρχει, δηλαδή, η περίπτωση όντως να διχοτομηθεί η διάσταση;»

«Πολύ φοβάμαι πως ναι.»

«Το έχεις πει στον Ανδρόνικο;»

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Και συμβαίνουν σημαντικότερα πράγματα τώρα. Για τα οποία ήρθα να σου μιλήσω.»

Ο Τάμπριελ ύψωσε τα φρύδια του ερωτηματικά.

«Ο Πρίγκιπας μας έχει αρχίσει την τελική μάχη εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Και τον βοηθάς, απ’ό,τι ξέρω.»

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ.

«Η κίνησή σου να πατήσεις εκείνο το κουμπί και να δημιουργήσεις τον στρόβιλο ήταν... και καλή και κακή συγχρόνως, Τάμπριελ’λι. Από τη μια, δημιούργησες αυτόν τον ασταθή υπερδιαστασιακό στρόβιλο στην Απολλώνια. Από την άλλη, όμως, ανακάλυψες ετούτη εδώ τη διάσταση: τη Νόρχακ. Μεγάλο πλήγμα για την Παντοκράτειρα, καθώς είναι ολόκληρη με το μέρος της Επανάστασης. Και όχι μόνο αυτό, αλλά τώρα έχεις και μέσα που θα μας βοηθήσουν να πάρουμε την τελική νίκη εναντίον του Ελκράσ’ναρχ.»

«Γνωρίζεις για τον Ελκράσ’ναρχ...»

«Ασφαλώς. Από παλιά γνώριζα γι’αυτόν. Δεν ήξερα, όμως, για τον πλοηγό του, την Παντοκράτειρα. Ο Ανδρόνικος μού εξήγησε αυτή τη λεπτομέρεια, κι αμέσως κατάλαβα πολλά πράγματα.

»Γνωρίζεις, όμως, εσύ, Τάμπριελ, τι ακριβώς επιδιώκει να επιτύχει ο Ελκράσ'ναρχ;»

«Να κυριαρχήσει επάνω σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

«Και τι θα καταφέρει;»

«Εκείνο που καταφέρνει οποιοσδήποτε Παντοκράτορας.»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι, στην περίπτωσή του,» είπε ο Δαίδαλος. Και ήπια μια γουλιά απ'το ποτό στην κούπα του. «Ο Ελκράσ'ναρχ είναι μια οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο. Δεν μπορεί, ουσιαστικά, να ζήσει εδώ, όπως ξέρεις. Χρειάζεται πλοηγό. Προσπαθεί, λοιπόν, να αναδημιουργήσει τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Και τι σχέση έχει η Παντοκρατορία μ'αυτό;»

«Μεγαλύτερη απ'ό,τι ίσως να νομίζεις. Πες μου: τι θεωρείς ότι είναι όλ'αυτά γύρω σου;» Ο Δαίδαλος έκανε μια ημικυκλική κίνηση με το χέρι του.

Ο Τάμπριελ παραξενεύτηκε. «Τα πράγματα σ'ετούτο το δωμάτιο;»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Όχι, όχι... *Ολόκληρο* το δωμάτιο. Και ολόκληρο το παλάτι της Φέντινκεχ. Και ολόκληρη η διάσταση της Νόρχακ.»

Ο Τάμπριελ συνοφρυώθηκε. «Πού προσπαθείς να καταλήξεις;»

«Πες μου: τι νομίζεις ότι είναι όλα αυτά;»

«Όλα αυτά είναι αυτό που είναι, Δαίδαλε. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Είναι ένα μέρος του σύμπαντος.»

«Και τι είναι το σύμπαν;»

«Είσαι εδώ για να κάνουμε φιλοσοφική κουβέντα;»

«Καθόλου. Η κουβέντα που κάνουμε είναι πολύ πρακτική, όπως θα διαπιστώσεις.»

«Δεν έχω, πάντως, απάντηση να σου δώσω,» δήλωσε ο Τάμπριελ. «Για μένα, το σύμπαν απλά υπάρχει.»

«Για σένα. Και για τους περισσότερους ανθρώπους επίσης.» Ο Δαίδαλος ήπια μια γουλιά απ'την κούπα του κι ύστερα την άφησε δίπλα του, σ'ένα μικρό τραπεζάκι. «Όλα αυτά που βλέπεις γύρω σου είναι σκέψη, Τάμπριελ'λι. Σκέψη.»

«Σκέψη...»

Η Ανταρλίδα ρώτησε: «Θες να πεις ότι είναι στο μυαλό μας;»

«Στο μυαλό όλων μας. Συμπεριλαμβάνοντας πάντα και οντότητες που δεν είναι άνθρωποι. Το σύμπαν είναι έτσι όπως είναι επειδή, συλλογικά, το *θέλουμε* να είναι έτσι. Το σύμπαν μας είναι χωρισμένο σε

πολλές διαστάσεις επειδή έτσι το εκλαμβάνουμε. Η σκέψη μας, οι πεποιθήσεις μας, έχουν τη δύναμη ν'αλλάξουν το σύμπαν. Και δεν μιλάω μεταφορικά. Τα πάντα – τα πάντα – είναι, στην πραγματικότητα, μια θάλασσα χάους. Ολόκληρο το σύμπαν θα μπορούσες να πεις ότι μοιάζει μ'εκείνες τις διαστάσεις που αποκαλούμε 'διαρκώς μεταβαλλόμενες', όπως η Απολεσθείσα Γη.»

«Θεωρητικά, όμως, είναι αυτά. Έτσι;» είπε η Ανταρλίδα.

«Όχι αν είσαι σαν εμένα – ή σαν τον Ελκράσ'ναρχ. Ο Ελκράσ'ναρχ δεν θέλει να δημιουργήσει την Παντοκρατορία από απληστία ή από απλή μεγαλομανία. Διαμορφώνοντας την πεποίθηση στα μυαλά όλων μας ότι είμαστε ένα, ότι βρισκόμαστε μέσα σε μια Παντοκρατορία, θα μας κάνει ν'αρχίσουμε να πιστεύουμε ότι θα μπορούσαν και να μην υπάρχουν πολλές διαστάσεις, ότι τα πάντα θα μπορούσαν να ήταν *μία* διάσταση. Αυτή η πεποίθηση θα αντηχήσει στο σύμπαν. Όσο περισσότερο πιστεύουμε ότι σύνορα ανάμεσα στις διαστάσεις δεν υπάρχουν, τόσο περισσότερο τα σύνορα θα παύουν να υπάρχουν. Τα πάντα, στο τέλος, θα γίνουν ένα. Ο Ενιαίος Κόσμος θα έχει ανασχηματιστεί. Και ο Ελκράσ'ναρχ θα είναι ο Απόλυτος Άρχοντας εκεί.»

«Μοιάζει με παραμύθι,» παρατήρησε ο Τάμπριελ.

«Μοιάζει, ίσως,» είπε ο Δαίδαλος. «Αλλά δεν είναι.»

Η Ανταρλίδα είπε, απορημένα: «Δηλαδή, αν όλοι μαζί πιστέψουμε ότι δεν υπάρχουν ξεχωριστές διαστάσεις, αμέσως οι διαστάσεις θα εξαφανιστούν και θα γίνουν μία διάσταση;»

«Δε θα συμβεί αυτοστιγμεί,» εξήγησε ο Δαίδαλος. «Χρειάζονται πολλά χρόνια, φυσικά. Οι αλλαγές θα έρθουν σταδιακά. Αλλά θα έρθουν. Για τον Ελκράσ'ναρχ ο χρόνος δεν έχει σημασία· δεν τον αντιλαμβάνεται όπως εμείς. Μετά από χίλια χρόνια, ίσως... μετά από δύο χιλιάδες χρόνια... τι σημασία έχει; Στο τέλος, θα ανασχηματίσει τον Ενιαίο Κόσμο, και θα είναι κυρίαρχος εκεί.»

«Εσύ πώς το ξέρεις αυτό, Δαίδαλε;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

«Λογικό συμπέρασμα είναι. Ο Ελκράσ'ναρχ, ασφαλώς, δεν μου έχει πει τα σχέδιά του. Για να μη νομίζεις, όμως, ότι είμαι μόνος μου, κι άλλοι έχουν φτάσει σε παρόμοιο συμπέρασμα μ'εμένα.»

«Ποιοι άλλοι; Υπάρχουν άλλοι σαν εμένα;»

«Ναι. Δύο μάγοι που δεν αναγνωρίζουν τα μαγικά τάγματα όπως τα αναγνωρίζετε οι υπόλοιποι.»

«Δεν τους έχω ακούσει ποτέ...»

«Δεν κάνουμε φασαρία όταν δε χρειάζεται. Κι όταν χρειάζεται, η φασαρία που κάνουμε πολλές φορές δεν γίνεται αντιληπτή από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ούτε καν από τους μάγους.

»Οι άλλοι δύο στους οποίους αναφέρομαι ονομάζονται Ναλτάφιρ και Κλαρκ. Η πρώτη κατάγεται από τη Μοργκιάνη, και ήταν παλιά του τάγματος των Διαλογιστών. Ο δεύτερος κατάγεται από τη Ρελκάμνια, και ήταν παλιά του τάγματος των Τεχνομαθών. Οι τρεις μας έχουμε σχηματίσει τον Κύκλο της Αλήθειας. Θα μπορούσες κι εσύ να μπεις στον Κύκλο μας, Τάμπριελ. Νομίζω πως έχεις τις προϋποθέσεις, αν αφήσεις το μυαλό σου να ελευθερωθεί.»

Ο Τάμπριελ συνοφρυώθηκε. Κι έκανε μια λιγάκι άσχετη ερώτηση: «Εσύ σε ποιο τάγμα ανήκες παλιά, Δαίδαλε;»

«Στους Ερευνητές. Μετά, όμως, κατάλαβα ότι η ύπαρξη των ταγμάτων δεν έχει κανένα νόημα απολύτως.»

«Γιατί; Πώς θα χρησιμοποιήσει κανείς το Χάρισμά του χωρίς τη βοήθεια κάποιας τεχνικής; Τους μάγους της Νόρχακ τούς έχεις δει πώς είναι; Ή, τουλάχιστον, πώς ήταν προτού αρχίσουν να μαθαίνουν;»

«Ναι,» είπε ο Δαίδαλος, «έκανες αυτό το έγκλημα, να τους εισάγεις στις διδαχές των μαγικών ταγμάτων...»

«Μα, δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν σωστά το Χάρισμά τους αλλιώς. Μπορούσαν μονάχα να κάνουν κάποια πράγματα που ήταν... ενστικτώδη. Ασήμαντα.»

«Ποιος λέει τι είναι ασήμαντο και τι όχι, Τάμπριελ; Για να είμαι ειλικρινής, ήθελα κι εγώ να σου φέρω παράδειγμα τους μάγους της Νόρχακ. Γιατί οι δυνατότητές τους είναι *άπειρες*. Δεν έχουν ακόμα μολυνθεί από την παρουσία των μαγικών ταγμάτων. Μπορούν να κάνουν *οτιδήποτε*. Είναι δίαυλοι και πομποί, συγχρόνως. Είναι συγγραφείς και αναγνώστες του σύμπαντος. Η μαγεία, από τη φύση της, δεν έχει τα όρια που θέτουν τα μαγικά τάγματα. Τα όρια είναι μονάχα μέσα στο μυαλό μας. Η δουλειά μας είναι να πάει προς αυτή την κατεύθυνση.

»Το ξέρεις ότι έχω δίκιο, Τάμπριελ. Έχεις δει πώς είναι οι μάγοι της Νόρχακ. Δε μπορεί να μην έχεις κάνει κάποιες σκέψεις σχετικά μ'αυτούς. Δε μπορεί να μην έχεις καταλάβει τις άπειρες δυνατότητές τους.»

Ο Τάμπριελ έτριψε σκεπτικά το μικρό λευκό γένι στο σαγόνι του. Πράγματι, είχε κάνει πολλές σκέψεις σχετικά με τους μάγους της Νόρχακ. Πράγματι, είχε καταλάβει πως είχαν πολλές δυνατότητες. Μπορούσαν να επιτύχουν πράγματα τα οποία ο Τάμπριελ ούτε καν φανταζόταν – κι εκείνοι τα έκαναν σα να μην ήταν τίποτα πιο σπουδαίο απ'το να αναπνέουν! Συγχρόνως, όμως, δεν μπορούσαν να κάνουν άλλα πράγματα που ήταν πολύ βασικά. Δεν είχαν ιδέα πώς να χρησιμοποιούν ξόρκια ή μαγγανείες. Δε θα μπορούσαν ποτέ να ελέγξουν την ενεργειακή ροή ενός οχήματος μέσω μιας Μαγγανείας Κινήσεως. Δε θα μπορούσαν ποτέ να μεταμορφώσουν ένα μεταβαλλόμενο όχημα μέσω ενός Ξορκιού Μηχανικής Μεταβλητότητας...

«Αυτά που λες έχουν, όντως, ενδιαφέρον,» παραδέχτηκε ο Τάμπριελ. «Για μένα, όμως, είναι θεωρητικά. Πώς είναι δυνατόν να υποστηρίξεις ότι δεν χρειάζεται *καμία* τεχνική για να κάνεις μαγεία;»

«Δεν υποστηρίζω ότι δεν χρειάζεται *καμία* τεχνική. Υποστηρίζω ότι μπορείς *μόνος* σου να ανακαλύψεις τη *δική σου* τεχνική.»

«Για ελάχιστους μάγους, μπορεί να ισχύει. Για τους περισσότερους, όχι.»

«Θα μπορούσαν όλοι να το επιτύχουν αν τολμούσαν. Κι αν δεν ήταν τα μαγικά τάγματα στη μέση.»

«Τέλος πάντων...» είπε ο Τάμπριελ, μη βλέποντας ποιο νόημα θα είχε να διαφωνήσει περισσότερο. Εξάλλου, ο Δαίδαλος πιθανώς να είχε δίκιο. Ήταν, όμως, τόσο... *πέρα από τα γνωστά όρια* αυτό για το οποίο μιλούσε!

«Είπες ότι βρίσκεις ενδιαφέροντα τα όσα ακούς, Τάμπριελ. Θέλεις να μάθεις περισσότερα;»

«Βρισκόμαστε σε πόλεμο· δεν έχω χρόνο να μάθω καινούργιες τεχνικές μαγείας,» είπε ο Τάμπριελ.

Ο Δαίδαλος χαμογέλασε. «Χρόνος... άλλη μια υποκειμενική έννοια. Αλλάζει ακόμα κι από διάσταση σε διάσταση· όλοι το ξέρουν.»

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ. Πρέπει να πολεμήσουμε τον Ελκράσ'ναρχ.»

«Γι'αυτόν ακριβώς τον λόγο είμαι κι εγώ εδώ. Και ήταν απαραίτητο να σου πω για τον Κύκλο της Αλήθειας επειδή θέλω να συνεργαστούμε.»

«Τι έχεις να προτείνεις;»

«Θα επιτεθούμε στον Ελκράσ'ναρχ μέσα από την ίδια τη Ρελκάμνια. Ο Κλαρκ έχει ήδη αρχίσει να προετοιμάζεται. Εδώ και αρκετό καιρό, βασικά. Παρακολουθούσε και σημείωνε. Τώρα, κάνει τα πρώτα βήματα.»

«Εγώ, όμως, είμαι στη Νόρχακ...»

«Μέχρι στιγμής,» είπε ο Δαίδαλος.

Και η συζήτησή τους συνεχίστηκε για πολλή ώρα ακόμα.

Ρελκάμνια

1.

«Ο δρόμος σου ήταν, πράγματι, σύντομος, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Κλαρκ, καθώς έβγαιναν από το Παντοτινό Ανάκτορο και βρίσκονταν στην Ανακτορική Συνοικία της Ρελκάμνια, κοντά στις ακτές της Μικρής Θάλασσας. Αντίκρυ τους φαίνονταν νησιά που ενώνονταν με πελώριες γέφυρες, μέσα στη δυνατή βροχή της νύχτας.

«Και πού πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. Ο Κλαρκ δεν του είχε πει πού ήθελε να φτάσουν· του είχε ζητήσει απλώς να τους βγάλει απ'τον λαβύρινθο του Παντοτινού Ανακτόρου ακολουθώντας τον συντομότερο δρόμο – επειδή, μάλλον, φοβόταν ότι θα τους καταδίωκαν οι Υπερασπιστές, αν και δεν το διευκρίνισε. Ο Ελπιδοφόρος δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται: *Δεν τον ενδιαφέρει από πού θα τον βγάλω; Προς τα πού είναι το σπίτι του, ή η κρυψώνα του; Δεν ήξερε τίποτα γι'αυτόν τον παράξενο μάγο...*

Ο Κλαρκ κοίταξε ολόγυρα, σαν να έψαχνε για κάτι συγκεκριμένο μέσα στη βροχή. «Πάμε από δω,» είπε, τελικά, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Ελπιδοφόρος τον ακολούθησε, ενώ ο Άερ'θλαρ και η Άϊνιρ πήγαιναν δεξιά κι αριστερά του, μοιάζοντας να εξαφανίζονται και να εμφανίζονται, να εξαφανίζονται και να εμφανίζονται, να εξαφανίζονται και να εμφανίζονται, καθώς κινούνταν αιωρούμενοι μερικά εκατοστά πάνω απ'το έδαφος. Αν δεν ήταν τούτη η κατακλυσμική βροχή, ο Ελπιδοφόρος ήταν βέβαιος ότι αυτές οι παράξενες οντότητες αμέσως θα τραβούσαν την προσοχή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Ο Κλαρκ, αλήθεια, πώς είχε κατορθώσει να φέρει ως εδώ τους Πειθαρχικούς του Κενού;

«Στάσου!» του είπε ο Ελπιδοφόρος, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο.

«Τι;»

«Υπάρχουν τηλεοπτική πομποί από κείνη τη μεριά.»

«Το ξέρω,» είπε αδιάφορα ο μάγος.

«Θα μας εντοπίσουν. Ακόμα κι αν δεν δώσουν σημασία σε δύο απλές κουκουλωμένες μορφές, σίγουρα θα δώσουν σημασία στους φίλους σου.» Ο Ελπιδοφόρος έδειξε τον Άερ'θλαρ με μια κίνηση του σαγονιού του.

«Οι τηλεοπτικοί πομποί δεν μπορούν να μας πιάσουν. Είναι σα να μην υπάρχουμε γι'αυτούς.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας του. Φυσικά... Ο Κλαρκ ήταν μάγος. «Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, διασχίζοντας έναν δρόμο ανάμεσα σε μεγάλες αποθήκες κοντά στις αποβάθρες της Μικρής Θάλασσας. Έπειτα, κατέβηκαν σε μια σήραγγα, όπου το νερό ακουγόταν να τρέχει γλιστρώντας από τρύπες, ανοίγματα, και κιγκλιδώματα. Τα λιγοστά φώτα που υπήρχαν εδώ τρεμπόλαιζαν νευρικά, σα να έτρεμαν τις αστραπές και τις βροντές της αποψινής άγριας νύχτας.

«Σε πιο μαγικό τάγμα ανήκεις;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Σε κανένα.»

«Δεν είναι δυνατόν...»

«Έτσι νομίζεις, ε;»

Ο Ελπιδοφόρος δεν μίλησε. Η αλήθεια ήταν, πάντως, πως ο Κλαρκ έκανε πράγματα που ο Ελπιδοφόρος δεν θα φανταζόταν ότι μπορούσε να κάνει ένας μάγος. Αυτό το φυλαχτό, η συσκευή, ο μηχανισμός που κρεμόταν τώρα γύρω απ'τον λαιμό του και μπλόκαρε την επαφή του με τους Υπερασπιστές... ήταν τουλάχιστον εξωφρενικό. Ο Κλαρκ είχε πει ότι άλλαζε κάποιες διαστασιακές παραμέτρους. *Είναι σα να βρίσκομαι σ'άλλη διάσταση ενώ συγχρόνως είμαι στη Ρελκάμνια...* Ο Ελπιδοφόρος ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει του έμοιαζε με ψέμα. Με όνειρο απ'το οποίο σύντομα θα ξυπνούσε.

Αλλά, ούτως ή άλλως, η ζωή του είχε μετατραπεί σε εφιάλτη τα τελευταία χρόνια. Γιατί, λοιπόν, αυτό τού φαινόταν παράξενο;

«Αν θες να μάθεις, πάντως,» είπε μετά από λίγο ο Κλαρκ, «κάποτε ήμουν του τάγματος των Τεχνομαθών.»

«Μπορείς να φύγεις από ένα μαγικό τάγμα;» απόρησε ο Ελπιδοφόρος. «Νόμιζα ότι ήταν κάτι το... ισόβιο.»

«Εξαρτάται προς ποια κατεύθυνση θα εξελίξεις τη μαγεία σου.»

«Δεν το έχω ξανακούσει να συμβαίνει.»

«Δε με εκπλήσσει.»

Έστριψαν σ'ένα άνοιγμα της σήραγγας. Μερικά ποντίκια σκορπίστηκαν από μπροστά τους. Το μέρος βρομούσε. Νερά κυλούσαν παντού. Μια λάμπα αναβόσβηνε. Κάτι ακουγόταν να τρίζει.

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ, «εδώ είναι καλά...»

«Καλά;»

Ο Κλαρκ δεν του απάντησε. Πήρε απ'το μανίκι του μια μικροσκοπική συσκευή και την πέρασε γύρω απ'το αφτί του. Μίλησε σε μια γλώσσα που ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν.

Ένα παράξενο βουητό ακούστηκε από τις πυκνές σκιές της βρόμικης σήραγγας. Ο Ελπιδοφόρος τράβηξε το πιστόλι του κι έκανε να το υψώσει βηματίζοντας προς τα εκεί.

Ο Κλαρκ τον κράτησε πίσω βάζοντας το χέρι του στο στήθος του Ελπιδοφόρου. «Μην πλησιάζεις.»

«Τι είναι;»

«Ο φίλος μου το Φαντασκέυασμα.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε, περιμένοντας.

Το βουητό έπαψε. «Πάμε,» είπε ο Κλαρκ, ανάβοντας έναν μικρό φακό και βαδίζοντας πρώτος. Οι σκιές παραμερίστηκαν απ'το φως του και μια μεταλλική πόρτα αποκαλύφθηκε επάνω στο τοίχωμα της σήραγγας. Ο Κλαρκ την έσπρωξε, ανοίγοντάς την, και μπήκε.

Ο Ελπιδοφόρος τον ακολούθησε, μαζί με τους Πειθαρχικούς του Κενού.

Μπροστά τους, τώρα, εκτεινόταν μια άλλη σήραγγα, πολύ διαφορετική από την προηγούμενη. Ήταν παραλληλόγραμμη μ'έναν τρόπο που έμοιαζε αφύσικα τέλειος, σαν να ήταν σχέδιο κάποιου αρχιτέκτονα επάνω στο χαρτί, όχι πραγματικό οικοδόμημα. Και από κάπου ερχόταν λευκό φως, παρότι ο Κλαρκ είχε πλέον σβήσει τον φακό του. Στο βάθος της σήραγγας φαινόταν κάποια αναταραχή. Ο Ελπιδοφόρος, συνοφρυωμένος, παρατήρησε καλύτερα και νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει πολλές μηχανές να εργάζονται από μόνες τους εκεί, πυρετωδώς, λες και προσπαθούσαν να επεκτείνουν τη σήραγγα. Ή μάλλον, όχι! *Πράγματι* την επέκτειναν. Ο Ελπιδοφόρος την είδε να μεγαλώνει λιγάκι ήταν σίγουρος.

«Τι...» έκανε, παραξενεμένος. «Το ήξερες ότι ήταν αυτό το πράγμα εδώ;»

«Δεν ήταν εδώ πριν.»

«Τι εννοείς;»

«Εγώ το κάλεσμαι. Η πόρτα απ'την οποία μπήκαμε δεν υπάρχει.»

«Τι 'δεν υπάρχει';»

«Δεν υπάρχει, Ελπιδοφόρε,» επέμεινε ο Κλαρκ. «Παρουσιάστηκε μέσα απ'τις σκιές. Βρισκόμαστε μέσα στο Φαντασκέυασμα. Έλα. Πάμε.» Ο μάγος βάδισε ξανά, και ο Ελπιδοφόρος τον ακολούθησε μαζί με τους Πειθαρχικούς του Κενού.

Πλησίασαν το πέρας της σήραγγας, όπου εργάζονταν οι μηχανές. Και το οποίο είχε τώρα απομακρυνθεί. Οι μηχανές δεν δούλευαν αργά· κινούνταν με τρομαχτικά γρήγορο ρυθμό. Ο Ελπιδοφόρος έβλεπε ορισμένα από τα μέλη τους σαν θολούρες. Τρυπάνια, δαγκάνες, αρθρωτά πλοκάμια. Ουρές μαστίγωναν τον αέρα, τινάζοντας ξαφνικές σπίθες από ενέργεια. Κεφάλια έκαναν πέρα-δώθε· δεκάδες οφθαλμοειδή φωτάκια γυάλιζαν επάνω τους. Ράμφη κοπανούσαν μέταλλα. Σαγόνια ανοιγόκλειναν. Φτερούγες χτυπούσαν.

«Τι πράγματα είν'αυτά;... Πού είμαστε;»

«Σου είπα: στο Φαντασκέυασμα.»

«Ναι, άλλα τι είναι το Φαντασκέυασμα, μάγε; Δεν το έχω ξανακούσει ποτέ στη ζωή μου.»

«Φυσικό είναι να μην το έχεις ξανακούσει. Αν το είχες ξανακούσει θα είχα προβλήματα. Το Φαντασκέυασμα είναι, ουσιαστικά, μια ενδοδιάσταση που συνεχώς αλλάζει διαστασιακές συντεταγμένες μέσα στη Ρελκάμνια-» Διακόπτοντας απότομα τα λόγια του, ο Κλαρκ μίλησε πάλι σ'εκείνη την παράξενη γλώσσα – κάπως θυμωμένα, νόμιζε ο Ελπιδοφόρος.

Οι μηχανές στο πέρας της σήραγγας άρχισαν να εργάζονται ακόμα πιο γρήγορα. Το πέρας απομακρύνθηκε από τον Κλαρκ και τον Ελπιδοφόρο. Έστριψε. Οι δυο τους το ακολούθησαν.

«Και... του μιλάς; Σε καταλαβαίνει; Το Φαντασκέυασμα.»

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ.

«Δηλαδή, έχει νοημοσύνη;»

«Κατά μία έννοια.»

«Από πότε υπάρχει εδώ; Το έφερες από άλλη διάσταση;»

«Το έφτιαξα.»

«Το έφτιαξες;»

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ, καθώς διέσχιζαν σήραγγες που ήταν τέλεια παραλληλόγραμμα και φωτίζονταν με φωτισμό που έμοιαζε να προέρχεται από τους ίδιους τους μεταλλικούς τοίχους.

Μεταλλικούς τοίχους; Ο Ελπιδοφόρος παρατήρησε το μέταλλο. Ήταν σίδερο; Ατσάλι; Ή κάτι άλλο – κάτι τελείως άγνωστο;

Απλώνοντας το χέρι του, το άγγιξε. Ήταν ζεστό.

«Θερμό, ε;» του είπε ο Κλαρκ.

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε.

«Επειδή πριν από λίγο πέρασαν οι Τεχνίτες από εδώ.»

«Οι μηχανές μπροστά μας;»

«Ναι. Είναι κι αυτοί μέρος του Φαντασκειάσματος. Το σημαντικότερο του μέρος ίσως. Χωρίς τους Τεχνίτες, θα μπορούσε να μεταφέρεται σε διάφορα σημεία της Ρελκάμνια αλλά δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει κανέναν χώρο ικανό να περιέχει ανθρώπινα όντα.»

«Δηλαδή, ετούτη τη σήραγγα τη δημιουργεί τώρα;»

«Δεν το βλέπεις;» Ο Κλαρκ έδειξε τους Τεχνίτες στο βάθος.

«Το βλέπω, αλλά... Και μετά, τι θα γίνει; Θα μείνει αυτή η σήραγγα εδώ;»

«Θα εξαφανιστεί. Ήδη έχει αρχίσει να εξαφανίζεται πίσω μας.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. Μακριά, στο βάθος, μπορούσε να δει ένα πυκνό σκοτάδι. Τα φώτα έσβηναν ξαφνικά εκεί και φαινόταν να μην υπάρχει απολύτως τίποτα.

Τι παραδοξότητα...

«Και πού ακριβώς είμαστε τώρα; Εννοώ, σε σχέση με τη Ρελκάμνια.»

«Ταξιδεύουμε ανάμεσα στις διάφορες θέσεις των διαστασιακών συντεταγμένων της. Κινούμαστε πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι σου φαίνεται πως κινούμαστε. Δεν βαδίζουμε, ουσιαστικά. Μόνο μ'αεροσκάφος θα μπορούσες να ταξιδέψεις τόσο γρήγορα όσο ταξιδεύουμε τώρα.»

Μετά από λίγο, ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Ποιο είναι το σχέδιό σου, Κλαρκ; Σκοπεύεις μόνος σου να τα βάλεις με τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Μόνος μου; Όχι. Είναι μαζί μου ο Κύκλος της Αλήθεια. Και η Επανάσταση, φυσικά. Η Παντοκρατορία χάνει δύναμη, και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος αποφάσισε, επιτέλους, να ξεκινήσει το τελικό παιχνίδι.»

«Κι αυτοί;» Ο Ελπιδοφόρος έδειξε με τους αντίχειρές του τον Άερ'θλαρ και την Αί'νιρ, δεξιά κι αριστερά του.

«Οι Πειθαρχικοί του Κενού είναι εχθροί του Ελκράσ'ναρχ. Αλλά βρίσκονται εδώ, βασικά, για σένα, όχι για μένα.»

«Για εμένα;»

«Ναι. Θα είναι σύντροφοι και προστάτες σου στον πόλεμό σου εναντίον του Ελκράσ'ναρχ. Εξάλλου, δεν μπορούν να υφίστανται εδώ χωρίς εσένα.»

«Τι;»

«Το φυλαχτό που σου έδωσα αλλάζει κάποιες παραμέτρους της Ρελκάμνια έτσι ώστε να προσομοιώνει συνθήκες Πορφυρού Κενού. Οι Πειθαρχικοί μπορούν να υπάρξουν μόνο στο Πορφυρό Κενό, Ελπιδοφόρε. Αν φύγουν απ'την επίδραση αυτού του φυλαχτού, θα πεθάνουν.»

«Δηλαδή, πρέπει να τους έχω συνέχεια κοντά μου;»

«Πίστεψέ με, δε θα σε επιβαρύνουν σε τίποτα – ούτε φαγητό δεν χρειάζονται – και θα σε βοηθήσουν πολύ.»

«Μη θεωρήσεις ότι δεν θέλω τους Πειθαρχικούς μαζί μου, μάγε, αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος να ξεφορτωθώ την επιρροή των Υπερασπιστών; Μ'όλα όσα ξέρεις, δεν μπορείς να βγάλεις από μέσα μου αυτό που εκείνοι έβαλαν;»

«Αυτό που έβαλαν μέσα σου είναι στο μυαλό σου, Ελπιδοφόρε. Έχει γίνει ένα με την ψυχή σου. Κανείς δεν μπορεί να το βγάλει από εκεί. Εκτός από εσένα.»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Πολύ φοβάμαι ότι δεν έχω τέτοιες δυνάμεις...»

«Ή έτσι νομίζεις,» είπε ο Κλαρκ. «Ο κάθε άνθρωπος έχει απεριόριστη δύναμη επάνω στην ψυχή του.»

«Τι θες να πεις; ότι δεν θέλω αρκετά να ελευθερωθώ από τους Υπερασπιστές; Κάνεις λάθος–»

«Δεν είπα αυτό. Καθόλου. Για να αντιμετωπίσεις το εμφύτευμα, απλώς πρέπει να βρεθείς στις σωστές συνθήκες.»

«Και ποιες είναι οι σωστές συνθήκες;»

Ο Κλαρκ μίλησε πάλι σ'εκείνη την παράξενη γλώσσα. Οι Τεχνίτες επέκτειναν τη σήραγγα προς τ'αριστερά.

«Πάμε να καθίσουμε,» είπε ο μάγος.

Όταν έφτασαν στη στροφή που έβλεπαν αντίκρυ τους, είδαν ότι η σήραγγα τελείωνε και μπροστά τους βρισκόταν ένα τέλεια σφαιρικό δωμάτιο. Στο κέντρο του ήταν ένα μικρό μεταλλικό τραπέζι με δύο μεταλλικές καρέκλες. Μια σκάλα σκαρφάλωνε σ'έναν τοίχο και, ανεβαί-

νοντας, χανόταν σε μια τρύπα πυκνού σκοταδιού. Τριγύρω, οι Τεχνίτες στέκονταν ακίνητοι.

Ο Κλαρκ κάθισε στη μια καρέκλα κι έκανε νόημα στον Ελπιδοφόρο να καθίσει στην άλλη, αντίκρυ του. Εκείνος υπάκουσε. Οι Πειθαρχικοί δεν φαινόταν να ήθελαν να καθίσουν· έμειναν να αιωρούνται παραδίπλα, παρακολουθώντας σιωπηλά.

«Τι χρειάζεται για να διώξω από μέσα μου το εμφύτευμα του Ελκράσ'ναρχ;»

«Κατ'αρχήν,» είπε ο Κλαρκ, «δεν είμαι ο κατάλληλος για να σε καθοδηγήσω. Θα μπορούσα, βέβαια, αλλά υπάρχουν και καλύτεροι από μένα-» Σταμάτησε απότομα, και μίλησε στην παράξενη γλώσσα.

Ο Ελπιδοφόρος είδε τους Τεχνίτες να λιώνουν μέσα στους τοίχους. Βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. Ήταν σαν παραίσθηση. «Τι έγινε;»

«Περίμενε.»

Μετά από λίγο, ένα σφαιρικό, μηχανικό πλάσμα ήρθε από την είσοδο του δωματίου, αιωρούμενο και διαθέτοντας οκτώ χέρια. Κρατούσε δύο κούπες και μια κανάτα. Τα άφησε πάνω στο τραπέζι – μία κούπα μπροστά στον Κλαρκ, μία μπροστά στον Ελπιδοφόρο. Ύστερα, γέμισε τις κούπες με ζεστό καφέ από την κανάτα.

«Ο φίλος σου σου ψήνει και καφέ, λοιπόν.» Ο Ελπιδοφόρος ήπιε μια γουλιά.

«Θα ήταν κρίμα να μην το έκανε κι αυτό.» Ο Κλαρκ ήπιε επίσης μια γουλιά. «Πολλή ζάχαρη, όμως.» Και μίλησε ξανά στην παράξενη γλώσσα – θυμωμένα. Το σφαιρικό αυτόματο εξαφανίστηκε μέσα από την τέλεια σχηματισμένη θύρα του δωματίου.

Ο Κλαρκ είπε στον Ελπιδοφόρο: «Η Ναλτάφιρ θα μπορούσε να σε βοηθήσει καλύτερα από εμένα.»

«Γνωστή σου;»

«Μέλος του Κύκλου της Αλήθειας.»

«Τι είναι αυτός ο Κύκλος;»

«Περιλαμβάνει εμένα, τη Ναλτάφιρ, και τον Δαίδαλο.»

«Είναι κι αυτοί μάγοι; Με παρόμοιες δυνάμεις μ'εμένα;»

«Το μάντεψες.» Ο Κλαρκ ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'τον καφέ του.

«Πώς θα μπορούσε να με βοηθήσει η Ναλτάφιρ;»

«Θα σε υπνώσει, έτσι ώστε το πνεύμα σου να έρθει σε σύγκρουση με το εμφύτευμα του Ελκράσ'ναρχ. Μετά, είναι δική σου δουλειά να το νικήσεις. Θα είναι σα να ονειρεύεσαι.»

«Και θα πρέπει να το νικήσω μέσα στο όνειρό μου;»

Ο Κλαρκ κατένευσε.

«Δεν ακούγεται δύσκολο.»

«Μην υποτιμάς τον Ελκράσ'ναρχ.»

«Δε θα μπορούσα ποτέ να τον υποτιμήσω, μάγε.»

«Αυτή η διαδικασία μπορεί να πάρει κάποιο χρόνο,» είπε ο Κλαρκ· «και δεν είμαι βέβαιος αν θα έπρεπε να γίνει τώρα.»

«Εννοείς ότι θα πάρει χρόνο να με υπνώσει η Ναλτάφιρ και να νικήσω το εμφύτευμα;»

«Προφανώς.»

«Μα, απλά θα κοιμηθώ και θα... το πολεμήσω.»

«Μπορεί να κοιμάσαι πολλές ώρες σε μια τέτοια κατάσταση, Ελπιδοφόρε.»

Ο Ελπιδοφόρος ήπια μια γουλιά καφέ, σκεπτικός. «Αν αποτύχω να νικήσω το εμφύτευμα, τι μπορεί να γίνει; Μπορεί να με σκοτώσει;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Μπορεί ακόμα και να καταλάβει πλήρως το σώμα σου, ή να διαλύσει το μυαλό σου. Όπως σου είπα, μην υποτιμάς τον Ελκράσ'ναρχ. Και η Ναλτάφιρ θα μπορεί να σε βοηθήσει πολύ περισσότερο απ'ό,τι εγώ.»

Ο Ελπιδοφόρος το σκέφτηκε κι άλλο, και ήπια κι άλλο καφέ. Ο Κλαρκ δεν μιλούσε· τον περίμενε.

Τελικά, ο Ελπιδοφόρος είπε: «Χρειάζεσαι συμμάχους, μάγε;»

«Χρειάζομαι όσους συμμάχους μπορώ να έχω. Έχεις κάποια συγκεκριμένα άτομα κατά νου;»

«Για την ώρα, ένα. Μία. Το όνομά της είναι Φενίλδα'σαρ.»

«Και είναι, επίσης, προσωπική φίλη της Παντοκράτειρας.»

«Τη γνωρίζεις, λοιπόν.»

«Έχω πληροφορίες γι'αυτήν,» παραδέχτηκε ο Κλαρκ.

«Ξέρεις τι της έχουν κάνει οι Υπερασπιστές;»

«Τι;»

«Η Φενίλδα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «γνωρίζει ένα ξόρκι που δεν το έχει κανένας άλλος μάγος. Εκτός από εσένα, ίσως. Τέλος πάντων· η Φενίλδα δεν ξέρει κανέναν μάγο που να το έχει. Η ίδια το ονομάζει 'το

Ανώνυμο Ξόρκι'. Αυτό το ξόρκι μπορεί να τρυπά τις διαστάσεις. Θα μπορούσε ν'ανοίξει, για παράδειγμα, μια τρύπα μέσα στο Φαντασκέυσµα για να το φέρει σ'επαφή µε τη Ρελκάµνια.

»Αλλά η Φενίλδα δεν έµαθε το Ανώνυμο Ξόρκι µόνη της. Οι Υπερασπιστές το *φύτεψαν* µέσα στο μυαλό της, όταν κάποτε η Παντοκράτειρα κινδύνευε και ήθελαν κάποιος να το υφάνει για να τη σώσουν. Οι ίδιοι, για κάποιο λόγο, δεν µπορούσαν να το κάνουν. Η Φενίλδα, από τότε, γνωρίζει το ξόρκι αλλά έχει, συγχρόνως, και φριχτούς πονοκεφάλους. Κανένα φάρµακο δεν µπορεί να τη βοηθήσει, παρά µόνο µια ουσία που της χορηγούν οι Υπερασπιστές.»

«Τι ουσία;»

«Δεν ξέρει τι ακριβώς είναι. Και υποθέτω θα έχει προσπαθήσει να μάθει. Το ερώτηµα είναι: θα µπορούσες εσύ να τη βοηθήσεις, Κλαρκ; Θα µπορούσες να κάνεις τους πονοκεφάλους της να περάσουν για πάντα;»

«Νοµίζω πως, ξανά, η Ναλτάφιρ είναι καταλληλότερη. Και ο Δαίδαλος, ίσως. Θα πρέπει να γίνουν κάποιες δοκιµές... Ή μάλλον, το καλύτερο είναι να µας φέρει η Φενίλδα αυτή την ουσία, για να την αναλύσουµε. Αν όµως πρόκειται για εκείνο που υποπτεύοµαι....» Ο Κλαρκ κούνησε το κεφάλι και ήπие καφέ.

«Τι υποπτεύεσαι;»

«Το φάρµακο που της χορηγεί ο Ελκράσ'ναρχ µπορεί να είναι µέρος της ουσίας του. Μέρος του εαυτού του. Όπως συµβαίνει και µε τα Δηµιουργήµατα.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Τα Δηµιουργήµατα;» Γνώριζε, ασφαλώς, για τους ανθρώπους που δεν ήταν άνθρωποι, και που µόνο η Παντοκράτειρα ήξερε πώς να τους φτιάχνει.

Ο Κλαρκ ένευσε. «Τα Δηµιουργήµατα είναι µέρη της ουσίας του Ελκράσ'ναρχ. Γιατί νοµίζεις ότι δεν µπορεί να φτιάξει έναν στρατό από αυτά; Είναι παιδιά του και, συγχρόνως, τµήµατα του εαυτού του. Αν το φάρµακο που χορηγεί στη Φενίλδα προέρχεται επίσης από την ουσία του, τότε δε νοµίζω ότι θα µπορούµε να το παρασκευάσουµε κι εµείς.»

«Και;»

«Θα πρέπει να βρεθεί άλλος τρόπος για να τη βοηθήσουµε. Με κάποια διαφορετική ουσία, ίσως. Ή, αν δεν πιάσει αυτό, θα πρέπει να ε-

πέμβουμε στον εγκέφαλό της – πράγμα το οποίο είναι πολύ επικίνδυνο και δεν θα πρότεινα.»

«Θα ήθελες να σ'τη φέρω να της μιλήσεις;»

«Θα συμφωνήσει να συνεργαστεί μαζί μας;» έθεσε το ερώτημα ο Κλαρκ. «Γιατί, όταν μάθει για εμάς, δεν θα την αφήσω να φύγει. Δε μπορώ να το ρισκάρω, όπως καταλαβαίνεις. Όσο λιγότερα γνωρίζει ο Ελκράς'ναρχ για εμάς, τόσο το καλύτερο.»

Ο Ελπιδοφόρος είπε: «Νομίζω πως, αν όντως μπορείτε να τη βοηθήσετε, θα συμμαχήσει μαζί σας. Βασανίζεται πολύ καιρό απ'αυτούς τους πονοκεφάλους, και οι Υπερασπιστές, χρησιμοποιώντας τον πόνο της, την ελέγχουν. Τη βάζουν να κάνει πράγματα γι'αυτούς. Δεν τους αγαπά.»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Τότε, καλό θα ήταν να της μιλήσεις, Ελπιδοφόρε.»

2.

Η Φενίλδα ήταν ντυμένη κομψά αλλά, πίστευε, όχι προκλητικά. Παρ'όλαυτά οι ματιές των αντρών που συναντούσαν το σώμα της δεν έφευγαν αμέσως· έμεναν εκεί για μερικές στιγμές τουλάχιστον. Κανένας δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η Φενίλδα ήταν απλώς συμπαθητική γυναίκα.

Ήταν καλλονή.

Η ίδια θα προτιμούσε να ήταν πιο... κανονική. Όχι άσχημη, βεβαίως· αλλά όχι και με τόσο όμορφο σώμα. Πιο πολύ προβλήματα της προκαλούσε η εμφάνισή της. Οι άντρες αμέσως την πρόσεχαν· δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητη· και, κάπου-κάπου, δεν μπορούσε ούτε καν να κάνει άνετα τη δουλειά της μαζί τους (δουλειά που δεν είχε σχέση με το φύλο της). Οι γυναίκες, πολλές φορές, τη ζήλευαν ή νόμιζαν ότι προσπαθούσε να τους κλέψει τους άντρες τους.

Μπερδέματα, εν ολίγοις.

Ευτυχώς η Καλλιστώ δεν ήταν έτσι. Δεν τη ζήλευε, ούτε νόμιζε ότι η Φενίλδα προσπαθούσε να της κλέψει τον άντρα. Θα ήταν ανόητο, άλλωστε· την ήξερε από παλιά. Ήταν κι οι δυο τους προσωπικές φίλες της Παντοκράτειρας – αν και η Αγαρίστη είχε πολλές φορές κάνει *απαράδεκτα* πράγματα στην Καλλιστώ. Αλλά, βέβαια, η Παντοκράτειρα ήταν η Παντοκράτειρα...

Η Φενίλδα καθόταν τώρα σ'ένα μπαρ της Ανακτορικής Συνοικίας που ονομαζόταν *Το Νυχτόσκαλο*, και μαζί της ήταν η Καλλιστώ και ο άντρας της, ο Χαρίδημος. Δεν ήταν παντρεμένοι, έμεναν όμως μαζί τελευταία. Ο Χαρίδημος ήταν σύμβουλος επιχειρήσεων· ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με δέρμα λευκό-ροζ, καστανό μουστάκι, κεφάλι με λίγα μαλλιά, και κοιλιά που μαρτυρούσε ότι δεν ήταν λιγόφαγος. Η Καλλιστώ είχε δέρμα κατάμαυρο και λεία πράσινα μαλλιά, που τώρα άστραφταν, χρυσίζοντας από τη σκόνη με την οποία ήταν πασπαλισμένα. Η Καλλιστώ ήταν πιο ψηλή από τον Χαρίδημο, και ντυμένη τώρα μ'ένα μακρύ, πράσινο έξωμο φόρεμα και μακριά λευκά γάντια. Εργαζόταν ως αρχιτέκτονας, δουλεύοντας απευθείας για την Παντοκράτειρα.

Η Φενίλδα έβρισκε την παρέα της ευχάριστη. Οριακά. Κι επιπλέον, δεν είχε απόψε με ποιον άλλο να βγει. Τα είχε χαλάσει με τον τελευταίο εραστή της. Όπως συνήθως. Της έκανε ζήλιες. Νόμιζε ότι τον απατούσε, ότι πήγαινε μ'έναν γνωστό του. Τι ανόητος! Αλλά έτσι ήταν οι περισσότεροι άντρες, δυστυχώς. Άμα ήσουν λιγάκι πιο όμορφη, νόμιζαν ότι πηδίσουν με όποιον τύχαινε. Ελάχιστες εξαιρέσεις υπήρχαν. Ο Στίβεν – ο Ελπιδοφόρος – μπορεί να ήταν μια απ'αυτές τις εξαιρέσεις, υποψιαζόταν η Φενίλδα, αλλά μ'αυτόν υπήρχαν άλλα προβλήματα. Ήταν μολυσμένος από έναν παράξενο ιό από μια μικρή διάσταση ονόματι Έτκρυ'ο: ένα παράσιτο το οποίο, συγχρόνως, ήταν κάποιος θεός από τον Ενιαίο Κόσμο, εχθρός των Υπερασπιστών. Εκείνοι, εξαρχής φοβούμενοι ότι ο Στίβεν θα μολυνόταν από αυτόν τον ιό όταν πήγαινε στην Έτκρυ'ο, είχαν βάλει μέσα του ένα εμφύτευμα για να τον ελέγχουν. Και τώρα πλέον δεν τον κρατούσαν απλά σε καραντίνα· τον ανάγκαζαν να κάνει ένα σωρό μυστικές δουλειές γι'αυτούς. Η Φενίλδα τούς απεχθανόταν. Αλλά κι εκείνη, όπως κι ο Ελπιδοφόρος, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς απ'το να τους υπηρετεί.

Ο Χαρίδημος έλεγε ένα ανέκδοτο, ενώ η μουσική βροντούσε μέσα στο μπαρ, σχεδόν τόσο δυνατά όσο και οι βροντές της χτεσινοβραδινής καταιγίδας. Η Φενίλδα δεν κατάφερε ν'ακούσει το ανέκδοτο καλά, αλλά γέλασε από ευγένεια. Η Καλλιστώ επίσης γέλασε, και φίλησε τον Χαρίδημο στο μάγουλο. Εκείνος μειδίασε σαν να του είχαν ξαφνικά πέσει 100.000 δεκάδια απ'το ταβάνι.

Η Φενίλδα είδε, με την άκρια του ματιού της, έναν άγνωστο τύπο να της κάνει νόημα με το ποτήρι του και να της κλείνει το μάτι. Τον αγνόησε. Τι δικαίωμα τού είχε δώσει; Κοίταξε κάτω, τη φούστα της, να δει μήπως αποκάλυπτε προκλητικά τα πόδια της. Δεν τα αποκάλυπτε, όμως· μονάχα οι αστράγαλοί της φαίνονταν!

Τι ανώμαλος κόσμος κυκλοφορούσε!...

Ήταν τσαντισμένη με όλους τους άντρες, ύστερα από τα παλαβά γεγονότα με τον τελευταίο εραστή της.

Ήπие μια μεγάλη γουλιά από τον Γλυκό Κρόνο στο μακρύποδο ποτήρι της.

Η Καλλιστώ τής είπε, καθώς τεντωνόταν προς το μέρος της: «Η Παντοκράτειρα έχει πάει στη Σάρντλι, το ξέρεις;»

«Το έμαθα, ναι.» Με τη φασαρία της μουσικής, ίσα-ίσα άκουγαν η μία την άλλη. «Γιατί;»

«Για τα ορυχεία. Γίνονται κάτι φασαρίες εκεί. Και θέλει να δει και τον Ορείχαλκο.»

Η Φενίλδα ένευσε. Τον λάτρευε τον Ορείχαλκο η Αγαρίστη· είχε πει επανειλημμένα ότι ήταν ο αγαπημένος της σύζυγος. Τι ωραία να είσαι η Παντοκράτειρα, σκέφτηκε ειρωνικά η Φενίλδα: μπορούσες να έχεις «αγαπημένο σύζυγο» και λιγότερο αγαπημένους...

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι και είπε στ'αφτί της Φενίλδα: «Κάποιος ζητά να σας μιλήσει στον επικοινωνιακό δίαυλο.»

Η Φενίλδα στράφηκε να την κοιτάξει ξαφνιασμένη. «Εμένα;»

«Μου είπε να ειδοποιήσω την όμορφη γαλανόδερμη κυρία με τα πολύ μακριά μαύρα μαλλιά. Αυτήν που κάθεται μαζί με μια πρασινομάλλα, μαυρόδερμη κυρία κι έναν—»

«Εντάξει, έρχομαι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. Ποιος μπορεί να ήταν; Εκείνοι, κατά πάσα πιθανότητα. Θα την έμπλεκαν πάλι σε καμια παλιοϊστορία...

Σηκώθηκε απ'το τραπέζι ζητώντας συγνώμη από την Καλλιστώ και τον Χαρίδημο και λέγοντάς τους ότι σύντομα θα επέστρεφε. Ακολούθησε τη σερβιτόρα κι εκείνη την οδήγησε πίσω από τον πάγκο του μπαρ, στον τοίχο όπου ήταν κρεμασμένος ένας επικοινωνιακός δίαυλος.

Η Φενίλδα τον άνοιξε και έφερε το ακουστικό στ'αφτί της. «Ναι;»

«Φενίλδα;»

«Ναι;»

«Ο Ελπιδοφόρος είμαι.» Ήταν, πράγματι, η φωνή του. «Πρέπει να με συναντήσεις. Έξω από το μπαρ. Καθώς βαδίζεις προς τον Τεσσάρδιο, στον τρίτο δρόμο δεξιά.»

«Εκείνοι σε έστειλαν;»

«Όχι.»

«Όχι;»

«Φενίλδα. Αν θέλεις να περάσουν για πάντα οι πονοκέφαλοί σου, πρέπει να με συναντήσεις. Τώρα. Καθώς βαδίζεις προς τον Τεσσάρδιο, στον τρίτο δρόμο δεξιά. Δε θα περιμένω για πολύ.»

Η επικοινωνία διακόπηκε.

Η Φενίλδα βλεφάρισε, παραξενεμένη. Δεν τον είχαν στείλει εκείνοι; Τότε, ποιος τον είχε στείλει; Γιατί ήταν εδώ;

Κοίταξε να δει από πού την είχε καλέσει, αλλά η μικρή οθόνη δεν έδειχνε τίποτα. Δεν έδειχνε καν ότι είχε γίνει κλήση σ'ετούτο τον διάυλο.

Η Φενίλδα άφησε το ακουστικό.

Αν θέλεις να περάσουν για πάντα οι πονοκέφαλοί σου...

Ήταν δυνατόν; Είχε βρει κάποια θεραπεία;

Ή επρόκειτο, μήπως, για το κακόγουστο αστείο κανενός μαλάκα; Αλλά γιατί; Και πόσοι, άλλωστε, ήξεραν για τους μυστηριώδεις πονοκεφάλους της και για τον Ελπιδοφόρο;

Αποκλείεται. Ο Ελπιδοφόρος ήταν. Είχε ακούσει τη φωνή του.

Πρέπει να τον συναντήσω!

Η Φενίλδα, περνώντας μέσα από τον κόσμο που γέμιζε το μπαρ, βγήκε στη μεγάλη λεωφόρο απέξω, νιώθοντας το νυχτερινό κρύο της Ρελκάμνια να τη χτυπά απότομα. Γιατί δεν είχε πάρει την καπαρντίνα της, τουλάχιστον; Ανοησία της. Αλλά τώρα δε σκόπευε να γυρίσει πίσω. Βάδισε, γρήγορα, προς τον Τεσσάρδιο, το μεγάλο κοσμηματοπωλείο που ήταν κλειστό αυτή την ώρα. Τα τακούνια των παπουτσιών της αντηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο. Από δίπλα της πέρασε ένα ψηλό, τετράκυκλο όχημα, βουίζοντας.

Τρίτος δρόμος δεξιά.

Δεξιά ήταν απέναντι, στην άλλη μεριά της λεωφόρου. Η Φενίλδα δεν πήγε εκεί ακόμα. Κοίταζε τους δρόμους. Μετρώντας.

Ο τρίτος ήταν ένα σοκάκι ουσιαστικά. Και στην αρχή του νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια σκιερή μορφή.

Η σκιερή μορφή τής έκανε νόημα, υψώνοντας το χέρι.

Ο Ελπιδοφόρος!

Ένα όχημα τον έκρυψε προς στιγμή, περνώντας με μεγάλη ταχύτητα.

Η Φενίλδα χαιρόταν που θα τον ξανάβλεπε, ό,τι κι αν συνέβαινε.

Εκτός αν δεν ήταν ο Ελπιδοφόρος στην πραγματικότητα... Αμφιβολίες πολιορκήσαν για λίγο το μυαλό της. Αλλά, μετά, η Φενίλδα σκέφτηκε: *Ήταν η φωνή του. Άκουσα τη φωνή του.*

Χωρίς άλλο δισταγμό, αφού κοίταξε δεξιά κι αριστερά, διέσχισε τρέχοντας τη λεωφόρο, ενώ από πάνω της, σε μια εναέρια γέφυρα, ένα τρένο ακουγόταν να περνά.

Ο άντρας που την περίμενε στο σοκάκι κατέβασε την κουκούλα της κάπας του. Ήταν, όντως, ο Ελπιδοφόρος. Η Φενίλδα χαμογέλασε, και τον αγκάλιασε. Φίλησε το μάγουλό του.

«Πώς το ήξερες ότι ήμουν στο *Νυχτόσκαλο*;»

«Ένας φίλος μου σε παρακολούθησε.»

«Τι φίλος σου;»

«Έλα μαζί μου.» Ο Ελπιδοφόρος την έπιασε από το χέρι και την παρέσυρε πιο μέσα στο στενορόυμι, ανάμεσα σε σκουπίδια και γάτες που τα μάτια τους γυάλιζαν στο σκοτάδι.

«Γνωρίζω κάποιον που μπορεί να κάνει τον πονοκέφαλό σου να περάσει για πάντα,» της είπε. «Αλλά... αν ακολουθήσεις αυτόν τον δρόμο, δε θα μπορείς ποτέ ξανά να γυρίσεις πίσω.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν είναι με τους Υπερασπιστές ο φίλος μου. Είναι εχθρός τους.»

«Μα, εσύ... εμείς... Οι Υπερασπιστές σε παρακολουθούν, Ελπιδοφόρε!»

«Όχι πια. Δεν έχουν επαφή μαζί μου.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Πώς;»

«Δεν αισθάνεσαι τίποτα παράξενο; Γύρω μας. Στο περιβάλλον.»

Η Φενίλδα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές. Ο Ελπιδοφόρος είχε δίκιο. Κάτι... κάτι είχε αλλάξει... Αμέσως, έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως – δευτέρα φύση για μια Ερευνήτρια – και–

«*Κρόνε...*» άρθρωσε, ξαφνιασμένη. Ολόκληρη η περιοχή γύρω τους ήταν αλλοιωμένη μ'έναν τελείως μυστηριώδη τρόπο.

«Οι Υπερασπιστές δεν μπορούν να έρθουν σε επαφή μαζί μου όταν είμαι σε άλλη διάσταση.»

«Μα... είμαστε στη Ρελκάμνια!»

«Εδώ πέρα, όχι. Όχι ακριβώς. Είναι σαν ενδοδιάσταση.»

«Πώς... πώς το έκανες αυτό;»

«Δεν το έκανα εγώ. Και δεν έχουμε χρόνο τώρα για εξηγήσεις. Αν έρθεις μαζί μου, πολύ πιθανόν ο πονοκέφαλός σου να θεραπευτεί για πάντα. Αλλά μετά δε θα επιστρέψεις εδώ. Δε θα είσαι πλέον στο πλευρό της Παντοκράτειρας.»

Η Φενίλδα αισθάνθηκε ένα σφίξιμο μέσα της. Ήταν διχασμένη. Διχασμένη όσο ποτέ στη ζωή της.

Ο Ελπιδοφόρος τής πρόσφερε εκείνο που ζητούσε εδώ και τόσο καιρό – να ελευθερωθεί απ'τον καταραμένο πονοκέφαλο. Αλλά, συγχρόνως, την οδηγούσε σ'ένα μέρος μυστηριώδες, άγνωστο για εκείνη.

Τι ήθελε, λοιπόν, η Φενίλδα; Να είναι φυλακισμένη εδώ; Ή να είναι ελεύθερη κάπου... αλλού;

Ξεροκατάπιε. «Είσαι... σίγουρος ότι μπορεί να με θεραπεύσει;»

«Νομίζει πως μπορεί να το κάνει.»

«Είσαι σίγουρος;» τον ξαναρώτησε.

«Πρέπει να σε δει από κοντά. Αλλά, ναι, πιστεύω ότι μπορεί να το κάνει, Φενίλδα. Και δεν είναι μόνος του: έχει πολύ, πολύ ισχυρούς συμμάχους. Μάγους που παρόμοιους δεν θα έχεις ποτέ φανταστεί· είμαι βέβαιος.»

«Τι μάγους;»

«Δεν έχουμε χρόνο να πούμε περισσότερα. Θα έρθεις μαζί μου;»

Η Φενίλδα δίστασε.

Μετά, έγνεψε καταφατικά.

Ο Ελπιδοφόρος χαμογέλασε. «Το ήλπιζα ότι θα ερχόσουν.» Και ρώτησε: «Πες μου, έχεις μαζί σου το φάρμακο που σου δίνουν οι Υπερασπιστές;»

«Ναι, εδώ.» Η Φενίλδα άγγιξε την τσάντα της. Πάντα το είχε μαζί της. Δεν ήξερε πότε ο πονοκέφαλος μπορεί, ξαφνικά, να τη χτυπούσε. Ήταν ύπουλος σαν εκπαιδευμένος δολοφόνος – ή, μάλλον, βασανιστής.

«Ωραία. Πάμε.»

Λίγο παρακάτω, μετά από μια γωνία του σοκακιού, η Φενίλδα σταμάτησε τρομαγμένη. Αντίκρυ της στέκονταν δύο... οντότητες. Δεν

μπορεί να ήταν άνθρωποι. Αιωρούνταν μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος. Φορούσαν κατάλευκους μανδύες που έμοιαζαν να φωσφορίζουν. Το δέρμα τους γυάλιζε σαν μέταλλο. Ο ένας ήταν άντρας, και το ένα του μάτι θύμιζε πολύτιμο λίθο ενώ το άλλο ήταν κατασκότεινο. Η άλλη ήταν γυναίκα, τα μάτια της θύμιζαν και τα δύο πολύτιμους λίθους, και τα μαλλιά της ήταν σαν ξανθό φως γύρω απ'το κεφάλι της.

«Σύμμαχοί μας είναι,» είπε ο Ελπιδοφόρος στη Φενίλδα, που είχε γουρλώσει τα μάτια. Και προς τις δύο οντότητες: «Πού είναι ο Κλαρκ;»

«Στο Φαντασκεύασμα,» είπε η παράξενη γυναίκα.

Ο Ελπιδοφόρος οδήγησε τη Φενίλδα πίσω από μια πυκνή σκιά, κι εκείνη διέκρινε μια μεταλλική πόρτα επάνω στον τοίχο. Μια πόρτα που, για κάποιο λόγο, της έδινε την εντύπωση ότι δεν θα έπρεπε να βρισκόταν εκεί...

Σάρντλι

1.

Η Παντοκράτειρα δεν έμεινε πολύ στο Πολύλιθο Μέγαρο. Τρεις μέρες μονάχα. Απλώς για να της εξηγήσει ο Ορείχαλκος πώς είχε η κατάσταση με τα ορυχεία. *Οι κατάσκοποί μου δεν είχαν παραλείψει και πολλά*, είπε εκείνη. Και τον ρώτησε τι σκόπευε να κάνει. Ο Ορείχαλκος απάντησε ότι δεν είχε πάρει ακόμα μια οριστική απόφαση· σκεφτόταν, όμως, της είπε, να βρει ανθρώπους που μπορούσε να εμπιστευτεί για να διώξει τους αντάρτες από τα ήδη κατελημμένα ορυχεία και να αποτρέψει την Επανάσταση απ'το να καταλάβει περισσότερα ορυχεία. *Τι ανθρώπους;* ρώτησε η Αγαρίστη. *Μισθοφόρους;* Ο Ορείχαλκος τής απάντησε, και πάλι, ότι δεν είχε πάρει οριστική απόφαση.

Η Παντοκράτειρα δεν μίλησε μονάχα σ'εκείνον για το θέμα των ορυχείων, ασφαλώς, αλλά και στους υπόλοιπους Ορειβάτες, μέσα στην Υψηλή Αίθουσα του Πολύλιθου Μεγάρου. (Ο πατέρας του Ορείχαλκου, ο Σίδηρος ο Δεύτερος, δεν ήταν εκεί: βρισκόταν ακόμα στη Νισθάι, μαζί με τη σύζυγό του, Ημισέληνη. Ο αδελφός του, Όνυχας ο Δεύτερος, είπε στην Παντοκράτειρα ότι μπορούσαν να τον καλέσουν, αν η Μεγαλειότητα το επιθυμούσε· αλλά εκείνη αποκρίθηκε πως δεν ήταν απαραίτητο.) Τους τόνισε πόσο σημαντικά ήταν τα ορυχεία τους, όχι μόνο για εκείνους ή για τη Σάρντλι, μα για ολόκληρη την Παντοκρατορία. Το Γνωστό Σύμπαν βασιζόταν επάνω τους. Έπρεπε να κάνουν κάτι!

Η Γρανίτια, η κόρη του Σιδήρου του Πρώτου, είπε στην Παντοκράτειρα πως, αν ήταν τόσο σημαντικά τα ορυχεία του Οίκου τους, γιατί εκείνη δεν τους έστελνε κι άλλες ενισχύσεις; Οπότε, η Αγαρίστη ψιθύρισε στον Ορείχαλκο: *Χαζή είναι αυτή η ξαδέλφη σου;* Κι εκείνος τής αποκρίθηκε, επίσης ψιθυριστά: *Έχει απλώς ανησυχήσει. Και για εμάς τα ορυχεία είναι σημαντικά, αγάπη μου...* Η Παντοκράτειρα είπε στη Γρανίτια – και σε όλους τους παρευρισκόμενους Ορειβάτες – ότι η Παντοκρατορία αντιμετώπιζε πολλές απειλές αυτόν τον καιρό, και είχε ένα σωρό ανοιχτά μέτωπα. Τους είχε στείλει όσες ενισχύσεις μπορούσε. Τα άλλα θα έπρεπε να τα κάνουν μόνοι τους.

«Και θα ξαναεπισκεφτώ τη Σάρντλι, σύντομα,» τους υποσχέθηκε. «Για να ελέγξω.»

Την επομένη έφυγε, μέσα στο μεγάλο αεροπλάνο της, μέσω Αιθέρα.

2.

Ήταν νύχτα. Ο Ορείχαλκος κάθισε στο μπαλκόνι των διαμερισμάτων του, σε μια αναπαυτική καρέκλα, έχοντας αναμμένη την πίπα του και καπνίζοντας αργά. Δεν έκανε κρύο· το βράδυ ήταν γλυκό, και μια ευχάριστη μυρωδιά ερχόταν στα ρουθούνια του, από τα δέντρα. Τα νερά της λίμνης Νόλκ'βα φαινόταν να ασημίζουν κάτω από το χάδι του φεγγαριού.

Η Αγαρίστη είχε φύγει το απόγευμα, πριν από μερικές ώρες. Ο Ορείχαλκος θα έλεγε ψέματα στον εαυτό του αν υποστήριζε ότι τώρα δεν αισθανόταν να του λείπει· και ο Ορείχαλκος δεν ήταν απ'τους ανθρώπους που έλεγαν ψέματα στον εαυτό τους. Παρότι παράξενη, την είχε αγαπήσει. Μπορεί και εξαιτίας τού ότι ήταν παράξενη.

Η Αγαρίστη είχε έρθει σαν καθρεπτισμός του εαυτού του στη Σάρντλι, χρυσόδερμη και κοκκινομάλλα, και είχε φύγει με δέρμα λευκό-ροζ και ξανθά μαλλιά, θυμίζοντας τραγουδίστρια από τη Σεργήλη ή τη Ρελκάμνια. Ο Ορείχαλκος δεν ήξερε πώς ακριβώς άλλαζε την εμφάνισή της, αλλά νόμιζε πως οι Υπερασπιστές της το έκαναν κάπως. Αυτοί οι Υπερασπιστές ήταν κάτι το πολύ μυστηριώδες· ο Ορείχαλκος ήταν βέβαιος για τούτο από τότε που σκότωσαν το β'ζάιλ του, στην Εσχάτη, στον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου όπου έγινε ο γάμος του...

Τώρα, όμως, δεν σκεφτόταν την Αγαρίστη παρότι η παρουσία της του έλειπε. Σκεφτόταν τι θα έκανε με το ζήτημα των ορυχείων. Και ήλπιζε να είχε ο ίδιος τόση πίστη στον εαυτό του όση πίστη τού είχε ο γέρο-Θάργκεκ.

Η πιο εύκολη λύση ήταν να ζητήσει βοήθεια από κάποιον άλλο μεγάλο και ισχυρό Οίκο. Αλλά αυτό γνώριζε πως θα σπίλωνε την τιμή των Ορειβατών και θα μείωνε την κοινωνική επιρροή τους, αν όχι και την οικονομική. Θα φαινότανταν ανίκανοι να κρατήσουν την περιουσία τους. Και αυτοί που θα τους βοηθήσουν πιθανώς να ζητούσαν να τους παραχωρήσουν μετά κάποιο ορυχείο, ή να τους δίνουν κάποιο ποσοστό από τα εξαγόμενα μεταλλεύματα, ως εισφορά, μόνιμη ή για ορισμένα χρόνια.

Ο Οίκος των Ορειβατών θα έχανε το κύρος του. Θα νόμιζαν όλοι ότι είχε πια αποδυναμωθεί, και ότι εξακολουθούσε να διατηρεί πολιτική

επιρροή μόνο και μόνο επειδή ο Ορείχαλκος ήταν σύζυγος της Παντοκράτειρας. Αυτό, αναμφίβολα, δεν θα έφερνε στο μέλλον καλά αποτελέσματα.

Επομένως, όχι, ο Ορείχαλκος δεν μπορούσε να ζητήσει βοήθεια από κάποιον άλλο Οίκο. Θα το έκανε μόνο στην έσχατη περίπτωση: αν δεν είχε διαφορετική επιλογή.

Προτιμούσε να προσλάβει μισθοφόρους για να λύσει το ζήτημα. Υπήρχαν, όμως, εμπόδια και σ'ετούτο το μονοπάτι. Οι Ορειβάτες είχαν ήδη αρκετούς μισθοφόρους στη δούλεψή τους. Αυτοί οι μισθοφόροι δεν είχαν αποδειχτεί αρκετοί ή αρκετά αποτελεσματικοί για να κρατήσουν τους αντάρτες μακριά από τα ορυχεία, ακόμα κι έχοντας την υποστήριξη των πολεμιστών της Παντοκράτειρας. Πιθανώς ανάμεσά τους να υπήρχαν και κάποιοι προδότες, υποψιαζόταν ο Ορείχαλκος: άνθρωποι της Επανάστασης, που υπηρετούσαν τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Ο Οίκος του έδινε ήδη πολλά χρήματα σε μισθοφόρους, γιατί όσο μεγαλύτερη επιρροή έχει κάποιος τόσο περισσότερους ανθρώπους χρειάζεται για να τη διατηρεί. Τα ορυχεία κάποιοι πρέπει να τα φρουρούν, και τα εμπορικά και πολιτικά πόστα πρέπει επίσης να φυλάσσονται με διάφορες μεθόδους, όχι πάντοτε στρατιωτικού χαρακτήρα. Το γεγονός ότι είχαν χαθεί ορυχεία είχε, φυσικά, χειροτερέψει την οικονομική κατάσταση των Ορειβατών. Ολοένα και λιγότερα κέρδη τούς έμεναν ύστερα από τις πληρωμές των ανθρώπων που τους υπηρετούσαν. Αυτό σήμαινε ότι, αν ήταν να προσλάβει κι άλλους μισθοφόρους, ο Ορείχαλκος έπρεπε να φροντίσει να είναι αρκετά ικανοί ώστε να κάνουν τη δουλειά που ήθελε. Αλλιώς, θα σπαταλούσε χρήματα άσκοπα – και τώρα δεν ήταν καιρός για σπατάλες.

Αλλά, εκτός αυτού, υπήρχαν κι άλλα προβλήματα. Δεν ήθελε να πέσει σε μισθοφόρους που υπηρετούσαν κρυφά την Επανάσταση, ή που είχαν επαναστάτες κρυμμένους ανάμεσά τους, γιατί τότε θα γίνονταν δολιοφθορές. Αντί καλό, θα έκανε κακό στον Οίκο του.

Επίσης, οι μισθοφόροι θα έπρεπε, ίσως, να είναι υπομονετικοί σχετικά με τις πληρωμές τους, αφού υπήρχε οικονομική στενότητα. Ο Ορείχαλκος δεν ήθελε να πέσει σε μισθοφόρους που αμέσως θα έκαναν φασαρίες – και ζημιές πιθανώς – όταν μάθαιναν ότι μια πληρωμή θα καθυστέρουσε για κάποιον καιρό.

Η κατάσταση ήταν χάλια.

Και ο καπνός στην πίπα του Ορείχαλκου είχε τελειώσει· μονάχα στάχτες απέμεναν. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και τις άδειασε από την άκρη του μπαλκονιού.

Πίσω του, άκουσε ελαφριές πατημασιές. Από μαλακές μπότες. Στράφηκε και είδε την Ανεμόφθαλμη.

«Νόμιζα ότι είχες ακολουθήσει τα βήματα του Βάσλεοθ,» της είπε.

«Εδώ ήμουν· δεν είχα φύγει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλά δεν ήμουν στο Μέγαρο· έμενα στην πόλη. Περίμενα αυτήν να ξεκουμπιστεί.»

«Αν τη γνώριζες, ίσως και να τη συμπαθούσες.»

Η Ανεμόφθαλμη μόρφασε. «Δεν το νομίζω.»

Ο Ορείχαλκος κάθισε πάλι στην αναπαυτική του καρέκλα. «Δεν είναι τέρας, όπως τη θέλουν οι φήμες.»

«Εσένα, πάντως, φαίνεται να σου χάλασε τη διάθεση.»

«Δε φταίει εκείνη.»

Η Ανεμόφθαλμη ήρθε και κάθισε στα γόνατά του. «Τι φταίει τότε;»

«Αυτά που γίνονται, Ανεμόφθαλμη,» είπε ο Ορείχαλκος. «Πρέπει να βρω μια λύση. Τέσσερα ορυχεία μας έχουν χαθεί μέχρι στιγμή· αντάρτες τα έχουν καταλάβει. Ούτε οι μισθοφόροι μας ούτε οι Παντοκρατορικοί κατάφεραν να τα προστατέψουν. Και πρέπει να βρω μια λύση...» είπε ξανά. «Πρέπει να βρω κάποιους που να *μπορούν* να προστατέψουν τα ορυχεία μας, καθώς και να πάρουν πίσω όσα έχουμε χάσει.» Της εξήγησε το σκεπτικό του επί του θέματος, ενώ εκείνη τον άκουγε σιωπηλά.

Μετά, κοιτάζοντας προς τη λίμνη, όταν ο Ορείχαλκος είχε πάψει να μιλά, η Ανεμόφθαλμη είπε: «Ίσως να μην υπάρχει κάτι για να κάνεις.»

«Δεν πρόκειται να το αφήσω έτσι.»

«Ας κάνει κάποιος άλλος κάτι! Επειδή είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας δεν σημαίνει ότι εσύ πρέπει ν'αναλαμβάνεις τα πάντα στον Οίκο σου. Ο θεός σου, ο Όνουχας ο Δεύτερος, ξέρει πολλά. Και η Γρανίτια είναι επίσης καλή. Εντάξει, δεν σου λέω για τον Σίδηρο τον Πρώτο· έχει πια, όντως, μεγαλώσει παρότι δεν θέλει να το παραδεχτεί.» Εξακολουθούσε να κοιτάζει προς τη λίμνη καθώς μιλούσε.

«Δε μπορώ να το φορτώσω στους άλλους.»

Η Ανεμόφθαλμη στράφηκε να τον κοιτάξει. «Περισσότερο τι σ'ενδιαφέρει: για τον Οίκο σου ή για την Παντοκράτειρα;»

«Νομίζεις ότι το κάνω για την Παντοκράτειρα;»

«Οι Παντοκρατορικοί παίρνουν ένα σωρό από τα μεταλλεύματα που βγάζετε, Ορείχαλκε.»

«Το πεπρωμένο μας είναι δεμένο με το δικό τους τώρα.»

Δε φάνηκε να της άρεσε η απάντησή του. Σηκώθηκε από πάνω του και βάδισε. Στάθηκε στην άκρη του μπαλκονιού, ακούμπησε τα χέρια της στην κουπαστή. Αναρριχώμενα φυτά σκαρφάλωναν δίπλα της. «Θα μπορούσε και να μην ήταν έτσι.»

«Όχι εύκολα. Αν τους είχαμε αντισταθεί θα μας είχαν καταστρέψει.»

«Αυτό μάς λένε, Ορείχαλκε. Όταν η Παντοκρατορία ήρθε στη Σάρντλι, οι γονείς μας ήταν μεσήλικες. Εγώ ήμουν παιδί, κι εσύ το ίδιο.»

Ο Ορείχαλκος πήγε να σταθεί πλάι της. «Αμφισβητείς ότι μας είπαν την αλήθεια, Ανεμόφθαλμη; Νομίζεις ότι ήταν απλώς δειλοί και παραδόθηκαν;»

«Δεν ξέρω...»

«Βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια δύναμη που δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν. Αντί να καταστραφούν από αυτήν, αποφάσισαν να συμβιβαστούν. Η απόφασή τους ήταν συνετή.»

«Μπορεί και να μην καταστρέφονταν. Δες την Απολλώνια: είναι ελεύθερη!»

«Εν μέρει. Γίνεται πόλεμος στα βόρειά της. Τίποτα δεν έχει κριθεί ακόμα. Κι επιπλέον, άλλη διάσταση η Απολλώνια άλλη η Σάρντλι. Εμείς δεν είχαμε τα μέσα...»

Η Ανεμόφθαλμη δεν απάντησε.

«Κι αυτή η κουβέντα δεν με βοηθά να βρω λύση στο πρόβλημά μας,» είπε ο Ορείχαλκος. «Ό,τι κι αν έγινε τότε, πριν από τόσα χρόνια, τώρα έχουμε έναν εχθρό να αντιμετωπίσουμε. Οι επαναστάτες μάς βλέπουν σαν κάτι που πρέπει να βγάλουν απ'τη μέση.»

Φεύγοντας απ'το μπαλκόνι, μπήκε στο εσωτερικό των διαμερισμάτων του.

Η Ανεμόφθαλμη τον ακολούθησε. «Δε σε παραξενεύει που η γυναίκα σου δεν έχει αλλάξει ύστερα από τόσο καιρό;»

Ο Ορείχαλκος γέμισε μια κούπα με υπόγειο οίνο. Κοίταξε την Ανεμόφθαλμη συνοφρυωμένος.

«Η Παντοκράτειρα,» είπε εκείνη. «Πόσα χρόνια είναι στην εξουσία; Τριάντα; Πάνω από τριάντα; Και δεν έχει γεράσει καθόλου. Τις προάλλ-

λες έβλεπα κάτι παλιές φωτογραφίες της. Σαν κοριτσάκι ήταν και σαν κοριτσάκι είναι και τώρα.»

«Μπορεί κι αλλάζει την εμφάνισή της, Ανεμόφθαλμη· γιατί να μη μπορεί να φαίνεται και πιο νέα απ'ό,τι είναι;»

«Πώς το κάνει;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη.

Ο Ορείχαλκος ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μου έχει πει.» Δεν ανέφερε την υποψία του για τους Υπερασπιστές. Τους φοβόταν· καλύτερα να μη μιλούσε πολύ γι'αυτούς. Ο σοφός άνθρωπος δεν μελετά συνέχεια τα πράγματα που θεωρεί επικίνδυνα.

«Σου μοιάζει γριά, κάτω... κάτω απ'την εμφάνισή της;» θέλησε να μάθει η Ανεμόφθαλμη.

«Όχι.»

«Δηλαδή, δεν φαίνεται μόνο νέα. Είναι νέα. Σωστά;»

Ο Ορείχαλκος ένευσε, πίνοντας μια γουλιά υπόγειο οίνο. «Γιατί με ρωτάς όλ'αυτά τα πράγματα;» είπε. «Τι σ'ενοχλεί;»

«Δε μ'ενοχλεί τίποτα!»

«Αν τη γνώριζες, όπως σου είπα, όλα θα ήταν καλύτερα. Θα μπορούσαμε να της πούμε κι ότι είμαστε εραστές· δεν θα είχε κανένα πρόβλη-»

«Όχι!» είπε, εμφατικά, η Ανεμόφθαλμη.

«Καλά. Όπως θέλεις.»

3.

Το επόμενο πρωί, μίλησε ιδιαιτέρως με τον θείο του, τον Όνυχα τον Δεύτερο. Του είπε τις σκέψεις του για τους μισθοφόρους που χρειαζόταν και ζήτησε την άποψή του.

«Πριν από μια δεκαετία, ίσως να μπορούσα να σου πω ποιοι είναι αξιόπιστοι και ικανοί,» αποκρίθηκε ο Όνυχας. «Σήμερα, έτσι όπως έχουν πλέον τα πράγματα στη Σάρντλι...» κούνησε το κεφάλι, «είναι πολύ μπερδεμένα, Ορείχαλκε. Δεν έχεις άδικο που ανησυχείς ότι ίσως επαναστάτες να κρύβονται μέσα στις μισθοφορικές εταιρείες. Δεν έχεις άδικο για τίποτα απ'όλα όσα ανησυχείς. Και τα οικονομικά μας πηγαίνουν απ'το κακό στο χειρότερο.» Έτριψε το μαυρόδερμο μέτωπό του, κουρασμένα. Ο Όνυχας ο Δεύτερος ήταν μικρότερος από τον Σίδηρο τον Πρώτο και από την Αργιλία τη Δεύτερη, αλλά δεν ήταν παιδάκι. Στα εξήντα-δύο του χρόνια βρισκόταν. Η πονηριά του και η σύνεσή

του, όμως, δεν είχαν ακόμα εξασθενήσει. Ευτυχώς για όλους τους. Ήταν από τα ικανότερα μέλη της οικογένειας. Ποτέ δεν έπαιρνε τον ρόλο του αρχηγού, αλλά πάντοτε συμβούλευε. Και οι συμβουλές του περισσότερες φορές είχαν οδηγήσει σε σταθερούς δρόμους παρά σε κρημνούς. Το γεγονός ότι ο Όνουχας ο Δεύτερος έδειχνε τώρα να τα έχει χαμένα τρόμαζε τον Ορείχαλκο.

Δεν συζήτησαν άλλο, το πρωί, και ο Ορείχαλκος πέρασε τη μέρα με το κεφάλι του θολωμένο από σκέψεις. Μίλησε με τη Γρανίτια, όμως κι εκείνη αναποφάσιστη ήταν. Διστακτική. Έμοιαζε να περιμένει τον Ορείχαλκο να βρει την απάντηση. Τόνιζε τα προβλήματα μα δεν βοηθούσε στο να λυθούν.

Η Ανεμόφθαλμη τού είπε, το μεσημέρι: «Δεν έρχεσαι στη Νισθάι, μαζί μου, να ξεκουραστείς;»

«Σκέφτεσαι να φύγεις από τώρα, ε; Το ξέρω ότι δεν είμαι καλή παρέα, Ανεμόφθαλμη. Με συγχωρείς, αλλά μ'όλ'αυτά που έχω στο μυαλό μου....»

Ήταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι του Ορείχαλκου, γυμνοί, με το φως του μεσημεριανού ήλιου να γλιστρά από τη χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο απαλές σκιές και γλυκό ημίφως.

«Γι'αυτό σου λέω να έρθεις να πάμε στη Νισθάι,» επέμεινε η Ανεμόφθαλμη.

Ο Ορείχαλκος κούνησε το κεφάλι του, αργά, αρνητικά.

«Ο πατέρας σου είναι πιο σοφός από σένα,» του είπε η Ανεμόφθαλμη, μοιάζοντας απεγνωσμένη μαζί του.

«Το ξέρω,» μουρμούρισε εκείνος.

Η Ανεμόφθαλμη χαμογέλασε και τον φίλησε. «Ανοησίες. Αν δεν πίστευε σ'εσένα, δεν θα σου είχε παραχωρήσει τα καθήκοντά του.»

Αρκετές ώρες αργότερα, καθώς η νύχτα έπεφτε και ο Ορείχαλκος βάδιζε άσκοπα μέσα στους διαδρόμους του Πολύλιθου Μεγάρου, ακούγοντας τα ξυπόλυτα πόδια του να ηχούν αδύναμα πάνω στο ξύλο του πατώματος, ο Όνουχας ο Δεύτερος ήρθε να τον συναντήσει.

«Εδώ είσαι,» είπε.

«Μ'έψαχνες;» Ο Ορείχαλκος σταμάτησε να βαδίζει.

«Ναι. Αλλά δε φαίνεται να μπορείς να σταθείς σε μια θέση. Έχεις τα πόδια του Βάσλεοθ.» Κοίταξε τα ξυπόλυτα πόδια του ανιψιού του. Μειδιώντας μέσα από τα γκριζα, άγρια μούσια του.

Ο Ορείχαλκος γέλασε. Ανέκαθεν, από παιδί, του άρεσε κάπου-κάπου να βαδίζει ξυπόλυτος επάνω στα ξύλινα πατώματα του Μεγάρου. Η αίσθηση του ξύλου κάτω από τις πατούσες του τον χαλάρωνε, για κάποιο λόγο. Τον ηρεμούσε, ειδικά όταν ήταν ταραγμένος και το χρειαζόταν.

«Νομίζω πως σου βρήκα μια πιθανή λύση,» του είπε ο Όνουχας. «Ή, μάλλον, κάποιον που μπορεί να σου βρει μια πιθανή λύση.»

Ο Ορείχαλκος ύψωσε τα πορφυρά φρύδια του, ερωτηματικά.

«Έναν άλλο θείο σου, από τη μεριά της μάνας σου. Τον Αστροφώτιστο.»

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. Δεν είχε ποτέ πολλά πάρει-δώσε μαζί του. Είχε, όμως, ακούσει κάποια πράγματα γι' αυτόν...

«Έχει ασχοληθεί με μισθοφορικές εταιρείες,» είπε ο Όνουχας. «Ασχολείται, βασικά, μαζί τους όλη του τη ζωή. Έχει επενδύσει χρήματα εκεί.»

«Σωστά... Έχεις δίκιο,» ένευσε ο Ορείχαλκος. Το θυμόταν, τώρα που το έλεγε ο θείος του. «Πιστεύεις ότι θα μπορεί να μας βοηθήσει, χωρίς να μας φέρει σε δύσκολη θέση;»

«Αν κάποιος μπορεί να το κάνει, Ορείχαλκε, αυτός είναι. Ο θείος σου ο Αστροφώτιστος. Ο Τρίτος του ονόματός του, αν δε λαθεύω.»

4.

Το αεροπλάνο είχε βγει από το Φτερωτό Όρος και πετούσε ψηλά πάνω από τα βουνά, κρυμμένο ανάμεσα στα σύννεφα. Κατευθυνόμενο νότια και ανατολικά.

Ο Νάρτιλ ήταν καθισμένος στο πιλοτήριο. Η Αλρίβα'σαρ καθόταν στο ενεργειακό κέντρο έχοντας υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, γιατί, παρότι όχι και τόσο μεγάλο, το σκάφος χρειαζόταν μάγο για να ελέγχει τη ροή της ενέργειάς του: διέθετε ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού, κι αυτό σήμαινε ότι οι μηχανισμοί του ήταν άκρως πολύπλοκοι.

Ο Φένχιλ καθόταν πλάι στον Νάρτιλ, μήπως κι ο πιλότος χρειαζόταν καμια βοήθεια για το πού θα προσγειωνόταν – αν και αυτό ήταν από λίγο έως πολύ απίθανο.

Ο Ανδρόνικος στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρο και κοίταζε κάτω, από τα ανοίγματα που παρουσιάζονταν ανάμεσα στα σύννεφα. Η Ιωάννα ήταν δίπλα του.

Η Σιλάνα καθόταν στην πίσω μεριά, μαζί με τις αποσκευές και τους εξοπλισμούς.

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ ήταν καθισμένοι πλάι-πλάι, επάνω σε θέσεις από δέρμα κάποιου ζώου της Σάρντλι.

«Το βλέπεις κι εσύ;» τον ρώτησε η Άνμα.

Ο Σέλιρ στράφηκε να την κοιτάξει.

Η Άνμα τού έδειξε, με το βλέμμα της, προς τη μεριά του Ανδρόνικου και της Ιωάννας.

«Τι πράγμα;» είπε ο Σέλιρ.

Η Άνμα αναποδογύρισε τα μάτια. «Δεν σε πιστεύω ότι δεν το έχεις παρατηρήσει.»

Ο Σέλιρ την περίμενε να εξηγήσει.

«Επίτηδες το κάνεις,» τον κατηγορήσε εκείνη, μεταξύ αστείου και σοβαρού, αγριοκοιτάζοντάς τον. Και συνέχισε: «Η συμπεριφορά τους έχει αλλάξει. Ειδικά της Ιωάννας. Νομίζω ότι κοιμούνται μαζί ξανά.»

«Πιθανώς να έχεις δίκιο,» είπε ο Σέλιρ. «Αλλά δε νομίζω ότι είναι δική μας δουλειά.»

«Δεν έχεις καθόλου πλάκα ορισμένες φορές, το ξέρεις;»

Ο Σέλιρ μειδίασε.

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας κι εκείνη. «Χαίρομαι, πάντως, αν είναι έτσι,» είπε μετά. «Που, μάλλον, έτσι είναι. Ακόμα κι αν προκαλέσει προβλήματα στο Βασίλειο της Απολλώνιας, χαίρομαι.»

«Δε νομίζω να φτάσουν ως εκεί. Θα είναι προσεχτικοί.»

Η Άνμα ένευσε. Κι εκείνη το ίδιο πίστευε.

Το αεροπλάνο δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό τους. Πέρασε πάνω από τα βουνά, πάνω από τις πηγές του ποταμού Σάτβραν (ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα, κοιτάζοντας από το παράθυρο, είδαν μεγάλους καταρράκτες εδώ, που τα νερά τους έπεφταν αφρίζοντας ανάμεσα στους ψηλούς βράχους), πάνω από το δυτικό τμήμα των πεδιάδων Ασνούρτα λίν'τα (ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα είδαν, μια φορά, *άρμπαν'θ* να τρέχουν ανάμεσα στο ψηλό χόρτο – κι αμέσως κατάλαβαν γιατί τα αποκαλούν *σκελετάλογα* μερικοί – με τις γαλανόγκριζες φολίδες τους να γυαλίζουν στον ήλιο, χωρίς καβαλάρηδες στις ράχες τους· και, μια άλλη φορά, είδαν πάλι *άρμπαν'θ* αλλά τώρα με καβαλάρηδες κάτι μικρούς κατάμαυρους ανθρώπους), και, όταν είχε βρεθεί κάπου στο κέντρο αυτών των τόπων, το αεροσκάφος άρχισε να κατεβαίνει.

Οι επαναστάτες είχαν φτάσει εκεί που ήθελαν να φτάσουν.

Οι προωθητήρες του αεροπλάνου άλλαξαν διεύθυνση – από οριζόντια στράφηκαν κάθετα – μεταλλικά πόδια ξεπρόβαλαν από κάτω του, και το αεροπλάνο προσγειώθηκε επάνω στη μεγάλη πεδιάδα καίγοντας χόρτα. Τριγύρω, ψυχή δεν φαινόταν. Μονάχα ένα μικρό σμήνος πουλιών πετούσε πάνω από ένα απόμακρο σύδεντρο.

Μια πλευρική πόρτα του αεροσκάφους άνοιξε και, πριν από κανέναν άλλο επαναστάτη, βγήκε ο Φένχιλ, όπως είχαν συμφωνήσει.

Κρατώντας, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι του έναν μεγάλο, σφαγμένο χοίρο. Το αίμα του ζώου έσταζε στα μαύρα μαλλιά και στους ώμους του επαναστάτη, καθώς εκείνος έβγαζε μια κραυγή που αντήχησε παντού γύρω:

«!/-κι-κι-κι-κι-κι-κι-κι! – κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'! – κι-κι-κι-κι-κι-κι-κι!»

Αναπάντεχα, από τα ψηλά χόρτα, οι Ασνούρτα πετάχτηκαν σαν πνεύματα της πεδιάδας. Μικρόσωμοι, μαυρόδερμοι άνθρωποι με ξύλινες μάσκες στα πρόσωπά τους, μαλλιά σκούρα πράσινα και σκούρα μπλε, δόρατα και τόξα στα χέρια, ξύλινες ωοειδείς ασπίδες, και μια μακρύκαννη καραμπίνα.

«Καρναβάλι,» σχολίασε η Άνμα'ταρ, παρατηρώντας τους από ένα απ'τα παράθυρα του προσγειωμένου αεροσκάφους.

Η Ιωάννα γέλασε.

«!//-κι-κι-κι-κι-κι-κι-κι!» έκανε ένας από τους Ασνούρτα.

Και ο Φένχιλ απάντησε: «κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'!» Προχώρησε μερικά βήματα και έριξε τον σφαγμένο χοίρο στη γη. «!//-κι-κι-κι-κι-κι-κι-κι!»

Οι Ασνούρτα, κραυγάζοντας – κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'! – και χοροπηδώντας, ζύγωσαν την προσφορά του Φένχιλ. Έμοιαζαν ικανοποιημένοι.

«Γιατί;» είπε ο Σέλιρ'χοκ στην Άνμα'ταρ, πολύ σοβαρά. «Τι έχουν οι άνθρωποι; Αυτά είναι τα έθιμά τους.»

Εκείνη τον λοξοκοίταξε, μειδώντας.

Ένας από τους Ασνούρτα μίλησε στον Φένχιλ, στη γλώσσα τους, και ο Φένχιλ τού απάντησε.

«Τι λένε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τη Σιλάνα.

«Χαιρετιούνται. Δεν ξέρω και τόσο καλά τη γλώσσα τους, Πρίγκιπά μου.»

Ο Φένχιλ έκανε, μετά, στους υπόλοιπους νόημα να βγουν από το αεροσκάφος, κι εκείνοι βγήκαν. Οι Ασνούρτα τούς χαιρέτησαν με χοροπηδήματα και κραυγές.

«Με θυμούνται,» είπε ο Φένχιλ στον Ανδρόνικο. «Από όταν είχα ξανάρθει εδώ.»

«Όμοιος τον όμοιο αγαπά...» σχολίασε ο Νάρτιλ.

Ο Φένχιλ στράφηκε και τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, γελώντας.

«Αα!...» Ο Νάρτιλ διπλώθηκε προς στιγμή. Η γροθιά δεν ήταν αδύναμη.

Οι Ασνούρτα τούς έκαναν νοήματα, με τα χέρια τους και με τα όπλα τους.

«Τι θέλουν τώρα;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Εκείνο που θέλουμε κι εμείς,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ. «Να τους ακολουθήσουμε, φυσικά. Για να μας πάνε εκεί όπου έχουν την Ασνούρτα Μ'λίν'τα.»

«Τι είναι πάλι αυτό;»

«Μπορείς να το μεταφράσεις ως 'Η Μεγάλη Σύναξη των Ασνούρτα', ή 'Το Μεγάλο Συμβούλιο των Ασνούρτα', ή 'Ο Μεγάλος Καταυλισμός των Ασνούρτα'. Δεν είναι πάντα στο ίδιο μέρος των πεδιάδων· αλλάζει θέσεις.»

«Μάλιστα. Και είναι μακριά τώρα;»

«Κάπου στο κέντρο της Ασνούρτα λίν'τα είναι πάντα,» είπε ο Φένχιλ. Και μετά, στράφηκε στους Ασνούρτα για να τους μιλήσει στη γλώσσα τους. Εκείνοι τού απάντησαν, και ο Φένχιλ πληροφόρησε τον Ανδρόνικο: «Δυο μέρες δρόμος, περίπου, με τα πόδια.»

«Με το αεροπλάνο, δηλαδή, θα φτάσουμε πολύ γρήγορα,» συμπέρανε η Ιωάννα.

«Απαγορεύεται,» τόνισε ο Φένχιλ. «Πρέπει να πάμε με τα πόδια.»

«Γιατί;»

«Είναι θέμα εθίμου, Μαύρη Δράκαινα.»

Ο Ανδρόνικος είπε: «Πάμε με τα πόδια, τότε.»

«Ας κλειδώσουμε πρώτα το αεροπλάνο, όμως,» είπε ο Νάρτιλ· και πρόσθεσε: «Ελπίζω εδώ νάναι καλή θέση για να το αφήσουμε. Δε θέλω να μου πάθει τίποτα.»

«Ποιος νάρθει εδώ, ρε γόνε σαλ'φάι;»

«Εγώ δε σε βρίζω...»

«Καλύτερα να το σκεπάσουμε με βλάστηση, πάντως,» είπε η Άνμα΄ταρ. «Γιατί μπορεί κάποιο αεροσκάφος των Παντοκρατορικών να το δει, πετώντας πάνω από την πεδιάδα.»

«Τ'αεροσκάφη των Παντοκρατορικών δεν πολυπερνάνε από δω,» είπε ο Φένχιλ. «Αλλά υποθέτω έχεις δίκιο: πιο καλά νάμαστε προσεχτικοί.» Και στράφηκε πάλι στους Ασνούρτα, για να τους ζητήσει να περιμένουν.

Μετά, οι επαναστάτες πήγαν στο κοντινό σύδεντρο, για να μαζέψουν βλάστηση και να τη μεταφέρουν στο μέρος όπου ήταν προσγειωμένο το αεροπλάνο τους. Οι μικρόσωμοι, μαυρόδερμοι ιθαγενείς τούς βοήθησαν. Ήταν απίστευτα γρήγοροι και δυνατοί.

Ο Ανδρόνικος νόμιζε ότι είχε ήδη αρχίσει να τους συμπαθεί.

Το είπε στην Ιωάννα.

Κι εκείνη αποκρίθηκε, γελώντας: «Ωρες-ώρες, έχεις κάτι τελείως ανώμαλες ιδέες.»

5.

Το ταξίδι μαζί με τους Ασνούρτα ήταν ευχάριστο, αν και παράξενο. Οι μικρόσωμοι ιθαγενείς, καθώς περπατούσαν, κουβαλούσαν τον σφαγμένο χοίρο πάνω απ'τα κεφάλια τους και, συγχρόνως, τραγουδούσαν σφυριχτά. Ένας είχε βγάλει ένα μακρύ, κοκάλινο σουραύλι και έπαιζε μια συριστική μελωδία.

«Δεν είναι μόνο για διασκέδαση το τραγούδι τους,» είπε ο Φένχιλ στους συντρόφους του. «Ειδοποιούν τους συντοπίτες τους ότι φέρνουν ξένους που έκαναν την Προσφορά του Καλού Ερχομού και που ένας απ'αυτούς είναι Παλιός Φίλος των Ασνούρτα. Τα λόγια του τραγουδιού, άμα μπορούσατε να τα καταλάβετε, θα βλέπατε ότι πάνε κάπως έτσι – αν και η μετάφραση είναι πολύ γενική:

»Τυρίζοντας φέρνω μαζί μου
ταξιδιώτες νιόφερτους του καλού ερχομού
κρατώντας στα χέρια θήραμα ζεστό
με τη φωνή μου στον άνεμο να μιλά.

Οκτώ είν'όλοι κι όλοι
κι ο ένας είναι φίλος μας παλιός

Οκτώ είν'όλοι κι όλοι
κι ο ένας είναι φίλος μας παλιός.'

»Δε λένε μόνο αυτά. Αλλά αυτή είναι η ουσία.»

«Θετικό το ότι μας βλέπουν με καλό μάτι,» σχολίασε ο Ανδρόνικος.

«Θ'άκουσαν που είπες ότι τους έχεις συμπαθήσει,» τον πείραξε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος έκανε να τσιμπήσει το μπράτσο της, κι εκείνη πετάχτηκε λίγο πιο δίπλα, χαμογελώντας.

Αν συνεχίσουν έτσι, σκέφτηκε η Άνμα, σε λίγο όλοι θα έχουν καταλάβει ότι κοιμούνται πάλι μαζί...

Το μεσημέρι, όταν κατασκήνωσαν κάτω από τον δυνατό ήλιο της Ασνούρτα λίν'τα, οι ιθαγενείς έβαλαν στο έδαφος τον μεγάλο χοίρο κι άρχισαν να τον γδέρνουν και να τον κόβουν κομμάτια. Η δουλειά τους τελείωσε απίστευτα γρήγορα.

«Θηρία είναι,» παρατήρησε η Αλρίβα'σαρ.

Ο Φένχιλ ανασήκωσε τους ώμους. «Λένε πως έχουν το αίμα των θηρίων μέσα τους.»

«Τους πιστεύω,» είπε η μάγισσα.

Ο αυλητής συνέχιζε να παίζει τη μελωδία του παρότι πλέον οι υπόλοιποι Ασνούρτα δεν τραγουδούσαν. Καθόταν σ'έναν βράχο και έκανε το μικρό του σώμα πέρα-δώθε. Τα φουντωτά, σκούρα πράσινα μαλλιά του χόρευαν πάνω στο κεφάλι του.

«Επιτρέπεται να τραβήξω φωτογραφίες;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Μην κάνεις καμια τέτοια χαζομάρα,» την προειδοποίησε ο Φένχιλ.

«Θα το καταλάβουν;» ρώτησε η Ιωάννα. «Ότι τους βγάζουμε φωτογραφία;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν θα το ρίσκαρα.»

Το απόγευμα, συνέχισαν την πορεία τους μέσα στην Ασνούρτα λίν'τα. Οι ιθαγενείς τώρα δεν κουβαλούσαν τον νεκρό χοίρο πάνω απ'τα κεφάλια τους· τον είχαν βάλει σε σάκους, κομμένος σε φέτες καθώς ήταν.

Το βράδυ, σταμάτησαν και έστησαν κατασκήνωση. Οι Ασνούρτα άναψαν φωτιές κι άρχισαν να ψήνουν το θήραμα. Μέσα απ'τα σκοτάδια, ήρθαν κι άλλοι του είδους τους και συγκεντρώθηκαν γύρω απ'τους

επαναστάτες, χοροπηδώντας και φωνάζοντας. Πρέπει να ήταν τώρα, στο σύνολό τους, τουλάχιστον πενήντα.

Η Ιωάννα τούς έβλεπε με μια κάποια καχυποψία. Το ένστικτο της Μαύρης Δράκαινας τής έλεγε ότι έπρεπε να τους προσέχει. Ήταν άγριοι, εξάλλου: Τώρα έδειχναν να συμπαθούν εκείνη και τους συντρόφους της· αλλά τι θα γινόταν αν ξαφνικά, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, αποφάσιζαν ότι δεν τους συμπαθούσαν πλέον;

Τόσοι που είναι γύρω μας, αποκλείεται να έχουμε πιθανότητες να τους νικήσουμε.

Καθώς ήταν καθισμένη πλάι στον Ανδρόνικο, του είπε τις σκέψεις της.

«Δε νομίζω ότι θα στραφούν εναντίον μας, Ιωάννα.»

«Ο έρωτάς σου μαζί τους είναι, λοιπόν, τυφλός.» Η Ιωάννα ήπιε μια προσεχτική γουλιά απ'το ποτό που τους είχαν κεράσει οι Ασνούρτα. Δεν είχε ανάψει τσιγάρο· προσπαθούσε πάλι να το κόψει.

Υψώνοντας τη φωνή της ρώτησε τον Φένχιλ, που καθόταν παραδίπλα: «Τι έχει μέσα αυτό το πράγμα;» Έδειξε την ξύλινη κούπα στο χέρι της.

«Δεν ξέρω ακριβώς. Είναι, πάντως, ανάμιξη αίματος με κάποιο φυτό.»

«Τι αίματος;»

«Ζώου της Ασνούρτα λίν'τα, υποθέτω.»

«Το έχεις ξαναπιεί;»

«Ναι. Καλό είναι.»

Οι Ασνούρτα χόρευαν και τραγουδούσαν καθώς το φαγητό ετοιμαζόταν, και όταν ετοιμάστηκε πρόσφεραν τα πρώτα κομμάτια στους επαναστάτες. «Μας δείχνουν τη φιλοξενία τους,» εξήγησε ο Φένχιλ. «Φάτε. Θα το βρείτε πιο ωραίο απ'ό,τι νομίζετε.»

Ο χοίρος ήταν πράγματι καλοψημένος και, σίγουρα, πασπαλισμένος με μπαχαρικά. Είχε μια πολύ έντονη γεύση, που έκαιγε τη γλώσσα και σ'έκανε να θέλεις να πιεις περισσότερο απ'το ποτό των Ασνούρτα, το οποίο σου ανέβαζε τη διάθεση, όπως σύντομα διαπίστωσαν όλοι οι επαναστάτες. Μετά από λίγη ώρα, γελούσαν βλέποντας τους Ασνούρτα να χοροπηδάνε, και τραγουδούσαν μαζί τους παρότι δεν καταλάβαιναν τίποτα απ'τα λόγια των τραγουδιών τους (εκτός απ'τον Φένχιλ, φυσικά, ο οποίος καταλάβαινε, και από τη Σιλάνα, της οποίας

τ'αφτιά έπιαναν μερικές λέξεις μονάχα). Η Άνμα'ταρ και ο Σέλιρ'χοκ, έχοντας έρθει σε ερωτική διάθεση, πήγαν σύντομα στη σκηνή τους. Οι άλλοι, καθισμένοι γύρω από δύο φωτιές, έλεγαν ιστορίες από τη Σάρντλι. Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα, ασφαλώς, απλά άκουγαν. Όλοι γελούσαν, ενώ τα τραγούδια των Ασνούρτα πλημμύριζαν τη νύχτα γύρω τους.

Την επόμενη μέρα, κάπως, κατάφεραν να σηκωθούν με την αυγή και να ξεκινήσουν πάλι την οδοιπορία τους. Οι περισσότεροι Ασνούρτα είχαν φύγει πριν από πολλές ώρες· μονάχα αυτοί που εξαρχής τους συνόδευαν είχαν μείνει.

«Θεωρούνται οι Οδηγοί μας,» εξήγησε ο Φένχιλ στους συντρόφους του, όταν η Άνμα'ταρ ρώτησε. «Χωρίς Οδηγούς, οι ξένοι απαγορεύεται να διασχίζουν την Ασνούρτα λίν'τα· γι'αυτό και πολλοί έμποροι αποφεύγουν τούτα τα μέρη. Πάνε απ'τα νότια όταν θέλουν να περάσουν από τη Δυτική Σάρντλι στην Ανατολική, ακολουθώντας τη δημοσιά ή πλέοντας κοντά στις ακτές.»

Ο ήλιος ήταν πιο δυνατός σήμερα από χτες. Ο Ανδρόνικος έβγαλε την κάπα του και τύλιξε ένα πανί γύρω απ'το κεφάλι του. Η Ιωάννα τον μιμήθηκε. Η πεδιάδα φαινόταν άδεια γύρω τους, εκτός από κανένα σύδεντρο εδώ κι εκεί, κανένα σμήνος πουλιών, καμια αγέλη *άρμπαν'θ*, ή καμια καβαλαρία – Ασνούρτα επάνω σε σκελετάλογα. Τίποτα δεν πλησίασε τους επαναστάτες και τους Οδηγούς τους.

Το μεσημέρι καταυλίστηκαν, γευματίσαν, και ξεκουράστηκαν. Ο ψητός χοίρος, φυσικά, είχε τελειώσει: ο Πρίγκιπας και οι σύντροφοί του έφαγαν από τις προμήθειές τους, ενώ οι Ασνούρτα φάνηκαν να τρώνε κάτι ρίζες.

Η Άνμα'ταρ μόρφασε βλέποντάς τους. «Ελπίζω να μην πάθουν τίποτα μέχρι να μας πάνε στον προορισμό μας...»

Ο Φένχιλ γέλασε. «Μην ανησυχείς. Αυτά που τρώνε είναι, σε πληροφορώ, πολύ θρεπτικά.»

«Ευχαριστώ, δεν θα ήθελα να δοκιμάσω.»

«Παρομοίως,» είπε ο Νάρτιλ.

Η Σιλάνα σκάλιζε σιωπηλά, με το ξιφίδιό της, ένα κομμάτι ξύλο το οποίο φαινόταν να έχει αρχίσει να παίρνει τη μορφή ενός Ασνούρτα επάνω σε *άρμπαν'θ*.

Ο Σέλιρ'χοκ, έχοντας φάει λίγο και ελαφριά, καθόταν οκλαδόν και διαλογιζόταν, με το μακρύ του ραβδί ακουμπισμένο στα γόνατά του.

Η Ιωάννα κάπνιζε ένα τσιγάρο. Το τρίτο σήμερα. Τα μετρούσε.

Ο Ανδρόνικος έπινε *τάο βις* από μια ρηχή, ξύλινη κούπα, μισοξαπλωμένος πλάι στη Μαύρη Δράκαινα.

Η Αλρίβα'σαρ έβγαλε τις μπότες της και μπήκε στη μικρή σκηνή της, για να κοιμηθεί.

«Δεν είναι ωραία εδώ, στην Ασνούρτα λίν'τα;» είπε ο Φένχιλ.

Η Σιλάνα μίλησε, ξαφνιάζοντάς τους όλους: «Καλά είναι. Άμα δε σε καρφώσουν με τίποτα αιχμηρό.» Μπορεί, γενικά, να μη μιλούσε πολύ, αλλά όταν μιλούσε δεν έλεγε συνήθως ευχάριστα πράγματα.

6.

Καμια ώρα αφότου διέλυσαν τη μικρή κατασκήνωσή τους και ξεκίνησαν να οδοιπορούν, διέκριναν από μεγάλη απόσταση έναν μεγάλο καταυλισμό. Τίποτα περισσότερο από ακαθόριστες μορφές από εδώ όπου βρίσκονταν. Η Άνμα'ταρ, όμως, ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια της και τα έφερε στα μάτια της για να κοιτάξει καλύτερα. Είδε σκηνές από δέρμα και προχειροφτιαγμένες καλύβες από ξύλο και φυλλωσιές. Οι Ασνούρτα μετά δυσκολίας φαίνονταν, ακόμα και με το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως: πράγμα το οποίο εξέπληξε την Άνμα. Οι μικρόσωμοι ιθαγενείς ήταν, όντως, το κάτι άλλο. Κατάφερε να διακρίνει κάμποσους που ήταν κρυμμένοι γύρω απ'τον μεγάλο καταυλισμό, μα ήταν σίγουρη πως υπήρχαν κι άλλοι – πολλοί ακόμα – τους οποίους δεν μπορούσε να δει.

Ο Ανδρόνικος ρώτησε τον Φένχιλ: «Αυτή είναι η Μεγάλη Σύναξή τους;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι, η Ασνούρτα Μ'λίν'τα. Θα είμαστε εκεί ως το βράδυ, σίγουρα.»

Καμια-δυο ώρες προτού πέσει η νύχτα, είχαν φτάσει στις παρυφές του μεγάλου καταυλισμού, και Ασνούρτα ξεπήδησαν μέσα από τα χόρτα της πεδιάδας για να τους προϋπαντήσουν. Πρέπει να ήξεραν για τον ερχομό τους, γιατί δεν φάνηκαν να κάνουν ερωτήσεις στους Οδηγούς τους. Μονάχα μερικές κραυγές αντάλλαξαν: *!ι-κι-κι-κι-κι-κι!* – *κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ!* – *κι-κι-κι-κι-κι-κι!*

Ολόκληρη η Ασνούρτα Μ'λίν'τα αναστατώθηκε από την παρουσία των ξένων. Οι μικρόσωμοι, μαυρόδερμοι ιθαγενείς βγήκαν από σκηνές, από σπίτια, από τη βλάστηση, φωνάζοντας και χοροπηδώντας. Αυλητές έπαιζαν με τα κοκάλινα σουραύλια τους εύθυμες μελωδίες. Ορισμένοι από τους Ασνούρτα φορούσαν ξύλινες μάσκες· όταν όμως βρίσκονταν κοντά στους επαναστάτες, πετούσαν τις μάσκες τους στη γη, αποκαλύπτοντας τα πρόσωπά τους.

«Μας καλωσορίζουν με το αληθινό τους πρόσωπο,» εξήγησε ο Φένχιλ.

«Υπάρχει κάποιος αρχηγός εδώ;» ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Κάποιος φύλαρχος;»

«Στην Ασνούρτα Μ'λίν'τα, την ανώτατη εξουσία έχουν τα Αφτιά της Ασνούρτα λίν'τα. Σαμάνοι, γυναίκες και άντρες. Θα τους συναντήσουμε τώρα, Πρίγκιπά μου, είμαι βέβαιος.»

Και πράγματι, οι ιθαγενείς που είχαν συγκεντρωθεί γύρω απ'τους επαναστάτες δεν άργησαν να σχηματίσουν ανάμεσά τους ένα μονοπάτι το οποίο οδηγούσε προς ένα σπίτι φτιαγμένο λιγάκι διαφορετικά από τα υπόλοιπα. Ένα σπίτι υπερυψωμένο από το έδαφος, επάνω σε μια ξύλινη εξέδρα, και διακοσμημένο με φτερά, κόκαλα, λίθους, και άνθη. Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του σταμάτησαν μπροστά σ'αυτό το σπίτι.

Οι Ασνούρτα που τους περιστοιχίζαν στέκονταν τώρα ο ένας επάνω στους ώμους του άλλου. Ακόμα και τέσσερις άνθρωποι στέκονταν ο ένας πάνω στον άλλο, με εκπληκτική ισορροπία. Τραγουδούσαν και φώναζαν.

«Περιμένουμε κάτι;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Φένχιλ.

«Ναι.»

Μετά από λίγο, από το εσωτερικό του υπερυψωμένου σπιτιού βγήκαν τα Αφτιά της Ασνούρτα λίν'τα: τρεις άντρες και τρεις γυναίκες, μικρόσωμοι όλοι και μαυρόδερμοι όπως κι οι υπόλοιποι, αλλά ντυμένοι διαφορετικά. Φορούσαν επάνω τους φτερά και άνθη, είχαν κοκάλινες μάσκες στα πρόσωπά τους και μακρείς μανδύες στους ώμους τους. Κοσμήματα γυάλιζαν σε διάφορα σημεία του σώματός τους, ιδιαίτερα σ'αφτιά και στα δάχτυλα.

Οι Ασνούρτα σώπασαν.

Ένα θηλυκό Αφτί μίλησε, απευθυνόμενο στους νεόφερτους.

Ο Φένχιλ απάντησε.

Τα Αφτιά αλληλοκοιτάχτηκαν για μερικές στιγμές, κι αντάλλαξαν λίγες χειρονομίες. Συμβολική γλώσσα.

Ύστερα, στράφηκαν στους επαναστάτες και, το ένα κατόπιν του άλλου, τα Αφτιά μίλησαν, λέγοντας ακριβώς το ίδιο πράγμα. Ακόμα κι όσοι δεν ήξεραν τη γλώσσα των Ασνούρτα καταλάβαιναν ότι οι λέξεις επαναλαμβάνονταν.

Οι Ασνούρτα ολόγυρα άρχισαν αμέσως να φωνάζουν και να χοροπηδάνε. Ο Φένχιλ έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

Μετά, είπε στον Ανδρόνικο: «Είμαστε φιλοξενούμενοί τους, και ευχαρίστως θα συζητήσουν μαζί μας.»

Νόρχακ

1.

«Τι μαλακίες λες, ρε φίλε; Μας δουλεύεις;» γρύλισε ο Χρίστος.

Ο άντρας γέλασε, και υπήρχε κάτι το κενό στο γέλιο του. «Νομίζεις ότι σου κάνουν αστείο;» Και με τρομαχτική σοβαρότητα: «Δεν είναι αστείο, φίλε μου. Από δω και πέρα, είσαι σαν κι εμένα. Σαν κι εμάς. Ότι κι αν κάνεις. Όσο κι αν διαμαρτυρηθείς.»

«Στο τέλος, θα μάθεις να σ'αρέσει,» είπε η γυναίκα που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή.

«Είστε τρελοί!» Ο Χρίστος σηκώθηκε όρθιος. «Είμαι δικηγόρος. Όποιος έστησε αυτή την ιστορία, θα φροντίσω να τρέχει μια ζωή στα δικαστήρια!»

Οι άλλοι γύρω του γελούσαν.

Μια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει–

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται.

Ο Πολ, καθισμένος στο βάθος του κελιού του, βλεφάρισε διώχνοντας τις καταραμένες αναμνήσεις που τελευταία έρχονταν ολοένα και περισσότερο στο μυαλό του. Κόντευε να τρελαθεί εδώ κάτω.

Τα βήματα πλησίαζαν.

Κάποιος ερχόταν να τον δει; Ή έφερναν κάποιον καινούργιο στα μπουντρούμια; Είχαν καιρό να το κάνουν αυτό – και το ένα και το άλλο. Ήταν τελείως μόνος εδώ πέρα. Μονάχα οι φρουροί έρχονταν, για να του φέρνουν φαγητό και νερό.

Ο Πολ είχε σκεφτεί πολλές φορές την αυτοκτονία, αλλά δεν είχε κάνει τίποτα μέχρι στιγμής. *Περίμενε λίγο ακόμα*, έλεγε κάθε φορά στον εαυτό του. *Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κολλήσει στον Μεγάλο Προφήτη... Κανένα όραμα... καμια παλαβή ιδέα...*

Τα βήματα πλησίαζαν.

Ο Πολ σηκώθηκε όρθιος, μουγκρίζοντας. Κοίταξε από το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας του κελιού του. Φρουροί του παλατιού συνόδευαν μια γυναίκα που τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω απ'την πλάτη, με αλυσίδες. Η Ανταρλίδα ήταν μαζί τους.

Η αιχμάλωτη κάτι θύμιζε στον Πολ, αλλά δεν ήταν βέβαιος τι... Μαύρα μακριά μαλλιά, λεία, γυαλιστερά... λευκό δέρμα με απόχρωση του

ροζ... άγρια όψη... χέρια που διαγράφονταν μυώδη κάτω από τα ε-
φαρμοστά μανίκια της μαύρης στολής της...

Μαύρη στολή;

Η γυναίκα φάνηκε να διαισθάνεται, κάπως, το βλέμμα του Πολ. Γύ-
ρισε λιγάκι το κεφάλι και τον κοίταξε. Τα μάτια της, έντονα γκριζα, του
έφεραν στο μυαλό καλογυαλισμένες λεπίδες που τρυπάνε ως τα βάθη
της ψυχής.

Η Ανταρλίδα, αντιθέτως, δεν γύρισε καθόλου να κοιτάξει τον Πολ' τα
δικά της μάτια ήταν στραμμένα στην αιχμάλωτη, και μόνο στην αιχμά-
λωτη, και το χέρι της ήταν κοντά στο πιστόλι στη ζώνη της.

Η συνοδία πέρασε μπροστά από την πόρτα του και εξαφανίστηκε
μέσα στους διαδρόμους των μπουντρουμιών.

Ο Πολ είχε πλέον μια πολύ καλή υποψία για το τι ήταν η αιχμάλωτη.
Μαύρη Δράκαινα. Μια απ' αυτές που ακόμα υπηρετούν την Παντοκρά-
τειρα. Είχε δει τις φάτσες τους: γι' αυτό η συγκεκριμένη τού θύμιζε κά-
τι. Προσπάθησε να θυμηθεί ονόματα... Ναι, αυτή πρέπει να ήταν. *Αλι-*
ζέτ. Αλιζέτ Τάνρεχ. Καταγωγή από τη Βίηλ, αν δεν έκανε λάθος. Σκοτει-
νή Βασίλισσα, την αποκαλούσαν. Ο φόβος και ο τρόμος.

Ήταν, όμως, φυλακισμένη τώρα. Αιχμάλωτη του Μεγάλου Προφήτη.

Η Παντοκράτειρα πρέπει να την έστειλε για να τον σκοτώσει...

Ο Πολ κάθισε πάλι στο βάθος του κελιού του. Αν η Αλιζέτ κατόρθωνε
να δραπετεύσει από δω, τότε ίσως κατάφερνε κι εκείνος να πάει μαζί
της-

Να πάει πού; Ο Ελκράσ'ναρχ θα τον σκότωνε, κατά πάσα πιθανότη-
τα, όταν μάθαινε πως τον είχε αιχμαλωτίσει ο Τάμπριελ. Ή ίσως να του
έκανε τίποτα χειρότερο από τον θάνατο. Ο Ελκράσ'ναρχ τού είχε ήδη
κάνει κάτι που, ορισμένοι θα έλεγαν, ήταν χειρότερο από τον θάνατο.
Είχε σκοτώσει την ταυτότητά του. Την είχε αλλάξει. Ο Χρίστος Λευκο-
χαίτης ήταν νεκρός ως πρόσωπο· δεν υπήρχε. Υπήρχε, τώρα, ο Πολ
Ντέρνηχ. Με διαφορετική εμφάνιση. Δέρμα λευκό-ροζ αντί για πορφυ-
ρό. Τρίχα ξανθή αντί για μαύρη.

Οι καταραμένες αναμνήσεις...

«Εσύ,» του είπε η μαυροντυμένη γυναίκα, ενώ οι δύο άντρες, δεξιά κι
αριστερά της, τον σημάδευαν με τα πιστόλια τους. «Έλα μαζί μας.»

«Τι σκατά είναι δω πέρα;» φώναξε ο Χρίστος. «Βρίσκομαι σε φυλα-
κές;»

«Δεν είναι φυλακές εδώ,» του είπε η γυναίκα, με όψη μουντή, κάπως θλιμμένη ίσως. «Ολόκληρη η Ρελκάμνια είναι φυλακή. Προχώρα, και θα μάθεις, αν το θέλουν να μάθεις.»

Ο Χρίστος κοίταξε τους τύπους με τα πιστόλια. Ήταν οι ίδιοι που είχαν παρουσιαστεί και στο σπίτι του, και είχαν ήδη τραντάξει το νευρικό του σύστημα μία φορά με τα ενεργειακά τους όπλα. Δεν χρειαζόταν και δεύτερη.

Τους ακολούθησε.

2.

Ο Πολ είχε χάσει γι'ακόμα μια φορά την αίσθηση του χρόνου.

Πότε ήταν που είχαν φέρει τη Μαύρη Δράκαινα στα μπουντρούμια; Μία μέρα; Δύο μέρες; Περισσότερες; Δεν είχε, πάντως, ακουστεί καμία φασαρία. Η Αλιζέτ δεν πρέπει ναχε προσπαθήσει να δραπετεύσει ακόμα. Ίσως και να μη μπορούσε. Η Ανταρλίδα θα φρόντιζε, μάλλον, να είναι δεμένη χειροπόδαρα ακόμα και στο κατούρημα. Η μια Μαύρη Δράκαινα αποκλείεται να μη φοβάται την άλλη. Ξέρει από τον εαυτό της. Και η Σκοτεινή Βασίλισσα είχε άσχημη φήμη, άμα θυμόταν καλά ο Πολ...

Κάποιος τον κοίταξε απ'το παραθυράκι της πόρτας· είδε μια σκιά.

Το γεύμα μας. Τι ευτυχία!

Η πόρτα άνοιξε. Δεν ήταν, όμως, ο φρουρός.

Ο Πολ, βλεφαρίζοντας στο ασθενικό φως των μπουντρουμιών, ατένισε την Ανταρλίδα να στέκεται στο κατώφλι του κελιού του. Ψηλή, κατάλευκη, ξανθιά. Σαν οπτασία. Ο Θάνατος, που λέει Δεν ήξερα τι άλλο να κάνω και ήρθα απόψε να σε πάρω.

Μενεξεδιά μάτια τον κοίταζαν υπολογιστικά.

«Κι εγώ που νόμιζα ότι έφεραν τίποτα να φάμε...» είπε ο Πολ. «Παρεμπιπτόντως, μπορώ να κάνω ένα παράπονο;»

Η Ανταρλίδα ύψωσε ένα φρύδι.

«Εδώ και καιρό έχω ζητήσει τσιγάρα, και με αγνοούν.»

Η Ανταρλίδα τράβηξε ένα πακέτο απ'την κωλότσεπη του παντελονιού της και του το πέταξε.

Ο Πολ το έπιασε, καθισμένος στο βάθος καθώς ήταν. «Φχαριστώ...» είπε, παραξενεμένος από την προθυμία της. Μισογεμάτο ήταν, αλλά δεν πείραζε. «Αναπτήρας;»

«Επάνω.»

Ο Πολ βλεφάρισε, ακόμα πιο παραξενεμένος.

«Θα έρθεις μαζί μου,» του είπε η Ανταρλίδα. «Ο Τάμπριελ θέλει να μιλήσετε.»

«Τι μπορεί να έχει να πει ο Μεγάλος Προφήτης μ'ένα τσογλάνι σαν εμένα;»

«Θα δεις.» Η Ανταρλίδα, στρέφοντάς του την πλάτη, του έκανε νόημα να την ακολουθήσει.

Ο Πολ – γι'ακόμα μια φορά στη ζωή του – ακολούθησε.

3.

Μετά απ'το μπάνιο, ξυρίστηκε. Έκοψε τελείως τα ξανθά του μούσια. Έκοψε, επίσης, τα μαλλιά του – αν και όχι τελείως.

Η Ανταρλίδα δεν τον είχε οδηγήσει αμέσως στον Τάμπριελ· του είχε πει να πλυθεί και να γίνει ευπαρουσίαστος πρώτα, γιατί βρομούσε ολόκληρος. *Οι συνθήκες υγιεινής των μπουντρουμιών σας*, της είχε αποκριθεί εκείνος. *Πρέπει να το φροντίσετε. Να παραπονεθείτε, ίσως, στη Βασίλισσα Παμράνεχ.* Η Ανταρλίδα δεν του είχε απαντήσει· ποτέ δεν ήταν και τόσο ομιλητική.

Ο Πολ, τελειώνοντας με την εμφάνισή του, βγήκε στο καθιστικό, όπου τον περίμενε η Μαύρη Δράκαινα, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, με τα μακριά της πόδια σταυρωμένα στο γόνατο.

«Πώς σου φαίνομαι;» τη ρώτησε.

«Καλός είσαι.» Η Ανταρλίδα έσβησε το τσιγάρο της και σηκώθηκε.

«Υστερ'από τόσο καιρό που είμαι κλειδαμπαρωμένος εκεί κάτω, ένα όμορφο κομπλιμέντο από μια γυναίκα θα ήταν πολύ ευπρόσδεκτο.»

«Βρες, τότε, μια γυναίκα να σ'το κάνει.» Η Ανταρλίδα βάδισε προς την πόρτα. «Αφού μιλήσεις με τον Τάμπριελ.»

«Δε θα με ξανακλειδώσετε στα μπουντρούμια, δηλαδή;»

«Θα δείξει.» Η Ανταρλίδα άνοιξε την πόρτα.

«Μου χαλές τελείως τη γνώμη που είχα σχηματίσει για εσάς...»

Ο Τάμπριελ τον περίμενε σ'ένα άλλο καθιστικό, στα προσωπικά του διαμερίσματα. Στο χέρι του κρατούσε εκείνο το ψηλό μπαστούνι με την πορφυρή σφαίρα στην κορυφή.

«Καλώς ήρθες, Πολ,» τον χαιρέτησε. «Κάθισε.»

Ο Πολ κάθισε σε μια πολυθρόνα, και ο Τάμπριελ κάθισε αντίκρυ του. Η Ανταρλίδα πήρε θέση σ'έναν καναπέ, παραδίπλα.

«Είμαι έκπληκτος, οφείλω να ομολογήσω,» είπε ο Πολ. «Νόμιζα ότι θα σάπιζα εκεί κάτω.»

«Ακόμα μπορεί να σαπίσεις,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, ατενίζοντάς τον ερευνητικά.

Ο Πολ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Προφήτης είσαι; κάτι θα ξέρεις...»

«Θέλεις τίποτα να πιεις;»

«Ό,τι έχετε ευχαρίστηση.»

Ο Τάμπριελ έκλεισε τα μάτια. Μετά από μερικές στιγμές, τα άνοιξε. Κι έμεινε σιωπηλός.

Κανένα λεπτό πέρασε, το πολύ, κι από μια πλευρική πόρτα ένας υπηρέτης ήρθε. Κρατούσε έναν δίσκο στα χέρια, κι επάνω στο δίσκο ήταν τρεις κούπες. Τις άφησε σ'ένα τραπεζάκι κοντά στην πολυθρόνα του Πολ.

Εκείνος τις κοίταξε.

«Η πρώτη από αριστερά,» του είπε ο Τάμπριελ, «περιέχει Σεργήλιο οίνο. Η δεύτερη, τοπικό κρασί της Φέντινκεχ. Η τρίτη, Λευκό Απολλώνιον Νότιων Δουκάτων.»

Ο Πολ πήρε το τελευταίο ποτό. Το δοκίμασε. Πράγματι, ήταν Λευκό Απολλώνιον, από τα Νότια Δουκάτα – *εκτός αν έχω χάσει τελείως τη γεύση μου, με τα σκατά που με ταΐζουν τόσο καιρό...*

«Εμπορεύεσαι με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, να υποθέσω;»

«Βασιλιάς πλέον,» είπε ο Τάμπριελ.

«Μαθαίνω και κάτι καινούργιο κάθε μέρα.»

«Σου είπε η Ανταρλίδα γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Μου είπε ότι θέλεις να μιλήσουμε.»

«Πράγματι, αυτό θέλω.»

Ο Πολ ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το ποτό του. «Για τι θέμα;»

«Δεν μπορείς να φανταστείς;»

«Προφήτης δεν είμαι. Όμως... υποθέτω ότι έχει να κάνει με τον Ελκράσ'ναρχ. Είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο μπορεί να θέλεις να μιλήσεις μαζί μου.»

«Δεν έχεις άδικο,» είπε ο Τάμπριελ. «Χρειάζομαι τις γνώσεις σου, για να πολεμήσω τον Ελκράσ'ναρχ.»

Ο Πολ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Να πολεμήσεις τον Ελκράσ'ναρχ; Εντάξει, δε λέω, έχεις, ομολογουμένως, κάποιες δυνάμεις απ'ό,τι καταλαβαίνω· αλλά ο Ελκράσ'ναρχ έχει μια ολόκληρη Παντοκρατορία υπό τον έλεγχό του.»

«Δεν έχει, όμως, η Παντοκρατορία του κατορθώσει μέχρι στιγμής να κατακτήσει τη Νόρχακ. Και όχι μόνο αυτό, Πολ, αλλά, με μέρα τη μέρα, χάνει δύναμη. Η Επανάσταση νικάει.»

«Ενδιαφέρον... Και πιστεύεις ότι εγώ θα σας βοηθήσω στον πόλεμό σας;»

«Εξακολουθείς να είσαι πιστός στον Ελκράσ'ναρχ;»

«Οι επιλογές μου ήταν εξαρχής περιορισμένες.»

«Δεν είναι, πλέον,» είπε ο Τάμπριελ. «Τώρα μπορείς να επιλέξεις.»

Ο Πολ ρουθούνησε. «Μη με παραμυθιάζεις. Ούτε τώρα μπορώ. Τι λες να επιλέξω; Να επιστρέψω στα μπουντρούμια; Επιπλέον, αν καταφέρω να ξαναβρεθώ μέσα στο δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ, δε νομίζω εκείνος να δείξει κατανόηση για την αποτυχία μου να σε σκοτώσω. Ούτε για την αιχμαλωσία μου.»

«Το ίδιο υποθέτω κι εγώ.»

«Δεν έχεις... 'δείς' τίποτα;»

«Όχι.»

Ο Πολ δεν τον πίστευε. Ήπια μια γουλιά λευκό αφρώδη οίνο από την Απολλώνια. Κι όταν είδε ότι ο Τάμπριελ δεν θα συνέχιζε, τον ρώτησε: «Τι πληροφορίες θέλεις από εμένα;»

«Τι γνωρίζεις για τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Σου έχω πει ήδη όσα γνωρίζω. Δεν είναι τέσσερις Υπερασπιστές, όπως νομίζουν οι περισσότεροι. Είναι μία οντότητα. Και μου άλλαξε την εξωτερική μου εμφάνιση. Έχει ολόκληρο δίκτυο που—»

«Τα ξέρουμε αυτά,» τον διέκοψε ο Τάμπριελ. «Ρωτάω μήπως έχεις να μου πεις τίποτα καινούργιο.»

«Δυστυχώς, οι κατάσκοποί μου με απογοήτευσαν όσο ήμουν κλειδωμένος στα μπουντρούμια σου.»

Ο Τάμπριελ δεν χαμογέλασε. «Εμένα, όμως, οι κατάσκοποί μου δεν με απογοήτευσαν, Πολ. Έχω μάθει κάποια πράγματα ακόμα για τον εχθρό μας, τον Ελκράσ'ναρχ.»

«Θα τα μοιραστείς μαζί μου;» Ο Πολ άναψε ένα από τα τσιγάρα που του είχε δώσει η Ανταρλίδα.

«Θέλω πρώτα να μάθω αν είσαι πρόθυμος να μας βοηθήσεις.»

«Μπορώ να κάνω κι αλλιώς;»

«Τουλάχιστον είσαι ειλικρινής. Και, πιστεύω, δεν θα έχεις λόγο να αγαπάς τον Ελκράσ'ναρχ.»

«Ήμασταν εραστές ένα φεγγάρι, αλλά το έχω ξεπεράσει.»

«Εκείνο που πραγματικά χρειάζομαι από εσένα, Πολ, είναι οι γνώσεις σου σχετικά με το δίκτυο των πρακτόρων του Ελκράσ'ναρχ.»

Ο Πολ ένευσε. *Το φανταζόμουν.*

«Αν πάμε, για παράδειγμα, στη Ρελκάμνια, θα μπορούσες να μας βοηθήσεις να τους ξεπαστρέψουμε;»

Ο Πολ, που εκείνη την ώρα έπινε μια γουλιά λευκό κρασί, έβηξε. «*Στη Ρελκάμνια; Έχεις παλαβώσει, επιστήμονα;*»

«Το ξέρεις το δίκτυο, ή δεν το ξέρεις;»

«Το ξέρω, αλλά και πάλι... Στη *Ρελκάμνια*; Είναι σα να πηγαίνεις και να βάζεις το κεφάλι σου ανάμεσα στ'ανοιχτά σαγόνια ενός Μεγαθήριου. Απ'αυτά της Φεηνάρκια.»

Ο Τάμπριελ ένευσε. Από τη Φεηνάρκια καταγόταν. «Η κατάσταση έχει αλλάξει. Πολύ. Αυτό που λες σίγουρα θα ίσχυε παλιότερα, αλλά όχι πλέον.»

Ο Πολ μόρφασε εσκεμμένα, δείχνοντας την έκπληξή του.

«Το ξέρεις το δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ, ή όχι;» ξαναρώτησε ο Τάμπριελ.

«Το ξέρω' το είπαμε αυτό.»

«Θα μπορούσες να μας εξυπηρετήσεις, λοιπόν, μέσα στη Ρελκάμνια.»

«Θεωρητικά, ναι.»

«Είσαι πρόθυμος;»

«Το προτιμώ από τα μπουντρούμια.»

«Καλώς,» είπε ο Τάμπριελ. «Αύριο θα πάμε σ'ένα μέρος για να σου δείξω κάτι πολύ σημαντικό. Σήμερα μπορείς να ξεκουραστείς. Και θα σου πρότεινα να το κάνεις, γιατί θα βαδίσουμε κάμποσο.»

Ο Πολ συνοφρυώθηκε. «Πού θα πάμε;»

«Δεν έχει νόημα να σου πω από τώρα. Πρέπει να το δεις με τα μάτια σου.»

4.

Ο Πολ κοιμήθηκε σ'ένα δωμάτιο μέσα στο Βασιλικό Παλάτι της Φέντινκεχ, και ονειρεύτηκε το παρελθόν...

Ένας από τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας (!) μπαίνει στο δωμάτιο και τον ατενίζει. Ο Χρίστος δεν μπορεί να το πιστέψει. Τι σχέση έχουν αυτοί μ'εκείνον;

«Με λένε Ελκράσ'ναρχ.» λέει η ψηλή, μαύρη οντότητα που κάνει, από πάνω ως κάτω, αργυρές και πορφυρές ανταύγειες. Πανοπλία είναι αυτό που τη σκεπάζει, ή κάτι άλλο; Το πρόσωπό της δεν φαίνεται, κρυμμένο πίσω από το κράνος της – αν είναι κράνος. «Κι εσένα σε λένε Πολ Ντέρνηχ.» Η φωνή της είναι παράξενη, τρομαχτική.

Ο Χρίστος ξεροκαταπίνει. «Εσείς... είστε... Συνοδεύετε την Παντοκράτειρα. –Και δεν με λένε Πολ Ντέρνηχ. Με λένε–»

«Πολ Ντέρνηχ σε λένε.» Ο Υπερασπιστής χωρίζεται σε δύο, και οι δύο σε πέντε, σαν να βγαίνουν από μια ενιαία μάζα.

Ο Χρίστος βλεφαρίζει. Τρίβει τα μάτια του.

Μετά από λίγο, ο Ελκράσ'ναρχ ανοίγει ένα συρτάρι. Του δείχνει φωτογραφίες αντρών. «Ποιος σ'αρέσει καλύτερα;»

«Δεν πηδάω άντρες, ό,τι κι αν είσαι.»

«Θέλεις, όμως, να διαλέξεις μόνος σου το καινούργιο σου σώμα, δεν θέλεις;»

Ο Χρίστος κάνει ένα βήμα πίσω. «Τι... τι εννοείς;...»

Ο Ελκράσ'ναρχ γελά. Και οι πέντε γελάνε–

Ο Χρίστος αιωρείται.

Σκιές πίσω από τα κλειστά βλέφαρά του. Ένα βουητό. Μουρμουρητά. Σχισίματα. Ακουμπάνε το σώμα του. Ονειρεύεται;

Ονειρεύεται!

Ονειρεύομαι!

Εύπνα!

ΕΥΠΝΑ!

Ο Πολ τινάχτηκε όρθιος πάνω στο κρεβάτι, καταϊδρωμένος. Ξεφύσησε. Σηκώθηκε. Άνοιξε το μπουκάλι, γέμισε μια κούπα με κρασί, ήπие. Τη στράγγισε. Ύστερα, πήγε στο λουτρό κι έκανε ένα μπάνιο, για να διώξει τον ιδρώτα από το σώμα του (τον ένιωθε σαν κάτι το εχθρικό επάνω του) και να χαλαρώσει. Τελειώνοντας, ξανάπεσε για ύπνο.

Όπως είπε κι ο Τάμπριελ, καλύτερα να ήταν ξεκούραστος για το αυριανό τους ταξίδι.

Εύπνησε πριν από την αυγή. Και δεν μπορούσε να ξανακοιμηθεί τώρα. Έπεσε στο πάτωμα κι άρχισε να κάνει κάμψεις. Τρεις... πέντε... δεκαπέντε... είκοσι... τριάντα... σαράντα-πέντε... πενήντα-δύο... πενήντα-τέσσερις... πενήντα-πέντε... Γρύλισε.

Πενήντα-έξι.

Σταμάτησε. Ξεφυσώντας.

Γύρισε ανάσκελα. «Σκατά,» μονολόγησε λαχανιασμένα. «Κοκαλώσαμε σαν πούστηδες εκεί κάτω...»

Σηκώθηκε όρθιος. Πήγε πάλι στο λουτρό. Το γέμισε με νερό και έκανε μπάνιο. Βγήκε, ντύθηκε με τα ρούχα που του είχε δώσει ο Τάμπριελ, και μετά από λίγη ώρα άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του.

«Ποιος;»

«Το πρωινό σας, κύριε.»

«Πέρνα.» Ο Πολ δεν είχε κλειδώσει την πόρτα, ούτε τραβήξει τον σύρτη. Άμα ήθελαν να τον καθαρίσουν θα τον είχαν καθαρίσει ήδη.

Μια υπηρέτρια μπήκε, λέγοντας «Καλημέρα σας, κύριε» κι αφήνοντας το πρωινό του πάνω στο τραπεζάκι.

«Θα θέλατε κάτι άλλο, κύριε;»

«Όχι, σ'ευχαριστώ.»

Η υπηρέτρια έφυγε, και ο Πολ έφαγε χωρίς να βιάζεται.

Κανένα δεκάλεπτο αφότου είχε τελειώσει, ο Τάμπριελ ήρθε να τον επισκεφτεί. Μόνος – εξαιρώντας πάντα το παράξενο ραβδί του.

«Πώς κοιμήθηκες, Πολ;»

«Αν σκεφτείς πόσο καιρό κοιμόμουν στα μουντρούμια, δε νομίζω ότι μπορώ να σου απαντήσω αντικειμενικά.»

Ο Τάμπριελ, ως συνήθως, δεν χαμογέλασε. «Είσαι έτοιμος να φύγουμε;»

«Δεν έχω κάτι άλλο να κάνω.»

«Ωραία. Αυτά είναι για σένα.» Του έδωσε έναν σάκο.

Ο Πολ τον άνοιξε. Εκτός των άλλων, μέσα ήταν και δύο όπλα: ένα πιστόλι (μάλλον, Απολλώνιας κατασκευής) κι ένα ξιφίδιο (σίγουρα Απολλώνιας κατασκευής). *Δε φοβάται ότι θα τον σκοτώσω, λοιπόν.*

«Να τα δέσεις επάνω σου,» είπε ο Τάμπριελ. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στα όπλα.

Ο Πολ πέρασε το πιστόλι στη ζώνη του και θηκάρωσε το ξιφίδιο στη μπότα του. «Μπορεί να συναντήσουμε κίνδυνο;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Βγήκαν απ'το δωμάτιο και βάδισαν μέσα στους πρωινούς διαδρόμους του παλατιού.

«Πού πηγαίνουμε, αν επιτρέπεται τώρα να μου πεις;» ρώτησε ο Πολ.

«Βόρεια.»

Αυτό δε λέει και πολλά από μόνο του.

Κατέβηκαν στον κήπο του παλατιού και, μετά από λίγο, βρέθηκαν κοντά σ'ένα τετράκυκλο όχημα και πέντε ανθρώπους που ο Πολ δεν γνώριζε – τέσσερις άντρες, μία γυναίκα. Ιεράρχες, μάλλον. Τα μάτια και τα αφτιά του Μεγάλου Προφήτη.

«Η Ανταρλίδα;» ρώτησε ο Πολ.

«Έχει άλλες δουλειές,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, ανοίγοντας μια πόρτα. «Μπες.»

Ο Πολ μπήκε στην πίσω μεριά του οχήματος και κάθισε. Ο Τάμπριελ κάθισε δίπλα του. Οι περισσότεροι από τους Ιεράρχες κάθισαν πίσω επίσης, εκτός από δύο, που ο ένας πήρε τη θέση του οδηγού κι ο άλλος τη θέση του συνοδηγού.

Το όχημα ξεκίνησε. Βγήκε στους δρόμους της Φέντινκεχ, διασχίζοντας την πόλη με προσοχή. Δεν υπήρχαν και πολλά άλλα του είδους του. Παρότι ο Τάμπριελ είχε φέρει τη Νόρχακ σε επαφή με το υπόλοιπο σύμπαν, ο Πολ παρατηρούσε ότι ακόμα η διάσταση δεν είχε εξελιχτεί όσο, για παράδειγμα, η Σεργήλη ή η Απολλώνια. Αναμενόμενο, βέβαια. Μέχρι στιγμής, οι γηγενείς δεν είχαν ούτε ενεργειακούς φακούς, όχι οχήματα και αεροσκάφη.

Βγήκαν από την Πύλη του Βορινού Ανέμου και ο οδηγός τούς πήγε προς τα βόρεια, οδηγώντας μέσα στην ύπαιθρο του Βασιλείου Τάρσαζ.

Ο Πολ αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν εκείνο που ο Τάμπριελ έπρεπε να του δείξει αλλά δεν μπορούσε να του πει. *Ότι κι αν είναι, καλύτερα εδώ παρά στα μπουντρούμια...* Ακόμα δεν είχε συνηθίσει τελείως το ηλιακό φως· στένευε τα μάτια του, κάπου-κάπου, κοιτάζοντας έξω από τα παράθυρα του οχήματος.

Δεν άργησαν να στρίψουν προς τα βορειοανατολικά, και μετά από καμία ώρα, ήταν στις παρυφές ενός μεγάλου δάσους, περνώντας δίπλα από μικρές πόλεις και χωριά. Συνέχισαν για ακόμα μια ώρα και, τελικά,

έφτασαν στους πρόποδες βουνών. Αυτά, σκέφτηκε ο Πολ, *πρέπει να είναι τα βουνά δυτικά του ποταμού Σάρηακ. Βρισκόμαστε σχεδόν στα σύνορα του Βασιλείου Τάρσαζ.*

Το όχημα σταμάτησε. Οι Ιεράρχες και ο Τάμπριελ βγήκαν.

Ο Πολ τούς μιμήθηκε, τυλίγοντας την κάπα του γύρω του. Έκανε ψύχρα. «Εδώ είμαστε;»

«Θα περπατήσουμε λίγο ακόμα,» είπε ο Τάμπριελ.

Και ξεκίνησαν, ακολουθώντας ένα ορεινό μονοπάτι το οποίο ίσα που φαινόταν καθώς σκαρφάζανε στο πλάι μιας πλαγιάς.

«Τι είναι αυτό που θέλεις να μου δείξεις;» ρώτησε ο Πολ. «Κανένα καινούργιο Ρήγμα; Υπερδιαστασιακός στρόβιλος;»

«Κάτι τέτοιο.»

«Μιλάς σοβαρά; Έχουν αρχίσει πάλι να συμβαίνουν τέτοιες μαλακίες εδώ;»

«Δεν είναι τόσο επικίνδυνα τα πράγματα όσο τότε, αλλά είναι κάτι που πρέπει να δεις. Μπορεί να έχεις να μου δώσεις κάποιες πληροφορίες.»

«Το αμφιβάλλω. Εσύ είσαι ο Προφήτης' και μάγος, επιπλέον.»

«Εσύ, όμως, ήσουν πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ.»

Τέλος πάντων... Ο Πολ δεν θέλησε να διαφωνήσει. «Και γιατί, προτού φύγουμε, μου είπες ότι ίσως να συναντήσουμε κίνδυνο;»

«Διότι δεν αποκλείεται να συμβεί,» απάντησε ο Τάμπριελ, χωρίς να εξηγήσει τίποτα περισσότερο.

Η περιέργεια του Πολ ολοένα και μεγάλωνε.

Και το ορεινό μονοπάτι γινόταν ολοένα και πιο απόκρημνο. Αν γλιστρούσες κι έπεφτες στην πλαγιά, το μόνο που ίσως μπορούσε να σε σώσει ήταν τα αειθαλή δέντρα. Αλλά το πιθανότερο ήταν ότι θα κοπανούσες επάνω τους και θα έσπαγες τα κόκαλά σου.

Σε σκοτοπεριοχές τριγυρίζω, συνεχώς, παρατήρησε ο Πολ. Η ιστορία της ζωής μου...

Η εμφάνιση των Παντοκρατορικών τον έπιασε απροετοίμαστο.

Περίμενε, δηλαδή, κάποιον κίνδυνο, αφού ο Τάμπριελ τον είχε προειδοποιήσει' αλλά δεν περίμενε αυτούς. Πώς είχαν κατορθώσει να φτάσουν ως εδώ, μέσα στη Νόρχακ;

Οι λευκοντυμένοι πολεμιστές παρουσιάστηκαν κι από τις δυο μεριές του μονοπατιού, ξεπροβάλλοντας πίσω από τα δέντρα και σημαδεύοντας τον Πολ και τους συνταξιδιώτες του με τουφέκια.

«Ακίνητοι!» φώναξε ένας. «Αφήστε τα όπλα σας στο έδαφος! *Τώρα!*»

Ο Πολ κοίταξε τον Τάμπριελ.

Εκείνος έμοιαζε θυμωμένος, χωρίς να το δείχνει πολύ. Ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα εκφραστικός, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Πολ.

«Κανένα εναλλακτικό σχέδιο, Μεγάλε Προφήτη;»

«Φοβάμαι πως όχι, Πολ.» Ο Τάμπριελ τράβηξε το πιστόλι του και το άφησε στο έδαφος εμπρός του.

Οι Ιεράρχες τον μιμήθηκαν.

5.

Οι Παντοκρατορικοί τούς έδεσαν τα χέρια πίσω απ'την πλάτη, με χειροπέδες.

Πάλι τα ίδια... σκέφτηκε ο Πολ. *Απ'τη μια φυλακή στην άλλη. Κι όταν με αναγνωρίσουν οι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ, δεν θα περάσω καλά...*

Οι λευκοντυμένοι πολεμιστές, εξακολουθώντας να τους σημαδεύουν με τα τουφέκια τους, τους ώθησαν προς τα εκεί όπου πήγαιναν έτσι κι αλλιώς, όχι προς τα κάτω, στην αρχή του μονοπατιού.

«Δεν είσαι ο μόνος που ήξερε γι'αυτό το μέρος...» είπε ο Πολ στον Τάμπριελ.

«Έτσι φαίνεται.» Του είχαν πάρει ακόμα και το παράξενο ραβδί του. Το κρατούσε τώρα μια αξιωματικός τους.

«Τι σκατά Προφήτης είσαι;» μούγκρισε ο Πολ. «Δεν το είχες προδεί αυτό; Την άλλη φορά ήξερες ότι δεν θα κατάφερνα να σε σκοτώσω, και τώρα δεν ήξερες ότι θα μας μάγκωναν εδώ πέρα;»

«Δε 'βλέπω' τα πάντα, Πολ. Ορισμένα πράγματα είναι... κρυμμένα. Κι άλλα που 'βλέπω' ποτέ δεν πραγματοποιούνται. Το γνωρίζεις αυτό.»

«Εκείνο που γνωρίζω, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, είναι ότι τώρα γαμηθήκαμε!»

«Πες τους ποιος είσαι, μήπως και τη γλιτώσεις,» τον προέτρεψε ο Τάμπριελ, μετά από λίγο.

Ο Πολ ρουθούνισε. «Παλαβός ήσουν ανέκαθεν!... Με βρήκαν μαζί σου' θα νομίζουν ότι είμαι σύμμαχός σου.»

«Ή ότι με κατασκόπευες. Πες τους ποιος είσαι, Πολ' μπορεί να γίνει κάτι.»

«Το έχεις 'δει';»

«Όχι.»

«Ας μας καθαρίσουν μαζί, τότε...»

«Δε νομίζω να μας σκοτώσουν αμέσως,» είπε ο Τάμπριελ. «Εμένα, ειδικά, θα με κρατήσουν' είμαι βέβαιος. Η Παντοκράτειρα θα με θέλει ζωντανό. Κι ο Ελκράσ'ναρχ το ίδιο, κατά πάσα πιθανότητα.»

Ο Πολ δεν μίλησε. Τι νόημα είχε τώρα να το παίξει πως κατασκόπευε τον Τάμπριελ; Οι Υπερασπιστές θα μάθαιναν, αργά ή γρήγορα, ότι ο Τάμπριελ τον είχε φυλακίσει. Πιθανώς ήδη να το ήξεραν. *Σιγά μη μ'αφήσουν να ζήσω.* Πιο πολλές πιθανότητες να σωθεί είχε αν έμενε σιωπηλός. Αν δεν τον πρόσεχαν.

Αισθανόταν σαν να βρισκόταν μέσα σε όνειρο, καθώς οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας τούς ανέβαζαν ολοένα και πιο ψηλά στο βουνό. Και ήταν καρτερικός και παρατηρητικός, μήπως του παρουσιαζόταν καμια ευκαιρία. Έμοιαζε, όμως, αδύνατο να ξεφύγει. Γύρω του υπήρχαν μονάχα κρημνοί' όπου κι αν πήγαινε θα τσακιζόταν, αν πρώτα δεν τον πυροβολούσαν.

Οι Παντοκρατορικοί σταμάτησαν, τελικά, σ'ένα μικρό οροπέδιο, όπου ο αέρας φουσούσε δυνατά και λόγχιζε σαν παγωμένα ξίφη. Εκεί, ένα ελικόπτερο ήταν προσγειωμένο. Επάνω του δεν είχε το σύμβολο της Παντοκράτειρας, παρατήρησε ο Πολ. Γι'αυτό οι στρατιώτες της είχαν καταφέρει να έρθουν ως εδώ; Κανείς δεν είχε προσέξει ποιοι ήταν;

Επίσης, δεν υπήρχε τίποτα έκδηλα παράξενο στην περιοχή. «Δε βλέπω κανέναν υπερδιαστασιακό στρόβιλο,» είπε στον Τάμπριελ.

«Αλλού είμαστε.»

Ο Πολ μόρφασε. *Με πήρες απ'τα μουντρούμια και μ'έριξες στα χέρια του Ελκράσ'ναρχ. Καλύτερα, μου φαίνεται, ήμουν κλειδωμένος κάτω απ'το παλάτι της Φέντινκεχ.* Ο παλιός του αφέντης δεν θα τον συγχωρούσε για τις αποτυχίες του' ο Πολ ήταν βέβαιος.

Ένας λευκοντυμένος πολεμιστής άρπαξε τον Τάμπριελ από το μπράτσο και τον τράβηξε προς το ελικόπτερο. Τους άλλους τούς κράτησαν πίσω.

«Δε θα πάμε βόλτα εμείς;» ρώτησε ο Πολ τους Παντοκρατορικούς, οι οποίοι τον αγνόησαν.

«Πες τους!» του φώναξε ο Τάμπριελ, καθώς τον τραβούσαν προς το ελικόπτερο.

«Σκοτώστε τους,» πρόσταξε η αξιωματικός.

Οι στρατιώτες της σήκωσαν τα τουφέκια τους, σημαδεύοντας τους Ιεράρχες και τον Πολ.

Ωραία καταλήξαμε, γαμώ τον Μεγάλο σου Προφήτη, γαμώ!

«Πες τους, ανόητε!» φώναξε ο Τάμπριελ, λίγο προτού τον βάλουν, με τη βία, μέσα στο αεροσκάφος, που οι δύο έλικές του είχαν αρχίσει να περιστρέφονται.

Ο Πολ ατένισε τις κάννες των όπλων. *Δε γαμιέται... Δεν ήθελε, έτσι κι αλλιώς, να ξαναγυρίσει, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι μπορούσε, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι ο Ελκράσ'ναρχ θα τον συγχωρούσε – πράγμα απίθανο.*

Ο Πολ δεν ήθελε πια να είναι ελεγχόμενος απ'αυτόν τον γαμημένο δαίμονα της μάνας του Σκοτοδαίμονος.

Μπορεί, άλλωστε, ο Ελκράσ'ναρχ να μην τον καθάριζε. Μπορεί πάλι να του άλλαζε το σώμα του, το όνομά του. Μπορεί να του έσβηνε ακόμα και τη μνήμη του.

«Τι περιμένετε, καριόληδες;» φώναξε στους Παντοκρατορικούς, απορώντας που δεν είχαν ήδη πυροβολήσει. «Ρίξτε, γαμώ τις μάνες σας!»

Η αξιωματικός έκανε νόημα στους στρατιώτες να κατεβάσουν τα όπλα τους, κι εκείνοι τα κατέβασαν.

Τι σκατά...; απόρησε ο Πολ.

Η αξιωματικός ξεκούμπωσε τη λευκή στολή της, κι από μέσα αποκαλύφτηκε μια άλλη στολή: κατάμαυρη.

Τι...;

Η αξιωματικός τράβηξε το πρόσωπό της, και το πρόσωπο επιμηκύνθηκε σουρεαλιστικά. Η μάσκα έφυγε. Έπεσε στη γη. Ήταν κατάλευκη, όπως και το πραγματικό δέρμα της γυναίκας.

Η Ανταρλίδα!

«Γαμώ την πουτάνά σας, γαμώ...!» έκανε ο Πολ, σαστισμένος, μην ξέροντας προς στιγμή τι να υποθέσει.

Ο Τάμπριελ βγήκε απ'το ελικόπτερο. Η Ανταρλίδα τού έδωσε το ραβδί του, κι εκείνος πλησίασε τον Πολ.

«Τώρα,» του είπε, «μπορούμε να σ'εμπιστευτούμε, νομίζω.»

Ονειρεύομαι;

Δεν ονειρεύομαι. Δεν μπορεί.

«Θες να πεις ότι όλες αυτές οι μαλακίες ήταν... ήταν *στημένες*;» γρύλισε ο Πολ.

«Το βρήκες.»

Ο Πολ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο. Δυνατά. Ο Τάμπριελ σωριάστηκε, και το ραβδί έφυγε απ'το χέρι του.

Μια κλοτσιά στο διάφραγμα έκανε τον Πολ να διπλωθεί, νιώθοντας όλο τον αέρα να έχει φύγει από μέσα του. Ύστερα, η Ανταρλίδα τον άρπαξε απ'τα μαλλιά και ήταν έτοιμη να τον κοπανήσει με τη γροθιά της.

Αλλά ο Τάμπριελ φώναξε: «Όχι!» Ήταν σηκωμένος στα γόνατα. Και γελούσε.

Ο Τάμπριελ. Γελούσε.

Ο Πολ, προσπαθώντας ν'αναπνεύσει, σκέφτηκε: *Το ένα παράξενο διαδέχεται το άλλο, ασταμάτητα. Το ήξερα πως έπρεπε να είχα μείνει στο κελί μου...*

Ο Τάμπριελ, πιάνοντας το ραβδί του, σηκώθηκε όρθιος. «Καλωσόρισες στην Επανάσταση, Πολ.»

Ρελκάμνια

1.

Η Φενίλδα κοιτούσε γύρω της παραξενεμένη. Ένας διάδρομος τέλειου γεωμετρικού σχήματος, με μεταλλικούς τοίχους... Κι εξακολουθούσε να έχει εκείνη την αίσθηση ότι δεν βρισκόταν πια στη Ρελκάμνια.

«Κλαρκ!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, και η Φενίλδα είδε έναν άντρα να ξεπροβάλει από μια στροφή του διαδρόμου. Δεν τον αναγνώριζε. Δεν τον είχε ξαναντικρίσει ποτέ της. Είχε δέρμα κατάλευκο, μαύρα μούσια, και μακριά μαλλιά. Φορούσε μια καφετιά δερμάτινη καπαρντίνα.

«Την έφερεις, βλέπω...» είπε.

«Φενίλδα. Να σου γνωρίζω τον Κλαρκ. Είναι ο οικοδεσπότης μας εδώ.»

Ο Κλαρκ πλησίασε, δίνοντας το χέρι του στη Φενίλδα. «Γοητευμένος.»

Η Φενίλδα αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί του, διστακτικά. Της φαινόταν περίεργος, έτσι όπως δεν της είχε φανεί περίεργος ποτέ κανένας άνθρωπος. Αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα ότι ήταν *περισσότερο* περίεργος από οποιονδήποτε άλλο, απλά περίεργος μ'έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο.

«Χαίρω πολύ... Τι μέρος είναι αυτό;»

«Αυτό είναι το Φαντασκεύασμα,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Μια ενδοδιάσταση με κάποια νοημοσύνη.»

Η Φενίλδα ύψωσε τα φρύδια. «Ενδοδιάσταση με νοημοσύνη;»

«Ναι.»

«Πώς το ξέρεις ότι έχει νοημοσύνη;» Στη Φενίλδα δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα το... ευφυές στους μεταλλικούς τοίχους, στο πάτωμα, ή στο ταβάνι αυτού του διαδρόμου.

Ο Κλαρκ χαμογέλασε. «Το ξέρω. Εγώ την έφτιαξα.»

Η Φενίλδα γέλασε. «Έφτιαξες μια ενδοδιάσταση...» Η δυσπιστία ήταν καταφανής στη φωνή της.

Ο Κλαρκ δεν απάντησε, ούτε έδειξε να προσβάλλεται· την κοίταζε μάλλον διασκεδασμένος με την αντίδρασή της.

Η Φενίλδα ρώτησε: «Σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκεις;»

«Σε κανένα. Κάποτε ανήκα στους Τεχνομαθείς, αλλά αυτό δεν με χαρακτηρίζει πλέον. Ούτε θα βρεις το όνομά μου στο αρχείο της Συγκεντρωτικής Ακαδημίας Μαγικών Τεχνών, αν ψάξεις. Το έσβησα.»

«Μα, δε μπορείς να σβήσεις το όνομά σου από την Ακαδημία...»

«Δε ζήτησα την έγκρισή τους. Μπήκα στο σύστημά τους και το έσβησα. Ήταν σχετικά εύκολο, τολμώ να ομολογήσω.»

Η Φενίλδα τον κοίταζε με το στόμα μισάνοιχτο, καθώς ο Κλαρκ στρεφόταν από την άλλη και έκανε νόημα σ'εκείνη και τον Ελπιδοφόρο να τον ακολουθήσουν.

«Πού τον γνώρισες;» ρώτησε η μάγισσα.

«Ο Κλαρκ ήρθε και με βρήκε. Είναι εχθρός του Ελκράσ'ναρχ.» Ο Ελπιδοφόρος έριξε μια ματιά πίσω τους, να δει αν οι Πειθαρχικοί του Κενού είχαν έρθει, και διαπίστωσε ότι ήταν εδώ, σιωπηλοί. «Πάμε, Φενίλδα,» της είπε, και βάδισε πίσω από τον Κλαρκ.

«Του Ελκράσ'ναρχ...» άρθρωσε εκείνη καθώς περπατούσαν, στρίβοντας στην ίδια γωνία που έστριψε κι ο μάγος. Στο βάθος του διαδρόμου φάνηκαν τώρα οι Τεχνίτες, να δουλεύουν πυρετωδώς για να τον επεκτείνουν. Μεταλλικά μέλη κινούνταν με απίστευτη ταχύτητα και ακρίβεια συγχρόνως. «Τι... τι είν'αυτά;» έκανε η Φενίλδα.

«Το Φαντασκεύασμα, όπως σου είπα,» απάντησε ο Κλαρκ, που βάδιζε μπροστά τους, «είναι μια ευφυής ενδοδιάσταση. Κι αυτά τα αυτόματα που βλέπεις αποτελούν μέρος του.» Μετά, ενόσω προχωρούσαν μέσα σε γεωμετρικά τέλειους διαδρόμους, της μίλησε για το Φαντασκεύασμα όπως είχε μιλήσει και στον Ελπιδοφόρο.

Η Φενίλδα άκουγε σαστισμένη. Αν δεν τα έβλεπε όλ'αυτά μπροστά της, θα έλεγε πως επρόκειτο για έναν από τους χιλιάδες αστικούς μύθους της Ρελκάμνια.

Τελειώνοντας, ο Κλαρκ τής είπε: «Ο Ελπιδοφόρος μού λέει ότι έχεις κάποιο πρόβλημα με τον Ελκράσ'ναρχ, Φενίλδα.»

«Εννοείς, τους Υπερασπιστές...»

«Ναι. Έχεις ξανακούσει το πραγματικό τους όνομα, λοιπόν...» Ο Κλαρκ σταμάτησε να βαδίζει, στρεφόμενος να την αντικρίσει. «Δεν έχεις λόγο να τους υπηρετείς, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Αντιθέτως, έχω κάθε λόγο να τους υπηρετώ.»

«Δεν σου εξήγησε ο Ελπιδοφόρος ότι αν-;»

«Μου το είπε, ναι.»

«Και παρ'όλ'αυτά αποφάσισες να έρθεις εδώ.»

Η Φενίλδα κατένευσε. «Αν έχεις κάποια θεραπεία για τους πονοκεφάλους μου....»

«Έχεις μαζί σου το φάρμακο του Ελκράσ'ναρχ;»

«Το έχω.»

«Μπορώ να το δω; Θα πρέπει, κατ'αρχήν, να το αναλύσουμε.»

Η Φενίλδα άνοιξε την τσάντα της, έψαξε μέσα. Έβγαλε ένα κυλινδρικό μεταλλικό κουτάκι. Άνοιξε το σκέπασμά του και τράβηξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, όχι μακρύτερο από το δάχτυλό της. Το έδωσε στον Κλαρκ. «Ξετύλιξέ το.»

Ο μάγος το ξετύλιξε αργά, και στο εσωτερικό του είδε μια γυαλιστερή γκρίζα αλοιφή. «Ναι,» μουρμούρισε, «θα μπορούσε να είναι...»

«Να είναι τι;»

«Από την ουσία του Ελκράσ'ναρχ.» Το τύλιξε πάλι. «Την ίδια ουσία από την οποία φτιάχνονται και τα Δημιουργήματα.»

«Οι Υπερασπιστές φτιάχνουν τα Δημιουργήματα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Είναι μέρη του εαυτού τους. Σε εκπλήσσει;»

«Μάλλον όχι.» Ύστερα από όσα είχε μάθει για τους Υπερασπιστές, η Φενίλδα δεν μπορούσε να εκπλαγεί από κάτι τέτοιο. Ήταν λογικό, άλλωστε. Κανένας δεν ήξερε πώς φτιάχνονταν τα Δημιουργήματα· μονάχα η Παντοκράτειρα. Όπως επίσης κανένας εκτός από την Παντοκράτειρα δεν ήξερε τι ήταν οι Υπερασπιστές.

Ο Κλαρκ ένευσε. «Θα το αναλύσω μόλις φτάσουμε.» Στράφηκε, βαδίζοντας ξανά.

«Πού;» ρώτησε η Φενίλδα, καθώς εκείνη κι ο Ελπιδοφόρος τον ακολουθούσαν.

«Στο σπίτι μου.»

2.

Το Φαντασκεύασμα τούς οδήγησε σ'ένα διαμέρισμα μιας ψηλής πολυκατοικίας. Έξω από τα τζάμια φαινόταν να απλώνεται η Ατέρμονη Πολιτεία: δρόμοι και γέφυρες και οικοδομήματα και ράγες. Αεροσκάφη πετούσαν πάνω από τα χτίρια, ή ανάμεσα από αυτά που ήταν πολύ ψηλά. Οχήματα γέμιζαν τις λεωφόρους. Αμαξοστοιχίες έτρεχαν επάνω σε σιδηροδρόμους.

Φώτα μέσα στη νύχτα. Τόσα πολλά φώτα μέσα στη νύχτα... Απειλούσαν να εξαφανίσουν τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια. Ακόμα και την Ουλή, που απλωνόταν οριζόντια και βαθυκόκκινη στον σκοτεινό ουρανό, αναδίδοντας ομιχλώδεις καπνούς ολόγυρά της.

«Επιστρέψαμε στη Ρελκάμνια,» παρατήρησε η Φενίλδα. «Δεν είναι επικίνδυνα για σένα εδώ, αφού είσαι εχθρός του Ελκράσ'ναρχ;»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να με βρει,» είπε ο Κλαρκ. «Επιπλέον, μπορώ πάντα, άνετα, να φύγω, με τη βοήθεια του Φαντασκευάσματος.

»Θα πάω να αναλύσω τώρα το φάρμακο που μου έδωσες, Φενίλδα. Καθίστε εδώ μέχρι να επιστρέψω.» Και μπήκε σ'έναν σκοτεινό διάδρομο.

Η Φενίλδα και ο Ελπιδοφόρος κάθισαν στον καναπέ του καθιστικού. Οι Πειθαρχικοί του Κενού έμειναν να αιωρούνται μερικά εκατοστά πάνω από το πάτωμα· δεν έμοιαζε να κουράζονται από την ορθοστασία, όπως οι άνθρωποι.

«Εδώ μένεις τώρα;» ρώτησε η μάγισσα.

«Ναι. Προς το παρόν.»

«Πιστεύεις ότι, πραγματικά, ο Κλαρκ θα καταφέρει να νικήσει τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Δεν είναι μόνος του, Φενίλδα. Σ'το είπε κι ο ίδιος.»

Τους είχε μιλήσει για τον Κύκλο της Αλήθειας: για τον Δαίδαλο και τη Ναλτάφιρ, τους συμμάχους του. Η Φενίλδα ένευσε. «Ναι. Αλλά και πάλι...» Δεν μπορούσε εύκολα να φανταστεί τους Υπερασπιστές να χάνουν τον έλεγχό τους επάνω στη Συμπαντική Παντοκρατορία.

«Τον βοηθάει κι η Επανάσταση, φυσικά,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Και θα τον βοηθήσουμε κι εμείς. Γνωρίζουμε αρκετά πράγματα για το δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ.»

Η Φενίλδα δάγκωσε το χείλος της. Την τρόμαζε αυτή η ιδέα.

Ο Ελπιδοφόρος διέκρινε τον δισταγμό της. «Δε μπορείς να κάνεις πίσω τώρα,» της θύμισε.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη, λιγάκι απότομα.

Σε προειδοποίησα, Φενίλδα, προτού έρθεις μαζί μου, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Σ'το είπα ότι δεν θα μπορούσες να επιστρέψεις στην Παντοκράτειρα.* «Δε σ'ανάγκασα να έρθεις, Φενίλ-»

«Δεν είπα αυτό. Αν μπορούν να βρουν θεραπεία για μένα, θα πήγαινα μαζί τους ούτως ή άλλως.»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε από τον καναπέ. Βάδισε προς την κάβα. «Δε χρωστάμε τίποτα στον Ελκράσ'ναρχ. Μας παγίδεψε και τους δύο. Μας βασάνισε. Μας έκανε πιόνια του.» Γέμισε δύο ποτήρια με Κρύο Ουρανό. «Και ξέρουμε ότι κι η Παντοκράτειρα είναι πιόνι του επίσης.» Επέστρεψε στον καναπέ, δίνοντας το ένα ποτήρι στη Φενίλδα.

Εκείνη το πήρε και ήπие μια μικρή γουλιά. Έβγαλε την τσάντα της από τον ώμο και την άφησε παραδίπλα. Χαλάρωσε λιγάκι.

«Αυτό εδώ είναι που αποτρέπει την επαφή του μαζί μου.» Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τα επάνω κουμπιά του πουκαμίσου του και τράβηξε από μέσα το περιδέραιο που του είχε δώσει ο Κλαρκ: τη συσκευή που αποτελείτο από γρανάζια, κυκλώματα, και μια ημίρρευστη μορφή ενέργειας.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε κοιτάζοντάς την.

«Δημιουργεί μια ενδοδιάσταση γύρω μου, με συνθήκες Πορφυρού Κενού.»

«Πορφυρού Κενού; Δεν το νομίζω.»

«Αυτό είπε ο Κλαρκ.» Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στους δύο Πειθαρχικούς. «Επιπλέον–»

Η Άϊνιρ τον διέκοψε: «Οι συνθήκες δεν είναι ακριβώς ίδιες μ'αυτές του Πορφυρού Κενού, αλλά μοιάζουν. Πολύ. Διαφορετικά, δεν θα μπορούσαμε να υπάρξουμε εδώ.»

Η Φενίλδα ήταν συνοφρυωμένη. «Τι ακριβώς είστε;»

«Πειθαρχικούς του Κενού μάς ονομάζουν οι περισσότεροι,» αποκρίθηκε ο Άερ'θλαρ, και σύστησε τον εαυτό του και τη σύντροφό του.

Η Φενίλδα είχε ακούσει για τους Πειθαρχικούς του Κενού. Δεν είχε, όμως, ποτέ αντικρίσει κανέναν τους, παρότι είχε κάποτε πάει στο Πορφυρό Κενό. Είχε δει μόνο τους Κρά'αν – τα εντομοειδή, ανθρωπόμορφα πλάσματα που ορισμένοι αποκαλούσαν «Μυρμήγκια του Κενού», αλλά οι ίδιοι οι Κρά'αν απεχθάνονταν αυτό τον τίτλο.

«Νόμιζα ότι ίσως να ήσασταν μύθος.»

«Δεν είμαστε μύθος,» τη διαβεβαίωσε η Άϊνιρ. Και ούτε εκείνη ούτε ο Άερ'θλαρ είπαν τίποτε άλλο για τον εαυτό τους ή για το μυστηριώδες είδος τους.

Σιγή έπεσε για μερικές στιγμές στο δωμάτιο.

Μετά, η Φενίλδα ρώτησε: «Μπορώ να το δω;» κοιτάζοντας το φυλαχτό επάνω στο στέρνο του Ελπιδοφόρου.

Εκείνος το έβγαλε απ'το λαιμό του και της το έδωσε.

Η Φενίλδα το κράτησε μέσα στα χέρια της. Τι παράξενη αίσθηση που είχε... Μέταλλα, και μια μορφή ενέργειας που ήταν σταθερή κάτω από τα δάχτυλά της αλλά, συγχρόνως, κουνιόταν χωρίς να φαίνεται να κινείται. Η Φενίλδα ένιωθε ένα μυρμήγκιασμα στο δέρμα της εκεί όπου άγγιζε την ενέργεια. *Πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα;* Γρανάζια γύριζαν, ορισμένα γρήγορα, ορισμένα αργά· κυκλώματα βρίσκονταν σε λειτουργία· ενέργεια έρρεε. Το ένα επίπεδο πίσω από το άλλο, κρυμμένο ή μισοκρυμμένο. Πόσα επίπεδα είχε η μικροσκοπική αυτή συσκευή;

«Μοιάζει... απίστευτα πολύπλοκη.»

Ο Ελπιδοφόρος δεν μίλησε. Κι εκείνου τού έμοιαζε απίστευτα πολύπλοκο το φυλαχτό του Κλαρκ, αλλά δεν είχε τολμήσει να κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να το κατανοήσει. Τι ελπίδες μπορεί να είχε; Ο Κλαρκ ήταν κάτι πιο εξελιγμένο από Τεχνομαθής μάγος, άλλωστε, ενώ ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε ούτε πώς υφαινόταν το πιο απλό ξόρκι.

Η Φενίλδα δεν είχε πάρει καθόλου τα μάτια της από τη συσκευή καθώς είχε μιλήσει, και τώρα υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Οι πληροφορίες που ήρθαν στο μυαλό της ήταν για μια μορφή ενέργειας τελείως άγνωστη. Πού είχε πάει ο Κλαρκ και την είχε βρει; Δεν ήταν κάποια ενέργεια καταγεγραμμένη στα αρχεία του τάγματος των Ερευνητών, και το τάγμα ισχυριζόταν ότι είχε καταγεγραμμένο τουλάχιστον το 85% των ενεργειακών μορφών του σύμπαντος. Φυσικά, άφηναν ανοιχτό ένα 15% γιατί όλοι γνώριζαν ότι το σύμπαν ήταν ατέρμονο και κανείς ποτέ δεν μπορούσε να το έχει εξερευνήσει ολόκληρο.

Η Φενίλδα επέστρεψε τη συσκευή στον Ελπιδοφόρο, ο οποίος την πέρασε πάλι γύρω απ'το λαιμό του και την έκρυψε μέσα στο πουκάμισό του.

«Ο Κλαρκ μού είπε ότι υπάρχει τρόπος να διώξω αυτό που ο Ελκράσ'ναρχ φύτευσε στο μυαλό μου, ώστε να μη χρειάζομαι πλέον καθόλου το φυλαχτό.»

«Τι τρόπος;»

Ο Ελπιδοφόρος τής εξήγησε.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Λίγο θεωρητικά δεν είναι όλ'αυτά;»

«Αφού το λέει ο Κλαρκ, τον πιστεύω. Μέχρι στιγμής, ό,τι—»

Είδαν τον μάγο να έρχεται πάλι στο σαλόνι. Είχε βγάλει την καπαρντίνα του, και τώρα φορούσε μόνο μαύρη μπλούζα και γκριζο παντελόνι. «Το ανέλυσα,» είπε, καθίζοντας σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού, αντίκρυ τους. «Και, δυστυχώς, νομίζω πως είναι φτιαγμένο από την ουσία του Ελκράσ'ναρχ.»

«Γιατί 'δυστυχώς';» ρώτησε η Φενίλδα.

«Διότι δεν έχω τρόπο να την αναπαράγω.»

Η Φενίλδα πετάχτηκε όρθια. «Δε μπορείς, δηλαδή, να με βοηθήσεις;» Είχε έρθει άδικα εδώ; Και τώρα ήταν, γι'ακόμα μια φορά στη ζωή της, παγιδευμένη;

«Μπορώ,» της είπε ο Κλαρκ. «Απλά θα πρέπει να βρούμε μια άλλη ουσία που να κάνει την ίδια δουλειά.»

«Δεν υπάρχει τέτοια ουσία! Νομίζεις ότι δεν έχω ψάξει;»

«Δεν έχεις ψάξει εκεί που μπορώ να ψάξω εγώ–»

Η Φενίλδα ήταν θυμωμένη. «Τι είσαι, τέλος πάντων; Πώς είναι δυνατόν να αγνοείς τα μαγικά τάγματα; Και πώς είναι δυνατόν να φτιάχνεις πράγματα σαν το Φαντασκεύασμα και σαν το φυλαχτό που έδωσες στον Ελπιδοφόρο;»

«Είμαι κάποιος που έχει κατανοήσει την αληθινή φύση της μαγείας.»

Η Φενίλδα κάθισε πάλι. «Και οι άλλοι μάγοι δεν ξέρουν την αληθινή φύση της μαγείας;» Τι έλεγε αυτός ο τύπος; Ήταν δυνατόν να λέει τέτοιες εξωφρενικότητες;

«Γνωρίζουν μόνο μια μέθοδο, και δεν θέλουν να προχωρήσουν πέραν αυτής. Δεν υπάρχει, ουσιαστικά, περιορισμός στο τι μπορεί να κάνει ένας μάγος, Φενίλδα: στο πόσες μεθόδους μπορεί ν'ανακαλύψει. Τα μαγικά τάγματα οικοδομήθηκαν επάνω στον φόβο. Τον φόβο της εξερεύνησης–»

«Είμαι Ερευνήτρια, Κλαρκ. Μου μιλάς για 'φόβο της εξερεύνησης';»

«Ακόμα και οι Ερευνητές δεν πηγαίνετε εκεί όπου πραγματικά έχει σημασία να πας. Η έρευνά σας δεν είναι παρά επιφανειακή.»

«Και πού έχει σημασία να πας;»

«Στη φύση της πραγματικότητας. Γιατί νομίζεις ότι πολεμάμε τον Ελκράσ'ναρχ, και γιατί νομίζεις ότι ο Ελκράσ'ναρχ κάνει όλα όσα κάνεις; Το ποιος ελέγχει τη φύση της πραγματικότητάς μας είναι το ζητούμενο. Εκεί παίζεται το Μεγάλο Παιχνίδι.»

«Φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω, Κλαρκ.»

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Δε βλέπεις τι προσπαθεί να επιτύχει ο Ελκράσ'ναρχ με το όπλο του που αποκαλεί 'Συμπαντική Παντοκρατορία'; Προσπαθεί να τους κάνει όλους ίδιους. Στη Ρελκάμνια, το έχει ουσιαστικά καταφέρει. Ελέγχει απόλυτα τα πράγματα εδώ—»

«Αλλά όχι εσένα.»

«Εγώ δεν είμαι παρά ένα ενοχλητικό έντομο στην άκρη της πατούσας του. Ποιο άλλο ενοχλητικό έντομο ξέρεις μέσα στη Ρελκάμνια; Νομίζεις ότι ο Ελκράσ'ναρχ δεν θα μπορούσε οποιαδήποτε στιγμή να κάνει οτιδήποτε σε τούτη διάσταση; Να σκοτώσει τον οποιονδήποτε; Να διαλύσει την οποιαδήποτε εταιρεία; Να δημιουργήσει την οποιαδήποτε οργάνωση; Να φτιάξει έναν άρχοντα και, μετά από δυο μέρες, να τον καταστρέψει;

»Ο Ελκράσ'ναρχ είναι ο αρχιτέκτονας του οικοδομήματος που αποκαλούμε Ρελκάμνια. Εμείς είμαστε τα κομμάτια που προσαρμόζει και αναπροσαρμόζει στον μηχανισμό του. Μπορεί και το κάνει επειδή όλοι στη Ρελκάμνια βιώνουν περίπου την ίδια πραγματικότητα, κι αν ο Ελκράσ'ναρχ θέλει να βιώσουν μια ελαφρώς διαφορετική πραγματικότητα, κατασκευάζει ένα γεγονός και μετά εξαπλώνει την ύπαρξή του. Κάπως έτσι.» Ο Κλαρκ έβγαλε ένα λεπτό σφύριγμα απ'τα χείλη του, και ο τηλεοπτικός δέκτης ψηλά στη γωνία του καθιστικού άνοιξε στο κανάλι *Ρελκάμνια Νέα*.

Έλεγαν τις μεταμεσονύκτιες ειδήσεις.

Η τηλεπαρουσιάστρια μιλούσε: «...νομίζοντας ότι επρόκειτο για απάτη.

»Εν τω μεταξύ, το μποτιλιάρισμα που είχε προκληθεί στην Τρίτη Οδό, στο κέντρο της Χαρμόσυνης, εξαιτίας της ανατροπής του βυτιοφόρου και της έκρηξης—»

Μ'ένα σφύριγμα του Κλαρκ, ο τηλεοπτικός δέκτης έκλεισε.

Η Φενίλδα δεν μιλούσε. Άκουγε τον παράξενο μάγο μην ξέροντας ποια θα έπρεπε να ήταν η αντίδρασή της. Σίγουρα, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μπορούσαν να επηρεάζουν τις μάζες. Και, σίγουρα, σκοπός του Ελκράσ'ναρχ ήταν να ελέγχει τον κόσμο. Αλλά μήπως ο Κλαρκ το πήγαινε λιγάκι μακριά;

Ο μάγος είπε: «Ο Ελκράσ'ναρχ θέλει να εξαπλώσει την επιρροή του σ'ολόκληρο το σύμπαν. Γιατί να μην είναι η μία διάσταση ίδια, ή τουλάχιστον παρόμοια, με την άλλη; Γιατί να μη μοιάζουν μεταξύ τους και

με τη Ρελκάμνια; Γιατί όλοι οι άνθρωποι του σύμπαντος να μην πιστεύουν ότι όλες οι διαστάσεις είναι, κατά βάση, μία; Όχι μόνο σαν τη Ρελκάμνια, αλλά η Ρελκάμνια; Μια τεράστια Ρελκάμνια, παντού; Κι από εκεί, γιατί όχι και ένας κόσμος; Ένας Ενιαίος Κόσμος;»

«Ενιαίος Κόσμος; Μιλάς για τη θεωρία;»

«Θεωρία, Φενίλδα; Πιστεύεις ότι πρόκειται μονάχα για μια απλή θεωρία;»

«Ο Ελκράσ'ναρχ αποσκοπεί να αναδημιουργήσει τον Ενιαίο Κόσμο;»

Ο Κλαρκ κατένευσε. «Και ξέρει ότι μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να το καταφέρει. Γνωρίζει το μυστικό που γνωρίζουμε κι εμείς, ο Κύκλος της Αλήθειας; ότι εμείς οι ίδιοι φτιάχνουμε την πραγματικότητά μας. Αν ο Ελκράσ'ναρχ μάς κάνει να πιστέψουμε σε μια άλλη πραγματικότητα, τότε αυτή η πραγματικότητα θα γίνει αληθινή.»

«Ανοησίες,» είπε η Φενίλδα, που δεν μπορούσε να παραδεχτεί τόσο εξωφρενικά πράγματα. «Κι επιπλέον, γιατί να θέλει να τα κάνει όλ'αυτά;»

«Για να μη χρειάζεται πια την Παντοκράτειρα.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Χρειάζεται την Παντοκράτειρα;»

«Αν δεν τη χρειαζόταν, λες να την είχε να κάθεται εκεί που κάθεται, στον θρόνο της; Η Παντοκράτειρα είναι η πλοηγός του στην πραγματικότητά μας.»

3.

Ο Κλαρκ έδωσε ένα δωμάτιο στη Φενίλδα για να περάσει τη νύχτα.

«Θ'αρχίσουν να μ'αναζητούν αργά ή γρήγορα – μάλλον γρήγορα,» τον προειδοποίησε εκείνη.

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο μάγος. «Εδώ κανένας δεν πρόκειται να σε βρει. Ξεκουράσου, ήσυχη.»

Για να το έλεγε κάτι θα ήξερε, σκέφτηκε η Φενίλδα καθώς ήταν τώρα μόνη της στο υπνοδωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο Κλαρκ. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο, και πλάι του, στο κομοδίνο, υπήρχε ένα όμορφο αμπαζούρ. Στον τοίχο ήταν μια ξύλινη ντουλάπα. Η Φενίλδα την άνοιξε και είδε ότι πίσω από το μοναδικό της φύλλο ήταν ένας ψηλός καθρέφτης. Κατά τα άλλα, η ντουλάπα ήταν άδεια. Δίπλα της βρισκόταν μια μικρή πόρτα· η Φενίλδα την άνοιξε κι αυτήν και μέσα είδε ένα μπάνιο, ούτε πολύ μικρό ούτε όμως και μεγάλο.

Χασμουρήθηκε. Ήταν κουρασμένη και ζαλισμένη. Είχαν ξαφνικά συμβεί ένα σωρό πράγματα. Η ζωή της είχε – πάλι – αλλάξει απροειδοποίητα. Και ο Κλαρκ τής είχε γεμίσει το κεφάλι μ'ένα σωρό καινούργιες ιδέες, τις οποίες το μυαλό της δεν είχε χρόνο να επεξεργαστεί όπως όφειλε.

Η Φενίλδα αισθανόταν τον φριχτό πονοκέφαλό της να επιστρέφει. Έβγαλε ένα από τα τυλιγμένα χαρτάκια απ'την τσάντα της, το ξετύλιξε, και πίεσε την αλοιφή πάνω στο μέτωπό της. Το δέρμα της απορρόφησε το φάρμακο, και ο πονοκέφαλος διαλύθηκε.

Τα τυλιγμένα χαρτάκια ήταν περιορισμένα, όμως. Αν ο Κλαρκ δεν έβρισκε θεραπεία όπως είχε υποσχεθεί... *Θα βρει. Δεν μπορεί να μη βρει. Μου το υποσχέθηκε. Μου το υποσχέθηκε.* Ήταν πολύ τρομαχτική η σκέψη ότι ο μάγος δεν θα κατάφερνε να τη βοηθήσει, έτσι η Φενίλδα την παραμέρισε απ'το μυαλό της. Αν δεν την παραμέριζε, υποψιαζόταν ότι θα την ξανάπιανε πονοκέφαλος, και τότε τα αποθέματα του φαρμάκου της θα μειώνονταν κι άλλο...

Γδύθηκε και πήγε στο μπάνιο. Έκανε ένα γρήγορο ντους και τυλίχτηκε με τη μεγάλη πετσέτα που βρήκε εκεί.

Υστερα, ξάπλωσε στο κρεβάτι. Κοιτάζοντας το ταβάνι.

Τώρα, Φενίλδα, είσαι αποστάτρια, είπε στον εαυτό της, προσπαθώντας να συνηθίσει σ'αυτή την αλλόκοτη ιδέα. *Αποστάτρια... Επαναστάτρια...*

Τι παράξενο...

Δεν είχε καθόλου χρόνο να το σκεφτεί. Και κάτι τέτοιο δεν χρειαζόταν, κανονικά, περισσότερη σκέψη;

4.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε στο δικό του δωμάτιο μέσα στο διαμέρισμα του Κλαρκ. Στο δωμάτιο που ο μάγος τού είχε παραχωρήσει από χτες. Οι Πειθαρχικοί του Κενού δεν ήρθαν μαζί του· έμειναν έξω. Η επίδραση του φυλαχτού του ήταν αρκετά μεγάλη για να εκτείνεται πέραν του δωματίου. Ωστόσο ο Ελπιδοφόρος αμφέβαλλε αν εκτεινόταν σ'ολόκληρο το διαμέρισμα του Κλαρκ.

Ακόμα δεν είχε καταλάβει πόσο μεγάλο ακριβώς ήταν το σπίτι του μάγου, και υποπτευόταν ότι αυτό οφειλόταν σε κάποια μαγεία που είχε εκείνος υφάνει. Κάποια απάτη των αισθήσεων, πιθανώς. Το δια-

μέρισμα έδινε στον Ελπιδοφόρο την εντύπωση πως ήταν απέραντο και λαβυρινθώδες αλλά, συγχρόνως, μετρίου μεγέθους και σχετικά απλό στο σχέδιό του. Δύο πράγματα αδύνατον να ισχύουν ταυτόχρονα. Γι'αυτό κιόλας ο Ελπιδοφόρος πίστευε ότι επρόκειτο για κάποια αριστοτεχνικά καμωμένη ψευδαίσθηση.

Παρ'όλ'αυτά, δε νόμιζε ότι θα είχε δυσκολία να βρει το δωμάτιο που ο Κλαρκ είχε παραχωρήσει στη Φενίλδα, αν ήθελε.

Έβγαλε το φυλαχτό απ'τον λαιμό του και το άφησε πάνω στο κομοδίνο. Γδύθηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι για να κοιμηθεί.

Σύντομα, Ελκράσ'ναρχ, σκέφτηκε. Σύντομα το τέλος σου έρχεται.

Μέχρι στιγμής δε νόμιζε ότι είχε καμία ελπίδα να αποτινάξει τον έλεγχο των Υπερασπιστών από πάνω του – πόσω μάλλον να τους κατατροπώσει. Το όνομα που οι ίδιοι τού είχαν δώσει – *Ελπιδοφόρος* – φάνταζε ειρωνικό. Και κατά πάσα πιθανότητα αυτό είχαν κι εκείνοι στο μυαλό τους. Ή, τουλάχιστον, έτσι πίστευε.

Τώρα, όμως, τα πράγματα είχαν αλλάξει. Τώρα, *όντως* υπήρχε ελπίδα.

Ελπιδοφόρος...

Ελπίδα, και για τον εαυτό του και για όλους όσους είχαν υποδουλώσει οι Υπερασπιστές – είτε γνώριζαν πως ήταν υποδουλωμένοι είτε όχι.

Σύντομα, Ελκράσ'ναρχ...

Και ήταν και η Φενίλδα εδώ, σύμμαχος κι εκείνη. Το γεγονός χαροποιούσε τον Ελπιδοφόρο. Είχε περάσει από κάμποσες περιπέτειες με τη μάγισσα, και νόμιζε πως κι η Φενίλδα τον συμπαθούσε.

Αν δεν ήταν μόνο εκείνος ο καταραμένος ιός μέσα στον οργανισμό του....

Αναρωτήθηκε αν ο Κλαρκ μπορούσε να κάνει κάτι γι'αυτό. Θα τον ρωτούσε, αύριο.

Ο Ελπιδοφόρος κοιμήθηκε, νιώθοντας πιο καλά από ό,τι είχε αισθανθεί ποτέ του ίσως.

5.

Το πρωί, συναντήθηκαν στο καθιστικό. Στο τραπέζι κάποιος είχε σερβίρει πρωινό, πολύ προτού σηκωθούν. Ο Κλαρκ; Κάποιος μηχανικός υπηρέτης του; Κάποιος άλλος;

Ο Ελπιδοφόρος φορούσε καινούργια ρούχα: μια απλή γκριζα στολή των Εργολάβων Ύδρευσης Ρελκάμνια. *E.Y.P.* έγραφε επάνω στο δεξί στήθος. Ο Κλαρκ, όταν του την είχε δώσει (μαζί με άλλα ρούχα), του είχε πει χαμογελώντας ότι ο άνθρωπος έπρεπε να ξέρει να παίρνει πολλές μορφές. Ο Ελπιδοφόρος δεν μπορούσε να διαφωνήσει – άλλωστε, τον κυνηγούσαν.

Η Φενίλδα ήταν ντυμένη με το νυχτερινό φόρεμα που φορούσε και χτες. Στο δωμάτιό της δεν υπήρχαν άλλα ρούχα.

«Δε σου έδωσε ο Κλαρκ τίποτ'άλλο να φορέσεις;»

«Όχι.»

«Θέλεις να σου φέρω απ'τα δικά μου ρούχα;»

Η Φενίλδα αισθάνθηκε αμηχανία προς στιγμή· τα γαλανά της μάγουλα σκούρυναν λιγάκι. «Δε χρειάζεται. Θα... θα μου φέρει σύντομα, υποθέτω.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Φαίνεται να έχει πόρους.»

«Τα περισσότερα είναι κλεμμένα, μάλλον,» είπε η Φενίλδα, καθώς έτρωγαν αργά το πρωινό τους.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Μπορεί κι εμφανίζεται όπου θέλει με το Φαντασκεύασμα. Τι υπάρχει για να τον σταματήσει απ'το να κάνει το στιδήποτε;»

«Το στιδήποτε; Κάτι πρέπει να υπάρχει, Φενίλδα.»

Ο Κλαρκ μπήκε τότε στο καθιστικό, καλημερίζοντάς τους.

«Καλημέρα, μάγε,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος.

«Πώς κοιμήθηκες;» ρώτησε ο Κλαρκ τη Φενίλδα, καθίζοντας κοντά τους στο τραπέζι.

«Καλά. Αλλά δεν έχω άλλα ρούχα.»

«Θα το φροντίσουμε αυτό, μην ανησυχείς. Είναι το πιο εύκολο.»

«Μπορώ να σου μιλήσω για κάτι, μάγε; Κάτι αρκετά σημαντικό για μένα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, καθώς ο Κλαρκ έβαζε πορτοκαλάδα για τον εαυτό του.

«Πες μου.»

«Γνωρίζεις ότι είμαι μολυσμένος από έναν ιό;»

Ο Κλαρκ τον λοξοκοίταξε πίνοντας μια γουλιά απ'την πορτοκαλάδα του. «Όχι.»

Ο Ελπιδοφόρος τού εξήγησε πως είχε μολυνθεί απ'αυτό τον ιό όταν είχε ταξιδέψει στη διάσταση που ήταν γνωστή ως Έτκρυ'ο. «Μια μικρή

διάσταση όπου μπορείς να φτάσεις μέσω Συμπλέγματος. Είναι γεμάτη βαθιά νερά και νησίδες—»

«Γνωρίζω την Έτκρυ'ο.»

Ο Ελπιδοφόρος τού είπε πως οι Υπερασπιστές φοβόνταν ότι ίσως να ερχόταν σε επαφή με τον ιό, γι'αυτό κιόλας του είχαν κάνει ό,τι του είχαν κάνει, ώστε να μπορούν να τον ελέγχουν. Ήταν, ουσιαστικά, ένα μέτρο ασφάλειας. «Ο ιός δεν είναι ενεργός μέσα μου. Είμαι απλά φορέας του. Μπορώ, όμως, να τον μεταδώσω με το αίμα και τη συνουσία, απ'ό,τι μου έχουν πει οι Υπερασπιστές.»

«Και τι κάνει αυτός ο ιός;»

«Ο ιός είναι, στην πραγματικότητα, ένας θεός από τον Ενιαίο Κόσμο, ο οποίος προσπαθεί να εξαπλώσει τον εαυτό του. Όταν βρίσκεται ενεργός μέσα σου, καταλαμβάνει το μυαλό σου. Οι Υπερασπιστές φοβούνται ότι, αν αφεθεί ανεξέλεγκτος, μπορεί να κυριαρχήσει σε μια ολόκληρη διάσταση κάνοντας αντίγραφα του εαυτού του.»

«Δίκιο έχουν,» είπε ο Κλαρκ. «Αν όντως πρόκειται για θεό του Ενιαίου Κόσμου, είναι κάτι πολύ επικίνδυνο. Έπρεπε να μου το είχες αναφέρει αυτό από πριν, Ελπιδοφόρε.»

«Δεν το είχες καταλάβει ότι υπάρχει αυτό το παράσιτο μέσα μου;»

«Πώς να το καταλάβω;»

«Πώς ήξερες ότι ο Ελκράσ'ναρχ με ελέγχει;»

«Αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο να το εντοπίσει ένας άνθρωπος με τις γνώσεις μου. Για το άλλο, όμως, χρειάζεται βιολογική ανάλυση.»

«Μπορείς να σκοτώσεις τον ιό;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεδομένου ότι πρόκειται για θεό του Ενιαίου Κόσμου, αυτό θα είναι υπερβολικά δύσκολο – αν μπορεί να γίνει καν. Και το γεγονός ότι ο Ελκράσ'ναρχ δεν το έκανε ήδη δεν είναι ενθαρρυντικό.»

Η Φενίλδα είπε: «Ο Ελκράσ'ναρχ ίσως να ήθελε ο ιός να υφίσταται μέσα σε έναν άνθρωπο, για δικούς του σκοπούς. Μπορεί να σκεφτόταν κάποτε να τον εκμεταλλευτεί κάπως.»

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Θα το εξετάσουμε. Αλλά πρώτα πρέπει να δούμε τι μπορεί να γίνει για σένα, Φενίλδα. Είσαι πρόθυμη να υποβληθείς σε κάποιους ελέγχους σχετικά με τη φύση του πονοκεφάλου σου;»

«Εκτός αν είναι επικίνδυνοι, ναι.»

«Τι ξεκινά τον πονοκέφαλο; Ή, μήπως, έρχεται από μόνος του;»

«Τουλάχιστον μία φορά την ημέρα έρχεται. Κι επίσης, όταν είμαι πιεσμένη, ή φοβισμένη, ή ζαλισμένη...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Καταλαβαίνεις.»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Περίπου όπως κι ένας κανονικός πονοκέφαλος.»

«Πολύ πιο έντονος, όμως. Πολύ πιο έντονος. Και δε νομίζω ότι θα σταματούσε από μόνος του αν δεν έβαζα επάνω μου το φάρμακο των Υπερασπιστών.»

«Το έχεις δοκιμάσει;»

«Όχι.»

«Δεν έχεις αφήσει ποτέ τον πονοκέφαλο να περάσει από μόνος του;»

«Δεν μπορεί να περάσει από μόνος του, Κλαρκ. Θα με σκότωνε αν τον άφηνα.»

Ο Κλαρκ φάνηκε συλλογισμένος καθώς έτρωγε μια μπουκιά απ'το πρωινό του.

Σάρντλι

1.

Η Ανεμόφθαλμη προθυμοποιήθηκε να έρθει μαζί του, όταν της είπε πως θα πήγαινε να μιλήσει στον θείο της, τον Αστροφώτιστο τον Τρίτο.

«Είσαι σίγουρη;»

«Εννοείται. Τι θα κάνω εδώ χωρίς εσένα;»

Είχε κάποιο δίκιο, όφειλε να ομολογήσει ο Ορείχαλκος. Κι επιπλέον, η Νισθάι ήταν η πατρίδα της. Η έδρα του Οίκου των Ουράνιων, της οικογένειάς της.

«Ωραία,» της είπε. «Αλλά εγώ θα φύγω αύριο, με την αυγή. Δε σκοπεύω να καθυστερήσω.» Τώρα ήταν νύχτα.

«Δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ανεμόφθαλμη, καθώς στέκονταν στο μεγάλο μπαλκόνι των διαμερισμάτων του, με την όμορφη θέα της λίμνης Νόλκ'βα και των ψηλών βουνών αντίκρυ τους.

«Πάμε για ύπνο, τότε.»

«Μια ερώτηση πριν από το κρεβάτι;» Η Ανεμόφθαλμη στάθηκε εμπρός του. Τα στήθη της πίεζαν το στήθος του.

Ο Ορείχαλκος, αγγίζοντας το σαγόνι της, τη φίλησε.

Η Ανεμόφθαλμη μειδίασε. Ρώτησε: «Για τι πράγμα θα μιλήσεις στον θείο μου;»

«Χρειάζομαι μισθοφόρους, Ανεμόφθαλμη – καλούς, έμπιστους μισθοφόρους – κι εκείνος, νομίζω, μπορεί να μου τους βρει.»

Η Ανεμόφθαλμη συνοφρυώθηκε, και ξαφνικές σκέψεις φάνηκαν να θολώνουν το βλέμμα της.

«Τι;» είπε ο Ορείχαλκος. «Δεν ασχολείται πλέον ο θεός σου με μισθοφορικές εταιρείες;»

«...Ασχολείται,» αποκρίθηκε εκείνη, κάπως αποπροσανατολισμένα. «Από όσο ξέρω, ασχολείται.»

«Αλλά;» Έμοιαζε να υπάρχει κάποιο *αλλά* το οποίο δεν είχε εκφράσει ακόμα.

«Ασχολείται. Απλώς εγώ δεν έχω και τόσες πολλές επαφές μαζί του,» είπε η Ανεμόφθαλμη κουνώντας το κεφάλι. Και, στρέφοντάς του την

πλάτη, βάδισε προς το εσωτερικό των διαμερισμάτων του. «Πάμε για ύπνο αφού θα ξεκινήσουμε νωρίς.»

2.

Ο μεγάλος έλικας του ελικοπτέρου περιστρεφόταν, ηχώντας δυνατά μέσα στο πρωινό.

Ο Ορείχαλκος και η Ανεμόφθαλμη, ανεβαίνοντας στην οροφή του Πολύλιθου Μεγάρου όπου ήταν προσγειωμένο το αεροσκάφος, το πλησίασαν. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι ταξιδιωτικά, αλλά ο Ορείχαλκος φορούσε και τα αναγνωριστικά του Οίκου του επάνω του, καθώς δεν μπορούσε να επισκεφτεί τον Οίκο της μητέρας του χωρίς καμία επισημότητα. Μαζί τους ήταν και τρεις υπηρέτες, όπως επίσης και τέσσερις σωματοφύλακες – όλοι τους έμπιστοι άνθρωποι, που είχαν αποδείξει την αξία τους στους Ορειβάτες. Ο Ορείχαλκος δεν πίστευε ότι θα είχε να αντιμετωπίσει καμία απειλή, αλλά, έτσι όπως τελευταία είχαν εξαπλώσει την επιρροή τους και τις δραστηριότητές τους οι επαναστάτες, δεν ήταν κανείς να το ριψοκινδυνεύει.

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» τον χαιρέτησε ο γέρο-Θάργκεκ, που στεκόταν κάμποσα βήματα πριν από το ελικόπτερο.

«Καλημέρα, Θάργκεκ. Όλα έτοιμα;»

«Βεβαίως, Άρχοντά μου. Τρεις έλεγχοι έγιναν στο σκάφος.»

«Γιατί τέτοια σχολαστικότητα;»

«Για λόγους ασφαλείας, Άρχοντά μου.»

«Τίποτα περισσότερο;» *Φοβάσαι ότι μπορεί να κρύβονται αποστάτες μέσα στο ίδιο το Πολύλιθο Μέγαρο;*

«Όχι, Άρχοντα Ορείχαλκε. Καλό ταξίδι. Είθε ο Άνβρεοθ να κρατά τους ουρανούς καθαρούς, κι ο Βάσλεοθ ν'απομακρύνει τους κινδύνους απ'το δρόμο σας.»

«Σ'ευχαριστώ, Θάργκεκ.»

Οι υπηρέτες είχαν ήδη μπει στο ελικόπτερο καθώς εκείνος μιλούσε με τον Επιτηρητή του Μεγάρου, ενώ οι σωματοφύλακες περίμεναν έξω από το σκάφος, σιωπηλοί και επιβλητικοί.

Ο Ορείχαλκος επιβιβάστηκε στο ελικόπτερο μαζί με την Ανεμόφθαλμη, και οι σωματοφύλακες τούς ακολούθησαν. Κάθισαν σε δερμάτινα καθίσματα, και οι υπηρέτες έκλεισαν τις πόρτες.

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» χαιρέτησε ο πιλότος, από το πιλοτήριο.
«Μπορούμε να ξεκινήσουμε;»

«Μπορούμε.»

Ο Ορείχαλκος είδε τον Θάργκεκ ν'απομακρύνεται, να πηγαίνει στη σκάλα της οροφής, καθώς ο έλικας άρχιζε να περιστρέφεται ολοένα και ταχύτερα σηκώνοντας δυνατό αέρα.

Το ελικόπτερο (που ήταν Παντοκρατορικής κατασκευής, ασφαλώς – ένα από τα πολλά δώρα της Παντοκράτειρας στον Οίκο των Ορειβατών) απογειώθηκε από το ελικοδρόμιο και πέταξε νότια και δυτικά. Η Σάρντλι φαινόταν τώρα σαν μικρογραφία από κάτω του.

Πέρασαν από τη Φιλτά'κβι' από τις πεδινές περιοχές νότιά της· από την ανατολική άκρη της Τρίγωνης (της ερήμου που στα δυτικά της υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος από – και *μόνο* από – τη Διάσταση του Φωτός)· από την πυκνή ζούγκλα Νισθάν'κνα... που στις νότιες παρυφές της, εκεί όπου η δημοσιά διακλαδιζόταν, ήταν οικοδομημένη η Νισθάι, με τις ψηλές πολυκατοικίες της να μοιάζουν μισοχαμένες μέσα στη βλάστηση που τις τύλιγε – αναρριχητικά φυτά στους τοίχους, δέντρα και λουλούδια στα μπαλκόνια. Πουλιά και μικρά αναρριχώμενα ζώα έκαναν τις φωλιές τους εκεί, ζώντας αρμονικά (τις περισσότερες φορές) με τους ανθρώπους.

Είχαν περάσει λίγο περισσότερο από δύο ώρες. Ήταν ακόμα πρωί· ο ήλιος δεν είχε μεσουρανήσει.

«Η πόλη των Ουράνιων είναι πιο ωραία από τη Φιλτά'κβι,» είπε ο Ορείχαλκος στην Ανεμόφθαλμη, καθώς πλησίαζαν το Μέγαρο της Ζούγκλας.

«Σου είπα να έρθεις εδώ για μερικές μέρες, να ξεκουραστείς, δε σ'το είπα;»

«Δε μπορώ να ξεκουραστώ, Ανεμόφθαλμη. Όχι τώρα.» Και απορούσε γιατί η Ανεμόφθαλμη έμοιαζε να θέλει τόσο πολύ να τον απομακρύνει από τα καθήκοντά του. Παλιότερα δεν ήταν έτσι. Ο Ορείχαλκος νόμιζε ότι, από την επίσκεψη της Παντοκράτειρας και ύστερα, παρατηρούσε κάτι το διαφορετικό στη συμπεριφορά της. *Θύμωσε που ήρθε να με δει η Αγαρίστη; Δε θα έπρεπε. Το ξέρει ότι είμαι σύζυγός της – δεν είναι τίποτα το καινούργιο.* Κι επιπλέον, ο Ορείχαλκος έπρεπε πάντοτε να είναι προσεχτικός με την Παντοκράτειρα, γιατί αντιλαμβανόταν ότι η ασφάλεια του Οίκου του – κι ολόκληρης της Σάρντλι, πιθανώς – εξαρ-

τιόταν από εκείνον. Η Ανεμόφθαλμη δεν ήταν ανόητη· σίγουρα το έβλεπε αυτό.

Πλησιάζοντας το Μέγαρο της Ζούγκλας, ο πιλότος μίλησε στον πομπό ζητώντας άδεια προσεδάφισης. Η απάντηση που έλαβε ήταν θετική, και το ελικόπτερο προσγειώθηκε σ'ένα μικρό ελικοδρόμιο, σε μια από τις οροφές του Μεγάρου. Υπηρέτες είχαν ήδη συγκεντρωθεί εκεί, και αμέσως προθυμοποιήθηκαν να οδηγήσουν τον Ορείχαλκο στη Μεγάλη Αίθουσα, ενώ θα έπαιρναν τα πράγματά του για να τα μεταφέρουν στα δωμάτια που θα του παραχωρούνταν. Εκείνος τούς ευχαρίστησε και τους άφησε να τον οδηγήσουν. Η Ανεμόφθαλμη και οι σωματοφύλακές του ήρθαν μαζί, ενώ οι υπηρέτες του πήγαν με τους υπηρέτες του Μεγάρου της Ζούγκλας.

Μέσα από διαδρόμους, σκάλες, και αίθουσες γεμάτες φυτά, ο Ορείχαλκος οδηγήθηκε στη Μεγάλη Αίθουσα, η οποία ήταν επενδυμένη με ξύλο και εντυπωσιακή μ'όλη τη βλάστησή της. Αναρριχώμενα φυτά τυλίγονταν σαν γιγάντια φίδια γύρω από τους χοντρούς κίονές της. Λουλούδια φύτρωναν μέσα σε μεγάλες πήλινες και πέτρινες γλάστρες, ορισμένα από αυτά διαθέτοντας μάτια τα οποία ανοιγόκλειναν νωχελικά καθώς παρατηρούσαν τους επισκέπτες. Ένα φυτό άπλωσε κάτι σαν πλοκάμι για ν'αγγίξει τον ώμο του Ορείχαλκου.

«Μη φοβάστε, Άρχοντά μου· είναι άκακο, και φιλικό,» του είπε ένας υπηρέτης.

Ο Ορείχαλκος ένευσε, χαμογελώντας. «Το ξέρω.»

Στο κέντρο της αίθουσας τον περίμεναν τρεις άνθρωποι: ο Ηλιόνους ο Πρώτος, ξάδελφος της μητέρας του και πατέρας της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης· η Ανεμόφθαλμη η Πρώτη, ξαδέλφη της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης· και ο Λοχαγός Βύρων Καλπάρτι, Παντοκρατορικός στρατιωτικός και σύζυγος της Ανεμόφθαλμης της Πρώτης.

«Ορείχαλκε,» είπε ο Ηλιόνους. «Καλωσόρισες στο Μέγαρο της Ζούγκλας.»

«Καλώς σας βρίσκω, θείε.» Ο Ορείχαλκος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. «Δυστυχώς, τελευταία δεν καταφέρνω να έρχομαι εδώ τόσο συχνά όσο παλιά. Ελπίζω η παρουσία των γονιών μου να αναπληρώνει τη δική μου απουσία.»

«Ασφαλώς και τους θέλουμε τους γονείς σου, αλλά η δική σου απουσία δεν αναπληρώνεται,» αποκρίθηκε ο Ηλιόνους. «Κανενός ανθρώπου η απουσία δεν αναπληρώνεται, στην πραγματικότητα.»

Ο Λοχαγός Καλπάρτι είπε: «Η άφιξή σας μας έπιασε απροετοίμαστους, Υψηλότατε.»

Υψηλότατε. Για εκείνον, ο Ορείχαλκος ήταν πριν απ' όλα σύζυγος της Παντοκράτειρας. Πρίγκιπας. «Δεν υπήρχε χρόνος να σας προειδοποιήσω. Ήρθα, ομολογουμένως, βιαστικά.»

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε ο Ηλιόνους.

«Θα ήθελα να μιλήσω στον θείο μου τον Αστροφώτιστο, αν είναι δυνατόν, θείε. Τον Αστροφώτιστο τον Τρίτο.»

«Για τι θέμα, αν επιτρέπεται;»

«Θα προτιμούσα, για την ώρα, να το κρατήσω εμπιστευτικό,» είπε ο Ορείχαλκος.

Ο Ηλιόνους ένευσε, μη δείχνοντας να προσβάλλεται.

Ο Ορείχαλκος, γρήγορα, έκρινε τις αντιδράσεις των άλλων δύο, όσο καλύτερα μπορούσε: Η Ανεμόφθαλμη η Πρώτη δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται, κοίταζε όπως και πριν, το πρόσωπό της ουδέτερο· ο Λοχαγός Καλπάρτι είχε συνοφρυωθεί ελαφρώς, τα μάτια του είχαν λιγάκι στενέψει, υποψιαζόταν ίσως, ή απλά αναρωτιόταν.

«Είναι, λοιπόν, ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος εδώ, θείε;»

«Δυστυχώς, τώρα είναι στη Φανχάι, αν δεν κάνω λάθος,» αποκρίθηκε ο Ηλιόνους. «Έχει πάει εκεί για κάτι δουλειές του.»

«Πότε θα επιστρέψει;»

«Δεν είμαι βέβαιος, Ορείχαλκε.»

Ο Ορείχαλκος κοίταξε την Ανεμόφθαλμη την Πρώτη (που, στην εμφάνιση, δεν είχε καμία ομοιότητα με τη Δεύτερη) και τον λοχαγό. Εκείνοι δεν μίλησαν. Μάλλον, ούτε αυτοί ήξεραν πότε θα επέστρεφε ο Αστροφώτιστος. *Εγώ, όμως, δεν μπορώ να περιμένω.*

«Θα πάω να τον συναντήσω, θείε. Πρέπει να του μιλήσω επείγοντως. Μπορείς να μου πεις πού θα τον βρω μέσα στη Φανχάι;»

Ο Ηλιόνους ένευσε σαν να το περίμενε αυτό. «Θα σου πω. Θα καθίσεις λίγο, πρώτα, ή θα φύγεις αμέσως;»

«Θα καθίσω,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Ο πιλότος μου πρέπει να ξεκουραστεί. Η μητέρα κι ο πατέρας μου, αλήθεια, πού είναι; Δεν είναι στο Μέγαρο;» Νόμιζε πως όταν ερχόταν εδώ θα τους συναντούσε.

«Έχουν πάει για κυνήγι, μαζί με τον Επουράνιο τον Πρώτο.»

Ο Επουράνιος ήταν αδελφός της μητέρας του Ορείχαλκου. «Μάλιστα. Θα καθίσω, λοιπόν, λίγο και μετά θα αναχωρήσω.»

Ο Ηλιόνους κοίταξε την κόρη του, την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη, καθώς βάδιζαν προς ένα μεγάλο τραπέζι. «Θα πας κι εσύ;»

«Φυσικά, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνη, και ο Ορείχαλκος είδε την ερυθρόδερμη όψη του Ηλιόνους να στραβώνει λιγάκι. Δεν ήταν υπέρ της σχέσης της κόρης του με τον Ορείχαλκο. Κι αυτό δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι δεν τον συμπαθούσε. Αντιθέτως, έμοιαζε να τον συμπαθεί πολύ. Όμως έβλεπε ότι, έτσι, η Ανεμόφθαλμη δεν πρόκειται ποτέ να παντρευόταν, ειδικά τώρα που ο Ορείχαλκος είχε γίνει σύζυγος της Παντοκράτειρας.

3.

Νότια της Νισθάι και δυτικά. Πάνω από τη μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά, όπου ταξίδευαν οδοιπόροι, ενεργειακά οχήματα, κάρα που τα τραβούσαν ζώα, καβαλάρηδες, και караβάνια με υποζύγια και μισθοφόρους φρουρούς. Πάνω από ζούγκλες, σαβάνες, έλη. Στις όχθες του μακρύ, πλατύ ποταμού Ράντραμ, ο οποίος ξεκινούσε από τα βόρεια της Σάρντλι και χυνόταν στις νότιες ακτές της.

Η Φανχάι: ένα κέντρο εμπορίου και συναλλαγής, από τα μεγαλύτερα της διάστασης· ένα μέρος όπου ήταν γνωστό ότι συγκεντρώνονταν κάμποσοι άνθρωποι κι από άλλες διαστάσεις, πέραν της Σάρντλι (και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας γνώριζαν, φυσικά, ότι κυκλοφορούσαν πολλοί επαναστάτες και άλλοι παράνομοι εδώ). Στα νότια της πόλης ήταν μια μεγάλη γέφυρα που ένωνε τις δύο όχθες του Ράντραμ, κι ένας δρόμος ξεκινούσε από εκεί, λιθόστρωτος, διασχίζοντας τα βαλτοτόπια που εκτείνονταν για πάνω από διακόσια χιλιόμετρα, ως τις ακτές της θάλασσας. Ο Τρόμος του Βάσλεοθ ονομάζονταν αυτά τα επικίνδυνα μέρη, κι όταν κάποιος ήθελε να τα διασχίσει, ποτέ δεν ξεστράτιζε από τον λιθόστρωτο δρόμο.

Το ελικόπτερο του Ορείχαλκου προσγειώθηκε στο μικρό αεροδρόμιο στα βορειοανατολικά της Φανχάι. Παρότι η πόλη ήταν πολυσύχναστη, ελάχιστοι έρχονταν ή έφευγαν με αεροσκάφη. Στη Σάρντλι δεν ήταν τόσο διαδεδομένα όσο σε άλλες διαστάσεις· έπρεπε να είσαι πάμπλουτος για να ταξιδεύεις με αεροσκάφος.

Ο πιλότος ζήτησε άδεια προσγείωσης. Χωρίς καθυστέρηση την έλαβε, και το ελικόπτερο κατέβηκε στη γη. Οι υπεύθυνοι του αεροδρομίου υποδέχτηκαν τον Ορείχαλκο με κάθε επισημότητα – καθώς, ασφαλώς, γνώριζαν ποιος ήταν – και ρώτησαν αν θα μπορούσαν να κάνουν κάτι γ' αυτόν. Οτιδήποτε. Ο Ορείχαλκος είπε ότι χρειαζόταν ένα μισθωμένο ενεργειακό όχημα για τον εαυτό του, την ξαδέλφη του, τον πιλότο, τους σωματοφύλακες, και τους υπηρέτες του. Οι υπεύθυνοι του αεροδρομίου, χρησιμοποιώντας έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, κάλεσαν αμέσως ένα όχημα από την πόλη, κι αυτό δεν άργησε να έρθει, μακρύ και τετράκυκλο, γυαλίζοντας κάτω από τον δυνατό μεσημεριανό ήλιο. Η οδηγός βγήκε και υποκλίθηκε μπροστά στον Ορείχαλκο, δηλώνοντας ότι βρισκόταν στη διάθεσή του για όσο θα ήθελε.

Ο Ορείχαλκος έβγαλε απ' το πορτοφόλι του τρία δεκάσάρντλια και της τα έδωσε. «Στον Δωδεκάψυχο,» της είπε.

Η οδηγός φάνηκε πολύ ευχαριστημένη. «Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Το δεκάσάρντλιο ήταν το ισχυρότερο χαρτονόμισμα της διάστασης.

Ο Ορείχαλκος, η Ανεμόφθαλμη, και οι άλλοι επιβιβάστηκαν στο όχημα. Η οδηγός κάθισε μπροστά στο τιμόνι, πάτησε το πετάλι, και έκανε στροφή προς την πόλη.

Οι δρόμοι της Φανχάι ήταν, ως συνήθως, συνωστισμένοι από ανθρώπους, ζώα, και οχήματα κάθε είδους. Η διαδρομή από το αεροδρόμιο μέχρι το ξενοδοχείο «Ο Δωδεκάψυχος» δεν ήταν, αντικειμενικά, μεγαλύτερη από είκοσι λεπτά· αλλά, με την κίνηση, κατάντησαν να την κάνουν σε παραπάνω από τον διπλάσιο χρόνο.

Ο Ορείχαλκος, βγαίνοντας απ' το όχημα, έδωσε στην οδηγό ένα δεκάσάρντλιο ακόμα.

«Θα σας περιμένω όπου θέλετε, Άρχοντά μου,» υποσχέθηκε εκείνη.

«Δεν ξέρω αν θα σε χρειαστώ άμεσα.»

«Όταν με χρειαστείτε μπορείτε να με καλέσετε στον πομπό του οχήματός μου. Κι αν δεν είμαι εκεί για ν' απαντήσω, αφήστε μου μήνυμα και θα σας απαντήσω μόλις το δω.» Του έδωσε το αναγνωριστικό του πομπού της.

Ο Ορείχαλκος την ευχαρίστησε και, μετά, μπήκε στον Δωδεκάψυχο μαζί με την Ανεμόφθαλμη, τον πιλότο, τους σωματοφύλακες, και τους υπηρέτες του. Οι υπεύθυνοι του πολυτελούς ξενοδοχείου έσπευσαν να τον εξυπηρετήσουν μόλις άκουσαν ποιος ήταν.

«Θέλω να μάθω αν ο θεός μου, ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος, βρίσκεται εδώ.»

«Εδώ είναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο ξερακιανός, μαυρόδερμος άντρας της ρεσεψιόν.

«Μπορείς να τον ειδοποιήσεις;»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.» Χρησιμοποίησε τον επικοινωνιακό δίαυλο του ξενοδοχείου, ενώ ο Ορείχαλκος περίμενε. «Μπορείτε να ανεβείτε να του μιλήσετε, Άρχοντά μου,» είπε μετά. «Θα χαρεί να σας δει, μου είπε.» Και ρώτησε: «Θα θέλατε να κλείσετε δωμάτια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Μονόκλινα για όλους.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Ο Ορείχαλκος τον πλήρωσε γενναιόδωρα. Κι ύστερα, στράφηκε στην Ανεμόφθαλμη. «Θα έρθεις μαζί;»

Εκείνη κατένευσε.

Ο Ορείχαλκος είπε στους σωματοφύλακες, στους υπηρέτες, και στον πιλότο του: «Ξεκουραστείτε. Για την ώρα, δε θα σας χρειαστώ άλλο.»

Και, μαζί με την Ανεμόφθαλμη, βάδισε προς τον ανελκυστήρα του ξενοδοχείου.

4.

Οι Ασνούρτα φιλοξένησαν τους επισκέπτες τους σε εφτά καλύβες από ξύλο και φυλλωσιές. Οι ένοικοί τους τις παραχώρησαν πρόθυμα και πήγαν να διανυκτερεύσουν σε δερμάτινες σκηνές. Οι επαναστάτες ήταν, στο σύνολό τους, οχτώ, αλλά ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ θα κοιμόνταν μαζί, οπότε μία καλύβα μπορούσαν να την κρατήσουν οι Ασνούρτα. Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, ο Φένχιλ, η Σιλάνα, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα'σαρ πήγαν ο καθένας στο ξύλινο οίκημα που του παραχωρήθηκε, για να ξεκουραστούν από την οδοιπορία που είχε κρατήσει σχεδόν δύο ημέρες μέχρι να φτάσουν στην Ασνούρτα Μ'λίν'τα. Φαγητά και ποτά, ασφαλώς, τους περίμεναν μέσα στις καλύβες και, κατά τα άλλα, οι μικρόσωμοι, μαυρόδερμοι ιθαγενείς τούς άφησαν ήσυχους. Δεν έβαλαν φρουρούς ή κατασκόπους κοντά στα καταλύματά τους. Η Ιωάννα – ακολουθώντας πάντα το ένστικτο της Μαύρης Δράκαινας – κοίταξε, πολύ επιφυλακτικά, από την άκρη της κουρτίνας και δεν είδε κανέναν να παρακολουθεί εκείνη ή τους συντρόφους της.

Δεν ήταν η προσοχή για εχθρούς, όμως, ο μοναδικός λόγος που κρυφοκοίταζε. Δεν την ενδιέφεραν μόνο οι Ασνούρτα αλλά και οι άλλοι επαναστάτες.

Κανένas τους δεν ήταν έξω από την καλύβα του, παρατήρησε η Ιωάννα.

Ο Φένχιλ φαίνεται να τους εμπιστεύεται απόλυτα αυτούς τους αγρίους, σκέφτηκε. Μάλλον, κάτι θα ξέρει. Ελπίζω να μην είναι ανόητα παράτολμος. Διότι της είχε δώσει, γενικά, την εντύπωση ανθρώπου που έπαιρνε αχρείαστα ρίσκα. Λες και οι Μαύρες Δράκαινες είναι καλύτερες... είπε στον εαυτό της. Αλλά οι Μαύρες Δράκαινες, τουλάχιστον, πάντοτε ήξεραν τι έκαναν. Δεν δρούσαν τυχαία.

Κι εσύ, δηλαδή, τώρα ξέρεις τι πας να κάνεις; –Τι ανοησίες! Αυτό δεν είχε σχέση με το γεγονός ότι ήταν Μαύρη Δράκαινα!

Δεν ήθελε να βάλει τον Ανδρόνικο σε μπελάδες, ούτε να δημιουργηθούν εξαιτίας της προβλήματα στο Βασίλειο της Απολλώνιας– Μήπως απλά να έπεφτε για ύπνο και να το ξεχνούσε;

Μα, είμαστε, ουσιαστικά, μες στη μέση μιας ερημιάς! Και η Απολλώνια είναι άλλη διάσταση. Ό,τι γίνεται εδώ δεν μετράει. Δεν μπορεί να μετράει.

Η Ιωάννα κοίταξε πάλι, προσεχτικά, έξω από την καλύβα – τις άλλες καλύβες, τις σκηνές, τις φωτιές, και τα σκοτάδια. Κανείς δεν την παρακολουθούσε, ούτε επαναστάτης ούτε ιθαγενής– ήταν βέβαιη. Μια Μαύρη Δράκαινα δεν έκανε τέτοια λάθη.

Η Ιωάννα έλυσε τα ξανθά της μαλλιά. Τα τίνανε με τα χέρια της, μία, δύο φορές, αφήνοντάς τα να πέσουν ανάλαφρα στους ώμους της. Χαλάρωσε τη στολή της...

...και μετά, η καλύβα ήταν άδεια. Μονάχα τους εξοπλισμούς της Μαύρης Δράκαινας περιείχε.

Μια σκοτεινή φιγούρα γλιστρούσε μέσα στον μεγάλο καταυλισμό των Ασνούρτα, ακολουθώντας τα μονοπάτια που διαγράφονταν από τις πυκνές σκιές και τα σκοτάδια.

Μερικοί από τους φύλακες την πρόσεξαν (γιατί ούτε και μια Μαύρη Δράκαινα δεν μπορούσε να ξεφύγει από τους Ασνούρτα όταν βρισκόταν στα εδάφη τους) αλλά δεν θεώρησαν πως συνέβαινε τίποτα το επικίνδυνο. Η φιγούρα είχε βγει από μια απ' τις καλύβες των ξένων και πήγαινε σε μια άλλη από τις καλύβες των ξένων. *(Έχει το βήμα του*

μαύρου πάνθηρα, ψιθύρισε ένας Ασνούρτα σ'έναν άλλο· κι ο άλλος τού απάντησε: *Και τα νύχια του, μάλλον. Είναι καλή.* Ο πρώτος χαμογέλασε, λέγοντας: *Ναι· αρέσει στα πνεύματα.* Ο δεύτερος τον προειδοποίησε: *Πρόσεχε που πατάς· τ'Αφτιά δεν είναι μακριά ποτέ.* Ο πρώτος σοβαρεύτηκε.)

Ο Ανδρόνικος είχε τελειώσει το φαγητό του (δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν, αλλά ήταν καλό) και έπινε μια κούπα από το ποτό των Ασνούρτα (το οποίο, επίσης, δεν ήξερε τι ήταν, αλλά ήταν κι αυτό καλό). Καθόταν οκλαδόν μέσα στην καλύβα του, επάνω στα ζεστά δέρματα, έχοντας αφήσει τις μπότες του απέξω κι έχοντας βγάλει τα περισσότερα ρούχα του εκτός από τα πιο ελαφριά. Το περιβάλλον είχε κάτι το παραμυθένια φιλικό, όφειλε να παρατηρήσει.

Και μετά, είδε μια σκιά να γλιστρά απ'την άκρη της κουρτίνας της εισόδου.

Έπιασε το πιστόλι που ήταν πλάι του. Παλιές, καλές συνήθειες των επαναστατών.

«Δεν κοιμάσαι ακόμα;» είπε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε, αφήνοντας πάλι το όπλο. «Ήρθες να με μαλώσεις;»

«Δε μπορώ· σου έχω αδυναμία.» Η Ιωάννα κάθισε πλάι του. Έβγαλε τις μπότες της και τις πέταξε παραδίπλα. «Δε με είδε κανένας,» του είπε.

«Ούτε οι Ασνούρτα; Δεν το νομίζω.» Ο Ανδρόνικος τύλιξε το ένα του χέρι γύρω απ'τους ώμους της, ενώ το άλλο κατέβαζε το φερμουάρ της στολής της.

«Δεν ξέρω γι'αυτούς· οι δικοί μας, πάντως, δε με είδαν.»

«Είμαι τυχερός που είσαι Μαύρη Δράκαινα.» Το χέρι του Ανδρόνικου γλίστρησε κάτω απ'τη στολή της, καθώς τη φιλούσε.

Μετά από κάμποση ώρα, ήταν ξαπλωμένοι ήρεμα επάνω στα τομάρια που χρησιμοποιούσαν οι Ασνούρτα για να κοιμούνται, τα οποία ήταν μαλακά και ζεστά. Ακόμα και μαξιλάρια είχαν – πολύ καλοφτιαγμένα. Η Ιωάννα, ύστερα από έναν πολύ ικανοποιητικό οργασμό, βρισκόταν στα πρόθυρα του ύπνου, νιώθοντας τα βλέφαρά της να βαραινούν καθώς είχε το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του Ανδρόνικου. Εκείνος κοιμόταν· η Ιωάννα μπορούσε να το καταλάβει απ'την αναπνοή του.

Εγώ δεν πρέπει να κοιμηθώ.

Διστακτικά, η Ιωάννα ανασηκώθηκε, αφήνοντας τα δέρματα να γλιστρήσουν από πάνω της. Τίποτα εκτός από το λογικό μέρος του μυαλού της δεν ήθελε να φύγει. Για κάποιον λόγο, όλη αυτή η κατάσταση, που έπρεπε να κρύβονται και να ερωτοτροπούν χωρίς κανέναν να το ξέρει, τη διεγείρει απίστευτα. Ποτέ παλιότερα δεν θα μπορούσε να το φανταστεί.

Γαμώτο... Η Ιωάννα έσκυψε και φίλησε μαλακά το στέρνο του Ανδρόνικου. Εκείνος συνέχιζε να αναπνέει με τον ίδιο τρόπο: εξακολουθούσε να κοιμάται.

Η Ιωάννα αισθάνθηκε την παρόρμηση να γίνει άτακτη. Ενέδωσε. Πήρε τη μια κάλτσα της και την έδεσε γύρω από τον πήχη του Ανδρόνικου μ'έναν περίτεχνο κόμπο. Ύστερα – *τέρμα τώρα! πρέπει να πηγαίνω* – σηκώθηκε, φόρεσε την περισκελίδα της, πήρε τις μπότες και τα υπόλοιπα ρούχα της αγκαλιά, και γλίστρησε έξω από την καλύβα, μέσα στη βαθιά νύχτα.

Η δική της καλύβα δεν ήταν μακριά. Κάπου πέντε μέτρα απόσταση.

Αλλά η Ιωάννα είχε γίνει απρόσεχτη μέσα στη φούρια της. Την τελευταία στιγμή μόνο πρόσεξε ότι κάποιος στεκόταν μπροστά στην καλύβα που ήταν κοντά στη δική της. Στεκόταν εκεί και κάπνιζε. Μες στο σκοτάδι.

Η Άνμα, έκρινε η Ιωάννα απ'το ανάστημα της φιγούρας, κι αμέσως σταμάτησε, κρύφτηκε στις σκιές, ενώ καταριόταν τον εαυτό της: *Ανόητη ανόητη ανόητη! Είσαι τυφλή;*

Η Άνμα, τώρα, πρέπει να κοιτάζε προς την καλύβα του Ανδρόνικου – *προς τη μεριά μου*. Ήταν φανερό απ'το σημείο που γυάλιζε η καύτρα του τσιγάρου της.

Η Ιωάννα αισθανόταν το έδαφος κρύο κάτω από τις πατούσες της, και ο νυχτερινός αέρας έμοιαζε να έχει, ξαφνικά, γίνει πιο παγερός. Κράτησε τα ρούχα της σφιχτά επάνω στο στήθος της.

Η Άνμα είναι. Μπορώ εύκολα να την προσπεράσω.

Το προσπάθησε. Και θα το κατάφερνε. Όμως άπτησε κάτι – ένα αγκάθι, όπως διαπίστωσε αργότερα. Δεν φώναξε (μια Μαύρη Δράκαινα δεν φώναζε ακόμα κι ύστερα από χειρότερους τραυματισμούς), αλλά παραπάτησε.

Κι αυτό ήταν αρκετό.

Η Άνμα'ταρ ήταν από τις μάγισσες που είχαν εκπαιδευτεί ειδικά ώστε να υποβοηθούν τις Μαύρες Δράκαινες τον καιρό που αυτές υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα. Μια μάγισσα του τάγματος των Δρακαινών – το πιο πρόσφατο από τα μαγικά τάγματα, το οποίο είχε πλέον, επισήμως, διαλυθεί. Αυτές οι μάγισσες δεν ήταν εκπαιδευμένες μόνο στα ξόρκια και στις μαγγανείες· αν και όχι τόσο ικανές όσο οι Μαύρες Δράκαινες, ήταν καλύτερες από σχεδόν κάθε άλλο κατάσκοπο ή πολεμιστή.

Η Άνμα αμέσως πρόσεξε ότι κάτι συνέβαινε. Πέταξε το τσιγάρο της και, τραβώντας το πιστόλι της, ζύγωσε.

Η Ιωάννα σκέφτηκε ότι καλύτερα να την έπιανε απροετοίμαστη. «Τι κάνεις τέτοια ώρα έξω;»

Η Άνμα συνοφρυώθηκε. «Ιωάννα...» Θηκάρωσε πάλι το πιστόλι της. «Βγήκα να παρ–» Την κοίταξε από πάνω ως κάτω. «Εσύ τι κάνεις έξω;»

Σκατά! γρύλισε από μέσα της η Ιωάννα. Δεν μπορούσε, τουλάχιστον, να ντυθεί κανονικά προτού φύγει; «Δε μου απάντησες. Γιατί;»

Το βλέμμα της Άνμα έγινε πονηρό καθώς τα χείλη της υπομειδιούσαν μες στο σκοτάδι. «Βγήκα να πάρω αέρα. Κι εσύ το ίδιο, ε;»

Η Ιωάννα ένευσε, «Ναι,» είπε, κι έκανε να πάει στη σκηνή της.

«Θα πρέπει να είχες ξεσταθεί πολύ, πάντως.»

Η Ιωάννα στράφηκε, απότομα, να την αντικρίσει. Είχε αρχίσει να τσαντίζεται. «Δεν ξέρω τι μπορεί να νομίζεις ότι... ότι συμβαίνει...!»

«Είναι πασιφανές τι συμβαίνει. Δε χρειαζόταν να σε συναντήσω εδώ, απόψε, για να το καταλάβω.»

Η Ιωάννα πήρε μια βαθιά ανάσα κρύου, νυχτερινού αέρα. «Κοίτα... Άκουσέ με...»

«Είσαι σοβαρή; Νομίζεις ότι εγώ ή κανένας άλλος θα έχει πρόβλημα μ'αυτό;»

«Δεν πρέπει να μαθευτεί. Καταλαβαίνεις γιατί.»

«Από εμένα τίποτα δεν θα μαθευτεί.»

«Τ'ορκίζεσαι;»

«Σ'όποιο θεό πιστεύεις.»

Η Ιωάννα είπε: «Έλα μέσα άμα θες,» και μπήκε στην καλύβα της.

Η Άνμα, γελώντας σιγανά, την ακολούθησε.

Η Ιωάννα, γυρίζοντάς της την πλάτη, άρχισε να ντύνεται, γρήγορα. «Γιατί δεν κοιμάσαι;»

Η Άνμα είχε καθίσει κάτω, κοντά στην έξοδο της σκηνής, και είχε πάλι ανάψει τσιγάρο. «Είχα αϋπνίες.»

«Μετά από τόση οδοιπορία;»

«Καμία φορά με πιάνουν, τελευταία. Θυμάμαι τα περασμένα: όταν υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα...»

Η Ιωάννα κάθισε επάνω στα τομάρια που αποτελούσαν κρεβάτι. «Δεν πιστεύω να με παρακολουθούσες...»

«Μη λες σαχλαμάρες,» αποκρίθηκε η Άνμα.

Αλλά η αλήθεια ήταν ότι αυτό ακριβώς έκανε. Την έτρωγε η περιέργεια να μάθει: να δει αν όντως ίσχυε η υποψία της. Όταν είχαν μπει στην καλύβα τους, είχε ζητήσει από τον Σέλιρ να κάνει ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως για να παρακολουθούν πού βρισκόταν η Ιωάννα. Εκείνος είχε διαφωνήσει – «Δεν είναι δική σου δουλειά, Άνμα, ό,τι και να κάνει η Ιωάννα.» Αλλά η Άνμα είχε επιμείνει: έφτασε στο σημείο ακόμα και να τον απειλήσει. Έπρεπε να μάθει! Ο Σέλιρ ύφανε το ξόρκι, κι επάνω στα κάτοπτρα του ραβδιού του παρουσιάστηκε μια πορφυρή κουκίδα. Η Ιωάννα. Κάθισαν και την περίμεναν να κινηθεί, να φύγει από τη θέση της. Μετά από λίγο, η κουκίδα πράγματι κινήθηκε, και, όπως υποψιαζόταν η Άνμα, πήγε προς τη μεριά της καλύβας του Πρίγκιπα. Και εκεί σταμάτησε. Για κάμποση ώρα.

Η Άνμα, τελικά, είχε βγει από το κατάλυμα που μοιραζόταν με τον Σέλιρ, και περίμενε μες στη νύχτα.

Τώρα, είπε: «Όπως πάντα, σκέφτεσαι πολύ, Ιωάννα.» Και χαμογέλασε.

Αργότερα, όταν η Άνμα επέστρεψε στην καλύβα της, ο Σέλιρ τής φάνηκε ότι κοιμόταν. Έβγαλε τα ρούχα της και γλίστρησε πλάι του.

«Ικανοποιήθηκες τώρα;» τη ρώτησε εκείνος, χωρίς ν'ανοίξει τα μάτια.

Η Άνμα γέλασε. «Με *τσαντίζεις* όταν το κάνεις αυτό! Δε μπορώ να καταλάβω πότε κοιμάσαι και πότε όχι.»

«Κι εγώ, ορισμένες φορές, έχω την ίδια απορία για σένα.»

«Αν αυτό σημαίνει ό,τι μου *φαίνεται* να σημαίνει, πρέπει να τσαντιστώ ακόμα περισσότερο, νομίζω!»

«Ας κοιμηθούμε, καλύτερα.»

«Έστω...» Η Άνμα χασμουρήθηκε, και μετά από λίγο κοιμόταν.

Ήταν εξαντλημένη.

5.

Την επομένη, ο Φένχιλ ζήτησε ακρόαση από τα Αφτιά της Ασνούρτα λίν'τα. Οι έξι σαμάνοι με τις κοκάλινες μάσκες δεν άργησαν να τους δεχτούν. Συγκεντρώθηκαν μπροστά από το οίκημά τους και κάθισαν γύρω από μια φωτιά, ενώ οι επαναστάτες κάθισαν αντίκρυ τους.

Ο Ανδρόνικος, μη μπορώντας να καταλάβει τη γλώσσα των ιθαγενών, αισθανόταν να βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Δεν του άρεσε που ο Φένχιλ έκανε τις διαπραγματεύσεις. Τον εμπιστευόταν, βέβαια· ασφαλώς και τον εμπιστευόταν. Όμως, όταν ήταν να κάνει κάποια συμφωνία, ήθελε να μπορεί να την κάνει ο ίδιος. Να μπορεί, τουλάχιστον, να συνεννοηθεί μόνος του.

Χαλάρωσε, για όνομα του Απόλλωνα! είπε στον εαυτό του, καθώς ο Φένχιλ μιλούσε με τους σαμάνους. *Αυτός ο άνθρωπος κανόνισε να κατακτηθούν τόσα ορυχεία, κατατροπώνοντας και τους τοπικούς φρουρούς και τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας. Ξέρει τι κάνει. Είναι, ίσως, ο χειρότερος επαναστάτης σ'όλη τη Σάρντλι. Πιο άγριος, πιο πεπειραμένος, πιο πονηρός από οποιονδήποτε άλλο. Ναι, ο Ανδρόνικος δεν αμφέβαλλε ότι ο Φένχιλ ήταν έτσι.*

Και η κουβέντα του με τα Αφτιά έμοιαζε να πηγαίνει καλά. Τουλάχιστον, δεν υπήρχαν εντάσεις. Αυτό πρέπει να ήταν θετικό σημάδι, ακόμα και με τους Ασνούρτα, σωστά;

Ο Ανδρόνικος περίμενε, καθισμένος οκλαδόν κι έχοντας κοντά του μια μεγάλη πιατέλα με πρωινά φαγητά των Ασνούρτα (τα οποία μόνο οι θεοί της Σάρντλι ίσως να ήξεραν τι ήταν) και μια ξύλινη κούπα με γάλα. Η Ιωάννα καθόταν παραδίπλα, οκλαδόν κι εκείνη: και τα μάτια του Ανδρόνικου, κάπου-κάπου, πήγαιναν άθελά του προς τις καμπύλες του γυμνασμένου σώματος που διαγραφόταν κάτω από τη μαύρη στολή της. *Όταν ο άνθρωπος το μόνο που κάνει είναι να περιμένει....*

Αλλά αυτό παλιότερα δεν θα συνέβαινε, νόμιζε ο Ανδρόνικος. Άλλωστε, ήταν η *Ιωάννα*. Την ήξερε καλά. Την είχε συνηθίσει. Κι όμως, τώρα είχε την αίσθηση ότι κάτι αδιόρατο είχε αλλάξει ανάμεσά τους...

Ο Φένχιλ στράφηκε και του είπε: «Πρίγκιπά μου, είναι πρόθυμοι να μας βοηθήσουν να πολεμήσουμε τους 'ξενόφερτους', όπως λένε τους Παντοκρατορικούς.»

«Ωραία τότε. Πόσους πολεμιστές τους μπορούν να μας προσφέρουν;»

«Θ'απλώσουν το Κάλεσμα του Πολέμου στην Ασνούρτα λίν'τα, και θα έρθουν όσοι θέλουν να αγωνιστούν.»

«Αν είναι πάρα πολλοί, Φένχιλ, μπορεί να έχουμε... *επεισόδια*. Ανεπιθύμητα.»

Ο Φένχιλ κούνησε το κεφάλι. «Δεν τους ενδιαφέρει τόσο η λαφυραγωγία, Πρίγκιπά μου. Βλέπεις πώς ζουν, δε βλέπεις;»

Ο Ανδρόνικος ήταν, όμως, σκεπτικός. «Θα επιτεθούν, δηλαδή, στο ορυχείο και μετά... τι; Θα φύγουν;»

«Οι περισσότεροι, ναι. Οι ανοιχτές πεδιάδες τούς καλούν.»

«Ούτε αυτό μάς πολυσυμφέρει, Φένχιλ. Αν δεν μπορούμε να *κρατήσουμε* το ορυχείο....»

«Πιστεύεις, Πρίγκιπά μου, ότι οι Ορειβάτες θα στείλουν ανθρώπους τους να κάνουν ανακατάληψη; Τώρα, μ'αυτό το χάος που γίνεται στις περιοχές τους; Επιπλέον,» πρόσθεσε, «θα οπλίσουμε τους εργάτες και θα τους βάλουμε να δουλέψουν για εμάς – εξυπηρετώντας τον εαυτό τους, ουσιαστικά.»

Του Ανδρόνικου, για κάποιο λόγο, δεν του πολυάρεσαν όλα τούτα. Του χαλούσαν την ιδεαλιστική άποψη που είχε για την Επανάσταση. Ήξερε, όμως, από πικρή πείρα, πως ήταν αδύνατον να πολεμήσεις την Παντοκράτειρα χωρίς να λερώσεις τα χέρια σου.

Αυτοί οι εργάτες θα δουλέψουν για εμάς... πιστεύοντας τι; Ότι, μετά, το ορυχείο θα είναι δικό τους; Τι; Διότι, στην πραγματικότητα, εκείνο που θα έκανε ο Ανδρόνικος θα ήταν να ξαναδώσει, στο τέλος, τα ορυχεία πίσω στους Ορειβάτες, όταν θα κατόρθωνε να τους πάρει με το μέρος του και να τους στρέψει εναντίον της Παντοκράτειρας. Αλλά έτσι θα πρόδιδε τους εργάτες, δεν θα τους πρόδιδε; Εκτός αν οι εργάτες επωφελούνταν κάπως από–

«Τι είναι, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Φένχιλ.

Ο Ανδρόνικος βλεφάρισε. «Τίποτα. Εντάξει, αφού οι Ασνούρτα είναι πρόθυμοι να μας βοηθήσουν, και αφού δεν έχουμε κανέναν άλλο στην περιοχή για να μας βοηθήσει....»

«Ζητάνε κάτι, βέβαια...»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυνώθηκε.

Ο Φένχιλ είπτε: «Θέλουν να τους δώσουμε όπλα. Πυροβόλα όπλα. Όχι τίποτα το πολύ βαρύ, φυσικά. Τουφέκια, καραμπίνες, πιστόλια· τέτοια πράγματα.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να επιστρέψουμε στο Φτερωτό Όρος.»

«Ναι. Συμφωνείς;»

«Συμφωνώ,» είπτε ο Ανδρόνικος. «Κι ελπίζω το οπλοστάσιο του Προμάχου να είναι αρκετά μεγάλο.»

6.

Το απόγευμα έφυγαν από την Ασνούρτα Μ'λίν'τα μαζί με τους Οδηγούς τους, για να πάνε στο μέρος όπου είχαν αφήσει το αεροσκάφος τους. Χωρίς την καθοδήγηση των μικρόσωμων ιθαγενών ο Ανδρόνικος αμφέβαλλε αν θα μπορούσαν ποτέ να το βρουν μέσα στις αχανείς πεδιάδες. Θα ήταν σα να ψάχνεις για μια βελόνα μες στο πυκνό χορτάρι.

Καθώς ταξίδευαν, μπορούσαν απόμακρα να δουν Ασνούρτα να κατευθύνονται προς τον Μεγάλο Καταυλισμό, κάποιοι οδοιπορώντας, κάποιοι καβαλώντας ψηλά *άρμπαν'θ*. Έμοιαζε εξωπραγματικό το γεγονός ότι μπορούσαν να ιππεύουν με τόση άνεση αυτά τα μακροκάνικα πλάσματα. Οι κραυγές τους – *!ι-κι-κι-κι-κι-κι-κι! κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'!* – γίνονταν ένα με τον άνεμο. Ο οποίος είχε δυναμώσει πάνω από την Ασνούρτα λίν'τα, κάνοντας το χορτάρι της ν'αναδεύεται, κάνοντας την πεδιάδα να θυμίζει μια απέραντη, ατέρμονη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Οι επαναστάτες είχαν τις κάπες τους τυλιγμένες γύρω τους και τις κουκούλες τους στα κεφάλια.

Ο Ανδρόνικος πλησίασε την Ιωάννα, όταν σουρούπωνε, και της έδωσε την κάλτσα της. «Κάτι ξέχασες.»

Εκείνη την πήρε και την έκρυψε μέσα στα ρούχα της. «Συνάντησα την Άνμα,» του είπτε, σοβαρά.

«Τι εννοείς;»

«Καθώς έφευγα, τη νύχτα, συνάντησα την Άνμα. Το έχει καταλάβει.»

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!...» καταράστηκε ο Ανδρόνικος. Δεν ήθελε μπλεξίματα, τώρα.

«Δε θα πει τίποτα' μου το υποσχέθηκε,» είπτε αμέσως η Ιωάννα. «Απλά έτυχε να έχει αϋπνίες, και εγώ... ήμουν απρόσεχτη.» Έμοιαζε θυμωμένη – εξοργισμένη – με τον εαυτό της, όπως συνήθως όταν νόμιζε ότι δεν είχε ανταποκριθεί στο ιδεώδες της Μαύρης Δράκαινας.

«Δεν πειράζει,» είπε ο Ανδρόνικος. «Την ξέρουμε την Άνμα, κι εκείνη ξέρει εμάς.» Μέσα του, όμως, κάτι τον ανησυχούσε.

Δεν ήθελε να μαθευτεί τι γινόταν γιατί, εκτός των άλλων, δεν ήθελε να πληγώσει την Αντίκλεια. Δεν έφταιγε σε τίποτα, και ήταν καλή κοπέλα. Προσπαθούσε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της θέσης της ως Βασίλισσα της Απολλώνιας και όλο δυσκολίες συναντούσε.

7.

Ο θεός του ήταν μόνος. Δεν ήταν κανένας άλλος στη σουίτα του. Ευτυχώς. Γιατί ο Ορείχαλκος δεν ήθελε να χάσει χρόνο, ούτε ήθελε, φυσικά, να μιλήσει στον Αστροφώτιστο μπροστά σε κάποιον άγνωστο.

«Ορείχαλκε...» Ο θεός του έμοιαζε παραξενεμένος που τον έβλεπε. «Σε τι οφείλω αυτή την απρόοπτη επίσκεψη;» Ήταν ντυμένος με καφετί σακάκι και παντελόνι, που το χρώμα τους ταίριαζε με το χρυσό δέρμα του. Κάτω απ'το σακάκι φορούσε ένα λευκό πουκάμισο που έμοιαζε ατσαλάκωτο. Τα σγουρά, μαύρα μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα. Τα μούσια του μισόκρυβαν την ουλή στο αριστερό του μάγουλο.

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, θείε,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος, καθώς βάδιζε μέσα στη σουίτα.

Ο Αστροφώτιστος χαιρέτησε και την Ανεμόφθαλμη. «Εσένα έχω καιρό να σε δω,» της είπε.

«Με ξέρεις πώς είμαι εγώ, θείε,» χαμογέλασε εκείνη: «τριγυρίζω.»

«Καθίστε,» είπε ο Αστροφώτιστος, οδηγώντας τους στο καθιστικό, που ο ένας τοίχος του ήταν σχεδόν ολόκληρος από κρύσταλλο και μπορούσες να δεις, από κάτω, τους δρόμους της Φανχάι.

Ο Ορείχαλκος και η Ανεμόφθαλμη κάθισαν. Το ίδιο κι ο Αστροφώτιστος.

«Τι θα μπορούσα να κάνω για σένα, Ορείχαλκε; Πρέπει νάναι σημαντικό για να έρχεσαι ως εδώ για να με συναντήσεις.» Έβγαλε ένα πούρο από μια εσωτερική τσέπη του σακακιού του, το άναψε μ'έναν μεγάλο ενεργειακό αναπτήρα.

Ο Ορείχαλκος τού εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με τα ορυχεία. Τέσσερα είχαν ήδη καταληφθεί από τους αντάρτες, τόνισε. Τέσσερα. Αυτό σήμαινε πως οι Ορειβάτες άρχιζαν να έχουν σοβαρό οικονομικό

πρόβλημα· κάτι έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει για να πάρουν τα ορυχεία από τα χέρια των επαναστατών.

«Δε μπορώ, όμως, να ζητήσω βοήθεια από οπουδήποτε, θείε. Κατά πρώτον, οι περισσότεροι από τους άλλους Οίκους θα προσπαθήσουν να μας εκμεταλλευτούν· είναι βέβαιο. Επομένως, χρειάζομαι μισθοφόρους. Αλλά πρέπει οι μισθοφόροι αυτοί να είναι έμπιστοι – δεν μπορώ να το ρισκάρω να υπάρχουν επαναστάτες ανάμεσά τους. Και πρέπει επίσης να μην είναι... ευέξαπτοι: δηλαδή, να μπορούν ίσως να περιμένουν λιγάκι για τις πληρωμές τους.»

«Πιστεύεις ότι δεν θα έχετε να τους πληρώσετε;» Η απορία ήταν έκδηλη στην όψη του Αστροφώτιστου, καθώς τον άκουγε με προσοχή, καπνίζοντας το πούρο του.

«Κατά πάσα πιθανότητα θα έχουμε. Αλλά... κοίτα: είναι τέσσερα ορυχεία. Θα πρέπει και να ανακαταληφθούν και, ύστερα, να προφυλαχτούν. Αναμφίβολα θα υπάρξει ανάγκη για εφόδια, εξοπλισμούς. Θα γίνουν πολύ περισσότερα δυσάρεστα επεισόδια απ'ό,τι μπορεί κανείς να υπολογίσει με το μυαλό του.»

Ο Αστροφώτιστος ένευσε. «Πράγματι, Ορείχαλκε. Πράγματι, πάντοτε έτσι είναι. Καμία στρατηγική δεν υπάρχει που να μπορεί να προβλέψει τα πάντα. Οι καλύτεροι στρατηγοί θα σου πουν ότι αυτοσχεδιάζουν επάνω στο πεδίο της μάχης. Όταν η μάχη ξεκινήσει, όλα τα σχέδια τα παίρνουν οι θύελλες του Σάμπρεοθ και στο νου των μαχόμενων πέφτει το σκοτάδι του Τάρφρεοθ.»

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι χρειάζομαι ανθρώπους που να μπορώ να εμπιστευτώ. Να μην υπάρχει πιθανότητα να έχουν επαναστάτες ανάμεσά τους, και να μην παραπονιούνται εύκολα. Και να κάνουν, φυσικά, καλά τη δουλειά τους – δεν έχουμε λεφτά για πέταμα αυτό τον καιρό, όπως βλέπεις.»

Ο Αστροφώτιστος έγνεφε πάλι καθώς ο Ορείχαλκος μιλούσε. «Τα θέλεις όλα,» είπε τελικά. «Δύσκολα τα πράγματα για σένα, ανιψιέ.»

«Το ξέρω. Γι'αυτό ήρθα σε σένα, θείε. Κανένας άλλος δεν είχε να μου προτείνει τίποτα. Ο θεός μου ο Όνυχας, όμως, είπε ότι εσύ ίσως να είχες κάτι υπόψη σου, επειδή ασχολείσαι από παλιά με μισθοφορικές εταιρείες. Έχεις βάλει και χρήματα σε πολλές από αυτές, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» είπε ο Αστροφώτιστος. «Αλλά εσύ ψάχνεις τώρα για μια ομάδα που να μην υπάρχει πιθανότητα να έχει επηρεαστεί από την Επανάσταση. Αυτό, στους καιρούς μας, είναι δύσκολο. Κυκλοφορούν πράκτορες της Επανάστασης παντού στη Σάρντλι. Εκείνο που, ουσιαστικά, μου λες ότι χρειάζεσαι είναι μια απομονωμένη ομάδα.»

«Απομονωμένη;»

«Να μην έχει και πολλές επαφές με τους γύρω της.» Ο Αστροφώτιστος ρούφηξε καπνό απ'το πούρο του.

«Υπάρχει τέτοια μισθοφορική εταιρεία;» Η δουλειά των μισθοφόρων ήταν να έχουν επαφές – όσο περισσότερες τόσο το καλύτερο – για να μπορούν να βρίσκουν εργοδότες.

Ο Αστροφώτιστος ήταν σκεπτικός για λίγο. Μετά είπε: «Δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε να τους αποκαλέσουμε ακριβώς 'εταιρεία'... πάντως, είναι αρκετά απομονωμένοι. Δε νομίζω ότι οι επαναστάτες θα έχουν φτάσει σ'αυτούς, για τον πολύ απλό λόγο ότι δεν θα τους ενδιαφέρει να φτάσουν.»

«Τι εννοείς;»

«Οι επαναστάτες έχουν κόντρα με τους Παντοκρατορικούς. Εκεί πέρα οι Παντοκρατορικοί δεν πηγαίνουν – τι να πάνε να κάνουν; – άρα, ούτε κι οι επαναστάτες.»

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. «Για τι μέρος μιλάς, θείε; Για καμια έρημο;»

«Μια πολύ ψυχρή έρημο.»

«Πολύ ψυχρή;... Η Νάθγκαν;»

Ο Αστροφώτιστος ένευσε. «Κατοικεί μια φυλή εκεί. Ούρταθ ονομάζονται. Τους έχεις ακουστά;»

«Θείε,» είπε ο Ορείχαλκος, «η Νάθγκαν είναι στην άλλη άκρη της Σάρντλι! Στις ακτές της Βόρειας Θάλασσας. Ορισμένοι λένε ότι εκτείνεται κι αυτή ως τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου, όπως η Εσχάτη.»

Ο Αστροφώτιστος έτριψε την άκρη του πούρου του μέσα σ'ένα κρυστάλλινο τασάκι: μερικές στάχτες έπεσαν. «Ναι, τα ξέρω όλ'αυτά πολύ καλά. Έχω πάει κιόλας.»

«Στη Νάθγκαν...»

«Ναι. Χρειαζόμουν τους Ούρταθ για μια δουλειά. Δε μου είπες, όμως: τους έχεις ακουστά;»

Ο Ορείχαλκος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Είναι μια άγρια φυλή. Όλοι τους κατάλευκοι στο δέρμα-»

«Γηγενείς;»

«Φυσικά και είναι γηγενείς. Βρίσκονται εδώ από...» Μόρφασε σκεπτικά.

«Οι κατάλευκοι άνθρωποι είναι απίστευτα σπάνιοι στη Σάρντλι, θείε. Δεν υπάρχουν ολόκληρες φυλές με κατάλευκους ανθρώπους.»

«Υπάρχουν,» είπε ο Αστροφώτιστος. «Οι Ούρταθ. Ορισμένοι εικάζουν ότι ίσως να έχουν έρθει από κάποια άλλη, απόμακρη διάσταση· αλλά, αν αυτό ισχύει, συνέβη πριν από πάρα πολλά χρόνια. Χιλιάδες, σίγουρα. Δεκάδες χιλιάδες, ίσως.»

«Και πώς μπορούν να μας εξυπηρετήσουν αυτοί οι Ούρταθ;»

«Σου είπα: εργάζονται ως μισθοφόροι.»

«Και πώς δεν τους έχω ξανακούσει;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, παραξευμένος.

«Κάνουν ειδικές δουλειές. Πολύ συγκεκριμένες. Δεν τους προσλαμβάνεις για φρουρούς караβανιών αυτούς, ούτε για να φυλάνε το μαγαζί σου, την έπαυλή σου, ή την πόλη σου. Οι Ούρταθ είναι ότι πιο άγριο έχεις συναντήσει επάνω στη Σάρντλι. Ξέρουν ένα πράγμα να κάνουν: να σκοτώνουν. Και το κάνουν άριστα.»

«Πώς μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί τους;»

«Πρέπει να πας να τους βρεις,» είπε ο Αστροφώτιστος.

«Στη Νάθγκαν;»

«Ναι.»

«Δε γίνεται αλλιώς;»

«Όχι.»

«Και πώς ξέρω ότι δεν θα μου επιτεθούν, όταν πάω να τους μιλήσω;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Υπάρχουν τρόποι. Αν σ'ενδιαφέρει να πας θα σ'τους πω.»

«Δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα, θείε... Κατά πρώτον, αν ζουν εκεί πέρα, με τι θα τους πληρώσω; Τους ενδιαφέρουν τα χρήματα;»

«Τους ενδιαφέρουν οι πολύτιμοι λίθοι: κι από τέτοιους οι Ορειβάτες δεν έχουν έλλειψη, σωστά;»

«Εντάξει,» είπε ο Ορείχαλκος. «Έστω ότι πηγαίνω στη Νάθγκαν και τα συμφωνώ μαζί τους. Μετά, πώς θα τους φέρω εδώ για να κάνω τη δουλειά μου;»

«Εμένα ρωτάς; Εσύ είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας. Δε μπορείς να κανονίσεις να μεταφερθούν με κάποιο αεροσκάφος;»

«Ελπίζω να μην έχουν πρόβλημα με τα αεροπορικά ταξίδια...»

«Οι Ούρταθ δεν φοβούνται τίποτα, Ορείχαλκε. Ούτε υπάρχει περίπτωση να είναι επηρεασμένοι από την Επανάσταση εκεί όπου βρίσκονται. Δεν τους ενδιαφέρει τι γίνεται με την Παντοκράτειρα, και οι Παντοκρατορικοί δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον να πάνε στη Νάθγκαν.»

«Καμία άλλη πρόταση έχεις να μου κάνεις;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Έτσι όπως μου την περιγράφεις την κατάσταση,» αποκρίθηκε ο Αστροφώτιστος, «όχι.»

8.

Ο Ορείχαλκος δεν έφυγε αμέσως από τη Φανχάι.

Αποφάσισε πως δεν θα είχε νόημα να επιστρέψει στη Φιλτά'κβι. Θα ετοιμαζόταν εδώ για το ταξίδι του και μετά θα ξεκινούσε. Εξάλλου, η Φανχάι ήταν ένα καλό μέρος για να προετοιμάζεται κανείς για ταξίδια, οσοδήποτε μακρινά.

9.

Δεν είσαι σίγουρη γι' αυτό που πας να κάνεις;

«Φυσικά και είμαι, αδελφή,» μουρμούρισε κάτω απ' την κουκούλα της κάπας της, καθώς διέσχιζε τους νυχτερινούς δρόμους της πόλης.

Δείχνεις νευρική, πάντως, επέμεινε το β'ζάιλ.

«Απλώς δε θέλω να καθυστερήσω να επιστρέψω. Αυτό που πρέπει να γίνει, πρέπει να γίνει. Αρκετά μαζί σου, τώρα!»

Όλο νεύρα... Όλο νεύρα...

Έφτασε κοντά στη γέφυρα που περνούσε πάνω από τον ποταμό Ράντραμ. Πλησίασε μια μικρή, πέτρινη σκάλα. Την κατέβηκε και βρέθηκε κάτω από τη γέφυρα, στην όχθη του ποταμού, πατώντας σε βρύα, βούρλα, λάσπες. Καλάμια ορθώνονταν από δω κι από κει, ορισμένα έχοντας επικίνδυνη κλίση. Αποφορά παντού, από σαπισμένα πράγματα, νεκρά ζώα. Κανένας άνθρωπος δεν φαινόταν μες στο σκοτάδι. Τα μάτια μιας γάτας γυάλισαν. Ένα παράξενο σούρσιμο αντήχησε.

Ποντίκι, της είπε το β'ζάιλ.

Η γάτα ακούστηκε να πετάγεται καθώς τα μάτια της εξαφανίζονταν.

Πάει το ποντίκι...

«Δεν είναι κανένας άλλος εδώ, έτσι;»

Όχι. Μόνες μας είμαστε.

Έβγαλε έναν φακό από την κάπα της, τον έστρεψε νοτιοδυτικά – δηλαδή, προς τους βάλτους, στην αντίπερα όχθη, που ήταν αόρατοι μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι – και αναβόσβησε το φως του μία φορά κανονικά, άλλη μία φορά κανονικά, μία κοφτά, και μία παρατεταμένα.

Μετά, περίμενε.

Κοιτώντας, κάπου-κάπου, το ρολόι στον καρπό της. (Είχε φωτάκι που άναβε όταν πατούσες ένα μικρό κουμπί στο πλάι.)

Δέκα λεπτά πέρασαν.

Το β'ζάιλ ήταν, παραδόξως, σιωπηλό.

Εκείνη ήταν έτοιμη να φύγει πια. Αλλά αποφάσισε να περιμένει λίγο ακόμα.

Πέντε λεπτά κύλησαν.

Μια φιγούρα κατέβηκε τη σκάλα, σκοτεινή μες στη νύχτα. Φορούσε κουκούλα. Έφτασε κάτω, στην όχθη. Πάτησε στις λάσπες και στα μούσκλια. Παραμέρισε μερικά καλάμια. Είπε, όχι πολύ δυνατά αλλά αρκετά για ν'ακουστεί:

«Υγρά σκοτάδια διασχίζουμε κάτι μοναχικές νύχτες...»

Κι εκείνη απάντησε, όπως απαιτούσε το συνθηματικό: «Κάτω από γεφύρια περιμένουμε, το πρώτο φως της αυγής να δούμε.»

Ο άντρας την πλησίασε. «Καλησπέρα, συντρόφισσα.»

«Καλησπέρα. Φέρνω μια πολύ σημαντική πληροφορία για την Επανάσταση.»

Νόρχακ

1.

Ο φρουρός ξεκλείδωσε την πόρτα του κελιού και ο Πολ μπήκε. Κοίταξε την Αλιζέτ, αντίκρυ του. Ήταν γονατισμένη, και τα χέρια της αλυσοδεμένα στον τοίχο· δεν πρέπει να μπορούσε με άνεση να σηκωθεί όρθια. Φορούσε τη μελανή στολή της Μαύρης Δράκαινας, κάτω απ' την οποία διαγραφόταν το μυώδες σώμα της. Τα πόδια της ήταν ξυπόλυτα. Τα μαύρα μαλλιά της έπεφταν αχτένιστα γύρω απ' το πρόσωπό της. Τα γκριζα μάτια της γυάλιζαν σαν σπαθιά. Έμοιαζε άγρια, όπως μια φυλακισμένη τίγρης.

«Υπόσχεσαι να μη δαγκώσεις;» ρώτησε ο Πολ, στεκόμενος ακόμα στο κατώφλι.

«Ποιος σκατά είσαι συ;»

«Πολ. Πολ Ντέρνηχ. Δεν είναι το πραγματικό μου όνομα, αλλά έτσι με λένε όλοι πλέον. Να πλησιάσω, ή θα δαγκώσεις;»

«Θα δούμε...»

Ο Πολ μειδίασε. «Μ'αρέσουν οι ειλικρινείς γυναίκες.» Έκανε νόημα στον φρουρό και βάδισε μέσα στο κελί. Πίσω του, η πόρτα έκλεισε και κλείδωσε.

Η Αλιζέτ τον παρατηρούσε, ακίνητη.

Ο Πολ κάθισε αντίκρυ της, οκλαδόν. Έβγαλε μια ταμπακίερα απ' το πουκάμισό του και την τέντωσε προς το μέρος της, προσφέροντάς της τσιγάρο.

«Δεν καπνίζω,» είπε η Αλιζέτ.

«Όπως γουστάρεις.» Ο Πολ πήρε ένα τσιγάρο για τον εαυτό του. Το έβαλε στο στόμα του, έκανε να τ'ανάψει με τον αναπτήρα–

«Ούτε εσύ θα καπνίζεις εδώ μέσα.»

Ο Πολ γέλασε. «Εγώ,» είπε, βάζοντας πάλι το τσιγάρο στην ταμπακίερα, «δεν θα ενδιαφερόμουν τόσο για την υγιεινή ζωή αν ήμουν κλειδαμπαρωμένος σ' ένα μπουντρούμι.»

«Τι θέλεις;» ρώτησε η Αλιζέτ.

Ο Πολ έκρυψε την ταμπακίερα στο πουκάμισό του. «Να μιλήσουμε.»

«Ο Τάμπριελ σε έστειλε.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Πράγματι, ο Τάμπριελ με έστειλε.»

«Να πας και να του πεις ότι δεν πρόκειται να με ξεγελάσει μ'αυτά που κάνει.»

«Αν θέλαμε να σε ξεγελάσουμε, γιατί να σου πω εξαρχής ότι με έστειλε ο Τάμπριελ;»

Η Αλιζέτ αναδεύτηκε· οι αλυσίδες της κροτάλισαν. «Δε θέλεις, λοιπόν, να με ξεγελάσεις... Τι θέλεις;»

«Σου είπα: να μιλήσουμε.»

Η Αλιζέτ έμεινε σιωπηλή, παρατηρώντας τον. Δεν της άρεσε το ύφος του. Της φαινόταν ειρωνικό.

«Υπηρετούσα, κάποτε, κι εγώ τον Ελκράσ'ναρχ.» είπε ο Πολ. «Όχι με τη θέλησή μου ακριβώς. Δηλαδή, ξεκίνησε περίεργα... Όπως σου εξήγησα, δεν με έλεγαν πάντα Πολ Ντέρνηχ. Δεν είναι αυτό το πραγματικό μου όνομα. Το πραγματικό μου όνομα είναι Χρίστος Λευκοχαίτης. Αλλά τώρα ο Χρίστος Λευκοχαίτης υποτίθεται πως είναι νεκρός, επομένως πρέπει να μιλάς με τον Πολ.»

Η Αλιζέτ περίμενε να δει τι άλλες μαλακίες είχε ν'ακούσει. Αυτός πρέπει να ήταν ο πράκτορας του Έλκρας'ναρχ που ο Τάμπριελ τής είχε πει ότι είχε φυλακισμένο· ή, μάλλον, ένας ηθοποιός που τον παρίστανε. «Ο Τάμπριελ μού είπε ότι σε είχε κλειδωμένο στα μουντρούμια. Τόσο γρήγορα αποφάσισες ν'αλλάξεις στρατόπεδο... Πολ;»

«Τι είχα να χάσω; Και να γύριζα πίσω στον Ελκράσ'ναρχ – αν τα κατάρφερνα – θα με σκότωνε. Επιπλέον, μέχρι τότε μπορείς ν'ανέχεσαι να σε ελέγχουν, όταν ξέρεις ότι μπορείς να κάνεις κάτι για να είσαι ελεύθερος;»

Η Αλιζέτ γέλασε. «Πραγματικά νομίζετε ότι θα πιστέψω αυτές τις μαλακίες για τον 'τρομερό δαίμονα που λέγεται Ελκράσ'ναρχ';»

«Ούτε εγώ θα το πίστευα αν δεν τον είχα δει με τα μάτια μου,» της είπε ο Πολ. «Παλιότερα, δεν ήμουν μυστικός πράκτορας. Δικηγόρος ήμουν, και δούλευα στη Ρελκάμνια. Εκεί, έμπλεξα σε μια περίεργη υπόθεση που δεν μπορούσε εύκολα να εξηγηθεί. Έδινε την εντύπωση μιας τελείως αλλόκοτης συνωμοσίας. Προτού δω το τέλος αυτής της υπόθεσης, πήγα ένα βράδυ στο σπίτι μου, και πάνω στο κρεβάτι μου βρήκα ένα ομοίωμα του εαυτού μου, τραυματισμένο στο στήθος και στον λαιμό. Τόσο αληθοφανές που νόμιζα ότι έβλεπα εμένα νεκρό. Πλάι στο ομοίωμα ήταν δεμένη και φιμωμένη μια φίλη μου. Και δεν ήμουν μόνος στο δωμάτιο: δύο άγνωστοι τύποι παρουσιάστηκαν και

με αναισθητοποίησαν με ενεργειακά όπλα, αφού μου είπαν ότι, δυστυχώς, η φίλη μου με σκότωσε.

»Όταν συνήλθα ήμουν σ'ένα μέρος όπου βρίσκονταν κάτι άλλοι παλαβοί, οι οποίοι μου έλεγαν ότι τώρα θα γινόμεουν σαν αυτούς. Εννοείται πως είχα τσαντιστεί πολύ. Μετά, ήρθαν και με πήραν από κει και με πήγαν σ'ένα δωμάτιο όπου συνάντησα έναν απ'τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας. Μου συστήθηκε ως Ελκράσ'ναρχ και χωρίστηκε σε πέντε. Όχι τέσσερις· πέντε. Ο Ελκράσ'ναρχ είναι μία οντότητα και μπορεί να διαιρεθεί σε όσες θέλει, νομίζω. Τέλος πάντων. Μου έδωσε καινούργιο όνομα, γιατί ο Χρίστος Λευκοχαίτης ήταν πλέον 'νεκρός', και μου άλλαξε και την εμφάνισή μου. Δε θυμάμαι πώς· με ύπνωσε με κάποιο τρόπο. Δεν ήμουν πάντα έτσι, Αλιζέτ. Παλιά, είχα δέρμα κόκκινο και μαλλιά μαύρα. Και ήμουν πιο όμορφος τότε,» πρόσθεσε μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Δεν τα πιστεύεις αυτά που σου λέω, έτσι;»

«Εσύ θα τα πιστευες;» Της φαίνονταν, πράγματι, τελείως τρελά.

«Όχι.» Ο Πολ έβγαλε τσιγάρο, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

«Σου είπα να μην καπνίζεις εδώ μέσα.»

«Να πας να γαμηθείς.»

Η Αλιζέτ, αστραπιαία, τεντώθηκε επιχειρώντας να τον κλοτσήσει. Το πόδι της έφτανε ως λίγο πριν από την καύτρα του τσιγάρου· ο Πολ είχε διατηρήσει μια απόσταση ασφαλείας.

«Τα νύχια σου θέλουν κόψιμο,» της είπε.

Η Αλιζέτ συσπειρώθηκε πάλι, σαν επικίνδυνο θηρίο. «Θάρθεις κοντά να μου δώσεις ψαλίδι;»

Ο Πολ γέλασε. «Κάνε όνειρα.» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Και τι έγινε μετά, παραμυθά;» τον ρώτησε η Αλιζέτ.

«Μετά, υπηρετούσα τον Ελκράσ'ναρχ, ως πράκτοράς του. Υπάρχει ολόκληρο δίκτυο πρακτόρων του Ελκράσ'ναρχ μέσα στο δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, Αλιζέτ. Ορισμένοι απ'αυτούς δεν ξέρουν ακριβώς ότι υπηρετούν τον Ελκράσ'ναρχ, αλλά ξέρουν ότι υπηρετούν τους Υπερασπιστές. Κανένας δεν έχει την αυταπάτη ότι υπηρετεί την Παντοκράτειρα.»

«Η Παντοκρατορία, δηλαδή, ουσιαστικά ανήκει σ'αυτόν τον Ελκράσ'ναρχ...»

«Το βρήκες. Σου έχει πει ο Τάμπριελ για τον πλοηγό του Ελκράσ'ναρχ;»

«Την Παντοκράτειρα.»

«Ναι. Εμένα πρόσφατα μου το αποκάλυψε, γιατί, βέβαια, κι εκείνος τελευταία το έμαθε. Ο Ελκράσ'ναρχ χρειάζεται την Παντοκράτειρα επειδή είναι πλοηγός του. Σε διαφορετική περίπτωση, καθότι οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο, δεν θα μπορούσε να υπάρξει εδώ.»

«Μπορείς να τα αποδείξεις όλ'αυτά;»

«Τι ν'αποδείξω; Δεν είμαστε στο δικαστήριο. Σου είπα πώς έχει το πράγμα.» Ο Πολ τίναξε στάχτη στο πάτωμα του κελιού.

«Ούτε ο Τάμπριελ μπορούσε να τα αποδείξει.»

«Και τι θέλεις τώρα να κάνουμε;»

«Εσείς τι θέλετε να κάνω εγώ;»

«Να μας δώσεις πληροφορίες,» είπε ο Πολ. «Θα κινηθούμε σύντομα εναντίον του Ελκράσ'ναρχ, κι εσύ, Αλιζέτ, σίγουρα γνωρίζεις πολλά για το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.»

«Πιο πολλά από σένα; Τώρα μόλις, μου έλεγες ότι είσαι σε κάποιο μυστικό δίκτυο κρυμμένο μέσα στο δίκτυο – ο κατάσκοπος που παρακολουθεί τους κατασκόπους.»

«Δεν σου είπα ψέματα. Όμως ακόμα κι οι άνθρωποι σαν εμένα δεν τα ξέρουν όλα. Κι όσο περισσότερες πληροφορίες έχουμε, τόσο το καλύτερο.»

«Δεν θα προδώσω την Παντοκράτειρα,» δήλωσε η Αλιζέτ.

«Δεν προδίδεις την Παντοκράτειρα εξυπηρετώντας μας.» Ο Πολ φύσηξε καπνό, κι έσβησε το τσιγάρο πλάι του, στο πάτωμα. «Τη βοηθάς.»

«Πώς ακριβώς;»

«Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι θύμα κι αυτή; Ο Ελκράσ'ναρχ πρέπει, κάπως, να την έχει ξεγελάσει.»

«Πώς το ξέρεις; Μπορεί να έχει συμφωνήσει με τη θέλησή της.»

«Καλώς,» είπε ο Πολ. «Ακόμα κι έτσι, δεν είναι εκείνη που ελέγχει την Παντοκρατορία. Και, πραγματικά, δεν νομίζω ότι γνωρίζει για το δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ.»

Η Αλιζέτ συνοφρυώθηκε.

«Δεν ξέρει ότι υπάρχουν πράκτορες όπως εγώ. Νομίζει ότι υπάρχει μόνο το δικό της δίκτυο.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Υπήρχε μυστικότητα όσο ήμουν ανάμεσα στους πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ. Σε κανέναν δεν λέγαμε ποιοι είμαστε ή τι κάνουμε. Και η Παντοκράτειρα δεν έπρεπε να μάθει για εμάς.»

«Αν, φυσικά, πιστέψω ότι όλα όσα λες είναι αλήθεια....»

«Πάλι τα ίδια,» μούγκρισε ο Πολ. «Τι πρόβλημα έχεις; Έκοψαν κάποιον κομμάτι απ'το μυαλό σου όταν έγινες Μαύρη Δράκαινα;»

«Έλα πιο κοντά· δε σε άκουσα.»

«Καλά κάθομαι εδώ.»

«Δεν έχουμε, τότε, να πούμε τίποτ'άλλο. Μπορείς να φύγεις.»

«Δε θα μας βοηθήσεις, λοιπόν;» ρώτησε ο Πολ.

«Δε βλέπω το λόγο γιατί θα έπρεπε να σας βοηθήσω.»

«Για να βγεις απ'αυτό το μπουντρούμι, ίσως;»

«Δε θα με βγάλετε ούτως ή άλλως,» είπε η Αλιζέτ, «γιατί δεν θα μπορείτε να μ'εμπιστευτείτε. Θα φοβάστε ότι θα σας προδώσω.»

«Εξαρτάται...»

«Από τι;»

«Ούτε εμένα μ'εμπιστευόταν ο Τάμπριελ. Με δοκίμασε. Ήταν αισχρό, οφείλω να ομολογήσω... Δεν ξέρω, βέβαια, τι μπορεί να έχει στο μυαλό του για σένα. Θα μπορούσα, όμως, να τον παροτρύνω να σ'εμπιστευτεί. Αν μου υποσχεθείς να είσαι φρόνιμη.»

Τα μάτια της Αλιζέτ στένεψαν, παρατηρώντας τον.

Γιατί το πρότεινα αυτό; αναρωτήθηκε ο Πολ. Θέλω να βάλω τον εαυτό μου σε μελάδες; Ωστόσο, δεν έκανε πίσω. «Λοιπόν;» την πίεσε.

Η Αλιζέτ εξακολούθησε να είναι σιωπηλή· αλλά η όψη της έλεγε πως ήταν, συγχρόνως, και διχασμένη.

«Είσαι χαζή; Θες να σαπίσεις εδώ κάτω, για να υπερασπιστείς τα συμφέροντα του Ελκράσ'ναρχ – που, μέχρι στιγμής, δεν ήξερες καν ότι υπάρχει;»

»Αν έτσι γουστάρεις,» σηκώθηκε όρθιος, «εγώ δεν έχω κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα.» Στράφηκε προς την κλειστή πόρτα του κελιού.

«Δέχομαι.»

Ο Πολ στράφηκε πάλι προς το μέρος της.

«Υπό έναν όρο,» τόνισε η Αλιζέτ. «Θα με βγάλετε από δω προτού σας αποκαλύψω οποιαδήποτε πληροφορία.»

«Θα το μεταβιβάσω στον Μεγάλο Προφήτη.»

Ο Πολ χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του, για να έρθει ο φρουρός να του ανοίξει.

2.

Καμία μέρα πρέπει να πέρασε, νόμιζε η Αλιζέτ. Της έφεραν να φάει, φυσικά: ένας φρουρός, όπως συνήθως, άνοιξε την πόρτα του κελιού της και έσπρωξε ένα πιάτο φαγητό επάνω στο πάτωμα. Δεν πλησίασε περισσότερο, ούτε της έβγαλε τις αλυσίδες. Συνεχώς αλυσοδομένη την είχαν μια ιδέα της Ανταρλίδας πιθανώς. Η Αλιζέτ έφαγε. Αργότερα, μετά από ώρες, της έφεραν άλλο ένα γεύμα, ξυπνώντας την καθώς ξεκλείδωναν την πόρτα του κελιού της. Με το ζόρι μπορούσε να ξαπλώσει στο πάτωμα, και τα χέρια της είχαν πιαστεί πλέον από τις αλυσίδες. Έφαγε ξανά, αν και όχι όλο το φαγητό.

Δύο γεύματα πρέπει να σήμαιναν μία ημέρα, απ'ότι είχε καταλάβει. Και ύστερα απ'το δεύτερο γεύμα, η πόρτα άνοιξε πάλι και ήταν η Ανταρλίδα μαζί με δύο φρουρούς.

«Θα σε πάμε επάνω,» της είπε. «Χωρίς φασαρίες, ελπίζω.» Κρατούσε πιστόλι.

Η Αλιζέτ δεν μίλησε.

Η Ανταρλίδα έκανε νόημα στους φρουρούς κι εκείνοι πλησίασαν την Αλιζέτ, έλυσαν τις αλυσίδες από τους καρπούς της, τράβηξαν τα χέρια της πίσω από την πλάτη της, και της πέρασαν χειροπέδες. Την έβγαλαν απ'το κελί κι άρχισαν να την οδηγούν μέσα στους διαδρόμους των μπουντρομιών. Ο ένας την κρατούσε από το μπράτσο. Η Αλιζέτ δεν έβλεπε την Ανταρλίδα αλλά ήταν σίγουρη ότι η άλλη Μαύρη Δράκαινα ερχόταν πίσω της, σημαδεύοντάς την.

Για να με πηγαίνουν επάνω, κάτι έγινε με τον Πολ...

Την ανέβασαν στο παλάτι. Είδε ανθρώπους να την κοιτάζουν από πόρτες, ανοίγματα, και γωνίες, καθώς την οδηγούσαν μέσα στους διαδρόμους κι επάνω σε σκάλες. Αισθανόταν καλά που το σώμα της ξεμούδιαζε, ακόμα κι έτσι, με τα χέρια της δεμένα πίσω απ'την πλάτη. Αν δεν ήξερε ότι ήταν η Ανταρλίδα στα νώτα της, μπορούσε να τους ξεπαστρέψει και τους δύο φρουρούς δεξιά κι αριστερά της, με τα πόδια της και μόνο· αλλά τώρα καταλάβαινε ότι μια τέτοια κίνηση θα αποδεικνυόταν μοιραία για εκείνη.

Την έβαλαν τελικά σ'ένα καθιστικό: εκεί όπου είχε μιλήσει, την προηγούμενη φορά, με τον Τάμπριελ. Τώρα, ο Μεγάλος Προφήτης της Νόρχακ ήταν πάλι εδώ· το ίδιο κι ο Πολ. Ο πρώτος είπε στους φρουρούς: «Λύστε την.»

Η Ανταρλίδα πρόσθεσε, πίσω από την Αλιζέτ: «Το ένα της χέρι θα το δέσετε στον βραχίονα του καναπέ, εκεί.»

Οι φρουροί υπάκουσαν. Έλυσαν τους καρπούς της Αλιζέτ και, πηγαίνοντάς την στον καναπέ, έδεσαν το δεξί της χέρι στον ξύλινο βραχίονα. Ο Τάμπριελ τούς έγνεψε να φύγουν κι εκείνοι, υποκλινόμενοι μπροστά του, έφυγαν. Η Ανταρλίδα, φυσικά, έμεινε. Με το πιστόλι της στο χέρι.

«Ο Πολ μού είπε ότι ίσως να είσαι πρόθυμη να μας βοηθήσεις,» είπε ο Τάμπριελ στην Αλιζέτ.

«Μόνο αν, πρώτα, με βγάλεις απ'τα μπουντρούμια.»

«Δεν είσαι πια στα μπουντρούμια...»

«Ακόμα δεμένη, όμως, είμαι.» Η Αλιζέτ έκανε την αλυσίδα να κροταλίζει. «Έτσι δεν πρόκειται να σας πω τίποτα.»

Ο Πολ γέμισε μια κούπα με κρασί και την έδωσε στην Αλιζέτ. Εκείνη ήπιε τη μισή. Διψούσε, διαπίστωσε ξαφνικά. Σκούπισε τα χείλη της με το μανίκι της λερωμένης μαύρης στολής της.

«Νομίζω πως καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούμε να σε εμπιστευτούμε αρκετά ώστε να σε ελευθερώσουμε,» της είπε ο Τάμπριελ.

«Κι εμπιστεύεσαι αυτόν;» Έδειξε τον Πολ με το βλέμμα της.

«Στην αρχή, όχι, δεν τον εμπιστευόμουν. Μετά, πέρασε από μια δοκιμασία...»

«Με τέτοια θέατρα πρέπει να το σκεφτείτε σοβαρά να γίνετε σκηνοθέτες,» σχολίασε ο Πολ. Ο Τάμπριελ τον αγνόησε.

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Θα περάσω κι εγώ από τη δοκιμασία του Μεγάλου Προφήτη;» Δεν έλειπε μια ελαφριά ειρωνεία από τη φωνή της.

«Δε νομίζω ότι θα είχε νόημα,» είπε ο Τάμπριελ. «Επιπλέον, δε μπορούμε να καθυστερήσουμε κι άλλο, τώρα.»

«Να καθυστερήσετε;»

«Πρέπει κάποια στιγμή να ξεκινήσουμε τις δουλειές μας. Και χρειαζόμαστε τις πληροφορίες που έχεις να μας δώσεις. Χρειαζόμαστε όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούμε να συγκεντρώσουμε – γενικά.»

«Δε θα μάθετε τίποτα από εμένα όσο με έχετε δεμένη,» δήλωσε η Αλιζέτ.

Η Ανταρλίδα είπε: «Περιμένεις πραγματικά ότι θα σ'αφήσουμε λυτή;»

Η Αλιζέτ την αγνόησε.

Ο Τάμπριελ είπε στην επονομαζόμενη *Σκοτεινή Βασίλισσα*: «Πιστεύεις ότι σου έχουμε πει αλήθεια; Ότι, όντως, υπάρχει ο Ελκράς'ναρχ;»

«Ναι.» Η Αλιζέτ ήπια λίγο ακόμα απ'το κρασί της.

«Λέει ψέματα,» είπε η Ανταρλίδα.

«Πώς το ξέρεις;» τη ρώτησε ο Πολ.

«Το ξέρω.» Το βλέμμα της Ανταρλίδας δεν έφυγε από την Αλιζέτ.

Εκείνη δεν μίλησε. Τα μάτια της ατένιζαν την Ανταρλίδα απειλητικά.

«Θα στραφείς, δηλαδή, εναντίον της Παντοκράτειρας, Αλιζέτ;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

«Ο Πολ μού εξήγησε ότι δεν είναι η Παντοκράτειρα που ελέγχει την Παντοκρατορία.»

«Κι εγώ σ'το εξήγησα αυτό.»

«Ίσως εκείνος να ήταν πιο πειστικός. Αν και, πάλι, δεν είχε αποδείξεις να μου δώσει.»

Ο Πολ είπε: «Τι αποδείξεις περιμένεις να υπάρχουν;»

«Ο Ελκράς'ναρχ είναι αυτό που σου είπα,» τόνισε ο Τάμπριελ. «Θα το διαπιστώσεις και μόνη σου, αν δεχτείς να μας βοηθήσεις. Θα αντιμετωπίσουμε ανθρώπους από το δίκτυό του.»

«Καλώς,» είπε η Αλιζέτ.

«Δε μπορούμε, όμως, να σε εμπιστευτούμε από τώρα,» συνέχισε ο Τάμπριελ. «Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να πάρουμε τα μέτρα μας μαζί σου. Θα φοράς ένα πράγμα σαν αυτό επάνω σου.» Έβγαλε ένα βραχιόλι από την τουνίκα του, του οποίου το μέταλλο έκανε πρασινογάλαζες ανταύγειες. «Είναι κατασκευασμένο από φερίλιο – ένα μέταλλο της Νόρχακ, που έχει ιδιότητες περίπου σαν του ατσαλιού, αλλά δεν είναι κράμα. Φυσικά, το αντικείμενο αυτό θα μπορούσε να είχε φτιαχτεί και με άλλο μέταλλο.» Ο Τάμπριελ έκλεισε τα μάτια για λίγο, ενώ με το ένα χέρι βαστούσε σταθερά το ραβδί του, όρθιο πλάι του, με την πορφυρή σφαίρα στην κορυφή του να γυαλίζει στο πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο.

Ο Τάμπριελ άνοιξε τα βλέφαρα. «Μισό λεπτό,» είπε.

Μερικές στιγμές πέρασαν. Η πόρτα χτύπησε.

«Πέρασε,» φώναξε ο Τάμπριελ, κι ένας άντρας μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας δύο κλουβιά. Μέσα στο ένα κλουβί ήταν μια γάτα, μέσα στο άλλο ένας λαγός. «Άφησέ τα εδώ,» του είπε ο Τάμπριελ, κι εκείνος τα άφησε πλάι στην πολυθρόνα του. Ύστερα έφυγε.

«Πειραματόζωα;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Δε θα πάθουν τίποτα μόνιμο. Ελπίζω.» Ο Τάμπριελ άνοιξε το ένα κλουβί και πήρε τον λαγό στην αγκαλιά του. Γκρίζος ήταν, με μεγάλα αφτιά, κι έμοιαζε καλοθρεμμένος. Του πέρασε στον λαιμό το βραχιόλι από φερίλιο. «Δεν είναι ένα απλό βραχιόλι, Αλιζέτ. Περιέχει κυκλώματα και μια πολύ ισχυρή μπαταρία.» Ο Τάμπριελ άφησε τον λαγό στο πάτωμα. Χτύπησε το πόδι του πλάι στο ζώο. Ο λαγός έτρεξε παραδίπλα, κρύφτηκε κάτω από ένα χαμηλό τραπέζι.

«Ανταρλίδα,» είπε ο Τάμπριελ.

Η Ανταρλίδα πήρε ένα κοντό μαστίγιο πίσω από μια πολυθρόνα και το χτύπησε κοντά στον λαγό. Εκείνος πετάχτηκε, έτρεξε. Η Ανταρλίδα τον κυνήγησε, ξαναχτυπώντας το μαστίγιό της κοντά του. Ο λαγός πλησίαζε μια έξοδο του δωματίου όταν, ξαφνικά, τραντάχτηκε από σπασμούς και, μετά, έπαψε να κινείται.

Ο Τάμπριελ είπε: «Όταν ο λαγός απομακρύνεται πέραν μιας εμβέλει-ας από αυτή τη συσκευή» – έβγαλε μια μικρή συσκευή από την τουνί-κα του – «ένα ενεργειακό ρεύμα τον χτυπά. Δεν είναι νεκρός, αλλά θα μπορούσε και να είναι αν οι ρυθμίσεις ήταν διαφορετικές.»

«Και θες να φοράω εγώ αυτό το πράγμα;» ρώτησε η Αλιζέτ στραβώνοντας τα χείλη.

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να είμαστε σίγουροι για σένα. Πρέπει να σ'έχουμε από κοντά. Η εμβέλεια, όμως, δεν θα είναι τόσο μικρή όσο του λαγού.»

Η Ανταρλίδα έβγαλε το βραχιόλι από τον λαιμό του ζώου. Πήρε τον λαγό στην αγκαλιά της και επέστρεψε κοντά στον Τάμπριελ. Του έδωσε το βραχιόλι.

«Πώς είναι ο φίλος μας;» τη ρώτησε εκείνος.

«Αναπνέει.»

Ο Τάμπριελ άνοιξε το άλλο κλουβί. Έβγαλε έξω τη γάτα – μαύρη, λιγνή, με καταπράσινα μάτια, και πελώρια μουστάκια – και πέρασε το φερίλιο βραχιόλι γύρω απ'το εύκαμπτο σώμα της. «Ταιριάζει τέλεια.» Στη γάτα, όμως, δεν φαινόταν να πολυαρέσει. «Τώρα, Αλιζέτ, ας πούμε

«ότι αυτή εδώ η κυρία είναι εχθρική.» Το ζώο στην αγκαλιά του δεν έμοιαζε καθόλου εχθρικό. «Ας πούμε ότι έρχεται να μου βγάλει τα μάτια, με τα νύχια της.» Απόθεσε τη γάτα στο πάτωμα· εκείνη βημάτισε. «Μπορώ να κάνω αυτό.» Ο Τάμπριελ πάτησε ένα κουμπί επάνω στη συσκευή του· η γάτα τραντάχτηκε από σπασμούς. Λιποθύμησε. Ο Τάμπριελ τη σήκωσε από κάτω, της έβγαλε το βραχιόλι, και την κράτησε στην αγκαλιά του. «Είναι ζωντανή,» είπε χαϊδεύοντας το γυαλιστερό, μαύρο τρίχωμά της.

«Δε θα γίνω το πειραματόζωό σου!» Η όψη της Αλιζέτ έμοιαζε πιο άγρια απ'ό,τι συνήθως.

«Γιατί όχι; Το ίδιο κάνεις τόσα χρόνια για τον Ελκράσ'ναρχ.»

Η Αλιζέτ δεν μίλησε.

«Κοίτα,» της είπε ο Τάμπριελ. «Δεν μπορούμε διαφορετικά να σε εμπιστευτούμε. Θα ταξιδέψουμε – δεν θα μείνουμε εδώ – και θέλουμε να σ'έχουμε μαζί μας. Πώς αλλιώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι ούτε θα προσπαθήσεις να δραπετεύσεις ούτε θα μας επιτεθείς;»

Η Αλιζέτ, πάλι, δεν μίλησε.

«Είσαι σύμφωνη;» τη ρώτησε ο Τάμπριελ.

Εκείνη ήπια κρασί. Έμοιαζε νευρική, καθώς ήταν καθισμένη στον καναπέ, με τα πόδια της διπλωμένα από κάτω της και το δεξί της χέρι δεμένο στον ξύλινο βραχιόνά του. Τελικά, είπε: «Εντάξει.»

Ο Τάμπριελ έκανε νόημα στην Ανταρλίδα. Εκείνη πλησίασε την Αλιζέτ, έβγαλε ένα καινούργιο βραχιόλι από τα ρούχα της, και το πέρασε στον αριστερό καρπό της Σκοτεινής Βασίλισσας.

«Θα με λύσετε τώρα;» ρώτησε εκείνη.

«Λύσε την, Ανταρλίδα,» είπε ο Τάμπριελ.

Η Ανταρλίδα, με μεγάλη επιφύλαξη, έλυσε την Αλιζέτ από τον βραχιόνα του καναπέ.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα σηκώθηκε όρθια.

Τα μάτια της Ανταρλίδας στένεψαν.

Η Αλιζέτ τής είπε: «Απλώς ήθελα να τεντωθώ λίγο.»

Η Ανταρλίδα είχε την εντύπωση πως η Σκοτεινή Βασίλισσα έπαιζε μαζί της – και δεν της άρεσε.

Η Αλιζέτ δεν ξανακάθισε. «Ποιος, λοιπόν, έχει τη συσκευή που με κρατά δέσμια; Εσύ;» Κοίταξε την Ανταρλίδα.

Αλλά ο Τάμπριελ ήταν που απάντησε. «Αυτό δεν μπορούμε να σ' το πούμε, Αλιζέτ. Κι οι τρεις έχουμε μια συσκευή.» Εκείνος ήδη κρατούσε μία· και μόλις μίλησε, ο Πολ και η Ανταρλίδα έβγαλαν επίσης μία παρόμοια συσκευή από τα ρούχα τους.

«Μπορούν όλες να σε χτυπήσουν με ενεργειακό ρεύμα,» είπε ο Τάμπριελ, «αν πατηθεί το σωστό κουμπί. Όμως ένας από εμάς είναι δεμένος μαζί σου. Για το ποιος ακριβώς, θα πρέπει να μαντέψεις. Μπορεί και ν' αλλάζει κατά περιόδους.»

«Ελπίζω μόνο να μην ξεχάσετε ποιος με τραβά κάθε φορά και σκοτωθώ κατά λάθος,» είπε, ψυχρά, ειρωνικά, η Αλιζέτ.

«Δεν κάνουμε τέτοια λάθη,» τη διαβεβαίωσε ο Τάμπριελ.

Η Αλιζέτ κάθισε πάλι στον καναπέ. «Είναι αδιάβροχο;» Άγγιξε το βραχιόλι της.

«Ναι.»

«Μπορώ να πλυθώ, λοιπόν, ελπίζω.»

«Εννοείται.»

«Πόσο μεγάλη είναι η εμβέλεια;»

«Για την ώρα, θα σου δώσουμε ένα δωμάτιο μέσα στο παλάτι για να μείνεις. Καλύτερα να μη φύγεις από εκεί.»

«Κι αν θέλω να πάω βόλτα;»

Η Ανταρλίδα παρενέβη: «Μην παίζεις με την τύχη σου!» έκανε, απότομα.

Η Αλιζέτ, όπως και πριν, την αγνόησε. Ατένιζε τον Τάμπριελ.

Εκείνος είπε: «Μπορείς να πας βόλτα, αν θέλεις. Αλλά μόνο μέσα στο παλάτι και στον κήπο του. Αν βγεις, ξέρεις τι θα συμβεί.»

3.

«Εξακολουθώ να μην την εμπιστεύομαι. Καθόλου,» είπε η Ανταρλίδα, όταν εκείνη κι ο Τάμπριελ ήταν μόνοι.

«Αυτή, όμως, είναι μια καλή ευκαιρία για να τη δοκιμάσουμε προτού ξεκινήσουμε τίποτα πιο επικίνδυνο.» Ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα που καθόταν και πριν, ενώ η Ανταρλίδα έκανε πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. Η γάτα είχε συνέλθει, το ίδιο κι ο λαγός· έκαναν κι αυτά γύρω-γύρω, παραπατώντας λιγάκι, ζαλισμένα.

«Θες να δεις αν θα προσπαθήσει να δραπετεύσει...»

«Ναι.»

«Δε θα προσπαθήσει τίποτα αμέσως. Είναι πολύ πονηρή. Το ξέρει ότι τη δοκιμάζουμε.» Σταμάτησε να βηματίζει· τον ατένισε. «Την έχεις ‘δείς’ να στρέφεται εναντίον μας;»

Ο Τάμπριελ άγγιξε το λευκό γένι στο σαγόνι του, σκεπτικά. «Έχω ‘δείς’ διάφορες εικόνες με την Αλιζέτ. Αλλά, φέρνοντάς τες στο μυαλό μου, δε νομίζω πως μπορώ να φτάσω στο συμπέρασμα ότι θα στραφεί εναντίον μας.»

«Τούτο, όμως, δε σημαίνει ότι αποκλείεται κιόλας να στραφεί εναντίον μας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, Ανταρλίδα. Ξέρεις πλέον τι γίνεται μ’αυτά που ‘βλέπω’. Τίποτα δεν είναι βέβαιο, και τίποτα, συγχρόνως, δεν είναι τυχαίο. Αλλά καλύτερα να χαλαρώσεις. Από τότε που ήρθε η Αλιζέτ εδώ μέσα, παραείσαι νευρική.»

«Δεν την ξέρεις όπως την ξέρω εγώ.»

«Έχω, όμως, ακούσει γι’αυτήν. Κάθισε.»

Η Ανταρλίδα, αναστενάζοντας, κάθισε στον καναπέ, εκεί όπου πριν καθόταν η Αλιζέτ. «Το γεγονός ότι θα την έχουμε μαζί μας σημαίνει πως συνέχεια – συνέχεια – θα πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή.»

«Καλό αυτό, τότε,» είπε ο Τάμπριελ. «Διότι ούτως ή άλλως θα πρέπει να είμαστε συνέχεια σε επιφυλακή, Ανταρλίδα.»

«Ίσως να έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε εκείνη ύστερα από μια στιγμή σιωπής. Ξανασηκώθηκε από τον καναπέ, σαν το κάθισμα να είχε καρφιά. «Πότε θα φύγουμε; Αύριο;»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος να το καθυστερήσουμε. Ο πόλεμός μας με τον Ελκράσ’ναρχ έχει ήδη αρχίσει.»

4.

Ο Πολ την οδήγησε σ’ένα δωμάτιο στον ξενώνα του παλατιού, και μετά έφυγε. Η Αλιζέτ έριξε μια ματιά στον χώρο, ανοίγοντας συγχρόνως ντουλάπια και συρτάρια. Δε βρήκε ούτε ρούχα ούτε τίποτε άλλο – το μέρος ήταν άδειο από αντικείμενα. Από έπιπλα, υπήρχαν ένα κρεβάτι, ένα κομοδίνο, μια ντουλάπα, δυο καρέκλες, κι ένα τραπέζι. Μια μικρή πόρτα έκλεινε με μια χοντρή κουρτίνα· η Αλιζέτ την παραμέρισε κι από πίσω είδε ένα πέτρινο λουτρό. Νερό, σκέφτηκε. Επιτέλους. Άνοιξε τη βρύση και διαπίστωσε ότι ήταν χλιαρό. Άφησε το λουτρό να γεμίσει, ενώ έβγαζε τα ρούχα της. Παραδίπλα ήταν κάτι μπουκαλάκια· τα ξε-

τάπωσε και τα μύρισε: σαπούνι και έλαια. Έριξε λίγο κι απ'τα δύο στο νερό. Μετά, έκλεισε τη βρύση και μπήκε στο λουτρό.

Παράδεισος.

Βούτηξε το κεφάλι κάτω απ'το νερό. Το έβγαλε πάλι επάνω. Τεντώθηκε τεμπέλικα. Δεν βιαζόταν να τελειώσει...

Μετά από κάποια ώρα, φώναξε: «Μπορείς να μου φέρεις καμια πετσέτα, Πολ;»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε. «Εντάξει, μ'άκουσες να μπαίνω· αλλά πώς το ήξερες ότι ήμουν εγώ;»

«Το βήμα σου δεν είναι ούτε το βήμα της Ανταρλίδας ούτε το βήμα του Τάμπριελ. Κι αν ήσουν υπηρέτης, ή θα είχες προ πολλού φύγει ή θα είχες πει 'Σας έχω φέρει το τάδε, κυρία' και θα είχες φύγει.»

«Η Ανταρλίδα έχει δίκιο που σε φοβάται.»

«Δεν υποστήριξα ποτέ το αντίθετο. Υπάρχει καμια πετσέτα;»

Ο Πολ έφυγε από την πόρτα. Μετά, επέστρεψε μαζί με μια πετσέτα, την οποία και έδωσε στην Αλιζέτ, προτού φύγει πάλι. Εκείνη βγήκε απ'το λουτρό, σκουπίστηκε, τύλιξε την πετσέτα γύρω της, παραμέρισε την κουρτίνα, και μπήκε στο δωμάτιο. Είδε ότι ο Πολ τής είχε φέρει ρούχα τα οποία είχε αφήσει επάνω στο κρεβάτι. Επίσης, φαγητό και ποτά ήταν ακουμπισμένα στο τραπεζάκι. Καθώς και μερικά βιβλία.

«Εσύ είσαι, λοιπόν, ο δεσμοφύλακάς μου;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Εννοείς αν είσαι 'δεμένη' μ'εμένα;»

Η Αλιζέτ ένευσε, ενώ πλησίαζε το κρεβάτι για να κοιτάξει τα ρούχα.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Πολ. «Ο Μεγάλος Προφήτης δεν μου έχει πει.»

«Ή μου λες ψέματα.»

«Ό,τι νομίζεις...»

«Σ'έστειλε, πάντως, εδώ για να με κατασκοπεύεις.» Η Αλιζέτ τού γύρισε την πλάτη. Άφησε την πετσέτα να πέσει και φόρεσε κάτι εσώρουχα.

Ο Πολ παρατηρούσε το μυώδες σώμα της. Με κάθε κίνησή της, έβλεπε μύες να πάλλονται κάτω απ'το λευκό-ροζ δέρμα. Δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί πώς σκατά μπορεί να ήταν να βρίσκεσαι στο ίδιο κρεβάτι μ'αυτή τη γυναίκα. *Της αρέσουν οι άντρες; –Τι ανοησίες... «Όλες οι γεροδεμένες γυναίκες είναι λεσβίες», και τα λοιπά, ε;* Πήρε τα μάτια του από την Αλιζέτ. *Μάλλον, ήμουν πολύ καιρό στο κελί μου... «Για την α-*

κρίβεια, όχι, δεν μ'έστειλε για να σε κατασκοπεύω. Μου είπε απλώς να σου φέρω κάποια ρούχα και φαγητά, κι αν ήθελα, να καθίσω να σου κάνω παρέα.»

Η Αλιζέτ έβαζε τώρα μια τουνίκα και την κούμπωνε. «Κι αποφάσισες να καθίσεις;»

«Δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω. Τόσο καιρό στα μπουντρούμια, δεν κατάφερα να πιάσω φιλίες στο παλάτι. Επιπλέον, είμαι βέβαιος πως κάποια άτομα – όπως, ας πούμε, η Κελνίχηβ – με βλέπουν με περρίσσια καχυποψία.»

Η τουνίκα έφτανε ως τα γόνατα της Αλιζέτ, κι εκείνη δεν φόρεσε τίποτα από κάτω. Πήγε και κάθισε μπροστά στο τραπεζάκι με τα φαγητά, τα ποτά, και τα βιβλία. «Ποια είναι η Κελνίχηβ;»

«Δεν έχεις, λοιπόν, καλή πληροφόρηση...»

Η Αλιζέτ ύψωσε ένα φρύδι.

«Η Κελνίχηβ είναι το Αριστερό Χέρι του Θρόνου. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

Η Αλιζέτ δάγκωσε ένα κουλουράκι. Κατάπιε τη μπουκιά της. «Η Αρχικατάσκοπος του Τάρσαζ.»

«Ακριβώς αυτό είναι η Κελνίχηβ. Και δεν τα πάνε και τόσο καλά με την Ανταρλίδα. Ίσως να τη συμπαθήσεις, αν τύχει να τη γνωρίσεις.»

Η Αλιζέτ χαμογέλασε καθώς συνέχιζε να τρώει.

Χαμογελά κιόλας; απόρησε ο Πολ.

«Πώς βρέθηκες εδώ;» τον ρώτησε η Αλιζέτ.

«Πήγαινα διακοπές στην Αλβέρια, μέσω Αιθέρα. Το αεροπλάνο μας έπεσε σε κάτι περίεργα αιθερικά ρεύματα και, μετά, μας ρούφηξε ένας υπερδιαστασιακός στρόβιλος... και φτάσαμε εδώ, σ'αυτή την υπέροχη διάσταση.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Μεγάλη ιστορία. Ίσως να σ'την πω κάποια φορά. Ίσως και σε λίγο, αφού, ομολογουμένως, φαίνεται να έχουμε ελεύθερο χρόνο...» Ο Πολ έβγαλε τσιγάρο.

«Μην καπνίζεις,» τον σταματήσε, αυστηρά, η Αλιζέτ προτού το ανάψει. «Δεν είμαι αλυσοδεμένη τώρα.»

Ο Πολ γέλασε. Έκρυψε το τσιγάρο.

Η Αλιζέτ κοίταξε τα βιβλία. «Έχουν καμια ιδιαίτερη σημασία αυτά;»

«Όχι, απ'όσο ξέρω.»

Η Αλιζέτ διάβασε έναν τίτλο, ο οποίος ήταν γραμμένος στην Οικουμενική: «*Το Χάσμα των Χρυσοστόλιστων Σκαθαριών του Τρόμου.*» Γούρλωσε τα μάτια, θεατρικά. Γύρισε το βιβλίο ανάποδα για να διαβάσει το οπισθόφυλλο. «Δεν έχει περίληψη;»

«Τη βάζουν στην πρώτη σελίδα.»

Κοίταξε την πρώτη σελίδα, διαβάζοντας: «'Ο ατρόμητος εξερευνητής Τερνόελ, ύστερα από τις αμφιλεγόμενες συμβουλές μιας σκοτεινής μάγισσας, ξεκινά μια παράτολμη αναζήτηση στις άγριες περιοχές των αιμοβόρων Ταργκάφλι, όπου το πεπρωμένο του θα τον οδηγήσει στο...' – το έχει με κεφαλαία – *‘Χάσμα των Χρυσοστόλιστων Σκαθαριών του Τρόμου.*’» Κοίταξε τον Πολ επικριτικά.

Εκείνος γέλασε. «Τοπική λογοτεχνία των Ταρσάζιων. Τώρα, μάλιστα, που έχουν φέρει ένα τυπογραφείο από την Απολλώνια, την έχουν καταβρεί. Παλιά, κάθονταν κάτι τύποι και αντέγραφαν τα βιβλία ένα-έναν. Ήταν πανάκριβα. Είχαν, όμως, γούστο. Έκαναν και σκιτσάκια στο πλάι, για να περνά η ώρα τους.»

Η Αλιζέτ έπιασε ένα άλλο βιβλίο. Διάβασε τον τίτλο: «*Σκοτεινό Φερίλιο, Μαύρα Διαμάντια.* Διαφορετικό ύφος διακρίνω εδώ...»

«Λογοτεχνία από το Βασίλειο Όσρανοκ. Ξέρεις πού είναι αυτό;»

«Μακριά από εδώ. Δυτικά.»

Ο Πολ ένευσε. «Εκεί έπεσε το αεροπλάνο μου. Εκεί πρωτοσυνάντησα και τον 'Μεγάλο Προφήτη'.»

Η Αλιζέτ διάβασε την περίληψη του βιβλίου: «'Οι ερωτικές περιπέτειες της Δούκισσας κέρκα-Έβδελον Νιρράθια την οδηγούν στα βήματα του μυστηριώδους ανθρώπου που ακούει στο όνομα "Το Σκοτάδι". Το Σκοτάδι, όμως, έχει καταλάβει ότι τα μάτια της όμορφης Δούκισσας είναι στραμμένα επάνω του...' Και γαμώ.»

Ο Πολ χαμογελούσε. «Δε μπορείς να πεις, οι Ωσράνιοι έχουν περισσότερη φινέτσα.»

Η Αλιζέτ κούνησε το κεφάλι και συνέχισε το φαγητό της.

«Έχουν κι έναν ραδιοφωνικό σταθμό εδώ, στη Φέντινκεχ,» είπε ο Πολ. «Μόλις ήρθε η τεχνολογία, οι παλαβοί αμέσως βρέθηκαν.» Έβγαλε έναν ραδιοφωνικό δέκτη απ'την τσέπη του. «Θες ν'ακούσεις;»

«Βάζει και τοπική μουσική;»

«Θα τα παίξεις.»

«Ελπίζω νάναι καλύτερη από τη λογοτεχνία τους...»

Ο Πολ άνοιξε τον ραδιοφωνικό δέκτη.

Ρελκάμνια

1.

Ο Κλαρκ επέμενε να αφήσει τον πονοκέφαλό της να «κάνει τον κύκλο του», όπως είπε. Δηλαδή, η Φενίλδα να μην πάρει το φάρμακο των Υπερασπιστών να δει αν ο πονοκέφαλος θα περνούσε από μόνος του.

Η ιδέα την τρομοκράτησε.

«Σου είπα – θα με σκοτώσει!»

«Πώς το ξέρεις ότι θα σε σκοτώσει αφού δεν το έχεις ποτέ δοκιμάσει;»

«Θα δοκίμαζες να ρίξεις μια σφαίρα στο κεφάλι σου για να ‘το δοκιμάσεις;»

«Δεν είναι σφαίρα· είναι κάτι που ούτως ή άλλως βρίσκεται μέσα σου. Κι επιπλέον έχουμε το φάρμακο· όταν δούμε ότι δεν μπορείς ν’αντέξεις τον πόνο, θα πάρεις το φάρμακο και θα τελειώσει.»

«Είσαι τρελός! Μ’έφερες εδώ για να κάνεις πειράματα επάνω μου; Ο Ελπιδοφόρος μού είπε ότι μπορούσες να με θεραπεύσεις!»

«Μπορώ. Αλλά πρέπει να δοκιμάσουμε κάποια πράγματα πρώτα. Και το πρώτο πράγμα που πρέπει να δοκιμάσουμε είναι να μην πάρεις το φάρμακο, να δούμε πώς θα εξελιχτεί ο πονοκέφαλος!»

Ο Ελπιδοφόρος καθόταν και τους κοίταζε, σιωπηλός, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού στέκονταν (ή, μάλλον, αιωρούνταν) πίσω του, επίσης σιωπηλοί.

«Δεν υπάρχει περίπτωση!» φώναξε η Φενίλδα. «Αυτός ο πονοκέφαλος είναι φριχτός! Δεν ξέρεις εσύ πώς είναι!»

«Ναι – γι’αυτό θέλω να μάθω. Πώς περιμένεις να σε βοηθήσω αν δεν κάνουμε μερικές δοκιμές, Φενίλδα;»

Η Φενίλδα, που βάδιζε νευρικά μέσα στο καθιστικό καθώς μιλούσαν, χτύπησε τα χέρια της στους μηρούς της και αναστέναξε. Βρισκόταν στα όρια να την πιάσει ο πονοκέφαλός της από την υπερένταση. Κάθισε σε μια καρέκλα και άναψε ένα τσιγάρο, προσπαθώντας να χαλαρώσει.

Ο Κλαρκ δεν της μίλησε άλλο. Έφυγε από το δωμάτιο, πηγαίνοντας ίσως στο εργαστήριό του – το οποίο ούτε η Φενίλδα ούτε ο Ελπιδοφόρος ήξεραν πού ακριβώς βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμα.

Η Φενίλδα ήταν χάλια. Είχε ακουμπήσει τον αγκώνα της στην άκρη του τραπέζιου και το μέτωπό της στο χέρι της. Στο άλλο χέρι, το τσιγάρο της καιγόταν χωρίς να το καπνίζει. Καθάρισε το λαιμό της. Κοίταξε τον Ελπιδοφόρο.

«Τι νομίζεις;» τον ρώτησε.

«Δοκίμασέ το,» πρότεινε εκείνος.

«Να μην πάρω το φάρμακο...»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Εξάλλου, έχεις αρκετό απόθεμα. Όταν δεις ότι δεν μπορείς πια ν'αντέξεις-»

«Ελπιδοφόρε, από την αρχή δεν μπορώ ν'αντέξω.»

«Τι θα κάνεις, τότε;»

Η Φενίλδα έμεινε σιωπηλή για κάμποση ώρα. Κάπου-κάπου τραβούσε καμια ρουφηξιά απ'το τσιγάρο της. Τελικά, το έσβησε στο τασάκι.

«Θα το δοκιμάσω,» είπε. Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε. «Το πρωί πήρα το φάρμακο. Αν τόχα ήδη αποφασίσει, δε θα το είχα πάρει.» Βημάτιζε πάλι. «Κάτι πρέπει να γίνει για να ξαναρχίσει ο πονοκέφαλος,» είπε δυνατότερα. Στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Κάνε εσύ κάτι.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Για ν'αρχίσει ο πονοκέφαλός σου;»

«Ναι.»

«Τι;»

«Δεν ξέρω. Σπρώξε με!»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε από τη θέση του, τη ζύγωσε. «Κοίτα, Φενίλδα, δε χρειάζεται να το πιέσεις. Νομίζω πως-»

«Δε μπορώ να περιμένω να περάσει μια μέρα. Τώρα το αποφάσισα. Μετά, ίσως να...» Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν ξέρω αν μετά δεν θ'αλλάξω γνώμη.

»Κάνε κάτι.»

«Μου φαίνεται ανόητο.»

«Κάντο, Ελπιδοφόρε - σπρώξε με!»

Ο Ελπιδοφόρος την έσπρωξε, όχι πολύ δυνατά. Η Φενίλδα, που τα νυχτερινά της παπούτσια είχαν τακούνι, παραπάτησε άσχημα. Αλλά δεν έπεσε.

«Σοβαρέψου!» του γρύλισε, θυμωμένη με τον δισταγμό του. «Κάνε κάτι που έχει νόημα!»

Ο Ελπιδοφόρος την έσπρωξε ξανά: δυνατά τώρα. Η Φενίλδα – το ένα της παπούτσι έφυγε καθώς παραπατούσε – βρέθηκε πάνω στον καναπέ. Κι ύστερα, γελούσαν κι οι δυο τους σαν έφηβοι. Η κατάσταση ήταν, απλά, πολύ γελοία για να μη γελάνε.

Ο Ελπιδοφόρος αναρωτήθηκε από πότε είχε να γελάσει έτσι. Από πολύ, πολύ παλιά, κατέληξε. Από πάρα πολύ παλιά... Ούτε που θυμόταν.

«Είσαι ανόητη!» της είπε, καλοπροαίρετα, ακόμα γελώντας.

«Χα-χα-χα-χα, εντάξει...» Η Φενίλδα σκούπιζε δάκρυα από τα μάτια της, με τα δάχτυλά της. «Εντάξει, χα-χα-χα. Πάρε... Πάρε κάτι και χτύπησέ με στο κεφάλι.»

Ο Ελπιδοφόρος σοβάρεψε. «Ούτε που να το σκέφτεσαι. Τέρμα οι χαζομάρες.»

Η Φενίλδα έβγαλε το παπούτσι που της είχε απομείνει και σηκώθηκε από τον καναπέ. «Κάντο!»

«Δεν πρόκειται να σε κοπανάω με καρέκλες στο κεφάλι. Μη λες βλακείες!»

«Χαστούκισέ με,» του είπε η Φενίλδα. «Εδώ,» έδειξε το μάγουλό της. «Δυνατά.»

«Όχι.»

«Μη με τσαντίζεις! Πρέπει κάτι να κάνω για ν'αρχίσει.»

«Τώρα που σ'έχω τσαντίσει, γιατί δεν αρχίζει;»

«Δεν ξέρω. Πριν, που μιλούσα με τον Κλαρκ, ήταν στα πρόθυρα' μετά, όμως, πέρασε. Χαστούκισέ με, να τελειώνουμε.»

Ο Ελπιδοφόρος κούνησε το κεφάλι του.

Η Φενίλδα τον χαστούκισε, ελαφρά. «Κάντο!»

«Είπα όχι.»

Η Φενίλδα τον ξαναχαστούκισε, δυνατότερα. «Χτύπα με!»

Ο Ελπιδοφόρος τη χαστούκισε στο αριστερό μάγουλο. Το ράπισμα αντήχησε μέσα στο καθιστικό. Η Φενίλδα αισθάνθηκε ένα έντονο τσουξίμο στο πρόσωπό της' παραπάτησε κι έπεσε πάλι προς τον καναπέ. Πιάστηκε απ'την άκριά του. Ο πονοκέφαλος βρισκόταν στα πρόθυρα, σαν μια απειλητική παρουσία γύρω απ'το κεφάλι της.

«Ξανά,» είπε.

Κι όταν ο Ελπιδοφόρος δεν τη χτύπησε, τον αγριοκοίταξε. «Ξανά.»

Εκείνος τη χαστούκισε. Στο ίδιο μάγουλο. Ο πόνος έκανε τα μάτια της να δακρύνουν, θολώνοντάς τα· είδε χρώματα να χορεύουν μπροστά της. Έπεσε στον καναπέ. Το πεινασμένο θηρίο που περιφερόταν γύρω απ'το κεφάλι της της χίμησε. Ο πονοκέφαλος είχε επιστρέψει. Η Φενίλδα τον αισθανόταν να προσπαθεί να χωρίσει το κρανίο της στα δύο, να βάλει φωτιά στο μυαλό της.

Κρατώντας το κεφάλι της με τα δύο χέρια, διπλώθηκε πάνω στον καναπέ. Μουγκρίζοντας. Δαγκώνοντας τα χείλη της. Το φάρμακο! Χρειαζόταν το φάρμακό της!– Όχι. Δεν θα έπαιρνε το φάρμακο. Θα τον άφηνε να– Ο πόνος την είχε τυλίξει. Η Φενίλδα ούρλιαζε και σπαρταρούσε, διπλωμένη επάνω στον καναπέ, με τα γόνατά της μαζεμένα.

Ο Ελπιδοφόρος, που την κοίταζε όρθιος, άρχισε ν'ανησυχεί μετά από λίγο. *Δε φαίνεται να της περνά, παρατήρησε. Αν ο Κλαρκ είχε άδικο;... Και πού είναι, ο καταραμένος, τώρα;*

Η Φενίλδα δεν σταματούσε να φωνάζει, να κλαίει, και να σπαρταρά. Ολόκληρο το σώμα της τρανταζόταν.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στους Πειθαρχικούς. «Κάτι πρέπει... Τι...;» Δεν ήξερε τι ακριβώς ήθελε να τους ζητήσει. Το όλο θέμα, εξάλλου, ήταν ν'αφήσουν τον πονοκέφαλο να κάνει τον κύκλο του. «Ειδοποιήστε τον Κλαρκ!» είπε τελικά. «Μπορείτε να ειδοποιήσετε τον Κλαρκ;»

«Εδώ είμαι, Ελπιδοφόρε.»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, για να δει τον Κλαρκ να στέκεται σε μια πόρτα του καθιστικού η οποία... ήταν εκεί πριν; Τι παράξενο που ήταν αυτό το σπίτι...

«Βλέπεις τι της συμβαίνει;»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Βλέπω.»

«Είσαι σίγουρος ότι θες να τ'αφήσεις αυτό να συνεχιστεί;»

«Περίμενε λίγο, Ελπιδοφόρε. Περίμενε. Ούτε πέντε λεπτά δεν έχουν περάσει.»

Η Φενίλδα ούρλιαζε και έκλαιγε σαν να της περνούσαν πυρωμένες βελόνες σ'όλο το σώμα.

Ο Ελπιδοφόρος αισθανόταν κάτι να σφίγγει το στήθος του. Οργισμένος, στράφηκε στον μάγο, που τώρα είχε πλησιάσει. Τον άρπαξε απ'τον γιακά με τα δύο χέρια. «Αν πεθάνει θα σε σκοτώσω!» γρύλισε.

Ο Κλαρκ δεν φάνηκε τρομαγμένος. «Τη συμπαθείς, λοιπόν, περισσότερο απ'όσο νόμιζα, ε, Ελπιδοφόρε;»

2.

Η Φενίλδα είχε χαθεί μέσα στον πόνο. Ήξερε ότι κάπου πρέπει να υπήρχε και το σώμα της, αλλά δεν ήταν βέβαιη πού. Παράδερνε σ'ένα πέλαγος ασταμάτητης ταραχής. Πονούσε, πονούσε, πονούσε, και δεν είχε ιδέα πώς να γυρίσει πίσω. Ίσως έτσι να ήταν ο θάνατος... Πώς είχε βρεθεί εδώ; Τι μέρος ήταν αυτό; *ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΑΤΕ ΝΑ ΜΕ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΕ;*

Μορφές – παράξενες, πολύχρωμες μορφές – χόρευαν μπροστά της, ξεπροβάλλοντας μέσα από μια ατέρμονη σκοτεινή ομίχλη. Μορφές όπως αυτές που έβλεπε κανείς όταν ύφαινε συγκεκριμένα ξόρκια ή μαγγανείες ανάλυσης–

Πώς είχε έρθει αυτή η σκέψη;

Οι μορφές χορεύουν. Κύκλοι μέσα σε κύκλους, φτιάχνουν αλυσίδες. Τρίγωνα γίνονται πυραμίδες. Ένα δυνατό βουητό, σαν τα κύματα της θάλασσας. Φωτιά. Μάστιγες οδυνηρής ενέργειας. Αίμα, κίτρινο αίμα, κυλά πάνω στη μαύρη ομίχλη...

Γράμματα – σε τι γλώσσα; Τι λένε; Πώς μπορεί και τα διαβάζει; Δεν τα θυμάται. Τα διαβάζει. Δεν θα έπρεπε να είναι εδώ, θα έπρεπε; Τα διαβάζει. Ένας τρόμος. Μια ασυνέχεια στην κανονικότητα μιας ροής. Τα διαβάζει...

3.

Η Φενίλδα ήταν τώρα ανάσκελα επάνω στον καναπέ. Τα χέρια της διέγραφαν σύμβολα στον αέρα. Από τα χείλη της έβγαιναν σειρές από ακατανόητα (για τον Ελπιδοφόρο) λόγια. Τα μάτια της είχαν αναποδογυρίσει· μονάχα άσπρο φαινόταν, και, βαθιά μέσα τους, κάτι περίεργες ανταύγειες...

Ο Κλαρκ, για μια στιγμή, συνοφρυώθηκε. Μετά, γρήγορα, πετάχτηκε κι έκλεισε το στόμα της Φενίλδα με το ένα χέρι, ενώ έπιανε τον αριστερό της καρπό με το άλλο.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Τι κάνεις;»

«Δεν καταλαβαίνεις;» μούγκρισε ο Κλαρκ, καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τη Φενίλδα, η οποία τώρα πάλευε για να συνεχίσει να μιλά και να χειρονομεί. «Κάνει το ξόρκι!»

«Ποιο ξόρκι;»

«Αυτό που ονομάζει Ανώνυμο Ξόρκι, το οποίο τρυπά τις διαστάσεις. Αν το ολοκληρώσει εδώ μέσα, ίσως όλοι να σκοτωθούμε!»

Η Φενίλδα κλοτσούσε τον καναπέ. Το ελεύθερο χέρι της έμοιαζε να προσπαθεί να γρατσουνίσει τον αέρα. Δεν πρέπει να καταλάβαινε ότι ο Κλαρκ – ή οποιοσδήποτε – τη συγκρατούσε. Δεν πρέπει να είχε καμία επαφή με το περιβάλλον.

«Θα φέρω το φάρμακό της,» είπε ο Ελπιδοφόρος, και χωρίς να περιμένει την απάντηση του Κλαρκ βάδισε προς το δωμάτιο της Φενίλδα. Προς στιγμή είχε την ανησυχία ότι ίσως να μην κατόρθωνε να φτάσει εκεί, λόγω της αφύσικης, παραισθησιακής πολυπλοκότητας του διαμερίσματος του μάγου· αλλά τα κατάφερε μάλλον εύκολα. Όπως θα τα κατάφερνε και σε οποιοδήποτε άλλο σπίτι. Έψαξε μέσα στην τσάντα της Φενίλδα. Βρήκε το κυλινδρικό, μεταλλικό κουτάκι. Το πήρε μαζί του, επιστρέφοντας στο καθιστικό.

«Περίμενε,» του είπε ο Κλαρκ. Η Φενίλδα ακόμα πάλευε κάτω από τα χέρια του.

«Τι να περιμένω;»

«Σου φαίνεται ότι τώρα την πονά το κεφάλι της;»

«Είναι εκτός εαυτού!»

«Ακριβώς. Νομίζεις ότι δίνοντάς της το φάρμακο θα κάνεις αυτό το παραλήρημα να σταματήσει;»

«Και τι προτείνεις εσύ;» Ο Ελπιδοφόρος ήταν έτοιμος να πιάσει τον μάγο στο ξύλο.

«Θ' αφήσουμε πρώτα το παραλήρημα να περάσει–»

«Θα την τρελάνεις!» βρυχήθηκε ο Ελπιδοφόρος.

«Δε μπορείς να τρελαθείς, Ελπιδοφόρε. Είναι θέμα προσωπικής επιλογής. Η τρέλα είναι η παράλογη αντίδραση σε κάτι που βλέπεις και δεν μπορείς να αποδεχτείς. Ή τρελαίνεσαι ή το μυαλό σου το διαγράφει. Και στις δύο περιπτώσεις, ο φόβος είναι η πραγματική αιτία.»

«Δε μ' ενδιαφέρουν οι θεωρίες σου! Άφησέ την!» Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε το κυλινδρικό κουτί. Τράβηξε έξω ένα από τα τυλιγμένα χαρτάκια.

«Περίμενε!» φώναξε ο Κλαρκ, μοιάζοντας για πρώτη φορά να θυμώνει.

4.

Τα γράμματα διαλύονται... το ένα μετά το άλλο... Καταβροχθίζονται από το σκοτάδι. Δεν μπορεί να τα προλάβει. Προσπαθεί να τα πιάσει, να τ'ακολουθήσει. Δεν μπορεί...

Χρώματα και σχήματα. Σκίζουν την ομίχλη. Μια θάλασσα ξανά. Το βουητό...

Πόνος.

5.

Η Φενίλδα άρχισε να κλαίει. Το ελεύθερο της χέρι είχε πάει στο κεφάλι της, είχε χωθεί μέσα στα μαλλιά της. Το άλλο της χέρι το κρατούσε ακόμα ο Κλαρκ.

«Πονάει ξανά! Άφησέ την!» Ο Ελπιδοφόρος άρπαξε τον μάγο απ'τον ώμο, τραβώντας τον πίσω.

Εκείνος δεν έφερε αντίσταση.

Η Φενίλδα διπλώθηκε πάνω στον καναπέ, όπως και πριν.

«Δε θα την αφήσω να βασανίζεται άλλο έτσι,» δήλωσε ο Ελπιδοφόρος. Πετώντας κάτω το μεταλλικό κουτάκι, κάθισε στον καναπέ, πλάι της. Στα χέρια του είχε ένα από τα κυλινδρικά τυλιγμένα χαρτάκια. «Βοήθησέ με,» πρόσταξε τον Κλαρκ, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Κράτησέ την!»

Εκείνος ακόμα έμοιαζε διστακτικός (ο Ελπιδοφόρος είχε αρχίσει να τον φοβάται) αλλά, τελικά, έπιασε τους καρπούς της Φενίλδα, απομακρύνοντας τα χέρια της απ'το κεφάλι της ενώ εκείνη έσκουζε, έκλαιγε, και χτυπούσε τα πόδια της στον καναπέ. Ο Ελπιδοφόρος ξετύλιξε το χαρτάκι και πίεσε το περιεχόμενό του στο μέτωπό της.

Για μια στιγμή, τίποτα δεν έγινε. Κι εκείνος φοβήθηκε ότι ίσως να ήταν πολύ αργά: ότι δεν μπορούσαν πλέον να κάνουν κάτι για να τη βοηθήσουν: ότι η Φενίλδα θα πέθαινε, ή θα τρελαινόταν...

Μετά, όμως, οι κραυγές της σταμάτησαν. Το πρόσωπό της και το σώμα της φάνηκαν να ηρεμούν. Η αναπνοή της έγινε περίπου κανονική.

«Φενίλδα;» Ο Ελπιδοφόρος πήρε το χαρτάκι από το μέτωπό της. Το γαλανό δέρμα της είχε απορροφήσει την παράξενη αλοιφή.

Οι κόρες της φαίνονταν, τώρα, κανονικά· τα μάτια της δεν ήταν πια αναποδογυρισμένα, αλλά ήταν κοκκινισμένα. Και στο αριστερό μάτι είχε δημιουργηθεί ένα παράξενο σημάδι.

«Ελπιδοφόρε...» Η Φενίλδα ανασηκώθηκε, αγκαλιάζοντάς τον. Έκλαιγε πάλι.

Εκείνος την κράτησε κοντά του, και πάνω απ'τον ώμο της αγριοκοίταξε τον Κλαρκ, ο οποίος στεκόταν παραδίπλα με μια συλλογισμένη όψη στο πρόσωπό του.

6.

«Τι αισθανόσουν, Φενίλδα;» ρώτησε ο μάγος.

Η Φενίλδα καθόταν τώρα στον καναπέ, ντυμένη με μια πράσινη ρόμπα και έχοντας μια ζεστή κούπα καφέ στα χέρια. Στο αριστερό της μάτι ο Ελπιδοφόρος μπορούσε ακόμα να παρατηρήσει εκείνο το παράξενο σημάδι. Η ίδια δεν πρέπει να το είχε δει· ή, αν το είχε δει, δεν είχε πει τίποτα.

Ήπие μια γουλιά απ'τον καφέ της. «Πονούσα. Και μετά... είχα χαθεί τελείως. Έβλεπα χρώματα, και αλλόκοτους σχηματισμούς, περίπου σαν αυτούς που βλέπεις όταν κάνεις τη Μαγγανεία Στοιχειακής Ανάλυσεως... και μετά, τα γράμματα. Μέσ'από ένα σκοτάδι, βγήκαν κάτι γράμματα, και τα διάβαζα παρότι ήταν σε κάποια άγνωστη γλώσσα, νομίζω. Αλλά δεν τα θυμάμαι τώρα. Δε θυμάμαι πώς ήταν αυτά τα γράμματα... Και μετά, διαλύθηκαν τα γράμματα. Έφυγαν. Και πονούσα πάλι... και ο Ελπιδοφόρος μ'έκανε να συνέλθω.» Έριξε μια ματιά στον Ελπιδοφόρο προτού στρέψει πάλι το βλέμμα της στον Κλαρκ. «Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να συνέλθω από μόνη μου.»

Ο Κλαρκ τής είπε: «Είχες αρχίσει να κάνεις αυτό που αποκαλείς 'Το Ανώνυμο Ξόρκι'.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Είχες γυρίσει ανάσκελα επάνω στον καναπέ και είχες αρχίσει να κάνεις το ξόρκι. Τα μάτια σου είχαν αναποδογυρίσει. Σε σταμάτησα, προτού τρυπήσεις τη διάσταση.»

Το συνοφρύωμα της Φενίλδα βάρυνε. «Τα γράμματα...»

«Ναι, το ίδιο νομίζω κι εγώ. Τα γράμματα που έβλεπες. Ήταν τα λόγια για το ξόρκι, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» είπε η Φενίλδα. «Δεν... δεν τα ξέρω ακριβώς τα λόγια για το Ανώνυμο Ξόρκι. Οι Υπερασπιστές το έβαλαν μες στο μυαλό μου. Δεν το έμαθα κανονικά. Το κάνω σαν... από ένστικτο. Όπως κάποιος ιθαγενής μιλά τη γλώσσα της διάστασής του χωρίς να την έχει μελετήσει ποτέ.»

Ο Κλαρκ κουνούσε το κεφάλι καθώς την άκουγε, μοιάζοντας να καταλαβαίνει. «Η αιτία των πονοκεφάλων σου, Φενίλδα, ίσως να είναι αυτή.»

«Το ξέρω πως είναι αυτή,» έκανε απότομα εκείνη. «Είναι... είναι σα να τρύπησαν το μυαλό μου.»

«Δεν εννοώ μόνο την πράξη του Ελκράσ'ναρχ. Μιλώ για το ξόρκι. Το μυαλό δεν μπορεί να μαθαίνει πράγματα ξαφνικά· το φυσικό του είναι να τα μαθαίνει σταδιακά. Εσύ έμαθες το ξόρκι στιγμιαία. Αυτό είναι που, ίσως, προκαλεί τους πονοκεφάλους σου. Προσπέρασες μια διαδικασία που έπρεπε να είχε γίνει: τη διαδικασία της εκμάθησης. Το μυαλό σου, επομένως, προσπαθεί τώρα να μάθει ενώ, συγχρόνως, γνωρίζει. Μια παραδοξότητα. Δύο πράγματα που δεν είναι δυνατόν να ισχύουν ταυτόχρονα.»

Η Φενίλδα το σκέφτηκε πίνοντας ζεστό καφέ. Είχε κάτι το παράξενο επάνω της, νόμιζε ο Ελπιδοφόρος παρατηρώντας την. Σαν αυτό που της είχε συμβεί να την είχε, κάπως, με κάποιον απροσδιόριστο τρόπο, αλλάξει. Και το σημάδι στο αριστερό της μάτι... έμοιαζε να γυαλίζει όταν το χτυπούσε το φως, λες κι ένα κομμάτι γυαλί να βρισκόταν εκεί μέσα. Ο Ελπιδοφόρος, παρότι είχε δει παραπάνω από αρκετά αλλόκοτα και τρομαχτικά πράγματα στη ζωή του, αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται.

Η Φενίλδα είπε στον Κλαρκ: «Δεν αποκλείεται να έχεις δίκιο. Αλλά τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό; Μπορείς εσύ να μου διδάξεις το Ανώνυμο Ξόρκι κανονικά, ώστε... το μυαλό μου να το καταλάβει όπως πρέπει να το καταλάβει; Το γνωρίζεις αυτό το ξόρκι; Ποιο είναι το πραγματικό του όνομα;»

«Το γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Και συνήθως το λέω Διαστασική Ρομφαία.»

«Συνήθως;»

«Ο καθένας μπορεί να ονομάζει το καθετί όπως νομίζει, Φενίλδα. Δε θυμάσαι τι λέγαμε χτες; Η πραγματικότητα είναι προσωπική υπόθεση.»

«Το λες ‘Διαστασιακή Ρομφαία’ επειδή μοιάζει μ’ένα σπαθί που σχίζει τις διαστάσεις...»

«Ακριβώς. Είναι ένα πολύ επικίνδυνο ξόρκι. Τα μαγικά τάγματα δεν το διδάσκουν, και δεν θα μπορούσα ποτέ να κατηγορήσω κανέναν γι’αυτό. Κι εγώ ο ίδιος ελάχιστα το χρησιμοποιώ.»

«Θες να πεις ότι τα μαγικά τάγματα γνωρίζουν την ύπαρξη του ξορκιού;»

«Υποθέτω,» μόρφασε ο Κλαρκ. «Υποθέτω ότι ορισμένοι μάγοι το γνωρίζουν. Ερευνητές, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Μπορείς να μου το διδάξεις όπως θα έπρεπε να το είχα μάθει κανονικά;»

Ο Κλαρκ έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός, τρίβοντας σκεπτικά το μαύρο του μούσι. «Καλό θα ήταν να πάρουμε και μια άλλη γνώμη,» είπε τελικά. «Επιπλέον, ο Δαίδαλος είναι πολύ καλύτερος χρήστης της Διαστασιακής Ρομφαίας απ’ό,τι εγώ. Εκείνος, παρεμπιπτόντως, την ονομάζει Κοσμικό Τρυπάνι.»

«Ο Δαίδαλος,» είπε η Φενίλδα. «Το άλλο μέλος του Κύκλου της Αλήθειας.»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Θα τον βρούμε στην Απολλώνια.»

«Γιατί δεν είναι εδώ;»

«Διότι στην Απολλώνια μένει. Κι επιπλέον, έχει δουλειές τώρα. Όπως κι εγώ. Όπως και η Ναλτάφιρ. Η τελική μάχη με τον Ελκράσ’ναρχ είναι το πιο σημαντικό πράγμα που έχουμε κάνει ποτέ, Φενίλδα.»

Ήπια λίγο απ’τον καφέ της. «Θα πάμε, δηλαδή, στην Απολλώνια; Θα είναι εύκολο αυτό, τώρα που με ψάχνουν;»

«Το μόνο που χρειάζεται είναι να περάσουμε στον Αιθέρα,» είπε ο Κλαρκ, σα να μην ήταν τίποτα σπουδαίο.

«Παντοκρατορικά σκάφη περιπολούν τους ουρανούς πάνω από τη Ρελκάμνια, μάγε,» τον προειδοποίησε ο Ελπιδοφόρος.

Ο Κλαρκ ύψωσε τα φρύδια του. «Λες να μην το ξέρω; Δεν θα έχουμε πρόβλημα να τους αποφύγουμε. Εκείνο που με προβληματίζει μόνο είναι αν θα βρούμε τον Δαίδαλο εκεί όπου υπολογίζω. Ταξιδεύει τελευ-

ταία.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Θα πρέπει να του στείλω μήνυμα.»

«Μήνυμα;» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Από εδώ στην Απολλώνια;»

«Ναι.»

«Αυτό είναι κάτι που περίμενα πως μόνο ο Ελκράσ'ναρχ θα μπορούσε να κάνει.»

«Μην είσαι αφελής. Ακόμα και μάγοι των μαγικών ταγμάτων μπορούν να το κάνουν. Ή, τουλάχιστον, ορισμένοι από αυτούς.»

Η Φενίλδα είπε: «Μιλάς για το Ξόρκι Υπερδιαστασιακής Αποστολής;»

«Ναι, αφού έτσι θες να το λες.»

«Μόνο οι Τεχνομαθείς ασχολούνται μαζί του. Πολύ περίπλοκο στη χρήση, κι επικίνδυνο ορισμένες φορές. Και απαιτεί την κατανάλωση τεράστιας ποσότητας ενέργειας για την αποστολή ακόμα κι ενός απλού μηνύματος. Επίσης, πρέπει να υπάρχει κι ο κατάλληλος εξοπλισμός στο σημείο αποδοχής.»

Ο Κλαρκ την κοίταζε επικριτικά καθώς μιλούσε, αν και συγχρόνως έμοιαζε διασκεδασμένος από τα λόγια της. «Μόνο οι Τεχνομαθείς ασχολούνται μαζί του... Τι ανοησίες! Ο κάθε μάγος μπορεί ν'ασχοληθεί με ό,τι επιθυμεί.» Βάδισε προς μια πόρτα. «Επιστρέφω σε λίγο,» είπε, και έφυγε απ'το καθιστικό.

«Πώς είσαι τώρα, Φενίλδα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν πονάω πια. Καλά, υποθέτω...»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. Την πλησίασε και γονάτισε μπροστά της, στο ένα γόνατο, κοιτάζοντας το πρόσωπό της από κοντά.

Η Φενίλδα χαμογέλασε. «Τι;»

«Το ξέρεις ότι έχεις κάτι στο μάτι σου;»

«Όχι. Τι έχω; Σε ποιο μάτι;»

«Στ'αριστερό.»

Η Φενίλδα το έτριψε. «Εντάξει τώρα;»

«Ακόμα εκεί είναι. Είναι κάτι μέσα στο μάτι, Φενίλδα.»

Η Φενίλδα, αφήνοντας την κούπα της στο πλάι, σηκώθηκε απ'τον καναπέ και πήγε στο υπνοδωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο Κλαρκ. Ο Ελπιδοφόρος την ακολούθησε, και την είδε να βγάζει ένα καθαφτάκι από την τσάντα της και να κοιτιέται.

«Έχεις δίκιο,» του είπε. «Πράγματι, κάτι είναι... Αλλά δεν το αισθάνομαι καθόλου.»

«Μοιάζει με θραύσμα από γυαλί που αντανακλά το φως.»

Η Φενίλδα ένευσε. Έβαλε πάλι το καθρεφτάκι της στην τσάντα. «Ίσως να περάσει. Από τον πονοκέφαλο θα προκλήθηκε, μάλλον.»

Ο Ελπιδοφόρος δεν της είπε πως νόμιζε ότι και κάτι άλλο είχε αλλάξει επάνω της – κάτι το απροσδιόριστο. Εξάλλου, ίσως να ήταν η ιδέα του. Και δεν ήξερε και πώς να της το πει. Ούτε ήθελε να την ανησυχήσει.

Επέστρεψαν στο καθιστικό.

Ο Κλαρκ δεν άργησε να έρθει. «Του έστειλα μήνυμα,» είπε. «Ελπίζω να το λάβει σύντομα και να μου απαντήσει. Ο χρόνος στην Απολλώνια, βέβαια, κυλά πιο αργά απ'ό,τι στη Ρελκάμνια, επομένως θα χρειαστεί να περιμένουμε λίγο, όπως και νάχει.»

Η Φενίλδα τον ρώτησε για το παράξενο σημάδι στο μάτι της. Ο Κλαρκ ήρθε κοντά και το κοίταξε. «Το είχα παρατηρήσει και πριν,» είπε. «Δεν ξέρω τι είναι. Όπως υποθέτεις κι εσύ, ίσως να προκλήθηκε από τον πονοκέφαλο. Ή από τα γράμματα που είδες. Μοιάζει λίγο φως να έχει παγιδευτεί μέσα στο μάτι σου, Φενίλδα...»

Σάρντλι

1.

Ο Ορείχαλκος έστειλε ένα μήνυμα στην οικογένειά του, στη Φιλτά'κβι, και, αφού ετοιμάστηκε για το βορειοανατολικό του ταξίδι, έφυγε από τη Φανχάι με το ελικόπτερο. Η Ανεμόφθαλμη είχε δηλώσει πάλι ότι θα ερχόταν μαζί του, κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Εξάλλου, δεν ήταν μικρή· ήξερε τι έκανε. Επιπλέον, ο Ορείχαλκος ήθελε να έχει στο πλευρό του κάποιον που μπορούσε να εμπιστευτεί και να συμβουλευτεί. Εκτός από την Ανεμόφθαλμη, μαζί του πήρε μόνο τους τέσσερις σωματοφύλακές του και τον πιλότο του αεροσκάφους του. Δε νόμιζε ότι θα χρειαζόταν περισσότερους· δεν πήγαινε για να εμπλακεί σε μάχη. Θα έκανε ό,τι τον είχε συμβουλέψει ο θεός του ο Αστροφώτιστος για να επικοινωνήσει ειρηνικά με τους Ούρταθ της Νάθγκαν.

Το ελικόπτερό του έφυγε με την αυγή από το μικρό αεροδρόμιο της Φανχάι και πέταξε ανατολικά και νότια. Πέρασε πάνω από ζούγκλες, βάλτους, σαβάνες· πάνω από τις νότιες όχθες του ποταμού Σάτβραν, και έφτασε στις εκβολές του ποταμού Άζγκαλκ, όπου ήταν οικοδομημένη η Βοτράντκι, μια εμπορική πόλη της Ανατολικής Σάρντλι, ένα λιμάνι όπου πολλά πλοία σταματούσαν. Ο πιλότος του Ορείχαλκου κατέβασε το ελικόπτερο σ'ένα μέρος έξω απ'την πόλη όπου οι αρχές επέτρεπαν να προσγειώνονται αεροσκάφη. Ο αεροδιάδρομος δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια έκταση καθαρισμένη από τη βλάστηση. Εκτός απ'το ελικόπτερο του Ορείχαλκου, άλλο ένα ελικόπτερο ήταν σταματημένο εδώ – το αεροσκάφος κάποιου εμπόρου, ευγενή, ή επιχειρηματία μάλλον.

Το αεροδρόμιο – που μόνο κατ'ευφημισμόν θα μπορούσε να ονομαστεί έτσι – φυλούσαν δύο φρουροί ντυμένοι με πέτσινους θώρακες από δέρμα *κάσ'νεκαχ*, το οποίο τους έκανε κι αυτούς να μοιάζουν με γιγάντιοι κροκόδειλοι, πράσινοι και φολιδωτοί. Από τους ώμους τους τουφέκια κρέμονταν. Στις ζώνες τους μεγάλα, πλατυλέπιδα μαχαίρια ήταν θηκαρωμένα. Στο κεφάλι φορούσαν πλατύγυρα καπέλα· επάνω τους ήταν ραμμένα μικρά κόκαλα τα οποία έκαναν διάφορα σχήματα. Πλησίασαν τον Ορείχαλκο και τους συνεπιβάτες του για να μάθουν ποιοι ήταν. Εκείνος συστήθηκε, και οι φρουροί τον καλωσόρισαν στη

Βοτράντκι και ευχήθηκαν καλή διαμονή. Ο Ορείχαλκος ρώτησε μήπως θα μπορούσαν να καλέσουν κάποιο όχημα. «Πολύ ευχαρίστως,» είπε ο ένας, κι έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και μίλησε με κάποιον. Μετά από λίγο, μια άμαξα ήρθε την οποία τραβούσαν δύο άλογα. Ο Ορείχαλκος και οι σύντροφοί του ανέβηκαν, και ο αμαξάς ξεκίνησε να τους πηγαίνει στην πόλη, η οποία δεν ήταν μακριά.

«Πού θα σας αφήσω, Άρχοντά μου;» ρώτησε.

«Ποιο είναι το καλύτερο ξενοδοχείο εδώ;»

«Η Βαθιά Ρίζα, Άρχοντά μου.»

«Εκεί θα μας πας.»

Οι δρόμοι της Βοτράντκι ήταν λίγο χειρότεροι από αυτούς της Φαν-χάι, νόμιζε ο Ορείχαλκος, αλλά είχαν εξίσου πολλή κίνηση. Ίσως για τούτο να έφταιγε κι η ώρα, βέβαια. Πλησίαζε μεσημέρι. Το ελικόπτερο είχε προσγειωθεί μετά από τέσσερις ώρες πτήσης, ώστε να ξεκουραστεί ο πιλότος προτού συνεχίσουν.

Η άμαξα σταμάτησε μπροστά στη Βαθιά Ρίζα. Ο Ορείχαλκος πλήρωσε τον οδηγό γενναιόδωρα και του είπε ότι θα τον ξαναχρηιαζόταν σε τέσσερις ώρες. Εκείνος υποσχέθηκε ότι θα ήταν εδώ.

Ο Ορείχαλκος, η Ανεμόφθαλμη, οι σωματοφύλακες, και ο πιλότος μπήκαν στο ξενοδοχείο, έκλεισαν δωμάτια, και πήγαν να ξεκουραστούν. Ο Ορείχαλκος έφαγε μαζί με την Ανεμόφθαλμη και μετά κάθισε στο μπαλκόνι, κοιτάζοντας νότια, τη θάλασσα, ενώ σκεφτόταν αυτά που του είχε πει ο θεός του για τους Ούρταθ: τι ακριβώς έπρεπε να κάνει για να τραβήξει την προσοχή τους και να μπορέσει να συνεννοηθεί μαζί τους. Δεν πρέπει να ήταν δύσκολο για εκείνον. «Είσαι τυχερός που είσαι τόσο καλός με το σοθ'λάι'κ,» του είχε πει ο Αστροφώτιστος. «Η ικανότητά σου σ'αυτό θα σου χρειαστεί, πίστεψέ με. Δεν είναι εύκολο να κυνηγήσεις στη Νάθγκαν' τα θηρία που ζουν εκεί εκμεταλλεύονται το φυσικό τοπίο με σχεδόν υπερφυσικό τρόπο.»

Θα το ανακαλύψουμε σύντομα, θείε, σκέφτηκε τώρα ο Ορείχαλκος, καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθώς ατένιζε τη θάλασσα.

Όταν τελείωσε το τσιγάρο, επέστρεψε στο εσωτερικό της σουίτας του. «Είσαι καλά;» ρώτησε την Ανεμόφθαλμη, η οποία καθόταν σε μια βαθιά, ξύλινη πολυθρόνα και διάβαζε μια τοπική εφημερίδα, με τα κόκκινα πόδια της τεντωμένα και σταυρωμένα στον αστράγαλο.

Τον κοίταξε πάνω από την άκρη της εφημερίδας. «Τι;» Παραξενεμένη.

Ο Ορείχαλκος είχε παρατηρήσει ότι σήμερα ήταν πολύ σιωπηλή, και πολύ σκεπτική. «Ρώτησα αν είσαι καλά.»

«Το άκουσα. Γιατί ρωτάς;» Κατέβασε την εφημερίδα.

«Μου φαίνεσαι κάπως συλλογισμένη. Αν δεν ήθελες να έρθεις, μπορούσες να επιστρέψεις στη Νισθάι, Ανεμόφθαλμη.»

«Μη λες ανοησίες.» Σήκωσε πάλι την εφημερίδα. «Θέλω να δω τι θα συμβεί μ'αυτούς τους Ούρταθ. Επιπλέον, δεν έχω ποτέ ξανά πάει στη Νάθγκαν.»

Πλάι της, ο Ορείχαλκος διέκρινε μια ελαφριά αναταραχή στον αέρα σαν από αραιό, πολύ αραιό καπνό. Το β'ζάιλ της.

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. Μήπως το β'ζάιλ της της ψιθύριζε περίεργα πράγματα και γι'αυτό η Ανεμόφθαλμη ήταν συλλογισμένη; Από τότε που εκείνος είχε χάσει το δικό του β'ζάιλ, είχε αρχίσει, για κάποιον λόγο, να υποπτεύεται πολύ τα β'ζάιλ των άλλων ευγενών της Σάρντλι. Ίσως να είχε αρχίσει να γίνεται παρανοϊκός σχετικά με τα β'ζάιλ, όμως δε νόμιζε ότι του άρεσε πλέον η ιδέα πως όλοι έπρεπε να έχουν ένα από αυτά. Τον τρόμαζε. Εξάλλου, το δικό του β'ζάιλ είχε προσπαθήσει να σκοτώσει εκείνον και την Αγαρίστη, στον γάμο τους...

Ήταν ειδική περίπτωση, όμως. Πολύ, πολύ ειδική περίπτωση, θύμισε στον εαυτό του ο Ορείχαλκος.

Παρ'όλ'αυτά, πίστευε ότι ίσως να ήταν ευτύχημα που δεν είχε πια β'ζάιλ κοντά του. Είχε ανακαλύψει πως δεν χρειαζόταν τους ψιθύρους κάποιου μυστηριώδους μαντατοφόρου των θεών για να εκτελεί σωστά τα καθήκοντά του ως μέλος του Οίκου του.

Μετά από τέσσερις ώρες, που ο πιλότος είχε ξεκουραστεί, ο Ορείχαλκος επέστρεψε στο ελικόπτερό του έξω απ'τη Βοτράντκι. Επιβιβάστηκε μαζί με τους υπόλοιπους και πέταξαν βόρεια και ανατολικά. Το ταξίδι τους τους οδήγησε πάνω από τις περιοχές που ονομάζονταν Βεν'δράχαλ: έναν επικίνδυνο ορεινό τόπο γεμάτο ζούγκλες, ποταμούς, και καταρράκτες, ο οποίος εκτεινόταν για πολλά χιλιόμετρα προς κάθε κατεύθυνση· και ο Ορείχαλκος ήξερε από τους χάρτες του ότι έφτανε ως τις Ακτές του Φιδιού, όπου ήταν οικοδομημένη η Βαν'τάτλεχ, η μοναδική πόλη σ'εκείνα τα μέρη, που ήταν τα πιο κακοτράχαλα και θανατηφόρα σ'όλη τη Σάρντλι ίσως.

Αφήνοντας πίσω τους τις ζούγκλες της Βεν'δράχαλ, πέταξαν πάνω από πιο ομαλά εδάφη και, το βράδυ, τέσσερις ώρες περίπου αφότου είχαν απογειωθεί από το αεροδρόμιο της Βοτράντκι, έφτασαν στο Μεγάλο Δέλτα του ποταμού Κίβγκαλκ και στην Ουστάλβεχ, την πόλη που ήταν οικοδομημένη εκεί, γύρω από τις όχθες του ποταμού κι επάνω στις νησίδες που σχηματίζονταν μέσα στο Δέλτα.

Η Ουστάλβεχ ήταν μεγάλη, πραγματικά μεγάλη. Τέσσερις φορές μεγαλύτερη από τη Φανχάι, πιθανώς. Η πιο πολυπληθής πόλη στην Ανατολική Σάρντλι, η οποία ήταν, γενικά, λιγότερο πολιτισμένη από τη Δυτική. Η Ουστάλβεχ είχε ακόμα και αεροδρόμιο που ήταν κάτι περισσότερο από ένας ξεχωρταριασμένος τόπος. Υπήρχε αεροδιάδρομος και κανονική φύλαξη. Πολύ καλό για τα δεδομένα της Σάρντλι.

Το ελικόπτερο ζήτησε άδεια και προσγειώθηκε εκεί. Ο Ορείχαλκος και οι συνοδοί του κατέβηκαν, κάλεσαν ένα επιβατηγό όχημα, και διέσχισαν τους νυχτερινούς δρόμους της Ουστάλβεχ. Το μεταφορικό τους μέσο τραβούσε την προσοχή, μακρύ και μεταλλικό καθώς ήταν, με δυνατούς προβολείς. Δεν κυκλοφορούσαν και πολλά ενεργειακά οχήματα. Ορισμένοι δρόμοι της Ουστάλβεχ ήταν τόσο στενοί ώστε το όχημα που μετέφερε τον Ορείχαλκο να μη μπορεί καν να χωρέσει. Πήγαιναν από τις κεντρικές λεωφόρους, και πέρασαν πάνω από μια γέφυρα, για να βρεθούν στη νησίδα του Δέλτα όπου τους περίμενε το ξενοδοχείο τους: το *Άστρο του Δέλτα*. Ο Ορείχαλκος έκλεισε δωμάτια και ανέβηκαν για να διανυκτερεύσουν.

Το επόμενο πρωί, πέταξαν προς τον τελικό τους προορισμό, τη Λίσλιβεπ, ακολουθώντας τις ακτές της Ανατολικής Θάλασσας. Ύστερα από πτήση περίπου μιάμισης ώρας, προσγειώθηκαν έξω από την πόλη, η οποία ήταν λιμάνι, όπως και οι δύο προηγούμενες που είχαν επισκεφτεί, αλλά πολύ μικρότερη και από την Ουστάλβεχ και από τη Βοτράντκι. Δεν έρχονταν πολλοί ταξιδευτές εδώ. Η Λίσλιβεπ βρισκόταν λίγο πιο κάτω από τις Ακτές του Ψύχους, στα όρια σχεδόν της Στέπας η οποία απλωνόταν νότια της παγερής ερήμου Νάθγκαν. Το κλίμα ήταν πάντοτε ψυχρό, όλες τις εποχές του χρόνου, καθώς κρύοι άνεμοι κατέβαιναν από τη Νάθγκαν.

Σε αντίθεση με άλλες διαστάσεις, στη Σάρντλι ποτέ δεν χιόνιζε. Ο Ορείχαλκος είχε δει χιόνι μονάχα σε φωτογραφίες από τη Σεργήλη, την Απολλώνια, και τη Φεηνάρκια. Ωστόσο, η Νάθγκαν ήταν πραγματικά

παγερή, αν οι φήμες αλήθευαν. Ήταν ξερή όσο κάθε άλλη έρημος της Σάρντλι, και βραχώδης επίσης, με εδάφη γεμάτα κρημνούς, φαράγγια, και πέτρες που έκοβαν σαν σπαθιά, αλλά το περιβάλλον ήταν εξαιρετικά ψυχρό. Πουθενά αλλού στη διάσταση δεν ήταν έτσι. Και υπήρχε ένας μύθος που το εξηγούσε. Οφειλόταν στην κατάρρα της Καργκάμαπ, μιας αρχαίας θεάς που είχε διαπληκτιστεί με τους άλλους θεούς και είχε εξαπολύσει την παγερή οργή της σε τούτες τις περιοχές, ώστε ό,τι έρχεται εδώ να παγώνει και να πεθαίνει. Παρ'όλ'αυτά, υπήρχε ζωή στη Νάθγκαν. Πολύ, πολύ ανθεκτική ζωή. Σκληροτράχηλα θηρία. Καθώς και η σκληροτράχηλη φυλή των Ούρταθ, οι οποίοι ήταν όλοι λευκόδερμοι – μια παραδοξότητα για τη διάσταση της Σάρντλι, όπου οι λευκόδερμοι άνθρωποι ήταν γενικά σπάνιοι.

Ο Ορείχαλκος βγήκε από το ελικόπτερό του, και ο πιλότος κι οι σωματοφύλακές του το κλείδωσαν και το ασφάλισαν· διότι δεν είχαν προσγειωθεί σε κάποιο φυλασσόμενο μέρος αυτή τη φορά, παρά στην καλύτερη ανοιχτή περιοχή που είχαν καταφέρει να βρουν. Δεν υπήρχε αεροδρόμιο ούτε κατά διάνοια στη Λίσιλιβεπ.

Η Ανεμόφθαλμη τύλιξε την κάπα γύρω της, μορφάζοντας.

«Κρύο, ε;» είπε ο Ορείχαλκος.

Εκείνη ένευσε.

«Θα χειροτερέψει όσο πηγαίνουμε βόρεια,» την προϊδέασε.

2.

Η πληροφορία έφυγε από τη Φανχάι αμέσως μόλις μεταφέρθηκε από στόμα σε στόμα. Ταξίδεψε βορειοδυτικά, επάνω στον ποταμό Ράντραμ, μέσα σ'ένα ατμόπλοιο που κινείτο με καπνόλιθο. Ο καπνόλιθος ήταν ένα ορυκτό που μόνο στη Σάρντλι μπορούσε, με την καύση του, να κινησει μηχανές· στις άλλες διαστάσεις, απλά δεν λειτουργούσε: διαλυόταν χωρίς να παράγει καπνό και κινητική ενέργεια. Το αρνητικό του καπνόλιθου ήταν ότι μπορούσε να προκαλέσει εκρήξεις – θανατηφόρες, πολλές φορές. Το θετικό του ήταν ότι κινούσε τα πλοία χωρίς να χρειάζεται μάγος για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή τους, όπως χρειαζόταν στα μεγάλα ενεργοκίνητα σκάφη άλλων διαστάσεων.

Η πληροφορία αποβιβάστηκε στις ανατολικές όχθες του Ράντραμ, σε μια πόλη που ονομαζόταν Νάλβι. Ταξίδεψε ανατολικά, επάνω σε χορταριασμένες πεδιάδες, πέρασε από τις καυτές παρυφές της Τρίγωνης,

μπήκε στα κακοτράχαλα βουνά, μέσα στα στενά μονοπάτια, δίπλα σε απόκρημνες πλαγιές, κι έφτασε τελικά στο Φτερωτό Όρος.

Όπου ο Πρίγκιπας της Επανάστασης είχε ήδη επιστρέψει...

3.

Του Σάνραντιλ'φεν δεν φάνηκε να του άρεσε και τόσο αυτό που του είπαν ο Ανδρόνικος και ο Φένχιλ.

«Δεν υπάρχουν αρκετά όπλα στο Φτερωτό Όρος;» ρώτησε ο Πρίγκιπας, καθώς όλοι οι επαναστάτες που είχαν ταξιδέψει μαζί του στην Ασνούρτα λίν'τα είχαν τώρα συγκεντρωθεί γύρω από το μεγάλο τραπέζι για να μιλήσουν με τον Πρόμαχο.

«Υπάρχουν αρκετά για εμάς,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ, προβληματισμένα. «Δεν ξέρω αν έχουμε αρκετά για να εξοπλίσουμε όλους τους Ασνούρτα.»

«Δε χρειάζεται να τους εξοπλίσουμε όλους, Πρόμαχε,» του είπε ο Φένχιλ. «Χρειάζεται μόνο να τους δώσουμε κάμποσα όπλα ώστε να συμφωνήσουν να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε το ορυχείο.»

«Ακόμα κι έτσι, οι Ασνούρτα είναι πολλοί. Θα μείνουμε άοπλοι, αν κάνουμε αυτό που λες.» Ο Σάνραντιλ δεν φώναζε· δεν ήταν από εκείνους που φωνάζουν· η κατάμαυρη όψη του, όμως, έμοιαζε να έχει αγγιέψει, και τα κατάλευκα μαλλιά και μούσια του ήταν σαν να φώτιζαν επάνω στο πρόσωπό του. Το ίδιο και τα μάτια του.

«Δεν πρόκειται, όμως, κανένας να επιτεθεί στο Φτερωτό Όρος.»

«Δεν το ξέρεις αυτό, Φένχιλ.»

«Σοβαρέψου, μάγε. Αν τα τσιράκια της Παντοκράτειρας μάθουν για τούτη τη βάση, την έχουμε άσχημα ούτως ή άλλως.»

«Επομένως, πρέπει να μείνουμε άοπλοι;»

«Μπορούμε πάντα να βρούμε κι άλλα όπλα,» είπε ο Φένχιλ. «Οι πράκτορές μας είναι απλωμένοι παντού στη διάσταση· θα το τακτοποιήσουν.»

«Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να βρούμε έτσι όπλα για τους Ασνούρτα, αντί να δώσουμε τώρα, κατευθείαν, όλα τα όπλα που έχουμε στο Φτερωτό Όρος.»

Ο Φένχιλ κοπάνησε τη γροθιά του, νευρικά αλλά όχι πολύ δυνατά, πάνω στο τραπέζι. «Μας καθυστερείς, μάγε!»

«Δεν είναι συνετό να κάνουμε βιαστικές κινήσεις,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν. «Είμαι βέβαιος πως ο Πρίγκιπας μας θα συμφωνεί. Το ίδιο κι ο Σέλιρ'χοκ.» Κοίταξε τον Ανδρόνικο και τον μάγο του τάγματος των Διαλογιστών.

Ο Ανδρόνικος είπε: «Δεν θα ήθελα ν'αφήσω το Φτερωτό Όρος άοπλο, ούτε για λίγο.» Αντιλαμβανόταν τη σημαντικότητα της βάσης. Από εδώ περνούσαν πολλά σκάφη που ταξίδευαν στον Αιθέρα. Δεν υπήρχε κανένα άλλο παρόμοιο μέρος στη Σάρντλι γι'αυτό το σκοπό. Το Φτερωτό Όρος ήταν άριστα κρυμμένο από τα μάτια των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Μια ιδανική βάση για την Επανάσταση.

«Ποιος θα έρθει εδώ να μας επιτεθεί;» μούγκρισε ο Φένχιλ.

«Δεν πρόκειται να το ρισκάρουμε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα συγκεντρώσουμε τα όπλα όπως πρότεινε ο Σάνραντιλ και μετά θα πάμε στους Ασνούρτα.»

«Και πόσο καιρό θα χρειαστεί αυτό;»

«Εσύ πες μας, Φένχιλ. Εσύ ξέρεις καλύτερα από όλους μας, υποθέτω.»

«Δεν είμαι βέβαιος...» Συνοφρυώθηκε συλλογισμένα. «Θα πρέπει να φύγω για μερικές μέρες. Να κανονίσω κάποια πράγματα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Αν χρειάζεσαι τη βοήθειά μου, ή των συντρόφων μου....» Κοίταξε την Ιωάννα, τον Σέλιρ'χοκ, την Άνμα'ταρ.

Ο Φένχιλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Στράφηκε στη Σιλάνα. «Θα έρθεις;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας, σαν να ήθελε να πει *Γιατί όχι;*

«Θα χρειαστώ το σκάφος σου,» είπε ο Φένχιλ στον Νάρτιλ. «Για να κινηθούμε γρήγορα.»

Ο πιλότος μειδίασε. «Ποτέ κανένας δεν με κατηγορήσε ότι πιλοτάρω αργά.»

«Να μείνουμε ζωντανοί, όμως,» είπε η Σιλάνα χωρίς να χαμογελά. Οι άλλοι την αγνόησαν.

Ο Φένχιλ είπε στην Αλρίβαςαρ: «Κι εσύ θάρθεις, μάγισσα, εννοείται.»

«Εννοείται.» Το αεροσκάφος του Νάρτιλ είχε ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού, επομένως ήταν απαραίτητος ένας μάγος για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του.

«Ωραία.» Ο Φένχιλ έσβησε στο τασάκι το τσιγάρο που κάπνιζε, ήπιε μια γουλιά υπόγειο οίνο, και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Πάμε.»

«Τώρα;» έκανε η Αλρίβα.

«Αμέσως;» είπε ο Νάρτιλ.

Η Σιλάνα απλώς κοίταζε τον Φένχιλ συνοφρυωμένη, σαν να σκεφτόταν μήπως έπρεπε να τον δείρει.

«Ο χρόνος μετράει,» είπε ο Φένχιλ. «Σηκωθείτε και κουνήστε τα οπίσθιά σας. Έχετε μια ώρα για να ετοιμαστείτε.» Βάδισε προς την έξοδο του δωματίου. Κανείς δεν επιχείρησε να τον σταματήσει.

«Με την άδειά σας, Πρίγκιπά μου,» είπε η Αλρίβά'σαρ, κοιτάζοντας τον Ανδρόνικο. Εκείνος ένευσε, και η μάγισσα, ο Νάρτιλ, και η Σιλάνα βγήκαν απ'το δωμάτιο.

«Ο Φένχιλ,» είπε ο Σάνραντιλ σκεπτικά, «κάπου-κάπου κάνει πράγματα... παράτολμα.»

«Γι'αυτό είναι τόσο καλός στη δουλειά του, όμως,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Ίσως. Αλλά φοβάμαι ότι μπορεί κάποτε να έρθει μια στιγμή που αυτό θα στραφεί εναντίον του. Κι εναντίον μας.»

«Δε συμφωνείς με τη στρατηγική να οπλίσουμε τους Ασνούρτα, Σάνραντιλ;» Κι ο ίδιος είχε τις αμφιβολίες του. Δεν ήταν απόλυτα σίγουρος γι'αυτό που πήγαιναν να κάνουν. Εξάλλου, οι Ασνούρτα ήταν άγριοι, όσο καλά κι αν τους ήξερε ο Φένχιλ. Τι θα γινόταν μετά – αφού ήταν οπλισμένοι με πυροβόλα; Μήπως θα άρχιζαν να γίνονται επεκτατικοί; Σύμφωνα με τον Φένχιλ, αυτό δεν θα συνέβαινε: δεν πρόκειται ποτέ να άφηναν τις περιοχές τους. Ίσως να είχε δίκιο. Μακάρι να είχε δίκιο. Ο Ανδρόνικος δεν θα ήθελε εξαιτίας των ενεργειών του να προκληθούν προβλήματα στη Σάρντι.

Ο Σάνραντιλ'φεν δεν απάντησε αμέσως. Τελικά, είπε: «Συμφωνώ. Σε γενικές γραμμές. Δεν γνωρίζω τους Ασνούρτα, για να είμαι ειλικρινής. Αλλά σίγουρα χρειαζόμαστε βοήθεια για να κατακτήσουμε το ορυχείο που έχει υπόψη του ο Φένχιλ... Δεν έχω κάτι καλύτερο να προτείνω, Πρίγκιπά μου' επομένως, το σχέδιο του Φένχιλ είναι ό,τι καλύτερο έχουμε. Πρέπει να ασκήσουμε πιέσεις στον Οίκο των Ορειβατών προ-

τού προλάβουν να εκπονήσουν κάποιο δικό τους σχέδιο για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Και είμαι βέβαιος, από την εμπειρία μου μαζί τους, ότι ήδη θα έχουν ξεκινήσει να σκέφτονται πυρετωδώς. Ίσως, μάλιστα, να έχουν αρχίσει να κάνουν κάτι χωρίς να το έχουμε πληροφορηθεί.»

«Ο Φένχιλ, λοιπόν, δεν έχει άδικο που βιάζεται,» είπε η Ιωάννα.

«Όχι, δεν έχει άδικο,» παραδέχτηκε ο Σάνραντιλ. «Δίκιο έχει. Απλώς δεν θα ήθελα, με τίποτα, ν'αφήσω το Φτερωτό Όρος χωρίς όπλα. Μπορεί οτιδήποτε να συμβεί και να θέλουμε να οπλίσουμε κάποιους επαναστάτες. Πρέπει να είμαστε πάντοτε σε πλήρη ετοιμότητα – αυτό είναι και το όλο νόημα μιας βάσης της Επανάστασης.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, συμφωνώντας με τον μάγο. Το ίδιο πίστευε κι εκείνος για τις βάσεις της Επανάστασης. Ακριβώς αυτό είχε στο μυαλό του. Ήταν ιδεαλιστής, άλλωστε. Ποτέ δεν το είχε αρνηθεί – και πολλοί τον είχαν κατηγορήσει γι'αυτό.

4.

Την επομένη, ένας επαναστάτης ήρθε στο Φτερωτό Όρος φέρνοντας μια πληροφορία στον Πρόμαχο. Ο Σάνραντιλ'φεν τον άκουσε προσεχτικά και μετά πήγε στο δωμάτιο του Πρίγκιπα. Χτύπησε την πόρτα και ο Ανδρόνικος άνοιξε. Δεν ήταν μόνος: μαζί του ήταν ο Σέλιρ'χοκ, κι έπαιζαν Κατάκτηση επάνω σ'ένα μικρό τραπεζάκι.

«Μόλις έμαθα κάτι το ανησυχητικό, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Πρόμαχος. «Να περάσω;»

«Φυσικά.»

Ο Σάνραντιλ μπήκε και ο Ανδρόνικος έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Γαιοδίφης στράφηκε και αντίκρισε τον Πρίγκιπα της Επανάστασης. «Ένας επαναστάτης μόλις ήρθε στη βάση – ένας από αυτούς που λέμε 'γάτους'.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. Γνώριζε ότι «γάτος» ήταν, στη Σάρντιλ, ένας επαναστάτης που έτρεχε και μετέφερε πληροφορίες και νέα. Οι γάτοι ήταν συνήθως πολύ έμπιστοι, και δεν έρχονταν σε άμεση επαφή με τους περισσότερους εξωτερικούς κατασκόπους. Μάθαιναν τις πληροφορίες από δεύτερο χέρι – από τους πιο αξιόπιστους ανθρώπους – επειδή οι ίδιοι ήξεραν πράγματα που θεωρούνταν ευαίσθητα (όπως τη θέση του Φτερωτού Όρους) και υπήρχε φόβος μην τους παρακολου-

θήσουν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Οι γάτοι έπρεπε να είναι σιωπηλοί και γρήγοροι.

Ο Σάνραντιλ συνέχισε: «Οι Ορειβάτες έκαναν την κίνησή τους. Όπως σας έλεγα και χτες, ήταν πολύ πιθανό να έχουν ήδη αρχίσει να κινούνται, να καταστρώνουν κάποιο σχέδιο.»

«Τι έκαναν;» ρώτησε ο Ανδρόνικος νιώθοντας ανυπόμονος.

«Ο γάτος μου είπε ότι θα φέρουν τους Ούρταθ της Νάθγκαν για να μας αντιμετωπίσουν.» Η έκφραση του Σάνραντιλ υποδήλωνε ότι αυτοί οι Ούρταθ ήταν κάτι το πολύ κακό, αλλά ο Ανδρόνικος δεν τους είχε ξανακούσει.

«Ποιοι είναι οι Ούρταθ, μάγε;»

Ο Σάνραντιλ φάνηκε διστακτικός ν'απαντήσει αμέσως. «Δεν είναι απόλυτο ότι η πληροφορία είναι σωστή... Ίσως να πρόκειται και για κάποια φήμη. Οι κατάσκοποί μας την πήραν στη Φανχάι, κι εκεί πολλά λέγονται που δεν αληθεύουν. Ωστόσο, η πηγή της... Είναι μέσα από τον Οίκο των Ορειβατών.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Μέσα από τον Οίκο τους;»

«Ναι,» είπε ο Σάνραντιλ. «Ή, μάλλον, όχι ακριβώς μέσα από τον Οίκο τους, αλλά από πολύ κοντά του...»

«Ποιος;» Γιατί δίσταζε ο μάγος να μιλήσει;

«Θέλετε οπωσδήποτε να ξέρετε, Πρίγκιπά μου;»

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα αν θα ήθελα;»

«Το άτομο αυτό θα προτιμούσε να διατηρήσει την ανωνυμία του. Για προφανείς λόγους, νομίζω. Ελάχιστοι γνωρίζουν τις πραγματικές του πεποιθήσεις. Δεν είναι εχθρός των Ορειβατών, και δεν θέλει να γίνει καμια παρεξήγηση. Είναι, απλά, εχθρός της Παντοκράτειρας.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ανδρόνικος, που δεν τον ενδιέφερε και τόσο ποιο ήταν αυτό το πρόσωπο. Άλλος ένας κατάσκοπος: η Επανάσταση είχε πολλούς πλέον, πάρα πολλούς, και ο Ανδρόνικος σίγουρα δεν ήξερε ούτε το ένα δέκατο από αυτούς. Είχε δημιουργήσει ένα δίκτυο που λειτουργούσε πια από μόνο του. «Ποιοι είναι οι Ούρταθ;»

«Μια άγρια φυλή που κατοικεί στην παγερή έρημο Νάθγκαν, στα βορειοανατολικά της Σάρντιλ, Πρίγκιπά μου. Δεν ξέρω πολλά γι'αυτούς, αλλά έχω ακούσει ότι δουλεύουν ως μισθοφόροι, κάνοντας πολύ συγκεκριμένες και ειδικές δουλειές.»

«Επικίνδυνοι;»

«Εξαιρετικά.»

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ, και με το βλέμμα του ρωτούσε: *Τους ξέρεις; Ο Διαλογιστής, συχνά, τον εξέπληττε με τις γνώσεις του. Τώρα, όμως, έγνεψε αρνητικά. Όχι.*

«Θα χρειαστεί να τους αντιμετωπίσουμε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Σάνραντιλ.

«Ελπίζω πως όχι. Φοβάμαι πως ναι.»

5.

Στη Λίσλιβεπ, ο Ορείχαλκος έκλεισε δωμάτια στο ξενοδοχείο «*Ο Άνεμος της Στέπας*» – το οποίο του είχε συστήσει ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος – και άρχισε να ετοιμάζεται για το ταξίδι του στη Νάθγκαν. Το μόνο που ουσιαστικά χρειαζόταν να κάνει ήταν να βρει κάποιον με ενεργειακό όχημα, για να τον περάσει από τη Στέπα που εκτεινόταν βόρεια της πόλης. Τα υπόλοιπα – εξοπλισμούς, προμήθειες, ρούχα – τα είχε έτοιμα προτού φύγει απ'τη Φανχάι.

Η Ανεμόφθαλμη έμοιαζε πιο πολύ με τον συνηθισμένο της εαυτό τώρα. Είχε χαλαρώσει, ίσως. Ή ίσως το γεγονός ότι σύντομα θα πήγαιναν σ'ένα επικίνδυνο μέρος να της έφτιαχνε τη διάθεση. Ανέκαθεν ήταν ατίθαση.

Δεν άργησαν να βρουν κάποιον για να τους οδηγήσει στη Στέπα. Όπως και για το ξενοδοχείο, έτσι και σ'αυτή την περίπτωση ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος είχε δώσει καλές οδηγίες στον ανιψιό του. Του είχε πει πού να πάει για να προσλάβει οδηγό. Ήταν μια εταιρεία που άκουγε στο όνομα *Μπότες, Ιστία, και Τροχοί*. Νοίκιαζαν πλοία, ενεργειακά οχήματα, άλογα, και οδηγούς. Πουλούσαν, επίσης, ταξιδιωτικούς εξοπλισμούς κάθε είδους: από ζεστές κάπες και μπότες μέχρι σχοινιά, γάντζους, καρφιά, και σφυριά, μέχρι σπαθιά, τσεκούρια, και καραμπίνες. Ο Ορείχαλκος μίλησε μ'έναν υπεύθυνο και κανόνισε να του δώσουν ένα ενεργειακό όχημα με οδηγό, για αύριο.

«Προορισμός;» ρώτησε ο υπάλληλος.

«Η Στέπα. Προς Νάθγκαν. Στις παρυφές της ερήμου θα μας αφήσει, και θέλω να μας περιμένει εκεί μέχρι να επιστρέψουμε.» Ο θεός Αστροφώτιστος τού είχε τονίσει πως, σε καμία περίπτωση, δεν έπρεπε να πάνε μέσα στη Νάθγκαν με ενεργειακό όχημα. Εκτός του ότι τα ε-

δάφη της ήταν δύσβατα, έπρεπε να κάνουν και καλή εντύπωση στους Ούρταθ.

Ο υπάλληλος συνοφρυώθηκε καθώς σημείωνε επάνω σ'ένα χαρτί. «Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Και πρόσθεσε: «Σκοπεύετε να πάτε στη Νάθγκαν, δηλαδή...»

«Ναι.»

«Γνωρίζετε τους κινδύνους, σωστά; Εκτός των θηρίων και του αφιλόξενου περιβάλλοντος, κυκλοφορούν και οι Ούρταθ εκεί...»

«Το γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Μάλιστα. Θα μου αφήσετε μια προκαταβολή, παρακαλώ;»

Ο Ορείχαλκος τού έδωσε πεντακόσια σάρντλια.

«Ευχαριστούμε πολύ, Άρχοντά μου,» είπε ο υπάλληλος μετρώντας τα χαρτονομίσματα.

Ο Ορείχαλκος και η Ανεμόφθαλμη έφυγαν από το οίκημα της εταιρίας. Βαδίζοντας στους δρόμους της Λίσλιβεπ, παρατήρησαν ότι η παρουσία των Παντοκρατορικών ήταν ελάχιστη: κανένας λευκοντυμένος στρατιώτης εδώ κι εκεί. Δεν πολυενδιαφέρονταν για ετούτη την απόμακρη πόλη. *Ο θεός έχει δίκιο*, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. *Ούτε επαναστάτες θα τριγυρίζουν σ'αυτές τις περιοχές.*

Επέστρεψαν στο ξενοδοχείο τους και κάθισαν μπροστά στο αναμμένο τζάκι για να ζεσταθούν.

«Πώς ζουν εδώ πέρα;» απόρησε η Ανεμόφθαλμη, έχοντας τα χέρια της τεντωμένα κοντά στις φλόγες.

«Έχουν συνηθίσει. Σ'άλλες διαστάσεις, μάλιστα, υπάρχουν πολλά μέρη όπου χιονίζει τουλάχιστον μια φορά το χρόνο.»

«Το έχω ακούσει. Παγωμένο νερό. Πρέπει νάναι παράξενο.» Και ρώτησε: «Το ένα απ'τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου δεν υποτίθεται πως είναι παγωμένο, Ορείχαλκε;»

Εκείνος ένευσε. «Η Καργκάμαπ κυβερνά εκεί. Οι άλλοι θεοί την έχουν εξορίσει σ'αυτό το μέρος.»

«Η Νάθγκαν πρέπει νάναι το κατώφλι του Βασιλείου της Καργκάμαπ.»

«Πολύ πιθανόν. Εξάλλου, λέγεται πως η Νάθγκαν απλώνεται ως τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου, όπως και η Εσχάτη.»

«Για κάποιο λόγο, η Εσχάτη φαίνεται στο μυαλό μου σαν πιο φιλική. Η ζέστη είναι καλύτερη από την παγωνιά.» Η Ανεμόφθαλμη έβγαλε τις

μπότες της για να ζεστάνει τα πόδια της κοντά στη φωτιά, καθώς ήταν κι οι δυο τους καθισμένοι στο ξύλινο πάτωμα, μπροστά στο τζάκι.

«Σου ξαναλέω: εμείς απλά έχουμε συνηθίσει στη ζέστη. Μας μοιάζει πιο φυσιολογική.»

«Είναι πιο φυσιολογική,» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Τι μπορεί να ζήσει μέσα στο ψύχος;»

6.

Ο οδηγός τούς περίμενε έξω από τη βόρεια μεριά της Λίσλιβεπ, κοντά στο ενεργειακό όχημά του. Ήταν ψηλός και ευρύτερνος με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μακριά και μαύρα. Σπάνιος δερματικός χρωματισμός για τη Σάρντλι – ο Ορείχαλκος αναρωτήθηκε μήπως αυτός ο άντρας είχε καμία συγγένεια με τους Ούρταθ. Το όχημα ήταν τετράκυκλο, με ψηλούς, οδοντωτούς τροχούς, κι έμοιαζε αρκετά μεγάλο για να τους χωρά όλους – και τον Ορείχαλκο και την Ανεμόφθαλμη και τον πιλότο (ο οποίος είχε δηλώσει πως θα ερχόταν μαζί τους παρότι ο Ορείχαλκος τού είχε πει ότι αυτό δεν ήταν απαραίτητο) και τους τέσσερις σωματοφύλακες.

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» χαιρέτησε ο οδηγός, με τα μαλλιά του να ανεμίζουν στον ψυχρό άνεμο που ερχόταν, σήμερα, όχι από τη Στέπα αλλά από τη θάλασσα στ'ανατολικά. «Ονομάζομαι Νάλιγκραμ.»

Ο Ορείχαλκος αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί του, και μετά κάθισε δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, καθώς επιβιβάζονταν όλοι στο όχημα.

«Στη Νάθγκαν πηγαίνετε, έτσι;» είπε ο Νάλιγκραμ οδηγώντας προς τα βόρεια.

«Ναι.»

«Σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο; Ρωτάω για να σας αφήσω στο καλύτερο δυνατό μέρος στις παρυφές της.»

«Σε όποιο μέρος κι αν μας αφήσεις, το ίδιο είναι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

Μετά από λίγη ώρα μπήκαν στη Στέπα, βλέποντας χαμηλή, ποώδη βλάστηση προς κάθε κατεύθυνση. Ένας ατέρμονος, ανοιχτός τόπος. Ζώα διακρίνονταν κάπου-κάπου, από μακριά. Καθώς επίσης και κάποιοι άνθρωποι.

«Νομάδες,» είπε ο Νάλιγκραμ. «Μόνο τέτοιοι κατοικούν εδώ, Άρχοντά μου. Δεν υπάρχουν πόλεις. Ούτε καν χωριά. Οι νομάδες μονάχα στήνουν κατασκηνώσεις εδώ κι εκεί. Μπορεί να δούμε καμια από μακριά, μπορεί και όχι.»

«Να καπνίσω;» ρώτησε μετά από λίγο, βγάζοντας ένα πούρο απ'το γιλέκο του. Ο Νάλιγκραμ ήταν πολύ ελαφρά ντυμένος για το κρύο που έκανε. Κάτω απ'το γιλέκο φορούσε μόνο ένα μάλλινο πουκάμισο.

«Ελεύθερα,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

Ο Νάλιγκραμ, παίρνοντας για λίγο τα χέρια του απ'το τιμόνι, άναψε το πούρο και άνοιξε το παράθυρο πλάι του.

«Γνωρίζετε για τους Ούρταθ της Νάθγκαν, υποθέτω, Άρχοντά μου. Σωστά;»

«Έχω ακούσει γι'αυτούς.»

«Πηγαίνετε να τους συναντήσετε;»

Η περιέργεια του οδηγού έμοιαζε ακαδημαϊκή στον Ορείχαλκο. Ωστόσο, αυτό δεν σήμαινε ότι ο Νάλιγκραμ αποκλείεται να ήταν πράκτορας της Επανάστασης. Από την άλλη, βέβαια, ήταν μάλλον απίθανο εδώ πάνω, σε τούτα τα παγωμένα μέρη.

«Ναι,» απάντησε ο Ορείχαλκος.

«Για να συνεννοηθείτε μαζί τους πρέπει να τραβήξετε την προσοχή τους. Δεν έρχονται έτσι απλά να συναντήσουν κανέναν, παρά μονάχα σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις.»

«Μου το έχουν πει.»

«Είστε προετοιμασμένος, λοιπόν.»

«Είμαι.»

«Το ελπίζω. Γιατί έχω αφήσει ανθρώπους στις παρυφές της Νάθγκαν οι οποίοι ποτέ δεν επέστρεψαν. Και δεν το λέω για να σας φοβίσω αλλά για να σας προειδοποιήσω.»

«Το καταλαβαίνω.»

Το ενεργειακό όχημα έτρωγε τα χιλιόμετρα της Στέπας το ένα κατόπιν του άλλου. Αλλά η έκταση δεν ήταν μικρή, και ο Νάλιγκραμ δεν είχε αναπτύξει και τόσο μεγάλη ταχύτητα. Χρειάστηκαν πάνω από τέσσερις ώρες μέχρι να φτάσουν στα βόρεια άκρα της Στέπας, εκεί όπου ξεκινούσε ένας άγονος, πετρώδης τόπος, όλο βράχους που σχημάτιζαν οξείες γωνίες. Ο ήλιος, που πλησίαζε πλέον να μεσουρανήσει, έκανε

πολλές απ'τις πέτρες να γυαλίζουν μοιάζοντας με λεπίδες. Ήταν ένα μέρος άτονο, κρύο, και τρομαχτικό.

Ο Νάλιγκραμ σταμάτησε το όχημά του και βγήκε. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

«Σας εύχομαι καλή τύχη, Άρχοντά μου, και ο Βάσλεοθ να είναι στο πλευρό σας.»

«Σ'ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Πόσο καιρό θα σας περιμένω εδώ;»

Ο Αστροφώτιστος είχε πει στον Ορείχαλκο ότι, απ'όπου κι αν έμπαινε στη Νάθγκαν, δεν πρέπει ν'αργούσε να συναντήσει τους Ούρταθ. *«Βρίσκονται παντού στα σύνορά της. Παρατηρούν. Μόλις αρχίσεις να ταξιδεύεις μέσα στην έρημο, θα δεις φιγούρες να σ'ατενίζουν από μακριά, από ψηλούς, από κρημνους βράχους.»*

«Τέσσερις μέρες, το πολύ,» είπε ο Ορείχαλκος στον οδηγό. «Αν δεν έχουμε επιστρέψει ως τότε, μπορείς να γυρίσεις στη Λίσλιβεπ.»

Ο Νάλιγκραμ ένευσε. «Μάλιστα, Άρχοντά μου. Εύχομαι και πάλι καλό ταξίδι.»

Ο Ορείχαλκος και οι σύντροφοί του πήραν τους εξοπλισμούς τους από το εσωτερικό του οχήματος και ξεκίνησαν, αφήνοντας πίσω τους το μαλακό έδαφος της Στέπας και πατώντας στο ξερό, τραχύ, σκληρό, πετρώδες έδαφος της Νάθγκαν. Μετά από λίγη ώρα βάδισμα, παντού γύρω τους βρίσκονταν απόκρημνοι βράχοι με αιχμηρές γωνίες. Το μαύρο και το καφέ κυριαρχούσαν στο τοπίο. Μονάχα κανένα πουλί φαινόταν να φτερουγίζει, απόμακρα. Αλλά ο Ορείχαλκος κοίταζε κυρίως για τους σκοπούς που του είχε πει ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος – για τις φιγούρες επάνω στους ψηλούς βράχους. Και δεν άργησε να τους δει. Ένας εκεί. Ένας πολύ πιο πέρα. Δεν μπορεί παρά να ήταν άνθρωποι, αν κι έμοιαζαν νάναι λαξεμένοι μέσα από τις πέτρες, φυσικά κομμάτια του τοπίου. Λεπτομέρειες ήταν αδύνατον να διακρίνει, λόγω της απόστασης.

«Μας παρακολουθούν,» είπε στους άλλους.

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας από τους σωματοφύλακες. Κρατούσαν όλοι τους τουφέκια, έχοντάς τα σε ετοιμότητα. Πρέπει κι αυτοί να είχαν δει τους Ούρταθ

«Μη δείξετε εχθρότητα,» τους προειδοποίησε ο Ορείχαλκος, αλλά δεν τους είπε και να κρύψουν τα όπλα τους. Ο θείος Αστροφώτιστος δεν

είχε συμβουλέψει κάτι τέτοιο. «Οι Ούρταθ σέβονται τους δυνατούς,» είχε πει.

Ο Ορείχαλκος έβγαλε το σοθ'λάι'κ του απ'τον ώμο. Έδωσε τον σάκο του στον πιλότο. «Ωρα να κυνηγήσω.»

7.

Γέγκμπεθ. Ένα γκριζόδερμο, τετράποδο πλάσμα μεγαλύτερο από λύκο στο μήκος, το οποίο σέρνεται χαμηλά στη γη και καιροφυλακτεί ανάμεσα και κάτω από τους ψηλούς βράχους της Νάθγκαν. Η μουσούδα του είναι μακριά, κι έχει στο κεφάλι μια λευκή χαίτη. Μπορεί και γίνεται ένα με το περιβάλλον. Κρύβεται πολύ καλά. Περιμένει το θήραμα να έρθει, ή ξεκουράζεται.

Ο Ορείχαλκος δεν είχε ξανακούσει για τους γέγκμπεθ. Από τον Α-στροφώτιστο τον Τρίτο τούς άκουσε για πρώτη φορά. «Αν σε δουν να σκοτώνεις γέγκμπεθ, θα κερδίσεις αμέσως τον σεβασμό τους. Θα τους δεις να έρχονται κοντά σου. Αυτός είναι ένας από τους τρόπους για να τους καλέσεις.»

Ο Ορείχαλκος βάδιζε τώρα ανάμεσα στους επικίνδυνους βράχους κι επάνω σε στενά απόκρημνα μονοπάτια, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του, κρατώντας το κοκάλινο τόξο του σε ετοιμότητα, μ'ένα βέλος περασμένο στη χορδή.

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος;» είχε ρωτήσει τον θείο του.

«Υπάρχει. Αλλά εσύ δεν ξαναέχεις έρθει σε επαφή μαζί τους, και μου λες ότι θέλεις κάποιους που μπορείς να εμπιστευτείς.»

Ο Ορείχαλκος κοίταζε για σημάδια παρουσίας γέγκμπεθ, στα σκιερά σημεία κάτω από τις τραχιές πέτρες της ερήμου, κι εκεί όπου οι βράχοι σχημάτιζαν σπηλιές μεταξύ τους γέρνοντας ο ένας επάνω στον άλλο.

Το κρύο ήταν τσουχτερό, παρότι μεσημέρι. Ο ήλιος ήταν κρυμμένος από γκριζα σύννεφα. Το τοπίο έμοιαζε νάχει βγει από εφιάλτη. Έναν πολύ, πολύ παγερό εφιάλτη. Ο άνεμος είχε πιάσει κουβέντα με τις τρομαχτικές πέτρες.

Ένα απόμακρο ουρλιαχτό αντήχησε. Ανθρώπινο; Μάλλον όχι.

Ο Ορείχαλκος δεν εντόπιζε τίποτα. Κανένα απ'τα σημάδια που του είχε πει ο θείος του. Οι γέγκμπεθ κρύβονταν καλά. *Ή δεν έχω βρεθεί ακόμα κοντά σε κανέναν τους...* Αισθανόταν τα χέρια του να έχουν μουδιάσει, παρότι φορούσε μάλλινα γάντια χωρίς δάχτυλα. Ίσως έ-

πρεπε να είχε φορέσει γάντια με δάχτυλα· θα ήταν πιο ζεστά. Αλλά, απ'την άλλη, δεν θα μπορούσε τότε να χειριστεί το ίδιο καλά το τόξο του· και δεν ήθελε να χάσει χρόνο εδώ πέρα. Έπρεπε να σημαδέψει τον γέγκμπεθ και να τον σκοτώσει – με μία βολή. Ή, τουλάχιστον, να τον μισερώσει ώστε να μπορέσει να του ξαναρίξει.

«Αν δεν τον σωριάσεις με μία βολή,» είχε πει ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος, «θα την κοπανήσεις, και δε θα τον ξαναδείς. Ξέρει την πατρίδα του πιο καλά από σένα, Ορείχαλκε.»

Ένας ήχος στον άνεμο.

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. *Βούκινο*; Κοίταξε ψηλά, στους βράχους. Νόμιζε πως είδε έναν παρατηρητή – ή, μήπως, δεν ήταν παρά μια πετρώδης προεξοχή;

«Βούκινο,» είπε η Ανεμόφθαλμη. Είχε κάνει κι εκείνη την ίδια σκέψη, προφανώς.

Ο Ορείχαλκος ένευσε. *Δεν ήταν, επομένως, η ιδέα μου.* «Οι Ούρταθ.»

«Λες να έρχονται;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω από τώρα.» Κοίταζε ολόγυρα, δεν έβλεπε κανέναν άνθρωπο να κινείται.

Συνέχισε να ψάχνει για γέγκμπεθ.

Το μεσημέρι πέρασε. Οι Ούρταθ ακόμα δεν τους είχαν πλησιάσει· ήταν, όμως, όλοι τους βέβαιοι ότι τους παρατηρούσαν. Ο Ορείχαλκος έβλεπε την Ανεμόφθαλμη και τους σωματοφύλακές του να κοιτάζουν γύρω-γύρω, νευρικά.

Πού κρύβονται οι γέγκμπεθ; Ακολουθούσε τις οδηγίες του Αστροφώτιστου μα εξακολουθούσε να μη μπορεί να εντοπίσει κανένα από τα θηρία. Είχε δει μονάχα κάτι που έμοιαζε με ποντίκι ή λαγό, καθώς και μερικά πουλιά.

Είπε στους συντρόφους του να σταματήσουν για καμια-δυο ώρες, να ξεκουραστούν και να φάνε. Κανένας δεν διαφώνησε. Καθώς διέσχιζαν τη Στέπα, είχαν φάει μέσα στο όχημα του Νάλιγκραμ, αλλά και πάλι όλοι τους πεινούσαν. Το κύο έμοιαζε ν'αδειάζει τις κοιλιές τους πιο γρήγορα. Τυλιγμένοι στις κάπες τους και κουκουλωμένοι, έφαγαν.

«Δεν το βρίσκεις;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη τον Ορείχαλκο.

«Θα το βρω.» Είχε μάθει να έχει υπομονή. Στο κυνήγι, ειδικά, ήταν απαραίτητη. Το θήραμα δεν παρουσιάζεται αμέσως – πόσω μάλλον σ'ένα περιβάλλον που είναι άγνωστο για σένα.

Το απόγευμα, οι βράχοι έριχναν μακριές σκιές επάνω στην ξερή, πετρώδη γη, το κρύο είχε δυναμώσει, το ίδιο κι ο ξερός άνεμος, και ο Ορείχαλκος συνέχιζε την αναζήτησή του, με τους συντρόφους του να τον ακολουθούν πιστά, δείχνοντας τώρα πιο ανήσυχοι από πριν.

Ακόμα ένα βούκινο ήχησε.

Ο Ορείχαλκος παρατηρούσε τα σκοτεινά μέρη ανάμεσα στους βράχους – και το είδε! Μια μακριά φιγούρα, σχεδόν σαν πελώριο φίδι με πόδια, πετάχτηκε ανάμεσα από δύο ξιφοειδείς γωνίες. Τρέχοντας.

Γέγκμπεθ.

Ο Ορείχαλκος είχε αμέσως υψώσει το *σοθ'λάι'κ* του και τεντώσει τη χορδή. Το βλέμμα του είχε εστιαστεί επάνω στο θηρίο της παγερής ερήμου.

Το παγωμένο χέρι του άφησε το βέλος να ταξιδέψει.

8.

Το θηρίο σωριάστηκε, σπαρταρώντας.

Το βέλος είχε καρφωθεί στο μάτι του.

Η Ανεμόφθαλμη γέλασε. «Απίστευτο...!»

Ο Ορείχαλκος ζύγωσε τον γέγκμπεθ, καθώς εκείνος πέθαινε. «Ναι, αυτό είναι,» είπε ανακουφισμένος. Ήταν ακριβώς όπως το είχε περιγράψει ο Αστροφώτιστος.

«Και τώρα που το σκότωσες;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη.

Ο Ορείχαλκος έπιασε το βέλος του κι έκανε να το τραβήξει από το μάτι του θηρίου. Δεν μπόρεσε· είχε σκαλώσει μέσα στο κρανίο. «Τώρα, περιμένουμε τους Ούρταθ.»

Οι σωματοφύλακές του άναψαν μια φωτιά, βγάζοντας ξύλα από τους σάκους τους γιατί εδώ δεν υπήρχε το παραμικρό για να χρησιμοποιήσουν. Κάθισαν όλοι γύρω από τις φλόγες, για να ζεσταθούν. Τον γέγκμπεθ τον άφησαν παραδίπλα, κοντά σε μια αναμμένη ενεργειακή λάμπα, για να φαίνεται. Ήταν σημαντικό οι Ούρταθ να τον δουν. Ο Ορείχαλκος, όμως, υποψιαζόταν ότι είχαν ήδη δει το σκοτωμένο θηρίο. Υποψιαζόταν ότι δεν είχαν πάρει καθόλου τα μάτια τους από εκείνον και τους συντρόφους του, όσο ταξίδευαν στη Νάθγκαν.

Ένα βούκινο αντήχησε, καθώς ο Ορείχαλκος και οι άλλοι έτρωγαν από τις προμήθειές τους φαγητά που θα βοηθούσαν τον οργανισμό τους ν'αντισταθεί στο δυνατό ψύχος.

Κανένας δεν ζύγωσε. Οι σκιές έμειναν ακίνητες. Ο άνεμος συνέχιζε να μουρμουρίζει ιστορίες στους βράχους.

Ο Ορείχαλκος πρότεινε να κοιμηθούν φυλώντας σκοπιές.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα, αλλά κανένας δεν κοιμήθηκε καλά. Ήταν αδύνατον μ'αυτό το κρύο, όσο κι αν κουκουλώνονταν, όσο κι αν κρύβονταν πίσω από βράχους για να προστατευτούν από τη μάστιγα του ανέμου.

Ο Ορείχαλκος ονειρεύτηκε τον Νάλιγκραμ να λέει: *Έχω αφήσει ανθρώπους στις παρυφές της Νάθγκαν οι οποίοι ποτέ δεν επέστρεψαν...*

«Άρχοντά μου!»

Άνοιξε τα μάτια του, τρομαγμένος. Ο σωματοφύλακας που φυλούσε σκοπιά στεκόταν όρθιος, με το τουφέκι του υψωμένο. Ήταν αυγή. Το πρώτο φως του ήλιου έμοιαζε παγερό στη Νάθγκαν. Επάνω σ'έναν βράχο, όχι και τόσο μακριά, στέκονταν τρεις μορφές. Ο Ορείχαλκος μπορούσε να τις διακρίνει καλά. Δύο άντρες, λιγνοί και νευρώδεις, με δυνατούς μύες, κατάλευκοι στο δέρμα, ο ένας πορφυρομάλλης, ο άλλος μαυρομάλλης, ντυμένοι μονάχα με φούστες, μπότες, και γιλέκα. Γυμνοί κατά τα άλλα – μέσα σ'αυτό το κρύο! Τα πρόσωπά τους ήταν βαμμένα με μαύρη μπογιά γύρω από τα μάτια: δύο ασύμμετροι ρόμβοι. Πίσω τους στεκόταν μια γυναίκα, κατάλευκη κι εκείνη, φορώντας μονάχα στηθόδεσμο, φούστα, μπότες, και μανδύα. *(Αν είναι δυνατόν μ'αυτή την παγωνιά! σκέφτηκε αυθόρμητα ο Ορείχαλκος.)* Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά ως τη μέση. Το ολόλευκο πρόσωπό της βαμμένο με μελανή μπογιά: μια πλατειά ευθεία γραμμή από τα δεξιά ως τ'αριστερά, η οποία περιλάμβανε τα μάτια της. Τα χείλη της ήταν επίσης βαμμένα μαύρα, έντονα.

Όλοι τους κρατούσαν όπλα. Οι άντρες, μεγάλα τσεκούρια με μακριά μανίκια σαν μπαστούνια. Η γυναίκα, δύο πιστόλια τα οποία είχε κατεβασμένα αλλά έμοιαζε έτοιμη να τα υψώσει.

«Είμαστε εδώ για να μιλήσουμε μαζί σας!» φώναξε ο Ορείχαλκος, μιλώντας στην Πανσάρντλια, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Ζητάμε τις υπηρεσίες σας ως μισθοφόροι!» Τότε, πρόσεξε ότι οι τρεις Ούρταθ δεν ήταν μόνοι. Τριγύρω υπήρχαν κι άλλοι, άντρες και γυναίκες, επάνω σε βράχους, σιωπηλοί και (εξωφρενικά) ελάχιστα ντυμένοι. Ένας απ'αυτούς κρατούσε ένα μεγάλο, στριφτό βούκινο, αναμφίβολα από το κέρατο κάποιου τοπικού θηρίου.

Πραγματικά, οι Ούρταθ έμοιαζαν νάναι μέρος του φυσικού τοπίου της Νάθγκαν, ψυχροί και αλύγιστοι.

«Σκοτώνεις γέγκμπεθ μ'ένα βέλος,» είπε ένας τους στον Ορείχαλκο. «Σε είδα.» Έδειξε τα μάτια του με δύο δάχτυλα του αριστερού του χεριού. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μεγάλο τόξο καμωμένο από κόκαλο, αλλά όχι *σοθ'λάι'κ* – ο Ορείχαλκος μπορούσε να το διακρίνει.

«Μου είπαν ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να τραβήξω την προσοχή σας. Σας χρειάζομαι, για να δουλέψετε για μένα. Θα σας πληρώσω με πολύτιμους λίθους. Πολλούς πολύτιμους λίθους.» Έβγαλε απ'την τσέπη του ένα κατακόκκινο ρουμπίνι, το κράτησε ψηλά, ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του, αφήνοντάς το ν'αστράψει στο φως του πρωινού ήλιου σαν επίγειο άστρο.

Οι Ούρταθ έμειναν σιωπηλοί.

Ο Ορείχαλκος πέταξε το ρουμπίνι προς το μέρος τους, για να διαγράψει μια ελλειψοειδή τροχιά στον αέρα, γυαλίζοντας. Το είδε να πέφτει κάτω από έναν ψηλό βράχο. Μια κατάλευκη γυναίκα πήδησε από εκεί, προσγειώθηκε στο ένα γόνατο. Έπιασε τον λίθο και τον σήκωσε με το ένα χέρι.

«*Νασκάτρι!*» φώναξε.

«Ποιο είναι το όνομά σου, ξένε;» ρώτησε ο άντρας με το κοκάλινο τόξο, που είχε μιλήσει και πριν.

«Ορείχαλκος, του Οίκου των Ορειβατών.»

«Θα μας πεις κι άλλα για τη δουλειά που μας θέλεις;»

«Ασφαλώς.»

Οι Ούρταθ πήδησαν από τους βράχους, ζυγώνοντας χωρίς βιάση.

«Είμαστε δικοί σου, Γέγκμπεθ-κορ,» δήλωσε ο άντρας με το κοκάλινο τόξο.

Ο Ορείχαλκος δεν αμφέβαλλε ότι αυτό σήμαινε «φονιάς των γέγκμπεθ», ή κάτι παρόμοιο. *Ο θεός είχε δίκιο. Το πήραν σοβαρά.*

Νόρχακ

1.

Ο Τάμπριελ δεν ήταν μόνο κάποιος παράξενος Μεγάλος Προφήτης για τους ανθρώπους της Νόρχακ, απλησίαστος και μυστηριώδης. Τον θεωρούσαν πλέον, ύστερα από τόσα κοσμοϊστορικά γεγονότα που είχαν περάσει μαζί του, καθοδηγητή τους. Οδηγό τους στο μυστήριο του Γνωστού Σύμπαντος, για το οποίο δεν γνώριζαν τίποτα μέχρι που η διάστασή τους άνοιξε.

Επομένως, όταν ο Τάμπριελ δήλωσε στη Βασίλισσα Παμράνεχ ότι έπρεπε να φύγει από τη Νόρχακ, αυτό δεν της άρεσε. Ούτε στον Καλέφραζ άρεσε, τον Βασιλικό Γραμματικό με τον οποίο ο Τάμπριελ και η Ανταρλίδα είχαν συναναστροφές από τότε που πρωτοήρθαν στη Νόρχακ.

«Πώς θ'αντιμετωπίσουμε το Γνωστό Σύμπαν χωρίς εσένα στο πλευρό μας;» είπε η Παμράνεχ. «Πώς θ'αντιμετωπίσουμε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας;»

«Βασίλισσά μου, για να πολεμήσουμε την Παντοκράτειρα φεύγω από τη διάσταση,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Αυτό που σκοπεύουμε να κάνουμε είναι σημαντικό για ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

Οι δυο τους βρίσκονταν σ'ένα δωμάτιο παράπλευρο της Αίθουσας του Αργυρόντυτου Θρόνου. Μαζί τους ήταν ο Καλέφραζ ο Βασιλικός Γραμματικός, ο Ναρχάεζ το Δεξί Χέρι του Θρόνου, η Κελνίχηβ το Αριστερό Χέρι του Θρόνου, και η Ανταρλίδα (που ο μόνος τίτλος που της απέδιδαν οι Νορχάκιοι ήταν, κάποιες φορές, «Συνοδός του Μεγάλου Προφήτη»).

Η Παμράνεχ έδειχνε δυσανεστική. Σούφρωνε τα χείλη της καθώς ήταν καθισμένη στον καναπέ, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τα χέρια της διπλωμένα εμπρός της. «Κι αν παρουσιαστεί κάποιο... πρόβλημα όσο λείπεις;» ρώτησε. «Εσύ μάς έφερες σ'επαφή με το υπόλοιπο σύμπαν, Τάμπριελ· πρέπει να μας προστατέψεις από αυτό!»

«Δε χρειάζεστε προστασία, Βασίλισσά μου. Αν παρουσιαστεί κάποιο πρόβλημα όσο λείπω, είμαι βέβαιος ότι θα μπορείτε να το αντιμετωπίσετε,» της είπε ο Τάμπριελ, μιλώντας – εσκεμμένα – στη Συμπαντική,

όχι στην Οικουμενική της Νόρχακ. «Σας έχω διδάξει όσα πρέπει να ξέρετε.» Κοίταξε τον Καλέφραζ και, μετά, τον Ναρχάεζ και την Κελνίχηβ. «Αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως δεν θα επιστρέψω,» πρόσθεσε, εστιάζοντας πάλι το βλέμμα του στην Παμράνεχ. «Θα επιστρέψω. Και, ίσως, πιο σύντομα απ'ό,τι φαντάζεστε. Αν όμως τώρα δεν φύγω, θα βρεθούμε όλοι σύντομα σε πολύ μεγάλο κίνδυνο.»

«Γιατί;» ρώτησε η Παμράνεχ.

«Διότι η Παντοκράτειρα δεν θα το βάλει κάτω μέχρι να κατακτήσει ετούτη την... πρωτοεμφανιζόμενη διάσταση, Βασίλισσά μου.» Ο Τάμπριελ καθόταν αντίκρυ της, σε μια καρέκλα, κρατώντας όρθιο πλάι του το ραβδί του με την πορφυρή σφαίρα – τη σφαίρα που φυλάκιζε το πνεύμα του Μεγάλου Ιεράρχη και πρόσταζε τους Ιεράρχες, οι οποίοι μοιράζονταν την ίδια ψυχή. «Ως τώρα δεν έχουν γίνει παρά μερικές μικροσυμπλοκές στις Ερημιές του Τέλους του Κόσμου· κι αυτό επειδή η Παντοκρατορία είναι αποδυναμωμένη τούτο τον καιρό. Έχει ανοίξει πολλά μέτωπα, και η Επανάσταση τη χτυπά από παντού. Αν όμως δεν δώσουμε το τελειωτικό χτύπημα στο θηρίο, αυτή η κατάσταση δεν θα κρατήσει για πάντα: η Παντοκρατορία θα δυναμώσει και πάλι, και τότε η Νόρχακ θα βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση.»

«Με τους... κατασκόπους σου τι θα γίνει όσο λείπεις;» τον ρώτησε η Κελνίχηβ. Προφανώς, εννοούσε τους Ιεράρχες: το πιο τρομερό κατασκοπευτικό δίκτυο στη Νόρχακ (και σε οποιαδήποτε άλλη γνωστή διάσταση), έτσι όπως μοιράζονταν, νοητικά, όλες τις πληροφορίες.

«Θα παραμείνουν κοντά σας οι περισσότεροι από αυτούς,» αποκρίθηκε ουδέτερα ο Τάμπριελ. Και δεν έλεγε ψέματα. Δεν μπορούσε, φυσικά, να πάρει όλους τους Ιεράρχες μαζί του. Υπήρχε, όμως, ένα πρόβλημα το οποίο δεν θεώρησε σκόπιμο να αναφέρει: Όταν ο Μέγας Ιεράρχης βρισκόταν σε άλλη διάσταση από τους Ιεράρχες, δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί τους. Βρίσκονταν σε επαφή μονάχα όσο βρίσκονταν στην ίδια διάσταση. Καλύτερα, όμως, η Κελνίχηβ να μην έπαιρνε πολύ θάρρος, τώρα που ο Τάμπριελ θα έλειπε, γιατί εκείνος γνώριζε ότι ήταν δεινή μηχανορράφος, που όλο κάτι ύφαινε στις σκιές.

«Θα χρειαστείς καμια βοήθεια;» τον ρώτησε η Παμράνεχ, ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής. «Κάποιους ανθρώπους που μπορώ να στείλω μαζί σου, για παράδειγμα;...» Το βλέμμα της γλίστρησε, ακούσια ίσως, στον Ναρχάεζ, στον Καλέφραζ.

«Τους ανθρώπους που θα χρειαστώ τους έχω ήδη συγκεντρώσει,» είπε ο Τάμπριελ. «Αλλά σ'ευχαριστώ για την προσφορά σου, Βασίλισσά μου. Οι Νορχάκιοι καλύτερα να μείνουν στη Νόρχακ, για τη φύλαξή της. Στην αποστολή μου, θα με βοηθήσουν άνθρωποι που ξέρουν καλά τις κακοτοπιές του Γνωστού Σύμπαντος. Και Ιεράρχες, φυσικά.»

2.

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Ο κακός της διάστασης.»

«Μπες.»

Ο Πολ μπήκε στο δωμάτιό της και τη βρήκε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, να διαβάζει ένα απ'τα μυθιστορήματα που της είχε φέρει τις προάλλες. Η Αλιζέτ τον κοίταξε πάνω απ'τις σελίδες του. Στο εξώφυλλο του βιβλίου έγραφε *ΟΙ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΙ ΘΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ*.

«Το γύρισες, λοιπόν, στη λογοτεχνία των Ταρσάζιων;» τη ρώτησε.

Η Αλιζέτ έκλεισε το βιβλίο, βάζοντας έναν πάνινο σελιδοδείκτη ανάμεσα στις σελίδες του. «Αυτό είναι το μόνο τους που είναι λιγάκι σοβαρό.»

«Θα πάμε ταξίδι. Ετοιμάσου.»

«Ταξίδι;» Η Αλιζέτ συνοφρυώθηκε. Μέχρι στιγμής, ο Τάμπριελ δεν της είχε κάνει καμία ερώτηση για το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Ούτε καμία άλλη ερώτηση γενικότερα, παρότι είχε υποστηρίξει ότι ήθελε πληροφορίες από αυτήν. Η Αλιζέτ ήταν παραξενεμένη. «Εσύ το λες ή ο 'Μεγάλος Προφήτης;»

«Λες εγώ να το έλεγα;»

Η Αλιζέτ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Πού πηγαίνουμε;»

«Φεύγουμε απ'τη Νόρχακ. Θα μπορούμε σε μια διάσταση που έχουμε ονομάσει Κοράλλη, κι από κει, στο Σύμπλεγμα' και μετά, θα δεις. Σε περιμένουμε κάτω. Σ'ένα τέταρτο, το πολύ,» της είπε ο Πολ, και στράφηκε πάλι στην εξώπορτα.

Η Αλιζέτ δεν έκανε καμία άλλη ερώτηση. Τον άφησε να βγει, χωρίς να τον σταματήσει. Ετοιμάστηκε για ταξίδι. Το μόνο που έκανε, δηλαδή, ήταν να φορέσει τη μαύρη στολή της (η οποία ήταν φρεσκοπλυμένη από τους δούλους του παλατιού, και η Αλιζέτ δεν την είχε ξαναφορέσει καθόλου από τότε που την είχε βγάλει) και τις μπότες της, και να

βάλει σ'έναν σάκο μερικές αλλαξιές ρούχα και μερικά άλλα μικρο-πράγματα, ανάμεσα στα οποία και τους *Αιματοβαμμένους Θρόνους του Ανέμου*. Όπλα, φυσικά, δεν είχε. Παρότι φορούσε αυτό το καταραμένο βραχιόλι, ο Τάμπριελ και η Ανταρλίδα εξακολουθούσαν να τη θεωρούν επικίνδυνη – πράγμα που, παρά τις δυσκολίες που της προκαλούσε, την κολάκευε. Ήταν η Σκοτεινή Βασίλισσα, άλλωστε...

Βγήκε απ'το δωμάτιό της και κατέβηκε τις σκάλες. Ο Πολ είχε πει ότι θα την περίμεναν κάτω, αλλά δεν είχε πει πού ακριβώς. Ένας άντρας τη συνάντησε στη γωνία ενός διαδρόμου. Την πλησίασε. Ήταν ντυμένος σύμφωνα με την τοπική μόδα του Τάρσαζ. Η Αλιζέτ νόμιζε ότι μπορούσε να δει κάτι περίεργο στα μάτια του, αλλά δυσκολευόταν να το προσδιορίσει.

«Ο Μεγάλος Προφήτης σε περιμένει,» της είπε. «Έλα μαζί μου.»

Ιεράρχης, σκέφτηκε η Αλιζέτ. Ένευσε, και τον ακολούθησε.

Έφτασαν στον κήπο του Βασιλικού Παλατιού και κοντά σ'ένα σταθμευμένο τετράκυκλο ενεργειακό όχημα. Γύρω του στέκονταν ο Τάμπριελ, η Ανταρλίδα, ο Πολ, δύο γυναίκες άγνωστες για την Αλιζέτ, και δύο άντρες επίσης άγνωστοι για την Αλιζέτ. Παρατηρώντας τους, όμως, νόμιζε ότι διέκρινε κάτι–

«Καλημέρα, Αλιζέτ,» χαιρέτησε ο Τάμπριελ. «Πώς βρίσκεις τη διαμονή σου στο Βασιλικό Παλάτι της Φέντινκεχ;»

«Ο Πολ μού είπε ότι θα φύγουμε από τη διάσταση.»

«Πράγματι. Ήρθε η ώρα να πολεμήσουμε τον Ελκράσ'ναρχ.»

Η Αλιζέτ ένευσε μόνο, δεν μίλησε.

Ο Τάμπριελ είπε: «Να σου συστήσω όσους δεν ξέρεις. Η Διάττα.» Κοίταξε μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα και κοντά, ξανθά σγουρά μαλλιά. «Ο Ζίρτελον.» Ένας άντρας με παρόμοιο δέρμα, ψηλός και γεροδεμένος, με μαλλιά σγουρά, μαύρα, και μακριά, και μια λοξή ουλή στο αριστερό μάγουλο, ο οποίος έμοιαζε με μισθοφόρο ή παλαιάμαχο. «Η Ράιλμεχ.» Λευκό δέρμα και πάλι, μαύρα μακριά μαλλιά δεμένα κότσο, στρατιωτικό παράστημα. «Ο Όρνιφιμ.» Λευκόδερμος, μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα αλογοουρά, μουστάκι, βλέμμα παρατηρητικό, έξυπνο, πονηρό. «Και ο Αρκαλόν.» Ο Τάμπριελ κοίταξε τον άντρα που είχε οδηγήσει την Αλιζέτ εδώ: έναν ψηλό, ευρύτερνο τύπο, με λευκό δέρμα και πλούσια ξανθά μαλλιά και μούσια.

Η Αλιζέτ, βλέποντάς τον ξανά, κατάλαβε τι διέκρινε και στους άλλους. *Έχουν τα ίδια μάτια.* Δηλαδή, τα μάτια τους δεν ήταν *ίδια* δεν είχαν ούτε απαραίτητα το ίδιο χρώμα. Όμως είχαν την ίδια... την ίδια *υφή*, ίσως. Δεν μπορούσε να το προσδιορίσει καλύτερα, τώρα.

«Είναι άνθρωποί μου,» εξήγησε ο Τάμπριελ. «Μιλούν για εμένα.»

Ιεράρχες όλοι τους, συνειδητοποίησε η Αλιζέτ. Ένευσε, και το νεύμα της έλεγε *Καταλαβαίνω.*

«Δεν περιμένουμε κανέναν άλλο,» είπε ο Τάμπριελ.

Οι Ιεράρχες άνοιξαν τις πόρτες του οχήματος, κι άρχισαν να επιβιβάζονται. Ο Πολ κάθισε στη θέση του οδηγού, κι έκανε νόημα στην Αλιζέτ να καθίσει πλάι του. Εκείνη παραξενεύτηκε προς στιγμή, κοίταξε τον Τάμπριελ, την Ανταρλίδα· κανένας τους δεν έμοιαζε να έχει αντίρρηση, έτσι πήρε θέση πλάι στον Πολ. Οι Ιεράρχες κάθισαν στα πίσω καθίσματα· το ίδιο κι η Ανταρλίδα και ο Τάμπριελ. Χωρούσαν ίσα-ίσα, αλλά δεν ήταν στριμωγμένοι. Το όχημα ήταν μεγάλο.

Ο Πολ έβαλε μπροστά τη μηχανή και οδήγησε μέσα στη Φέντινκεχ, βγάζοντάς τους τελικά από την πρωτεύουσα του Τάρσαζ και ταξιδεύοντας βορειοανατολικά μέσα στο Βασίλειο. Διέσχισαν πεδινά μέρη και μετά κινήθηκαν πλάι στις παρυφές δασών που η Αλιζέτ δεν ήξερε πώς ονομάζονταν αλλά ο Τάμπριελ και η Ανταρλίδα γνώριζαν ότι λέγονταν «ο Μεγάλος Δασότοπος» από τους κατοίκους του Τάρσαζ, γιατί καταλάμβαναν μια πολύ μεγάλη έκταση για τα δεδομένα του Βασιλείου, πιάνοντας ουσιαστικά όλη τη νοτιοανατολική του γωνία. Ξεκινούσαν κάπου σαράντα χιλιόμετρα απόσταση από τη Φέντινκεχ κι έφταναν σχεδόν ως τον ποταμό Σάρηακ, στα ανατολικά σύνορα του Τάρσαζ.

Αφήνοντας στα νότιά τους τον Μεγάλο Δασότοπο, ταξίδεψαν για λίγο πλάι στους πρόποδες βουνών και, μετά, βρέθηκαν κοντά στην Τάλαρεμ. Την προσπέρασαν χωρίς να μουν στους δρόμους της. Ακολούθησαν τη δημοσιά προς τ'ανατολικά, προς τα σύνορα με τη Γη των Ταργκάφλι. Παραπάνω από δύο ώρες είχαν περάσει ως τώρα.

Η Φάλαρεχ, η επόμενη μεγάλη πόλη που συνάντησαν, ήταν χτισμένη στις όχθες του Σάρηακ και είχε γέφυρα για να διασχίσουν τον πλατύ ποταμό. Οι φρουροί στην πύλη της Φάλαρεχ, παρότι έβλεπαν τη σημαία που κυμάτιζε στο πλάι του οχήματος (έχοντας επάνω της το έμβλημα του Βασιλείου), έγνεψαν στον Πολ να σταματήσει. Εκείνος υπάκουσε, και ο Τάμπριελ βγήκε για λίγο από το όχημα, απλά και μόνο για

να τον δουν. Το κόκκινο δέρμα του, τα κατάλευκα μαλλιά του, και το ραβδί του με την πορφυρή σφαίρα στην κορυφή, όλοι τα αναγνώριζαν. Ήταν ο Μεγάλος Προφήτης. Οι φρουροί, χωρίς να μιλήσουν, υποκλίθηκαν και άφησαν το όχημα να περάσει.

Ο Πολ οδήγησε μέσα στους δρόμους της Φάλαρεχ: με προσοχή, γιατί δεν ήταν φτιαγμένοι για μεγάλα ενεργειακά τροχοφόρα. Πλησίασε την ανατολική μεριά και τη γέφυρα του ποταμού, η οποία ήταν σηκωμένη. Ο Τάμπριελ πρόσταξε τους φύλακες εκεί να την κατεβάσουν, κι εκείνοι υπάκουσαν. Η γέφυρα κατέβηκε και το όχημα έερασε, βγαίνοντας από το Βασίλειο Τάρσαζ και μπαίνοντας στη Γη των Ταργκάφλι.

3.

Η Ανταρλίδα δεν εμπιστευόταν την Αλιζέτ, παρά το ειδικό βραχιόλι που η Σκοτεινή Βασίλισσα φορούσε, παρά τις διαβεβαιώσεις του Τάμπριελ ότι δεν την είχε «δει» να τους προδίδει, παρά το γεγονός ότι τόσοι Ιεράρχες βρίσκονταν τώρα γύρω της. Η Ανταρλίδα φοβόταν ότι η Αλιζέτ περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να τους χτυπήσει. Φοβόταν ότι δεν είχε πιστέψει όσα της είχαν πει για τον Ελκράσ'ναρχ' ή, αν τα είχε πιστέψει, αυτά δεν την είχαν κάνει να στραφεί εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας: εξακολουθούσε να είναι πιστή στην Παντοκράτειρα, ακόμα κι όταν αυτή, ουσιαστικά, υπηρετούσε έναν μυστηριώδη δαίμονα από τον Ενιαίο Κόσμο.

Η Ανταρλίδα ήταν εκπαιδευμένη ως Μαύρη Δράκαινα, όπως κι η Αλιζέτ, και η εκπαίδευσή της της υποδείκνυε πάντοτε να είναι καχύποπτη και προετοιμασμένη. Αλλά και η φύση της Ανταρλίδας ήταν, ίσως, λιγάκι φιλύποπη.

Ο Τάμπριελ θα ήταν επίσης καχύποπτος παλιότερα, πριν από την αλλαγή του: προτού αρχίσει να ανασύρει εικόνες από κάποιο άγνωστο μέρος του μυαλού του, σαν φωτογραφίες μέσα από ένα σκοτεινό συρτάρι. Τώρα πλέον, όμως, δεν πίστευε και τόσο στην τυχαιότητα. Αν τα πάντα ήταν τυχαία στο σύμπαν, δεν θα υπήρχαν σταθερές εικόνες που έπρεπε να πραγματοποιηθούν, ή ακόμα και που μπορεί να πραγματοποιούνται. Διαγράφονταν, νόμιζε ο Τάμπριελ, κρυφοί δρόμοι πίσω από κρυφούς δρόμους πίσω από κρυφούς δρόμους, κι όλοι τους τέμνονταν σε απίστευτα σημεία. Όταν ακολουθούσες έναν δρόμο, αυτός σχηματιζόταν σαν τα κομμάτια ενός ψηφιδωτού μπροστά σου. Η Αλι-

ζέτ δεν ήταν παρά ένα κομμάτι. Και ο Τάμπριελ πίστευε ότι θα του χρειαζόταν στον πόλεμό του εναντίον του Ελκράσ'ναρχ. Είχε «δει» πράγματα που το υπονοούσαν. Είχε ξετρυπώσει φωτογραφίες από εκείνο το σκοτεινό συρτάρι οι οποίες του έλεγαν *Καλύτερα η Σκοτεινή Βασίλισσα να είναι μαζί σου*.

Ο Πολ δεν απασχολούσε τον εαυτό του με το αίνιγμα της Αλιζέτ Τάνρεχ. Καταλάβαινε ότι ήταν επικίνδυνη, αλλά καταλάβαινε και γιατί ο Τάμπριελ την ήθελε από κοντά. Αναμφίβολα, η μία από τις τελευταίες Μαύρες Δράκαινες που είχαν απομείνει στην Παντοκράτειρα θα γνώριζε πολλές ευαίσθητες πληροφορίες – πράγματα για τα οποία ακόμα κι εκείνος, παρότι κάποτε πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ, δεν είχε ιδέα. Εξάλλου, το να είσαι πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ δεν ήταν και κανένα σπουδαίο αξίωμα. *Συνειδητό πιόνι* του Ελκράσ'ναρχ, ίσως θα ήταν μια καλύτερη ονομασία. Το κομμάτι επάνω στον πίνακα του παιχνιδιού που ξέρει ότι είναι κομμάτι επάνω στον πίνακα του παιχνιδιού. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως ξέρει και πολλά άλλα πράγματα που δεν σχετίζονται άμεσα με τη λειτουργία του.

Η Αλιζέτ είχε μονάχα ενδιαφέρον για τον Πολ, δεν τον ανησυχούσε. Αναρωτιόταν πώς θα αντιδρούσε όταν καταλάβαινε, από μόνη της πλέον, ότι όντως υπήρχε ο Ελκράσ'ναρχ και δεν την παραμύθιαζαν τόσο καιρό...

Καμια ώρα αφότου είχαν μπει στη Γη των Ταργκάφλι, ο Πολ έκανε στάση, καθώς είχαν περάσει τέσσερις ώρες που οδηγούσε και ήθελαν όλοι τους να ξεκουραστούν. Βγήκαν απ'το όχημα κι έστησαν έναν πρόχειρο καταυλισμό στις παρυφές των Βόρειων Δασών.

Η Αλιζέτ, κρατώντας το φαγητό της στο χέρι (μια ψημένη πίτα τυλιγμένη γύρω από κρέας και λαχανικά), στεκόταν όρθια κι αγνάντευε τους τόπους τριγύρω.

Τι ψάχνει; αναρωτήθηκε η Ανταρλίδα, παρατηρώντας την. *Θέλει να δει αν οι περιοχές την ευνοούν για να μας ξεφύγει; Ξέχασε κιόλας το βραχιόλι στον καρπό της;* Αποκλείεται. Κάτι άλλο θα σχεδίασε... αν σχεδίαζε κάτι.

Ο Τάμπριελ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της Ανταρλίδας. «Δεν πρόκειται να πάει πουθενά,» της είπε, σιγανά. Κανένας άλλος δεν πρέπει να τον άκουσε· οι δυο τους ήταν καθισμένοι σε μια άκρη του καταυλισμού. «Το βραχιόλι της δουλεύει κανονικά.» Ο Τάμπριελ έβγαλε

τη μικρή συσκευή ελέγχου από την τσέπη του· το φωτάκι που δήλωνε ότι ο μηχανισμός βρισκόταν σε κανονική λειτουργία ήταν αναμμένο.

«Νομίζεις πως δεν θα έχει ήδη σκεφτεί πέντε πιθανούς τρόπους για να το ξεφορτωθεί;» ρώτησε η Ανταρλίδα, παίρνοντας τα μάτια της από την Αλιζέτ για να τον κοιτάξει.

«Εσύ τι τρόπους θα χρησιμοποιούσες;»

Η Ανταρλίδα κόμπιασε. Τελικά είπε: «Δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν τώρα.»

«Γιατί, λοιπόν, να μπορεί εκείνη;»

Η Ανταρλίδα δεν απάντησε σ' αυτό. «Ίσως να καταφέρει κάπως να σπάσει την κλειδαριά,» είπε.

«Θα μας ειδοποιήσουν οι συσκευές μας, αμέσως. Επιπλέον, το βραχιόλι κλειδώνει και ξεκλειδώνει μόνο μέσω των συσκευών· δεν υπάρχει άλλος τρόπος να το ανοίξεις. Ούτε μπορείς να σπάσεις το φερίλιο τόσο εύκολα. Εκτός αυτού, είμαστε τόσοι άνθρωποι γύρω της, Ανταρλίδα· πιστεύεις ότι μπορεί να κάνει κάτι χωρίς να την αντιληφτούμε;»

Η Ανταρλίδα δεν αποκρίθηκε.

Η Αλιζέτ, τελειώνοντας το φαγητό της, βάδισε προς τη βλάστηση.

Η Ανταρλίδα έκανε να σηκωθεί. Ο Τάμπριελ έπιασε πάλι τον ώμο της, σταματώντας την. «Περίμενε.»

Η Ανταρλίδα, αν και φάνηκε να δυσανασχετεί, υπάκουσε. Τα μενεξεδιά μάτια της είχαν αγριέψει.

Μετά από λίγο, η Αλιζέτ επέστρεψε.

Η Ανταρλίδα χαλάρωσε· ο Τάμπριελ, που εξακολουθούσε να έχει το χέρι του στον ώμο της, το αισθάνθηκε.

«Ακόμα κι η Σκοτεινή Βασίλισσα πρέπει να πάει κάπου για να κάνει την ανάγκη της,» είπε. Δεν χαμογέλασε – ως συνήθως.

Ούτε η Ανταρλίδα, όμως, χαμογέλασε.

4.

Το απόγευμα, η Ανταρλίδα κάθισε στη θέση του οδηγού, με την Αλιζέτ πλάι της. Ταξίδεψαν βόρεια, διασχίζοντας την εδαφική ποικιλομορφία της Γης των Ταργκάφλι: τρέχοντας επάνω σε χορταριασμένες πεδιάδες, περνώντας δίπλα από ζούγκλες και βαλτοτόπια, αποφεύγοντας επικίνδυνους κρημνούς, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας πλαγιές λόφων. Έφτασαν, μετά από καμία ώρα, στην καινούργια γέφυρα που

είχε χτιστεί στα βόρεια του Κις-χαρ Ιχ προκειμένου να μπορούν εύκολα να περάσουν οχήματα, αλλά και ιππείς και οδοιπόροι, που ταξίδευαν προς τη διαστασιακή δίοδο για Κοράλλη.

Η Αλιζέτ κοιτούσε το ψηλό, πέτρινο κατασκεύασμα με ενδιαφέρον. «Αυτή η γέφυρα δεν μοιάζει παλιά...»

«Δεν είναι,» της είπε ο Τάμπριελ, από πίσω. «Η Παντοκράτειρα δεν ξέρει τα πάντα για τη Νόρχακ.»

«Η Παντοκράτειρα ξέρει ελάχιστα για τη Νόρχακ,» διευκρίνισε η Αλιζέτ.

Το όχημα πέρασε τη γέφυρα και ταξίδεψε βόρεια, προς την Οροσειρά των Πάγων, χωρίς να σταματήσει στην Καρέσλι· οι επιβάτες του, όμως, μπόρεσαν ν'ατενίσουν την πανάρχαια πόλη των Ταργκάφλι από μακριά.

«Πολυκατοικίες...» παρατήρησε η Αλιζέτ. «Όπως στην Καρκούμ.»

«Ναι,» της είπε ο Τάμπριελ. «Πολύ παλιές. Η Νόρχακ, κάποτε, πριν από πολλούς αιώνες, ήταν μια τελείως διαφορετική διάσταση, Αλιζέτ. Οι Ταργκάφλι λατρεύουν τα ερείπια μέσα στα οποία κατοικούν· οι αρχέγονες πολυκατοικίες έχουν σχεδόν θρησκευτική σημασία γ'αυτούς. Μερικοί έχουν αρχίσει να ξαναχτίζουν τα αρχαία οικοδομήματα, τώρα που η Νόρχακ βρίσκεται σε επαφή με το Γνωστό Σύμπαν και έχουν έρθει άνθρωποι που μπορούν να τους βοηθήσουν σ'αυτή τη δουλειά.»

«Δε σ'το είπα ότι, κατά βάθος, υπάρχει μεγάλος πολιτισμός σε τούτη τη βαρβαρική διάσταση;» είπε ο Πολ στην Αλιζέτ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Δύο ώρες πέρασαν ακόμα· είχε αρχίσει να νυχτώνει· και βρίσκονταν στους πρόποδες της επιβλητικής Οροσειράς των Πάγων, που έμοιαζε να σκεπάζει τον ουρανό, δίνοντας την εντύπωση ότι η διάσταση της Νόρχακ τελείωνε εκεί και μετά δεν υπήρχε τίποτα. Η Ανταρλίδα, ανάβοντας τους προβολείς, οδήγησε το όχημα προς ένα μονοπάτι. Μετά βίας χωρούσε, κι αν δεν είχε δυνατή μηχανή και ειδικούς τροχούς, δεν θα μπορούσε να περάσει από το κακοτράχαλο έδαφος.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Δε σου είπα;» αποκρίθηκε ο Πολ. «Στην Κοράλλη. Από δω είναι η διαστασιακή δίοδος.»

Το όχημα σκαρφάλωσε και σκαρφάλωσε και σκαρφάλωσε, ακολουθώντας το μονοπάτι, με τις μηχανές του να μουγκρίζουν και τα μέταλ-

λά του να τρίζουν. Δεν άργησε να βρεθεί σ'ένα οροπέδιο, κι εκεί η Ανταρλίδα σταμάτησε. Τριγύρω, μέσα στο ορεινό ψύχος, σκηνές ήταν στημένες, κι ένα φυλάκιο οικοδομημένο. Φρουροί στέκονταν σε διάφορα σημεία, κρατώντας πυροβόλα όπλα. Ενεργειακές λάμπες και φωτιές ήταν αναμμένες. Η σημαία του Τάρσαζ κυμάτιζε επάνω στο φυλάκιο.

Ο Τάμπριελ και οι σύντροφοί του βγήκαν από το όχημα, και εκείνος έκανε νόημα στους φρουρούς. Οι φρουροί χαιρέτησαν τον Μεγάλο Προφήτη κλίνοντας το κεφάλι. Αντίκρυ, στο πέρας του οροπεδίου, ένα πέρασμα φαινόταν, κατηφορικό και γεμάτο πυκνές ομίχλες, παρότι άλλες ομίχλες δεν υπήρχαν τριγύρω.

«Αυτή είναι η δίοδος;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Ναι,» είπε ο Πολ, καθώς έπαιρνε τα πράγματά του από το εσωτερικό του οχήματος. Οι υπόλοιποι τον μιμούνταν.

«Θα μπορούμε τώρα, αμέσως;»

«Ναι,» της απάντησε ο Τάμπριελ. «Η αναλογία χρόνου της Κοράλλης μάς συμφέρει. Είναι η πιο χρονικά γρήγορη διάσταση που ξέρω. Όταν εκεί έχει περάσει μια ώρα, εδώ, στη Νόρχακ, έχουν περάσει κάπου είκοσι-πέντε λεπτά. Ή, αν το θες αλλιώς, όταν στην Κοράλλη έχει περάσει μια ώρα, στη Ρελκάμνια έχουν περάσει, επίσης, περίπου είκοσι-πέντε λεπτά. Και η Ρελκάμνια θα ξέρεις ότι δεν είναι χρονικά αργή διάσταση.»

«Το έχεις μελετήσει το πράγμα, βλέπω.»

«Χρειάζεται. Ο χρόνος μετράει.»

Αφού πήραν όλα τους τα πράγματα από το όχημα, βάδισαν προς το ορεινό πέρασμα και γλίστρησαν μέσα στις πυκνές του ομίχλες. Ο κόσμος, σύντομα, εξαφανίστηκε γύρω τους. Μονάχα καταχνιά έβλεπαν και τίποτ'άλλο. Ακόμα και η γη κάτω από τα πόδια τους ήταν αόρατη. Θα μπορούσαν να βάδιζαν μέσα σ'ένα όνειρο... Και το βουητό κάποιου μυστηριακού ανέμου ερχόταν στ'αφτιά τους, παρότι δεν μπορούσαν να αισθανθούν αέρα να χτυπά τα πρόσωπά τους ή να κάνει τα μαλλιά τους να αναδεύονται. Οι ομίχλες φωτίστηκαν από ένα αχνό γκριζό φως που έμοιαζε να έρχεται από παντού συγχρόνως. Η ονειρική αίσθηση δυνάμωσε. Αλλόκοτοι σχηματισμοί άρχισαν να παρουσιάζονται μέσα στην καταχνιά: παράξενες γραμμές, ασύμμετρες κυρτώσεις, σπείρες που αψηφούσαν κάθε δυνατή γεωμετρική εξήγηση... Η ομίχλη

είχε τρελαθεί... και, σταδιακά, στερεοποιήθηκε. Έγινε συμπαγής. Μετατράπηκε σε τοιχώματα σπηλαίου, επάνω στα οποία υπήρχαν παράδοξα λαξεύματα και ακατονόμαστα σχήματα–

Κοράλλη

Η σπηλιά φωτιζόταν από μια αχνή, γκρίζα ακτινοβολία, όπως αυτήν που πριν διαπερνούσε την ομίχλη. Το φως έμοιαζε κι εδώ να έρχεται από παντού· δεν είχε φανερή πηγή.

«Ελάτε,» είπε ο Τάμπριελ, και βάδισε πρώτος, ακολουθώντας ένα πέρασμα που δεν ήταν αμέσως φανερό καθώς σταλαγμίτες και σταλακτίτες το μισόκρυβαν.

Βγαίνοντας από τη σπηλιά βρέθηκαν σε μια ακτή γεμάτη βότσαλα και όστρακα. Κύματα έσκαγαν στις πέτρες, παφλάζοντας. Κοραλλιογενείς σχηματισμοί, διαφόρων ειδών και μεγεθών, ξεπρόβαλλαν από το νερό. Ορισμένοι απ'αυτούς, πελώριοι, με πλοκάμους που κινούνταν νωχελικά στον αέρα από πάνω τους.

Ήταν ημέρα εδώ, στην Κοράλλη. Ένας δυνατός ήλιος φώτιζε από τον ουρανό.

«Πώς φεύγεις από τούτο το μέρος;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Υπάρχει διαστασιακή δίοδος κάτω απ'το νερό,» εξήγησε ο Πολ. «Κι αυτό,» έδειξε, «είναι το υποβρύχιο μας.»

Το σκάφος ήταν αγκυροβολημένο όχι πολύ μακριά από εδώ. Ένας άντρας καθόταν επάνω του, κοντά στην καταπακτή, και κάπνιζε.

Ο Τάμπριελ ύψωσε το ραβδί του για να τον χαιρετήσει. Η πορφυρή σφαίρα γυάλισε δυνατά. Ο άντρας αντιχαιρέτησε με το σήκωμα του χεριού.

«Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε η Αλιζέτ τον Πολ.

«Ένας φρουρός. Λες ν'αφήναμε το υποβρύχιο αφύλαχτο;»

«Είναι μεταβαλλόμενο;»

«Ναι.»

«Θα πάμε στο Σύμπλεγμα, επομένως;»

«Πού άλλου θα μπορούσες να πας από μια τέτοια διάσταση;»

«Εξαρτάται... Δεν υπάρχει καμία άλλη δίοδος; Πουθενά αλλού;»

Ο Τάμπριελ μίλησε πριν από τον Πολ: «Ψάξαμε παντού. Στην αρχή νομίζαμε ότι δεν υπήρχε καμία δίοδος γενικά, εκτός από αυτή που βγάζει στη Νόρχακ· μετά, όμως, καταδυθήκαμε αρκετά βαθιά κι ανακαλύψαμε τη δίοδο που οδηγεί στο Σύμπλεγμα.»

«Κι από το Σύμπλεγμα πού θα πάμε;»

«Υπομονή, Αλιζέτ. Θα μάθεις.»

«Μ'έχετε δεμένη έτσι» – η Αλιζέτ ύψωσε τον καρπό της με το φερίλιο βραχιόλι – «κι ακόμα δεν μπορείτε να μ'εμπιστευτείτε;»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί βιάζεσαι να μάθεις,» είπε ο Τάμπριελ, και βάδισε χωρίς άλλη κουβέντα.

Όταν πλησίασαν το υποβρύχιο, χαιρέτησε τον φρουρό και του είπε ότι αυτός κι ο σύντροφός του μπορούσαν να φύγουν τώρα. Ο άντρας ένευσε και κατέβηκε μέσα στην καταπακτή. Μετά από λίγο, βγήκε μαζί μ'έναν άλλο ο οποίος ήταν μαυρόδερμος. (Ο πρώτος είχε δέρμα λευκόροζ.) Πήδησαν μέσα σε μια ξύλινη βάρκα και ήρθαν στην ακρογιαλιά. Χαιρέτησαν τον Τάμπριελ κλίνοντας το κεφάλι και, μετά, έφυγαν. Δεν είχαν εκπλαγεί από την παρουσία του· ο Τάμπριελ τούς είχε ειδοποιήσει για τον ερχομό του μέσω των Ιεραρχών, που είχαν άμεση επαφή μαζί του. Υπήρχε ένας Ιεράρχης ανάμεσα στους φύλακες της διαστασιακής διόδου, στη Νόρχακ.

«Θα ξεκουραστούμε και, μετά, θα ξεκινήσουμε,» είπε η Ανταρλίδα.

Κόβοντας ξύλα από τα λιγοστά θαλασσόδεντρα, άναψαν δύο μεγάλες φωτιές και κάθισαν γύρω τους. Έφαγαν και, έπειτα, κοιμήθηκαν φυλώντας σκοπιές.

Η Ανταρλίδα, για κάμποση ώρα προτού την πάρει ο ύπνος, παρατηρούσε την Αλιζέτ. Η Σκοτεινή Βασίλισσα είχε τυλιχτεί στην κάπα της και είχε ξαπλώσει στο πλάι, πάνω στα βότσαλα· δεν κουνιόταν στο ελάχιστο. Η Ανταρλίδα τελικά κοιμήθηκε. Κάποια στιγμή αργότερα, ξύπνησε χωρίς να ξέρει γιατί· τα μάτια της απλώς άνοιξαν από μια εσωτερική ανησυχία. Άνοιξαν και εστιάστηκαν στην Αλιζέτ. Εκείνη εξακολουθούσε να είναι ακίνητη, ξαπλωμένη στο πλάι και τυλιγμένη στην κάπα της. Η Ανταρλίδα κοίταξε τη μικρή συσκευή της· το φωτάκι ήταν αναμμένο: η Αλιζέτ φορούσε κανονικά το βραχιόλι της.

Ο Τάμπριελ έχει δίκιο. Ανησυχώ υπερβολικά. Ακόμα κι η Αλιζέτ δεν μπορεί να ξεφύγει από κάτι τέτοιο.

Ξανακοιμήθηκε.

Και ξύπνησε από τη δόνηση του ρολογιού στον καρπό της. Άνοιξε τα βλέφαρά της κι ανασηκώθηκε. Ο Τάμπριελ ήταν όρθιος, είδε. Βάδιζε πλάι στα κύματα, βαστώντας το μακρύ ραβδί του· τα λευκά του μαλλιά ανέμιζαν μαζί με την κάπα του. Τόσο παράξενος άνθρωπος... *Ο μόνος άνθρωπος, ίσως, που θα μπορούσα ν'αγαπήσω, παράξενη καθώς*

είμαι· γι' αυτό κατέληξα μαζί του. Αισθάνθηκε να υπομειδιά με τις σκέψεις της. Ύστερα, με τις άκριες των ματιών της, κοίταξε προς τη μεριά της Αλιζέτ. Η Σκοτεινή Βασίλισσα εξακολουθούσε να φαίνεται πως κοιμόταν.

Η Ανταρλίδα σηκώθηκε. «Ωρα να πηγαίνουμε,» είπε δυνατά, ώστε να την ακούσουν όσοι δεν είχαν ακόμα ξυπνήσει.

Ο Πολ μούγκρισε. «Όλο φωνές είστε...» Τρίβοντας τα μάτια του κάθισε στα βότσαλα. Ήπια μια γουλιά απ' το φλασκί του κι άναψε ένα τσιγάρο.

Η Αλιζέτ ανασηκώθηκε. Τα γκρίζα μάτια της τους παρατήρησαν όλους προς στιγμή· ύστερα, στράφηκαν στον Τάμπριελ, στο υποβρύχιο, στη θάλασσα.

Κάτι θαλασσοπούλια φτερούγιζαν από πάνω τους, κρώζοντας. Ο ήλιος έγερνε προς τη δύση, βάφοντας τα νερά πορτοκαλιά.

Οι μισοί Ιεράρχες – η Ράιλμεχ, ο Όρνιφιμ, ο Ζίρτελον – ήταν ήδη ξύπνοι· οι άλλοι ξύπνησαν ακούγοντας την Ανταρλίδα.

Οι δύο φωτιές ήταν ακόμα αναμμένες.

«Πάμε,» είπε ο Τάμπριελ, όταν είχαν όλοι τους συνέλθει από τον ύπνο και ήταν όρθιοι.

Χρησιμοποιώντας τη βάρκα που είχαν αφήσει στην ακτή οι δύο φύλακες του υποβρυχίου, πήγαν κωπηλατώντας ως το σκάφος, το οποίο ήταν πολύ μεγάλο για να μπορεί να έρθει τόσο κοντά στην ακρογιαλιά ώστε να έχουν τη δυνατότητα να το πλησιάσουν βαδίζοντας μέσα στο νερό. Η Ανταρλίδα ανέβηκε πρώτη στο υποβρύχιο και κατέβηκε τη σκάλα της καταπακτής. Ο Τάμπριελ την ακολούθησε, κι ύστερα οι υπόλοιποι. Το εσωτερικό ήταν στενόχωρο, όπως σ' όλα τα υποβρύχια, αλλά αρκετά μεγάλο για να τους χωρά και τους εννιά χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα.

«Εσύ πιλοτάρεις,» είπε η Ανταρλίδα στον Πολ.

«Ό,τι πεις, Καπετάνισσα.»

Ο Τάμπριελ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Τα συστήματα του σκάφους ενεργοποιήθηκαν.

Η Ανταρλίδα δεν είχε προθυμοποιηθεί να πιλοτάρει η ίδια επειδή ήθελε να προσέχει την Αλιζέτ. Είπε στη Σκοτεινή Βασίλισσα να καθίσει πλάι στον Πολ· εκείνη υπάκουσε, λέγοντάς της: «Πρέπει να σ' αρέσει η πλάτη μου, Ανταρλίδα...» Η Ανταρλίδα δεν της απάντησε. Δεν το θεω-

ρούσε περίεργο που η Αλιζέτ είχε καταλάβει ότι της είπε να καθίσει εκεί για να μπορεί ευκολότερα να την προσέχει. Είχαν κι οι δύο την ίδια εκπαίδευση, άλλωστε.

Ο Πολ ενεργοποίησε τις μηχανές, και το σκάφος βυθίστηκε κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας της Κοράλλης. Ταξιδέψε υποβρυχίως. Από το μπροστινό του παράθυρο φαινόταν ένας βυθός γεμάτος κοράλλια, φωτισμένος από δυνατούς προβολείς. Μαλάκια και ψάρια κολυπούσαν ολόγυρα.

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Πόσες άλλες διαστάσεις έχετε ανακαλύψει;»

«Δε χρειάζεται να το ξέρεις αυτό,» της είπε η Ανταρλίδα.

«Δε μπορώ, όμως, να πάω και πουθενά για να σας προδώσω...»

Ο Πολ κοίταξε την Ανταρλίδα πάνω απ'τον ώμο του. Εκείνη τον ατένισε άγρια, προειδοποιώντας τον με το βλέμμα της: *Μην τυχόν κι αρχίσεις να της λες πράγματα που δεν χρειάζεται να ξέρει!*

Ο Πολ στράφηκε πάλι μπροστά, στο πηδάλιο και στα όργανα πλοήγησης.

Μετά από λίγη ώρα, αντίκρισαν μια δίνη σκότους μέσα στον βυθό. Ένα σημείο που το φως των προβολέων αδυνατούσε να διαπεράσει. Κάτι που ολοκάθαρα υποδήλωνε ότι δεν ήταν συνηθισμένο σκοτάδι αλλά, περισσότερο, αντιφώς.

«Η δίοδος,» είπε ο Πολ στην Αλιζέτ, κι εκείνη ένευσε, καθώς το είχε ήδη μαντέψει. *Δε μπορεί να ήταν και τίποτ'άλλο*, σκέφτηκε.

Ο Πολ οδήγησε το υποβρύχιο μέσα στο στροβιλιζόμενο σκοτάδι και, για λίγο, κάθε φως χάθηκε. *Απορροφήθηκε*, ίσως. Σκοτάδι βασίλειψε παντού. Οι μηχανές του σκάφους έδιναν την εντύπωση ότι ακούγονταν δυνατότερα από πριν.

Μετά, το σκοτάδι διαλύθηκε—

Σύμπλεγμα

Οι προβολείς του υποβρυχίου φώτιζαν ένα πελώριο πλημμυρισμένο σπήλαιο, και μετά απ' αυτό το σπήλαιο ήταν ένα άλλο, κι ένα άλλο, κι ένα άλλο. Διακλαδώσεις και σήραγγες. Το Σύμπλεγμα. Μια από τις λεγόμενες «ενδιάμεσες διαστάσεις», που ονομάζονταν έτσι επειδή κανένας άνθρωπος δεν κατοικούσε εκεί αλλά αυτές αποτελούσαν περάσματα προς πολλές άλλες διαστάσεις.

Σε ορισμένα σπήλαια, ο Τάμπριελ χρησιμοποίησε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας για να μεταμορφώσει το σκάφος τους, να το κάνει να βγάλει τέσσερα πόδια, ώστε να μπορεί να διασχίσει μέρη όπου το νερό δεν ήταν αρκετά βαθύ, ή όπου δεν υπήρχε καθόλου νερό. Σύμφωνα, όμως, έπρεπε να το ξανακάνει υποβρύχιο για να ταξιδέψει σε πλημμυρισμένες, πελώριες σπηλιές.

Μέσα στο νερό, ορισμένες φορές, πλάσματα φαίνονταν να κολυμπάνε – κακομούτσουνα κατά κύριο λόγο – αλλά κανένα δεν τους πείραξε. Μετά από τέσσερις ώρες, σταμάτησαν για να ξεκουραστεί ο Τάμπριελ από τη χρήση της μαγανείας. Το σκάφος τους, έχοντας τώρα τέσσερα πόδια με μεγάλα εύκαμπτα νύχια, είχε σκαρφαλώσει σ' ένα βραχώδες μέρος και οι επιβάτες του είχαν κατεβεί, κρατώντας φακούς και ενεργειακές λάμπες, καθώς είχαν σβήσει τους προβολείς του για λόγους εξοικονόμησης ενέργειας.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Αλιζέτ, ενώ έστηναν έναν πρόχειρο καταυλισμό. Ανάμεσα από τις πέτρες φύτεωναν κάτι παράξενα φυτά με αγκάθια επάνω τους τα οποία έμοιαζαν επικίνδυνα. Τα έκοβαν με σπαθιά και τα έπιαναν με προσοχή για να τα πετάξουν στο νερό του γιγάντιου σπηλαίου.

«Στη Χάρνταβελ,» απάντησε ο Πολ.

Η Ανταρλίδα τον αγριοκοίταξε.

«Δεν πιστεύω να είναι μυστικό,» της είπε εκείνος.

Η Ανταρλίδα δεν αποκρίθηκε.

Εν τω μεταξύ, οι Ιεράρχες άναβαν δύο φωτιές.

Ο Τάμπριελ σκέφτηκε: *Δεν πρέπει αυτό να συνεχιστεί. Για να κάνουμε την Αλιζέτ να γίνει μία από εμάς, η Ανταρλίδα πρέπει να πάψει να της φέρεται σαν να είναι κρατούμενη, παρότι είναι. Η Αλιζέτ πρέπει να*

φτάσει στο σημείο να πιστεύει ότι μας βοηθά με τη θέλησή της, όχι ότι την τραβάμε από κάποιο αόρατο λουρί ενώ την έχουμε δεμένη με αόρατες αλυσίδες. Μόνο έτσι θα μας φανεί πραγματικά χρήσιμη.

Ξεκουράστηκαν τέσσερις ώρες και μετά συνέχισαν το ταξίδι τους μέσα στα λαβυρινθώδη πλημμυρισμένα σπήλαια του Συμπλέγματος. Ο Πολ οδηγούσε πάλι, ακολουθώντας τον χάρτη στην οθόνη μπροστά του.

Δυόμισι ώρες ακόμα πέρασαν, κι ύστερα έφτασαν σ'ένα μέρος όπου το νερό ήταν πολύ ρηχό. Ο Τάμπριελ έκανε πάλι το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και το σκάφος τους φύτρωσε τέσσερα δυνατά πόδια. Διέσχισε το σπήλαιο και έφτασε σε μια πλαγιά.

«Αν ο χάρτης μας είναι σωστός,» είπε ο Πολ, κοιτάζοντας την οθόνη του, «από δω είναι η έξοδός μας.» Κι έστριψε, αρχίζοντας ν'ανεβαίνει την πλαγιά, που ήταν γεμάτη χορτάρι,μανιτάρια, λουλούδια, μικρά φυτά, και μικρά ζώα και έντομα. Από επάνω, από κάποιο άνοιγμα, ερχόταν φως. Απογευματινό φως. Ο Πολ, στενεύοντας τα μάτια του για να τα προστατεύσει από την αντηλιά, οδηγούσε με προσοχή. Πλησίασαν το άνοιγμα, πέρασαν από μέσα του, και βγήκαν από το στόμιο μιας σπηλιάς—

Χάρνταβελ

1.

Σ'έναν ξερό τόπο, τώρα. Μια ερημιά, προς κάθε κατεύθυνση.

Ο Πολ άλλαξε τον χάρτη στην οθόνη του. «Χάρνταβελ,» είπε. «Δεν έχω ξαναπεράσει από εδώ. Ίσως θα έπρεπε να οδηγήσεις εσύ, Ανταρλίδα.» Εξάλλου, ήταν πολλή ώρα που οδηγούσε εκείνος.

Η Ανταρλίδα δεν διαφώνησε. Πήρε τη θέση του μπροστά στο τιμόνι.

Ο Τάμπριελ άλλαξε ξανά μορφή στο όχημά τους. Αν κάποιος το παρατηρούσε από έξω, θα έβλεπε τα πόδια του να λιώνουν στα πλευρά του και να παύει να μοιάζει με πελώριο μεταλλικό θηρίο, ενώ τέσσερις μεγάλοι οδοντωτοί τροχοί ξεπρόβαλλαν καθώς έπαιρνε το σχήμα φορτηγού.

Το μεταφορικό τους μέσο ήταν ένα πολύπλοκο κατασκευάσμα που μπορούσε να παίρνει τρεις μορφές. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος τούς το είχε δώσει, και ήταν φτιαγμένο στην Απολλώνια, ειδικό για τις δουλειές της Επανάστασης.

Η Ανταρλίδα έστριψε δυτικά, και οδήγησε για καμια ώρα μέσα στις ερημιές ενώ ο ήλιος της Χάρνταβελ έδυε αντίκρυ της. Η νύχτα πλησίαζε όταν έφτασαν στις παρυφές ενός μεγάλου δάσους.

«Αποκλείεται να το διασχίσουμε αυτό μέσα στο όχημα,» είπε ο Πολ, στεκόμενος πίσω από την Ανταρλίδα και την Αλιζέτ, με το ένα του χέρι ακουμπισμένο στην πλάτη του καθίσματος της μιας και το άλλο του χέρι ακουμπισμένο στην πλάτη του καθίσματος της άλλης.

«Πρέπει ν'αλλάξουμε μορφή πάλι,» είπε η Ανταρλίδα. «Αλλά θα συνηχίσουμε αύριο.» Φώναξε στον Τάμπριελ να μετασχηματίσει το όχημα.

Εκείνος ακούστηκε να μουρμουρίζει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας από το ενεργειακό κέντρο. Το όχημα φύτρωσε πόδια, ενώ οι μεγάλοι του τροχοί κρύβονταν. Έμοιαζε ξανά με πελώριο, μεταλλικό θηρίο.

2.

Την επομένη διέσχισαν το δάσος, περνώντας ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων και διαλύοντας τη βλάστηση με τα μηχανικά πόδια

του οχήματός τους. Η ταχύτητά τους δεν ήταν και πολύ μεγάλη, αλλά σαφώς καλύτερη απ'ό,τι αν οδοιπορούσαν. Διατήρησαν δυτική κατεύθυνση. Ζώα έτρεχαν να φύγουν από το πέρασμά τους. Σε κάποιο σημείο είδαν έναν άνθρωπο να τους κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Με ξυλοκόπος έμοιαζε. Βάζοντας το τσεκούρι του στον ώμο άρχισε να τρέχει σαν παλαβός.

«Τρομάζουμε τους ντόπιους...» σχολίασε ο Πολ.

Λίγο πριν από το μεσημέρι έφτασαν στις όχθες ενός ποταμού. «Αυτός πρέπει να είναι ο Μεγάλος Ποταμός,» είπε η Ανταρλίδα.

Ξεκουράστηκαν για μερικές ώρες κοντά στο ποτάμι, ύστερα επιβιβάστηκαν πάλι στο μεταλλικό τετράποδο, το μεταμόρφωσαν σε υποβρύχιο, και πέρασαν στην αντικρινή όχθη του ποταμού, όπου το μεταμόρφωσαν ξανά, αυτή φορά σε όχημα με τέσσερις τροχούς, και η Ανταρλίδα οδήγησε δυτικά, διασχίζοντας πεδινά μέρη και περνώντας κοντά από αγρούς, λόφους, και μικρές πόλεις με χαμηλά σπίτια. Στη Χάρνταβελ δεν υπήρχαν πολυκατοικίες, και η ζωή των γηγενών έμοιαζε πιο απλή ακόμα κι απ'αυτή των κατοίκων της Νόρχακ. Πίστευαν σε έναν Θεό, και ο Θεός τους τους ζητούσε να ζουν απλά, απ'ό,τι ήξερε η Ανταρλίδα – και όφειλε να ομολογήσει ότι δεν ήξερε και πολλά για τη Χάρνταβελ.

Στρίβοντας το όχημα, το έβαλε να ταξιδέψει νοτιοδυτικά.

Το ταξίδι μέχρι τη διαστασιακή δίοδο προς Φηνάρκια κράτησε παραπάνω από εννιά ώρες, και χρειάστηκε να κάνουν δύο στάσεις πριν από το τέλος, για να ξεκουραστεί ο Τάμπριελ. Δυστυχώς δεν είχαν άλλο μάγο για να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Όταν έφτασαν στη διαστασιακή δίοδο ήταν βαθιά νύχτα. Είδαν αντίκρυ τους, κάτω από το φως των δύο φεγγαριών της Χάρνταβελ, ένα μονοπάτι που χανόταν μέσα σ'ένα δάσος κι έμοιαζε να παίρνει, στο βάθος του, μια αφύσικη ανοδική κλίση. *Αφύσικη* επειδή το έδαφος δεν φαινόταν να είναι ανοδικό από εκείνη τη μεριά· δεν ήταν η πλαγιά κάποιου βουνού ή λόφου.

Η διαστασιακή δίοδος οδηγούσε προς τη Φηνάρκια, και μόνο *προς*, όχι *από*. Υπήρχε άλλη δίοδος, στα βόρεια της Χάρνταβελ, η οποία οδηγούσε *εδώ από* τη Φηνάρκια.

Η Ανταρλίδα κατεύθυνε το όχημά τους προς το μονοπάτι, ανάμεσα στα ψηλά δέντρα, τα οποία έμοιαζαν να είναι, κατά κάποιο τρόπο, δι-

αφορετικά απ'τα υπόλοιπα που είχαν μέχρι στιγμής δει στη Χάρντα-βελ. Οι διαφορές ήταν, ίσως, μικρές αλλά υπήρχαν. Αυτά εδώ τα δέντρα ήταν σα να είχαν έρθει από αλλού – από τη Φεηνάρκια, πιθανώς.

Το μονοπάτι ήταν αρκετά πλατύ για να χωρά το όχημά τους, και τους έδινε την εντύπωση ότι τους κατάπινε. Καθώς κινούνταν επάνω του δεν αισθάνονταν να ανεβαίνουν, παρότι από απόσταση η κλίση του φαινόταν ανοδική στο βάθος. Τα δέντρα και η βλάστηση θόλωσαν, σταδιακά, ολοένα και περισσότερο γύρω τους, σαν η Ανταρλίδα να είχε το πόδι της πιεσμένο στο πετάλι και να οδηγούσε με πολύ μεγάλη ταχύτητα, μεγαλύτερη απ'ό,τι θα μπορούσε ποτέ να πιάσει αυτό το όχημα. Τα δέντρα και η βλάστηση έγιναν, στο τέλος, χρώματα και ακαθόριστα σχήματα, σαν να είχες πάρει την παλέτα ενός ζωγράφου και να την είχες πετάξει άτακτα στο πάτωμα. Ένα δυνατό ζουζούνισμα γέμισε τ'αφτιά όλων τους. Η Ανταρλίδα συνέχιζε να οδηγεί σταθερά ευθεία. Αν έστριβε τώρα, μπορεί οτιδήποτε να συνέβαινε· μπορεί να σκοτώνονταν, ή απλά να εξαφανίζονταν, ή να κατέληγαν σε κάποια άγνωστη διάσταση όπως ήταν παλιά η Νόρχακ...

Η Ανταρλίδα ήταν πολύ προσεχτική.

Φηνάρκια

1.

...Το τοπίο γύρω τους ξεθόλωσε, σταδιακά όπως είχε θολώσει. Τα χρώματα και τα ακαθόριστα σχήματα μετατράπηκαν σε δέντρα και βλάστηση που φαίνονται όπως όταν τρέχεις με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Μετά, η φαινομενική ταχύτητα ελαττώθηκε.

Βρέθηκαν στις παρυφές ενός αειθαλούς δάσους, μέσα σε ορεινό τοπίο. Ψηλά βουνά ορθώνονταν γύρω τους, απότομες πλαγιές, και βραχώδεις κρημνοί.

Ήταν ημέρα εδώ, στη Φηνάρκια, και το μέρος δεν ήταν αφύλαχτο από τους Παντοκρατορικούς.

2.

Οι φρουροί δεν περίμεναν τέτοιο πράγμα να έρθει από τη Χάρνταβελ. Τα ενεργειακά οχήματα εκεί δεν ήταν και τόσο συνηθισμένα. Αμέσως υπέθεσαν ότι πρόκειται για κάποιον έμπορο, και του έκαναν νόημα να σταματήσει.

Η Ανταρλίδα δεν σταμάτησε. Πατώντας το πετάλι, πήγε προς τα βόρεια, προς το Παντοκρατορικό φυλάκιο, αγνοώντας το σήμα που της έκαναν από εκεί. Θα απέφευγε τελείως τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας αν μπορούσε, αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούσε. Απ'αυτή τη μεριά ήταν ο μοναδικός βατός δρόμος ύστερα από τη διαστασιακή διόδο· στις άλλες μεριές υπήρχαν κρημνοί και πλαγιές, όλο βράχους και δέντρα, αδύνατον να περάσει όχημα.

«Πρόσεχε, Καπετάνισσα,» είπε ο Πολ. «Δε θ'αργήσουν ν'αγριέψουν.» Κοίταζε το πυροβόλο στην οροφή του φυλακίου. Δε νόμιζε ότι ήταν ενεργειακό κανόνι, αλλά σίγουρα ήταν αρκετά δυνατό για να τους διαλύσει ύστερα από μερικές εύστοχες ριπές.

«Δεν είναι οι μόνοι με όπλα.» Η Ανταρλίδα πάτησε το πλήκτρο που αποκάλυπτε το πυροβόλο στην οροφή του οχήματός τους. Ήταν μικρότερο απ'αυτό στο φυλάκιο, όμως όχι αμελητέο.

Συγχρόνως, η Ανταρλίδα κοίταζε με την άκρια του ματιού της την Αλιζέτ, γιατί φοβόταν πως ίσως η Σκοτεινή Βασίλισσα να χρησιμοποιούσε τούτη τη στιγμή για να κάνει την κίνησή της. *Αν το προσπαθήσει,*

θα την ψήσω ζωντανή. Το ένα χέρι της Ανταρλίδας ήταν στο τιμόνι, το άλλο μέσα στην τσέπη της, στη συσκευή ελέγχου του βραχιολιού της Αλιζέτ.

Από το φυλάκιο αντήχησε μια φωνή, μέσα από megáfono: «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΡΙΞΟΥΜΕ!»

Η Ανταρλίδα, γι'ακόμα μια φορά, τους αγνόησε. Και ήξερε ότι τώρα έπρεπε να πάρει το χέρι της απ'τη συσκευή ελέγχου – *δε γίνεται διαφορετικά, γαμώτο!* – για να πιάσει το χειριστήριο του όπλου του οχήματος. Το έκανε. Κοίταξε τη μικρή οθόνη με το στόχαστρο. Στόχευσε το φυλάκιο, πάτησε το ΠΥΡ.

Καλύτερα, πάντα, να πυροβολείς προτού σε πυροβολήσουν.

Όσοι Παντοκρατορικοί ήταν έξω έτρεξαν να καλυφθούν. Κάποιοι, κρυμμένοι στις επάλξεις, πυροβόλησαν με τουφέκια. Τα πυρά τους δεν ήταν εύκολο να βλάψουν ένα όχημα σαν αυτό της Ανταρλίδας και του Τάμπριελ· είχε θωράκιση, όχι όπως ένα άρμα μάχης, αλλά ήταν πολύ πιο ανθεκτικό από ένα απλό όχημα.

Το κανόνι στην οροφή του φυλακίου μπήκε σε λειτουργία. Η Ανταρλίδα επιτάχυνε όσο μπορούσε γιατί τώρα τα πράγματα είχαν ξαφνικά ασχημύνει. Οι ριπές του μεγάλου πυροβόλου δεν ήταν όπως των τουφεκίων. Εκρήξεις αντήχησαν· χώματα και πέτρες αναπήδησαν. Το όχημα τραντάχτηκε, άγρια.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Πολ, καθώς κρατιόταν πίσω απ'την Ανταρλίδα και την Αλιζέτ.

Ο Ζίρτελον είχε ανοίξει ένα παράθυρο και πυροβολούσε τους Παντοκρατορικούς με το τουφέκι του. Κάλυκες τινάζονταν στο πάτωμα του οχήματος.

Η Ανταρλίδα προσπέρασε το φυλάκιο, και τώρα δεν μπορούσε πια να βάλλει με το πυροβόλο της καθώς το όπλο δεν είχε δυνατότητα περιστροφής· ήταν φτιαγμένο μόνο για να στοχεύει μπροστά – ένα αρκετά σημαντικό μειονέκτημα.

Ένα μειονέκτημα που το κανόνι των Παντοκρατορικών δεν είχε. Συνέχιζε να τους ρίχνει, και το όχημα ξανατραντάχτηκε.

«Έχουμε ζημιές,» είπε η Αλιζέτ. «Σίγουρα έχουμε ζημιές,»

«Μη χαίρεσαι από τώρα,» μούγκρισε η Ανταρλίδα.

«Δε χαίρομαι όταν διαλύεται το όχημα μέσα στο οποίο βρίσκομαι.»

Η Ανταρλίδα έστριψε, απότομα, πίσω από μια πλαγιά. Μια τελευταία έκρηξη αντήχησε, πέτρες τινάχτηκαν, και μετά, το όπλο των Παντοκρατορικών δεν μπορούσε πλέον να τους ρίχνει.

«Ανταρλίδα,» ακούστηκε η φωνή του Τάμπριελ – ξερή, κουρασμένη – από το ενεργειακό κέντρο. «Στον Ωκεανό! Ανατολικά. Ακολούθησε τα μονοπάτια!»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, αρκετά δυνατά για να την ακούσει, για να μη νομίζει ότι δεν είχε καταλάβει τι της έλεγε. Ο χάρτης της Φεηνάρκια είχε ενεργοποιηθεί αυτόματα στην οθόνη της με το πού πέρασαν τη διαστασιακή δίοδο, κι εκτός αν είχε αποσυντονιστεί από την αλλαγή διάστασης, η Ανταρλίδα μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει για να βρει τον δρόμο της. Τον εστίασε στην ορεινή περιοχή γύρω της. Είδε τα μονοπάτια των βουνών. Έστριψε το όχημα κι άρχισε ν'ακολουθεί τη διαδρομή που θεωρούσε πιο σύντομη προς τον Ωκεανό, τη μεγάλη θάλασσα στην ανατολική μεριά της Φεηνάρκια.

«Τι ζημιές έχουμε;» είπε, όχι σε κάποιον συγκεκριμένα. «Δείτε. Ελέγξτε.» Στην κονσόλα εμπρός της, τίποτα δεν φαινόταν· επομένως, οι μηχανές του οχήματος δεν είχαν πάθει βλάβη, ούτε ενεργειακό πρόβλημα έμοιαζε να υπάρχει.

Μετά από λίγο, ο Αρκαλόν είπε: «Η θωράκιση του οχήματος έχει χτυπηθεί άσχημα, και μερικά τζάμια έχουν ραγίσει. Κατά τα άλλα είμαστε εντάξει.»

«Τζάμια έχουν ραγίσει, ε;»

«Από την αριστερή μεριά.»

«Αυτό μπορεί ν'αποτελέσει πρόβλημα στο υποβρύχιο, ίσως.»

«Γιατί;»

«Η πίεση του νερού μπορεί να τα σπάσει.»

«Όταν μεταμορφώνεται, τα τζάμια δεν ανασχηματίζονται;» ρώτησε ο Ζίρτελον.

«Θα το ανακαλύψουμε. Αλλά εκείνο που λένε οι μάγοι είναι ότι, όταν ένα μεταβαλλόμενο όχημα αλλάζει μορφή, η ύλη του απλώς μετατοπίζεται· δεν αποκτά καινούργια ύλη. Γι'αυτό κιόλας δεν υπάρχουν μεταβαλλόμενα οχήματα που να μεγαλώνουν και να μικραίνουν: η μάζα τους είναι, πάντα, περίπου ίδια, ασχέτως αν το σχήμα αλλάζει.»

Μετά από κανένα μισάωρο, ο Πολ είπε: «Δύο ελικόπτερα.» Κοίταζε τους ουρανούς καθώς ταξίδευαν, περιμένοντας ότι αυτή θα ήταν η α-

ντίδραση των Παντοκρατορικών. Δε μπορεί ν'άφηναν να τους ξεφύγει τόσο εύκολα κάτι ανεπιθύμητο που περνούσε από μια φυλαγμένη διαστασιακή δίοδο. «Μας πλησιάζουν.»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ...!» καταράστηκε η Ανταρλίδα, κάτω απ'την ανάσα της. Και είπε: «Δε μπορώ να πυροβολήσω προς τα πίσω μ'αυτό το κανόνι.»

«Μπορούμε, όμως, εμείς να πυροβολήσουμε,» δήλωσε ο Ζίρτελον. Οι Ιεράρχες είχαν πιάσει τα τουφέκια τους.

«Μόλις έρθουν εντός εμβέλειας,» πρόσθεσε η Διάττα.

«Τότε,» είπε η Αλιζέτ, «μπορεί νάναι αργά. Γιατί θα μας ρίχνουν κι αυτοί.»

«Έχεις κάτι να προτείνεις;» της είπε η Ανταρλίδα, μην περιμένοντας απάντηση.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα, όμως, απάντησε. «Μπες στα δάση.» Έδειξε. «Μεταμορφώστε το όχημα και μπες στα δάση.»

Η Ανταρλίδα κοίταξε την αιθαλή βλάστηση δίπλα στο μονοπάτι, διστακτικά. Θα έπρεπε να κατεβούν μια απότομη πλαγιά για να φτάσουν εκεί. Μπορούσε να γίνει, όταν το όχημα είχε πόδια με εύκαμπτα δάχτυλα αντί για τροχούς. *Η ταχύτητά μας, όμως, θα πέσει... Αισθανόταν αναποφάσιστη.*

«Ας το κάνουμε,» είπε ο Πολ. «Στα δάση θα μας χάσουν. Φαίνονται αρκετά πυκνά.»

Έστω... «Τάμπριελ!» φώναξε η Ανταρλίδα. «Δώσε μας πόδια.»

Ο Τάμπριελ ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και το τροχοφόρο μεταμορφώθηκε σ'ένα μεγάλο, μεταλλικό τετράποδο, το οποίο η Ανταρλίδα οδήγησε αμέσως προς την αιθαλή βλάστηση, κατεβαίνοντας την επικίνδυνη πλαγιά. Πέτρες και χώματα κατακυλούσαν από κάτω τους, και δύο φορές το όχημα παραλίγο να γλιστρήσει και να κουτρουβαλήσουν άσχημα – τα δυνατά δάχτυλά του κρατήθηκαν, όμως· μπήχτηκαν επάνω σε πέτρες, χώθηκαν στη γη.

Όταν τα ελικόπτερα έφτασαν κοντά, το μεταλλικό θηρίο είχε χαθεί μέσα στη βλάστηση. Δεν ήταν εύκολο να το σημαδέψουν. Προσπάθησαν, όμως. Σφαίρες και βόμβες έπεσαν. Με τραγικά μειωμένη ευστοχία.

Η Ανταρλίδα πήγε από μέρη που πίστευε ότι θα την έχαναν τελείως, παραμερίζοντας, με τα μεταλλικά μέλη του οχήματός της, τη βλάστηση

εκεί όπου ήταν τόσο πυκνή ώστε να της στέκεται εμπόδιο. Ελπίζοντας ότι τα ελικόπτερα δεν θα παρατηρούσαν πως κάτι συνέβαινε σ' εκείνα τα σημεία, μέσα σε τόσα χιλιόμετρα ορεινού δάσους.

3.

Η Ανταρλίδα σταμάτησε το όχημα όταν έφτασαν σε κάτι επικίνδυνους κρημνούς σκεπασμένους από το δάσος. Παραδίπλα καταρράκτες έπεφταν, βουίζοντας δυνατά. Είχαν πλέον περάσει δύο ολόκληρες ώρες, και νόμιζε πως τα ελικόπτερα τούς είχαν χάσει. Τουλάχιστον, κανένας από τους συντρόφους της δεν έλεγε ότι μπορούσε να τα δει στον ουρανό, μέσα από τη βλάστηση.

Και ο Τάμπριελ πρέπει πια να χρειαζόταν ανάπαυση από τη συνεχή χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως.

«Θα ξεκουραστούμε εδώ,» είπε η Ανταρλίδα, απενεργοποιώντας τα συστήματα του οχήματος.

Οι Ιεράρχες άνοιξαν την καταπακτή και βγήκαν πρώτοι, ο ένας κατόπιν του άλλου, με τα τουφέκια τους σε ετοιμότητα. Αδύνατον κανείς να τους ξαφνιάσει, έτσι όπως μοιράζονταν μεταξύ τους μία ενιαία αντίληψη.

«Δε φαίνεται να υπάρχει κίνδυνος,» είπε ο Αρκαλόν, εκφράζοντας την άποψη όλων τους.

Η Αλιζέτ, ο Πολ, η Ανταρλίδα, και ο Τάμπριελ βγήκαν απ' το όχημα. Το βουητό του καταρράκτη ακουγόταν δυνατό, κι από πίσω του δεν ακουγόταν κανένας άλλος ήχος – όπως, για παράδειγμα, οι έλικες ελικοπτέρων. Το δάσος ήταν ήσυχο. Και ψυχρό.

«Δε θ' ανάψουμε φωτιές,» είπε η Ανταρλίδα. «Ούτε θα κάνουμε τίποτ' άλλο που μπορεί να μας προδώσει.»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε ο Πολ.

Ήταν απόγευμα τώρα.

4.

Ένα γρύλισμα μες στη νύχτα. Από κοντά.

Η Αλιζέτ ξύπνησε αμέσως. Ανασηκώθηκε, παραμερίζοντας την κουβέρτα και την κάπα της. Το φως που περνούσε ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων ήταν ίσα-ίσα αρκετό για να φαίνεται η ψηλή, ανθρωποειδής μορφή με τα κέρατα που πλησίαζε, παρότι η Φεηνάρκια

είχε τρία αργυρά φεγγάρια των οποίων η ακτινοβολία δεν ήταν καθόλου αδύναμη.

Μετά από μια στιγμή, όμως, η Αλιζέτ συνειδητοποίησε ότι δεν έβλεπε τη μορφή μόνο εξαιτίας του φωτός των φεγγαριών αλλά κι εξαιτίας ενός δικού της φωτός. Μια αχνή αύρα τύλιγε το πλάσμα που ζύγωνε. Ήταν μυώδες, τριχωτό, πλατύ. Θύμιζε πίθηκο. Πελώριο πίθηκο. Και είχε κέρατα. Και μια δαιμονική γυαλάδα στα μάτια.

«Τάμπριελ!» Η φωνή του Πολ μέσα απ'τα σκοτάδια. Δεν είχαν ανάψει φωτιά, όπως είχε πει η Ανταρλίδα και όπως ήταν λογικό.

«Το βλέπω.» Η φωνή του Τάμπριελ.

Το θηρίο γρύλισε ξανά, καθώς ζύγωνε τους φύλακες του μικρού καταυλισμού: τους Ιεράρχες που ονομάζονταν Διάττα και Ζίρτελον, οι οποίοι είχαν τα τουφέκια τους υψωμένα αλλά δεν πυροβολούσαν ακόμα.

«Γρυλαίος,» είπε ο Πολ.

Η Αλιζέτ είχε σηκωθεί πλέον απ'την κουβέρτα της και ήταν όρθια. Δυστυχώς, δεν είχε όπλο για να τραβήξει. Δεν της είχαν δώσει ούτε ένα ξιφίδιο.

«Δεν είναι κανονικός γρυλαίος, Πολ...» Ο Τάμπριελ.

Βρυχούμενο, το θηρίο πήδησε καταπάνω στον Ζίρτελον. «Τα Γένια του Μασμόρου, γαμώ!» μούγκρισε εκείνος καθώς πατούσε τη σκανδάλη του όπλου του, πυροβολώντας. Η Διάττα πυροβόλησε επίσης. Οι ριπές φάνηκαν να ανακόπτουν την πορεία του τέρατος, μα τραύματα δεν παρουσιάστηκαν επάνω του. Η αύρα του γυάλιζε. Ο Ζίρτελον και η Διάττα έτρεξαν ν'απομακρυνθούν.

«Σ'το είπα, Πολ. Δεν είναι κανονικός γρυλαίος,» είπε ο Τάμπριελ.

«Τι σκατά είναι, τότε;»

«Γρυλαίος μ'έναν θεό στο σβέρκο.»

«Τι λες, ρε επιστήμονα;»

«Είπες ότι κατάγεσαι από τη Φεηνάρκια, Πολ, αλλά δεν ξέρεις και πολλά γι'αυτήν...»

Πυροβολισμοί ηχούσαν καθώς ο Τάμπριελ μιλούσε: οι Ιεράρχες έριχναν στον γρυλαίο, καθώς και η Ανταρλίδα. Το πλάσμα εξακολουθούσε να μην τραυματίζεται· η αύρα γύρω του έμοιαζε να δημιουργεί μια παράξενη άυλη ασπίδα. Οι ριπές κατόρθωναν μονάχα να το σπρώχνουν λιγάκι πίσω, σαν να ήταν δυνατός αέρας.

Ο γρυλαίος βρισκόταν κοντά, τώρα. Απλώνοντας το ένα μακρύ, δυνατό χέρι του, χτύπησε τον Αρκαλόν στο στήθος, τινάζοντάς τον πίσω και κάτω. Τα μάτια του γρυλαίου στραφτάλιζαν δαιμονικά μες στο σκοτάδι, καθώς το θηρίο γρύλιζε.

«Σας είπα ότι η μάνα μου κατάγεται απ'τη Φεηνάρκια,» τόνισε ο Πολ. «Εγώ δε γεννήθηκα εδώ· και ο πατέρας μου είναι απ'τη Ρελκάμνια.»

«Σου έλεγε η μαμά σου παραμύθια με μεγάλους κερασφόρους πιθήκους για να κοιμηθείς, Πολ;» τον πείραξε η Ανταρλίδα, κρατώντας το πιστόλι της με τα δύο χέρια και πυροβολώντας το θηρίο.

«Μην το πυροβολείτε!» φώναξε ο Τάμπριελ, πηγαίνοντας να σταθεί αντίκρυ στον γρυλαίο με το ραβδί του στο ένα χέρι και κανένα όπλο στο άλλο. Οι Ιεράρχες και η Ανταρλίδα έπαψαν να ρίχνουν αλλά δεν κατέβασαν τα όπλα τους.

Τα μάτια του πλάσματος εστιάστηκαν στον Τάμπριελ.

«Ελπίζω να ξέρει τι κάνει ο μάστορας...» μουρμούρισε ο Πολ, τραβώντας δύο πιστόλια από τη ζώνη του.

Ο γρυλαίος γρύλιζε.

Ο Τάμπριελ κάρφωσε το κάτω πέρας του ραβδιού του στη γη και ήρθε σε επαφή με την οντότητα που ήταν παγιδευμένη μέσα στην πορφυρή σφαίρα. Με τον Μεγάλο Ιεράρχη. Η αντίληψή του, αμέσως, έγινε ένα με την αντίληψη των Ιεραρχών. Αυτό που έβλεπαν το έβλεπε κι εκείνος. Αυτό που άκουγαν το άκουγε. Οι σκέψεις τους ήταν μία σκέψη. Και μπορούσε να αντλήσει από την ψυχική τους ενέργεια. Πράγμα που ήξερε ότι τώρα θα του χρειαζόταν. Μπορούσε, ίσως, να νικήσει κι αλλιώς τον εχθρικό θεό, μα δεν ήθελε να κουραστεί γιατί, μετά από λίγο, θα έπρεπε πάλι να δουλέψει στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος.

Ο γρυλαίος όρμησε καταπάνω του, μουγκρίζοντας.

Ο Τάμπριελ έκανε το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, αντλώντας δύναμη από τους Ιεράρχες. Το θηρίο παραπάτησε, ουρλιάζοντας. Ο Τάμπριελ αισθανόταν τον θεό να παλεύει για να παραμείνει προσκολλημένος στον γρυλαίο, αλλά επίσης τον αισθανόταν να χάνει τη μάχη. Το θηρίο έπεσε στα γόνατα, βρυχούμενο, ατενίζοντας τον ουρανό. Τα μακριά, μυώδη χέρια του χτύπησαν το έδαφος, βίαια – βρόντοι ακούστηκαν. Ο Τάμπριελ συνέχισε να είναι εστιασμένος στο Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, υποτονθορύζοντας ξανά και ξανά τα λόγια του. Η αύρα

γύρω απ'τον γρυλαίο τρεμόπαιζε τώρα, έντονα. Και μετά, άρχισε να τρεμοπαίζει περισσότερο.

Ο Τάμπριελ ενέτεινε την προσπάθειά του. Τα μάτια του είχαν στενέψει. Ένιωθε ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του, παρά το κρύο. Αισθανόταν το μυαλό του να φλέγεται.

Ένα διαπεραστικό, αποτροπαιο σύριγμα αντήχησε στα δάση, καθώς ο θεός ξεκολλούσε από τον γρυλαίο, μην αντέχοντας άλλο τα σφυροκοπήματα της ψυχικής δύναμης του Τάμπριελ και των Ιεραρχών. Μια άυλη μορφή φάνηκε να πετάγεται από το γονατισμένο πιθηκοειδές και να διαγράφει σπείρες μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι προτού χαθεί ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων.

Ο γρυλαίος έπεσε στα τέσσερα, αγκομαχώντας, γρυλίζοντας.

«Μπορούμε να το σκοτώσουμε, τώρα, το γαμημένο;» ρώτησε ο Πολ.

«Μην πυροβολήσετε!» είπε ο Τάμπριελ, χαλαρώνοντας.

Ο γρυλαίος σήκωσε το κερασφόρο κεφάλι του. Ατένισε τον Τάμπριελ. Τα μάτια του δεν γυάλιζαν δαιμονικά πλέον. Τον πλησίασε, βαδίζοντας στα τέσσερα, χωρίς να γρυλίζει, χωρίς να είναι εχθρικός. Ήρθε κοντά του σαν να ήθελε να τον ευχαριστήσει. Ο Τάμπριελ άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τον γρυλαίο στο κεφάλι, ανάμεσα στα κέρατα. Εκείνος έβγαλε ένα αδύναμο, φιλικό γρύλισμα.

«Να, βλέπετε;» είπε ο Τάμπριελ, «δεν είναι κακός κατά βάθος.»

«Θες να πεις ότι θα τον κρατήσουμε εδώ όλη νύχτα;» έκανε ο Πολ.

«Μη φοβάσαι, Πολ, δε θα τον βάλουμε να κοιμηθεί μαζί σου.»

Οι περισσότεροι γύρω ακούστηκαν να γελάνε.

«Πολύ αστείο, εξυπνάκια,» είπε ο Πολ, υπομειδώντας.

Ο Τάμπριελ δεν χαμογελούσε.

5.

Το πρωί, ο γρυλαίος ακολουθούσε το μεταλλικό τετράποδο καθώς αυτό διέσχιζε τα ορεινά δάση.

Είχαν αποφασίσει να μη βγουν σε κανένα μονοπάτι ακόμα, παρά να συνεχίσουν να πηγαίνουν από μέρη που θα τους έκρυβαν από πιθανά κατασκοπευτικά ελικόπτερα. Το ταξίδι τους θα ήταν πιο αργό έτσι, αλλά θα ήταν και πιο ασφαλές.

Ο Πολ και οι Ιεράρχες κοίταζαν συνεχώς επάνω, μήπως διακρίνουν κανένα αεροσκάφος ανάμεσα από τις φυλλωσιές, όμως όλο το πρωινό δεν είδαν τίποτα, εκτός από κάποια μεγάλα πτηνά.

«Τι ήταν αυτό το πράμα που πέρασε;» έκανε η Ράιλμεχ, ξαφνιασμένη. «Υπάρχουν τόσο μεγάλα πουλιά εδώ;»

Ο Πολ γέλασε. «Πτεροδάκτυλος ήταν. Ξέρεις τι είναι ο πτεροδάκτυλος;»

«Όχι.»

«Υπάρχουν, πάντως, και μεγαλύτερα πτηνά απ'αυτόν στη Φεηνάρκια.»

«Με κοροϊδεύεις...»

«Αφού δε με πιστεύεις, άνοιξε τον ταξιδιωτικό οδηγό σου.»

Έφτασαν στις ακτές του Ωκεανού πριν από το μεσημέρι, και σταμάτησαν, βγαίνοντας από το εσωτερικό του οχήματος. Είχε κακοκαιρία: ο άνεμος που φυσούσε ήταν δυνατός, και τα κύματα που σηκώνονταν ήταν ψηλά και άγρια· χτυπούσαν τις απότομες πέτρες αφρίζοντας. Ο γρυλαιοίς εξακολουθούσε να είναι κοντά στην ομάδα του Μεγάλου Προφήτη της Νόρχακ, μα δεν πλησίαζε τη θάλασσα· έδειχνε να τη φοβάται.

«Δε φαίνεται νάναι καιρός για μπάνιο,» σχολίασε ο Πολ.

«Θα κολυμπήσουμε, όμως,» του είπε η Ανταρλίδα.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Αλιζέτ. «Μέχρι στιγμής έχουμε περάσει από τρεις διαστάσεις, κι αυτή είναι η τέταρτη. Η Φεηνάρκια ήταν ο προορισμός μας;» Τα λόγια της ακούγονταν μετά δυσκολίας πίσω από τον θόρυβο των κυμάτων και του αέρα.

«Όχι,» της αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, «δεν είναι εδώ ο προορισμός μας.»

«Πού είναι;»

«Στην πατρίδα σου, στη Βίηλ. Και θα χρειαστούμε τη βοήθειά σου για να φτάσουμε εκεί, Αλιζέτ.»

«Τη βοήθειά μου;»

«Ναι. Αν δεν κάνω λάθος, η διαστασιακή δίοδος από Φεηνάρκια προς Βίηλ φυλάσσεται καλά από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας, και θέλω να αποφύγω τη σύγκρουση μαζί τους. Δεν ξέρω αν μπορούμε να τους προσπεράσουμε μόνοι μας, και θα προτιμούσα να μη μπλέξω άλλους επαναστάτες σ'αυτή την υπόθεση.»

«Και πιστεύεις ότι εγώ μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Υπηρετείς τόσο καιρό την Παντοκράτειρα, είσαι Μαύρη Δράκαινα, και είσαι η Σκοτεινή Βασίλισσα: ναι, πιστεύω ότι μάλλον θα μπορείς να μας βοηθήσεις, Αλιζέτ.»

Η Αλιζέτ τον ατένισε καχύποπτα, αναρωτούμενη αν προσπαθούσε να τη φέρει με το μέρος του χρησιμοποιώντας ανόητες κολακείες. Παίζοντας με τον εγωισμό της. Η όψη του δεν φανέρωνε τίποτα. Δεν χαμογελούσε, και τα μάτια του ήταν όπως πάντα, γκρίζα και μυστηριώδη. Τα λευκά του μαλλιά ανέμιζαν γύρω απ'το κεφάλι του, καθώς ο αέρας σφύριζε και η θάλασσα μούγκριζε.

Δεν πρόκειται να με ξεγελάσει.

Αλλά, από την άλλη, γιατί να μην τους βοηθούσε; Ήθελε κι εκείνη να μάθει τι συνέβαινε μ'αυτόν τον Ελκράσ'ναρχ, δεν ήθελε; Και οι φύλακες στη διαστασιακή δίοδο προς Βίηλ δεν ήταν τώρα παρά ένα εμπόδιο, τίποτα περισσότερο.

«Θα σκεφτώ τι μπορώ να κάνω,» του αποκρίθηκε.

Ο Τάμπριελ ένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένος απ'την απάντησή της – αν μπορούσε ποτέ κανείς να κρίνει κάτι από την έκφρασή του, σκέφτηκε η Αλιζέτ.

6.

Αφού ξεκουράστηκαν κοντά στην ακρογιαλιά, σ'ένα σημείο που ήταν προφυλαγμένοι από τα κύματα, επέστρεψαν πάλι στο εσωτερικό του τετράποδου οχήματός τους.

Τώρα, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, θ'ανακαλύψουμε αν τα ραγίσματα στα τζάμια είναι επικίνδυνα ή όχι. «Να είστε έτοιμοι,» προειδοποίησε τους υπόλοιπους, «για την περίπτωση που νερό αρχίσει να μπαίνει στο σκάφος.»

«Τι πρέπει να κάνουμε αν γίνει αυτό;» ρώτησε η Ράιλμεχ.

«Να σταματήσουμε τη διαρροή, πανέξυπνη,» είπε ο Πολ.

Η Ράιλμεχ τον αγριοκοίταξε.

Ο Τάμπριελ είχε ήδη υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως· η Ανταρλίδα έβλεπε στην κονσόλα εμπρός της ότι η ενεργειακή ροή κυλούσε ομαλά. Έβαλε το όχημα να βαδίζει προς τη θάλασσα. Τα πόδια του μπήκαν στο νερό, κι άρχισε να πηγαίνει ολοένα και πιο βαθιά.

Από τα βράχια της παραλίας, ο γρυλαίος τούς ατένιζε χωρίς να τους ακολουθεί.

Το νερό είχε πλέον φτάσει στα τζάμια. «Τάμπριελ!» φώναξε η Ανταρλίδα.

Ο Τάμπριελ ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και το όχημα έγινε υποβρύχιο σκάφος. Η Ανταρλίδα το οδήγησε βαθιά μέσα στον Ωκεανό και, μετά, το βύθισε κάτω από τα άγρια κύματα.

«Πώς είναι τα τζάμια;» ρώτησε.

«Δε φαίνεται να υπάρχουν ραγίσματα,» είπε ο Όρνιφιμ. «Γιατί;»

«Τα φινιστρίνια είναι μικρότερα απ'τα παράθυρα της άλλης μορφής,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα. «Γι'αυτό, μάλλον. Κατά την αλλαγή, ο μηχανισμός του συστήματος προτίμησε να χρησιμοποιήσει τα καλύτερα κομμάτια της ύλης του τζαμιού. Η ζημιά πρέπει να μεταφέρθηκε κάπου αλλού.»

«Πού;»

«Είναι αμελητέο, μάλλον,» είπε ο Πολ στον Όρνιφιμ.

Η Ανταρλίδα κοίταζε τον χάρτη στην οθόνη της, καθώς πλοηγούσε το υποβρύχιο μέσα στα βάθη του Ωκεανού της Φηνάρκια ακολουθώντας ρότα βόρεια και ανατολική.

Το ταξίδι τους δεν ήταν μικρό. Η απόσταση που ήθελαν να καλύψουν ήταν, περίπου, τριακόσια μίλια, και ο Τάμπριελ δεν μπορούσε να βρίσκεται συνέχεια στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους· δούλευε τέσσερις ώρες, μετά ξεκουραζόταν, και μετά ξαναδούλευε. Επιπλέον, το υποβρύχιό τους μπορούσε να αναπτύξει, με ασφάλεια, ταχύτητα έως δεκατρείςμιση κόμπους. Μ'αυτά τα δεδομένα, χρειάστηκαν μία ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της δεύτερης για να φτάσουν στον προορισμό τους, στις βόρειες ακτές του Ωκεανού.

Όταν ήθελαν να ξεκουραστούν, σταματούσαν κοντά σε μικρά νησιά, εκεί όπου πίστευαν ότι δεν θα τους έβλεπαν. Κοίταζαν ολόγυρα με το περισκόπιο, για τυχόν Παντοκρατορικά φυλάκια ή άλλους κινδύνους, κι ύστερα ανέβазαν το σκάφος στην επιφάνεια της θάλασσας. Συνήθως αναπαύονταν μέσα στο υποβρύχιο, ή καθισμένοι έξω απ'την καταπακτή του. Τέσσερις τέτοιες στάσεις έκαναν, και μονάχα μία φορά βγήκαν στην ακτή κατόπιν προτροπής του Πολ.

«Πάμε ν'αγοράσουμε τίποτα απ'αυτό το χωριό,» τους είπε.

«Δεν υπάρχει λόγος να μπούμε σε άσκοπο κίνδυνο,» διαφώνησε η Ανταρλίδα.

«Ποιο κίνδυνο, ρε Στρατηγέ μου; Κάτι ψαράδες μένουν μόνο εκεί – δε βλέπεις;»

Ο Τάμπριελ, τελικά, έλυσε τη διαφωνία λέγοντάς τους πως, όντως, μάλλον μονάχα ψαράδες έμεναν στο χωριό. Όποιοι ήθελαν ας πήγαιναν, αλλά να μην αργήσουν να επιστρέψουν.

«Αυτό σημαίνει, υποθέτω, ότι ο Μεγάλος Προφήτης δε θάναι μαζί μας...» είπε ο Πολ.

«Δεν έχω όρεξη να κολυμπάω μες στο απόγευμα ύστερα από τέσσερις ώρες στο ενεργειακό κέντρο. Αλλά, παρ'όλ'αυτά, θα είμαι κοντά με άλλο τρόπο.»

Δεν είχαν βάρκα, και το υποβρύχιο δεν μπορούσε να πλησιάσει πολύ την ακτή, όπου τα νερά ήταν ρηχά. Ούτε ήθελαν να το μεταμορφώσουν σε όχημα, τροχοφόρο ή τετράποδο, και να τραβήξουν ανεπιθύμητη προσοχή επάνω τους. Ο Πολ, η Ανταρλίδα, και η Αλιζέτ φόρεσαν στολές κατάδυσης και βούτηξαν στη θάλασσα. Μαζί τους πήγαν ο Όρνιφιμ, η Ράιλμεχ, και ο Αρκαλόν – αυτό εννοούσε ο Τάμπριελ λέγοντας ότι θα ήταν κοντά τους: όπου ήταν οι Ιεράρχες, εκεί ήταν κι αυτός.

Οι ντόπιοι ήταν, πράγματι, ψαράδες και αποδείχτηκαν φιλικοί αφού ο θεός τους – ένα πελώριο ψάρι με πλοκάμια, το οποίο κρατούσαν μέσα σ'έναν μεγάλο νερόλακκο – δεν έδειξε να υποπτεύεται τους ξένους. Τους έδωσαν τρόφιμα και ποτά, που εκείνοι έβαλαν σε ειδικούς αδιάβροχους σάκους. Κολυμπώντας πάλι, επέστρεψαν στο υποβρύχιο.

«Αναρωτιέμαι τι θα γινόταν αν το καταραμένο ψάρι τους δεν μας είχε συμπαθήσει,» είπε ο Πολ.

«Κρατάνε τον θεό τους μέσα σ'ένα νερόλακκο...» σχολίασε η Αλιζέτ, παραξενεμένη, καθώς τυλιγόταν μέσα στην κάπα της για να ζεσταθεί.

«Ξέρεις κανένα καλύτερο μέρος για να κρατάς τον θεό σου;» είπε ο Τάμπριελ, αγέλαστος όπως πάντα.

7.

Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας έφτασαν σε μια βραχώδη ακτή στα βόρεια του Ωκεανού, και η Ανταρλίδα έψαξε να βρει ένα ομαλό ακρογιάλι για να μεταμορφώσουν το υποβρύχίό τους και να βγουν. Μετά από λίγη ώρα αναζήτησης το βρήκε, και φώναξε στον Τάμπριελ να αλ-

λάξουν μορφή. Το σκάφος τους έγινε ένα ψηλό μεταλλικό τετράποδο, το μισό μέσα στο νερό, το μισό έξω. Η Ανταρλίδα το οδήγησε στην ακτή, κι εκεί βγήκαν.

«Δεν είμαστε μακριά από τη δίοδο για Βίηλ, τώρα,» είπε ο Πολ.

«Αλιζέτ,» ρώτησε ο Τάμπριελ, «έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Νομίζω πως ναι, αν όλα είναι ακόμα όπως τα θυμάμαι.»

Η Ανταρλίδα σκόπευε να την προσέχει πολύ. Ήταν σα να βάζεις τον λύκο για οδηγό σου μέσα στο ίδιο του το λημέρι. *Τα κέρατα του Κάριτωλακ γαμώ...*

Ρελκάμνια

Η Φενίλδα ακολούθησε τον Κλαρκ στο Φαντασκέυασμα, βαδίζοντας μέσα σε γεωμετρικά τέλειους διαδρόμους φωτισμένους από λευκό φως το οποίο έμοιαζε να προέρχεται από τους τοίχους. Θα προτιμούσε κι ο Ελπιδοφόρος να ήταν μαζί, γιατί τον Κλαρκ δεν τον ήξερε, και δεν τον εμπιστευόταν απόλυτα (παρότι πίστευε ότι όντως θα τη βοηθούσε να ξεφορτωθεί τον πονοκέφαλό της – επειδή αυτό ήταν μέσα στο ευρύτερο σχέδιό του για να νικήσει τον Ελκράσ'ναρχ). Ο Ελπιδοφόρος, όμως, δεν μπορούσε να έρθει. Το παράξενο φυλαχτό που του είχε δώσει ο Κλαρκ λειτουργούσε μόνο στη Ρελκάμνια, αλλάζοντας κάποιες διαστασιακές παραμέτρους της, και οι Πειθαρχικοί του Κενού μπορούσαν να επιβιώσουν μόνο εντός της περιοχής επίδρασης του φυλαχτού. Αυτό σήμαινε πως, αν ο Ελπιδοφόρος έφευγε από τη Ρελκάμνια, οι Πειθαρχικοί μάλλον θα πέθαιναν. Ήταν, ουσιαστικά, δεμένος μαζί τους, ή εκείνοι δεμένοι μ'αυτόν.

Η Φενίλδα ήλπιζε να τον βοηθούσαν τουλάχιστον, να μην ήταν απλά μια παραλλαγή του ελέγχου που οι Υπερασπιστές ασκούσαν επάνω του. Ο Κλαρκ, πάντως, πρέπει να θεωρούσε ότι θα φαίνονταν χρήσιμοι. Κι επιπλέον, η επιβίωση των Πειθαρχικών του Κενού δεν ήταν ο μόνος λόγος για τον οποίο είχε αφήσει τον Ελπιδοφόρο πίσω. Του είχε αναθέσει μια αποστολή, όσο εκείνος κι η Φενίλδα θα έλειπαν: μια αποστολή που σχετιζόταν άμεσα με το γεγονός ότι τώρα η Παντοκράτειρα έλειπε από τη Ρελκάμνια. Η Φενίλδα ήλπιζε να μην αποδεικνυόταν πολύ επικίνδυνη γι'αυτόν, διότι περιλάμβανε να εισβάλει στο Παντοτινό Ανάκτορο.

«Οι Υπερασπιστές λείπουν μαζί με την Παντοκράτειρα;» είχε ρωτήσει η Φενίλδα τον Κλαρκ, προτού φύγουν από το διαμέρισμά του μέσω του Φαντασκευάσματος.

«Ένα μέρος του Ελκράσ'ναρχ λείπει, ένα άλλο μέρος του είναι εδώ.»

«Μπορεί να το κάνει αυτό; Δεν είπες ότι η Παντοκράτειρα είναι πλοηγός του;»

«Ναι, πλοηγός του μέσα στο *σύμπαν* μας, όχι μέσα στη Ρελκάμνια και μόνο. Και το γεγονός ότι ένα μέρος του Ελκράσ'ναρχ βρίσκεται κοντά

της είναι αρκετό για να υπάρχουν και όλα τα υπόλοιπα μέρη του, σ'όποια διάσταση κι αν βρίσκονται.»

Η Φενίλδα ακόμα προσπαθούσε να κατανοήσει πλήρως αυτή την ιστορία με τον πλοηγό και τον Ελκράσ'ναρχ. Γιατί μια οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο να έχει πρόβλημα να βρίσκεται εδώ; Γιατί να χρειάζεται κάποια σαν την Αγαρίστη;

Τώρα, όμως, καθώς η Φενίλδα διέσχιζε τους διαδρόμους του Φαντασκειάσματος, δεν αναρωτιόταν για τον Ελκράσ'ναρχ. Ανησυχούσε για τον Ελπιδοφόρο, και μια καινούργια απορία ήρθε στο μυαλό της: *Γιατί οι Πειθαρχικοί του Κενού μάς βοηθάνε; Τι έχουν να κερδίσουν;*

Στράφηκε να κοιτάξει τον Κλαρκ. «Ο Άερ'θλαρ και η Άινρι είναι εδώ με τη θέλησή τους;»

Ο Κλαρκ χαμογέλασε μέσα από τα μούσια του. «Νομίζεις ότι θα μπορούσα να τους έχω σκλαβώσει, Φενίλδα;»

«Ομολογώ ότι δεν ξέρω τι μπορείς να κάνεις. Δεν μπορώ καν να φανταστώ.»

«Όχι,» είπε ο Κλαρκ, «ούτε εγώ δεν έχω τη δύναμη να υποδουλώσω Πειθαρχικούς του Κενού. Με τη θέλησή τους είναι εδώ.»

«Γιατί;»

«Για να μας βοηθήσουν να πολεμήσουμε τον Ελκράσ'ναρχ.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, αλλά οι ίδιοι τι έχουν να κερδίσουν;»

«Ο Ελκράσ'ναρχ θέλει να αναδημιουργήσει τον Ενιαίο Κόσμο,» εξήγησε ο Κλαρκ, καθώς πλησίαζαν το πέρας του διαδρόμου, όπου εργάζονταν πυρετωδώς οι Τεχνίτες, επεκτείνοντάς τον. «και στον Ενιαίο Κόσμο, το Πορφυρό Κενό δεν θα έχει καμία θέση. Ένας τέτοιος κόσμος, κατά πάσα πιθανότητα, θα είναι κλειστός.»

«Δηλαδή, το Πορφυρό Κενό θα καταστραφεί;»

«Δεν είμαι βέβαιος τι θα συμβεί. Έχω, όμως, κάποιες θεωρίες.»

«Ούτε οι Πειθαρχικοί ξέρουν τι θα συμβεί;»

«Όχι,» είπε ο Κλαρκ, «όχι ακριβώς.»

«Μα, νόμιζα ότι είναι κάτι σαν θεοί...»

«Ούτε οι θεοί δεν τα ξέρουν όλα. Όπως σου είπα, όμως, έχω κάποιες θεωρίες για το τι πιθανώς θα συμβεί. Το Πορφυρό Κενό δεν είναι ακριβώς 'διάσταση' όπως οι άλλες διαστάσεις. Είναι, περισσότερο, ένας χώρος ανάμεσα στις διαστάσεις. Ένα άνοιγμα στο σύμπαν μας.»

«Μπορείς, ταξιδεύοντας στο Πορφυρό Κενό, να επισκεφτείς άλλα σύμπαντα;»

«Δεν αποκλείεται.»

«Το γνωρίζεις ή δεν το γνωρίζεις;»

«Δεν έχω ο ίδιος επισκεφτεί κανένα άλλο σύμπαν, αν αυτό ρωτάς,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. Και συνέχισε: «Αν ο Ελκράσ'ναρχ αναδημιουργήσει τον Ενιαίο Κόσμο, τότε μπορεί να συμβούν διάφορα ενδεχόμενα. Πρώτο ενδεχόμενο: Ίσως απλά να κλείσουν τα ανοίγματα που ενώνουν το σύμπαν μας με το Πορφυρό Κενό, όπως το άνοιγμα στα νότια της Σεργήλης. Δεύτερο ενδεχόμενο: Ίσως να καταστραφεί το μέρος του Κενού που θεωρείται κομμάτι του δικού μας σύμπαντος. Τρίτο ενδεχόμενο: Ίσως, από τον ανασχηματισμό του σύμπαντός μας, να γίνουν διάφορες αναταράξεις στο Κενό.»

«Είσαι σίγουρος πως ο Ελκράσ'ναρχ δεν θα θέλει να διατηρήσει κάποιο άνοιγμα που οδηγεί στο Κενό;»

«Σ'αυτή την περίπτωση – που, ομολογουμένως, δεν αποκλείεται – θα θέλει, επίσης, να υποδουλώσει τους Πειθαρχικούς του Κενού και κάθε άλλη μορφή ζωής που κατοικεί εκεί. Ή, τουλάχιστον, που κατοικεί στα μέρη του Κενού τα οποία βρίσκονται πιο κοντά στο σύμπαν μας.»

«Και οι Πειθαρχικοί, υποθέτω, δεν θέλουν να πραγματοποιηθεί τίποτα απ'αυτά που ανέφερες...» είπε η Φενίλδα.

«Ακριβώς. Δύο απ'αυτούς, λοιπόν, προθυμοποιήθηκαν να μας βοηθήσουν.»

«Ήρθαν και σε βρήκαν;»

«Ο Δαίδαλος επικοινωνήσε μαζί τους, όταν είχε πάει στο Κενό.

»Πλησιάζουμε στον προορισμό μας, Φενίλδα.»

Οι Τεχνίτες είχαν ανοίξει μια είσοδο στα δεξιά, στο βάθος του διαδρόμου. Ο Κλαρκ και η Φενίλδα έφτασαν εκεί και έστριψαν. Βγήκαν σ'ένα σκοτεινό μέρος, και ο πρώτος άναψε έναν φακό, αποκαλύπτοντας έναν διάδρομο που – η Φενίλδα αμέσως το κατάλαβε – αποκλείεται να ήταν μέρος του Φαντασκευάσματος. Το γεωμετρικό του σχήμα δεν ήταν τόσο τέλειο. Δεν ήταν καθόλου τέλειο.

Η Φενίλδα κοίταξε πίσω. Δεν υπήρχε καμία πόρτα...

«Κλαρκ,» ρώτησε, «πώς εμφανίζονται κι εξαφανίζονται οι είσοδοι του Φαντασκευάσματος;»

«Όταν δεν τις κοιτάς.»

«Με κοροϊδεύεις;»

Ο Κλαρκ γέλασε. «Όχι, Φενίλδα, πραγματικά εμφανίζονται όταν κανείς δεν τις κοιτά. Όταν κοιτάζεις ένα συγκεκριμένο σημείο, το Φαντασκέυασμα δεν μπορεί να παρουσιάσει είσοδο εκεί.»

«Γιατί;»

«Διότι προκαλεί, ουσιαστικά, μικρές αλλοιώσεις στην πραγματικότητα της Ρελκάμνια. Όταν υπάρχει παρατηρητής, η πραγματικότητα ισχυροποιείται από την αντίληψή του, κι έτσι το Φαντασκέυασμα δεν μπορεί να την αλλοιώσει.»

«Σοβαρολογείς...»

«Ασφαλώς και σοβαρολογώ. Είναι αυτό που σου έλεγα και χτες: εμείς οι ίδιοι φτιάχνουμε την πραγματικότητά μας. Όταν δεν κοιτάμε μπορεί ν'αλλάξει. Συνεχώς, όμως, κοιτάμε αυτό που θέλουμε να δούμε, έτσι δεν είναι; Επομένως, όταν κάποιος ή κάτι σχεδιάζει να αλλοιώσει τη συλλογική πραγματικότητα που βιώνουμε, πρέπει να μας κάνει ν'αρχίσουμε, σταδιακά, να πιστεύουμε σε μια πραγματικότητα που είναι ολοένα και περισσότερο αλλοιωμένη. Αν μας ξεγελάσει και δεν του αντισταθούμε, η δεδομένη πραγματικότητα σύντομα θα γίνει πολύ διαφορετική – μέχρι και *τραγικά* διαφορετική. Αυτό είναι που προσπαθεί να επιτύχει και ο Ελκράσ'ναρχ, και ξέρει, φυσικά, ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί από τη μια μέρα στην άλλη – όχι στην κλίμακα που χρειάζεται.»

Η Φενίλδα δεν είπε τίποτα, έτσι ο Κλαρκ στράφηκε και προχώρησε, φωτίζοντας με τον φακό του. Εκείνη τον ακολούθησε, βαδίζοντας επάνω στις μαλακές μπότες που της είχε δώσει μαζί με τα υπόλοιπα ρούχα προτού φύγουν από το διαμέρισμά του. Η Φενίλδα δεν ήταν πια ντυμένη με το νυχτερινό της φόρεμα· φορούσε ένα δερμάτινο παντελόνι, μια εφαρμοστή μπλούζα, και μια μακριά, γκρίζα καπαρντίνια. Στον ώμο της είχε έναν σάκο, ο οποίος περιείχε μερικά ρούχα ακόμα και κάποια άλλα απαραίτητα πράγματα (ανάμεσα στα οποία και το φάρμακο για τον πονοκέφαλό της, φυσικά)· ο Κλαρκ τής είχε πει ότι, καλώς εχόντων των πραγμάτων, το ταξίδι τους στην Απολλώνια δεν θα διαρκούσε πολύ. «*Και φαίνεται πως είμαστε τυχεροί που βρήκαμε τον Δαίδαλο εκεί,*» είχε προσθέσει. «*Σκοπεύει σύντομα να ταξιδέψει προς Βίηλ, όπου έχει μια δουλειά.*»

«Τι μέρος είν'αυτό;» τον ρώτησε τώρα η Φενίλδα.

«Μια παλιά δεξαμενή,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ καθώς έβγαιναν από τον διάδρομο κι έμπαιναν σ'έναν μεγάλο κυκλικό χώρο που έμοιαζε με το εσωτερικό σωλήνα. Στο κέντρο του, ένα μικρό αεροπλάνο ήταν προσγειωμένο.

«Δεξαμενή; Κι έχεις εδώ μέσα το σκάφος σου;»

«Για να βλέπεις...» Ο Κλαρκ πλησίασε το αεροπλάνο.

«Δεν είναι επικίνδυνο; Δεν μπορεί να το εντοπίσουν οι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ;»

«Μάλλον απίθανο. Το μέρος δεν είναι απροστάτευτο. Αλλά ακόμα κι αν το βρουν δεν πειράζει· θ'αλλάξω. Δεν μπορούν μέσα από εδώ να με εντοπίσουν.» Ο Κλαρκ άνοιξε μια πλαϊνή πόρτα του αεροσκάφους. «Πέρασε, Φενίλδα.»

Η Φενίλδα ανέβηκε στο αεροπλάνο, και ο Κλαρκ την ακολούθησε. Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό, μέχρι που ο μάγος, πηγαίνοντας μπροστά, πάτησε ένα κουμπί και άναψε τα φώτα. Η Φενίλδα είδε ότι το σκάφος ήταν πολύ καλοφτιαγμένο. Τα καθίσματα έμοιαζαν αναπαυτικά. Αφήνοντας τον σάκο της παραδίπλα, κάθισε σε ένα και διαπίστωσε ότι ήταν *όντως* αναπαυτικά.

Ο Κλαρκ είχε καθίσει στο πιλοτήριο.

Η Φενίλδα τον ρώτησε: «Πού είναι το ενεργειακό κέντρο;» Το σκάφος, αναμφίβολα, διέθετε ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού, για να μπορεί να πάει στην Απολλώνια, και όλα τα αεροσκάφη με ιδιότητες αιθερικού ταξιδιού χρειάζονταν μάγο για να ελέγχει την ενεργειακή ροή τους.

«Δεν έχει,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Είναι από εκείνα τα αεροσκάφη που μπορούν να ταξιδέψουν στον Αιθέρα *χωρίς* τη βοήθεια μάγου;» Υπήρχαν ορισμένα τέτοια – μικρά, κυρίως. Ήταν πολύ δύσκολο να φτιαχτούν γιατί έπρεπε τα συστήματά τους να μπορούν να κάνουν από μόνα τους πολύ καλή διαχείριση της ενέργειας – κάτι που, κατά κανόνα, πιο εύκολα το έκανε το μυαλό ενός μάγου παρά ο προγραμματισμός μιας μηχανής.

«Όχι,» είπε ο Κλαρκ. «Τα θεωρώ επικίνδυνα, για να είμαι ειλικρινής – δεν εμπιστεύομαι τις μηχανές που δεν είναι ευέλικτες.»

«Πώς λειτουργεί, τότε, αυτό το αεροπλάνο;»

«Χρειάζεται μάγο για να πετάξει. Εμένα. Όταν πιάνω το τιμόνι» – το άγγιξε με τα δύο χέρια – «έρχομαι σε άμεση επαφή με την ενεργειακή ροή του σκάφους.»

«Μπορείς να το πιλοτάρεις ενώ χρησιμοποιείς τη Μαγγανεία Κινήσεως;» Εξωφρενικό!

«Δεν χρειάζομαι καθόλου τη Μαγγανεία Κινήσεως, Φενίλδα,» είπε ο Κλαρκ, αρχίζοντας να πατά κουμπιά και διακόπτες στην κονσόλα εμπρός του. «Μπορώ να διαχειρίζομαι την ενέργεια του σκάφους με το μυαλό μου, χωρίς κανένα πρόβλημα.»

Η Φενίλδα άκουσε τις μηχανές να μπαίνουν σε λειτουργία. *Ο Κλαρκ προσπαθεί, συνεχώς, να με τρελάνει*, σκέφτηκε. Από τότε που τον είχε γνωρίσει, όλα αυτά που της έλεγε ήταν πράγματα τα οποία εκείνη μέχρι πρότινος θεωρούσε αδύνατα. Ήταν σαν να της ανατρέπει ολόκληρο τον κόσμο της.

Στο μυαλό της ήρθαν τα λόγια του Κλαρκ για τη φύση της πραγματικότητας...

Το αεροσκάφος υψώθηκε κάθετα. Είχε προωθητήρες προφανώς· δεν χρειαζόταν να τρέξει σε αεροδιάδρομο. Βγήκε απ'τη δεξαμενή και πέταξε πάνω από τη Ρελκάμνια.

Η Φενίλδα, κοιτάζοντας από το παράθυρο, είδε ότι η δεξαμενή πρέπει να βρισκόταν – αν δεν έκανε λάθος – κάπου στο Κηπευτήριο. Προσπάθησε να θυμηθεί αν είχε ποτέ ακούσει για τίποτα εγκαταλειμμένες δεξαμενές εκεί, αλλά καμία τέτοια περίπτωση δεν ήρθε στο μυαλό της.

Το αεροπλάνο υψώθηκε ακόμα περισσότερο, πέρασε ανάμεσα από αερογέφυρες και πάνω απ'τα ψηλότερα οικοδομήματα της Ρελκάμνια. Πέταξε στους ουρανούς της, πηγαίνοντας προς το σημείο μετάβασης για Αιθέρα.

Ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει στην κονσόλα μπροστά στον Κλαρκ κι ένα *μπιπ μπιπ* ν'ακούγεται.

«Προσπαθούν να επικοινωνήσουν μαζί μας,» είπε η Φενίλδα ενώ συγχρόνως έβλεπε από το παράθυρο Παντοκρατορικά αεροσκάφη να έρχονται.

«Δεν είμαι τόσο κοινωνικός, δυστυχώς.» Ο Κλαρκ πάτησε ένα κουμπί, διακόπτοντας το φωτάκι και το *μπιμ μπιπ*. Ύστερα επιτάχυνε. Και η ταχύτητα που ανέπτυξε το αεροσκάφος του ήταν πραγματικά μεγάλη.

Η Φενίλδα είδε, ξαφνικά, τα Παντοκρατορικά αεροπλάνα να εξαφανίζονται πίσω τους. Γέλασε, άθελά της. *Δεν πρέπει να το περίμεναν αυτό.*

«Μας ακολουθούν,» είπε ο Κλαρκ, κοιτάζοντας μια οθόνη. «Δεν ξέρουν πότε κάτι ξεπερνά τις δυνατότητές τους.» Επιτάχυνε κι άλλο.

Πλησίαζαν το σημείο μετάβασης τώρα.

«Κάθε φορά που θέλεις να περάσεις στον Αιθέρα, κυνηγιέσαι με τα αεροσκάφη της Παντοκράτειρας;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Συνήθως καταφέρνω να τα αποφύγω. Μερικές φορές, όμως, με εντοπίζουν. –Ετοιμάσου για τη μετάβαση.»

Η Φενίλδα δέθηκε στο κάθισμά της.

Αιθήρ

Μια ξαφνική μεταβολή. Ένας κυματισμός παντού γύρω, σαν ολόκληρο το σύμπαν να τρανταζόταν.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε να ζαλίζεται.

Και ο πονοκέφαλός της επέστρεψε. Πιάνοντας το κεφάλι της, έτριξε τα δόντια ακούσια. Είδε κάτι να гуαλίζει μπροστά της και γράμματα να σχηματίζονται. Γράμματα... άγνωστα... Σύμβολα... Ο πόνος τη λόγχιζε από το μέτωπο ως τον αυχένα. Η Φενίλδα επικέντρωσε την προσοχή της στα γράμματα – δεν ήξερε γιατί, απλά το έκανε. Επικέντρωσε την προσοχή της επάνω τους, χωρίς να τα διαβάσει – χωρίς να γνωρίζει πώς ακριβώς να τα διαβάσει αλλά νομίζοντας πως αν άφηνε τον εαυτό της ελεύθερο θα τα διάβαζε... και τότε ίσως να έκανε το Ανώνυμο Ξόρκι, τη Διαστασιακή Ρομφαία – πράγμα που θα αποδεικνυόταν καταστροφικό.

Συνέχισε να έχει την προσοχή της εστιασμένη στα γράμματα. Ο πονοκέφαλος υποχώρησε... Υποχώρησε κι άλλο... Έσβησε. Τα γράμματα διαλύθηκαν· ή, μήπως, η ίδια τα έκανε να διαλυθούν;

«Φενίλδα. Μ'ακούς;» Ο Κλαρκ. Από δίπλα. Από το πιλοτήριο.

Η Φενίλδα βλεφάρισε. Η όρασή της ξεθόλωσε. Τον είδε να την κοιτάζει. «Δεν το πιστεύω...» μουρμούρισε.

«Τι;»

«Ο πονοκέφαλός μου... σταμάτησε. Τον έκανα να σταματήσει!»

«Πώς;»

Από τα παράθυρα γύρω τους, τώρα, φαινόταν η αργυρογάλη απεραντοσύνη του Αιθέρα, η οποία διακοπτόταν μονάχα από μεγάλα και μικρά νεφελώματα.

«Επικέντρωσα την προσοχή μου στα γράμματα,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Τα γράμματα που είχα δει και την προηγούμενη φορά. Παρουσιάστηκαν μπροστά μου. Εστίασα την προσοχή μου επάνω τους και, σταδιακά, ο πονοκέφαλος πέρασε... Δεν είμαι βέβαιη αν θα μπορούσα να το επαναλάβω. Ίσως και να μπορούσα, ίσως όχι... Πάντως, δεν ήταν ανώδυνο.» Τα έλεγε όλα τούτα ήρεμα, σχεδόν ουδέτερα. Σχεδόν σαν να μιλούσε για ένα ακαδημαϊκό θέμα που δεν την αφορούσε άμεσα. Κι αυτό δεν την παραξένευε – πράγμα που ήταν παράξενο από μόνο του.

Η Φενίλδα είχε παρατηρήσει πως, ύστερα από εκείνη την εμπειρία με τον πονοκέφαλό της στο διαμέρισμα του Κλαρκ, είχε αποκτήσει μια ηρεμία εντός της την οποία μονάχα *αλλόκοτη* θα μπορούσε να χαρακτηρίσει. Ήταν σαν να είχε αντικρίσει το πιο τρομερό πράγμα στο σύμπαν και μετά ό,τι άλλο κι αν γινόταν δεν μπορούσε να την τραντάξει.

Δεν το είχε πει αυτό σε κανέναν: ούτε στον Ελπιδοφόρο ούτε στον Κλαρκ. Δεν ήξερε πώς θα το έπαιρναν...

«Βλέπεις;» είπε ο Κλαρκ. «Πρέπει να έχω δίκιο. Το μυαλό σου είναι σαν να προσπαθεί να μάθει με τον σωστό τρόπο το ξόρκι. Αυτό που σου έκαναν οι Υπερασπιστές διατάραξε την ομαλή λειτουργία της σκέψης σου, κι αυτό που πρέπει να γίνει τώρα είναι, νομίζω, να την επαναφέρουμε στη σωστή τροχιά.»

Η Φενίλδα δεν μίλησε. Πήρε το βλέμμα της από τον Κλαρκ στρέφοντάς το στον ατελείωτο αργυρογάλανο ουρανό του Αιθέρα. Έβγαλε τα γυαλιά της από την καπαρντίνα της και τα φόρεσε, μεγάλα και στρογγυλά. Ήθελε να παρατηρεί τα νεφελώματα, γιατί γνώριζε ότι ορισμένα από αυτά ήταν ζωντανές, νοήμονες οντότητες: και, ασφαλώς, ενδιέφεραν μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών.

Μετά από λίγο, ο Κλαρκ ρώτησε: «Τι μπορείς να μου πεις για την Παντοκράτειρα, Φενίλδα; Ο Ελπιδοφόρος μού εξήγησε ότι είσαι προσωπική φίλη της.»

«Το όνομά της είναι Αγαρίστη.»

«Αγαρίστη; Αυτό είναι το πραγματικό όνομα της Παντοκράτειρας;»

«Αυτό ξέρω εγώ, τουλάχιστον. Δεν είναι κάτι που αναφέρει στον καθένα, πάντως. Οι περισσότεροι την ξέρουν μόνο ως 'η Παντοκράτειρα'. Ακόμα κι οι σύζυγοί της, νομίζω.»

«Τι άλλα γνωρίζεις γι' αυτήν;»

«Ελάχιστα, οφείλω να ομολογήσω, Κλαρκ.» Έτριψε το μέτωπό της, σκεπτικά. «Αναμφίβολα, θα ξέρεις ότι ως προσωπικότητα είναι κάπως... απρόβλεπτη. Κάνει παράξενα πράγματα. Πράγματα που αν έκανε κάποιος άλλος θα έλεγες ότι είναι τρελός. Αποκλείεται να τον συναστροφόσουν. Αλλά αυτή είναι η Παντοκράτειρα: τι μπορείς να της πεις; Βασικά, πιστεύω ότι θα έπρεπε όλοι, από καιρό, να έχουν καταλάβει ότι δεν μπορεί η Αγαρίστη να ελέγχει πραγματικά την Παντοκρατορία. Τουλάχιστον, όχι μόνη της. Δεν είναι τόσο... συγκροτημένη όσο θα περίμενε κανείς, για μια τέτοια δουλειά. Όμως κι εγώ, προτού

μάθω την αλήθεια, πίστευα ότι η Παντοκράτειρα ελέγχει τα πάντα. Πίστευα ότι οι Υπερασπιστές δεν είναι παρά κάποιες μυστηριώδεις οντότητες που την υπηρετούν επειδή, ίσως, τους έχει σκλαβώσει με κάποιον τρόπο.»

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ, συλλογισμένα, έχοντας τα χέρια του στο τιμόνι του αεροσκάφους και συνεχίζοντας να πλοηγεί μέσα στον Αιθέρα. «Τι άλλα μπορείς να μου πεις για την Παντοκράτειρα;»

«Λεπτομέρειες. Μικροπράγματα. Σ' ενδιαφέρουν;»

«Τα πάντα μ' ενδιαφέρουν, Φενίλδα.»

Έτσι εκείνη άρχισε να του μιλά για την Παντοκράτειρα καθώς ταξίδευαν στον Αιθέρα. Και δεν άργησε να τελειώσει, γιατί, διαπίστωσε, δεν είχε και πάρα πολλά να του πει. Η Παντοκράτειρα ήταν αυτή που ήταν· σχεδόν εξωπραγματική, ίσως. Σίγουρα, η πιο αλλόκοτη γυναίκα που είχε γνωρίσει η Φενίλδα. Και τρομαχτική, επίσης.

Ο Κλαρκ δεν τη διέκοψε καθόλου καθώς εκείνη μιλούσε. Και δεν έμοιαζε να έχει καμία δυσκολία να ελέγχει την ενεργειακή ροή του αεροσκάφους και, συγχρόνως, να το οδηγεί ενώ άκουγε τη Φενίλδα. Ήταν απίστευτο αυτό που έκανε, αλλά το έκανε.

«Σε πέντε ώρες θα είμαστε στην Απολλώνια,» την πληροφόρησε, όταν εκείνη τελείωσε. Δεν σχολίασε καθόλου τα όσα τού είχε πει.

Πέντε ώρες; Το αεροπλάνο αυτό ήταν, σίγουρα, πολύ πιο γρήγορο από τα συνηθισμένα. Ο κανονικός χρόνος πτήσης Ρελκάμνια-Απολλώνια, μέσω Αιθέρα, ήταν οχτώ ώρες, αν δεν έκανε λάθος η Φενίλδα. «Θέλεις να πιλοτάρω κι εγώ;» Δεν ήταν πιλότος αλλά θα προσπαθούσε να πλοηγήσει το αεροσκάφος αν χρειαζόταν, γιατί πέντε ολόκληρες ώρες ήταν πολλές για να πιλοτάρει ο Κλαρκ συνεχόμενα.

«Δε χρειάζεται. Θα το βάλω στον αυτόματο όταν θέλω να ξεκουραστώ.»

«Και η ενεργειακή ροή;»

«Την ενεργειακή ροή του σκάφους, Φενίλδα, μπορώ να την ελέγχω και στον ύπνο μου, αρκεί ν' αγγίζω κάποιο σημείο που με φέρνει σε επαφή μαζί της.»

Μιλάει σοβαρά... Θα με τρελάνει. Σίγουρα.

«Αν τύχει και κοιμηθώ, όμως,» πρόσθεσε ο Κλαρκ, «καλό θα ήταν να προσέχεις τι γίνεται, ώστε να με ειδοποιήσεις αν παρουσιαστεί κάποιος κίνδυνος από τον Αιθέρα.»

Η Φενίλδα κατένευσε αμίλητα.

Απολλώνια

1.

Ακόμα ένα σημείο μετάβασης. Τραντάγματα και αποπροσανατολισμός. Ο κόσμος παλλόταν για μερικές στιγμές.

Ο πονοκέφαλος της Φενίλδα επέστρεψε, όπως γινόταν συνήθως στα σημεία μετάβασης του Αιθέρα. Μεταλλικές λόγχες αισθάνθηκε να διαπερνούν το κρανίο της, να φλογίζουν το μυαλό της. Τα παράξενα γράμματα διαγράφηκαν εμπρός της σαν να ήταν από φωτιά. Η Φενίλδα εστίαστηκε επάνω τους προσπαθώντας να κάνει τον πονοκέφαλο να διαλυθεί... κι αυτή τη φορά δεν τα κατάφερε. Ο πόνος συνεχιζόταν.

Αποπροσανατολισμένη, η Φενίλδα άνοιξε τον σάκο της, σχεδόν απεγνωσμένα· έψαξε μέσα, γρήγορα, βιαστικά, ανακατεύοντας τα πράγματα· βρήκε τη μεταλλική κυλινδρική θήκη, την άνοιξε, τράβηξε έξω ένα απ'τα χαρτάκια, το ξετύλιξε, και πίεσε την αλοιφή στο μέτωπό της. Ο πονοκέφαλος διαλύθηκε, όπως μια φωτιά που πετάς ξαφνικά μέσα της πάγο· ή όπως πάγος που ξαφνικά τον πετάς μέσα στις φλόγες.

Η Φενίλδα βλεφάρισε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Είδε ότι, στην κονσόλα μπροστά στον Κλαρκ, κάτι φωτάκια είχαν ανάψει. Ο μάγος πληκτρολόγησε. Κοίταξε μια μικρή οθόνη. Τα φωτάκια έσβησαν.

«Πώς είσαι;» ρώτησε τη Φενίλδα, ατενίζοντάς την πάνω απ'τον ώμο του.

«Καλά. Αλλά δεν κατάφερα να τον διαλύσω μόνη μου αυτή τη φορά.» Έδειξε με το βλέμμα της την κονσόλα. «Τι έγινε;»

«Απολλώνια αεροσκάφη με πλησίασαν και μου ζήτησαν κωδικό αναγνώρισης. Τους τον έστειλα. Ο Δαίδαλος μού έχει δώσει όλους τους απαραίτητους κωδικούς αναγνώρισης της διάστασής του.»

«Φρουρούν, λοιπόν, το σημείο μετάβασης οι Απολλώνιοι...» είπε η Φενίλδα σκεπτικά.

«Τους αδικείς, με τον πόλεμο που γίνεται με τους Παντοκρατορικούς;»

2.

Δύο ώρες κι ένα τέταρτο ταξίδι ακόμα, στους ουρανούς της Απολλώνιας, πάνω από μια μεγάλη θάλασσα (η Άπατη Θάλασσα, θυμήθηκε η

Φενίλδα – έτσι λεγόταν), πάνω από πόλεις, πλατείς δρόμους, και κατά κύριο λόγο πεδινά μέρη. Η Φενίλδα απορούσε πώς ο Κλαρκ άντεχε ακόμα να πιλοτάρει. Είχε, βέβαια, κοιμηθεί δυο ώρες, όσο βρίσκονταν στον Αιθέρα, ενώ το αεροπλάνο ήταν ρυθμισμένο στον αυτόματο πιλότο· αλλά και πάλι...

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε, τελικά, στην ύπαιθρο, πίσω από κάτι δασώδεις λοφότοπους. Ήταν απόγευμα, και ο ήλιος της Απολλώνιας έγερνε προς τη δύση πλημμυρίζοντας το μέρος με βαθιές σκιές.

Η Φενίλδα και ο Κλαρκ πήραν τα πράγματά τους και κατέβηκαν από το αεροπλάνο.

«Πού είμαστε;» ρώτησε η πρώτη.

«Λίγο πιο έξω απ'τη Μακρόπολη,» απάντησε ο δεύτερος. «Έχεις ξανάρθει εδώ;»

«Όχι. Γενικά δεν έχω επισκεφτεί και πολλές φορές την Απολλώνια. Στη Μακρόπολη μένει ο Δαίδαλος;» Είχαν αρχίσει να βαδίζουν μέσα στην απογευματινή ύπαιθρο, ακούγοντας το χορτάρι να τσακίζεται κάτω απ'τα μπουτοφορεμένα πόδια τους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Αλλά, ουσιαστικά, στη δική του διάσταση.»

Δε με εκπλήσσει...

Όταν ο ήλιος είχε πια δύσει, βγήκαν από το δάσος και είδαν αντίκρου τους μια μεγάλη πόλη γεμάτη φώτα. Άστραφτε σαν δυνατός αστερισμός μέσα στη νύχτα.

«Αυτή είναι η Μακρόπολη;»

«Ναι.»

«Φαίνεται εντυπωσιακή.»

«Είναι, ίσως, η πιο εντυπωσιακή πόλη του Βασιλείου της Απολλώνιας. Εντυπωσιακότερη κι από την Απαστράπτουσα, την πρωτεύουσα. Η Μακρόπολη είναι πολύ γνωστή για τη νυχτερινή της ζωή, Φενίλδα, και για τα καζίνο της.»

Πλησιάζοντας τη μεγάλη, φωτεινή πόλη είδαν τρεις καβαλάρηδες να πηγαίνουν επίσης προς τα εκεί, ερχόμενοι από την ύπαιθρο. Οι δύο ήταν επάνω σε άλογα, ο τρίτος επάνω σ'ένα ψηλό ερπετοειδές πλάσμα με μακρύ κέρατο στη μουςούδα και γκρίζες φολίδες που αντανακλούσαν μ'έναν πολύ ιδιαίτερο – και δύσκολο να καθοριστεί – τρόπο το φως του γαλανού φεγγαριού της Απολλώνιας.

«Σερπετό,» είπε η Φενίλδα.

Ο Κλαρκ ένευσε. «Μόνο στην Απολλώνια υπάρχουν, απ'όσο γνωρίζω. Το ξέρεις πως θεωρούνται ιερά πλάσματα του Απόλλωνα;»

«Πρώτη φορά τ'ακούω.»

«Ούτε οι Απολλώνιοι δεν το θυμούνται πια. Οι περισσότεροι από αυτούς, τουλάχιστον. Εκείνο που νομίζεις δεδομένο δεν το ερευνάς· το παραβλέπεις. Μπορεί να είναι το πιο φοβερό πράγμα στο σύμπαν, αλλά εσύ δεν του δίνεις πολύ σημασία.»

Μπήκαν στη Μακρόπολη και βρέθηκαν μέσα στα φανταχτερά φώτα και στις σκιές της. Πινακίδες καταστημάτων και πινακίδες με διαφημίσεις υπήρχαν παντού στις μεγάλες λεωφόρους, με φωτεινά γράμματα που χόρευαν ή αναβόσβηναν ή άλλαζαν χρώματα. Αερόστατα αιωρούνταν ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες, με μεγάλα πανό να κρέμονται από πάνω τους. Γιγαντο-οθόνες έδειχναν τι γινόταν στο εσωτερικό εστιατορίων, μπαρ, και καζίνο: ρουλέτες φαίνονταν να περιστρέφονται, φύλλα τράπουλας να ανακατεύονται, ζάρια να κυλάνε και να αναπηδούν. Στις πλευρές των δρόμων, διάφοροι πλανόδιοι προσπαθούσαν να πουλήσουν γλυκίσματα, κουκλάκια, γούρια, τυχερά ζάρια και τράπουλες, σουβενίρ...

«Μ'αρέσει,» είπε η Φενίλδα μειδιώντας.

Ο Κλαρκ χαμογέλασε μέσα από τα μούσια του.

«Ο φίλος σου ο Δαίδαλος ξέρει πού να κάνει το σπίτι του,» συνέχισε η Φενίλδα.

«Η αλήθεια είναι πως η πόλη χτίστηκε γύρω απ'το σπίτι του Δαίδαλου.»

«Πώς είναι δυνατόν; Δε μοιάζει για νεόκτιστη.»

«Νεόκτιστη;» Ο Κλαρκ γέλασε. «Ο Δαίδαλος έχει ζήσει πάρα πολλά χρόνια, Φενίλδα. Όπως κι εγώ. Όπως και η Ναλτάφιρ.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Έχετε... έχετε βρει το μυστικό της αθανασίας;»

«Δεν υπάρχει αθανασία. Όχι σ'αυτό το σύμπαν. Τα πάντα φθείρονται, τα πάντα καταστρέφονται. Και διαρκώς καινούργια πράγματα γεννιούνται. Αυτή είναι η φύση του κόσμου, για να μας θυμίζει ότι τίποτα δεν υπάρχει που, κατά βάθος, δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση.»

Σύντομα έφτασαν σ'ένα μέρος με δύο μεγάλα πάρκα, γεμάτο κόσμο, οχήματα, άλογα, και ακόμα και μερικά Σερπετά.

«Το Κέντρο της Μακρόπολης,» είπε ο Κλαρκ, καθώς η Φενίλδα τον ακολουθούσε μέσα από την κοσμοσυρροή. «Δεν είμαστε μακριά, τώρα.»

Πλησίασαν έναν παράπλευρο δρόμο που ήταν μικρός και όχι τόσο καλά φωτισμένος όσο άλλοι. Σκιερές φιγούρες φαίνονταν να κινούνται μέσα του. Καπνός έβγαине από κάπου, μοιάζοντας με ομίχλη· πίσω του πρέπει να υπήρχε κάποιο φως που αναβόσβηνε, μια πράσινο, μια κίτρινο. Στην αρχή του δρόμου ορθωνόταν μια ψηλή, πέτρινη αψίδα, επάνω στην οποία γράμματα ήταν λαξεμένα. Σε μια γλώσσα άγνωστη για τη Φενίλδα.

«Τι γράφει;» ρώτησε τον Κλαρκ.

«Μισό βήμα μπροστά, τρεις ματιές γύρω, οι ζωντανοί. Γρήγοροι στις αγκάλες του σκοταδιού, οι νεκροί. Είναι γραμμένο στην Αρχαία Γλώσσα της Απολλώνιας,» εξήγησε ο μάγος, καθώς περνούσαν κάτω απ'την αψίδα κι έμπαιναν στον σκιερό δρόμο.

«Κι εγώ που νόμιζα ότι θα έγραφε 'Καλωσορίσατε' ή κάτι παρόμοιο... Υπάρχει, όντως, κίνδυνος εδώ πέρα, Κλαρκ;»

«Ο Δαίδαλος είναι, γενικά, μια επικίνδυνη περιοχή της Μακρόπολης. Αλλά θα προσέχουμε.»

«Ο Δαίδαλος;»

«Ναι, έτσι λέγεται· και, όχι, δεν πρόκειται για τυχαία συνωνυμία. Ορισμένοι αποκαλούν την περιοχή και 'η Χώρα του Δαίδαλου'.»

«Γνωρίζουν για τον Δαίδαλο, δηλαδή, στην πόλη;»

«Πιστεύουν ότι είναι αστικός μύθος. Κάποιος μυστηριώδης, πανίσχυρος μάγος που κρύβεται στα βάθη του λαβυρίνθου του Δαίδαλου.»

«Κατάλαβα...»

«Μερικοί, βέβαια – ελάχιστοι – ξέρουν για την ύπαρξή του, και τον υπηρετούν.»

«Από φόβο;»

«Δεν το νομίζω. Ο Δαίδαλος σπάνια βασίζεται στον φόβο, αν και γνωρίζει πολύ καλά τη δύναμή του.»

Βαδίζοντας μέσα στα δρομάκια της Χώρας του Δαίδαλου έβλεπαν φευγαλέες σκιές, άκουγαν απόμακρες φωνές και μουσική από το εσωτερικό καταστημάτων, διέκριναν ύποπτες φάτσες να τους ατενίζουν μέσα από κουκούλες, κάτω από το γείσο καπέλων, και πίσω από σκοτάδια, μύριζαν οσμές που ήταν, συνήθως, προσβλητικές για τα ρου-

θούνια τους – οσμές από ενεργειακά υγρά, από κάψιμο, από ούρα, από ποτά...

Ο Κλαρκ άνοιξε μια σιδερένια πόρτα. Οι μεντεσέδες της έτριξαν. Άναψε έναν φακό, μπαίνοντας σε μια βρόμικη αποθήκη που περιείχε παλιατσαρίες. Η Φενίλδα ήταν πίσω του, σουφρώνοντας τη μύτη της από την κακοσμία.

«Τι είναι εδώ;»

«Μια είσοδος.» Ο Κλαρκ πλησίασε έναν τοίχο και χτύπησε την πέτρα δύο φορές, με τη γροθιά του, όχι πολύ δυνατά.

Μετά από λίγο, ο τοίχος έγειρε προς τα μέσα μ'έναν τρόπο που αψηφούσε τη συνηθισμένη γεωμετρία. Αποκαλύπτοντας πίσω του έναν διάδρομο, αρκετά μακρύ. Ο Κλαρκ έκανε νόημα στη Φενίλδα να τον ακολουθήσει και μπήκαν στον διάδρομο, ενώ η είσοδος έκλεινε πίσω τους, αθόρυβα.

«Ενδοδιάσταση;»

«Διαφορετική διάσταση,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, «η οποία εφάπτεται της Απολλώνιας σε ορισμένα σημεία αλλά κινείται σε διαφορετικό χρόνο.»

«Αυτό δεν είναι η ενδοδιάσταση;»

«Οι ενδοδιαστάσεις είναι συνήθως μικρότερες. Ετούτη εδώ καλύπτει ολόκληρη τη Χώρα του Δαίδαλου. Βασικά, θέμα ορισμού, Φενίλδα.»

Η Φενίλδα, ως Ερευνήτρια, τα έβρισκε όλα τούτα μάλλον συναρπαστικά και άκρως ενδιαφέροντα.

Στο πέρας του διαδρόμου τούς περίμενε ένα πλάσμα που θύμιζε άνθρωπο αλλά, καταφανώς, δεν ήταν άνθρωπος. Είχε δέρμα λευκό με μια μεταλλική απόχρωση, όπως πολλών ανθρώπων το δέρμα ήταν λευκό με ροζ απόχρωση. Στο πρόσωπό του δεν είχε ούτε μάτια, ούτε μύτη, ούτε στόμα· η όψη του ήταν κενή. Στο κεφάλι έμοιαζε να φορά ένα μεταλλικό καπέλο που ήταν ένα με το δέρμα του. Το σώμα του έντυνε ένας μακρύς, μοβ χιτώνας.

Έκανε μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στον Κλαρκ και τη Φενίλδα, και μετά τους έγνεψε, με το χέρι, να περάσουν. Το μακρύ μανίκι του χιτώνα κουνήθηκε σαν τη φτερούγα κάποιου γιγάντιου πουλιού.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε, ψιθυριστά, η Φενίλδα τον Κλαρκ καθώς έβγαιναν απ'τον διάδρομο κι έμπαιναν σ'ένα δωμάτιο στρωμένο με χαλί.

«Ένας υπηρέτης του Δαίδαλου. Δικής του κατασκευής, νομίζω.»

«Δικής-;» Σταμάτησε τον εαυτό της γιατί, τότε, πρόσεξε ότι υπήρχε ένα παράθυρο στο δωμάτιο, κι απ'το παράθυρο φαινόταν μια πόλη. Φαινόταν από κάτω μια πόλη. Σαν η Φενίλδα να βρισκόταν ψηλά, στον τέταρτο ή στον πέμπτο όροφο τουλάχιστον κάποιας πολυκατοικίες.

Ο Κλαρκ είδε πού κοίταζε. «Μη μου πεις ότι πρέπει να το εξηγήσω αυτό σε μια Ερευνήτρια;»

«Δεν υπάρχει λόγος.» Ήταν προφανές ότι εκείνη η δίοδος μέσα στην αποθήκη οδηγούσε σε κάποιο ψηλό σημείο της διάστασης του Δαίδαλου.

Ο υπηρέτης με το λευκό-μεταλλικό δέρμα τούς ακολουθούσε καθώς βάδιζαν, και τώρα τους έγενεψε να πάνε προς μια πόρτα που οδηγούσε σ'έναν φωτισμένο θάλαμο ο οποίος, η Φενίλδα ήταν σίγουρη, πρέπει να ήταν θάλαμος ανελκυστήρα.

Μαζί με τον Κλαρκ μπήκαν στο μικρό δωμάτιο. Ο υπηρέτης δεν τους ακολούθησε. Πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο και η πόρτα έκλεισε, κρύβοντάς τον απ'τα μάτια τους. Ο ανελκυστήρας άρχισε ν'ανεβαίνει. Μετά από λίγο, σταμάτησε και η πόρτα του άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα όμορφα στολισμένο σαλόνι, γεμάτο έπιπλα από ακριβό, γυαλιστερό ξύλο και αντικείμενα από διαφόρων ειδών κρύσταλλα. Από μια μεγάλη τζαμαρία φαινόταν η Μακρόπολη. Ή μάλλον, όχι ολόκληρη η Μακρόπολη, συνειδητοποίησε η Φενίλδα· μονάχα η Χώρα του Δαίδαλου. Παραπέρα εκτεινόταν μια νυχτερινή πεδιάδα, σαν η υπόλοιπη πόλη να μην είχε χτιστεί ποτέ.

«Καλώς ορίσατε,» χαιρέτησε ένας άντρας που στεκόταν στο κέντρο του σαλονιού. Ήταν, φανερά, μεγάλης ηλικίας, με κάτασπρα, μακριά μούσια και κοντοκουρεμένα μαλλιά. Βαθιές ρυτίδες αυλάκωναν το πρόσωπό του, και πάνω απ'τα μάτια του πετούσαν μεγάλα φρύδια. Ήταν ντυμένος με φρεσκοσιδερωμένο κοστούμι και στεκόταν ευθυτενής, αψηφώντας έκδηλα την ηλικία του.

«Ο Δαίδαλος,» τον σύστησε ο Κλαρκ. «Δαίδαλε, από εδώ η Φενίλδα.»

Ο Απολλώνιος μάγος έκλινε το κεφάλι του προς το μέρος της. «Καθίστε,» είπε δείχνοντας τον καναπέ. «Αφήστε τα πράγματά σας,» έδειξε μια κρεμάστρα, «και καθίστε.»

Η Φενίλδα έβγαλε την καπαρντίνα της και την κρέμασε. Παραδίπλα απόθεσε τον σάκο της. Ύστερα, κάθισε στον καναπέ. Ο Κλαρκ, αφήνο-

ντας κι εκείνος τα πράγματά του στην κρεμάστρα, ήρθε και κάθισε κοντά της.

«Να σας προσφέρω κάτι;» ρώτησε ο Δαίδαλος, πλησιάζοντας μια κάβα.

«Σεργήλιο κρασί,» είπε ο Κλαρκ.

Ο Δαίδαλος κοίταξε τη Φενίλδα, η οποία δεν είχε μιλήσει αμέσως καθώς έβλεπε το δωμάτιο γύρω της, θαυμάζοντάς το. Τώρα είπε: «Έναν Γλυκό Κρόνο, αν υπάρχει.»

«Ασφαλώς.» Ο Δαίδαλος γέμισε δύο ποτήρια και τους τα έδωσε. Ύστερα γέμισε κι ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του και κάθισε σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ τους. «Ο Κλαρκ μού είπε, Φενίλδα, ότι αποφάσισες να πολεμήσεις τον Ελκράσ'ναρχ μαζί μας...»

«Δεν έχω λόγο να είμαι στο πλευρό του. Μου έχει κάνει μονάχα κακό. Ο Κλαρκ θα σου είπε, επίσης, για τους πονοκεφάλους μου, υποθέτω. Και για το Ανώνυμο Ξόρκι.»

«Το Κοσμικό Τρυπάνι, ναι. Είναι πολύ επικίνδυνο το ξόρκι που γνωρίζεις, Φενίλδα... Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί πως είσαι πλέον μία από εμάς, αφού το ξέρεις.»

«Μία από εσάς;»

«Δεν σου έχει μιλήσει ο Κλαρκ για τον Κύκλο της Αλήθειας;»

Η Φενίλδα ήπια μια γουλιά Γλυκό Κρόνο. «Ναι, αλλά... τα περισσότερα δεν... Δε νομίζω ότι μπορώ να σας καταλάβω. Όχι πλήρως.»

«Βρίσκεσαι ακόμα υπό την επήρεια των διδαχών των μαγικών ταγμάτων, που σου έχουν κάνει κακό: γι' αυτό δεν μας καταλαβαίνεις πλήρως.»

«Τα μαγικά τάγματα μού έχουν κάνει κακό;»

«Ασφαλώς. Θα μπορούσες να αναπτύξεις τις ικανότητές σου πολύ περισσότερο. Ήδη τις έχεις αναπτύξει, νομίζω. Εσύ τι λες;»

«Μιλάς για το... Κοσμικό Τρυπάνι;»

«Ναι. Ξέρεις κανέναν άλλο μάγο που να γνωρίζει αυτό το ξόρκι; Κανέναν από τα μαγικά τάγματα;»

«Όχι· γι' αυτό κιόλας το έλεγα 'το Ανώνυμο Ξόρκι' ως τώρα. Ο Κλαρκ το ονομάζει Διαστασιακή Ρομφαία.»

«Ο καθένας μπορεί να το λέει όπως θέλει. Μπορεί, επίσης, να το κάνει όπως θέλει – αυτό ή κάποια παραλλαγή του. Σε παραξενεύουν τούτα, το ξέρω. Σύμφωνα με τα μαγικά τάγματα, η μέθοδος είναι πάντα ίδια

ή, τουλάχιστον, παρόμοια. Αυτό, όμως, δεν είναι πραγματική μαγεία, Φενίλδα.»

Η Φενίλδα δεν ήθελε τώρα να πιάσουν τέτοια κουβέντα. «Ο Κλαρκ είπε ότι ίσως μπορούσες να με βοηθήσεις να διώξω τους πονοκέφαλους μου.»

«Ίσως και να μπορώ. Πρέπει, όμως, πρώτα να μου μιλήσεις γι'αυτούς.»

Η Φενίλδα τού μίλησε: μην παραλείποντας τις τελευταίες της εμπειρίες, στο σπίτι του Κλαρκ και στον Αιθέρα.

«Συμφωνώ με τη γνώμη του Κλαρκ,» είπε ο Δαίδαλος. «Το μυαλό σου έχει υπερπηδήσει τη διαδικασία εκμάθησης του ξόρκιού. Πράγμα που δεν του φαίνεται φυσιολογικό, ύστερα από τόσα άλλα ξόρκια που έχει διδαχθεί με μια συγκεκριμένη μεθοδολογία. Πασχίζει, λοιπόν, να μάθει το ξόρκι ενώ συγχρόνως το ξέρει – μια παραδοξότητα. Αυτό είναι που προκαλεί τους πονοκεφάλους σου.»

«Μα,» ρώτησε η Φενίλδα, «πώς είναι δυνατόν να μάθει κάτι που ήδη γνωρίζει;»

«Γι'αυτό σου είπα ότι είναι παραδοξότητα. Θα μπορούσες να εξηγήσεις σε κάποιον άλλο πώς να κάνει το ξόρκι, Φενίλδα;»

«Όχι.»

«Εσύ, όμως, μπορείς και το κάνεις κανονικά. Σωστά;»

«Ναι.»

«Δεν είναι αυτό παράδοξο από μόνο του;»

«Σχετικά...» Η Φενίλδα ήταν συνοφρυωμένη· νόμιζε ότι ο πονοκέφαλός της βρισκόταν στα όρια της συνείδησής της, απειλώντας να έρθει πιο κοντά. «Τι μπορείς να κάνεις για να διώξεις για πάντα τον πονοκέφαλο;»

«Θα σου διδάξω το ξόρκι. Τη μέθοδό του. *Μία* μέθοδό του. Το μυαλό σου θα μάθει, έτσι, πώς κάνει αυτό που κάνει.»

«Είναι τόσο απλό;»

«Δε μένει παρά να το ανακαλύψουμε. Είσαι πρόθυμη;»

«Άφησα την παλιά μου ζωή και ακολούθησα τον Κλαρκ επειδή μου υποσχέθηκε ότι θα κάνει τον πονοκέφαλό μου να περάσει και δε θα χρειάζομαι πια το φάρμακο των Υπερασπιστών. Επομένως, καταλαβαίνεις ποια είναι η απάντησή μου.»

Ο Δαίδαλος ένευσε, μοιάζοντας ευχαριστημένος.

Σάρντλι

1.

Από τον αέρα δεν φαινόταν να υπάρχει κανένα άνοιγμα στο Φτερωτό Όρος. Καμία τρύπα μέσα απ'την οποία να μπορεί να περάσει ένα αεροσκάφος για να μπει στη βάση των επαναστατών. Αυτό, όμως, δεν ήταν παρά μια οφθαλμαπάτη. Στην πραγματικότητα υπήρχε άνοιγμα, και μάλιστα αρκετά μεγάλο. Αλλά ήταν κρυμμένο με μια εικονική προβολή πέτρας, την οποία δημιουργούσε μια Μαγγανεία Λιθικής Προσομοιώσεως που βρισκόταν σε συνεχή λειτουργία μέσω αισθητήρων.

Ο Νάρτιλ έβλεπε στην οθόνη της κονσόλας εμπρός του πού ακριβώς ήταν το άνοιγμα. Χωρίς να το βλέπει, δε νόμιζε ότι ακόμα κι εκείνος θα μπορούσε να περάσει αεροσκάφος από κει μέσα. Το ορεινό τοπίο ήταν έτσι που ξεγελούσε το μάτι, ασχέτως αν είχες ξανακάνει προσγείωση σ'αυτή την περιοχή.

Ο Νάρτιλ, κόβοντας ταχύτητα, έβαλε το αεροσκάφος του να διαγράψει κύκλους προς τα κάτω, πλησιάζοντας την εικονική προβολή. Αργά. Προσεχτικά.

Ο Φένχιλ, που καθόταν δίπλα του, είπε: «Όσες φορές κι αν το δεις, πάντα φρικάρεις.»

Ο Νάρτιλ γέλασε. «Δεν έχουμε ψυχραιμία, μεγάλε και τρομερέ στασιαστή;»

Καθώς κοίταζαν απ'τα παράθυρα του αεροπλάνου, η πλαγιά του βουνού φαινόταν να έρχεται ολοένα και πιο κοντά. Φαινόταν ότι πήγαιναν εκεί για να προσκρούσουν – με, αναμφίβολα, καταστροφικές συνέπειες.

Ο Νάρτιλ έπαψε να διαγράφει καθοδική σπείρα. Έστρεψε τους προωθητήρες του αεροσκάφους κάθετα και κατέβηκε ομαλά. «Εδώ που τα λέμε, κι εγώ φρικάρω. Όλες σου οι αισθήσεις σου λένε ότι πας να κοπανήσεις.»

Το αεροπλάνο πέρασε μέσα από τις πέτρες σαν να ήταν αέρας – «Αλλά δεν κοπανάς.»

–και κατέβηκε στο εσωτερικό του Φτερωτού Όρους. Προσγειώθηκε επάνω στα μεταλλικά πόδια του, και ο Νάρτιλ έσβησε τους προωθητήρες. Η Αλρίβα'σαρ έπαψε να κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως και, τρι-

βοντας τα μάτια της, σηκώθηκε από την ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου. Τεντώθηκε.

Ο Φένχιλ σφύριξε, λέγοντας: «Κουμπιά.»

Η Αλρίβα τον ατένισε συνοφρυωμένη, καθώς εκείνος την κοίταζε από τη θέση του, γυρισμένος, με τον αγκώνα ακουμπισμένο στην πλάτη του καθίσματος.

Ο Φένχιλ έδειξε το στήθος του. «Κουμπιά;»

Η Αλρίβα κοίταξε τον εαυτό της, είδε ότι τα επάνω κουμπιά του πουκαμίσου της ήταν ξεκούμπωτα. Χαμογέλασε, και τα πορφυρόδερμα μάγουλά της σκούρυναν. «Εντάξει,» είπε. «Είμαστε σαν οικογένεια, δεν είμαστε;»

«Όπως θέλεις. Εγώ δεν έχω πρόβλημα.»

«Μη δίνεις σημασία στον νομάδα,» είπε ο Νάρτιλ στην Αλρίβα, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. «Τώρα τον φέραμε από την Ασνούρτα λίν'τα.»

Ο Φένχιλ έκανε να γρονθοκοπήσει τον πιλότο στο πλευρά αλλά εκείνος είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά για να μην μπορεί να τον φτάσει.

Η Σιλάνα πλησίασε από την πίσω μεριά του σκάφους. «Έχουμε κάτι κιβώτια που πρέπει να βγάλουμε,» είπε δείχνοντας πάνω απ'τον ώμο της με τον αντίχειρά της.

«Πάλι μάς λες τα ευχάριστα;» της είπε ο Φένχιλ και σηκώθηκε απ'τη θέση του.

Η Σιλάνα άνοιξε την πόρτα του αεροσκάφους και πήδησε πρώτη έξω. Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, για να δουν ότι ο Πρόμαχος τούς περίμενε εκεί.

«Καλωσήρθατε,» τους χαιρέτησε.

«Φέραμε τα όπλα,» είπε ο Φένχιλ. «Μερικά από αυτά, όχι όλα ακόμα. Έχουμε δουλειά.»

«Θα τα χρειαστούμε για διαφορετικό σκοπό, ίσως,» τον πληροφόρησε ο Σάνραντλ'φεν. «Κι όπως και νάχει, πρέπει να προετοιμαστούμε για άλλα πράγματα τώρα. Οι Ασνούρτα θα περιμένουν.»

Ο Φένχιλ συνοφρυώθηκε, ξαφνιασμένος. «Τι θες να πεις; Τι έγινε;»

«Οι Ορειβάτες άρχισαν να μας πολεμάνε.»

«Στρατιώτες της Παντοκράτειρας; Οι Ασνούρτα θα μας χρειαστούν για να—»

«Όχι, η Παντοκράτειρα δεν έστειλε άλλους στρατιώτες της.»

«Τότε;»

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, «οι Ορειβάτες σκοπεύουν να επιστρατεύσουν τους Ούρταθ. Ίσως ήδη να τους έχουν επιστρατεύσει.»

Ο Φένχιλ μόρφασε. «Ούρταθ;...» Πού τόχε ξανακούσει αυτό το όνομα; Μα, βέβαια. Αν ήταν δυνατόν! «Κάποιο λάθος κάνεις, μάγε,» είπε αμέσως μόλις κατάλαβε. «Αυτοί είναι στη Νάθγκαν. Ορισμένοι, μάλιστα, νομίζουν ότι είναι μύθος.»

«Εγώ δεν τους έχω ξανακούσει,» είπε η Αλρίβα.

«Κι εγώ πρώτη φορά τούς ακούω,» ένευσε ο Νάρτιλ.

«Οι Ούρταθ είναι μια άγρια φυλή που μένει στη Νάθγκαν, την παγερή έρημο στα βορειοανατολικά της διάστασής μας,» εξήγησε ο Σάνραντιλ. «Και οι Ορειβάτες σκοπεύουν να τους επιστρατεύσουν εναντίον μας.»

«Αποκλείεται νάναι σωστή η πληροφορία σου, μάγε,» είπε ο Φένχιλ.

«Αποκλείεται;»

«Την έχεις διασταυρώσει;»

«Θα τη διασταυρώσω όταν δούμε τους Ούρταθ να έρχονται να επιτεθούν στα ορυχεία που έχουμε καταλάβει,» είπε ο Σάνραντιλ.

«Μου φαίνεται...» Ο Φένχιλ κούνησε το κεφάλι. «Εξωπραγματικό. Οι Ούρταθ, απ'όσο ξέρω, κάνουν πολύ συγκεκριμένες δουλειές. Δολοφονίες. Αιφνίδιες επιθέσεις. Χτυπήματα σε ορισμένους στόχους. Τέτοια πράγματα. Δεν είναι τακτικός στρατός.»

«Και ποιος σου είπε ότι οι Ορειβάτες χρειάζονται τακτικό στρατό για να ανακαταλάβουν τα ορυχεία τους; Σκέψου ποιοι τα κρατάνε, Φένχιλ: νομάδες, ιθαγενείς των βουνών, και εργάτες. Αν οι Ούρταθ πέσουν επάνω τους θα τους αφανίσουν – ασχέτως οποιασδήποτε αριθμητικής υπεροχής.»

«Οι φήμες για τους Ούρταθ...» Ο Φένχιλ φάνηκε να χάνει τα λόγια του. «Αν οι φήμες για τους Ούρταθ αληθεύουν.»

«Πάω στοίχημα ότι αληθεύουν. Γι'αυτό, καλύτερα να προετοιμαστούμε.»

2.

Ο Πρίγκιπας και οι άλλοι είχαν έναν χάρτη απλωμένο επάνω στο μεγάλο τραπέζι, όταν ο Φένχιλ, η Σιλάνα, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα'σαρ μπήκαν στο δωμάτιο μαζί με τον Σάνραντιλ'φεν.

«Προβλήματα;» ρώτησε ο Φένχιλ προτού καν καθίσει.

«Δε σου είπε ο Σάνραντιλ για τους Ούρταθ;» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Φένχιλ ένευσε και κάθισε, όπως κι οι υπόλοιποι. «Μου είπε.» Γέμισε μια κούπα με υπόγειο οίνο από την καράφα επάνω στο τραπέζι. Ήπιε. «Μοιάζει σίγουρος ότι όντως θα τους δούμε.»

«Εσύ δεν το νομίζεις;»

«Δε μπορώ να ξέρω.» Κοίταξε τον χάρτη, ο οποίος έδειχνε την ορεινή περιοχή νοτιοανατολικά του Φτερωτού Όρους και βόρεια της λίμνης Νόλκ'βα και της Φιλτά'κβι, της πόλης των Ορειβατών. «Τι ετοιμάζουμε;»

«Προσπαθούμε να μαντέψουμε πού θα επιτεθούν πρώτα οι Ορειβάτες,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Σε ποιο από τα ορυχεία που έχουμε καταλάβει.»

«Ένα στα τέσσερα.»

«Δε μπορεί οι πιθανότητες νάναι ίδιες για όλα. Κάποια πρέπει να τους ενδιαφέρουν περισσότερο.»

«Μπορεί να επιτεθούν σε όλα συγχρόνως,» είπε η Άνμα'ταρ. «Αυτό δεν το έχουμε σκεφτεί.»

«Δεν είναι πιθανό,» είπε ο Φένχιλ. «Εκτός αν κατεβάσουν ολόκληρη τη φυλή των Ούρταθ – που, και πάλι, δεν ξέρω αν θάναι αρκετοί.»

Ο Σέλιρ'χοκ είπε: «Αν λάβουμε ως δεδομένο ότι την Παντοκράτειρα την ενδιαφέρουν περισσότερο τα μεταλλεύματα που παίρνει από τη Σάρντιλ και λιγότερο οι λίθοι, τότε εγώ θα υπέθετα πως οι Ορειβάτες θα επιτεθούν εδώ ή εδώ.» Έδειξε επάνω στον χάρτη καθώς μιλούσε. «Το πρώτο ορυχείο βγάζει σίδηρο· το δεύτερο, χαλκό. Τ'άλλα δύο βγάζουν το ένα διαμάντια και το άλλο διάφορους λίθους. Οι Ορειβάτες θα τα θέλουν κι αυτά, φυσικά, αλλά νομίζω πως στην αρχή θα πάνε για τα δύο πρώτα.»

«Συμφωνώ, όπως σου είπα και πριν,» δήλωσε ο Σάνραντιλ. «Κι εγώ έτσι πιστεύω πως θα δράσουν.»

«Εσύ τους ξέρεις τους Ορειβάτες καλύτερα απ'όλους μας, Πρόμαχε,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Αυτό δε σημαίνει πως είναι σίγουρο ότι έχω δίκιο... Επιπλέον, ετούτα τα δύο ορυχεία είναι μακριά το ένα από το άλλο. Απέχουν...» μέτρησε πάνω στον χάρτη, «πάνω από εκατόν-ογδόντα-πέντε χιλιόμετρα. Σε ποιο θα επιτεθούν πρώτα οι Ορειβάτες;» Κοίταξε τον χάρτη συλλογισμένα.

«Σ'αυτό που βγαίνει χαλκός, καλλιεργούν και υπόγειο σταφύλι,» είπε ο Φένχιλ.

«Επειδή σ'αρέσει ο υπόγειος οίνος, δε σημαίνει ότι για σένα θα πάμε σ'αυτό το ορυχείο,» του είπε ο Νάρτιλ.

«Μην ακούω σαχλαμάρες, πιλότε.»

«Δε νομίζω ότι εξαιτίας του υπόγειου οίνου θα προτιμήσουν απαραίτητα το συγκεκριμένο ορυχείο,» είπε ο Σάνραντιλ.

Ο Ανδρόνικος ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του. «Τι θα κάνουμε, τότε, Σάνραντιλ;»

Αλλά δεν ήταν ο Πρόμαχος που απάντησε. «Θα πρέπει να τα παρακολουθούμε και τα δύο,» είπε η Ιωάννα. «Αυτό υποδεικνύει η στρατηγική σκέψη. Δε μπορούμε να το ρισκάρουμε. Μάλιστα, εγώ θα πρότεινα να παρακολουθούμε *όλα* τα ορυχεία – και τα τέσσερα.»

«Το πρόβλημα δεν είναι η παρακολούθηση, Μαύρη Δράκαινα,» τόνισε ο Φένχιλ. «Το πρόβλημα είναι να μπορεί κάποιος να έρθει και να μας ειδοποιήσει αμέσως, ώστε να πάμε, επίσης αμέσως, να βοηθήσουμε.»

«Αυτό εννοώ. Δε μιλάω για απλή παρακολούθηση.»

«Χρειαζόμαστε κάτι που να πετάει, λοιπόν. Ή, μάλλον, *πολλά* πράγματα που να πετάνε. Ένα σε κάθε ορυχείο, και τουλάχιστον ένα εδώ για να μας μεταφέρει στο σημείο της επίθεσης αφού ειδοποιηθούμε. Αλλά τόσα πολλά αεροσκάφη δεν έχουμε. Υπάρχει το αεροπλάνο του Νάρτιλ, υπάρχει ένα ελικόπτερο, και υπάρχει και το αεροπλάνο με το οποίο ήρθατε εσείς. Και όλ'αυτά είναι σχετικά μικρά: δεν χωράνε κανένα στρατό το καθένα στο εσωτερικό τους. Επιπλέον, τα μέρη κοντά στα τέσσερα ορυχεία μόλις και μετά βίας είναι κατάλληλα για προσγείωση.»

«Χρειαζόμαστε μικρότερα αεροσκάφη, με δυνατότητα να προσγειώνονται παντού,» είπε η Ιωάννα. «Και μπορώ να σκεφτώ ένα είδος που θα μας φαινόταν χρήσιμο, αλλά δε νομίζω ότι, γενικά, το έχετε εδώ, στη Σάρντιλ.»

«Τι είναι;»

«Ορنيθόπτερο. Χρησιμοποιείται κυρίως στη Φεηνάρκια. Αλλά, θεωρητικά, μπορεί να λειτουργήσει παντού.»

«Σ'έπιασα αδιάβαστη, Μαύρη Δράκαινα. Υπάρχουν ορنيθόπτερα στη Σάρντλι.»

«Θα το ήξερα,» είπε η Ιωάννα.

«Δεν είναι διαδεδομένα,» εξήγησε ο Φένχιλ. «Τα φτιάχνουν κάτι παλαβοί τεχνουργοί στη Βαν'τάτλεχ, για να διευκολύνουν τα ταξίδια στη Βεν'δράχαλ.»

«Πού είναι αυτά τα μέρη;»

«Ανατολική Σάρντλι.» Ο Φένχιλ σηκώθηκε απ'τη θέση του, έπιασε κάτι χάρτες, και ξετύλιξε έναν πάνω από τον προηγούμενο που έδειχνε τα ορυχεία. «Αυτή εδώ είναι η Βεν'δράχαλ. Ζούγκλες και βουνά και ποτάμια και καταρράκτες, ανακατεμένα σα να κάνεις σαλάτα. Απίστευτα δύσκολο να ταξιδέψεις περπατώντας – και δεν το συζητάμε να περάσει όχημα από κει πέρα, ή άλογο. Οι κάτοικοι της Βαν'τάτλεχ, λοιπόν» – έδειξε την παράκτια πόλη – «ανάμεσα σ'άλλες μεθόδους που έχουν αναπτύξει για να ταξιδεύουν σ'αυτά τα μέρη, είναι και τα ορنيθόπτερα.»

«Στη Φεηνάρκια, τα φτερά τους φτιάχνονται από δέρμα πτεροδάκτυλου...» είπε η Ιωάννα.

«Εδώ δεν έχουμε πτερο-τέτοιους, αλλά οι τεχνουργοί της Βαν'τάτλεχ φτιάχνουν τα ορنيθόπτερα με δέρμα *σοθ'λάι*.»

«Τα ίδια πλάσματα,» εξήγησε ο Σάνραντιλ, «που το κόκαλό τους χρησιμοποιείται στην κατασκευή του τόξου *σοθ'λάι'κ*.»

«Δεν τα έχω υπόψη μου,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Εγώ ξέρω το τόξο,» δήλωσε η Ιωάννα.

Ο Σάνραντιλ πληκτρολόγησε επάνω σε μια κονσόλα και γύρισε μια οθόνη προς τη μεριά τους. «Αυτά είναι τα *σοθ'λάι*.» Το πλάσμα έμοιαζε με μεγάλη φτερωτή σαύρα με ελαστικό μαύρο δέρμα, έντονα πράσινα μάτια, δύο κέρατα κάτω απ'το σαγόνι, και μεγαλύτερα νύχια στα πίσω πόδια απ'ό,τι στα μπροστινά.

«Θυμίζει πτεροδάκτυλο,» είπε η Ιωάννα. «Πολύ γενικά.»

«Πολλά *σοθ'λάι* ζουν στη Βεν'δράχαλ,» τους πληροφόρησε ο Φένχιλ. «Το περιβάλλον τα ευνοεί.»

«Μάλιστα,» είπε η Ιωάννα, ανάβοντας τσιγάρο. «Μπορούμε, λοιπόν, να προμηθευτούμε τέσσερα ορνιθόπτερα από εκεί; Και μπορούμε να τα προμηθευτούμε *γρήγορα*;»

3.

Έφυγαν καθώς νύχτωνε. Οι τεχνικοί του Φτερωτού Όρους έκαναν μια γρήγορη συντήρηση στο αεροσκάφος, και μετά εκείνοι πετούσαν. Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, η Άνμα'ταρ, ο Σέλιρ'χοκ, ο Φένχιλ, και η Σιλάνα. Ο Νάρτιλ δεν είχε έρθει γιατί δεν μπορούσε ξανά να πιλοτάρει. Ούτε η Αλρίβα'σαρ είχε έρθει γιατί ήταν κουρασμένη ύστερα από τη χρήση της Μαγανείας Κινήσεως. Στο ενεργειακό κέντρο ήταν τώρα η Άνμα, και στο πιλοτήριο η Ιωάννα. Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν εκπαιδευμένες να οδηγούν όλα τα οχήματα και τα σκάφη του Γνωστού Σύμπαντος.

Το αεροπλάνο πέρασε πάνω από τα βουνά, πάνω από την Ασνούρτα λίν'τα, πάνω από τον μεγάλο ποταμό Άζγκαλκ, πάνω από τη Βεν'δράχαλ, και έφτασε στις Ακτές του Φιδιού και στη Βαν'τάτλεχ.

«Εδώ είναι,» είπε ο Φένχιλ, δείχνοντας το μοναδικό φωτεινό μέρος μέσα στη νύχτα. «Βαν'τάτλεχ.»

Τρεις ώρες είχαν περάσει από την απογείωσή τους.

«Πού προσγειώνομαι;» Η Ιωάννα δεν μπορούσε να διακρίνει κανένα αεροδρόμιο.

«Στα βορειοανατολικά της πόλης προσγειώνονται ό,τι αεροσκάφη έρχονται. Υπάρχει ένας ανοιχτός χώρος εκεί. Όμως η Βαν'τάτλεχ δεν είναι άδεια από Παντοκρατορικούς – αν και, ομολογουμένως, εδώ είναι λιγότεροι απ'ό,τι αλλού. Καλύτερα να προσγειωθούμε πιο μακριά: στις όχθες του ποταμού που βλέπεις.»

Το ποτάμι γυάλιζε κάτω από τις ασημένιες αχτίνες του φεγγαριού. Έφτανε ως τη θάλασσα, και στ'ανατολικά των εκβολών του ήταν οικοδομημένη η Βαν'τάτλεχ.

Η Ιωάννα έκανε στροφή και το ακολούθησε προς τα βόρεια. Έχασε ύψος, έκοψε ταχύτητα, και άναψε έναν προβολέα, για να βλέπει τι γινόταν από κάτω της. Μετά από λίγο, βρήκε ένα μέρος που θεωρούσε οριακά κατάλληλο για προσγείωση και, ανοίγοντας τα μεταλλικά πόδια του αεροπλάνου, το κατέβασε στη γη. Έσβησε τις μηχανές του και έκλεισε όλα τα φώτα. Εκείνη κι οι σύντροφοί της πήραν τα πράγματά

τους και αποβιβάστηκαν από το αεροσκάφος, κλειδώνοντάς το για κάθε ενδεχόμενο.

«Λοιπόν, Φένχιλ,» είπε ο Ανδρόνικος. «Εσύ οδηγείς και πάλι.»

«Δεν την ξέρω και τόσο καλά τη Βαν'τάτλεχ, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Βασικά πράγματα, μόνο. Σπάνια έρχομαι από τούτα τα μέρη. Δεν πολυενδιαφέρουν τους Παντοκρατορικούς, άρα δεν πολυενδιαφέρουν κι εμάς.»

«Ξέρεις, όμως, πού να πάμε για να βρούμε τους τεχνουργούς, έτσι;» Προς στιγμή, ο Ανδρόνικος ανησύχησε μήπως ο Φένχιλ τούς είχε φέρει άδικα εδώ, στην άλλη άκρη της Σάρντλι.

«Φυσικά. Το είπαμε ήδη.»

Βάδισαν κοντά στις όχθες του ποταμού για καμια ώρα, ενώ η νύχτα και η ζούγκλα απλώνονταν γύρω τους, και έφτασαν στη βόρεια πύλη της Βαν'τάτλεχ, εκεί όπου μια γέφυρα δρασκέλιζε τον ποταμό και μια λιθόστρωτη δημοσιά ερχόταν στην πόλη, αψηφώντας το άγριο τοπίο. Οι φρουροί – ένας μαυρόδερμος άντρας και μια πορφυρόδερμη γυναίκα, με μεγάλα, πλατυλέπιδα γιαταγάνια και κοντόκαννες καραμπίνες – ατένισαν τους επαναστάτες με εχθρικά βλέμματα.

«Τι ζητάτε στην πόλη τέτοια ώρα;» ρώτησε ο άντρας, τραβώντας το γιαταγάνι του και καρφώνοντάς το μπροστά του, ανάμεσα στις πλάκες του πλακόστρωτου, για ν'ακουμπήσει τα χέρια του επάνω στο μακρύ μανίκι. Η όλη του στάση έλεγε *Δεν περνάτε*.

«Ταξιδιώτες είμαστε,» απάντησε, ουδέτερα, ο Φένχιλ, αν και υπήρχε μια άγρια γυαλάδα στα μάτια του (η οποία δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο για εκείνον, ούτως ή άλλως).

«Φέρνετεπραμάτεια;» θέλησε να μάθει η ερυθρόδερμη γυναίκα.

«Όχι.»

«Δεν αφήνουμε εύκολα να περνάνε άγνωστοι τέτοια ώρα τη νύχτα.» Μασούσε κάποια μαστίχα, τοπική ίσως. «Σχεδόν ποτέ.»

«Εκτός αν υπάρχει λόγος,» πρόσθεσε ο μαυρόδερμος άντρας. «Καλός λόγος.» Η στάση του εξακολουθούσε να λέει *Δεν περνάτε*.

Ο Φένχιλ στράφηκε να κοιτάξει τους συντρόφους του. Το βλέμμα του φαινόταν να λέει *Δεν τους δέρνηουμε*;

Ο Ανδρόνικος έβγαλε έναν ημιπολύτιμο λίθο από τα ρούχα του – έναν από αυτούς που είχαν αρπάξει απ'τα ορυχεία των Ορειβατών. «Αυτός,» ρώτησε τους φρουρούς, «είναι αρκετά καλός λόγος;»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν. Φάνηκαν να συμφωνούν μεταξύ τους. «Ναι,» είπε η γυναίκα, απλώνοντας το χέρι της προς τον Ανδρόνικο.

Ο Ανδρόνικος τούς έκανε νόημα να παραμερίσουν πρώτα. Εκείνοι παραμέρισαν και, καθώς οι επαναστάτες περνούσαν την πύλη, ο Πρίγκιπας έδωσε στους φρουρούς τον ημιπολύτιμο λίθο.

Οι δρόμοι της Βαν'τάτλεχ ήταν γεμάτοι χώματα, λάσπες, πεσμένα κλαδιά και φύλλα. Δεν κυκλοφορούσαν παρά ελάχιστοι άνθρωποι μέσα στη νύχτα. Ησυχία επικρατούσε. Μονάχα ορισμένα σημεία αποτελούσαν εξαίρεση: μικρές πλατείες, και εκεί όπου υπήρχαν ταβέρνες.

«Θα μας δεχτούν τέτοια ώρα οι τεχνουργοί;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Θα είναι καν στο εργαστήριό τους;»

«Θα το ανακαλύψουμε σύντομα, μάγε,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ, καθώς οδηγούσε τους συντρόφους του μέσα στους δρόμους της Βαν'τάτλεχ, όπου τα σκοτάδια ήταν πολλά και ο φωτισμός λίγος.

«Παντοκρατορικούς δεν είδαμε ως τώρα,» παρατήρησε η Άνμα'ταρ.

«Σας το είπα: δεν τους πολυενδιαφέρει το μέρος. Δεν κάνουν περιπολίες μέσα στη Βαν'τάτλεχ. Ή, αν κάνουν, είναι ελάχιστες, και συνήθως τα πρωινά. Τα βράδια, το πολύ-πολύ να πιάσουν κανένα κλεφτρόνι: πράγμα που δεν τους απασχολεί. Είναι υπόθεση των ντόπιων, όχι δική τους.»

Το Εργαστήρι Πτήσης, όπως το έλεγαν οι γηγενείς, βρισκόταν στην ανατολική μεριά της πόλης, κοντά στο μέρος που ο Φένχιλ είχε πει ότι χρησιμοποιούσαν ως αεροδρόμιο σε τούτα τα μέρη. Ήταν ένα διώροφο, πετρόχτιστο οίκημα, και η μεγάλη, διπλή ξύλινη πόρτα του ήταν τώρα κλειστή. Από το εσωτερικό δεν φαινόταν κανένα φως.

Ο Φένχιλ πλησίασε και χτύπησε με τη γροθιά. Κανείς δεν απάντησε. Εκείνος ξαναχτύπησε, δυνατότερα. Και πάλι, καμία απάντηση.

«Δεν είναι εδώ,» είπε ο Ανδρόνικος. «Ξέρεις κανένα μέρος για να μείνουμε;»

Ο Φένχιλ ένευσε. «Πάμε.»

Τους οδήγησε στο λιμάνι και σ'ένα πανδοχείο που η πινακίδα του έγραφε, με μισοσβησμένα γράμματα, ΤΟ ΟΡΘΑΝΟΙΧΤΟ. Έσπρωξαν την πόρτα και μπήκαν στην τραπεζαρία, όπου οι περισσότεροι πελάτες ήταν άνθρωποι που έμοιαζαν για ναυτικοί. Ο Ανδρόνικος αναρωτήθηκε μήπως κανένας απ'αυτούς ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας

που παρακολουθούσε για ύποπτες κινήσεις στο λιμάνι. Καθώς ο Φένχιλ πήγαινε να κλείσει δωμάτια, εκείνος ρώτησε την Ιωάννα, ψιθυριστά: «Σου φαίνεται κανένας απ'αυτούς περίεργος;»

Η Ιωάννα κατάλαβε τι εννοούσε ο Ανδρόνικος. «Δεν ξέρω. Καλύτερα να έχουμε το νου μας, όμως. Όπως πάντα.»

Ο Φένχιλ τελείωσε με τις συνεννοήσεις του και έδωσε στους συντρόφους του τα κλειδιά για τα δωμάτιά τους.

4.

Την επομένη, σηκώθηκαν με την αυγή και πήγαν στο Εργαστήρι Πτήσης. Οι δρόμοι της Βαν'τάτλεχ, που ήταν άδειοι τη νύχτα, τώρα ήταν γεμάτοι κόσμο και ζώα. Οι ντόπιοι δεν αργούσαν να ξυπνήσουν και να ξεκινήσουν τις δουλειές τους.

Η πόρτα του Εργαστηρίου ήταν μισάνοιχτη· το ένα φύλλο της έγερνε προς τα μέσα. Πλησίασαν και ο Φένχιλ χτύπησε μία φορά, προτού σπρώξει το ξύλινο φύλλο και περάσει το κατώφλι. Το εσωτερικό του Εργαστηρίου Πτήσης ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με ψηλά, στενά παράθυρα που το πλημμύριζαν με πρωινό φως. Μηχανικά κομμάτια για ορνιθόπτερα υπήρχαν στοιβαγμένα από δω κι από κει, όχι τυχαία αλλά, φανερά, βάσει κάποιας μεθόδου. Μαύρα δέρματα (από σοθ'λάι μάλλον) κρέμονταν από αλυσίδες. Μερικά έτοιμα ορνιθόπτερα βρίσκονταν στο βάθος της αίθουσας. Ένας άντρας καθόταν μπροστά σ'έναν πάγκο και κάπνιζε πίπα. Είχε μαύρα μαλλιά και μούσια, και λευκό-ροζ δέρμα, το οποίο δεν ήταν συνηθισμένο στη Σάρντλι μα ούτε και σπάνιο. Πρέπει να ήταν γηγενής της διάστασης, αν έκρινε κανείς απ'την εμφάνισή του, όχι εξωδιαστασιακός.

Βλέποντας τους επαναστάτες να μπαίνουν, τα φρύδια του υψώθηκαν και σηκώθηκε όρθιος, με την πίπα του στο χέρι. «Καλημέρα,» είπε. «Τι θα μπορούσα να κάνω για σας;»

«Θέλουμε ορνιθόπτερα,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ, καθώς πλησίαζαν τον πάγκο πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ο άντρας. «Τέσσερα. Και τα θέλουμε σήμερα. Τώρα.»

«Ναι...» Ο άντρας κοίταξε τα ορνιθόπτερα στο βάθος τουωματίου. «Όπως βλέπετε έχουμε κάποια. Είναι, βέβαια, κλεισμένα ορισμένα απ'αυτά...»

«Θα σε πληρώσουμε καλά,» είπε ο Ανδρόνικος. «Τα χρειαζόμαστε.» Άνοιξε ένα δερμάτινο πουγκί και άφησε πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους να κυλήσουν επάνω στον πάγκο.

Τα μάτια του άντρα γούρλωσαν προς στιγμή, βλέποντάς τους. «Ναι,» είπε. «Μάλιστα. Σίγουρα θα εξυπηρετήσουμε. Εννοείται.» Δάγκωσε την πίπα του. Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε. Έπιασε έναν λίθο και τον κοίταξε στο φως που έμπαινε απ'τα παράθυρα. Τον κοίταξε *προσεχτικά* – υποπτευόταν μάλλον ότι μπορεί να ήταν ψεύτικος. Τελικά, τον άφησε πάλι στον πάγκο· σήκωσε έναν άλλο και τον κοίταξε κι αυτόν. «Καλώς,» είπε μετά. «Καλώς... Το λοιπόν. Ρίξτε μια ματιά.» Έδειξε προς τα ορνιθόπτερα. «Πηγαίνετε. Ρίξτε μια ματιά.»

Οι επαναστάτες τα πλησίασαν. Η Ιωάννα άγγιξε τα δερμάτινα φτερά τους, νιώθοντάς τα λεία και δυνατά κάτω απ'τις παλάμες της. Ο Ανδρόνικος κάθισε στη θέση ενός, για να δει πώς ήταν· δεν είχε ποτέ ξανά οδηγήσει ορνιθόπτερο. Μετά, ο Σέλιρ'χοκ ύφανε γρήγορα τέσσερα Ξόρκια Μηχανικής Ανταποκρίσεως, για να διαπιστώσει αν όλα τα κομμάτια των τεσσάρων ορνιθοπτέρων που θα διάλεγαν επικοινωνούσαν σωστά μεταξύ τους: δηλαδή, η ενεργειακή θύρα με τη μηχανή· γιατί αυτά ήταν τα μόνα κομμάτια στα ορνιθόπτερα που είχε νόημα να επικοινωνούν. Τα υπόλοιπα ήταν απλά: τροχαλίες και γρανάζια. Ο Σέλιρ'χοκ δεν εντόπισε κανένα πρόβλημα, και το είπε στους συντρόφους του.

Στην ενεργειακή θύρα έμπαινε μπαταρία, αλλά σε κανένα από τα ορνιθόπτερα που κοίταζαν οι επαναστάτες δεν υπήρχε μπαταρία. Ο Ανδρόνικος ρώτησε τον άντρα με την πίπα αν θα τους έδιναν και μπαταρίες, γιατί σκόπευαν να φύγουν από εδώ με τα ορνιθόπτερα. «Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Έχουμε πολλές, κύριος.»

«Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν,» είπε ο Ανδρόνικος, και του έδειξε ποια ορνιθόπτερα θα έπαιρναν.

Ο άντρας φώναξε δύο ερυθρόδερμους βοηθούς από ένα άλλο δωμάτιο και τους πρόσταξε να φέρουν μπαταρίες και να τις βάλουν στα ορνιθόπτερα. Εκείνοι υπάκουσαν, και μετά, κατόπιν πάλι εντολής του αφεντικού τους, φόρτωσαν τα ορνιθόπτερα επάνω σε ειδικά καροτσάκια και τα έβγαλαν από το Εργαστήρι Πτήσης, πηγαίνοντάς τα παρδίπλα, στο αεροδρόμιο της Βαν'τάτλεχ: έναν ανοιχτό, ξεχορταρια-

σμένο χώρο που δεν έμοιαζε να έχει καμία ιδιαίτερη φύλαξη. Ένα μοναχικό φυλάκιο ήταν σε μια γωνία, και δεν φαινόταν καθαρά αν κάποιος ήταν μέσα. Μονάχα ένα μικρό ελικόπτερο ήταν προσγειωμένο στο αεροδρόμιο, επί του παρόντος.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο Ανδρόνικος στους βοηθούς, κι εκείνοι κλίνοντας τα κεφάλια έφυγαν, αφήνοντάς τον μόνο μαζί με τους συντρόφους του. Ο ήλιος ήταν δυνατός παρότι ακόμα πρωί. Ο Ανδρόνικος είχε τα μάτια του στενεμένα καθώς στρεφόταν στους άλλους για να πει: «Δύο από μας θα πρέπει να επιστρέψουν βαδίζοντας στο αεροπλάνο.» Ήταν έξι στο σύνολό τους, και τα ορνιθόπτερα τέσσερα.

«Εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Σιλάνα, λακωνική όπως πάντα.

«Θάρθεις μαζί μου,» της είπε ο Φένχιλ.

«Υπάρχει κίνδυνος να μη μπορεί να σας σηκώσει και τους δύο το ορνιθόπτερο,» τον προειδοποίησε η Ιωάννα.

«Θα το δούμε.» Ο Φένχιλ κάθισε μέσα στο ένα από αυτά, κι έκανε νόημα στη Σιλάνα. Εκείνη ήρθε και κάθισε στα γόνατά του. Ο Φένχιλ ενεργοποίησε τη μηχανή του τεχνουργήματος: ένα έντονο γκρ-γκρ-γκρ-γκρ-γκρ άρχισε ν'ακούγεται. Ο Φένχιλ έκανε τα δερμάτινα φτερά του ορνιθόπτερου ν'ανεβοκατεβούν, καθώς οι υπόλοιποι απομακρύνονταν· κι ύστερα, ν'ανεβοκατεβούν ακόμα πιο γρήγορα. Και πιο γρήγορα, και πιο γρήγορα, και πιο γρήγορα. Το ορνιθόπτερο υψώθηκε στον αέρα ενώ τα φτερά του είχαν γίνει δύο θολούρες δεξιά κι αριστερά του. Ο Φένχιλ ύψωσε το χέρι του, χαιρετώντας τους άλλους επαναστάτες, καθώς έβαζε το ιπτάμενο τεχνούργημα να πετάξει βόρεια, προς τα εκεί όπου είχαν προσγειώσει το αεροπλάνο τους.

«Εντάξει φαίνεται να πετάει,» παρατήρησε η Άνμα'ταρ.

«Ελπίζω να φτάσει και στον προορισμό του,» είπε η Ιωάννα.

Ο Σέλιρ'χοκ πήγε σ'ένα από τα ορνιθόπτερα και κάθισε· η Άνμα πήγε σ'ένα άλλο. Η Ιωάννα παρατήρησε ότι είχαν αφήσει το τελευταίο για εκείνη και τον Ανδρόνικο. Τους είδε να υψώνονται στον ουρανό, φεύγοντας απ'το αεροδρόμιο.

Ο Ανδρόνικος κάθισε στο ορνιθόπτερο που απέμενε, και η Ιωάννα κάθισε στα γόνατά του, βάζοντάς το χέρι της στους ώμους του. Εκείνος ενεργοποίησε τη μηχανή του τεχνουργήματος, έβαλε τα φτερά του να κοπανήσουν γρήγορα τον αέρα, και σύντομα βρίσκονταν πάνω

απ'το αεροδρόμιο. Η Ιωάννα παρατήρησε ότι πήγαιναν πολύ πιο αργά απ'ό,τι ο Σέλιρ και η Άνμα.

«Βλέπεις;» είπε. «Είναι επικίνδυνο.»

«Επικίνδυνο;»

«Νομίζεις ότι, ενώ είμαστε κι οι δύο επάνω, μπορείς να γείρεις έστω και λίγο το ορνιθόπτερο χωρίς να αναποδογυρίσει; Ή να το στρίψεις απότομα;»

«Έχεις δίκιο. Αλλά, τουλάχιστον, μπορεί να πετάξει. Αν και με κάπως μειωμένη ταχύτητα.»

Όταν έφτασαν στο αεροπλάνο, οι υπόλοιποι ήταν ήδη εκεί, έχοντας προσγειώσει τα ορνιθόπτερά τους. Ο Ανδρόνικος προσγείωσε και το δικό του, με προσοχή. Μετά, άνοιξαν το αεροπλάνο και φόρτωσαν μέσα τα τεχνουργήματα. Ήταν βαριά, και τουλάχιστον τρεις από αυτούς έπρεπε να τραβάνε το καθένα για να το μεταφέρουν. Στο τέλος, διαπίστωσαν ότι τα ορνιθόπτερα ίσα-ίσα χωρούσαν στο εσωτερικό του σκάφους· με τα δερμάτινα φτερά τους διπλωμένα, ασφαλώς.

Η Ιωάννα κάθισε στο πιλοτήριο, η Άνμα στο ενεργειακό κέντρο. Τα συστήματα του αεροπλάνου ενεργοποιήθηκαν, και απογειώθηκε μαζεύοντας τα μεταλλικά πόδια του. Οι προωθητήρες του γύρισαν οριζόντια, και πέταξε προς το Φτερωτό Όρος.

Έφτασαν εκεί πριν από το μεσημέρι, ελπίζοντας να μην είχαν οι Ούρ-ταθ ήδη αρχίσει να επιτίθενται στα ορυχεία...

Ρελκάμνια

1.

Ο Ελπιδοφόρος είδε ότι η Φενίλδα δεν ήταν και πολύ ευχαριστημένη που δεν θα μπορούσε να πάει μαζί της στην Απολλώνια. Αλλά δεν γινόταν αλλιώς· έπρεπε να μείνει στη Ρελκάμνια για χάρη των Πειθαρχικών του Κενού, οι οποίοι μπορούσαν να επιβιώσουν μόνο εδώ και μόνο εντός της επίδρασης του περιδέραιού του. Επιπλέον, ο Κλαρκ είπε στον Ελπιδοφόρο ότι χρειαζόταν τη βοήθειά του: και δεν επρόκειτο για κάτι απλά για να περάσει η ώρα όσο εκείνος θα περίμενε την επιστροφή του μάγου και της Φενίλδα· επρόκειτο, αντιθέτως, για μια αποστολή πολύ σημαντική για τον πόλεμο εναντίον του Ελκράσ'ναρχ.

Ο Ελπιδοφόρος έπρεπε να εισβάλει στο Παντοτινό Ανάκτορο και να τοποθετήσει εκεί μια συσκευή, όσο πιο κοντά στα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας μπορούσε.

«Γιατί δεν μπαίνεις εσύ στο Ανάκτορο;» είχε ρωτήσει τον Κλαρκ. «Με το Φαντασκεύασμα δεν θα είναι δύσκολο.»

«Αν μπορούσα, λες να μην έμπαινα;» είχε αποκριθεί εκείνος, αναμενόμενα. «Γιατί νομίζεις ότι χρειάστηκε να φύγουμε απ'το Ανάκτορο προκειμένου να συναντήσουμε το Φαντασκεύασμα, την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε;»

«Ο Ελκράσ'ναρχ έχει, κάπως, προφυλάξει την περιοχή;»

«Ασφαλώς. Και δεν το έχει κάνει για εμένα. Υπάρχουν κι άλλοι που φοβάται. Πολλοί. Κυρίως, οντότητες από τον Ενιαίο Κόσμο. Όπως ο θεός που κουβαλάς σαν παράσιτο μες στο αίμα σου.

»Καταλαβαίνεις τώρα γιατί σε χρειάζομαι, Ελπιδοφόρε; Γιατί από την αρχή σε χρειάζομαι; Εκτός των άλλων, ξέρεις να πλοηγείσαι μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο όπως κανένας άλλος.»

Το Φαντασκεύασμα είχε βγάλει τον Ελπιδοφόρο σε κάτι αποβάθρες της Μικρής Θάλασσας, μαζί με τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού, κοντά στην Ακαδημία Επιστημονικών Τεχνών, μέσα σε μια παλιά, εγκαταλειμμένη αποθήκη. Και τώρα, ο Ελπιδοφόρος περίμενε να νυχτώσει για να πλησιάσει το Παντοτινό Ανάκτορο. Σε διαφορετική περίπτωση θα τραβούσε πολύ εύκολα ανεπιθύμητη προσοχή, με τον Άερ'θλαρ και την Άινιρ μαζί του.

Εν τω μεταξύ δεν έχανε τον χρόνο του. Σχεδίαζε χάρτες. Ο Κλαρκ τού είχε δώσει σχέδια του Παντοτινού Ανακτόρου που είχε: σχέδια των παλιών οικοδομημάτων που είχαν ενωθεί για να φτιάξουν το Παντοτινό Ανάκτορο – εργαστήρια, καταστήματα, κατοικίες. Η οικία της Παντοκράτειρας ήταν ένας λαβύρινθος, ένα τερατούργημα, που το μεγαλύτερο μέρος του ήταν ακατοίκητο. Εκτός, ίσως, από την ίδια και τους Υπερασπιστές της, κανένας δεν είχε τον ολοκληρωμένο χάρτη του Ανακτόρου. Ούτε καν ο Κλαρκ. Ο Ελπιδοφόρος, παρότι τόσο καιρό περιπλανιόταν στα ακατοίκητα βάθη του Ανακτόρου, επίσης δεν ήξερε τα πάντα γι' αυτό. Εκείνο που ήξερε, όμως, ήταν ότι τώρα έπρεπε να σχεδιάσει την εισβολή του με προσοχή, γιατί ο Ελκράς'ναρχ θα είχε αντιληφτεί την απουσία του και θα τον αναζητούσε. Θα του είχε στήσει, πιθανώς, παγίδες στα μέρη απ' τα οποία ο Ελπιδοφόρος συνήθως περνούσε. Έπρεπε, λοιπόν, ν' αποφύγει αυτά τα μέρη: να πάει από αλλού, για να φτάσει, τελικά, στον προορισμό του.

Αν αποτύχαινε, ακόμα κι αν κατόρθωνε να μην παγιδευτεί ή σκοτωθεί, μπορεί ν'αργούσε να ξαναπαρουσιαστεί μια τόσο καλή ευκαιρία για να εισβάλει στο Ανάκτορο. Έτσι είχε πει ο Κλαρκ, τουλάχιστον: «*Η Παντοκράτειρα λείπει τώρα από τη Ρελκάμνια, κι ένα μέρος του Ελκράς'ναρχ έχει πάει μαζί της. Αυτό σημαίνει πως το Παντοτινό Ανάκτορο είναι σχετικά αφύλαχτο για έναν άνθρωπο με τις δικές σου γνώσεις και τη δική μου βοήθεια, Ελπιδοφόρε.*» Η Φενίλδα το είχε επιβεβαιώσει: «*Ναι,*» είχε πει, «*η Παντοκράτειρα λείπει τώρα. Έχει πάει στη Σάρντλι, να συναντήσει τον σύζυγό της τον Ορείχαλκο και να συζητήσει κάποια θέματα μαζί του τα οποία αφορούν τα ορυχεία μετάλλων.*» (Ο Ελπιδοφόρος εξακολουθούσε να παρατηρεί εκείνη τη διαφορά στη Φενίλδα, από τότε που εμφανίστηκε η παράξενη γυαλάδα στο αριστερό της μάτι. Τα λόγια της είχαν μια ασυνήθιστη ηρεμία, το ίδιο και οι κινήσεις της. Μια αφύσικη ηρεμία, ίσως.)

Ο Ελπιδοφόρος έκανε σημειώσεις, προσθήκες, και διαγραφές επάνω στους χάρτες του Κλαρκ, έχοντάς τους απλωμένους σ'έναν παλιό ξύλινο πάγκο. Δεν ήταν και πολύ καλοί, παρατηρούσε. Είχαν ένα σωρό λάθη και ασάφειες. *Δικαιολογημένα ο Κλαρκ με χρειάζεται, λοιπόν.*

Οι Πειθαρχικοί του Κενού αιωρούνταν παραδίπλα. Σιωπηλοί. Παρατηρώντας τον. Με τις λευκές κουκούλες τους σηκωμένες στα κεφάλια τους.

Ο Ελπιδοφόρος σχεδίαζε τον δρόμο του, και όταν τελείωσε ήταν πια απόγευμα αλλά δεν είχε νυχτώσει τελείως. Κοιτάζοντας έξω απ'την αποθήκη, είδε ότι δεν ήταν ακόμα ώρα να φύγει. Έπρεπε να πέσει η βαθιά νύχτα, να μην κυκλοφορεί κανένας: και τότε, ο Ελπιδοφόρος θα οδηγούσε τους Πειθαρχικούς από εκεί όπου ήξερε πως δεν υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί για να τους δουν.

Τώρα, επέστρεψε στο εσωτερικό της παλιάς αποθήκης, έπιασε το αναψυκτικό του από την άκρη του πάγκου, και ήπие την τελευταία γουλιά. Μάζεψε τους χάρτες και τους έβαλε στον σάκο του. Κάθισε επάνω σ'ένα κιβώτιο κι άναψε ένα τσιγάρο.

Κοίταξε τους Πειθαρχικούς. «Πώς είναι στο Κενό, λοιπόν;»

«Ποιος ο σκοπός της ερώτησής σου, Ελπιδοφόρε;» ρώτησε ο Άερ'θλαρ, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει σαν λίθος μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του.

«Κανένας σκοπός. Περιέργεια απλώς.»

«Δεν μπορείς να κατανοήσεις πώς είναι για εμάς το Πορφυρό Κενό,» του είπε η Άινιρ. «Είναι αδύνατο.»

«Όμως,» πρόσθεσε ο Άερ'θλαρ, «μάθε ότι κι εμείς ήμασταν κάποτε σαν εσένα. Δεν μιλάμε έτσι από υπεροψία.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. Τράβηξε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του, φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Θες να πεις ότι, κάποτε, ήσασταν άνθρωποι;»

«Ναι.»

«Πριν από πολύ καιρό,» συμπλήρωσε η Άινιρ.

«Εσύ, Άινιρ, όχι εγώ. Εγώ θυμάμαι ακόμα καλά πώς είναι η ανθρωπινή ύπαρξη.»

«Και πώς...» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος σείοντας το τσιγάρο του εμπρός του, «πώς γίνατε έτσι;»

Ο Άερ'θλαρ είπε: «Εμένα με κάλεσε ο πατέρας μου, όταν ήμουν στην Άκρη. Και εγκατέλειψα για πάντα τις ακτές της Σεργήλης.»

«Ήσουν από τη Σεργήλη, λοιπόν...»

«Ναι.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε την Άινιρ. «Εσύ;»

«Από ένα μέρος που δεν γνωρίζεις,» αποκρίθηκε η μυστηριώδης θηλυκή φωνή κάτω απ'τη λευκή κουκούλα.

Ο Άερ'θλαρ είπε: «Η Άϊνιρ δεν είναι από τα μέρη που αποκαλείτε 'Γνωστό Σύμπαν'.»

«Μάλιστα.» Ο Ελπιδοφόρος έριξε το τελειωμένο τσιγάρο του στο πάτωμα και το πάτησε με τη μπότα του, σβήνοντάς το.

2.

Η νύχτα είχε απλωθεί στην Ατέρμονη Πολιτεία και ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας έξω από την παλιά, εγκαταλειμμένη αποθήκη, έκρινε ότι ήταν καιρός να ξεκινήσουν.

«Ελάτε,» είπε στους Πειθαρχικούς του Κενού, και βγήκαν στις αποβάθρες, ακολουθώντας δρομάκια που ο Ελπιδοφόρος ήξερε καλά και γνώριζε ότι ήταν ασφαλή. Πίσω τους ορθωνόταν το ψηλό, πελώριο οικοδόμημα της Α.Ε.Τ., φωτίζοντας τη νύχτα. Αριστερά τους έβλεπαν κάπου-κάπου, μέσα από ανοίγματα, τη Μικρή Θάλασσα, τα οικοδομημένα νησιά της και τις γέφυρες που τα ένωναν. Αντίκρυ τους διακρινόταν το Παντοτινό Ανάκτορο, ένα τερατούργημα ανάμεσα στα υπόλοιπα οικοδομήματα.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε τους Πειθαρχικούς κάτω από μια σήραγγα με κλειστά μικρά καταστήματα δεξιά κι αριστερά, τους έβγαλε σ'έναν έρημο δρόμο, τους πήγε σ'ένα σοκάκι όπου μερικοί άστεγοι ήταν κουκουλωμένοι σαν κουβάρια στις γωνίες, τους οδήγησε σ'ακόμα μια σήραγγα... και μπροστά σε μια μεταλλική πόρτα με καγκελωτό παραθυράκι. Άναψε τον φακό του και φώτισε μέσα.

Κανένας.

Ωραία. Δεν πρέπει να με περιμένουν εδώ. Αυτή ήταν μια δίοδος την οποία σχεδόν ποτέ δεν χρησιμοποιούσε. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε πρώτος, με τον φακό στο ένα χέρι και το πιστόλι του στο άλλο. Ο Άερ'θλαρ και η Άϊνιρ τον ακολούθησαν. Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε, χωρίς να γυρίσει να τους κοιτάξει: «Έχετε όπλα; Ίσως χρειαστεί να πολεμήσουμε.»

«Έχουμε,» απάντησε ο Άερ'θλαρ.

Ο Ελπιδοφόρος δεν ρώτησε τι όπλα ήταν βέβαιος πως δεν επρόκειτο για συμβατικά όπλα τα οποία γνώριζε.

Προχώρησε κατά μήκος της σήραγγας, που ήταν στενή και βρόμικη. Κάτω από τα πόδια του υπήρχαν σκουπίδια, λύματα, λάσπες. Ο αέρας μύριζε απαίσια. Θάνατος και μηχανές.

Μετά από κάμποση απόσταση, ήταν μια παλιά σιδερένια σκάλα. Σκουριασμένη. Ο Ελπιδοφόρος έπιασε τον φακό του με τα δόντια κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Προσεχτικά, γιατί τα σκαλιά ήταν επίφοβα. Αισθάνθηκε ένα απ'αυτά να υποχωρεί κάτω απ'τη μπότα του αλλά να μη σπάει – την επόμενη φορά που κάποιος θα πατούσε εκεί θα έσπαγε, όμως. Ο Ελπιδοφόρος έφτασε επάνω, σε μια κλειστή καταπακτή. Τη σήκωσε λίγο, αρκετά ώστε να κοιτάξει. Το μέρος φαινόταν έρημο. Την άνοιξε και βγήκε. Έκανε νόημα στους Πειθαρχικούς να έρθουν, και τους είδε να ανεβαίνουν αιωρούμενοι. Όπως το περίμενε. Μπορούσαν, άραγε, και να πετάξουν κανονικά, σαν πουλιά; Οι κατάλευκοι, φωσφορίζοντες μανδύες τους θύμιζαν γιγάντιες φτερούγες, έτσι όπως αναδύονταν, ανάλαφρα.

Ο Ελπιδοφόρος φώτισε ολόγυρα, ψάχνοντας για πιθανούς κινδύνους. Για πιθανές παγίδες του Ελκράσ'ναρχ. Δεν εντόπισε τίποτα. *Μπορούμε να προχωρήσουμε*, σκέφτηκε· και ξεκίνησε πρώτος.

Βρίσκονταν, τώρα, στο εσωτερικό του Παντοτινού Ανακτόρου. Στα ακατοίκητα μέρη του, τα οποία ήταν σαφώς περισσότερα από τα κατοικημένα. Ακανόνιστοι λαβύρινθοι από μέταλλο, ξύλο, και πέτρα. Επικίνδυνοι χώροι γεμάτοι ακατονόμαστα λύματα, θανατηφόρες ουσίες, μεταλλαγμένα εκτρώματα. Παράξενοι, απόμακροι ήχοι από μηχανές που ακόμα λειτουργούσαν, ξεχασμένες για κάποιον λόγο, χωρίς κανέναν σκοπό.

Ο Ελπιδοφόρος είχε τους χάρτες στο μυαλό του· το ίδιο και τη διαδρομή που σκόπευε ν'ακολουθήσει. Όμως, κάπου-κάπου, τους έβγαζε κι από τον σάκο του για να τους συμβουλευτεί, φωτίζοντάς τους με τον φακό του. Δεν ήθελε να κάνει κάποιιο λάθος, γιατί μπορεί ν'αποδεικνυόταν μοιραίο. Έπρεπε να κινηθεί με προσοχή και διορατικότητα. Να είναι απρόβλεπτος.

Η διαδρομή μέσα στον λαβύρινθο του Παντοτινού Ανακτόρου, μέσα στα παλιά ενωμένα οικοδομήματα, στο πιο μυστηριώδες, ίσως, αστικό αμάλγαμα της Ρελκάμνια: Σκάλες, ξύλινες, πέτρινες, μεταλλικές· κεκλιμένα επίπεδα, που ορισμένα απ'αυτά όφειλαν να είναι κυλιόμενα αλλά δεν κινούνταν πλέον· γέφυρες πάνω από χάσματα· γιγάντιοι σωλήνες που τρυπούσαν τους τοίχους· αλυσίδες που έπρεπε να σκαρφαλωθούν καθώς κρέμονταν μέσα σε άδεια φρεάτια ανελκυστήρων... *Κλακ-κλακ, κλακ, κλακ*, έκαναν τα λεπτά πόδια ενός εντομοειδούς τερατουργήμα-

τος, καθώς σερνόταν μέσα σ'έναν διάδρομο με παράθυρα κλειστά, εντοιχισμένα... Ένας σωλήνας ξεπρόβαλλε από έναν τοίχο, στάζοντας κάποιο καυστικό υγρό στο πάτωμα, προκαλώντας διαπεραστικά συρίγματα και καπνό...

Φωνές!

Ο Ελπιδοφόρος σταμάτησε, σβήνοντας τον φακό του, κάνοντας νόημα στους Πειθαρχικούς να μείνουν πίσω, γιατί οι καταραμένοι φωσφόριζαν σαν πυγολαμπίδες μες στο σκοτάδι.

Κρυφοκοιτάζοντας από ένα άνοιγμα, είδε λευκοντυμένους στρατιώτες. Πάνω από μισή ντουζίνα. Μαχητές της Παντοκράτειρας. Οι οποίοι δεν μπορεί παρά να είχαν μία δουλειά εδώ κάτω. *Ψάχνουν για εμένα.*

«...επικίνδυνα,» ακούστηκε κάποιος απ'αυτούς να λέει. Και μετά κάποιος άλλος μίλησε, αλλά ο Ελπιδοφόρος δεν κατόρθωσε να καταλάβει τι έλεγε.

«Σιωπή, γαμώ τα μυαλά σας!» γρύλισε ένας τρίτος – μια φιγούρα που κρατούσε φακό μα ήταν τυλιγμένη στο σκοτάδι. «Άμα κάνετε έτσι, κινδυνεύουμε περισσότερο. Αυτός, νάστε σίγουροι, ξέρει πιο καλά το μέρος από εσάς, αν είναι ακόμα...» Τα υπόλοιπα ο Ελπιδοφόρος δεν μπόρεσε να τ'ακούσει, αλλά νόμιζε πως είχε αναγνωρίσει τη φωνή. Του θύμιζε έναν άνθρωπο που είχε γνωρίσει σε μια αποστολή για τον Ελκράσ'ναρχ... μια αποστολή στην παγωμένη Ταρασμάλθη...

Έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας από το στενό άνοιγμα. Προσπαθώντας να δει καλύτερα τον άντρα που είχε μιλήσει.

Οι στρατιώτες, σιωπηλοί τώρα, προχώρησαν. Μια δέσμη φωτός έπεσε πάνω στον άντρα που ενδιέφερε τον Ελπιδοφόρο: Γαλανό δέρμα, καστανά μαλλιά, μούσια, γεροδεμένος– Σκοτάδι πάλι. Αλλά ο Ελπιδοφόρος τώρα ήταν βέβαιος. *Ο Σκοτ Θάμρω.* Ένας ειδικός εκτελεστής που υπηρετούσε άμεσα τους Υπερασπιστές. Ένας πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ.

Δεν έχασε χρόνο ο Ελκράσ'ναρχ... Πρέπει η απουσία μου να τον έχει θορυβήσει. Δικαιολογημένα, μάλλον.

Ο Ελπιδοφόρος οδήγησε τους Πειθαρχικούς του Κενού από μια άλλη μεριά, ώστε να μην υπάρχει πιθανότητα να συναντήσουν τους στρατιώτες και τον Σκοτ.

Πλησίαζαν τώρα το σημείο που ήθελε να φτάσει για να μπει στα κατοικημένα μέρη του Ανακτόρου. Δύο άντρες στέκονταν στον δρόμο

του, διαπίστωσε. Τους είδε προτού εκείνοι τον δουν, παρατηρώντας τους από το πλάι, με τον φακό του σβησμένο. Δεν φορούσαν τις λευκές στολές του Στρατού της Παντοκράτειρας. Πράκτορες, λοιπόν, κατά πάσα πιθανότητα. Απλοί πράκτορες της Παντοκράτειρας, ή πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ. Αν ήταν, πάντως, από τους δεύτερους, ο Ελπιδοφόρος δεν τους γνώριζε. Κρατούσαν κι οι δύο κοντά τουφέκια, κι έμοιαζε να περιμένουν κάτι ή κάποιον.

Πρέπει να τους ξεπαστρέψουμε. Χωρίς πολύ φασαρία, κατά προτίμηση.

Πήγε κοντά στους Πειθαρχικούς και τους εξήγησε ποιο ήταν το πρόβλημα.

«Δεν είναι πρόβλημα, Ελπιδοφόρε,» αποκρίθηκε ο Άερ'θλαρ. «Μείνε πίσω.»

Ο Ελπιδοφόρος δεν έφερε αντίρρηση. *Μάλλον ξέρουν τι κάνουν.* Επέστρεψε στη θέση του: εκεί απ'όπου μπορούσε να παρατηρεί τους δύο πράκτορες.

Είδε τον Άερ'θλαρ και την Άϊνιρ να στρίβουν και να παρουσιάζονται απροειδοποίητα μπροστά τους. Εκείνοι ξαφνιαστήκαν – και δεν πρόλαβαν ούτε να κινηθούν ούτε να φωνάξουν. Ολόλευκες φωτεινές ρομφαίες εμφανίστηκαν ξαφνικά στα χέρια των Πειθαρχικών του Κενού: λεπίδες που ο Ελπιδοφόρος δεν μπορούσε να καταλάβει πού ακριβώς τελείωναν, λεπίδες που του έδιναν την εντύπωση ότι απλώνονταν ως τα πέρατα του σύμπαντος.

Χτύπησαν τους πράκτορες στο κεφάλι, και τα κεφάλια τους διαλύθηκαν. Εξαϋλώθηκαν. Τα σώματά τους σωριάστηκαν ακέφαλα στη γη, καπνίζοντας.

Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Ο Κλαρκ δεν αστειευόταν όταν είπε ότι οι Πειθαρχικοί θα μας φανούν χρήσιμοι. Μετά, θυμήθηκε τον Ελκράσ'ναρχ και τις δικές του δυνάμεις. Ναι, σίγουρα θα μας φανούν χρήσιμοι. Απαραίτητοι ίσως.

Βγήκε απ'την κρυψώνα του, πλησιάζοντάς τους. «Μάλλον δε χρειάζεστε τη βοήθειά μου,» είπε υπομειδιώντας. Εκείνοι δεν αποκρίθηκαν. Οι ρομφαίες τους είχαν τώρα εξαφανιστεί, σα να μην ήταν ποτέ στα χέρια τους.

Ο Ελπιδοφόρος προχώρησε, οδηγώντας τους προς τα κατοικημένα μέρη του Ανακτόρου.

3.

Εδώ, το περιβάλλον ήταν πιο πολιτισμένο. Και πιο επικίνδυνο.

Τηλεοπτικοί πομποί υπήρχαν σχεδόν παντού, και φρουροί βρίσκονταν σε όλα τα ευαίσθητα σημεία, ενώ, βέβαια, πολύς κόσμος κυκλοφορούσε: στρατιωτικοί, μάγοι, επιστήμονες, βοηθοί, τεχνουργοί, μαντατοφόροι – κάθε λογής άνθρωποι. Ο Ελπιδοφόρος ήξερε ότι όφειλε να είναι πολύ προσεχτικός, και φοβόταν ότι πιθανώς θα έπρεπε να ξανασκοτώσει προτού φύγει.

Καλύτερα να μην καθυστερούμε, όμως, σκέφτηκε κλείνοντας την πόρτα πίσω του και ανεβαίνοντας τη μικρή πέτρινη σκάλα.

Σταμάτησε προτού φτάσει επάνω. Υπήρχε ένας τηλεοπτικός πομπός στη γωνία του διαδρόμου, στο βάθος. Ευτυχώς, κατά τα άλλα το μέρος ήταν άδειο. Ο Ελπιδοφόρος έβγαλε τον χάρτη του για να τον συμβουλευτεί. Αν απέφευγε να περάσει μπροστά από τον πομπό, θα έπρεπε να πάει.... Το δάχτυλό του διέγραψε μια πορεία επάνω στο σχέδιο του Ανακτόρου.

Μπορούσε, βέβαια, και να καταστρέψει τον πομπό, είτε με το πιστόλι του είτε με τη βοήθεια των Πειθαρχικών· αλλά προτιμούσε να μην δώσει ακόμα σημάδια στο Κέντρο Ελέγχου ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Γιατί, αν καταλάβαιναν ότι υπήρχε εισβολέας, θα γύριζαν το Ανάκτορο ανάποδα προσπαθώντας να τον βρουν.

Ο Ελπιδοφόρος ρύθμισε το πιστόλι του στην αναισθητοποίηση και ανέβηκε τη σκάλα. Έστριψε, αποφεύγοντας τον τηλεοπτικό πομπό. Οι Πειθαρχικοί τον ακολούθησαν.

Μετά από λίγο, ο Ελπιδοφόρος είδε κάτι που τον έκανε να τους σταματήσει. «Πρέπει να σαμποτάρουμε έναν τηλεοπτικό πομπό,» τους είπε. «Δε γίνεται αλλιώς. Μπορείτε να κάψετε το καλώδιο πίσω από τον τοίχο;»

«Ναι,» είπε ο Άερ'θλαρ.

«Ωραία.»

Ο Ελπιδοφόρος τούς έδειξε πού νόμιζε πως ήταν το σωστό σημείο για να χτυπήσουν. Μια ρομφαία παρουσιάστηκε στο χέρι της Άϊνιρ και η φωτεινή της λεπίδα διαπέρασε τον τοίχο. Καπνός σηκώθηκε κι ένα αδύνατο τσιτσίρισμα ακούστηκε. Η ρομφαία εξαφανίστηκε.

«Πρέπει να είμαστε εντάξει τώρα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, και τους έκανε νόημα να μείνουν πίσω.

Προχώρησε μόνος του, πλησιάζοντας μια φρουρά που στεκόταν σε μια διασταύρωση.

«Συγνώμη. Να σε ρωτήσω κάτι;»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε. Δεν πρέπει να τον είχε αναγνωρίσει. Μια απλή πολεμίστρια ήταν.

«Τι θέλεις;»

Ο Ελπιδοφόρος ήρθε κοντά, μπροστά της. «Κοίτα, αυτές εκεί οι πόρτες...» Έκανε πως κοιτούσε στο πλάι. Η γυναίκα στράφηκε. Ο Ελπιδοφόρος τη γρονθοκόπησε, δυνατά, στη μύτη. Εκείνη παραπάτησε, η πλάτη της κοπάνησε στον τοίχο, σωριάστηκε στο πάτωμα. Αναίσθητη. Με αίματα στο πρόσωπό της.

Κάποιος βρήκε ακριβώς εκείνη τη στιγμή να στρίψει και να βαδίζει προς τη διασταύρωση. Ένας άντρας. Όχι στρατιώτης, αν έκρινε κανείς από το ντύσιμό του κι απ'την έλλειψη όπλων επάνω του. Βλέποντας την πεσμένη φρουρά, σάστισε—

Ο Ελπιδοφόρος είχε ήδη τραβήξει το πιστόλι του και, σημαδεύοντάς τον, πάτησε τη σκανδάλη. Το βίαιο ενεργειακό κύμα τράνταξε τον άντρα, ο οποίος έπεσε στο πάτωμα χάνοντας τις αισθήσεις του.

Ο Ελπιδοφόρος άλλαξε μπαταρία στο πιστόλι του γιατί είχε ενέργεια μόνο για μία ριπή αυτού του είδους. Ύστερα, πλησίασε τους Πειθαρχικούς του Κενού και τους είπε να τον ακολουθήσουν. Ο τηλεοπτικός πομπός που είχαν σαμποτάρει ήταν στη διασταύρωση, έτσι πέρασαν από εκεί χωρίς πρόβλημα και ζύγωσαν τα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας.

Ο Άερ'θλαρ και η Άινιρ σαμποτάραν ακόμα έναν πομπό και, λίγο πιο κάτω, σκότωσαν δύο στρατιώτες από την προσωπική φρουρά της Παντοκράτειρας.

Ο Ελπιδοφόρος ήταν βέβαιος πως στο Κέντρο Ελέγχου του Ανακτόρου θα είχαν πλέον προσέξει ότι κάτι συνέβαινε – αν δεν το είχαν προσέξει *προ πολλού*, από την καταστροφή του πρώτου τηλεοπτικού πομπού. Επίσης, πολύ πιθανόν αυτοί που ερευνούσαν τα ακατοίκητα μέρη να είχαν βρει τους ακέφαλους πράκτορες και να είχαν καταλάβει ότι κάτι είχε περάσει από εκεί – κάτι επικίνδυνο.

Επομένως, ο Ελπιδοφόρος νόμιζε πως ο χρόνος είχε αρχίσει να μετρά αντίστροφα γι' αυτόν. Έπρεπε κάπου εδώ να τοποθετήσει τη συσκευή που του είχε δώσει ο Κλαρκ. Κοιτάζοντας τον χάρτη του βρήκε ένα δωμάτιο που έκρινε πως μάλλον ήταν κατάλληλο, και πήγε προς τα εκεί. Δεν ήταν μακριά. Το έφτασε και έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα, μπαίνοντας.

Ήταν μία από τις αίθουσες ψυχαγωγίας του Παντοτινού Ανακτόρου – είχε μια μεγάλη οθόνη στον τοίχο, κονσόλες με πληκτρολόγια, τραπέζι για μπιλιάρδο, κάβα με μπαρ, ένα άλλο τραπέζι, δύο σοφάδες – και δεν ήταν άδεια από ανθρώπους. Δύο άντρες κάθονταν αντικριστά και έπαιζαν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι με ολογράμματα.

Απρόσεχτος! Δεν είχε κοιτάξει προτού μπει.

Οι δύο άντρες αμέσως στράφηκαν να τον ατενίσουν. Τον έναν ο Ελπιδοφόρος τον ήξερε. Ήταν ο Μάξιμος, ένας λοχαγός του Παντοκρατορικού Στρατού.

«Στίβεν;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο Μάξιμος· γιατί, φυσικά, γνώριζε τον Ελπιδοφόρο μόνο με το παλιό του όνομα. Και κατά πάσα πιθανότητα πίστευε ότι ο Στίβεν Νέλκος είχε δολοφονήσει την ερωμένη του, την Αγγελική Έμφωτη, η οποία ήταν και προσωπική φίλη της Παντοκράτειρας – μια υπόθεση που είχε, τελικά, οδηγήσει τον Στίβεν στην υπόγεια ζωή που έκανε τώρα, και τον είχε μεταμορφώσει στον Ελπιδοφόρο: έναν πράκτορα του Ελκράσ'ναρχ.

Αλλά όχι πια.

Υψώνοντας το πιστόλι του – ακόμα ρυθμισμένο στην αναισθητοποίηση – πυροβόλησε. Η ενεργειακή ριπή τράνταξε τον Μάξιμο, κάνοντάς τον να πέσει απ' την καρέκλα του και να σωριαστεί στο πάτωμα.

Ο άλλος άντρας (που φορούσε στολή ανθυπολοχαγού) πετάχτηκε όρθιος, τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη του– Μια φωτεινή ρομφαία διέλυσε το κεφάλι του. Το ακέφαλο σώμα σωριάστηκε, σπαρτάρώντας για λίγο και καπνίζοντας από τον λαιμό.

Σκατά... σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. Στράφηκε στους Πειθαρχικούς. «Πρέπει να βρούμε τώρα άλλο δωμάτιο.» Το δωμάτιο που θα τοποθετούσε τη συσκευή έπρεπε να είναι άδειο, γιατί δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή των Υπερασπιστών εκεί. Δεν ήθελε να το ερευνήσουν.

Βγήκαν από την αίθουσα ψυχαγωγίας. Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τον χάρτη. Έβαλε το μυαλό του να δουλέψει γρήγορα. *Ναι, εδώ, σκέφτηκε βρίσκοντας ένα σημείο.*

Αναγκάστηκαν να καταστρέψουν ακόμα έναν τηλεοπτικό πομπό προτού φτάσουν στον καινούργιο προορισμό τους. Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε μια ξύλινη πόρτα και μπήκε στην αποθήκη ποτών. Κανένας δεν φαινόταν να είναι εδώ. Πάτησε τον διακόπτη στον τοίχο ανάβοντας το ενεργειακό φως. Κοίταξε το μέρος προσεχτικά, ψάχνοντας να βρει το καλύτερο, το πιο κρυφό, σημείο για να τοποθετήσει τη συσκευή. Το βρήκε. Πίσω από μια θήκη για μπουκάλια. Έβγαλε κάμποσα ποτά από τη θέση τους και τ'άφησε παραδίπλα. Πήρε τη συσκευή μέσα από τα ρούχα του και την τοποθέτησε με προσοχή. Ύστερα, έβαλε πάλι τα ποτά στη θέση τους. Όλα ήταν εντάξει.

Αρκεί να καταφέρουμε να φύγουμε από δω, κιόλας.

4.

Η Ρία-Μία, η Αρχιέρεια του Κρόνου, καθόταν και μιλούσε με την Καλλιστώ, σε μια από τις αίθουσες του Παντοτινού Ανακτόρου. Στο τραπέζι ανάμεσά τους ήταν δυο πιατέλες με πρόχειρα φαγητά, ένα μπουκάλι Αργυρό Νεφέλωμα, και δυο ποτήρια με ψηλό πόδι. Η ώρα ήταν προχωρημένη, και η Ρία-Μία έπρεπε κανονικά να είχε φύγει προ πολλού. Αλλά της ήταν αδύνατον μ'αυτά που άκουγε από την Καλλιστώ. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η Φενίλδα είχε εξαφανιστεί έτσι απρόοπτα.

«Την απήγαγαν· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση,» είπε.

Η Καλλιστώ μόρφασε. «Ποιος να την απαγάγει; Γιατί;»

«Στα δωμάτιά της έγινε έρευνα;»

«Ναι. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο.»

«Είσαι σίγουρη ότι δε σου είπε τίποτα περίεργο προτού φύγει απ'το *Νυχτόσκαλο*;»

Η Καλλιστώ κούνησε το κεφάλι και τίναξε λίγη σταχτή απ'το τσιγάρο της στο τασάκι. «Όχι. Πήγε μόνο ν'απαντήσει σ'εκείνη την κλήση και, μετά, εξαφανίστηκε. Δεν ξέρω πού. Κανείς δεν φαίνεται να ξέρει.»

«Ποιος μπορεί να γνώριζε ότι θα ήταν στο *Νυχτόσκαλο*, ώστε να την καλέσει εκεί;» ρώτησε η Ρία, περνώντας το χέρι της μέσα στα καστανά σγουρά μαλλιά της για να τα κάνει πίσω. «Κάποιος εραστής, ίσως;»

«Δε νομίζω. Τα είχε χαλάσει με τον τελευταίο της. Επικοινωνήσαμε μαζί του, βέβαια, αλλά ισχυρίστηκε ότι δεν ήξερε τίποτα. Και τώρα που λείπει κι η Βάρμη, μαζί με την Παντοκράτειρα....»

«Ναι,» αναστέναξε η Ρία, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα. *Τι παράξενη υπόθεση... Η Φενίλδα να χαθεί έτσι;...* Τελευταία, βέβαια, η μάγισσα είχε αρχίσει να φέρεται περίεργα. Από τον γάμο της Αγαρίστης με τον Ορείχαλκο και ύστερα. Αλλά η Ρία δεν μπορούσε να είναι σίγουρη πως η εξαφάνισή της οφειλόταν σ' αυτό.

Συναγερμός αντήχησε, ξαφνικά, μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο.

Η Ρία συνοφρυώθηκε. Κοίταξε την Καλλιστώ ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνη καθώς σηκωνόταν όρθια. «Πρέπει, πάντως, νάναι σοβαρό.» Ο συναγερμός συνεχιζόταν.

Η Καλλιστώ βάδισε προς την έξοδο της μικρής αίθουσας, και η Ρία-Μία την ακολούθησε. Άνοιξαν την πόρτα και βγήκαν.

Η Αρχιέρεια του Κρόνου ρώτησε κάτι στρατιώτες που περνούσαν βιαστικά: «Τι συμβαίνει; Γιατί ο συναγερμός;»

«Κάποιος εισβολέας είναι μες στο Ανάκτορο, Παντόχρονη,» αποκρίθηκε ένας πολεμιστής, προφανώς αναγνωρίζοντάς την.

Εισβολέας; απόρησε η Ρία. Μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο;

5.

Ο Ελπιδοφόρος αναισθητοποίησε έναν ακόμα φρουρό, κατέστρεψε δύο ακόμα τηλεοπτικούς πομπούς· και μετά, άκουσε τον συναγερμό ν'αντηχεί, καθώς δεν ήταν πια μακριά από την πόρτα που θα τον οδηγούσε στα ακατοίκητα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου.

Σκατά!

Τώρα, το πράγμα θα αγρίευε, δίχως αμφιβολία.

Ρύθμισε το πιστόλι του στις κανονικές ριπές. Τράβηξε κι άλλο ένα πιστόλι από τη ζώνη του.

Βιαστικά βήματα ακούστηκαν πίσω απ' το συνεχόμενο *ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ* του συναγερμού. Παντοκρατορικοί στρατιώτες παρουσιάστηκαν, οπλισμένοι με κοντά τουφεκιά, ειδικά φτιαγμένα για συγκρούσεις σε στενούς χώρους.

Ο Ελπιδοφόρος πυροβόλησε και με τα δύο πιστόλια. Λευκές στολές βάφτηκαν κόκκινες καθώς κραυγές αντηχούσαν. Οι φωτεινές ρομφαίες του Άερ'θλαρ και της Άϊνιρ κινούνταν σαν ενεργειακά στοιχεία της

φύσης, μοιάζοντας ν'αψηφούν τελείως τον συμβατικό χώρο· κι ό,τι άγγιζαν αμέσως καταστρεφόταν ολοσχερώς. Παρ'όλ'αυτά – παραδόξως – οι Πειθαρχικοί του Κενού χειρίζονταν τα πανίσχυρα όπλα με χειρουργική ακρίβεια.

Οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας τράπηκαν σε άτακτη φυγή, πετώντας κάτω τα πυροβόλα τους, ουρλιάζοντας περίτρομοι. Ο Ελπιδοφόρος και οι φωτεινοί σύντροφοί του πέρασαν πάνω από τα κομμάτια των πιο άτυχων από αυτούς. Έτρεξαν – ή, μάλλον, εκείνος μόνο έτρεξε, αφού ο Άερ'θλαρ κι η Άινρι αιωρούνταν – προς την έξοδο που θα τους οδηγούσε στα ακατοίκητα μέρη του Ανακτόρου.

6.

Οι στρατιώτες τής είπαν να κλειστεί σε κάποιο δωμάτιο μέχρι να περάσει η κρίση, αλλά η Ρία-Μία δεν τους άκουσε. Βάδισε μέσα στους διαδρόμους του Ανακτόρου, και η Καλλιστώ την ακολούθησε, διστακτικά, φανερά φοβισμένη.

«Όποιοι κι αν είναι, δεν πρόκειται να καταφέρουν να μας πλησιάσουν,» της είπε η Αρχιέρεια, για να την καθησυχάσει. «Τόσοι στρατιώτες είναι γύρω μας.»

«Μα,» έκανε αδύναμα η Καλλιστώ, «αν κατόρθωσαν να μπουν στο Ανάκτορο....»

Η Ρία καταλάβαινε τον φόβο της. Κανείς δεν είχε ξανακουστεί να εισβάλλει εδώ και να προκαλεί καταστροφές. Αν επρόκειτο για αποστάτες, τότε το πρόβλημα μ'αυτούς ήταν πολύ πιο μεγάλο απ'ό,τι όλοι τους φαντάζονταν – ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε *τεράστια* δύναμη. Ωστόσο, η Ρία-Μία είπε στην Καλλιστώ: «Θα φάνηκαν τυχεροί,» προσπαθώντας να διατηρεί την ψυχραιμία της. Η περιέργειά της είχε υπερνικήσει τον φόβο της.

Λίγο παρακάτω, άκουσε φωνές από ένα δωμάτιο. Πλησίασε και μέσα είδε τον Λοχαγό Μάξιμο περιστοιχισμένο από στρατιώτες, και έκδηλα τρανταγμένο. Τα ξανθά του μαλλιά στέκονταν όρθια σαν ενέργεια να τον είχε χτυπήσει, τα μάτια του ήταν ασταθή, και μιλούσε με αλλόκοτα τραυλίσματα. Παραδίπλα, στο δάπεδο, ήταν πεσμένος ένας άλλος αξιωματικός. Ακέφαλος. Χωρίς αίματα γύρω του. Σαν κάτι να είχε κόψει το κεφάλι του καυτηριάζοντας αμέσως το τραύμα. Και όχι μόνο αυτό

αλλά είχε πάρει το κεφάλι κιόλας, γιατί δεν φαινόταν πουθενά τριγύρω.

Η Ρία-Μία μπήκε στην αίθουσα ψυχαγωγίας. «Μάξιμε!» είπε. «Είσαι καλά;»

«Ήταν – ήταν, ο, ο Στίβεν, Παντόχρονη,» της είπε αμέσως ο λοχαγός. «Μπήκε. Πυροβόλησε. Ενεργειακό όπλο.»

«Ποιος Στίβεν;»

«...Προδότης. Πήγε με – με, με αποστάτες–»

«Ποιος Στίβεν, Μάξιμε;» ρώτησε ξανά η Ρία, πλησιάζοντάς τον κι αγγίζοντας το μπράτσο του. «Και ηρέμησε. Κάθισε. Κάθισε.»

Ο Μάξιμος έγλειψε νευρικά τα χείλη του, κάθισε σε μια καρέκλα τρέμοντας. Η Ρία είπε στους στρατιώτες να φέρουν νερό, κι εκείνοι γέμισαν ένα ποτήρι και της το έδωσαν. Η Ρία το έδωσε στον λοχαγό, κι ο Μάξιμος ήπιε, διψασμένα.

«Ποιος Στίβεν;» τον ρώτησε, γι'ακόμα μια φορά, η Ρία-Μία, τραβώντας μια άλλη καρέκλα κοντά του και καθίζοντας, αγγίζοντας το χέρι του.

«Ο Στίβεν Νέλκος.» Η φωνή του ήταν τώρα καλύτερη.

Αδύνατον! Αυτός είχε εξαφανιστεί μετά τη δολοφονία της Αγγελικής. Πολλοί, μάλιστα, ήταν πια πεπεισμένοι ότι εκείνος την είχε σκοτώσει, παρότι ήταν ερωμένη του. «Ο ταγματάρχης; Ο Στίβεν Νέλκος που είχε χαθεί;»

Ο Μάξιμος κατένευσε. «Ναι. Αυτός.» Τα ορθωμένα μαλλιά του είχαν αρχίσει να πέφτουν.

«Και ποιος πήρε το κεφάλι αυτού;» Η Ρία έδειξε το ακέφαλο πτώμα.

Ο Μάξιμος ατένισε τον νεκρό με τρόπο στα μάτια, και απορία, σύγχυση, συγχρόνως. «Δε... δεν ξέρω.»

7.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε στα λαβυρινθώδη ακατοίκητα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου, και δεν άργησε να συναντήσει στρατιώτες που είχαν ειδοποιηθεί, αναμφίβολα, μέσω τηλεπικοινωνιακών πομπών. Δεν ήταν πολλοί. Οι Πειθαρχικοί του Κενού τούς ξεπάστρεψαν προτού προλάβουν να σηκώσουν τα όπλα τους. Οι ολόλευκες φωτεινές ρομφαίες ήταν αφάνταστα γρήγορες: το πιο τρομερό όπλο που είχε αντι-

κρίσει ο Ελπιδοφόρος. Ή, ίσως, το ίδιο τρομερό με τα όπλα των Υπερασπιστών.

Οι Παντοκρατορικοί, δυστυχώς, πρόλαβαν να ουρλιάξουν προτού πεθάνουν όλοι· έτσι, ο Ελπιδοφόρος δεν παραξευήτηκε που, λίγο παρακάτω, άκουσε άλλα βήματα να έρχονται. Εκείνος, όμως, γνώριζε ετούτα τα μέρη καλύτερα από αυτούς, κι έστριψε ώστε να τους αποφύγει. Η κίνησή του πέτυχε· τους είδε να περνάνε από δίπλα χωρίς να τον αντιλαμβάνονται. Και μαζί τους ήταν ο Σκοτ Θάμρω.

Καλύτερα, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Δε θα ήθελα να τον σκοτώσω.* Στην Ταρασμάλθη είχε κάνει το παν για να τον κρατήσει ζωντανό – και αυτόν και τους υπόλοιπους εκείνης της ομάδας – τον θεωρούσε σύντροφό του, στρατιώτη του: κι ένας ταγματάρχης πάντα ενδιαφέρεται για τους στρατιώτες του, όσο περίεργοι κι αν είναι.

Ο Ελπιδοφόρος χάθηκε μέσα στους λαβυρίνθους του Παντοτινού Ανακτόρου, μαζί με τους Πειθαρχικούς του Κενού, αποφεύγοντας δρόμους που παλιά σύχναζε ώστε να αποφύγει και τυχόν παγίδες του Ελκράσ'ναρχ.

8.

Άπαντες στράφηκαν, ξαφνιασμένοι.

Στην είσοδο της αίθουσας στεκόταν μια μορφή που έπιανε ολόκληρο το κατώφλι. Μια ψηλή ανθρωπόμορφη φιγούρα ντυμένη με βαριά πανοπλία που ήταν κατάμαυρη αλλά έκανε αργυρές και πορφυρές ανταύγειες, σαν να ήταν καμωμένη από κάποιο άγνωστο, παράξενο υλικό ή από ενέργεια. Το κεφάλι της φιγούρας έκρυβε ένα κλειστό κράνος, παρόμοιας κατασκευής με την υπόλοιπη πανοπλία.

Ένας από τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας.

Οι στρατιώτες παραμέρισαν, ορισμένοι απ'αυτούς παραπατώντας λιγάκι. Όλοι τους φοβόνταν τους Υπερασπιστές.

Η Ρία-Μία σηκώθηκε όρθια. Η Καλλιστώ ήρθε και στάθηκε πίσω της. Ο Μάξιμος παρέμεινε καθισμένος, πολύ σοκαρισμένος για ν'αντιδράσει.

«*Τι σημαίνει αυτό;*» ρώτησε η απόκοσμη φωνή του Υπερασπιστή. Το χέρι του έδειχνε το ακέφαλο κουφάρι στο δάπεδο.

«Δεν ξέρουμε ακόμα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας στρατιώτης.

Η Ρία όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Υπερασπιστής προκαλούσε και σ'εκείνη έναν κάποιο φόβο, αλλά βρήκε το θάρρος να ρωτήσει: «Τι, ε... τι μπορεί να τον σκότωσε με... με αυτό τον τρόπο;» Η Αρχιέρεια του Κρόνου και να μιλά έτσι, σαν λακές, μπροστά σ'αυτή τη μυστηριώδη οντότητα... Δε θα μπορούσε εύκολα να το συγχωρέσει στον εαυτό της.

«*Κάτι τέτοιο,*» αποκρίθηκε ο Υπερασπιστής. Το χέρι του μετατράπηκε σε μαύρη φωτιά που μέσα της διακρίνονταν πορφυρές και αργυρές γλώσσες. Η φωτιά τινάχτηκε, χτυπώντας τον ακέφαλο νεκρό και διαλύοντας το σώμα του τελείως.

Η Ρία άκουσε την Καλλιστώ ν'αναφωνεί πίσω της, όπως επίσης και κανένα-δυο από τους στρατιώτες. Η ίδια έμεινε σιωπηλή, αλλά ένιωθε τις τρίχες της να έχουν σηκωθεί σαν κι εκείνη να είχε χτυπηθεί από ενεργειακό όπλο όπως ο Μάξιμος. Ξεροκατάπιε.

Οι αργυρές και οι ποφυρές ανταύγειες πάνω στη μαύρη μορφή του Υπερασπιστή φάνηκαν να πάλλονται... φανερώνοντας τι; Θυμό; Ανησυχία; Φόβο, ίσως; Ό,τι κι αν ήταν, η Ρία ήξερε ότι εκείνη όφειλε να αισθανθεί τουλάχιστον ανησυχία· και την αισθάνθηκε, σαν πέτρα μέσα στο στομάχι της.

Ο Υπερασπιστής στράφηκε και έφυγε, χωρίς άλλες κουβέντες.

Φηνάρκια

1.

Μέσα στο όχημα, η Αλιζέτ σχεδίαζε έναν πρόχειρο χάρτη επάνω στα γόνατά της, με χαρτί και στιλογράφο.

«Ζωγράφος είσαι,» σχολίασε ο Πολ.

«Σιωπή εσύ,» μούγκρισε η Ανταρλίδα.

«Δεν είπα τίποτα κακό. Δεν την ενόχλησα. Σ'ενόχλησα, Αλιζέτ;»

«Όχι.» Τελειώνοντας με τον χάρτη της, τους είπε: «Κάπως έτσι θα είναι τα πράγματα στη δίοδο, αν τίποτα δεν έχει αλλάξει.»

«Και λοιπόν;» ρώτησε η Ανταρλίδα, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Μην κρύβοντας την καχυποψία της για την άλλη Μαύρη Δράκαινα.

«Εδώ,» η Αλιζέτ έδειξε ένα κουτάκι επάνω στον χάρτη της, «είναι το ενεργειακό κέντρο τους, όπου έχουν όλες τις ενεργειακές φιάλες που τους χρειάζονται, και απ'όπου τροφοδοτούν όλα τ'άλλα σημεία. Υπάρχουν καλώδια που ξεκινούν από αυτό το μικρό οίκημα και πηγαίνουν....» Ζωγράφησε κάτι γραμμές προς διάφορες κατευθύνσεις. «Αλλά είναι υπόγεια: περνάνε κάτω από το έδαφος, δεν τα βλέπεις. Μια απ'αυτές τις γραμμές φτάνει κι εδώ.» Συνέχισε μία γραμμή ώσπου έφτασε σ'έναν κύκλο. «Κι από εδώ, πηγαίνει εδώ.» Συνέχισε κι άλλο τη γραμμή, φτάνοντάς την σ'έναν δεύτερο κύκλο, αντίκρυ στον προηγούμενο. «Αυτά τα δύο στρογγυλά είναι πύργοι επίβλεψης, και βρίσκονται εκεί που βρίσκονται για να μπορεί να κατεβεί ανάμεσά τους ένα κιγκλίδωμα και να κλείσει την πρόσβαση προς τη διαστασιακή δίοδο όταν οι φρουροί το κρίνουν απαραίτητο. Για να κινηθεί το κιγκλίδωμα χρειάζεται ενέργεια· γι'αυτό κιόλας τα καλώδια φτάνουν ως εδώ.

»Για να περάσουμε με τη λιγότερη δυνατή φασαρία (που σημαίνει, βέβαια, ότι θα πέσουν και μερικές σφαίρες), πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να κάνουμε το εξής: Θα εισβάλουμε, απαρατήρητοι, στο ενεργειακό κέντρο· θα το σαμποτάρουμε έτσι ώστε να κοπεί η παροχή ενέργειας στο κιγκλίδωμα και μόνο, για να μην καταλάβουν οι φρουροί ότι κάτι έχει συμβεί· και θα τρέξουμε με το όχημά μας προς τη δίοδο. Η πρώτη αντίδραση των φρουρών θα είναι να κλείσουν το κιγκλίδωμα. Δε θα μπορέσουν να το κάνουν, ασφαλώς, και αυτό θα μας δώσει το

πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Πυροβολισμοί εννοείται ότι θα πέσουν, όπως είπα, αλλά, δεδομένης της θωράκισης του οχήματός μας, αμφιβάλλω ότι θα αποδειχτούν αρκετοί για να μας σταματήσουν.»

Η Αλιζέτ τούς κοίταξε έναν-έναν, περιμένοντας την αντίδρασή τους.

«Καλό είναι,» είπε ο Πολ.

Ο Τάμπριελ ένευσε. «Έτσι φαίνεται.»

Η Ανταρλίδα ρώτησε: «Ποιος θα πάει να σαμποτάρει το ενεργειακό κέντρο;»

«Θα πρότεινα τον εαυτό μου,» είπε η Αλιζέτ, «αν μπορούσα να απομακρυνθώ από εσάς...» Άγγιξε το φερίλιο βραχιόλι στον καρπό της.

«Ούτε που να το σκέφτεσαι,» είπε η Ανταρλίδα.

«Τι νομίζεις ότι θα κάνω; Θα πάω να σας προδώσω στους φρουρούς της διόδου, και θα τους οδηγήσω εναντίον σας;»

«Πολύ πιθανόν. Τι θα σε σταματήσει;»

Τίποτα, σκέφτηκε η Αλιζέτ, αλλά δεν μίλησε. Ό,τι και να έλεγε στην Ανταρλίδα, δεν θα την έπειθε ούτως ή άλλως. Κι επιπλέον, ίσως η Ανταρλίδα να είχε δίκιο – *ίσως να τους προδώσω με την πρώτη ευκαιρία. Γιατί όχι; Τι θα με σταματήσει;*

Τίποτα.

Εκτός από την περιέργειά της, πιθανώς, γι' αυτόν τον παράξενο δαίμονα, τον Ελκράσ'ναρχ...

Ούτε κι η ίδια δεν ήταν βέβαιη. Όχι απόλυτα.

«Θα πας εσύ, λοιπόν;» ρώτησε ο Πολ την Ανταρλίδα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη δίχως να διστάσει. Ήταν η πιο κατάλληλη μετά από την Αλιζέτ.

«Νομίζω,» είπε η Αλιζέτ, «πως θα ήταν καλύτερα να έρθω μαζί σου. Για να βεβαιωθούμε ότι θα σαμποτάρουμε το ενεργειακό κέντρο σωστά. Ένα λάθος αν γίνει, οι φρουροί θα καταλάβουν ότι κάποιος έπαιξε με το σύστημα ενέργειας και θα πάνε να δουν τι συμβαίνει. Κι επίσης, εννοείται ότι θα ετοιμαστούν αμέσως για να δεχτούν επίθεση – πράγμα το οποίο δεν θα μας ευνοήσει.»

«Τι λες, Ανταρλίδα;» ρώτησε ο Τάμπριελ ατενίζοντάς την.

Η Ανταρλίδα φοβόταν ότι η Αλιζέτ πιθανώς να είχε κάποιο σχέδιο κατά νου ώστε να δραπετεύσει: πιθανώς όλα τούτα να ήταν μια παγίδα μέσα στην οποία προσπαθούσε η Σκοτεινή Βασίλισσα να τους ρίξει. Θα ήταν, ασφαλώς, δεμένη με την Ανταρλίδα μέσω του φερίλιου βρα-

χιολιού· δεν θα μπορούσε να απομακρυνθεί απ' αυτήν· κι αν εκείνη την έβλεπε να κάνει τίποτα ύποπτο, θα μπορούσε εύκολα να την τραντάξει με ενέργεια, αναισθητοποιώντας την. Παρ' όλ' αυτά, η Ανταρλίδα δεν το θεωρούσε κι απίθανο η Αλιζέτ να κατόρθωνε κάπως να την αδρανοποιήσει και να της πάρει τη συσκευή ελέγχου...

Ήταν ρίσκο.

Αλλά η Αλιζέτ, όφειλε να παραδεχτεί η Ανταρλίδα, δεν είχε τελείως άδικο σ' αυτό που έλεγε για το σαμποτάζ... Και ποιος άλλος εκτός από τις δύο Μαύρες Δράκαινες ήταν πιο ικανός για να αναλάβει τούτη την αποστολή; Ο Τάμπριελ, όχι. Ούτε ο Πολ. Και οι Ιεράρχες μπορεί να ήξεραν πώς να μάχονται στη Νόρχακ, μπορεί ορισμένοι απ' αυτούς να ήταν ακόμα και καλοί κατάσκοποι, μα για να σαμποτάρουν ένα ενεργειακό κέντρο μάλλον δεν γνώριζαν τίποτα πέρα από τα πιο βασικά – όπως ότι αν πυροβολήσεις τις ενεργειακές φιάλες θα ανατιναχτούν.

Η Ανταρλίδα έστρεψε το βλέμμα της στην Αλιζέτ. «Θα φοράς το βραχιόλι.»

«Φυσικά.» Τα γκρίζα μάτια της Σκοτεινής Βασίλισσας την ατένιζαν ψύχραιμα.

Αλλά ούτε κι η Ανταρλίδα έδειχνε ανήσυχη. «Εντάξει, τότε. Μπορούμε να το δοκιμάσουμε. Και θα έρθει κι ένας Ιεράρχης μαζί μας. Όποιος θέλει.» Σα να έλεγε στην Αλιζέτ: *Ο Τάμπριελ θα μας παρακολουθεί. Αν επιχειρήσεις κάτι, θα το μάθει στιγμιαία.*

Η Σκοτεινή Βασίλισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει. Αν και δύο εισβάλουν πιο εύκολα απ' ό,τι τρεις.»

2.

Βρίσκονταν ακόμα στις βόρειες ακτές του Ωκεανού, όμως. Όχι πολύ μακριά από τη διαστασιακή δίοδο για Βίηλ, αλλά ούτε και πολύ κοντά. Είχαν κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα να ταξιδέψουν. Και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν ενώ το όχημά τους είχε τη μορφή τετράκυκλου. Πέρασαν από τους πρόποδες βουνών, κοντά από δάση, και μακριά από μικρές πόλεις. Από απόσταση, είδαν μια μάχη να γίνεται. Δύο μικροί στρατοί συγκρούονταν, και ο ένας πρέπει να αποτελείτο από Παντοκρατορικούς. Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας είχαν αρχίσει εδώ και καιρό να έχουν προβλήματα στη Φεηνάρκια· οι κάτοικοι της διάστασης, ανήμεροι εκ φύσης τους, επαναστατούσαν. Ο Τάμπριελ και οι σύ-

ντροφοί του, όμως, δεν μπορούσαν τώρα να δώσουν σημασία σε μια τέτοια σύγκρουση· όχι όταν ο σκοπός τους ήταν να φτάσουν στη Βίηλ.

Τρεισήμισι ώρες αφότου είχαν, το πρωί, ξεκινήσει από τις βόρειες ακτές του Ωκεανού, έφτασαν σ'έναν μεγάλο λιθόστρωτο δρόμο – ο μοναδικός που είχαν αντικρίσει από τότε που ήρθαν στη Φεηνάρκια. «Η δημοσιά που ενώνει την Έλγκοροβ και την Κάρνατεβ,» είπε ο Τάμπριελ, που τώρα είχε βγει από το ενεργειακό κέντρο του οχήματος για να ξεκουραστεί. «Ξεκινά από τη μια πόλη και καταλήγει στην άλλη. Μπορεί σ'εσάς να μη φαίνεται τίποτα σπουδαίο αλλά, για τη Φεηνάρκια, ένας τέτοιος δρόμος αποτελεί ιδιαίτερο αξιοθέατο.

»Θα αποφύγουμε την Έλγκοροβ, φυσικά,» πρόσθεσε, μετά, καθώς έτρωγαν, καθισμένοι στην πλαγιά ενός λόφου. Το όχημά τους ήταν σταματημένο πίσω από τον λόφο, για να μην τύχει και το πάρει το τηλεσκόπιο κανενός Παντοκρατορικού. Το είχαν, επίσης, καλύψει με βλάστηση: φυλλωσιές και κλαδιά που είχαν κόψει από τα τοπικά αειθαλή δέντρα. «Η Παντοκράτειρα την κρατά γερά υπό τον έλεγχό της, και αναμφίβολα με ψάχνουν εκεί.»

Ο Πολ ρώτησε: «Στην Έλγκοροβ δεν έχουν οι Δεσμοφύλακες την έδρα τους;»

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ.

«Θα έχεις, λοιπόν, παλιούς φίλους εκεί, ε;»

«Είναι, πράγματι, κάποιοι άνθρωποι που θα ήθελα να δω. Αλλά όχι τώρα.»

Το απόγευμα, επιβιβάστηκαν πάλι στο όχημά τους και, με κάθε επιφύλαξη, πέρασαν στην αντικρινή μεριά της μεγάλης δημοσιάς, μπαίνοντας στα βουνά και κατευθυνόμενοι βόρεια, προς τη διαστασιακή δίοδο για Βίηλ. Απόμακρα, εντόπισαν κάτι να τους παρακολουθεί. Και πρέπει να ήταν τεράστιο, γιατί έμοιαζε να πηδά από βουνοκορφή σε βουνοκορφή. Ένα μαύρο, ομιχλώδες πλάσμα, ανθρωπόμορφο σε γενικές γραμμές αλλά έχοντας ουρά κιόλας. Το κεφάλι του ήταν κάτι το ακατονόμαστο, πλατύ και μακρύ. Θύμιζε την κεφαλή αλόγου, ίσως, ή ερπετού. Παραδόξως, με τα κιάλια δεν μπορούσαν να διακρίνουν το παράξενο πλάσμα και πολύ καλύτερα, σαν μια αύρα να το κάλυπτε.

Όταν ρώτησαν τον Τάμπριελ (ο οποίος ήταν στο ενεργειακό κέντρο, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως) γι'αυτό, εκείνος τούς αποκρίθηκε: «Αγνοήστε τον και θα σας αγνοήσει. Ένας θεός είναι. Ο Χο-

ρευτής των Ορέων, μάλλον, έτσι όπως μου τον περιγράφετε. Σ'αυτές τις περιοχές τριγυρίζει, συνήθως.»

Μετά από κανένα μισάωρο (κι ενώ ο Χορευτής των Ορέων ακόμα τους παρακολουθούσε) αναγκάστηκαν να μεταμορφώσουν το όχημά τους σε τετράποδο, γιατί τα βουνά ήταν τώρα πολύ απόκρημνα για να μπορούν να τα διασχίσουν με τους τροχούς. Το ταξίδι τους έγινε πιο αργά, αλλά και πιο ασφαλές.

Η νύχτα, σιγά-σιγά, ήρθε.

Ο Χορευτής των Ορέων τούς εγκατέλειψε.

3.

Η Αλιζέτ κοίταζε με τα κιάλια, στεκόμενη πάνω σ'έναν βράχο. Ο αέρας, παγερός εδώ στα βουνά, έκανε την κάπα ν'ανεμίζει γύρω της. «Ναι,» είπε η Σκοτεινή Βασίλισσα, «τα πράγματα φαίνεται να είναι όπως τα θυμάμαι.»

Αντίκρυ της, και από κάτω, ήταν το μικρό Παντοκρατορικό στρατόπεδο που φρουρούσε τη διαστασιακή δίοδο, μέσα σ'ένα πέρασμα των βουνών. Πέτρινα οικήματα και δύο μεταλλικοί πύργοι επίβλεψης, ο ένας απέναντι στον άλλο, χωρίς τώρα το κιγκλίδωμα να είναι κλειστό ανάμεσά τους. Στο τέλος του περάσματος φαινόταν μονάχα ο νυχτερινός ουρανός, να τρεμοπαίζει όπως το νερό που ένας ελαφρύς αέρας φυσά από πάνω του. Δε χρειαζόταν να ξέρεις ότι αυτή ήταν η διαστασιακή δίοδος για να καταλάβεις ότι κάτι το ασυνήθιστο συνέβαινε εκεί. Εκτός απ'το αλλόκοτο τρεμόπαιγμα, κανονικά θα έπρεπε να φαίνεται και το ορεινό τοπίο στο τέλος του περάσματος, όχι μόνο ουρανός.

«Ξεκινάμε, λοιπόν;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

Η Αλιζέτ κατέβασε τα κιάλια της και πήδησε από τον βράχο. «Μόλις είσαι έτοιμη.»

«Έτοιμη είμαι.» Η Ανταρλίδα κοίταξε τους Ιεράρχες. «Ποιος από εσάς θα έρθει μαζί μας;»

«Εγώ,» είπε ο Όρνιφιμ.

Ο Τάμπριελ ένευσε, δείχνοντας να συμφωνεί με την απόφαση.

«Να είστε φρόνιμες,» είπε ο Πολ.

Η Ανταρλίδα τον αγνόησε, κάνοντας νόημα στην Αλιζέτ και στον Όρνιφιμ να την ακολουθήσουν. Πίσω τους, ο Τάμπριελ ήρθε σε επαφή με

τον Μεγάλο Ιεράρχη μέσα στην πορφυρή σφαίρα του ραβδιού του: και τώρα, ό,τι αντιλαμβανόταν ο Όρνιφιμ (και οι υπόλοιποι Ιεράρχες) το αντιλαμβανόταν κι εκείνος.

Η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, και ο Όρνιφιμ κατέβηκαν προσεχτικά προς το Παντοκρατορικό στρατόπεδο, με τη νύχτα να τους προσφέρει κάλυψη. Οι δύο γυναίκες οδηγούσαν και ο Ιεράρχης μιμείτο τις κινήσεις τους. Δεν ήταν κακός, παρατήρησε η Ανταρλίδα, μα σίγουρα δεν ήταν εκπαιδευμένος και σαν Μαύρη Δράκαινα. Δεν αφιέρωσε περισσότερη σκέψη σ'αυτόν, γιατί έπρεπε να έχει τις αισθήσεις της εστιασμένες, συγχρόνως, σε δύο πράγματα: στους Παντοκρατορικούς φρουρούς της διόδου, και στην Αλιζέτ. Ακόμα δεν ήταν πεπεισμένη ότι η Σκοτεινή Βασίλισσα δεν είχε προτείνει αυτή την επιχείρηση προκειμένου να ξεφύγει κάπως από την αιχμαλωσία της.

Ο Τάμπριελ την εμπιστεύεται πολύ περισσότερο απ'ό,τι πρέπει.

Αλλά, απ'την άλλη, καλύτερα να τη δοκιμάσουμε εδώ παρά κάπου αλλού που τα πράγματα πιθανώς να είναι ακόμα πιο επικίνδυνα...

Βρίσκονταν κοντά στο μικρό στρατόπεδο πλέον, κρυμμένοι ανάμεσα σε ψηλούς βράχους και αιθιαλή βλάστηση. Η νυχτερινή ησυχία απλωνόταν γύρω τους. Τα ενεργειακά φώτα από τα πέτρινα οικήματα και από τους μεταλλικούς πύργους έσχιζαν τα σκοτάδια – και τύφλωναν αυτούς που ήταν κοντά τους: πράγμα που βόλεψε την Ανταρλίδα, την Αλιζέτ, και τον Όρνιφιμ.

«Εκεί,» η Σκοτεινή Βασίλισσα έδειξε, «είναι το ενεργειακό κέντρο. Το μόνο που χρειάζεται είναι να περάσουμε τους δύο φρουρούς και μετά να γλιστρήσουμε ήσυχα ανάμεσα στα οικήματα.»

Η Ανταρλίδα ένευσε. Κοίταξε τον Όρνιφιμ. Εκείνος είπε: «Εντάξει.» Δεν έμοιαζε να έχει πρόβλημα. Το βλέμμα του ήταν παρατηρητικό και πονηρό, όπως πάντα.

Έμειναν ακίνητοι για λίγο, παρακολουθώντας τις κινήσεις των φρουρών. Παρατηρώντας πότε πήγαιναν και πότε έρχονταν. Εντοπίζοντας τον ρυθμό τους. Μετά, την κατάλληλη στιγμή, η Αλιζέτ έκανε νόημα στην Ανταρλίδα και βγήκαν από την κάλυψη του σκοταδιού, τρέχοντας προς το μικρό στρατόπεδο. Χωρίς οι φρουροί να τους καταλάβουν γλίστρησαν ανάμεσα στα οικήματα, και τώρα η Αλιζέτ οδηγούσε καθώς κινούνταν κοντά στους πέτρινους τοίχους, προσέχοντας μη βρεθούν αναπάντεχα πρόσωπο με πρόσωπο με κανέναν στρατιώτη

της Παντοκράτειρας. Δεν ήθελαν να γίνει η παραμικρή φασαρία, για να είναι όσο το δυνατόν μεγαλύτερο το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού μετά, όταν θα ορμούσαν προς τη δίοδο, μέσα στο όχημά τους.

Η είσοδος του οικήματος όπου στεγαζόταν το ενεργειακό κέντρο του στρατοπέδου δεν ήταν αφύλακτη. Ένας στρατιώτης στεκόταν εκεί, με το τουφέκι του αγκαλιά. *Αδύνατον αυτόν να τον προσπεράσουμε*, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, και είδε ότι κι η Αλιζέτ πρέπει να είχε κάνει ακριβώς την ίδια σκέψη, γιατί της έγνεψε να ετοιμαστούν.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα απομακρύνθηκε, για να ζυγώσει το οίκημα του ενεργειακού κέντρου από την άλλη μεριά. Η Ανταρλίδα προσάρμοσε ένα βέλος στη μικρή βαλλίστρα της.

Μια βαλλίστρα ήταν πάντοτε προτιμότερη από οποιοδήποτε πυροβόλο, σε αποστολές όπου η ησυχία μετρούσε. Ακόμα κι οι σιγαστήρες δεν φίμωναν τελείως τα πυροβόλα· απλά το έκαναν δυσκολότερο να εντοπίσει κανείς τη ριπή από μεγάλες αποστάσεις. Σε μικρούς χώρους δεν πρόσφεραν και κανένα σπουδαίο πλεονέκτημα.

Η Ανταρλίδα είδε ότι η Αλιζέτ ήταν στη σωστή θέση. Ύψωσε τη βαλλίστρα, σημάδεψε, και πάτησε τη σκανδάλη. Το βέλος καρφώθηκε στον λαιμό του φρουρού. Εκείνος παραπάτησε, σαστισμένος. Η Αλιζέτ πετάχτηκε πίσω του και του έκλεισε το στόμα με το ένα χέρι, ενώ τον τραβούσε μέσα στο σκοτάδι με το άλλο. Ψίθυρος δεν ακούστηκε. Ο ήχος των ποδιών της Σκοτεινής Βασίλισσας και του φρουρού κρύφτηκε από το σφύριγμα του ανέμου των βουνών.

Η Ανταρλίδα και ο Όρνιφιμ μπήκαν στο ενεργειακό κέντρο, και η Αλιζέτ αμέσως τους ακολούθησε. Κανένας δεν βρισκόταν, τέτοια ώρα, εδώ. Ολόκληρο το οίκημα ήταν ένα δωμάτιο, γεμάτο με ενεργειακές φιάλες, καλωδιώσεις, και ρυθμιστικά συστήματα.

«Προσοχή τώρα,» είπε η Αλιζέτ, καθώς η Ανταρλίδα κοιτούσε μια κονσόλα. «Προσοχή. Δε θέλουμε να διακόψουμε τελείως την ενεργειακή ροή προς τους πύργους επίβλεψης, γιατί, αν το κάνουμε αυτό, θα σβήσουν και οι λάμπες μέσα τους, και οι φρουροί θα καταλάβουν ότι κάτι συμβαίνει. Θέλουμε μόνο να *μειώσουμε* την ενεργειακή ροή, ώστε οι λάμπες να παραμείνουν αναμμένες αλλά να μην υπάρχει αρκετή δύναμη για να κλείσει αυτόματα το κιγκλίδωμα.»

«Θα το κάνεις εσύ;»

«Εκτός αν επιμένεις να το κάνεις εσύ.»

Η Ανταρλίδα δεν επέμεινε. Η Αλιζέτ πρέπει να ήξερε ακριβώς πώς λειτουργούσε αυτό το σύστημα· πρέπει, παλιότερα, να είχε ξαναπεράσει από εδώ για κάποιον λόγο. Άλλωστε, η Βίηλ ήταν η πατρίδα της. «Κάντο.»

Η Αλιζέτ πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα και γύρισε, με προσοχή, έναν διακόπτη.

Με τις άκριες των ματιών της, η Ανταρλίδα είδε ότι ο Όρνιφιμ φυλούσε την είσοδο του μικρού οικήματος, κρατώντας έτοιμη μια βαλλίστρα σαν τη δική της. *Αν, όμως, έρθει τώρα κάποιος εδώ, την έχουμε άσχημα ούτως ή άλλως. Η δουλειά μας θα πάει χαμένη.*

Η Αλιζέτ είπε: «Εντάξει.»

«Είσαι σίγουρη ότι το τακτοποιήσες;»

«Ναι. Δώσε μου τώρα ένα ξιφίδιο.» Ακόμα δεν της είχαν επιτρέψει να κουβαλά όπλα.

Η Ανταρλίδα δίστασε.

«Για να σαμποτάρω την κονσόλα,» εξήγησε η Αλιζέτ.

Η Ανταρλίδα τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα της και το κράτησε από την αιχμή, προτείνοντας το манίκι. Η Αλιζέτ πήρε το όπλο και, χρησιμοποιώντας το επιδέξια, χάλασε την κονσόλα, έτσι ώστε να μη λειτουργούν τα πλήκτρα και οι διακόπτες – να μη μπορούν οι φρουροί εύκολα να ξαναρυθμίσουν την ενεργειακή ροή.

«Πάμε τώρα,» είπε, επιστρέφοντας το όπλο στην Ανταρλίδα.

4.

Ακριβώς όπως το είχα «δει», παρατήρησε ο Τάμπριελ κοιτάζοντας μέσα από τα μάτια του Όρνιφιμ, καθώς ο Ιεράρχης είχε γυρίσει για μια στιγμή ώστε να ρίξει μια ματιά στην Ανταρλίδα και στην Αλιζέτ. Ακριβώς έτσι ήταν.

Η Αλιζέτ να κρατά ένα ξιφίδιο από την αιχμή και να τείνει τη λαβή προς την Ανταρλίδα, ενώ πίσω τους ήταν κάποιο μηχανικό σύστημα – ακόμα μια εικόνα απ'αυτές που έβρισκε ο Τάμπριελ στο μυαλό του είχε γίνει πραγματικότητα. Ήταν, λοιπόν, σωστή η επιλογή του να ζητήσει από την Αλιζέτ να τους βοηθήσει να περάσουν τη διαστασιακή δίοδο...

Ο Τάμπριελ τούς περίμενε να επιστρέψουν, καθισμένος σ'έναν βράχο κοντά στο τετράποδο όχημά τους. Ο Πολ στεκόταν παραδίπλα, καπνίζοντας.

Η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, και ο Όρνιφιμ δεν άργησαν να έρθουν, βγαίνοντας από το Παντοκρατορικό στρατόπεδο χωρίς δυσκολία και γλιστρώντας μέσα στο νυχτερινό ορεινό τοπίο.

«Είμαστε έτοιμοι,» είπε η Ανταρλίδα, «και καλύτερα να ξεκινήσουμε αμέσως, γιατί αργά ή γρήγορα θα βρουν εκείνο τον σκοτωμένο φρουρό.»

Ο Τάμπριελ κατένευσε καθώς σηκωνόταν όρθιος, διακόπτοντας την επαφή του με τον Μεγάλο Ιεράρχη.

«Σκοτώσατε φρουρό;» είπε ο Πολ. «Νόμιζα πως είχατε κατά νου να αποφύγετε τους φρουρούς.»

«Αυτό είχαμε κατά νου,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα, «αλλά ο συγκεκριμένος στεκόταν στο δρόμο μας.»

Ανέβηκαν στο τετράποδο όχημά τους και ο Τάμπριελ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο, υφαίνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Η Ανταρλίδα έπιασε το τιμόνι και οδήγησε προς ένα σημείο όπου θα μπορούσαν να κατεβούν χρησιμοποιώντας τροχούς, γιατί έπρεπε να περάσουν τη δίοδο με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ταχύτητα. Όταν έφτασε εκεί όπου ήθελε, η Ανταρλίδα είπε στον Τάμπριελ να μεταμορφώσει το όχημά τους, κι εκείνος, χρησιμοποιώντας το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, το μετέτρεψε σε τροχοφόρο.

Η Ανταρλίδα άπτησε το πετάλι, και οι μεταλλικοί τροχοί γρύλισαν καθώς κατέβαιναν την πλαγιά τσακίζοντας μικρά δέντρα και θάμνους από κάτω τους.

Η αναστάτωση στο μικρό στρατόπεδο ήταν φανερή. Μια σειρά να ηχούσε τώρα μέσα στη νύχτα, και λευκοντυμένοι στρατιώτες έτρεχαν. Η Ανταρλίδα έστριψε, επιταχύνοντας, κατευθυνόμενη προς τον παλλόμενο νυχτερινό ουρανό της διαστασιακής διόδου. Πυροβολισμοί αντήχησαν από δεξιά κι αριστερά, κάννες φάνηκαν να φωτίζουν, σφαίρες ακούστηκαν να εξοστρακίζονται πάνω στη θωράκιση του οχήματος. Στους δύο μεταλλικούς πύργους επίβλεψης, το κιγκλίδωμα πάλευε να κινηθεί μα είχε φανερή δυσκολία. Η ενεργειακή ροή δεν ήταν αρκετά δυνατή.

Η Αλιζέτ έκανε τη δουλειά της καλά, παρατήρησε η Ανταρλίδα. Και δεν μας πρόδωσε.

Αυτό, βέβαια, δεν σήμαινε ότι τώρα μπορούσε, ξαφνικά, ν'αρχίσει να την εμπιστεύεται.

Το πόδι της είχε σανιδώσει το πετάλι. Τα χέρια της κρατούσαν σταθερά το τιμόνι. Το όχημα πέρασε ανάμεσα από τους δύο πύργους επίβλεψης, ενώ πυροβολισμοί έρχονταν από παντού, βούτηξε μέσα στη διαστασιακή δίοδο–

Η πραγματικότητα της Φεηνάρκια έλιωσε γύρω από την Ανταρλίδα. Τα πάντα τα ρούφηξε μια μαύρη τρύπα.

Απόλυτο σκοτάδι, τώρα.

Βίηλ

Και φως.

Λυκόφως, ή λυκαυγές.

Βρίσκονταν μέσα σε μια μεγάλη σπηλιά, και η Ανταρλίδα εξακολουθούσε να έχει το πόδι της πιεσμένο στο πετάλι και τα χέρια της σταθερά στο τιμόνι. Το όχημα πετάχτηκε έξω απ'το σπηλαιώδες στόμιο. Ανάμεσα σε ξαφνιασμένους στρατιώτες της Παντοκράτειρας.

Οι οποίοι τους έκαναν νοήματα να σταματήσουν.

Η Ανταρλίδα, φυσικά, τα αγνόησε, τρέχοντας ολοταχώς. Γιατί όσο πιο γρήγορα απομακρύνονταν από εδώ τόσο το καλύτερο. Το μεγάλο όχημά τους διέλυσε ένα ξύλινο περίφραγμα που κατέβηκε για να τους σταματήσει.

Μετά τραντάχτηκε.

«Τι έγινε;» φώναξε η Ανταρλίδα.

«Ένα τεράστιο μεταλλικό βέλος μάς χτύπησε στην πίσω μεριά,» είπε ο Αρκαλόν. «Εξοστρακίστηκε, όμως· δεν καρφώθηκε. Μια πελώρια βαλλίστρα το εκτόξευσε. Και τώρα η βαλλίστρα μάς κυνηγά. Είναι πάνω σ'ένα τετράκυκλο, Ανταρλίδα.»

«Μην τους πυροβολήσετε!» προειδοποίησε εκείνη. «Θυμάστε τι σας είπαμε, έτσι;»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Αρκαλόν. «Θυμόμαστε.»

Στη Βίηλ, τα πυροβόλα όπλα δεν λειτουργούσαν καλά. Ήταν πολύ επικίνδυνο να εκραγούν στα χέρια του χειριστή και να τον σκοτώσουν. Κανένας δεν τα χρησιμοποιούσε εδώ.

Επίσης, στη Βίηλ η ενέργεια καταναλωνόταν εξωφρενικά πιο γρήγορα απ'ό,τι αλλού. Κοιτάζοντας την κονσόλα εμπρός της, η Ανταρλίδα είδε την ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ να έχει πέσει ήδη στο 94%, ενώ από τη Φηνάρκια είχαν φύγει, περίπου, στο 100%, με καινούργιες ενεργειακές φιάλες στο όχημά τους.

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ...» μούγκρισε κάτω απ'την ανάσα της, οδηγώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να ξεφύγουν από τους διώκτες τους. Το όχημα που τους καταδίωκε, σίγουρα, δεν έτρεχε με ενεργειακές φιάλες όπως το δικό τους, αλλά με εστία – ένα ειδικό κατασκευάσμα που δούλευε μόνο στη Βίηλ.

Κωλοδιάσταση... σκέφτηκε η Ανταρλίδα, ξέροντας ότι η ενέργεια του οχήματός της θα τελείωνε πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι η ενέργεια του οχήματος των Παντοκρατορικών.

«Χτυπήστε τους με τους σκαντζόχοιρους!» φώναξε στους άλλους.

Ο Αρκαλόν και ο Ζίρτελον, που βρίσκονταν στην πίσω μεριά του οχήματος, υπάκουσαν αμέσως. Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, η Ανταρλίδα τούς είδε ν'ανοίγουν την οπίσθια πόρτα και να ελευθερώνουν τη μία από τις δύο πελώριες αγκαθωτές σφαίρες, σπρώχνοντάς την και δίνοντάς της ώθηση με μακριά δόρατα.

Ο σκαντζόχοιρος έφυγε.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Τους πετύχαμε,» αποκρίθηκε ο Αρκαλόν. «Χτυπήθηκαν. Έχουν σταματήσει.»

«Ωραία...» μουρμούρισε η Ανταρλίδα, συνεχίζοντας να τρέχει το όχημα σαν παλαβή. Είχαν φέρει τους σκαντζόχοιρους ακριβώς γι'αυτή την περίπτωση, γνωρίζοντας πως στη Βίηλ τα πυροβόλα ήταν, ουσιαστικά, άχρηστα.

Έριξε μια ματιά στην ποσότητα ενέργειας. Είχε κιόλας πέσει στο 89,5%!

«Τάμπριελ,» φώναξε, «έχουμε κάποιο σχέδιο για να τοποθετήσουμε εστία στο όχημά μας;»

«Όχι,» ήρθε η απάντησή του από το ενεργειακό κέντρο.

Πάλι τα ίδια, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ...

Η Αλιζέτ τής είπε: «Πήγαινε προς τους Δασότοπους των Λάν'τραχαμ. Η ενέργειά μας πρέπει να είναι αρκετή για να φτάσουμε, και εκεί, σίγουρα, θα βρούμε κάλυψη.»

Ελπίζω να ξέρεις τη διάστασή σου καλά, Αλιζέτ, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, χωρίς να διαφωνήσει.

Σάρντλι

1.

Ο Ορείχαλκος, αφού επέστρεψε στη Φιλτά'κβι, κανόνισε ένα μεγάλο Παντοκρατορικό αεροσκάφος να σταλεί στη Νάθγκαν για να μεταφέρει τους Ούρταθ. Καθότι σύζυγος της Παντοκράτειρας, δεν του ήταν δύσκολο να τακτοποιήσει γρήγορα ένα τέτοιο θέμα. Έτσι, στις παγωμένες ερήμους της βορειοανατολικής άκρης της Σάρντλι ένα πελώριο αεροπλάνο ήρθε για πρώτη φορά από τότε που θυμούνταν οι Ούρταθ. Η παρουσία του, όμως, δεν τους έκανε να σαστίσουν το περίμεναν, φυσικά, και ήξεραν ότι υπήρχαν τέτοια ιπτάμενα κατασκευάσματα μακριά από την πατρίδα τους.

Ο Παντοκρατορικός πιλότος δυσκολεύτηκε να βρει μέρος για να προσγειώσει το αεροσκάφος του, έτσι γεμάτη κακοτράχαλους βράχους που ήταν η Νάθγκαν. Αν το αεροπλάνο δεν μπορούσε να προσγειωθεί κατακόρυφα αλλά ήταν από εκείνα που έπρεπε να τρέξουν σε αεροδιάδρομο, δεν θα υπήρχε ποτέ καμία περίπτωση να κατεβεί εδώ. Οι προωθητήρες του γύρισαν κάθετα, τα μεταλλικά πόδια του άνοιξαν, και το σκάφος προσγειώθηκε, με προσοχή. Από κάτω του πέτρες, που στέκονταν εκεί από αιώνες, θρυμματίστηκαν. Μικρά ζώα της Νάθγκαν έτρεξαν να φύγουν.

Βούκινα αντήχησαν στο άγριο τοπίο, καθώς η σκόνη καταλάγιαζε, και οι Ούρταθ γρήγορα συγκεντρώθηκαν γύρω από το αεροσκάφος. Ψηλές, λευκόδερμες μορφές, μυώδεις. Άντρες και γυναίκες. Ημίγυμνοι μέσα στο τρομερό ψύχος. Με τα πρόσωπά τους βαμμένα – οι άντρες, μαύροι ασύμμετροι ρόμβοι γύρω απ'τα μάτια· οι γυναίκες, μια μαύρη λωρίδα η οποία περιλάμβανε τα μάτια. Κρατούσαν τσεκούρια με μακριές λαβές σαν μπασιτούνια, μεγάλα σπαθιά, κοκάλινα τόξα, πιστόλια και καραμπίνες.

Ο άνεμος σφύριζε, ξερός και παγωμένος, πάνω από τη Νάθγκαν· έκανε τα άγρια μαλλιά των Ούρταθ να κυματίζουν.

Οι Παντοκρατορικοί που είχαν κατεβεί από το πελώριο αεροσκάφος πέταξαν έναν σάκο προς τη μεριά των ιθαγενών. Έναν σάκο που εκείνοι σύντομα διαπίστωσαν ότι ήταν γεμάτος πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους. Ο Γέγκμπεθ-κορ είχε τηρήσει την υπόσχεσή του.

Οι Ούρταθ, κάνοντας μερικές σιωπηλές προσευχές στην Καργκάμαπ, την άγρια θεά τους, επιβιβάστηκαν στο γιγάντιο αεροσκάφος ανεβαίνοντας μια μεταλλική πλατφόρμα. Οι Παντοκρατορικοί τούς παρατηρούσαν χωρίς να μιλάνε. Δεν τους άρεσαν οι φάτσες αυτών των βαρβάρων, αλλά ο Πρίγκιπας Ορείχαλκος πρέπει να πίστευε ότι μπορούσαν να βοηθήσουν. Ίσως και να είχε δίκιο...

2.

Το γιγάντιο αεροσκάφος προσγειώθηκε στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα. Μια μεγάλη πόρτα του κατέβηκε σχηματίζοντας ράμπα, και οι Ούρταθ άρχισαν να αποβιβάζονται.

Ο Ορείχαλκος στεκόταν και τους κοίταζε από ένα μπαλκόνι του Πολύλιθου Μεγάρου. Δεξιά του ήταν ο Σίδηρος ο Δεύτερος, ο πατέρας του, ο οποίος είχε επιστρέψει από τη Νισθάι. Πλάι στον Σίδηρο τον Δεύτερο ήταν ο Σίδηρος ο Πρώτος, ενώ από τ'αριστερά του Ορείχαλκου στέκονταν ο θεός του, ο Όνυχας ο Δεύτερος, και η θεία του, η Αργιλία η Δεύτερη – μεγάλης ηλικίας όλοι τους, πάνω από εξήντα χρονών. Πίσω τους στέκονταν τα αδέλφια του Ορείχαλκου, η ξαδέλφη του η Γρανίτια η Πρώτη, και άλλοι. Είχαν όλοι συγκεντρωθεί εδώ για ν'ατενίσουν από απόσταση τους Ούρταθ, για τους οποίους ορισμένοι δεν είχαν ξανακούσει ενώ άλλοι τούς ήξεραν μονάχα ως μύθους.

Οι Ορειβάτες έβλεπαν τούς Ούρταθ να βγαίνουν από το αεροσκάφος και να στήνουν καταυλισμό στις όχθες της Νόλκ'βα.

«Φαίνονται βάρβαροι,» σχολίασε η Γρανίτια η Πρώτη, κρατώντας τα μικρά μπρούντζινα κιάλια της υψωμένα μπροστά στα μάτια της.

«Μπορεί να μας προκαλέσουν προβλήματα,» μουρμούρισε ο Ρουμπίνης, ο αδελφός του Ορείχαλκου, αρκετά δυνατά για να ακουστεί.

«Δεν το νομίζω,» είπε ο Όνυχας ο Δεύτερος. «Για να τους πρότεινε ο Αστροφώτιστος πρέπει νάναι επαγγελματίες.»

«Επαγγελματίες, αλλά σχεδόν γυμνοί,» σχολίασε η Γρανίτια.

«Στέκεται και κοιτάζει γυμνούς άντρες με τα κιάλια της,» είπε ο Τριγώνιος, ο σύζυγός της. «Νομίζω πως καλύτερα να πηγαίνω, τώρα.»

Κάποιοι γέλασαν.

Τα χρυσαφένια μάγουλα της Γρανίτιας κοκκίνισαν λιγάκι, αλλά αποκρίθηκε (γιατί ήταν, συνήθως, ετοιμόλογη): «Έχουν κι αρκετές γυμνές

γυναίκες ανάμεσά τους, αγάπη μου. Ίσως να ήθελες τα κιάλια για να κοιτάξεις κι εσύ.» Δεν του πρόσφερε τα κιάλια της, όμως.

«Γιατί δέχονται λίθους, Ορείχαλκε, αφού δεν τους ενδιαφέρουν τα χρήματα;» ρώτησε ο Σίδηρος ο Δεύτερος.

«Επειδή, μάλλον, μπορούν να τους ανταλλάξουν όποια στιγμή θέλουν, πατέρα, για ν'αγοράσουν οτιδήποτε. Δε φαίνεται να έχουν κανονική οικονομία στη Νάθγκαν – όχι, τουλάχιστον, σαν αυτή που ξέρουμε εμείς – αλλά σίγουρα εμπορεύονται με τους ανθρώπους των πόλεων της Ανατολικής Σάρντλι. Αλλιώς, πού βρίσκουν τα πυροβόλα όπλα; Αμφιβάλλω ότι τα κατασκευάζουν μόνοι τους.»

«Μπορεί να υπάρχει κι άλλος λόγος που θέλουν τους λίθους,» είπε η Γρανίτια, καθώς κοίταζε με τα κιάλια της πάνω απ'τον ώμο του. «Κάποιο έθιμο, ίσως... Μπορεί να έχουν ιδιαίτερη σημασία γι'αυτούς.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε ο Ορείχαλκος, που, όπως όλοι τους, ήξερε ότι στη Σάρντλι υπήρχαν εκατό φορές περισσότερα παράξενα ήθη και έθιμα απ'ό,τι λαοί. Και οι λαοί της διάστασης δεν ήταν καθόλου λίγοι.

3.

Καθώς έφευγαν από το μπαλκόνι κι έμπαιναν πάλι στο εσωτερικό του Πολύλιθου Μεγάρου, ο Ορείχαλκος έβλεπε τους περισσότερους από τους συγγενείς του προβληματισμένους. Ορισμένοι, μάλιστα, μурμούριζαν – αλλά πολύ σιγανά για να μπορεί να τους ακούσει. Τα β'ζάλ τους τους μιλούσαν κι εκείνοι απαντούσαν. Ο Ορείχαλκος διέκρινε και μερικά από αυτά, κάπου-κάπου, σαν ελαφριές αναταράξεις στον αέρα.

Είχαν ανησυχήσει; αναρωτήθηκε. Γιατί; Εξαιτίας των Ούρταθ; Δεν μπορούσε να ρωτήσει τους συγγενείς του, διότι, αν τους ρωτούσε, ίσως να έπρεπε να αποκαλύψει το γεγονός πως είχε χάσει το δικό του β'ζάλ: κι αυτό δεν ήθελε να το κάνει. Δε χρειαζόταν να ξέρουν. Δεν ήταν βέβαιος γιατί προτιμούσε να τους το κρύβει. Δεν επρόκειτο να σχημάτιζαν ξαφνικά κακή άποψη για εκείνον – το β'ζάλ του καθενός ήταν προσωπική του υπόθεση. Παρ'όλ'αυτά, είχε την αίσθηση ότι καλύτερα κάτι τέτοιο να έμενε κρυφό.

Και τότε, μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το νου του: Ίσως, στην πραγματικότητα, να μην ήθελε να κρύψει την απώλεια του β'ζάλ του από τους συγγενείς του αλλά από τα β'ζάλ τους.

Από,τι γνώριζε ο Ορείχαλκος, τα β'ζάιλ δεν είχαν άμεση επαφή το ένα με το άλλο. Επομένως, πολύ πιθανόν αυτά που συντρόφευαν τους συγγενείς του να μην ήξεραν ότι εκείνος είχε χάσει το β'ζάιλ του... και ο Ορείχαλκος διαισθανόταν πως έτσι μάλλον ήταν καλύτερα να παραμείνει.

Τέλος πάντων· είχε άλλα προβλήματα τώρα – πολύ πιο άμεσα. Έπρεπε να ξεκινήσει σύντομα τις επιθέσεις στα ορυχεία. Έπρεπε να χτυπήσει τους εχθρούς του Οίκου του γρήγορα και αποτελεσματικά, γιατί αν κρατούσε τους Ούρταθ για πολύ εδώ, στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα, οι επαναστάτες θα μάθαιναν για την παρουσία τους και ίσως να καταλάβαιναν για ποιο σκοπό βρίσκονταν σε τούτα τα μέρη. Πράγμα που σήμαινε ότι θα προετοιμάζονταν για να δεχτούν την επίθεση. Και ο Ορείχαλκος προτιμούσε να τους πιάσει απροετοίμαστους.

Πηγαίνοντας στα δωμάτιά του, βρήκε την Ανεμόφθαλμη να τον περιμένει καθισμένη σε μια βαθιά πολυθρόνα.

«Ήρθαν;» τον ρώτησε.

«Ναι.»

«Θα τουςβάλεις να επιτεθούν αμέσως;» Η Ανεμόφθαλμη δεν σηκώθηκε από την πολυθρόνα καθώς τον κοίταξε ερευνητικά, με το σαγόνι ακουμπισμένο στη μισόκλειστη δεξιά γροθιά της.

«Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερήσω.» Το ξύλινο πάτωμα του καθιστικού έτριζε εύηχα κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια του καθώς βημάτιζε. «Αυτό απλά θα δώσει στους αποστάτες χρόνο να προετοιμαστούν.»

«Πιστεύεις ότι έχουν κατασκόπους τους εδώ, στη Φιλτά'κβι;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Βασικά, σίγουρο είναι, έτσι όπως η Επανάσταση έχει εξαπλώσει τους πράκτορές της τελευταία στη Σάρντλι. Επιπλέον, δε χρειάζεται να είσαι μάντης για να δεις την κατασκήνωση των Ούρταθ στις όχθες της λίμνης.»

«Δε θα ξέρεις, όμως, και τι ακριβώς ήρθαν να κάνουν εδώ. Αν ξέρεις καν τι είναι οι Ούρταθ.»

«Τι χρησιμότητα μπορεί να έχει ένας μικρός στρατός, Ανεμόφθαλμη; Προφανώς, είναι εδώ για να πολεμήσει – και το πρόβλημά μας με τα ορυχεία είναι γνωστό.» Συνοφρυνώθηκε, παρατηρώντας την. «Εσύ θα πρότεινες να καθυστερήσουμε την επίθεση;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη, μορφάζοντας σπασμωδικά. «Ίσως να χρειάζεται κάποιος καιρός για να δούμε αν μπορούμε να τους εμπιστευτούμε. Τους Ούρταθ, εννοώ. Μπορεί νάναι απρόβλεπτοι, τελικά.»

Η Ανεμόφθαλμη τού έμοιαζε ανήσυχη, και σπάνια ήταν ανήσυχη. Παράξενο; Ή όχι; «Τους φοβάσαι;» τη ρώτησε, χωρίς να λείπει ο πειραχτικός τόνος απ'τη φωνή του. Ένα αχνό χαμόγελο είχε σχηματιστεί στις άκριες του στόματός του.

«Τι;» Φάνηκε ξαφνιασμένη. «Λιγάκι, ίσως. Είναι άγριοι.»

«Πρέπει να το ρισκάρουμε,» είπε ο Ορείχαλκος, καθίζοντας αντίκρου της. «Και το ρίσκο δε νομίζω ότι είναι μεγάλο. Αφού μου τους σύστησε ο θεός Αστροφώτιστος, πιστεύω ότι θα κάνουν τη δουλειά τους. Τα τέσσερα ορυχεία θα είναι, σύντομα, και πάλι δικά μας.»

4.

Ο Ορείχαλκος βγήκε έφιππος από το Πολύλιθο Μέγαρο και πήγε προς τον καταυλισμό των Ούρταθ, όταν αυτός είχε ολοκληρωθεί. Μαζί του ήρθαν η Ανεμόφθαλμη, ο Ρουμπίνης, και η Γρανίτια, επίσης επάνω σε άλογα.

Οι Ούρταθ τούς είδαν και τους περίμεναν στην άκρη της κατασκήνωσής τους. Οι σκηνές ήταν καμωμένες από κάποιου είδους δέρμα, παρατήρησε ο Ορείχαλκος. Δεν το αναγνώριζε από την απόσταση που το έβλεπε, μα υπέθετε ότι ήταν παρμένο από θηρίο της Νάθγκαν. Έμοιαζε σκληρό, ανθεκτικό.

«Γέγκμπεθ-κορ!» τον χαιρέτησε ένας Ούρταθ, υψώνοντας το κοκάλινο τόξο του. Ο Ορείχαλκος τον αναγνώριζε· είχε μιλήσει μαζί του και στην προηγούμενη συνάντηση με τους Ούρταθ. Ήταν ο Ψηλός Άντρας, που σήμαινε κάτι σαν «φύλαρχος» ή «βασιληάς». Όπως και νάχε, ήταν ο αρχηγός τους. Το όνομά του ήταν Γκαρτάθλο.

Ο Ορείχαλκος πλησίασε και αφίππευσε, παίρνοντας το άλογό του από τα γκέμια. Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν. Ο Ορείχαλκος παρατήρησε ότι σ'όλο τον καταυλισμό των Ούρταθ δεν φαινόταν να υπάρχουν ούτε ένα άλογο. Ούτε ένα μουλάρι. Αναμενόμενο, όμως, αφού τέτοια ζώα δεν ζούσαν στη Νάθγκαν. Δεν μπορούσαν να ζήσουν.

«Γκαρτάθλο Τεμέλκο,» χαιρέτησε ο Ορείχαλκος, έχοντας μάθει ότι *Τεμέλκο* ήταν ο τρόπος που προσφωνούσες τον Ψηλό Άντρα. Πρέπει η ίδια η λέξη να σήμαινε «Ψηλός Άντρας», αν και ο Ορείχαλκος δεν ήταν

βέβαιος. Μπορεί και να σήμαινε κάτι αντίστοιχο με το «Υψηλότητα» όταν απευθυνόσουν σε πρίγκιπα.

«Είναι όλα εντάξει;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, μιλώντας στην Πανσάρντλια που κι οι δυο τους καταλάβαιναν.

«Ναι, Γέγκμπεθ-κορ,» αποκρίθηκε ο Γκαρτάθλο. «Όπως υποσχέθηκες. Είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε για σένα.» Δεν ήταν ψηλός μόνο στον τίτλο αλλά και στην πραγματικότητα. Ψηλός και μυώδης, με κατάλευκο δέρμα όπως όλοι οι Ούρταθ και μακριά, μαύρα μαλλιά και μούσια. Δεν ήταν εύκολο για τον Ορείχαλκο να καθορίσει την ηλικία του, αλλά υπέθετε ότι δεν μπορεί να ήταν και μικρός. Σίγουρα, πάνω από τριάντα-πέντε. Πάνω από *σαράντα*-πέντε, ίσως. Αδύνατον να πεις με βεβαιότητα.

«Μπορούμε να συζητήσουμε ό,τι θέλεις,» είπε ο Ορείχαλκος. «Έχω μαζί μου τον χάρτη με τις περιοχές που πρέπει να χτυπήσετε. Αν επίσης χρειάζεστε περισσότερα όπλα, είμαι πρόθυμος να σας εφοδιάσω.»

«Έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε. Τον χάρτη, όμως, θα τον δω.» Μιλούσε μέτρια την Πανσάρντλια, αλλά μπορούσες να συνεννοηθείς άνετα μαζί του.

Ο Ορείχαλκος τράβηξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από τα ρούχα του και του το έδωσε. Ο Γκαρτάθλο το άνοιξε, κρατώντας το σταθερά μπροστά του. «Οι περιοχές σας,» είπε τελικά, «μου είναι άγνωστες. Αλλά ο πόλεμος παντού είναι ίδιος, Γέγκμπεθ-κορ. Θα αφανίσουμε όσους βρούμε εναντίον μας, εκτός αν έχουν κάποιο πλεονέκτημα που δεν μας έχεις πει.»

«Σας έχω πει ό,τι γνωρίζω. Τα ορυχεία έχουν καταληφθεί από στασιαστές. Ιθαγενείς των βουνών, νομάδες, και πρώην εργάτες τα κράτάνε τώρα. Σίγουρα θα είναι οπλισμένοι από την Επανάσταση, αλλά αμφιβάλλω ότι θα είναι αξιόμαχοι.»

Ο Γκαρτάθλο κουνούσε το κεφάλι καθώς ο Ορείχαλκος μιλούσε. Μετά ρώτησε: «Το κάθε ορυχείο έχει μία είσοδο;»

«Μερικά έχουν και δεύτερο άνοιγμα, για περιπτώσεις κινδύνου. Επίσης, σε όσα μέρη καλλιεργείται υπόγειο σταφύλι υπάρχει ακόμα μία είσοδος.»

«Υπόγειο σταφύλι;»

«Απ'αυτό γίνεται ο υπόγειος οίνος.»

Ο Γκαρτάθλο ένευσε αμίλητα, κοιτάζοντας πάλι τον χάρτη. Δεν πρέπει να γνώριζε για τον υπόγειο οίνο – πόσω μάλλον να έχει πιει.

«Μπορώ να σας φέρω μερικά βαρέλια,» προθυμοποιήθηκε ο Ορείχαλκος.

«Ήρθαμε για να πολεμήσουμε, όχι για να πιούμε!»

«Δε θα ξεκινήσουμε την επίθεση σήμερα, έτσι κι αλλιώς,» είπε ο Ορείχαλκος. «Είναι αργά.» Ήταν απόγευμα, και ο ήλιος πήγαινε προς τη δύση.

«Τότε, δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη, Γέγκμπεθ-κορ,» αποκρίθηκε ο Γκαρτάθλο, κι έριξε μια ματιά στους άλλους Ούρταθ γύρω του. Εκείνοι έμοιαζαν να συμφωνούν. Μετά, ο Ψηλός Άντρας ρώτησε: «Θα μεταφερθούμε με μεταλλικό πουλί στο ορυχείο που θέλεις να επιτεθούμε αύριο;»

«Δεν υπάρχει μέρος εκεί για να προσγειωθεί ένα τόσο μεγάλο σκάφος,» εξήγησε ο Ορείχαλκος. «Θα πάμε με οχήματα. Ακολουθώντας αυτό το μονοπάτι.» Του το έδειξε επάνω στον χάρτη. «Όπως βλέπεις περνά ανάμεσα από τα περισσότερα ορυχεία μας.»

«Σε ποιο απ'τα κατακτημένα θα επιτεθούμε;»

Ο Ορείχαλκος τού έδειξε.

«Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η... οχύρωση που θα έχουν,» είπε ο Γκαρτάθλο. «Είναι δύσκολο να μπεις σ'ένα στενό μέρος που το φυλάνε. Αλλά θα το κατορθώσουμε. Δεν είναι η πρώτη φορά που το έχουμε κάνει. Θέλω, όμως, έναν χάρτη και του ορυχείου. Μέσα.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. *Το φανταζόμουν ότι θα ήθελες.* Τράβηξε ένα άλλο τυλιγμένο χαρτί και του το έδωσε.

Ο Γκαρτάθλο το ξετύλιξε και το κοίταξε κι αυτό. «Αν μπορούμε από εδώ,» είπε, «θα έχουμε περισσότερο χώρο. Πιο ανοιχτές σπηλιές.»

Ο Ορείχαλκος κατένευσε. «Ναι, τα υπόγεια αμπέλια.»

«Πάμε στη σκηνή μου, να μιλήσουμε,» πρότεινε ο Γκαρτάθλο.

Ο Ορείχαλκος συμφώνησε, και τον ακολούθησε μαζί με τον Ρουμπίνη, τη Γρανίτια, και την Ανεμόφθαλμη.

Μετά από λίγο, κάθονταν έξω απ'τη σκηνή του Ψηλού Άντρα (γιατί το εσωτερικό ήταν πολύ στενό για να τους χωρέσει όλους), γύρω από μια φωτιά, και συζητούσαν για την αυριανή επίθεση. Ο Ορείχαλκος, σε κάποια στιγμή, είπε στον Ρουμπίνη να πάει στο Πολύλιθο Μέγαρο και να ζητήσει να στείλουν μερικά βαρέλια με υπόγειο οίνο. Εκείνος υπά-

κουσε, αν και φάνηκε πως δεν του άρεσε το γεγονός ότι ο αδελφός του του έδινε διαταγές. Όταν επέστρεψε, ήταν μαζί του η αδελφή του Ορείχαλκου, και δίδυμη με τον Ρουμπίνη, Αζουρίτια η Δεύτερη, και ο Όνουχας ο Δεύτερος, που τον ενδιέφερε να μάθει ποια θα ήταν η στρατηγική τους για την επίθεση.

Τα βαρέλια με τον υπόγειο οίνο ήρθαν μετά από κανένα δεκάλεπτο, φορτωμένα επάνω σ'ένα κάρο που το τραβούσαν δύο δυνατά μουλάρια. Οι Ούρταθ γέμισαν κούπες με το ποτό και το πρόσφεραν στον Ψηλό Άντρα και στους Ορειβάτες, προτού βάλουν να πιουν κι εκείνοι.

Καθώς η ώρα περνούσε και η νύχτα έπεφτε, ο Ορείχαλκος τούς έβλεπε να ετοιμάζουν τα όπλα τους ιεροτελεστικά σ'ολόκληρο τον καταυλισμό, ενώ τύμπανα χτυπούσαν. Ακόνιζαν τις κόψεις μεγάλων λεπίδων και, μετά, τις άλειφαν με έλαια· έφτιαχναν βέλη από κόκαλο και σίδερο και φτερά πουλιών· έσφιγγαν τις χορδές κοκάλινων τόξων· λάδωναν πιστόλια και караμπίνες. Και ορισμένοι απ'αυτούς άρχισαν να χορεύουν γύρω κι ανάμεσα από μεγάλες φωτιές: άντρες και γυναίκες, ολόγυμνοι, με το κατάλευκο δέρμα τους ν'αντανακλά τις φλόγες. Και ο χορός τους δεν ήταν ακίνδυνος· καθώς λίκνιζαν τα μυώδη σώματά τους, διέγραφαν γύρω τους επικίνδυνες τροχιές με μεγάλους πέλεκεις και μακριά σπαθιά, σα να προσπαθούσαν να αλληλοσκοτωθούν. Υπήρχε, ωστόσο, μια εξαιρετική ρυθμικότητα στις κινήσεις τους. Ο Ορείχαλκος δεν είδε ούτε μία φορά τις λεπίδες να σκίζουν δέρμα. Το θέμα, όφειλε να ομολογήσει, ήταν μαγευτικό.

«Δεν είναι επικίνδυνο αυτό που κάνουν;» ρώτησε η Γρανίτια τον Ψηλό Άντρα.

Εκείνος γέλασε. «Ο Χορός του Θανάτου; Είναι μονάχα για την ευχαρίστηση της θεάς. Αν είναι επικίνδυνος για έναν Ούρταθ, τότε αυτός δεν είναι Ούρταθ!» Το μειδιάμά του ήταν πλατύ και γεμάτο δόντια.

5.

«Με τρομάζουν,» παραδέχτηκε η Ανεμόφθαλμη στον Ορείχαλκο, αργότερα, όταν επέστρεψαν στο Πολύλιθο Μέγαρο και ήταν στα δωμάτιά του. «Είναι τελείως άγριοι.»

«Ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε, δηλαδή,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς καθόταν σ'έναν χαμηλό σοφά για να λύσει τις μπότες του. «Νομίζεις πως κάποιοι πιο... ήμεροι θα μπορούν να διώξουν τους επαναστάτες

από τα ορυχεία μας;» Ο Ορείχαλκος έβγαλε τη μια μπότα μετά την άλλη.

«Ναι αλλά δεν ξέρεις τι μπορεί να κάνουν αυτοί οι άνθρωποι!»

«Τι να κάνουν, Ανεμόφθαλμη; Δεν τους βλέπεις; Το μόνο που τους ενδιαφέρει να κάνουν είναι η δουλειά τους – να πάνε και να πολεμήσουν. Είναι καλύτεροι από οποιουσδήποτε άλλους μπορούσαμε να βρούμε σ'ολόκληρη τη Σάρντλι.» Σηκώθηκε από τον σοφά αρχίζοντας να γδύνεται καθώς βάδιζε προς το υπνοδωμάτιό του.

Η Ανεμόφθαλμη τον ακολούθησε. «Πώς το ξέρεις; Πρώτη φορά τούς συναναστρεφόμαστε!»

«Ξεχνάς γιατί τους αναζητήσαμε; Επειδή θέλαμε κάποιους που δεν υπάρχει περίπτωση να μας προδώσουν – κάποιους που αποκλείεται να έχουν αποστάτες ανάμεσά τους. Και δε νομίζω ο θεός Αστροφώτιστος να είχε άδικο. Οι Ούρταθ, όντως, αποκλείεται να έχουν αποστάτες ανάμεσά τους. Δεν τους ενδιαφέρει τι γίνεται με την Παντοκρατορία και την Επανάσταση. Δεν ακολουθούν καμία ιδεολογία πέρα από την ιδεολογία του πολέμου – μια διαρκή πάλη για επιβίωση. Η Νάθγκαν και η Καργκάμαπ αυτό τούς έχουν διδάξει.» Καθώς μιλούσε έβγαζε τα ρούχα του, και τώρα έριξε μια ρόμπα επάνω στο χρυσόδερμο σώμα του και την έδεσε, με μια πάνινη ζώνη, γύρω από τη μέση του. «Είναι οι τέλειες πολεμικές μηχανές,» είπε στην Ανεμόφθαλμη, στρεφόμενος να την αντικρίσει. «Θα πάνε, θα πολεμήσουν, θα νικήσουν, θα ανταμειφθούν ανάλογα, και τίποτα δεν θα πάει στραβά.»

Η Ανεμόφθαλμη αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Εμένα, πάντως, εξακολουθούν να με τρομάζουν.»

«Ας ελπίσουμε ότι το ίδιο θα τρομάζουν και τους αποστάτες, ώστε να τους κρατήσουν για πάντα μακριά από τα ορυχεία μας.» Κάθισε επάνω στο κρεβάτι, οκλαδόν. «Αλλά, αν σε τρομάζουν τόσο, Ανεμόφθαλμη, γιατί κάθεσαι ακόμα εδώ; Από περιέργεια;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνη, σκαρφαλώνοντας στο κρεβάτι και βαδίζοντας στα τέσσερα προς το μέρος του, χωρίς να βγάλει τις μπότες της, «να φοβάμαι να σ'αφήσω μόνο μαζί τους.»

Ο Ορείχαλκος γέλασε, και παραμέρισε μια τούφα μαύρων μαλλιών από το ερυθρόδερμο πρόσωπό της, χαϊδεύοντας το μάγουλό της κι αφήνοντας το χέρι του εκεί για λίγο. «Δεν είμαι μόνος, Ανεμόφθαλμη. Ολόκληρος ο Οίκος των Ορειβατών είναι στο πλευρό μου.»

«Να φύγω, τότε;»

«Δε σε διώχνω.»

Η Ανεμόφθαλμη έγειρε το κεφάλι και φίλησε την παλάμη του χεριού του.

6.

Το ορυχείο έβγαζε χαλκό, και στις σπηλιές δίπλα του μπορούσε να καλλιεργηθεί υπόγειο αμπέλι για την παραγωγή υπόγειου οίνου. Η περιοχή είχε κατακτηθεί πρόσφατα από τους ιθαγενείς των βουνών, με τη βοήθεια που τους είχε προσφέρει η Επανάσταση. Οι εργάτες του ορυχείου ήταν επίσης ιθαγενείς, επομένως δεν είχε υπάρξει καμία σύγκρουση ανάμεσα σ'αυτούς και τους στασιαστές· είχαν, μάλιστα, βοηθήσει στο τέλος να διωχτούν οι Παντοκρατορικοί και οι μισθοφόροι του Οίκου των Ορειβατών.

Τώρα, το ορυχείο και το υπόγειο αμπέλι ελέγχονταν από αυτούς, για δικό τους όφελος. Ένας άνθρωπος της Επανάστασης, όμως, τους είχε πρόσφατα ειδοποιήσει ότι οι Ορειβάτες ίσως να κινούνταν εναντίον τους σύντομα, άρα όφειλαν να είναι προσεχτικοί και προετοιμασμένοι. Η Επανάσταση, βέβαια, θα τους έστελνε βοήθεια μόλις τη χρειαζόνταν· παρακολουθούσε ήδη την περιοχή, τους διαβεβαίωσε ο άνθρωπος που τους μίλησε.

Ένα μεσημέρι ύστερα από την επίσκεψη του επαναστάτη, τέσσερα φορτηγά φάνηκαν να στρίβουν τη στροφή του μεγάλου περάσματος των βουνών που ονομαζόταν Κυρτός Δρόμος και να μπαίνουν στο πολύ μικρότερο μονοπάτι που οδηγούσε προς τις εισόδους του ορυχείου και του υπόγειου αμπελιού, και προς τις εγκαταστάσεις που ήταν (μετά δυσκολίας) χτισμένες μπροστά από εκεί – ένα οίκημα διαμονής για τους εργάτες, ένα ενεργειακό κέντρο, κι ένα φυλάκιο.

Τα φορτηγά δεν ήταν της Επανάστασης, και οι στασιαστές που είχαν καταλάβει το ορυχείο το αντιλήφθηκαν αυτό αμέσως. Μαζεύοντας βιαστικά εργαλεία, προσωπικά αντικείμενα, και όπλα, βγήκαν από το οίκημα διαμονής και απ'το φυλάκιο και χώθηκαν στις σήραγγες του ορυχείου, όπου ήξεραν ότι θα μπορούσαν ν'αποκρούσουν ευκολότερα οποιονδήποτε εχθρό.

Τα φορτηγά σταμάτησαν κάποιες δεκάδες μέτρα απόσταση από το φυλάκιο και το οίκημα διαμονής. Οι πόρτες τους άνοιξαν, και οι Ούρ-

ταθ άρχισαν να βγαίνουν, γεμίζοντας τα βουνά με τις πολεμικές κραυγές τους και το σάλπισμα από τα βούκινά τους.

Στην πλαγιά ενός βουνού, απόπου οι είσοδοι του ορυχείου και του υπόγειου αμπελιού φαίνονταν καθαρά, ένα ορνιθόπτερο ήταν προσγειωμένο, και ο Φένχιλ καθόταν δίπλα του, καπνίζοντας. Βλέποντας τα φορτηγά κι αυτούς που έβγαιναν από μέσα, πέταξε το τσιγάρο στη γη, σηκώθηκε όρθιος, και ύψωσε τα κιάλια του. Είδε τους λευκόδερμους πολεμιστές με τα βαμμένα πρόσωπα και καταράστηκε τη μάνα του Τάρφεοθ.

Ούρταθ. Δεν είχε ξαναδεί τις άσχημες φάτσες τους, αλλά δεν μπορεί να ήταν άλλοι. Εκτός αν ήταν εξωδιαστασιακοί, γιατί Σάρντλιες φυλές με ολόλευκο δέρμα δεν υπήρχαν – παρά μόνο οι Ούρταθ, σύμφωνα με τις φήμες.

Ο Φένχιλ κατέβασε τα κιάλια του και καβάλησε το ορνιθόπτερο. «Οι καριόληδες,» μουρμούρισε. «Το ήξερα ότι θα έρχονταν πρώτα για το υπόγειο αμπέλι... Και τους τόλεγα αλλά δε μ'άκουγαν.»

Τα δερμάτινα φτερά του τεχνουργήματος χτύπησαν δυνατά τον αέρα, και ο Φένχιλ πέταξε ολοταχώς, με δυτική κατεύθυνση. Προς το Φτερωτό Όρος.

7.

Το Φτερωτό Όρος δεν βρισκόταν κοντά στο ορυχείο. Απείχε πάνω από διακόσια χιλιόμετρα ορεινής περιοχής, γεμάτης απόκρημνες πλαγιές, γκρεμούς, και φαράγγια. Αυτά όλα το ορνιθόπτερο μπορούσε εύκολα να τα αγνοήσει ακολουθώντας τον δρόμο των πουλιών, και, καθώς έκαιγε τη μπαταρία στα σωθικά του και χτυπούσε τις μεγάλες φτερούγες σοθ'λάι του γρήγορα και δυνατά, είχε τη δυνατότητα να αναπτύξει πολύ μεγάλη ταχύτητα εξαιτίας του προσεγμένα κατασκευασμένου αεροδυναμικού του σχήματος. Ο Φένχιλ αισθανόταν τον αέρα να χαστουκίζει επώδυνα τα μάγουλά του καθώς ταξίδευε, ενώ τα μάτια του τα είχε προστατεύσει με ειδικά γυαλιά. Τα πουλιά των βουνών που τον έβλεπαν να έρχεται προς το μέρος τους άλλαζαν πορεία, κρίζοντας πανικόβλητα, απορώντας μ'αυτό το καινούργιο γιγάντιο πτηνό που είχε παρουσιαστεί στις περιοχές τους.

Ο Φένχιλ πίεσε το ορνιθόπτερό του για να φτάσει τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα. Μπορούσε ν'ακούσει γύρω του τα μέταλλα να τρίζουν, τη

μηχανή να βουίζει. Και ήταν βέβαιος πως αν το δέρμα των *σοθ'λάι* δεν ήταν τόσο ανθεκτικό από τη φύση του, θα είχε ήδη σκιστεί, αφήνοντάς τον να τσακιστεί κάπου στα βουνά.

Τελικά, κατόρθωσε να διανύσει την απόσταση ως το Φτερωτό Όρος σε μία ώρα και είκοσι λεπτά. Δεν ήταν βέβαιος ότι θα κατόρθωνε να βρει την οφθαλμαπάτη και να περάσει με το ορνιθόπτερο από μέσα της, έτσι το κατέβασε προσεχτικά για να μην διαλυθεί πάνω στην πλαγιά. Αλλά, όπως αποδείχτηκε, οι υπολογισμοί του δεν ήταν λανθασμένοι. *Αρχίζω να γίνομαι καλύτερος από τον Νάρτιλ*, σκέφτηκε καθώς το τεχνούργημά του περνούσε μέσα από το ψευδές έδαφος και προσγειωνόταν στα σπλάχνα του Φτερωτού Όρους, στη βάση των επαναστατών.

«*Οι Ούρταθ επιτίθενται!*» φώναξε προτού καν κατεβεί από το ορνιθόπτερο, βγάζοντας τα γυαλιά του. «*Οι Ούρταθ επιτίθενται!*»

Οι επαναστάτες συγκεντρώθηκαν γύρω του, αφήνοντας ό,τι άλλο έκαναν.

«Στο ορυχείο χαλκού;» ρώτησε ο Νάρτιλ.

«Εσύ πού λες, πιλότε; Εκεί φυλούσα σκοπιά. Ετοιμαστείτε! Πρέπει να φύγουμε!»

Ο Νάρτιλ έτρεξε στο αεροπλάνο του. Ο Σάνρραντιλ'φεν πάτησε τον διακόπτη του γενικού συναγερμού της βάσης. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και η Ιωάννα πήγαν προς το δικό τους αεροπλάνο. Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ φάνηκαν να έρχονται από το βάθος. Διάφοροι άλλοι επαναστάτες έπαιρναν τα όπλα τους και ετοίμαζαν το ελικόπτερο.

Ο Ανδρόνικος έκανε νόημα να έρθουν και στο δικό του σκάφος. «Υπάρχει χώρος για αρκετούς,» είπε δυνατά. «Και θα πάρουμε όσους περισσότερους μπορούμε.»

Ο Φένχιλ τον πλησίασε, γιατί δε σκόπευε να επιστρέψει στο ορυχείο με το ορνιθόπτερο – μία τέτοια τρελή πτήση την ημέρα τού ήταν αρκετή. Κάμποσοι άλλοι επαναστάτες τον ακολούθησαν.

Ο Ανδρόνικος πήδησε από την ανοιχτή πόρτα του αεροπλάνου, κάνοντάς τους χώρο να μπουν. Ρώτησε τον Φένχιλ: «Πόσοι είναι οι Ούρταθ;»

«Τέσσερα φορτηγά ήρθαν. Ακόμα άδειαζαν όταν έφυγα. Πρέπει να ναι τουλάχιστον τετρακόσιοι, υπολογίζω.»

«Αυτά είναι άσχημα νέα, Φένχιλ. Δεν έχουμε τετρακόσιους ανθρώπους εδώ. Κι ακόμα κι αν είχαμε, δεν θα μπορούσαμε να τους μεταφέρουμε όλους με μία πτήση.»

«Το ξέρω. Αλλά και οι φύλακες του ορυχείου θα πολεμήσουν στο πλευρό μας, Πρίγκιπά μου. Δεν θα υποχωρήσουν τώρα, αφότου έδιωξαν τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας από εκεί.»

8.

Ο Ορείχαλκος είχε βγει από το φορτηγό και έβλεπε τους Ούρταθ να επιτίθενται στο ορυχείο. Πλάι του στέκονταν η Ανεμόφθαλμη (η οποία επέμενε να έρθει), ο Όνυχας ο Δεύτερος, ο Ρουμπίνης, και η Γρανίτια η Πρώτη.

Οι Ούρταθ όρμησαν πρώτα στο φυλάκιο, γκρεμίζοντας την πόρτα του και εισβάλλοντας. Δε φάνηκε, όμως, κανένας να ήταν εκεί· ο Ορείχαλκος δεν διέκρινε μάχη να γίνεται. Στη συνέχεια, οι Ούρταθ μπήκαν στο οίκημα των εργατών, το οποίο ήταν οικοδομημένο μέσα στην πλαγιά του βουνού. Συγχρόνως, δέχονταν πυρά από την κεντρική είσοδο του ορυχείου, αλλά δεν είχαν πρόβλημα να προφυλάσσονται από αυτά και να ανταποδίδουν. Χρησιμοποιούσαν κάτι γιγάντιες μεταλλικές ασπίδες που ο Ορείχαλκος δεν είχε ξαναδεί. Εισέβαλαν στο οίκημα και, μετά από λίγο, φάνηκε να παύει να τους ενδιαφέρει. Ούτε εκεί υπήρχαν εχθροί για να πολεμήσουν.

Επομένως, όπως ο Ορείχαλκος είχε υποθέσει ότι θα έκαναν, οι στασιαστές ήταν όλοι συγκεντρωμένοι στο εσωτερικό του ορυχείου, όπου μπορούσαν να αμυνθούν ευκολότερα.

Οι Ούρταθ επιτέθηκαν στην κεντρική είσοδο πυροβολώντας, τοξεύοντας, και πετώντας βόμβες κατά των εχθρών τους, ενώ συγχρόνως προστατεύονταν πίσω από τις μεγάλες ασπίδες τους. Αλλά αυτός δεν ήταν παρά ένας αντιπερισπασμός· ήθελαν να δώσουν την εντύπωση ότι σκόπευαν να διαλύσουν την άμυνα στην είσοδο του ορυχείου για να εισβάλουν, ενώ στην πραγματικότητα ο σκοπός τους ήταν να μπουν από την άλλη μεριά: από την είσοδο του υπόγειου αμπελιού. Ο Ορείχαλκος είδε ένα μεγάλο μέρος τους να πηγαίνει προς τα εκεί, περνώντας πίσω από το θολωτό ενεργειακό κέντρο.

Οι στασιαστές, βέβαια, δεν είχαν αφήσει την είσοδο του υπόγειου αμπελιού απροστάτευτη. Οι Ούρταθ, ζυγώνοντας, δέχτηκαν πυρά.

Προστατεύτηκαν πίσω από τις ασπίδες τους και πίσω από βράχους. Ανταπέδωσαν, με κοκάλινα τόξα, καραμπίνες, πιστόλια, βόμβες. Και μετά, κάποιοι απ'αυτούς έτρεξαν μπροστά, προς την είσοδο του αμπελιού, κρατώντας υψωμένες τις μεγάλες ασπίδες τους, ενώ οι υπόλοιποι τούς ακολουθούσαν κραυγάζοντας και κραδαίνοντας τα όπλα τους. Σκόνη είχε σηκωθεί. Ο Ορείχαλκος διέκρινε κάποιους Ούρταθ να σωριάζονται, χτυπημένοι από τα εχθρικά πυρά, νεκροί πιθανώς. Αλλά η έφοδός τους δεν απέτυχε. Ήταν τόσο βίαιη και ξαφνική που οι υπερασπιστές της εισόδου δεν μπόρεσαν να την ανακόψουν· φάνηκε, μάλιστα, να ξαφνιάζονται που οι εχθροί τους ορμούσαν έτσι καταπάνω τους ενώ σφαίρες τούς έλουζαν.

Το υπόγειο αμπέλι ερχόταν σε επαφή με το ορυχείο μέσω του Υπόγειου Θαλάμου Εποπτείας. Γιατί υπήρχε ένας θάλαμος εποπτείας και για τα δύο – καθαρά θέμα οικονομίας. Και τώρα, αυτό θα εξυπηρετούσε τον Ορείχαλκο. Οι Ούρταθ θα καταλάμβαναν εύκολα το υπόγειο αμπέλι, όπου είχαν περισσότερο χώρο να κινηθούν, και μετά οι υπερασπιστές του ορυχείου θα δέχονταν επίθεση από δύο μεριές. Δεν θα άντεχαν για πολύ έτσι. Η μάχη, βέβαια, δεν θα ήταν σύντομη, γιατί η αμυντική θέση των στασιαστών ήταν καλή, μα ούτε και μακροχρόνια πολιορκία θα ήταν.

Ο Ορείχαλκος, παρακολουθώντας τους Ούρταθ να μάχονται, έβλεπε ότι οι φήμες γι'αυτούς δεν ήταν καθόλου υπερβολικές.

9.

Δύο αεροπλάνα και ένα ελικόπτερο βγήκαν από το Φτερωτό Όρος, πετώντας ολοταχώς προς τα ανατολικά. Ήταν όλα τους γεμάτα επαναστάτες. Ακόμα και ο Σάνραντιλ'φεν είχε έρθει, καθώς ίσως οι δυνάμεις του ως μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών να βοηθούσαν, αφού το επίκεντρο της σύγκρουσης ήταν ένα ορυχείο. Το πρώτο αεροπλάνο το οδηγούσε ο Νάρτιλ, και στο ενεργειακό κέντρο ήταν η Αλρίβα'σαρ. Το δεύτερο αεροπλάνο το οδηγούσε η Ιωάννα, και στο ενεργειακό κέντρο ήταν η Άνμα'ταρ. Το ελικόπτερο, μην έχοντας ιδιότητες αιθερικού ταξιδίου, δεν είχε ανάγκη από μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του, και στο πιλοτήριο καθόταν τώρα η Σιλάνα. Ο Σάνραντιλ'φεν ήταν μαζί της.

Τα αεροπλάνα έφτασαν πρώτα στο υπό πολιορκία ορυχείο, σε λίγο περισσότερο από μισή ώρα, και η Ιωάννα είδε ότι τα πράγματα ήταν όπως τα είχε περιγράψει ο Φένχιλ. Τέσσερα μεγάλα φορτηγά (φανερά Παντοκρατορικής κατασκευής) ήταν σταθμευμένα αντίκρυ στις εγκαταστάσεις και εκατοντάδες λευκόδερμοι πολεμιστές βρίσκονταν έξω. Στην είσοδο του ορυχείου σκληρή μάχη φαινόταν να γίνεται, ενώ στην είσοδο του υπόγειου αμπελιού η μάχη φαινόταν να έχει ήδη τελειώσει. Οι Ούρταθ είχαν διαλύσει την αρχική άμυνα εκεί, και ολόενα και περισσότεροι εισέβαλλαν.

«Τα πράγματα μοιάζουν σκούρα...» μουρμούρισε ο Ανδρόνικος. «Χτύπα τους, Ιωάννα.»

«Δεν περιμένεις, φυσικά, ότι θα τους διαλύσουμε με το αστείο πυροβόλο αυτού του σκάφους...» του είπε εκείνη, αλλά, στοχεύοντας κάτω, πυροβόλησε καθώς βουτούσε προς τους Ούρταθ.

Το αεροπλάνο του Νάρτιλ (παρόμοια οπλισμένο μ'αυτό της Ιωάννας) τη μιμήθηκε.

10.

«Αεροπλάνα!» είπε η Ανεμόφθαλμη, δείχνοντας.

Ο Ορείχαλκος στράφηκε κοιτάζοντας. Δύο αεροσκάφη έρχονταν προς το ορυχείο, χάνοντας ύψος, ελεγχόμενα. «Καλυφθείτε!» φώναξε, κι όλοι τους κρύφτηκαν πίσω απ'το φορτηγό.

Τα αεροπλάνα πυροβόλησαν, χτυπώντας τους Ούρταθ που ήταν ακάλυπτοι από κάτω τους και, ύστερα, σκαρφαλώνοντας πάλι ψηλότερα στον ουρανό.

Επαναστάτες, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Πώς ειδοποιήθηκαν τόσο γρήγορα;

Δύο ώρες είχαν περάσει από την αρχή της επίθεσης, και οι Ούρταθ βρίσκονταν τώρα στο κεντρικό σπήλαιο του υπόγειου αμπελιού, εκεί όπου καλλιεργείτο το υπόγειο σταφύλι, σύμφωνα με τις αναφορές που είχαν φτάσει στον Ορείχαλκο. Οι στασιαστές προσπαθούσαν να τους απωθήσουν αλλά τσακίζονταν σαν ξυλαράκια μπροστά στους σκληροτράχηλους πολεμιστές από τη Νάθγκαν. Ο Ορείχαλκος περίμενε ότι σύντομα θα λάμβανε ακόμα μία αναφορά που θα έλεγε ότι το υπόγειο αμπέλι βρισκόταν πλήρως υπό τον έλεγχο των Ούρταθ και μπορούσαν να ξεκινήσουν να χτυπάνε το ορυχείο από δύο μεριές.

Αντί γι' αυτό, όμως, είχαν έρθει οι επαναστάτες από τον ουρανό.

Δεν έχει σημασία. Δε μπορεί να ευελπιστούν να μας νικήσουν περνώντας και πυροβολώντας έτσι όπως πυροβόλησαν τώρα. Αν σκέφτονται να πανικοβάλλουν τους Ούρταθ, κάνουν πολύ μεγάλο λάθος. Οι Ούρταθ δεν γνωρίζουν τι θα πει πανικός.

11.

Ο Νάρτιλ μίλησε μέσω πομπού στον Ανδρόνικο και στην Ιωάννα: «Δε μου φάνηκε να κατάλαβαν τίποτα, Πρίγκιπά μου. Και δεν υπάρχει εδώ πέρα κανένα μέρος για ασφαλή προσγείωση–»

«Ακόμα κι αν υπήρχε, θα προσγειωνόσουν ανάμεσά τους;» τον διέκοψε η Ιωάννα.

«Αυτό θέλω να πω, Μαύρη Δράκαινα. Δεν θεωρώ 'ασφαλή προσγείωση' το να κατεβείς ανάμεσα σε εχθρούς.»

«Θα βρούμε,» είπε ο Ανδρόνικος, «κάποιο άλλο μέρος εδώ κοντά για να προσγειωθούμε, και μετά θα χτυπήσουμε τους Ούρταθ από τα νώτα.»

Ακόμα μια φορά, πέρασαν πάνω από τους λευκόδερμους πολεμιστές, πυροβολώντας. Και δέχτηκαν κι εκείνοι πυρά. Κάποιος, μάλιστα, πέταξε ένα μεγάλο τσεκούρι με τόση δύναμη και ευστοχία που η Ιωάννα το είδε να περνά ξυστά έξω απ' το παράθυρο του αεροπλάνου που οδηγούσε. Δεν το πιστεύω, γαμώ τα μαλλιά της Έχιδνας...

«Καλύτερα, πάντως, αυτό να το είχαμε κάνει από πριν,» είπε η Ιωάννα στον Ανδρόνικο. «Τώρα χάσαμε όλο το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού.»

«Δεν ξέρουν, όμως, από πού θα τους χτυπήσουμε μετά.»

«Τέλος πάντων.» Η Ιωάννα οδήγησε το αεροπλάνο πάνω απ' τα βουνά, και είδε ότι ο Νάρτιλ την ακολουθούσε.

«Πού πηγαίνουμε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο τελευταίος μέσω πομπού.

«Θα κατεβάσουμε εδώ κοντά όσους μπορούν να κατεβούν με σχοινιά από τα αεροσκάφη – δηλαδή, όλους εκτός από τον πιλότο και τον μάγο. Ο πιλότος, μετά, θα πάει να προσγειώσει το αεροσκάφος του όπου καταφέρει να βρει μέρος και, στη συνέχεια, θα έρθει μαζί με τον μάγο να μας συναντήσει στο ορυχείο.»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου.»

«Δεν πρόκειται να μείνω στο σκάφος,» είπε η Ιωάννα στον Ανδρόνικο.

«Θα το πιλοτάρει κάποιος άλλος.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στους Σάρντλιους επαναστάτες και ρώτησε ποιος ήξερε να οδηγεί αεροπλάνο. Δυστυχώς, κανένας δεν ήξερε.

«Θα το πιλοτάρω εγώ,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Δεν είμαι ο καλύτερος πιλότος που θα βρεις αλλά ξέρω τα βασικά.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, αν και διστακτικά.

«Θα χρειαστείς την Ιωάννα περισσότερο από εμένα εκεί κάτω,» του είπε ο μάγος.

Η Ιωάννα οδήγησε το αεροπλάνο πάνω από μια πλαγιά. Έστρεψε τους προωθητήρες του κάθετα και το κατέβασε ως εκεί που τολμούσε, μη θέλοντας να χτυπήσει πάνω σε κανέναν βράχο ή κανένα δέντρο. Το σταθεροποίησε στον αέρα και είπε στον Ανδρόνικο: «Κατεβαίνουμε.» Σηκώθηκε από τη θέση της και στο πιλοτήριο κάθισε ο Σέλιρ'χοκ.

Μια καταπακτή άνοιξε στο πάτωμα του αεροπλάνου και σχοινιά έπεσαν. Οι επαναστάτες άρχισαν να κατεβαίνουν ο ένας κατόπιν του άλλου στο ορεινό τοπίο, με τα όπλα τους δεμένα επάνω τους.

Παραδίπλα, σε μια άλλη πλαγιά, το αεροσκάφος του Νάρτιλ είχε επίσης σταματήσει στον αέρα και οι επιβάτες του κατέβαιναν.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα βρέθηκαν κάτω και απομακρύνθηκαν γρήγορα από τις φωτιές και τους καπνούς των προωθητήρων. Ο Πρίγκιπας άνοιξε έναν πομπό και μίλησε: «Νάρτιλ. Όλα εντάξει;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου.»

«Στο σκάφος μου ο Σέλιρ'χοκ είναι τώρα πιλότος. Προσπαθήστε, ει δυνατόν, να προσγειωθείτε κοντά ο ένας με τον άλλο.»

«Το βλέπω δύσκολο, έτσι όπως είναι το τοπίο, αλλά θα προσπαθήσουμε.»

«Ο Σέλιρ δεν είναι τόσο καλός πιλότος – να τον βοηθήσεις.»

«Θα τον βοηθήσω, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος έκλεισε τον πομπό και τον κρέμασε στη ζώνη του.

Η Ιωάννα σκαρφάλωσε στην κορυφή της πλαγιάς, ενώ ακόμα επαναστάτες κατέβαιναν από το αεροσκάφος, και κοίταξε με τα κιάλια της προς το ορυχείο. Ορισμένοι από τους Ούρταθ απλώνονταν τριγύρω, είδε. *Ετοιμάζονται για εμάς.*

12.

«Το έμαθαν πάρα πολύ γρήγορα,» παρατήρησε ο Όνυχας ο Δεύτερος. «Είναι σχεδόν παράλογο το πόσο γρήγορα το έμαθαν.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. «Έχεις δίκιο, θείε.»

«Σε κάνει να υποπτεύεσαι αν υπάρχει προδότης ανάμεσά μας,» συνέχισε ο Όνυχας. «Είναι ο μόνος τρόπος να έμαθαν τόσο γρήγορα πού θα επιτεθούμε και να ετοιμάστηκαν κιόλας.»

«Εννοείς ανάμεσα στους Ούρταθ;» ρώτησε ο Ρουμπίνης.

«Εννοώ ανάμεσά σ'εμάς.»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς, θείε!»

«Οι Ούρταθ, εκεί όπου ζουν, τι επαφές να έχουν με επαναστάτες;»

Η Γρανίτια είπε: «Και γιατί κάποιος από εμάς να είναι προδότης; Τι μπορεί να έχει να κερδίσει;»

«Μπορεί να είναι ιδεολογικό θέμα γι'αυτόν,» είπε η Ανεμόφθαλμη.

«Ιδεολογικό;» έκανε η Γρανίτια. «Να βρίσκονται τα ορυχεία μας στα χέρια των στασιαστών;»

«Ψυχραιμία,» τους είπε ο Ορείχαλκος. «Θα το λύσουμε μετά αυτό. Γιατί τώρα νομίζω πως θα ξαναδούμε τους επαναστάτες. Και οι Ούρταθ φαίνεται να νομίζουν το ίδιο,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τις κινήσεις των λευκόδερμων μισθοφόρων. Απομακρύνονταν από τις αρχικές τους θέσεις· απλώνονταν τριγύρω, στα βουνά.

13.

Η Ιωάννα ούτε άκουσε ούτε είδε τους Ούρταθ προτού εκείνη, ο Ανδρόνικος, και οι υπόλοιποι επαναστάτες βρεθούν αντίκρυ τους μέσα στο ορεινό τοπίο. Πράγμα το οποίο την εξέπληξε. Διότι η πολεμική ομάδα που αντίκριζε τώρα δεν ήταν μικρή. Κανονικά, θα έπρεπε να την είχε δει από πριν, ή να την είχε ακούσει· ήταν εκπαιδευμένη γι'αυτό. Οι Ούρταθ ήταν, λοιπόν, πολύ καλοί στο να χρησιμοποιούν το έδαφος προς όφελός τους.

Και τώρα ξεπρόβαλαν μέσα από τους βράχους έτσι ώστε να έχουν τη μέγιστη δυνατή κάλυψη. Πυροβόλησαν, αμέσως, και έβαλαν με μεγάλα κοκάλινα τόξα. Οι επαναστάτες καλύφτηκαν. Αλλά όχι προτού μερικοί απ'αυτούς χτυπηθούν.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!» γρύλισε ο Ανδρόνικος, σκυμμένος πίσω από ένα βράχο, με το τουφέκι του στα χέρια. «Σα να ξεπετάχτηκαν από τις πέτρες!»

«Είναι καλοί,» είπε η Ιωάννα, στοχεύοντάς τους με το τουφέκι της και πυροβολώντας. Κατάφερε να πετύχει έναν στο κεφάλι, σκοτώνοντάς τον. «Δε θα ξεμπλέξουμε μαζί τους εύκολα.»

Πυροβολισμοί αντηχούσαν ολόγυρα, και χειροβομβίδες εκτοξεύονταν κάπου-κάπου. Η Ιωάννα συνέχισε να στοχεύει όσους έβρισκε πιο ακάλυπτους. Όπου έβλεπε κατάλευκο δέρμα το χτυπούσε. Έτσι ελαφρά ντυμένοι όπως ήταν – ημίγυμνοι, ουσιαστικά – την βοηθούσαν. Τα σώματά τους έμοιαζαν σχεδόν ν'αντανακλούν τις ακτίνες του ήλιου, ο οποίος κατέβαινε από το κέντρο του ουρανού και όδευε προς τη δύση. Ήταν καλοί, όπως είχε παρατηρήσει η Μαύρη Δράκαινα, αλλά όχι αρκετά έξυπνοι για να ντυθούν πιο αποτελεσματικά για κάλυψη.

Ωστόσο, μερικοί απ'αυτούς κατόρθωσαν να περάσουν από ένα σημείο που οι επαναστάτες δεν μπορούσαν να τους σημαδέψουν και, μετά, βρέθηκαν κοντά στους επαναστάτες, ουρλιάζοντας τις πολεμικές κραυγές τους και κραδαίνοντας μεγάλα μακρυμάνικα πελέκια και μακρυλέπιδα σπαθιά. Η επίθεσή τους ήταν καταστροφική. Αίματα, κομμένα μέλη, εντόσθια, και κεφάλια πετάγονταν παντού γύρω τους, σαν οι Ούρταθ να ήταν ένας λευκοπόρφυρος ανεμοστρόβιλος θανάτου.

Η Ιωάννα, λέγοντας στον Ανδρόνικο να μείνει πίσω, πέρασε το τουφέκι της στον ώμο, τράβηξε το σπαθί της με το ένα χέρι και το πιστόλι της με το άλλο, κι έτρεξε προς τη μεριά της παράταξης των επαναστατών όπου είχαν κατορθώσει να ζυγώσουν οι Ούρταθ.

«Μη μου λες τι να κάνω, Μαύρη Δράκαινα,» είπε ο Ανδρόνικος ακολουθώντας την, καθώς κι εκείνος τραβούσε το σπαθί του – ένα μέτρο καλοσφυρηλατημένο Απολλώνιο ατσάλι.

Η Ιωάννα τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Ο Ανδρόνικος ήταν από τους καλύτερους ξιφομάχους που είχε δει στη ζωή της, αλλά, και πάλι, αυτοί οι Ούρταθ την ανησυχούσαν. Και ο Ανδρόνικος, εκτός του ότι ήταν ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα τον ήθελε ζωντανό κοντά της, ήταν επίσης το σημαντικότερο πρόσωπο στην Επανάσταση – δεν μπορούσαν να τον χάσουν. Ωστόσο, δεν του είπε τίποτα. Η κατάσταση ήταν, ούτως ή άλλως, έκρυθμη· δεν μπορούσε να καθυστερήσει με διαφωνίες – και ήταν βέβαιη ότι ο Ανδρόνικος δεν θα έκανε εύκολα πίσω.

Πλησιάζοντας τους εχθρούς, η Ιωάννα και ο Ανδρόνικος πυροβόλησαν συγχρόνως με τα πιστόλια τους, και μία Ούρταθ σωριάστηκε νεκρή. Ύστερα, άρχισε το πραγματικό μακελειό καθώς η Μαύρη Δράκαινα και ο Πρίγκιπας της Επανάστασης χίμησαν ανάμεσα στους λευκόδερμους μισθοφόρους. Οι άλλοι επαναστάτες, που είχαν ξαφνιαστεί και αναστατωθεί από το γεγονός ότι ο εχθρός είχε βρεθεί απρόσμενα τόσο κοντά τους, πήραν θάρρος τώρα και πολέμησαν με περισσότερο σθένος.

Η Ιωάννα απέφυγε έναν μεγάλο πέλεκυ, πέρασε κάτω απ'την αιματοβαμμένη λεπίδα του, και κάρφωσε στο στήθος τον λευκόδερμο χειριστή του. Τον κλότσησε για να τον ξεκολλήσει από το σπαθί της – και με την άκρη του ματιού της είδε μια άλλη Ούρταθ να έρχεται καταπάνω της, κατεβάζοντας ένα ξίφος. Η Ιωάννα έκανε στο πλάι μα η λεπίδα τη χτύπησε στο δεξί μπράτσο, όχι βαθιά αλλά σχίζοντας τη στολή της και τινάζοντας αίμα. Η Μαύρη Δράκαινα έχασε τη λαβή της επάνω στο μανίκι του σπαθιού της, αφήνοντας το όπλο ακόμα καρφωμένο στο στήθος του νεκρού Ούρταθ, καθώς είχε μπηχτεί βαθιά εκεί και είχε σκαλώσει. Η αντίπαλός της την κλότσησε στον μηρό, κάνοντάς τη να παραπατήσει, να σκοντάψει πάνω σε κάποιο κουφάρι, και να πέσει.

Μετά, μια αιματοβαμμένη λεπίδα ξεπρόβαλε κάτω από τα στήθη της λευκόδερμης πολεμίστριας και αίμα τινάχτηκε από το στόμα της ενώ τα μάτια της αναποδογύριζαν και το σπαθί της έπεφτε από τα παράλυτα δάχτυλά της. Ο Ανδρόνικος, τραβώντας την από τα μαλλιά, χώρισε το νεκρό της σώμα από το ξίφος του.

Η Ιωάννα είχε ήδη σηκωθεί όρθια.

«Καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι.» Η Ιωάννα πάτησε στο στήθος του νεκρού Ούρταθ με το ένα πόδι και τράβηξε, με τα δύο χέρια, έξω το σπαθί της.

Από πάνω τους, τότε, ο δυνατός έλικας ενός ελικοπτέρου ακούστηκε. Η Σιλάνα είχε, επιτέλους, έρθει.

Σχοινιά έπεσαν από το ελικόπτερο κι επαναστάτες άρχισαν να κατεβαίνουν, πυροβολώντας τους Ούρταθ και εκτοξεύοντας χειροβομβίδες.

14.

«Σέλιρ'χοκ, βλέπεις αυτό που βλέπω;» είπε ο Νάρτιλ μέσω πομπού.

«Τι βλέπεις;»

«Ένα μικρό οροπέδιο. Σχετικά ανοιχτό.»

«Σχετικά, πράγματι.» Ο Σέλιρ έβλεπε κάμποσους βράχους και δέντρα στο μέρος που αναφερόταν ο Νάρτιλ.

«Δεν πρόκειται να βρούμε τίποτα καλύτερο, εκτός αν πάμε στα πέρατα της ματιάς του Άνβρεοθ. Ακολουθήσέ με, και δεσ τι κάνω.»

Ο Σέλιρ είδε το αεροπλάνο του Νάρτιλ να ζυγώνει το οροπέδιο και να στρέφει τους προωθητήρες του κάθετα.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Άνμα, από το ενεργειακό κέντρο. «Βρήκατε μέρος για προσγείωση;»

«Το ελπίζω.»

«Θέλεις εγώ να πιλοτάρω κι εσύ να ελέγχεις την ενεργειακή ροή;»

Ο Σέλιρ ήξερε ότι η Άνμα ήταν, αναμφίβολα, καλύτερη από εκείνον στο να οδηγεί αεροσκάφη. Ήταν λογική η πρότασή της. Το μόνο επικίνδυνο μέρος της σκέψης της ήταν η αλλαγή στη θέση του ενεργειακού κέντρου.

«Θα το προτιμούσα. Αλλά περίμενε.» Ο Σέλιρ γύρισε τους προωθητήρες κάθετα και, βάζοντας το σκάφος στον αυτόματο πιλότο, το άφησε να αιωρείται χωρίς να κινείται προς κάποια κατεύθυνση. Σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε στο ενεργειακό κέντρο, όπου καθόταν η Άνμα.

«Μόλις αρχίσω τη μαγγανεία θα σηκωθείς και θα πας μπροστά,» της είπε.

«Εντάξει.»

Ο Σέλιρ ξεκίνησε τη Μαγγανεία Κινήσεως, υποτονθορύζοντας τα λόγια και φέρνοντας το μυαλό του στη σωστή νοητική κατάσταση. Η Άνμα σηκώθηκε από τη θέση κι εκείνος κάθισε, αγγίζοντας τους αισθητήρες. Αισθάνθηκε το μυαλό του να έρχεται λιγάκι απότομα σε επαφή με την ενεργειακή ροή του σκάφους, αλλά δεν μπορούσε να το καθυστερήσει· το ρίσκο θα ήταν πολύ μεγάλο. Μπορεί να έπεφταν και να τσακίζονταν στα βουνά. Μπορεί ακόμα και ν'ανατινάζονταν στον αέρα.

Η Άνμα, εν τω μεταξύ, είχε πάει στο πιλοτήριο, και είπε: «Τα πάντα φαίνονται εντάξει, Σέλιρ. Και ο Νάρτιλ έχει προσγειωθεί. Πηγαίνουμε κι εμείς, τώρα.»

«Σέλιρ'χοκ,» ακούστηκε τότε η φωνή του Νάρτιλ από τον πομπό. «Τι κάνεις; Γιατί σταμάτησες;»

«Για να οδηγήσω εγώ, Νάρτιλ,» του είπε η Άνμα. «Ερχόμαστε τώρα.»

Το αεροπλάνο πλησίασε το οροπέδιο, οι προωθητήρες του γύρισαν ξανά κάθετα, και, ανοίγοντας τα μεταλλικά του πόδια, κατέβηκε. Τραντάχτηκε από την προσγείωση, καθώς ήταν κάθε άλλο παρά ομαλή. Το έδαφος ήταν ανισόπεδο, γεμάτο βράχους· ορισμένα πόδια πάτησαν σταθερά, ορισμένα δεν πάτησαν καθόλου καλά. Μικρά δέντρα τσακίστηκαν κάτω από το αεροσκάφος.

«Τουλάχιστον είμαστε ακόμα ζωντανοί,» είπε η Άνμα καθώς σηκώνονταν από τη θέση της.

Ο Σέλιρ βγήκε απ'το ενεργειακό κέντρο. «Θα μπορούμε και να απογειωθούμε μετά;»

«Θα το μάθουμε τότε. Αλλά, μάλλον, η απάντηση είναι ναι.»

Πήραν τα όπλα τους και βγήκαν στο οροπέδιο, όπου τους περίμεναν ο Νάρτιλ και η Αλρίβα.

«Ο Οδυσσέας – ο Πρόμαχος από την Απολλώνια – μας είχε προειδοποιήσει για σένα,» είπε η Άνμα στον Νάρτιλ.

«Τι εννοείς; Σας είπε ότι είμαι επικίνδυνος πιλότος;»

«Ουσιαστικά, ναι.»

«Δε θάπρεπε ν'ακούτε τέτοιες φήμες.»

15.

Οι Ούρταθ αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν ύστερα από την άφιξη του ελικόπτερου και των άλλων επαναστατών.

«Πώς είναι η κατάσταση;» ρώτησε ο Σάνραντιλ τον Ανδρόνικο.

«Αυτή ήταν η πρώτη μας σύγκρουση μαζί τους, Πρόμαχε· και είχες δίκιο: είναι, όντως, επικίνδυνοι.»

Η Σιλάνα μίλησε μέσα απ'τον πομπό του Σάνραντιλ: «*Να βρω μέρος να προσγειώσω το ελικόπτερο κάπου εδώ, Πρόμαχε;*»

«Δεν υπάρχει μέρος εδώ για να προσγειωθεί ελικόπτερο τέτοιου μεγέθους,» είπε ο Ανδρόνικος στον Σάνραντιλ.

«Πού προσγειώσατε τα αεροπλάνα;» ρώτησε ο μάγος.

«Δεν ξέρω. Είπα στον Νάρτιλ και στον Σέλιρ να τα προσγειώσουν όπου πιο κοντά μπορούν και να έρθουν μετά να μας βρουν. Πες στη Σιλάνα να κάνει το ίδιο.»

«Σας ακούω, Πρίγκιπά μου,» ήρθε η φωνή της από τον πομπό.

Ο Σάνραντιλ ένευσε προς τη μεριά του Ανδρόνικου. «Καλώς,» είπε. Και στον πομπό: «Σιλάνα, πήγαινε κάπου να προσγειώσεις το ελικόπτερο.»

Το αεροσκάφος έφυγε από πάνω τους.

«Από δω και μπρος πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτικοί με τους Ούρταθ,» είπε η Ιωάννα καθώς ξεκινούσαν να βαδίζουν μες στα βουνά. «Παραλίγο να μας αιφνιδιάσουν όταν πρωτοεμφανίστηκαν, παρότι δεν ήταν λίγοι. Και μετά, μόλις άρχισε η σύγκρουση, ήρθαν κι άλλοι· είμαι βέβαιη. Δεν ήταν μόνο αυτοί στην αρχή.»

«Η γη θα μου το φανερώσει όταν πλησιάσουν,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, και μισοκλείνοντας τα μάτια υποτονθόρυσε κάποιο ξόρκι μέσα απ'τα λευκά μούσια του.

Η Ιωάννα, που δεν ήξερε και πολλά για τη μαγεία των Γαιοδιφών, ρώτησε: «Τι έκανες;»

«Κάτι σαν τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, την οποία, αναμφίβολα, θα έχεις ξανακούσει.» Δεν έδωσε περισσότερες εξηγήσεις, καθώς έμοιαζε να πρέπει να είναι συγκεντρωμένος στο ξόρκι του. Συνέχιζε να μουρμουρίζει πίσω απ'τα δόντια του, και τα μάτια του ήταν στραμμένα στη γη.

Προχώρησαν έτσι για κάποια ώρα, κοιτάζοντας γύρω-γύρω και προσέχοντας για πιθανές ενέδρες. Παρά τη μαγική διαίσθηση του Σάνραντιλ'φεν, ήξεραν ότι όφειλαν να βρίσκονται σε εγρήγορση· δεν μπορούσαν να τα περιμένουν όλα από έναν άνθρωπο.

Ο μάγος τούς είπε, τελικά, ότι κάποιοι τούς πλησίαζαν· μπορούσε να το καταλάβει μέσα από τη γη: και δεν ήταν λίγοι αυτοί που τώρα την πατούσαν. Η Ιωάννα σκαρφάλωσε γρήγορα σε κάτι ψηλούς βράχους και κοίταξε με τα κιάλια της προς την κατεύθυνση που είχε πει ο Σάνραντιλ'φεν. Διαπίστωσε ότι, πράγματι, οι Ούρταθ έρχονταν. Καμία πενηνταριά απ'αυτούς· και δεν πρέπει να κινούνταν τυχαία. *Μας έχουν αντληφτεί κάπως και έρχονται συγκεκριμένα για εμάς.*

Η Ιωάννα κατέβηκε και είπε στον Ανδρόνικο και τους υπόλοιπους τι συνέβαινε.

«Πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε, λοιπόν,» κατέληξε ο Πρίγκιπας.

«Στην προηγούμενη σύγκρουση, δεν μπορεί να ήταν πενήντα,» είπε η Ιωάννα. «Σίγουρα ήταν λιγότεροι. Στην αρχή τουλάχιστον. Μετά ήρθαν κι άλλοι· δεν μπορώ να υπολογίσω πόσοι ακριβώς.»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Ότι αυτοί είναι περίπου πενήντα, εμείς λιγότεροι από διακόσιοι, και πολύ πιθανόν να έχουμε πρόβλημα αν τους αντιμετωπίσουμε ανοιχτά.»

«Ας τους στήσουμε ενέδρα, επομένως.»

«Αυτό ήθελα να προτείνω.»

Ο Φένχιλ είπε, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα απ'τους υπόλοιπους επαναστάτες: «Αν είναι να κάνουμε κάτι, ας το κάνουμε γρήγορα. Μιλάτε πολύ, κι οι δυο σας!»

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα τον αγριοκοίταξαν.

«Τι;» είπε εκείνος. «Αν δε μπορούμε να βρούμε έναν τρόπο να ξεπαστρέψουμε πενήντα απ'αυτούς τους αγριάνθρωπους, τότε τι ήρθαμε να κάνουμε εδώ; Να τους βοηθήσουμε να πάρουν το ορυχείο πιο ηρωικά;»

«Αρκετά!» είπε ο Ανδρόνικος. «Ξεκινάμε.» Και προς τον Σάνραντιλ: «Εξακολουθούν να πλησιάζουν, Πρόμαχε;»

«Ναι.»

Οι επαναστάτες χωρίστηκαν μέσα στο ορεινό τοπίο. Ορισμένοι πήγαν με τον Ανδρόνικο, ορισμένοι με την Ιωάννα, ορισμένοι με τον Σάνραντιλ'φεν και τον Φένχιλ. Σκαρφάλωσαν σε κρημνούς και κρύφτηκαν πίσω από δέντρα ή ογκόλιθους, ή χώθηκαν σε σχισμάδες ανάμεσα στις πέτρες, ή ξάπλωσαν στο έδαφος καλυμμένοι από βράχους και σημαδεύοντας με τα όπλα τους. Πολλοί απ'αυτούς μπορούσαν τώρα να δουν τους Ούρταθ καθώς έρχονταν αποφασιστικά, αλλά και προσεχτικά, προς το μέρος τους.

Γνωρίζουν τη θέση μας, παρατήρησε και πάλι η Ιωάννα. Στο περίπου, αλλά τη γνωρίζουν. Πώς τη βρήκαν; Με ανιχνευτές; Με κάποια σημάδια; Με μαγεία;

Οι Ούρταθ πλησίασαν, πάνοπλοι σαν μηχανές πολέμου και επικίνδυνοι σαν άγρια θηρία. Μπήκαν ανάμεσα στα σαγόνια της παγίδας των επαναστατών.

Η Ιωάννα, σημαδεύοντας μέσα από το στόχαστρο του τουφεκιού της, πυροβόλησε πρώτη, βρίσκοντας μια λευκόδερμη γυναίκα στον λαιμό και σωριάζοντάς την.

Αμέσως, κι οι υπόλοιποι επαναστάτες επιτέθηκαν με τα πυροβόλα όπλα τους και εκτοξεύοντας βόμβες. Οι Ούρταθ ξαφνιάστηκαν που

τους είχαν καταλάβει· μάλλον υπολόγιζαν ότι θα αιφνιδιάζαν κι αυτή τη φορά τους εχθρούς τους – ή, ίσως, καλύτερα από την προηγούμενη φορά, που τους είχαν, ουσιαστικά, μισοαιφνιδιάσει, δεν τους είχαν πιάσει τελείως απροετοίμαστους. Η αντιστροφή της αναμενόμενης κατάστασης, πάντως, δεν φάνηκε να τους ρίχνει το ηθικό. Το μυαλό τους πάραυτα στράφηκε στη μάχη. Ανταπέδωσαν τα πυρά και προσπάθησαν να πλησιάσουν.

Ο Ανδρόνικος, που ήταν σε μια θέση πιο κάτω από την Ιωάννα, είδε τους Ούρταθ να σκαρφαλώνουν προς το μέρος του και των επαναστατών που ήταν μαζί του. Τους πυροβόλησε με το τουφέκι του, και οι σύντροφοί του τους πυροβόλησαν επίσης. Εκείνοι, όμως, κινούνταν σαν αγρίμια· χρησιμοποιούσαν τη βραχώδη κάλυψη του τοπίου στον μέγιστο δυνατό βαθμό, και διάνυναν την απόσταση που τους χώριζε από τους αντιπάλους τους με μεγάλες δρασκελιές και πηδήματα. Τα πόδια τους ήταν δυνατά, ευέλικτα, και γρήγορα.

Κάμποσοι από τους Ούρταθ δεν έφτασαν ποτέ τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του. Κάμποσοι άλλοι, όμως, τους έφτασαν. Ήρθαν κοντά και επιτέθηκαν με πιστόλια, μακρυλέπιδα ξίφη, και μεγάλα τσεκούρια. Η δύναμη και η ευελιξία του σώματός τους τους έδινε μεγάλη υπεροχή στην κοντινή μάχη· ο Ανδρόνικος είδε ότι ελάχιστοι επαναστάτες μπορούσαν να τους αντισταθούν από κοντά. Οι Ούρταθ τούς παραμέριζαν σαν παλιόξυλα, κλοτσώντας τους, σπρώχνοντάς τους, λιανίζοντάς τους, πυροβολώντας τους εξ επαφής.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης τράβηξε το Απολλώνιο ξίφος του και σπάθισε το χέρι ενός Ούρταθ που κρατούσε πιστόλι, κόβοντάς το από τον καρπό, εκτοξεύοντας αίμα τριγύρω. Μετά, τον σπάθισε στο κλειδοκόκαλο, σωριάζοντάς τον. Και βρέθηκε αντιμέτωπος μ'άλλους δύο, που κρατούσαν τσεκούρια με μακριά μανίκια σαν ραβδιά. Τα μαλλιά και τα μούσια τους ήταν άγρια· γύρω από τα μάτια τους ασύμμετροι ρόμβοι ήταν βαμμένοι. Του επιτέθηκαν χωρίς δισταγμό, αναγνωρίζοντάς τον ως επικίνδυνο.

Ο Ανδρόνικος απέφυγε τη μια βαριά λεπίδα, απέκρουσε την άλλη. Παραμέρισε. Οι Ούρταθ ήρθαν καταπάνω του, ανεμίζοντας τα τσεκούρια τους, εκμεταλλευόμενοι το μήκος των μεγάλων όπλων. Ο Ανδρόνικος έσκυψε, τινάχτηκε· λεπίδες χτύπησαν βράχους, πετώντας σπίθες και πέτρινα θραύσματα. Ο Πρίγκιπας βρέθηκε, ευέλικτος και γρήγο-

ρος, δίπλα σ'έναν απ'τους δύο Ούρταθ. Τον κάρφωσε στα πλευρά, μπήγοντας τη λεπίδα βαθιά και τραβώντας την πάλι πίσω, ξέροντας πως είχε τρυπήσει τον πνεύμονα. Ο Ούρταθ παραπάτησε, ματωμένος, φτύνοντας αίμα. Τα όπλα τους τους έδιναν ένα κάποιο πλεονέκτημα όταν ο αντίμαχός τους ήταν στη σωστή απόσταση, αλλά όταν ερχόταν πιο κοντά δεν μπορούσαν να τους σώσουν.

Ο άλλος Ούρταθ, κραυγάζοντας, χίμησε στον Ανδρόνικο. Το τσεκούρι του συνάντησε το Απολλώνιο ατσάλι, σπίθες πετάχτηκαν. Ο Πρίγκιπας αισθάνθηκε την τρομερή δύναμη του αγριάνθρωπου να τον σπρώχνει όπισθεν. Παραπάτησε, προσπάθησε να μη χάσει την ισορροπία του και πέσει· και μετά, λύγισε. Εσκεμμένα. Μείωσε την αντίσταση. Και ο Ούρταθ ήταν που τώρα παραπάτησε. Οι λεπίδες χώρισαν μ'έναν ξαφνικό, διαπεραστικό ήχο που, κάπως, κατόρθωσε να ξεχωρίσει μέσα στις ιαχές της μάχης και στους πυροβολισμούς.

Ο Ανδρόνικος, άριστος ως ξιφομάχος χωρίς υπερβολή, διέκρινε αμέσως το άνοιγμα στην άμυνα του εχθρού του. Σπάθισε και του έσχισε την κοιλιά. Τα εντόσθια του Ούρταθ τινάχτηκαν έξω, μπλέχτηκαν ανάμεσα στα πόδια του. Ο Ανδρόνικος πετάχτηκε πέρα προτού ο Ούρταθ ξανακινήσει το μεγάλο τσεκούρι του και προτού σωριαστεί στο έδαφος.

Γυρίζοντας είδε ότι κάποιοι άλλοι επαναστάτες είχαν έρθει να βοηθήσουν τους συντρόφους του – οι επαναστάτες που είχαν πάει με την Ιωάννα – και η Μαύρη Δράκαινα ήταν μαζί τους, κρατώντας σπαθί στο ένα χέρι και ξιφίδιο στο άλλο, και τα δύο αιματοβαμμένα ως τη λαβή.

Από αντίκρυ, πυροβολισμοί και εκρήξεις αντηχούσαν· οι επαναστάτες που ήταν με τον Πρόμαχο πρέπει να είχαν καταφέρει να κρατήσουν μακριά τους τους Ούρταθ.

Ο Ανδρόνικος τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε μια Ούρταθ, βρίσκοντάς τη στο πόδι και σωριάζοντάς την. Ένας επαναστάτης την κοπάνησε στο κεφάλι μ'ένα βαρύ ρόπαλο, διαλύοντας το κρανίο της.

Ο Ανδρόνικος ζύγωσε την Ιωάννα, καθώς εκείνη ξεπάστρεψε ακόμα έναν εχθρό. Γύρω της ήταν κάμποσα πτώματα· ο Ανδρόνικος, όμως, δεν ήταν βέβαιος ότι ακόμα κι αυτή μπορεί να είχε σκοτώσει μόνη της τόσο γρήγορα τόσους Ούρταθ.

«Καλύτερα από την προηγούμενη φορά,» του είπε. Η αναπνοή της ήταν ελεγχόμενη παρότι λιγάκι λαχανιασμένη.

«Νομίζεις;»

«Ναι.»

Μετά απ'αυτό το επεισόδιο, η κατάσταση βελτιώθηκε για τους επαναστάτες. Οι Ούρταθ δεν κατόρθωσαν να ξανάρθουν τόσο κοντά τους ώστε να τους λιανίσουν, και σύντομα υποχώρησαν, όσοι από αυτούς έμειναν ζωντανοί.

Λιγότεροι από τους μισούς, παρατήρησε ο Ανδρόνικος. Και είπε στην Ιωάννα: «Το χειρότερο είναι όταν έρχονται κοντά μας. Πρέπει να τους κρατάμε μακριά. Μάχονται σαν θηρία.»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε. «Ναι. Γι'αυτό κιόλας σκόπευαν να μας αιφνιδιάσουν. Θάνατι δύσκολο να τους πετάξουμε έξω απ'το ορυχείο αν έχουν ήδη καταφέρει να μπουν.»

«Αφού προσπαθούν να χτυπήσουν εμάς εδώ, στα βουνά, αυτό σημαίνει ότι στο ορυχείο ο αριθμός τους θα έχει μειωθεί. Οι άνθρωποι μας εκεί θα μπορούν πιο εύκολα να τους αποκρούσουν.»

«Στην είσοδο του αμπελιού, πάντως, είχαν εισβάλει· δεν το είδες καθώς περνούσαμε με το αεροπλάνο;»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, καθώς σκούπιζε το σπαθί του από τα αίματα και το θηκάρωνε. «Δυστυχώς. Όπως και νάχει, πρέπει να πλησιάσουμε για να δούμε ποια είναι η κατάσταση.»

16.

Ο Ορείχαλκος είχε δει μερικούς από τους Ούρταθ να χωρίζονται και να πηγαίνουν στα βουνά. Μετά, τους είχε δει να επιστρέφουν ενωμένοι αλλά φανερά μειωμένοι στον αριθμό – και ορισμένοι είχαν τραύματα επάνω τους. Αυτό δεν μπορεί να ήταν καλό σημάδι. Το καλό σημάδι ήταν πως δεν είχαν πανικοβληθεί. Είχαν επιστρέψει απλά για να ανασυγκροτηθούν. Ο Ορείχαλκος τούς είδε να μιλάνε με τον Ψηλό Άντρα ψύχραιμα. Εκείνος έδωσε διαταγές, και οι Ούρταθ επέστρεψαν πάλι στα βουνά γύρω από το ορυχείο – καμια πενηνταριά απ'αυτούς, στο σύνολο, τώρα.

«Οι επαναστάτες πρέπει να έρχονται πεζοί,» είπε ο Ρουμπίνης.

Ο Ορείχαλκος ένευσε σιωπηλά.

«Και οι Ούρταθ δεν φαίνεται να μπορούν να τους σταματήσουν, α-δελφέ.»

«Μάλλον, οι επαναστάτες κατόρθωσαν κάπως να τους αιφνιδιάσουν την πρώτη φορά,» είπε ο Ορείχαλκος. «Ή ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι δεν είχαν πάει ενωμένοι αλλά διαιρεμένοι. Όπως και νάχει, δε νομίζω να ξανασυμβεί.»

«Κακώς, όμως, τρέχουν και κυνηγάνε τους επαναστάτες,» είπε ο Όνυχας, συλλογισμένα, προβληματισμένα. «Καλύτερα να επικέντρωναν τις προσπάθειές τους στο να καταλάβουν το ορυχείο. Ακόμα δεν έχουν περάσει την είσοδο.» Έδειξε εκεί όπου γινόταν η σύγκρουση.

«Υπομονή, θείε,» είπε ο Ορείχαλκος. «Θέλουν πρώτα να έχουν το αμπέλι υπό τον έλεγχό τους, για να επιτεθούν κι απ' τις δύο μεριές.»

«Γιατί, όμως, καθυστερούν τόσο να το πάρουν υπό τον έλεγχό τους; Επειδή στέλνουν ανθρώπους τους να κυνηγάνε τους επαναστάτες στα βουνά! Δεν είναι καλή στρατηγική αυτή.»

Ο Ορείχαλκος δεν είπε τίποτα, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Όνυχας ο Δεύτερος δεν είχε άδικο. Καλύτερα θα ήταν αν δεν κυνηγούσαν τους επαναστάτες.

Περίμενε, όμως, να δει τι θα γινόταν προτού πάει να μιλήσει στον Ψηλό Άντρα.

Η ομάδα των Ούρταθ που είχε πάει στα βουνά επέστρεψε πάλι, και ήταν πολύ λιγότεροι απ' ό,τι όταν είχαν φύγει. Πλησίασαν τον Ψηλό Άντρα για να του αναφέρουν.

Ο Ορείχαλκος τον πλησίασε επίσης, μαζί με τα μέλη της οικογένειάς του. «Γκαρτάθλο Τεμέλκο,» είπε. «Τι συμβαίνει;»

«Οι εχθροί μάς κατατρόπωσαν στα βουνά για δεύτερη φορά. Πρέπει, κάπως, να είχαν αντιληφτεί τον ερχομό μας γιατί είχαν στήσει ενέδρα.»

Αυτοί οι καταραμένοι επαναστάτες παραήταν επικίνδυνοι! «Αγνοήστε τους,» είπε ο Ορείχαλκος. «Θα τους φροντίσουμε όταν έρθουν κοντά. Εκείνο που θέλω είναι να κατακτήσουμε το ορυχείο. Μετά δεν θα είναι εύκολο να το ξαναπάρουν.»

«Όπως επιθυμείς, Γέγκμπεθ-κορ,» αποκρίθηκε ο Γκαρτάθλο, αν και έμοιαζε να έχει πικαριστεί που οι επαναστάτες είχαν κατορθώσει να νικήσουν τους πολεμιστές του.

Τότε, μια Ούρταθ ήρθε τρέχοντας και μίλησε στον Ψηλό Άντρα στη γλώσσα τους. Εκείνος ένευσε, σοβαρά, και στράφηκε πάλι στον Ορείχαλκο. «Το υπόγειο αμπέλι είναι δικό σου, Γέγκμπεθ-κορ. Οι φύλακες

διώχτηκαν. Ακολούθησαν το πέραςμα που μας είπες: αυτό που βγάζει στο ορυχείο.»

Επιτέλους, πρόοδος, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. «Ωραία,» είπε. «Ξεκινήστε, λοιπόν, να χτυπάτε το ορυχείο κι από τις δυο μεριές, σύμφωνα με το σχέδιό μας. Κι αφήστε μερικούς πολεμιστές σας απέξω για να προφυλάσσουν τις εισόδους, σε περίπτωση που οι επαναστάτες βγουν απ'τα βουνά και έρθουν εδώ.» Δεν αποκλειόταν η στρατηγική των επαναστατών να ήταν να τους τραβήξουν μακριά από το ορυχείο, σε άσκοπες μάχες που θα τους αποδυνάμωναν. Καλύτερα, επομένως, να έμεναν εστιασμένοι σε ένα πράγμα. Μέσα από την πειθαρχία είναι που γεννιέται η νίκη, όπως ήξερε ο Ορείχαλκος.

«Είναι μακριά;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη.

Ο Ορείχαλκος και ο Γκαρτάθλο στράφηκαν να την κοιτάζουν.

«Οι επαναστάτες,» διευκρίνισε εκείνη κοιτάζοντας τον Ψηλό Άντρα. «Οι άνθρωποι που πολεμήσατε. Είναι μακριά μας;»

Ο Γκαρτάθλο κούνησε το κεφάλι. «Όχι πολύ. Θα είναι γρήγορα εδώ, αν το θέλουν.»

«Επομένως,» είπε ο Ορείχαλκος, «δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Καταλάβετε το ορυχείο!»

17.

Είδαν ένα ελικόπτερο να περνά.

«Η Σιλάνα,» είπε ο Νάρτιλ. «Πρέπει να ψάχνει μέρος για να προσγειωθεί.»

«Επικοινωνήσε μαζί της,» τον προέτρεψε η Αλρίβα.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει πια χώρος στο οροπέδιο όπου προσγειωθήκαμε εμείς. Θα πρέπει να βρει άλλο σημείο.»

Είχαν απομακρυνθεί απ'το οροπέδιο πηγαίνοντας προς το ορυχείο. Και συνέχισαν την πορεία τους, ενώ έχαναν το ελικόπτερο απ'τα μάτια τους, μέσα στα βουνά.

«Θα το προσγειώσει και θα μας βρει, αργά ή γρήγορα,» είπε ο Νάρτιλ. «Το βασικό τώρα είναι να πάμε στον Πρίγκιπα για να τον βοηθήσουμε.»

«Ναι,» ένευσε η Άνμα'ταρ, καθώς σκαρφάζωναν μια πλαγιά. Η απόσταση που έπρεπε να διανύσουν δεν ήταν μικρή, και το ορεινό τοπίο δεν βοηθούσε.

Απόμακρα, δεν άργησαν ν'ακούσουν πυροβολισμούς και ιαχές.

Ο Νάρτιλ καταράστηκε. «Ξεκίνησε χωρίς εμάς.»

Επιτάχυναν την πορεία τους, όσο μπορούσαν, αψηφώντας τον κακοτράχαλο τόπο.

Οι πυροβολισμοί και οι ιαχές σταμάτησαν. Δεν ακούγονταν πλέον. Κι όταν οι τέσσερις επαναστάτες σκαρφάλωσαν σ'ένα ύψωμα, δεν μπορούσαν να δουν τίποτα που να τους δείχνει πού είχε γίνει η σύγκρουση. Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, έχοντας στο νου του τον Πρίγκιπα, και στα μικρά κάτοπτρα του ραβδιού του παρουσιάστηκε μια κόκκινη κουκίδα. «Προς τα κει πού υποθέτουμε είναι οι άλλοι,» είπε ο μάγος. «Και πρέπει να βρίσκονται πια κοντά στο ορυχείο.»

«Δεν έχουν φτάσει ακόμα;» ρώτησε ο Νάρτιλ.

«Κινούνται.» Ο Σέλιρ'χοκ κοίταζε την κόκκινη κουκίδα στα κάτοπτρά του, που δεν ήταν στάσιμη. «Επομένως, όχι, δεν έχουν φτάσει.»

«Η μάχη που ακούσαμε πρέπει να έγινε στα βουνά,» είπε η Άνμα'ταρ.

Ο Νάρτιλ συνοφρυώθηκε. «Οι Ορειβάτες έχουν μαχητές τους απλωμένους και στα βουνά;»

«Ή αυτοί που είναι στο ορυχείο απλώθηκαν για να μας βρουν, υποθέτοντας ότι, λογικά, θα κατεβαίναμε από τα αεροσκάφη και θα πλησιάζαμε πεζοί.»

18.

Οι επαναστάτες σταμάτησαν σε μια πλαγιά απόπου μπορούσαν να δουν καθαρά το ορυχείο και τους Ούρταθ. Στην είσοδό του γινόταν τρομερή σύγκρουση. Στην είσοδο του υπόγειου αμπελιού, τα πράγματα ήταν ήσυχά· οι Ούρταθ είχαν προ πολλού περάσει.

«Πρέπει νάχουν καταλάβει το αμπέλι, οι ασπροκώληδες μπάσταρδοι,» είπε ο Φένχιλ, κοιτάζοντας με τα κιάλια του. «Και οι σπηλιές του αμπελιού ενώνονται με το ορυχείο. Υπάρχει πέρασμα.»

Η Ιωάννα, που θυμόταν τους χάρτες όλων των κατελιγμένων ορυχείων, ένευσε. «Ναι. Πράγμα που σημαίνει ότι οι φύλακες του ορυχείου θα δέχονται επίθεση από δύο μεριές, τώρα.»

«Πρέπει να δράσουμε,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Δε μπορούμε να κατεβούμε μέσα σ'αυτούς έτσι όπως είναι,» τόνισε η Ιωάννα. «Θα μας λιανίσουν.»

«Να τους χτυπήσουμε από μακριά, τότε,» είπε ο Φένχιλ. «Αλλά μην καθόμαστε άλλο!» Δεν κοίταζε με τα κιάλια του τώρα.

«Ο σκοπός είναι να τους διώξουμε από εδώ, και δε νομίζω έτσι να το καταφέρουμε. Απλά θα χωθούν μέσα στο υπόγειο αμπέλι για ν'αποφύγουν τα πυρά μας-»

«Κι αυτοί στην είσοδο του ορυχείου;»

«Αργά ή γρήγορα – μάλλον γρήγορα – θα διαλύσουν την άμυνα των ανθρώπων μας εκεί. Δε βλέπεις τι γίνεται;»

«Και τι προτείνεις, Μαύρη Δράκαινα;»

«Χρειαζόμαστε έναν αντιπερισπασμό.» Ύψωσε το χέρι της δείχνοντας το θολωτό οίκημα ανάμεσα στην είσοδο του ορυχείου και στην είσοδο του αμπελιού. «Το ενεργειακό κέντρο δεν είναι αυτό;»

«Ναι,» απάντησε ο Φένχιλ.

«Θα το ανατινάξουμε.»

«Πώς; Από εδώ δεν γίνεται.»

«Θα το πλησιάσω-»

«Δε μπορείς να το πλησιάσεις, Ιωάννα,» τη διέκοψε ο Ανδρόνικος. «Θα σε δουν. Αν ήταν νύχτα-»

«Θα κατεβώ από πάνω απ'τις εισόδους.» Η Μαύρη Δράκαινα έδειξε την πλαγιά πάνω απ'το ορυχείο.

«Δε σοβαρολογείς!» Η πλαγιά αυτή ήταν όσο απότομη μπορεί να είναι μια πλαγιά, και δεν φαινόταν να έχει πιασίματα. «Εκτός του ότι είναι αδύνατο να σκαρφαλώσεις εκεί, θα σε δουν-»

«Δεν είναι αδύνατο να σκαρφαλώσω-»

«Ιωάννα-»

«-αν έχω λίγη βοήθεια.» Και η Μαύρη Δράκαινα στράφηκε στον Σάνραντιλ'φεν. «Γνωρίζεις το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, Πρόμαχε;»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε. «Εσύ πώς το ξέρεις;»

«Το χρησιμοποιούν οι μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών. Το έχει και η Άνμα'ταρ. Το γνωρίζεις;»

Ο Σάνραντιλ κατένευσε. «Το γνωρίζω.»

«Τότε, μπορείς να το υφάνεις επάνω μου για να σκαρφαλώσω την πλαγιά.»

Ο Ανδρόνικος είπε: «Το σκαρφάλωμα δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα. Θα σε δουν! Δεν είναι τυφλοί.»

«Δεν κοιτάζουν, όμως, προς τα κει, αν προσέξεις. Θεωρούν ότι κανένας δεν μπορεί να έρθει—»

«Και πάλι, είναι επικίνδυνο. Πολύ.»

«Θα προσέχω.»

«Λες ανοησίες!» Ο Ανδρόνικος είχε αρχίσει να τσαντίζεται μαζί της.

Ο Σάνραντιλ είπε: «Μπορούμε να λύσουμε κι αυτό το πρόβλημα, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε να κοιτάξει τον μαυρόδερμο, ασπρομάλλη μάγο συνοφρυωμένος. Εκείνος συνέχισε: «Με μια Μαγγανεία Λιθικής Προσομοιώσεως, σαν αυτή που κρύβει την είσοδο στο Φτερωτό Όρος.»

«Μα, αυτή η μαγγανεία χρησιμοποιείται σε ανοίγματα για να δημιουργεί μια οφθαλμαπάτη...»

«Με τον ίδιο τρόπο μπορεί να δημιουργήσει μια οφθαλμαπάτη γύρω από έναν άνθρωπο. Απλά δεν τη χρησιμοποιούμε γι' αυτό το σκοπό συνήθως επειδή δεν είναι πρακτικό.» Και προς την Ιωάννα: «Θα πρέπει να σε γεμίσουμε αισθητήρες και θα πρέπει να κουβαλάς επάνω σου μια μεγάλη μπαταρία.»

«Δεν έχω πρόβλημα.»

Ο Σάνραντιλ συνέχισε: «Όταν είσαι πιασμένη πάνω στην πλαγιά θα φαίνεσαι σαν να είσαι κι εσύ μέρος της γης – πέτρες και χώμα. Μονάχα αν κάποιος παρατηρεί πολύ προσεχτικά εκείνο το σημείο θα δει ότι κάτι μετακινείται, κάτι που, κανονικά, δεν θα έπρεπε να μετακινείται. Καταλαβαίνεις;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Είναι ό,τι χρειάζομαι, Πρόμαχε. Και δε νομίζω ότι κανένας θα παρατηρεί τόσο προσεχτικά την πλαγιά.»

«Ούτε εγώ το νομίζω.»

Η Ιωάννα κοίταξε τον Ανδρόνικο, ερωτηματικά.

Εκείνος, μην έχοντας κανένα καλύτερο σχέδιο στο μυαλό του και θεωρώντας τη λύση του Σάνραντιλ αρκετά καλή, είπε: «Ας το κάνουμε.»

Η Ιωάννα έβγαλε την κάπα, τις μπότες, και τις κάλτσες της, και ο Ανδρόνικος έδεσε επάνω της, με κορδόνια, μερικούς αισθητήρες σύμφωνα με τις οδηγίες του Γαιοδίφη: έναν στην πίσω μεριά του κεφαλιού της· έναν ψηλά στην πλάτη της· έναν χαμηλά στην πλάτη· έναν στην κοιλιά της· έναν σε κάθε μηρό, από μπροστά· και έναν σε κάθε κνήμη,

από πίσω. Μετά, ο Ανδρόνικος έδωσε μια μπαταρία στο πλάι του αριστερού μηρού της Ιωάννας, η οποία συνδεόταν με τους αισθητήρες μέσω λεπτών καλωδίων.

«Πρέπει να αισθάνεσαι σαν μηχανή, Μαύρη Δράκαινα,» είπε ο Φένχιλ, μειδώντας.

«Μου λείπουν μερικά γρανάζια.»

Ο Σάνραντιλ είπε στον Ανδρόνικο και στον Φένχιλ: «Παραμερίστε.» Εκείνοι υπάκουσαν, και ο μάγος, υψώνοντας τα χέρια του μπροστά στην Ιωάννα, διέγραψε περίπλοκα σύμβολα στον αέρα και άρθρωσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Μερικά λεπτά πέρασαν, χωρίς τίποτα να φαίνεται να συμβαίνει. Μετά, ενώ ακόμα τίποτα δεν φαινόταν να έχει συμβεί, ο Σάνραντιλ είπε στην Ιωάννα: «Πήγαινε και κόλλησε πάνω σ'αυτούς τους βράχους,» δείχνοντας.

Η Μαύρη Δράκαινα υπάκουσε, και όλοι την έχασαν από τα μάτια τους, καθώς τους δόθηκε η εντύπωση ότι έλιωσε μέσα στις πέτρες.

Ο Φένχιλ γέλασε.

Ο Ανδρόνικος είπε: «Πιάνει.»

«Δε με βλέπετε;» ρώτησε η φωνή της Ιωάννας από τις πέτρες.

«Καθόλου.»

Ο Σάνραντιλ τής είπε: «Μετακινήσου λίγο.»

Η Ιωάννα μετακινήθηκε, και οι άλλοι είδαν τώρα τις πέτρες να κινούνται μ'έναν τελείως αφύσικο τρόπο. Ο Ανδρόνικος, μάλιστα, νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει και μια γυναικεία μορφή.

«Όπως βλέπετε, η κίνηση την προδίδει,» είπε ο Σάνραντιλ. «Αλλά εκεί πάνω στην πλαγιά που θα είναι, κανένας δε θα την προσέξει. Είμαι βέβαιος.

»Έλα κοντά μας, Ιωάννα.»

Η Μαύρη Δράκαινα ξεπρόβαλε μέσα από τους βράχους και όλοι την είδαν να πλησιάζει. «Ήμουν άορατη, υποθέτω...»

«Σχεδόν,» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Φένχιλ τής έδωσε έναν σάκο με εκρηκτικά. Η Ιωάννα τον πήρε και τον πέρασε στον ώμο. Μάζεψε επίσης και μερικά άλλα πράγματα που ίσως να της χρειαζόνταν, αλλά φρόντισε να μην κουβαλά τόσα ώστε να παρακωλύουν τις κινήσεις της.

«Το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως;» είπε στον Σάνραντιλ, όταν ήταν έτοιμη.

«Θα το κάνουμε κι αυτό.» Ο μάγος άγγιξε τους ώμους της και άρθρωσε λόγια άγνωστα για εκείνη. Η Ιωάννα αισθάνθηκε ένα ελαφρύ γαργαλητό σ'όλο της το σώμα, και μετά αισθάνθηκε τα γυμνά της πόδια να κολλάνε με αφύσικη δύναμη στο έδαφος από κάτω της.

«Πήγαινε,» της είπε ο Σάνραντιλ.

Η Ιωάννα έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στον Ανδρόνικο (αν και θα προτιμούσε να τον φιλήσει) κι ύστερα έφυγε. Απομακρύνθηκε απ'τους επαναστάτες τρέχοντας μέσα στο ορεινό τοπίο και σκαρφαλώνοντας εύκολα σε μέρη που το σκαρφάλωμα θα ήταν τουλάχιστον αργό: τα χέρια και τα πόδια της κολλούσαν σαν βεντούζες πάνω στις πέτρες. Πώς φαινόταν – κατά πόσο ήταν αόρατη ή όχι – δεν ήξερε, αλλά πρόσεχε ούτως ή άλλως, σα να μην είχε υφανθεί ποτέ η Μαγγανεία Λιθικής Προσομοιώσεως επάνω της.

Όταν έφτασε κοντά στην πλαγιά πάνω απ'το ορυχείο, πιάστηκε πανεύκολα στους βράχους κι άρχισε να κινείται προς το ενεργειακό κέντρο. Βρισκόταν ψηλά πάνω από τις εισόδους, κι από κάτω της φαινόταν οι Ούρταθ και τα τέσσερα φορτηγά. Κραυγές και πυροβολισμοί ακούγονταν. Στην είσοδο του ορυχείου, η μάχη είχε αγριέψει, παρατήρησε. Οι υπερασπιστές πρέπει να υποχωρούσαν. *Δεν έχουμε πολύ χρόνο.*

Η Ιωάννα έφτασε ανάμεσα στις δύο εισόδους και κατέβηκε γρήγορα την πλαγιά, για να βρεθεί πίσω από το θολωτό ενεργειακό κέντρο. Κανένας δεν το φυλούσε, είδε. Δεν θεωρούσαν ότι κάποιος μπορεί να κατόρθωνε να έρθει εδώ για να κάνει ζημιά. Η Ιωάννα έτρεξε, διανύοντας τη μικρή απόσταση ανάμεσα στην πλαγιά και στο θολωτό οίκημα. Έσπρωξε την πόρτα που βρήκε μπροστά της και μπήκε, τραβώντας ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο για παν ενδεχόμενο.

Κανένας, όμως, δεν ήταν μέσα, και το εσωτερικό ήταν σκοτεινιασμένο, καθότι απόγευμα πλέον. Η Ιωάννα θηκάρωσε τα όπλα της και άναψε έναν φακό, κοιτάζοντας τα μηχανήματα και τις σειρές από ενεργειακές φιάλες. Μόλις πήρε μια γενική εικόνα τού πώς ήταν στημένο το σύστημα, έβγαλε τα εκρηκτικά από τον σάκο της, τα προσάρμοσε στα σημεία που θα προκαλούσαν τη μέγιστη δυνατή καταστροφή, και τα ρύθμισε να εκραγούν μετά από δέκα λεπτά, ώστε να έχει φτάσει κοντά στον Ανδρόνικο και τους υπόλοιπους όταν θα έκαναν την έφοδό τους.

Άνοιξε προσεχτικά την πόρτα του ενεργειακού κέντρου και κοίταξε έξω. Στην είσοδο του υπόγειου αμπελιού, τα πράγματα ήταν ήσυχα· οι Ούρταθ στέκονταν μπροστά και φρουρούσαν – για εμάς, αναμφίβολα. Στην είσοδο του ορυχείου, η άμυνα των υπερασπιστών είχε διαλυθεί· οι Ούρταθ εισέβαλλαν κραυγάζοντας και σκοτώνοντας. Κανένας, φυσικά, δεν έδινε σημασία στο ενεργειακό κέντρο.

Η Ιωάννα έτρεξε ως την πλαγιά, πιάστηκε, κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Επιστρέφοντας κοντά στους υπόλοιπους, φάνηκε να τους ξαφνιάζει.

«Όλα εντάξει,» τους είπε. Και, κοιτάζοντας το ρολόι της: «Σε δύο λεπτά θα εκραγούν.» Άρχισε να βγάζει τους αισθητήρες και τη μπαταρία από πάνω της. Ακόμα αισθανόταν τα γυμνά της πόδια να κολλάνε στη γη· το ξόρκι του Σάνραντιλ διαρκούσε κάμποση ώρα.

«Οι Ούρταθ έχουν μπει στο ορυχείο, όμως,» είπε ο Φένχιλ, μουντά. «Πρέπει, βέβαια, οι δικοί μας να τους αντιστέκονται μέσα στην πρώτη σήραγγα, αλλά ως πότε; Τους είδατε πώς πολεμάνε από κοντά...»

«Και θα πρέπει κι εμείς να τους πολεμήσουμε από κοντά πάλι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν υπάρχει άλλη λύση. Προσπαθήστε, όμως, να τους κρατάτε όσο το δυνατόν πιο μακριά σας, πυροβολώντας τους.»

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα ακόμα, το ενεργειακό κέντρο εξερράγη.

19.

Η έκρηξη τράνταξε το ορεινό τοπίο.

Ο Ορείχαλκος παραπάτησε, λίγο έλειψε να πέσει. Παραδίπλα, είδε τη Γρανίτια να σωριάζεται, το ίδιο και τον Όνυχα, ο Ρουμπίνης σκόνταψε, η Ανεμόφθαλμη αναφώνησε, τα τζάμια ενός φορτηγού θρυμματίστηκαν, μέταλλα ακούστηκαν να χτυπάνε, θερμότητα ήρθε σαν επιθετικό κύμα, οι Ούρταθ ήταν ανάστατοι, αποπροσανατολισμένοι–

«Τι...» έκανε ο Ορείχαλκος, βλεφαρίζοντας καθώς τα μάτια του είχαν ξαφνικά θολώσει. Το ενεργειακό κέντρο! διαπίστωσε. Το ενεργειακό κέντρο είχε ανατιναχτεί!

Τ'αφτιά του κουδούνιζαν, αλλά μπόρεσε να διακρίνει τον ήχο των πυροβόλων, όχι από το ορυχείο μα από την αντίθετη μεριά. *Δεχόμαστε επίθεση!*

«Καλυφθείτε!» φώναξε στους συγγενείς του. «Καλυφθείτε!» Κι ο ίδιος κρύφτηκε πίσω από τη γωνία ενός φορτηγού, κρυφοκοιτάζοντας για να δει τι γινόταν.

Κάποιοι κατέβαιναν από μια βόρεια πλαγιά, πυροβολώντας, πλησιάζοντας την είσοδο του αμπελιού.

Επαναστάτες.

20.

Οι Ούρταθ δεν το περίμεναν αυτό. Η έκρηξη τούς ξάφνιασε, και τους έκανε ν'απομακρυνθούν από τις εισόδους δεξιά κι αριστερά του ενεργειακού κέντρου, καθώς χτυπήθηκαν από φλόγες και κομμάτια πέτρας και μετάλλων.

Οι επαναστάτες κατέβηκαν πυροβολώντας, κατευθυνόμενοι προς το υπόγειο αμπέλι. Οι λευκόδερμοι πολεμιστές δεν μπορούσαν να ανακόψουν την έφοδό τους· χτυπιόνταν από τα πυρά τους και έπεφταν, δεν είχαν χρόνο να συνέλθουν. Οι επαναστάτες πέρασαν πάνω απ'τα κουφάρια τους και μπήκαν στην είσοδο, έτρεξαν μέσα στη σήραγγα, συνεχίζοντας να πυροβολούν, ξαφνιάζοντας και τους λίγους Ούρταθ που ήταν στο εσωτερικό.

Κατεβαίνοντας προς τα βάθη της γης.

Βρέθηκαν στο πελώριο σπήλαιο όπου καλλιεργείτο το υπόγειο αμπέλι. Οι ενεργειακές λάμπες που το φωτίζαν είχαν σβήσει με την καταστροφή του ενεργειακού κέντρου, γιατί από εκεί τροφοδοτούνταν· το μέρος φωτιζόταν μόνο από λάμπες λαδιού τώρα, και ήταν στο μεγαλύτερό του μέρος σκοτεινό. Καθώς οι επαναστάτες όμως ορμούσαν μέσα, είδαν ρυάκια με νερό να έρχονται από ανοίγματα στους βράχους και να κυλάνε σε ανοιχτούς σωλήνες για να ποτίζουν τα κλήματα που φύτεωναν στο υπόγειο χώμα. Το αμπέλι δεν έμοιαζε καθόλου μ'αυτά που μπορεί κανείς να έβρισκε στον επάνω κόσμο, παρατήρησε η Ιωάννα, παρά μονάχα στο όνομα. Πιο πολύ κάτι το παρασιτικό τής θύμιζε, σαν μανιτάρι, αν και ούτε τέτοιο ήταν ακριβώς. Δεν είχε ξαναδεί υπόγειο αμπέλι, αλλά τώρα δεν είχε χρόνο να κοιτάξει περισσότερο την παράξενη βλάστηση γιατί το σπήλαιο ήταν γεμάτο Ούρταθ. Κρατούσε τα πιστόλια της υψωμένα και σημάδευε τις μορφές που ξεπρόβαλλαν από τα σκοτάδια.

Παντού πυροβολισμοί αντηχούσαν.

Το έδαφος ήταν μαλακό και υγρό κάτω απ'τα πόδια των μαχόμενων, κι έπρεπε επίσης να προσέχουν μη σκοντάψουν στα κλήματα. Επικίνδυνο πεδίο μάχης. Ύπουλο. Το μόνο καλό ήταν ότι οι Ούρταθ δεν τους περίμεναν, και ήταν αποπροσανατολισμένοι τόσο από την εμφάνισή τους όσο κι από το σβήσιμο των ενεργειακών λαμπών.

«Από κει,» είπε ο Φένχιλ δείχνοντας, «είναι το πέρασμα που οδηγεί στο ορυχείο.» Και πράγματι, από εκείνη τη μεριά ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι Ούρταθ. Πρέπει να γινόταν μάχη με τους υπερασπιστές του ορυχείου, στο βάθος.

Τώρα, και οι Ούρταθ, όμως, ήταν περικυκλωμένοι. Δέχονταν επίθεση από δυο μεριές.

Προσπάθησαν να ανασχηματιστούν και να πολεμήσουν τους επαναστάτες, πλησιάζοντάς τους για να τους λιανίσουν με τα πελέκια και τα σπαθιά τους· μα ήταν αργά. Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, και οι σύντροφοί τους ήταν γρήγοροι και ικανοί μαχητές. Λευκόδερμα πτώματα γέμισαν το σπήλαιο. Ωστόσο, μετά, κάμποσοι Ούρταθ κατόρθωσαν να βρεθούν κοντά σε μια μερίδα επαναστατών, μακελεύοντας με τα μεγάλα αγχέμαχα όπλα τους, δίνοντας στα αμπέλια να πιουν αίμα. Η Ιωάννα πήγε να βοηθήσει εκεί όπου γινόταν η συμπλοκή, ενώ προέτρεψε τον Ανδρόνικο να επιτεθεί σ'αυτούς στο πέρασμα. Ο Πρίγκιπας υπάκουσε, γιατί καταλάβαινε ότι ήταν πολύ βασικό να ελαφρύνουν την πίεση από τους υπερασπιστές του ορυχείου όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Οδήγησε τους πολεμιστές του στο πέρασμα και χτύπησε τους Ούρταθ από τα νώτα, πυροβολώντας με το τουφέκι του.

Οι λευκόδερμοι βρέθηκαν παγιδευμένοι μέσα στον στενό χώρο, και οι επαναστάτες δεν τους άφηναν να τους ζυγώσουν. Πυροβολισμοί έρχονταν και από τους Ούρταθ και από τους συντρόφους του Ανδρόνικου, και οι δεύτεροι ήταν που είχαν το πλεονέκτημα.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, μετά από κάποια ώρα, πέρασε πάνω από λευκόδερμα, αιματοβαμμένα πτώματα, κρατώντας το πιστόλι του στο ένα χέρι και το σπαθί του στο άλλο. Το τουφέκι του το είχε περάσει στην πλάτη όταν ο γεμιστήρας τελείωσε· ούτως ή άλλως η χρήση του δεν πολυσυνέφερε εδώ, μέσα σε τόσο στενούς χώρους.

Από το βάθος ηχούσαν πυροβολισμοί και κραυγές, αλλά κοντά στον Ανδρόνικο δεν πρέπει κανένας να πολεμούσε πλέον. «Είμαστε επαναστάτες!» φώναξε. «Ήρθαμε να βοηθήσουμε! Μας ακούτε;»

Ένας άντρας ξεπρόβαλε από το πέρασμα, ματωμένος και σκονισμένος. Ένα τσεκούρι ήταν στα χέρια του, κατεβασμένο. «Εσείς...» έκανε λαχανιασμένα, «εσείς τούς χτυπήσατε απ'την άλλη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Είναι κι άλλοι,» είπε ο άντρας, δείχνοντας πίσω του. «Στην είσοδο του ορυχείου. Την έχουν περάσει· έχουν μπει στο πέρασμα.»

«Το ξέρουμε. Γι'αυτό είμαστε εδώ.»

21.

Η Ιωάννα κλότσησε έναν Ούρταθ πίσω απ'το γόνατο και, καθώς εκείνος σκόνταφτε, τον σπάθισε στο σβέρκο, σχεδόν χωρίζοντας το κεφάλι απ'τους ώμους του. Ο λευκόδερμος πολεμιστής κατέρρευσε ανάμεσα στα αμπέλια και πάνω στο μαλακό χώμα, κάνοντας το νερό να πεταχτεί από ένα αυλάκι και μετά να κοκκινίσει από το αίμα.

Μια Σάρντλια επαναστάτρια, που ήταν πεσμένη παραδίπλα, σηκώθηκε όρθια αγκομαχώντας. «Ευχαριστώ,» είπε στην Ιωάννα. Κρατούσε ένα σπαθί, και η λεπίδα του ήταν σπασμένη.

Ένας άλλος επαναστάτης επίσης σηκώθηκε. Αυτός κρατούσε ένα τουφέκι το οποίο ήταν τσακισμένο από κάποιο πολύ βίαιο χτύπημα. Η Ιωάννα τούς είχε δει και τους δύο να χάνουν τη μάχη εναντίον του μεγαλόσωμου Ούρταθ και είχε σπεύσει να τους βοηθήσει, προτού εκείνος τούς σκοτώσει.

Τώρα, η Ιωάννα ένευσε προς τη μεριά της επαναστάτριας κι ύστερα έφυγε από κοντά τους. Τράβηξε το πιστόλι της και πυροβόλησε μια Ούρταθ στο κεφάλι, βάζοντας κόκκινα τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

Ένα τσεκούρι ήρθε προς το μέρος της Ιωάννας κι εκείνη έσκυψε, νιώθοντας τη λεπίδα να περνά ξυστά από το κεφάλι της. Πυροβόλησε, με το πιστόλι της, τον Ούρταθ στο γόνατο. Εκείνος κραύγασε και παραπάτησε, αλλά ξαναεπιτέθηκε σαν εξαγριωμένο θηρίο. Η Ιωάννα απέκρουσε τη μεγάλη λεπίδα του τσεκουριού με το σπαθί της – και γλίστρησε στο υγρό, μαλακό χώμα, τα γόνατά της λύγισαν. Έκανε να πυροβολήσει με το πιστόλι της κι ανακάλυψε ότι οι σφαίρες είχαν τελειώσει – *σκατά!* Άφησε το πιστόλι να πέσει και έπαιψε να φέρνει αντίσταση στο τσεκούρι. Βρέθηκε κάτω, και κύλησε πάνω στο υγρό χώμα κι ανάμεσα στα κλήματα. Ο Ούρταθ την ακολούθησε κουτσαίνοντας. Η Ιωάννα τινάχτηκε όρθια – και μπροστά, προς το μέρος του, σαν βέλος

– απέφυγε το τσεκούρι του – τον κάρφωσε στο στήθος. Ο Ούρταθ έπεσε, καταλήγοντας ανάσκελα, με τη Μαύρη Δράκαινα επάνω του. Νεκρός.

«Ο Πρίγκιπας είναι στο πέραςμα!» άκουσε, τότε, η Ιωάννα τους επαναστάτες να φωνάζουν. «Ο Πρίγκιπας είναι στο πέραςμα!»

Σηκώθηκε όρθια, τραβώντας το όπλο της έξω από το στήθος του Ούρταθ.

22.

Ο Ανδρόνικος μπήκε στον Υπόγειο Θάλαμο Εποπτείας, ο οποίος βρισκόταν ανάμεσα στο ορυχείο χαλκού και στο υπόγειο αμπέλι. Αρκετοί από τους υπερασπιστές ήταν συγκεντρωμένοι εδώ, και μάχη ακουγόταν από την άλλη μεριά.

«Επάνω στην ώρα ήρθατε,» είπε ένας από τους ανθρώπους του ορυχείου. «Επάνω στην ώρα! Αν δεν ήσασταν εδώ, θα πεθαίναμε όλοι.»

«Το ξέραμε, όμως, ότι θα ερχόσασταν,» πρόσθεσε ένας άλλος. «Σας περιμέναμε.»

«Μπορεί ακόμα να πεθάνουμε όλοι,» τους προειδοποίησε ο Ανδρόνικος. «Η μάχη δεν τελείωσε – και πρέπει να πολεμήσουμε σκληρά αν είναι να νικήσουμε. Αυτοί οι πολεμιστές είναι σαν αγρίμια. Οι Ορειβάτες τούς έφεραν από τη Νάθγκαν. Ούρταθ τούς λένε.»

Η Ιωάννα μπήκε στον θάλαμο, λέγοντας στον Ανδρόνικο: «Το υπόγειο αμπέλι είναι καθαρό. Αλλά θα πρέπει να το φρουρούμε μήπως επιστρέψουν.»

«Να φρουρείτε το πέραςμα που οδηγεί στο ορυχείο,» είπε ο Ανδρόνικος. «Και όχι εσύ,» πρόσθεσε. Χρειαζόταν την Ιωάννα για άλλη δουλειά. «Εσύ,» κοίταξε τον Φένχιλ, «κι όσοι άλλοι χρειάζεσαι.»

Ο Φένχιλ κατένευσε. «Έγινε, Πρίγκιπά μου.»

Στην Ιωάννα ο Ανδρόνικος είπε: «Πάρε όσους νομίζεις και βγες από την είσοδο του αμπελιού για να χτυπήσεις αυτούς που βρίσκονται στην είσοδο του ορυχείου.»

Η Ιωάννα ένευσε, μοιάζοντας να συμφωνεί απόλυτα με το σχέδιό του.

Ο Ανδρόνικος και όσοι επαναστάτες τού έμειναν (δεν μπορούσε, άλλωστε, να χρησιμοποιήσει και πολλούς συγχρόνως, μέσα στα στενά περάσματα) βγήκαν από την άλλη μεριά του Υπόγειου Θαλάμου Επο-

πτείας, στην πρώτη σήραγγα του ορυχείου, η οποία είχε μετατραπεί σε πεδίο μάχης με τους Ούρταθ. Οι υπερασπιστές ήταν καλυμμένοι πίσω από τσουβάλια, κιβώτια, βαρέλια, ένα βαγονέτο, και πυροβολούσαν τους λευκόδερμους πολεμιστές, οι οποίοι βρίσκονταν αντίκρυ τους, πυροβολώντας επίσης και προσπαθώντας να κερδίσουν έδαφος, να έρθουν κοντά.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του συνέβαλαν στην ομοβροντία. Ο Σάνραντιλ'φεν ήταν πλάι στον Πρίγκιπα της Επανάστασης, κρατώντας ένα τουφέκι υψωμένο και στοχεύοντας.

23.

Βγαίνοντας από το αμπέλι, η Ιωάννα και οι επαναστάτες που είχαν πάει μαζί της βρήκαν μπροστά τους μερικούς Ούρταθ οι οποίοι ζύγωναν την είσοδο – κι αμέσως τους πυροβόλησαν. Δεν ήταν πολλοί και κατόρθωσαν να τους ξεπαστρέψουν χωρίς πρόβλημα. Η Ιωάννα οδήγησε τους συντρόφους της κοντά στην πλαγιά και πίσω από το διαλυμένο ενεργειακό κέντρο, όπου ακόμα φωτιές έκαιγαν και πυκνός καπνός υψωνόταν προς τον ουρανό. Πλησίασαν τους Ούρταθ που ήταν συγκεντρωμένοι στην είσοδο του ορυχείου, χωρίς εκείνοι να τους προσέξουν αμέσως. Οι επαναστάτες τούς πέταξαν χειροβομβίδες και, μετά, πυροβόλησαν.

Συγχρόνως, ο Ανδρόνικος κι οι υπόλοιποι επιτίθονταν από το εσωτερικό του ορυχείου. Οι Ούρταθ είχαν βρεθεί, γι'ακόμα μια φορά, μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Και προσπάθησαν να διαλύσουν τον εχθρό που νόμιζαν ότι θα διαλυόταν πιο εύκολα. Κινήθηκαν εναντίον των μαχητών της Ιωάννας, με φανερό σκοπό να τους πλησιάσουν ενώ εκείνοι προσπαθούσαν να τους κρατήσουν μακριά.

Η Μαύρη Δράκαινα ήταν γονατισμένη στο ένα γόνατο, δίπλα στην πλαγιά, και πυροβολούσε. Πρόσεχε να είναι όσο το δυνατόν καλύτερα καλυμμένη, όμως ένα βέλος τη βρήκε στον ώμο, κάνοντάς τη να πέσει πίσω μουγκρίζοντας. Οι σύντροφοί της συγκεντρώθηκαν γύρω της για να την προστατέψουν, πυροβολώντας συνεχόμενα τον εχθρό.

Η Ιωάννα ανασηκώθηκε πάνω στο έδαφος. Δε μπορούσε να σταματήσει να πολέμα τώρα, αλλά επίσης δε νόμιζε ότι μπορούσε να σηκώσει τουφέκι με το καταραμένο βέλος μέσα στον ώμο της. Ο πόνος είχε παραλύσει όλο το αριστερό της χέρι. Τραβώντας ένα πιστόλι, προσπά-

θησε να σημαδέψει και να πυροβολήσει ανάμεσα απ'τους άλλους επαναστάτες.

24.

«Πρέπει να φύγουμε, Ορείχαλκε!» είπε η Ανεμόφθαλμη.

«Όχι.»

«Πρέπει να φύγουμε! Δες τι γίνεται! Έχουν κυκλώσει τους Ούρταθ. Μετά, θα έρθουν για εμάς. Πες στους Ούρταθ να υποχωρήσουν και να φύγουμε όσο είναι ακόμα καιρός!»

Ο Όνυχας είπε: «Έχει δίκιο, Ορείχαλκε. Δε θα καταφέρουμε να πάρουμε το ορυχείο σήμερα. Και στο ένα φορτηγό έχει διαλυθεί ένας τροχός – αποκλείεται να μπορεί να κινηθεί. Αν οι αποστάτες μάς ξαναχτυπήσουν έτσι, ίσως να χάσουμε τελείως τη δυνατότητα να υποχωρήσουμε.»

Ο Ορείχαλκος προσπάθησε να πάρει μια ανάσα καθαρού αέρα μέσα από τους καπνούς της έκρηξης. Οι Ούρταθ έμοιαζε, πράγματι, να χάνουν τη μάχη. Οι επαναστάτες πρέπει να είχαν καταλάβει το υπόγειο αμπέλι απ'ό,τι φαινόταν, και τώρα είχαν βγει από εκεί και χτυπούσαν τους Ούρταθ στην είσοδο του ορυχείου, οι οποίοι δέχονταν, επίσης, ριπές από το εσωτερικό του ορυχείου. *Σκοπεύαμε να περικυκλώσουμε τους στασιαστές αλλά, στο τέλος, εκείνοι περικύκλωσαν εμάς!* Του έμοιαζε αδύνατο. Και μετά, θυμήθηκε ότι δεν ήταν εξαιτίας των υπερασπιστών του ορυχείου που είχε αναποδογυρίσει η κατάσταση, αλλά εξαιτίας των καινούργιων που είχαν έρθει. *Πώς ήρθαν τόσο γρήγορα; Ποιος τους ειδοποίησε;* Κάτι είχε πάει πολύ στραβά. Κάτι βασιικό. Πρέπει, όντως, να υπήρχε προδότης μέσα στον Οίκο των Ορειβατών, όσο εξωφρενικό κι αν φαινόταν. Αλλιώς, ποια μπορεί να ήταν η εξήγηση για ετούτη την ανατροπή;

«Ορείχαλκε!» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Πάμε!»

Ο Ορείχαλκος κούνησε το κεφάλι του. Πράγματι, τώρα δεν υπήρχε άλλη λύση. Φώναξε στον Ψηλό Άντρα, κάνοντάς του νοήματα.

Ο Γκαρτάθλο στεκόταν και έβαλλε μ'ένα μεγάλο κοκάλινο τόξο, όμως τον πρόσεξε καθώς περνούσε ένα καινούργιο βέλος στη χορδή. Κατάλαβε ότι ο Ορείχαλκος τού έκανε νόημα να υποχωρήσουν. Στράφηκε πάλι στο πεδίο της μάχης, ατενίζοντάς το συλλογισμένα. Πρέπει κι εκείνος να έφτασε στο συμπέρασμα ότι η υποχώρηση ήταν το λογικό-

τερο τώρα. Στράφηκε σ'έναν άντρα πλάι του και του είπε κάτι· εκείνος ύψωσε το βούκινό του και έβγαλε έναν μακρόσυρτο ήχο που ακούστηκε πάνω από τους πυροβολισμούς και τις κραυγές.

Οι Ούρταθ άρχισαν να υποχωρούν. Οργανωμένα, παρότι ήταν προφανές ότι είχαν χτυπηθεί άσχημα. Οι μισοί περίπου πρέπει να είχαν απομείνει.

«Αναρωτιέμαι,» είπε η Γρανίτια κοιτάζοντάς τους με δέος: «αν δεν τους έλεγες να φύγουν δεν θα υποχωρούσαν ποτέ;»

«Δεν είναι ηλίθιοι, ξαδέλφη. Απλώς δεν εγκαταλείπουν εύκολα μια δουλειά όταν την έχουν αρχίσει.» Ο Ορείχαλκος άνοιξε την πόρτα του φορτηγού πλάι στο οποίο ήταν κρυμμένος μαζί με τους συγγενείς του και ανέβηκε στο ψηλό όχημα.

25.

Οι Ούρταθ υποχωρούσαν, αλλά ακόμα και στην υποχώρησή τους ήταν θανατηφόροι. Δεν μπορούσες να τους καταδιώξεις: τα πυρά τους και τα βέλη τους γέμιζαν τον αέρα πίσω τους σαν σύννεφο θανάτου.

Ο Ανδρόνικος δεν είχε πρόβλημα μ'αυτό· δεν σκόπευε να τους καταδιώξει ούτως ή άλλως, καθώς στεκόταν και τους κοίταζε από την είσοδο του ορυχείου, μαζί με τον Σάνραντιλ'φεν.

«Τα καταφέραμε, Πρόμαχε,» είπε.

«Κι ας ελπίσουμε ότι δεν θα επιστρέψουν,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Γιατί μετά βίας τούς νικήσαμε *μία* φορά· θα μπορέσουμε και να το επαναλάβουμε;»

«Αν χρειαστεί.»

Ο Σάνραντιλ γέλασε μέσα από τα λευκά μούσια του. «Όπως πάντα αισιόδοξος ο Πρίγκιπας της Επανάστασης.»

Οι Ούρταθ επιβιβάστηκαν στα φορτηγά, και τα τρία από αυτά γύρισαν και έφυγαν από την περιοχή του ορυχείου, ακολουθώντας το ορεινό μονοπάτι. Το τέταρτο έμεινε πίσω, με τον ένα από τους τροχούς του διαλυμένο, αδύνατο να κινηθεί.

Οι επαναστάτες που ήταν έξω πλησίασαν την είσοδο του ορυχείου, και ο Ανδρόνικος είδε ότι μία απ'αυτούς υποβάσταζε την Ιωάννα. Στον αριστερό ώμο της Μαύρης Δράκαινας ήταν καρφωμένο ένα μεγάλο κοκάλινο βέλος των Ούρταθ. Πήγε κοντά της, αμέσως.

«Δεν είναι τίποτα,» είπε εκείνη, απότομα, υψώνοντας το δεξί της χέρι. «Μόλις κάποιος το βγάλει από μέσα μου, όλα θα είναι 'ντάξει.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Θα την αναλάβω εγώ από δω και πέρα,» είπε στην άλλη επαναστάτρια, κι εκείνη, γνέφοντας καταφατικά, του παρέδωσε τη Μαύρη Δράκαινα.

«Βλέπεις, λοιπόν, γιατί ταιριάζουμε;» είπε ο Ανδρόνικος καθώς περνούσε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της Ιωάννας. «Είμαστε κι οι δύο υπερβολικά αισιόδοξοι.»

«Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Κάτι που είπε ο Πρόμαχος, πριν από λίγο.»

26.

Ο Σέλιρ'χοκ, η Άνμα'ταρ, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα'σαρ ήρθαν μετά από κανένα μισάωρο, καθώς οι νικητές μάζευαν τους νεκρούς και προσπαθούσαν να κάνουν τις φωτιές να σβήσουν. Ο Ανδρόνικος είχε βγάλει το βέλος από τον ώμο της Ιωάννας και είχε περάσει έναν επίδεσμο γύρω της, ποτισμένο με θεραπευτικές ουσίες που του είχε δώσει ο Φένχιλ από τον σάκο του.

«Μου φαίνεται πως χάσαμε όλα τα ωραία,» παρατήρησε ο Νάρτιλ.

«Δε θα σου φαίνονταν και τόσο ωραία άμα ήσουν εδώ, πιλότε,» του είπε ο Φένχιλ, που κρατούσε στο χέρι του μια κούπα.

«Νερό είν'αυτό ή υπόγειος οίνος;»

«Εσύ τι νομίζεις, εξυπνάκια;»

«Τι ρωτάω...»

Ο Φένχιλ έκανε να τον κλοτσήσει στα οπίσθια, αλλά ο Νάρτιλ απομακρύνθηκε γρήγορα.

«Πού είναι η Σιλάνα;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τους νεοαφιχθέντες.

«Πρέπει να έρχεται, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Είδαμε το ελικόπτερό της να περνά από πάνω μας σε κάποια στιγμή.»

«Δεν πρόκειται να χάσει το δρόμο,» τους διαβεβαίωσε ο Φένχιλ, πίνοντας μια γουλιά υπόγειο οίνο. «Είναι σαν μαϊμού των βουνών αυτή.»

«Καταπληκτικά τα κομπλιμέντα σου, όμως...»

«Σκασμός πια, πιλότε.»

Απολλώνια

1.

Ο Κλαρκ, σύντομα, χαιρέτησε τον Δαίδαλο λέγοντας πως έπρεπε να φύγει για να επιστρέψει στη Ρελκάμνια. Εκείνος φάνηκε να καταλαβαίνει, καθώς οι δυο τους αντάλλασσαν, όρθιοι, μια χειραψία μέσα στο σαλόνι.

Η Φενίλδα σηκώθηκε από τον καναπέ. «Δε θα καθίσεις, τουλάχιστον, να ξεκουραστείς προτού ξαναπετάξεις;»

Ο Κλαρκ στράφηκε να την κοιτάξει. «Θα ξεκουραστώ. Αλλά έξω απ'τη Χώρα του Δαίδαλου. Θέμα χρόνου, Φενίλδα.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Τόσο μεγάλη είναι η χρονική διαφορά;»

«Ένας απ'τους λόγους που ο Δαίδαλος ζει τόσα χρόνια είναι αυτή η διάσταση. Ο χρόνος κυλά πολύ αργά εδώ.»

«Ο Κλαρκ απλά θέλει να με κάνει να φαίνομαι γέρος,» είπε ο Δαίδαλος, «ενώ κι εκείνος είναι περίπου στην ηλικία μου.»

Ο Κλαρκ μειδίασε. «Περίπου.»

«Τουλάχιστον, εγώ δεν χρησιμοποιώ τεχνητά μέσα,» τόνισε ο Δαίδαλος σοβαρά.

«Πηγαίνω τώρα,» είπε ο Κλαρκ. «Θα ξανασυναντηθούμε. Και, υποθέτω, θα έχεις και τη Φενίλδα μαζί σου.»

«Ασφαλώς.»

Ο Κλαρκ πήγε στην κρεμάστρα και πήρε τα πράγματά του. Είπε στη Φενίλδα: «Θα σε ξαναδώ σύντομα. Εν τω μεταξύ, να προσέχεις αυτόν τον τρελό γέρο.»

Η Φενίλδα χαμογέλασε. «Εσύ μ'έφερες εδώ, Κλαρκ.»

«Κι εμένα θα πρέπει να με προσέχεις.» Ο Ρελκάμνιος μάγος βάδισε προς την έξοδο. Άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

«Ο Κλαρκ,» είπε ο Δαίδαλος, «έχει δίκιο σ'ένα πράγμα: Ο χρόνος εδώ, όντως, κυλά πολύ αργά. Κι αυτό σημαίνει ότι χάνουμε χρόνο, αν υπολογίζεις τον χρόνο μ'αυτό τον τρόπο.»

«Είναι, πράγματι, τόσο χρονικά αργή τούτη η διάσταση;»

«Είναι. Γι'αυτό κιόλας δεν έχω ακόμα... προλάβει να βρω λύση στον υπερδιαστασιακό στρόβιλο. Ο χρόνος, παρότι με το μέρος μου όσον

αφορά τη μακροχρόνια μελέτη, είναι εναντίον μου όταν θέλω να προλάβω ένα γεγονός στην Απολλώνια.»

«Αναφέρεισαι στον στρόβιλο που έχει παρουσιαστεί τα τελευταία χρόνια;» Η Φενίλδα είχε ακούσει ότι ένας υπερδιαστασιακός στρόβιλος είχε δημιουργηθεί κάπου στην Απολλώνια, από τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, προκειμένου οι επαναστάτες να νικήσουν μια μάχη εναντίον των δυνάμεων της Παντοκράτειρας. Μετά, όμως, ο στρόβιλος είχε φύγει από τον έλεγχό τους, και τώρα η διάσταση κινδύνευε από αυτόν.

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Όταν τον δημιουργήσαμε έγιναν λάθη...» Έμοιαζε προβληματισμένος.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε παρατηρώντας την έκφρασή του. «Εσύ τον δημιούργησες;»

«Νομίζεις ότι κανένας άλλος στην Απολλώνια θα μπορούσε;»

Δεν είχε άδικο. Οι υπερδιαστασιακοί στρόβιλοι, κανονικά, ήταν *φαινόμενα* δεν τους έφτιαχνε κανένας. Παρουσιάζονταν από μόνοι τους σε κάποιες διαστάσεις, για άγνωστους λόγους συνήθως· ή μονάχα υποθέσεις μπορούσαν να γίνουν για την εμφάνισή τους. Δεν υπήρχε κάποιο ξόρκι, ή κάποια μέθοδος, που να δημιουργεί υπερδιαστασιακούς στρόβιλους. Και το γεγονός ότι οι επαναστάτες τον είχαν εμφανίσει ως όπλο ήταν παράξενο – και δεν είχε συμβεί παρά μονάχα μία φορά.

Η Φενίλδα ρώτησε: «Υπάρχει ξόρκι που δημιουργεί υπερδιαστασιακούς στρόβιλους;»

«Φυσικά και όχι. Είχα φτιάξει μια συσκευή για να γίνει η δουλειά μας. Τα πράγματα δεν πήγαν, όμως, όπως τα υπολόγιζα· οι συνεργάτες μου έκαναν κάποιο λάθος. Έτσι, αντί ο στρόβιλος να είναι σταθερός, είναι ασταθής. Συνεχώς επεκτείνεται, και πολύ φοβάμαι ότι στο τέλος θα διχοτομήσει την Απολλώνια.

»Αλλά τώρα έχουμε πιο άμεσα προβλήματα, Φενίλδα. Όταν ο Κλαρκ επικοινωνήσε μαζί μου ήμουν έτοιμος να φύγω.»

«Μου το είπε, νομίζω. Είπε ότι σκόπευες να πας στη Βίηλ.»

«Ναι. Έχω μια πολύ σημαντική δουλειά εκεί.»

«Και σε καθυστερώ.»

«Καμία δουλειά δεν είναι σημαντικότερη της άλλης,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Το πρόβλημά σου είναι εξίσου σημαντικό με ό,τι έχω να κάνω στη Βίηλ. Είσαι μία πολύτιμη σύμμαχος για εμάς, Φενίλδα, στον

πόλεμό μας εναντίον του Ελκράσ'ναρχ. Και, αν το ήθελες, θα μπορούσες να γίνεις ακόμα και μέλος του Κύκλου της Αλήθειας.»

«Δε νομίζω ότι... καταλαβαίνω ακριβώς πώς σκέφτεστε.»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Το έχω ξανακούσει αυτό, πρόσφατα. Μπορεί να σου φαίνονται περίεργα όλα όσα σου λέμε τώρα,» είπε βαδίζοντας μέσα στο σαλόνι, «αλλά είμαι βέβαιος πως θα μπορέσεις πολύ εύκολα να αντιληφθείς την πολυπλοκότητα του σύμπαντος στο οποίο ζούμε. Εξάλλου, έχεις ήδη αρχίσει να το κάνεις. Έχεις γνωρίσει πράγματα που τα θεωρούσες αδύνατα. Και δεν μιλάω γι'αυτά που σου είπε ο Κλαρκ ή εγώ. Μιλάω για περιστατικά *προτού* γνωρίσεις εμάς. Για το Ανώνυμο Ξόρκι, όπως το ονομάζεις, και για το γεγονός ότι μπορείς να κάνεις ένα ξόρκι χωρίς να το έχεις διδαχθεί κανονικά.»

Η Φενίλδα ήπια μια γουλιά απ'τον Γλυκό Κρόνο στο ποτήρι της. «Είμαι Ερευνήτρια, Δαίδαλε· τίποτα δεν θεωρώ αδύνατο.»

«Κι εγώ, κάποτε, στο τάγμα των Ερευνητών ήμουν... μέχρι που κατάλαβα πόσο περιόριζαν τους εαυτούς τους στην ανακάλυψη της αλήθειας. Μη μου πεις ότι θεωρούσες πως μπορεί να υπάρξει ένα ξόρκι σαν το Κοσμικό Τρυπάνι.»

«Δεν το είχα ποτέ σκεφτεί.»

«Κι από κει ξεκινά το πρόβλημα,» τόνισε ο Δαίδαλος. «Όταν κάτι δεν το έχεις σκεφτεί, το μυαλό αποκτά μια φυσική αντίσταση στο να μπορεί να το ανακαλύψει.»

Η Φενίλδα το βρήκε αυτό σωστό, αλλά και πάλι δε νόμιζε ότι μπορούσε να καταλάβει ακριβώς τη νοοτροπία του Κύκλου της Αλήθειας. Ίσως να ήταν ένα σκαλοπάτι πάνω από τους περισσότερους μάγους – *σίγουρα* ήταν ένα σκαλοπάτι πάνω από τους περισσότερους μάγους, αν σκεφτόταν κανείς τα όσα έκαναν – αλλά πώς ήταν δυνατόν να υπονοούν ότι μπορούσε κανείς να υπερπηδήσει τις αρχικές διδαχές των μαγικών ταγμάτων; Πώς ήταν δυνατόν να πιστεύουν ότι μπορούσε να ανακαλύψει τα πάντα μόνος του; Δεν θα ήξερε καν από πού ν'αρχίσει!

«Τέλος πάντων,» είπε ο Δαίδαλος, βλέποντάς την προβληματισμένη. «Καλό θα ήταν τώρα να πηγαίνουμε, και μπορούμε να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας καθοδόν.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Καθοδόν; Μα... υποσχέθηκες να με βοηθήσεις να...»

«Θα το κάνω. Καθώς θα ταξιδεύουμε.»

«Θα μου διδάξεις το ξόρκι καθώς θα ταξιδεύουμε;» απόρησε η Φενίλδα.

«Ναι. Μη δείχνεις τόσο ξαφνιασμένη. Μπορεί να γίνει. Άλλωστε, το ξέρεις ήδη· το μυαλό σου απλά πρέπει να καταλάβει ότι το ξέρει.»

Αυτός ο Δαίδαλος ίσως να ήταν χειρότερος από τον Κλαρκ, σκέφτηκε η Φενίλδα. Ακόμα πιο περίεργος. «Εντάξει,» είπε αναστενάζοντας. «Θα ξεκινήσουμε τώρα;»

«Υποθέτω ότι θα είσαι κουρασμένη απ'το ταξίδι σου...» είπε ο Δαίδαλος. Της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, και βάδισε προς μια πόρτα στο βάθος του δωματίου.

Η Φενίλδα πήρε την καπαρντίνα και τον σάκο της από την κρεμάστρα και τον ακολούθησε. Ήταν, όντως, κουρασμένη από την πτήση στον Αιθέρα και στους ουρανούς της Απολλώνιας. Θα προτιμούσε να κάνει ένα μπάνιο και να κοιμηθεί, αλλά μάλλον ο Δαίδαλος δεν είχε αυτό στο μυαλό του. Βάδισε μαζί του σ'έναν καμπυλωτό διάδρομο και, μετά, μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα. Ο μάγος πάτησε ένα κουμπί και ανέβηκαν.

Ανέβηκαν;

Ή, μήπως, κατέβηκαν;

Η Φενίλδα ήταν, προς στιγμή, μπερδεμένη. Προτού, όμως, ρωτήσει τον Δαίδαλο, η πόρτα μπροστά της άνοιξε. Αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο σαν αυτά στα καλά ξενοδοχεία: μεγάλο μαλακό κρεβάτι, χαλί στο πάτωμα, απαλός φωτισμός, τραβηγμένη κουρτίνα σ'ένα πλατύ παράθυρο.

«Εδώ,» είπε ο Δαίδαλος, «μπορείς να ξεκουραστείς προτού ξεκινήσουμε.»

«Μα, έλεγες ότι...»

«Αυτό το δωμάτιο δεν είναι στη διάστασή μου· είναι στην Απολλώνια. Όταν έχεις κοιμηθεί και είσαι ξεκούραστη, εγώ θα έχω απλά ετοιμαστεί για το ταξίδι.» Και της έκανε νόημα να βγει απ'τον ανελκυστήρα.

Η Φενίλδα βγήκε. Κοίταξε πίσω της και είδε τον Δαίδαλο να σηκώνει το χέρι του – με απίστευτα αργό ρυθμό, σαν να βρισκόταν μέσα σε κάποια παχύρρευστη μάζα αέρα. Τι;... Για μια στιγμή, η Φενίλδα παραξενεύτηκε· μετά, όμως, η Ερευνήτρια μέσα της κατάλαβε. *Η χρονική διαφορά. Η Χώρα του Δαίδαλου εφάπτεται σε σημεία με την Απολλώνια αλλά ο χρόνος κυλά διαφορετικά. Πιο αργά εκεί, πιο γρήγορα εδώ.*

Η πόρτα του ανελκυστήρα είχε αρχίσει να κλείνει. Αργά. Η Φενίλδα βαρέθηκε να κάθεται να βλέπει τον μάγο να φεύγει. Άφησε τον σάκο της κάτω, κρέμασε την καπαρντίνα της στην κρεμάστρα, κι έκανε ένα γύρο του δωματίου. Διαπίστωσε ότι είχε μια πόρτα που οδηγούσε στο μπάνιο, και καμια άλλη πόρτα – εκτός απ’αυτή του ανελκυστήρα, βέβαια. Παραμέρισε την κουρτίνα και, από κάτω της, είδε τους δρόμους της Μακρόπολης. Πρέπει να ήταν ψηλά: στον έκτο όροφο, σίγουρα. Τριγύρω, όμως, υπήρχαν και ψηλότερες πολυκατοικίες. Φωτεινές επιγραφές και φώτα αναβόσβηναν παντού.

Η Φενίλδα πήρε το βλέμμα της από εκεί και το έστρεψε ξανά στον ανελκυστήρα. Η πόρτα είχε κλείσει πλέον. Η Φενίλδα την πλησίασε. Είδε ότι δίπλα της υπήρχαν κάποια κουμπιά με σύμβολα τα οποία δεν αναγνώριζε. Καλύτερα να μην τα πείραζε, αποφάσισε.

Κι αναρωτήθηκε τι ακριβώς ήταν αυτό το δωμάτιο. Μέρος κάποιου ξενοδοχείου το οποίο ο Δαίδαλος είχε αγοράσει;

Τέλος πάντων. Πιο καλά να έκανε ένα μπάνιο και να κοιμόταν. Ο μάγος δεν θ’αργούσε νάρθει να την ξυπνήσει.

2.

Η Φενίλδα ονειρεύτηκε φλογερά γράμματα μέσα στο σκοτάδι... Ονειρεύτηκε την Παντοκράτειρα καθισμένη στον θρόνο της, με δέρμα κατακόκκινο και μαλλιά καταγάλανα, κρατώντας ένα μεγάλο σπαθί στην αγκαλιά της... Ονειρεύτηκε τους Υπερασπιστές να την ατενίζουν επικριτικά ενώ οι μορφές τους αλλοιώνονταν με φριχτούς τρόπους... Ονειρεύτηκε τον Ελπιδοφόρο: είδε τα χέρια της ν’αρπάζουν τα ρούχα του κι αισθάνθηκε τα χείλη της να φιλάνε πεινασμένα τα δικά του... Ονειρεύτηκε την Καλλιστώ και τη Ρία-Μία να συζητάνε αναμεταξύ τους: και το θέμα τους ήταν εκείνη...

Ένα κουδούνισμα ακούστηκε. Η Φενίλδα άνοιξε τα μάτια της, είδε ότι φως γλιστρούσε ανάμεσα από τις κουρτίνες. Γύρισε ανάσκελα.

«Καλημέρα, Φενίλδα.» Ο Δαίδαλος στεκόταν αντίκρυ της, πλάι στην ανοιχτή πόρτα του ανελκυστήρα, ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα κι έχοντας έναν σάκο στον ώμο. Το κουδούνισμα είχε σταματήσει.

Η Φενίλδα ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, μαζεύοντας το σεντόνι γύρω της. «Τι χτυπούσε;»

Ο Δαίδαλος έδειξε ένα ρολόι που ήταν στο κομοδίνο.

«Δεν ήταν εδώ, πριν,» παρατήρησε η Φενίλδα.

«Πράγματι, δεν ήταν.»

Η Φενίλδα έτριψε τα μάτια της. Είδε χρώματα να διαλύονται γύρω απ'το πεδίο της όρασής της. «Πρέπει να φύγουμε;»

«Ναι.»

Μ'ένα τίναγμα σεντονιών, πήγε στο μπάνιο και, μετά από λίγο, ήταν ντυμένη και έτοιμη. Έβγαλε τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά της από τον σάκο της και τα φόρεσε. «Πάμε,» είπε.

Μπήκαν στον ανελκυστήρα και ο Δαίδαλος πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα στον τοίχο.

«Ξέρεις να οδηγείς;» τη ρώτησε. «Όχημα ξηράς.»

«Ναι. Όχι κάτι πολύπλοκο, εννοείται.»

Ο Δαίδαλος πάτησε ένα τελευταίο πλήκτρο και ο ανελκυστήρας ξεκίνησε. Η Φενίλδα γρήγορα έχασε την αίσθηση τού αν ανέβαιναν ή κατέβαιναν. Μετά, η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε και βγήκαν σ'ένα μέρος που έμοιαζε με γκαράζ. Ένα όχημα ήταν σταματημένο αντίκρυ τους, χαμηλό και τετράκυκλο, με ψηλούς, δυνατούς τροχούς και γυάλινο σκέπαστρο.

«Θα πρέπει εσύ να οδηγείς καθώς εγώ θα διαμορφώνω την πραγματικότητα γύρω μας,» είπε ο Δαίδαλος, καθώς πλησίαζαν το όχημα.

«Τι πράγμα θα κάνεις;»

«Θα δεις.»

Ο Δαίδαλος άγγιξε το σκέπαστρο, άρθρωσε μια λέξη, κι αυτό άνοιξε. Ύστερα μπήκε στο όχημα, αφήνοντας τον σάκο του πίσω και καθίζοντας στη θέση του συνοδηγού. Η Φενίλδα τον μιμήθηκε, αφήνοντας κι εκείνη τον σάκο της πίσω και καθίζοντας στη θέση του οδηγού. Μπροστά της είδε ότι, εκτός απ'το τιμόνι, υπήρχε μια πολύ περίπλοκη κονσόλα.

«Λοιπόν,» είπε ο Δαίδαλος, «κάποια βασικά πράγματα για το όχημά μας...» Και της εξήγησε τι έκανε τι επάνω στην κονσόλα – αφήνοντας, βέβαια, και πολλά ανεξήγητα.

«Μάλιστα.» Η Φενίλδα πάτησε το κουμπί που έκλεινε το σκέπαστρο, και το σκέπαστρο έκλεισε από πάνω τους. Ενεργοποίησε τη μηχανή, έβαλε την πιο αργή ταχύτητα για αρχή, πάτησε το πετάλι, και οδήγησε το όχημα μέσα στο γκαράζ.

Ο Δαίδαλος πίεσε ένα κουμπί πάνω στην κονσόλα και μια μεγάλη θύρα άνοιξε στο πέρας του δωματίου, πλημμυρίζοντάς το με πρωινό φως. Η Φενίλδα βγήκε στον δρόμο–

–και σταμάτησε απότομα, κάνοντας τους δυνατούς τροχούς να γρουλίσουν.

Από μπροστά της είχε περάσει μια θολή φιγούρα που κινείτο με μεγάλη ταχύτητα.

«Τι σκατά...»

Ο Δαίδαλος γελούσε.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Ένας άνθρωπος που βρίσκεται στην Απολλώνια. Σου είπα, Φενίλδα, η διάστασή μου συνυπάρχει με την Απολλώνια, αλλά εκεί ο χρόνος κυλά πολύ πιο γρήγορα – γι'αυτό τούς βλέπεις έτσι θολούς. Εκείνοι, όμως, δεν μας βλέπουν καθόλου.»

«Δε μας βλέπουν καθόλου;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Διότι έτσι είναι οι νόμοι αυτής της διάστασης.»

«Εγώ σε έβλεπα όταν έφευγες με τον ανελκυστήρα απ'το δωμάτιό μου.»

«Βρισκόμουν σε σημείο σύνδεσης. Σε κατώφλι ανάμεσα στις δύο διαστάσεις. Εδώ, όμως, δεν είναι έτσι. Εδώ είμαστε αποκλειστικά στη διάστασή μου. Κι αυτοί που βλέπεις είναι, ουσιαστικά, αντικατοπτρισμοί. Δεν υπάρχει καν λόγος να προσέχεις μην τους πατήσεις. Δεν μπορείς να τους πατήσεις, όπως δεν μπορείς να πατήσεις κι ένα ολόγραμμα.»

«Πάλι καλά.» Η Φενίλδα πάτησε το πετάλι.

«Από κει.» Ο Δαίδαλος έδειξε.

Η Φενίλδα έστριψε, οδηγώντας μέσα σ'έναν δρόμο της Χώρας του Δαίδαλου· και μετά, βγήκε απ'τη Χώρα και βρέθηκε, όχι στη Μακρόπολη, αλλά σε μια πεδιάδα. Η οποία σύντομα τελείωσε. *Τελείωσε*. Ύστερα απ'αυτό το σύνορο δεν υπήρχε τίποτα. Ούτε ουρανός, ούτε γη. Το μυαλό της Φενίλδα δεν μπορούσε να συλλάβει τι ακριβώς βρισκόταν εκεί. Ήταν ένα κενό στην αντίληψη. Το αντίθετο της ύπαρξης.

«Σταμάτησες,» είπε ο Δαίδαλος.

«Γιατί; Θες να πάμε εκεί μέσα;»

«Θα σου έλεγα ο ίδιος να σταματήσεις, αν δεν το είχες κάνει από μόνη σου.»

«Τι είναι εκεί, Δαίδαλε;»

Ο Δαίδαλος φάνηκε προβληματισμένος – πράγμα που την παραξένεψε. «Εκεί... Εκεί κανένας δεν ξέρει τι ακριβώς είναι, Φενίλδα. Εκεί τίποτα δεν υπάρχει. Είναι το μέρος όπου τα πάντα είναι πιθανά και, συγχρόνως, τίποτα δεν υπάρχει. Ένας αρνητικός χώρος και χρόνος, αν θέλεις. Αν το σύμπαν μας είναι άλφα, αυτό είναι μείον άλφα.»

«Και τι κάνουμε τώρα; Δε βλέπω καμία διέξοδο, κανέναν δρόμο...»

«Θα τον φτιάξω,» είπε ο Δαίδαλος – ξαφνιάζοντάς την γι'ακόμα μια φορά. Ακούμπησε το χέρι του επάνω σ'ένα μέρος της κονσόλας με αισθητήρες και άρθρωσε λόγια που η Φενίλδα άλλα ήξερε άλλα όχι. Ο τρόπος, πάντως, με τον οποίο τα συνδύαζε ο Δαίδαλος τής ήταν τελείως άγνωστος. Από τη μπροστινή μεριά του οχήματος νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει κάποιες παράξενες λάμψεις. Συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας· αλλά τότε κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή της. Η γη της Χώρας του Δαίδαλου, η πεδιάδα κάτω από τους τροχούς του οχήματος, φάνηκε να *επεκτείνεται*. Να μπαίνει, με γωνιώδεις ελιγμούς, μέσα στον αρνητικό χώρο.

Και όχι, όχι, δεν ήταν μόνο η γη που το έκανε αυτό. Αλλά και ο ουρανός. Ο Δαίδαλος δημιουργούσε μια πραγματικότητα μέσα από την ανυπαρξία! Η Φενίλδα συνειδητοποίησε ότι κρατούσε την αναπνοή της. *Θεοί! Θα τρελαθώ!* Ήταν δυνατόν ένας μάγος – ένας άνθρωπος – να δημιουργεί πραγματικότητα με τέτοιο τρόπο;

Μια μακριά λωρίδα γης και ουρανού υπήρχε τώρα μέσα στον αρνητικό χώρο, κι επάνω στη γη ήταν ένας δρόμος κατάλληλος για οχήματα.

«Οδήγησε, Φενίλδα,» είπε ο Δαίδαλος. «Προσεχτικά. Έτσι και βγούμε από τον δρόμο, χαθήκαμε κι οι δύο. Κυριολεκτικά.»

Η Φενίλδα, προσπαθώντας ακόμα να συνέλθει απ'αυτό που έβλεπε, πάτησε το πετάλι, και το όχημα ακολούθησε τη λωρίδα πραγματικότητας του μάγου, ενώ δεξιά κι αριστερά απλωνόταν η ανυπαρξία – ένας χώρος που έκανε τις τρίχες της Φενίλδα να ορθώνονται και μόνο που τον έβλεπε με τις άκριες των ματιών της. Νόμιζε πως ο πονοκέφαλός της απειλούσε να ξαναρχίσει. Τον έδιωξε τελείως απ'το μυαλό της.

Δεν ήθελε να σταματήσει εδώ πέρα, ούτε καν για να πάρει το φάρμακό της.

Ο Δαίδαλος άγγιζε πάλι εκείνο το ειδικό σημείο της κονσόλας και μουρμούριζε λόγια. Καθώς έφταναν στο πέρασ της λωρίδας πραγματικότητας, η Φενίλδα την είδε ξανά να επεκτείνεται, στρίβοντας. Την ακολούθησε, προσέχοντας την οδήγησή της όσο ποτέ.

«Θα βγούμε κατευθείαν στη Βίηλ;» ρώτησε τον Δαίδαλο.

«Όχι. Θα περάσουμε από τη Φεινάρκια πρώτα. Υπάρχει διαστασιακή δίοδος από Απολλώνια προς Φεινάρκια.»

«Δε θα μπορούσαμε να βγούμε κατευθείαν στη Βίηλ;» Μετά από τόσα που είχε δει, γιατί αυτό να ήταν αδύνατο;

«Θεωρητικά, θα μπορούσαμε να βγούμε οπουδήποτε στο Γνωστό Σύμπαν και πέρα απ' αυτό. Αλλά υπάρχει μεγάλος κίνδυνος στον προσανατολισμό. Προτιμότερο, επομένως, είναι να ακολουθήσουμε συμβατικούς δρόμους.»

Η Φενίλδα γέλασε κοφτά. «Συμβατικούς, Δαίδαλε;»

«Τρόπος του λέγειν.» Και έκανε πάλι το ξόρκι του, για να επεκτείνει τη λωρίδα πραγματικότητας.

«Αν κουραστείς να οδηγείς, Φενίλδα, πες το μου.»

«Μπορούμε και να σταματήσουμε, εδώ πέρα;»

«Φυσικά και μπορούμε. Μάλιστα, σε κάποιο σημείο θα σταματήσουμε ούτως ή άλλως, για να σου διδάξω το Κοσμικό Τρυπάνι.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ο χρόνος θα έχω φροντίσει να μετρά υπέρ μας.»

«Δεν είναι επικίνδυνο να είμαστε εδώ;»

«Επικίνδυνο είναι να βρίσκεσαι οπουδήποτε, Φενίλδα,» είπε ο Δαίδαλος.

«Δε μπορεί η πραγματικότητά σου να διαλυθεί γύρω μας;»

«Όχι όσο είμαστε εκεί και τη συντηρούμε με την παρουσία μας.»

Μετά από κάποια ώρα, η Φενίλδα ρώτησε: «Μπορείς οπουδήποτε να το κάνεις αυτό; Να... μεις σ' αυτό τον αρνητικό χώρο και ν' αρχίσεις να δημιουργείς πραγματικότητα;»

«Όχι· μόνο από συγκεκριμένα σημεία διάφορων διαστάσεων. Για παράδειγμα, εκεί όπου τελειώνουν κάποιες διαστάσεις, ή εκεί όπου υπάρχουν διαστασιακές δίοδοι.»

«Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Επειδή αλλού η πραγματικότητα είναι καθορισμένη, Φενίλδα, από τους κατοίκους των διαστάσεων αυτών.»

Ύστερα, μία ώρα πέρασε ενώ η Φενίλδα οδηγούσε.

Δύο.

Τρεις.

Είχε αρχίσει να κουράζεται. Έτριψε τις άκριες των ματιών της πίσω από τα στρογγυλά της γυαλιά.

Ρώτησε τον Δαίδαλο: «Υπάρχει τίποτα που να κατοικεί στον αρνητικό χώρο; Κάποια οντότητα;»

«Μόνο ό,τι φέρνεις μαζί σου.»

Τέσσερις ώρες πέρασαν.

Η Φενίλδα ρώτησε: «Να σταματήσουμε;»

Ο Δαίδαλος ένευσε· κι εκείνος έμοιαζε κουρασμένος. Έκανε γι'ακόμα μια φορά το ξόρκι του και ένα παρακλάδι πραγματικότητας δημιουργήθηκε, διαμορφώνοντας κάτι σαν σπηλιά, θα μπορούσε να πει κανείς, στο πλάι του δρόμου. Η Φενίλδα πήγε το όχημα εκεί και το σταμάτησε. Γύρω από εκείνη και τον Δαίδαλο δέντρα υπήρχαν, σαν να βρίσκονταν σ'ένα όμορφο δάσος. Από πάνω τους ο ουρανός ήταν καθαρός και ο ήλιος στο κέντρο του.

Βγήκαν από το όχημα, και η Φενίλδα πρόσεξε ότι κομμάτια της λωρίδας πραγματικότητας του Δαίδαλου είχαν καταστραφεί. Του το έδειξε.

«Μην ανησυχείς,» της είπε εκείνος. «Δεν είμαστε εκεί για να τα συντηρούμε, γι'αυτό χάνονται.»

Η Φενίλδα έβγαλε τα γυαλιά της κι έτριψε τα μάτια της. Κάθισε κάτω από ένα δέντρο, ακουμπώντας την πλάτη της στον κορμό.

Ο Δαίδαλος πήρε απ'τον σάκο του δύο σάντουιτς. Της έδωσε το ένα.

«Ευχαριστώ,» είπε η Φενίλδα. Και ρώτησε, ξετυλίγοντας το φαγητό της: «Θα μου μιλήσεις για το Κοσμικό Τρυπάνι τώρα;»

«Δεν είσαι κουρασμένη;» Ο Δαίδαλος κάθισε οκλαδόν αντίκρυ της. Πολύ ευλύγιστος για την ηλικία του.

«Θέλω ν'αρχίσουμε.» Δάγκωσε το φαγητό της. Το μάζησε, ακούγοντάς το να κάνει *κρατς-κρατς* μέσα στο στόμα της. Λαχανικά.

«Εγώ, όμως, είμαι κουρασμένος,» είπε ο Δαίδαλος. «Μη νομίζεις ότι δεν είναι κουραστικό να φτιάχνεις πραγματικότητα. Ωστόσο, μπορείς

να κοιτάξεις αυτό.» Έβγαλε μερικά τυλιγμένα κομμάτια χαρτί και τα έτεινε προς το μέρος της.

Η Φενίλδα τα πήρε. «Τι είναι;»

«Το ξόρκι. Διάβασέ το. Και μετά ξεκουράσου, γιατί σύντομα θα πρέπει να συνεχίσουμε.»

Η Φενίλδα ξετύλιξε τα χαρτιά και τα κοίταξε. Δεν έγραφαν μόνο τα λόγια του ξορκιού, φυσικά. Εξηγούσαν τη νοητική κατάσταση στην οποία έπρεπε να βρίσκεται ο μάγος, ανέλυαν τη χρήση του ξορκιού, ανέφεραν παραδείγματα, προειδοποιούσαν για κινδύνους...

Η Φενίλδα είχε την αίσθηση ότι τα είχε ξαναδιαβάσει, αλλά, ασφαλώς, αυτό ήταν αδύνατο. Νόμιζε ότι μια κλειδαριά είχε αρχίσει να ξεκλειδώνει μέσα στο μυαλό της. Και το ξεκλείδωμα δεν τελείωσε όταν είχε διαβάσει όλα τα χαρτιά.

Ο πονοκέφαλός της άρχισε. *Σκατά...*

Σηκώθηκε όρθια. Είδε ότι ο Δαίδαλος ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα, ανάσκελα, κι έμοιαζε να κοιμάται. Η Φενίλδα τύλιξε το φαγητό της, το οποίο είχε σχεδόν τελειώσει, και βάδισε προς το όχημα. Πήρε από μέσα τον σάκο της, έβγαλε το φάρμακό της, και το χρησιμοποίησε. Ο πονοκέφαλος υποχώρησε.

Η Φενίλδα έριξε τον σάκο της στη θέση του οδηγού, πέρασε στην πίσω μεριά του οχήματος, και αφού έβγαλε τις μπότες της ξάπλωσε. Κάτι μέσα της έμοιαζε να θέλει να την προειδοποιήσει ότι δεν έπρεπε να κοιμηθούν και οι δύο, ότι μπορεί τίποτα επικίνδυνο να ερχόταν όσο εκείνοι κοιμόνταν. Αλλά κάτι άλλο, πολύ πιο λογικό, της είπε *Ποιος να έρθει εδώ, μες στη μέση της ανυπαρξίας;* Κι επιπλέον, δεν μπορεί ο Δαίδαλος να είχε παραβλέψει έναν τέτοιο κίνδυνο αν όντως υπήρχε.

Η Φενίλδα κοιμήθηκε, και ονειρεύτηκε ότι μελετούσε το παράξενο ξόρκι, σαν, ενώ εκείνη κοιμόταν, το μυαλό της να προσπαθούσε να συναρμολογήσει τα κομμάτια ενός ψηφιδωτού...

3.

«Φενίλδα.»

Άνοιξε τα βλέφαρά της και είδε τον Δαίδαλο να είναι καθισμένος στη μπροστινή μεριά του οχήματος και να την κοιτάζει.

Ανασηκώθηκε. Τον ρώτησε: «Ωρα να φύγουμε;»

«Ναι.»

Η Φενίλδα, χωρίς να φορέσει τις μπότες της, πήγε στη θέση του οδηγού και κάθισε, αφού έριξε πίσω τον σάκο της.

«Πάμε,» είπε ο Δαίδαλος, βάζοντας το χέρι του επάνω στην ειδική θέση της κονσόλας.

Η Φενίλδα φόρεσε τα γυαλιά της, ενεργοποίησε τη μηχανή, πάτησε το πετάλι, και γύρισε το τιμόνι για να βγάλει το όχημα από το κοίλωμα πραγματικότητας που είχε δημιουργήσει ο Δαίδαλος μέσα στην ανυπαρξία– Ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε μονοπάτι. Σταμάτησε, απότομα.

Ο Δαίδαλος άρθρωσε τα λόγια για το ξόρκι του ενώ συγχρόνως (η Φενίλδα το πρόσεξε για πρώτη φορά) κοίταζε μια μικρή οθόνη επάνω στην κονσόλα, όπου παρουσιάζονταν νούμερα και γραμμές. Η πραγματικότητα μπροστά απ'το όχημα διευρύνθηκε· η λωρίδα δημιουργήθηκε και πάλι, και η Φενίλδα την ακολούθησε.

«Απέχουμε πολύ ακόμα;» ρώτησε.

«Δυο-τρεις ώρες. Όχι κι άσχημα, αν σκεφτείς ότι κάπου χίλια-πεντακόσια χιλιόμετρα απόστασης χωρίζουν τη Μακρόπολη από τη διαστασιακή δίοδο για Φεηνάρκια.»

«Μα,» είπε η Φενίλδα, «δεν είμαστε στην Απολλώνια... σωστά;»

«Είμαστε *παράλληλα* στην Απολλώνια, θα μπορούσες να πεις. Αν δεν είχαμε κάποιο σημείο αναφοράς, θα ήταν πολύ εύκολο να χαθούμε για πάντα ανάμεσα στις διαστάσεις.»

«Βλέπεις το δρόμο μας από εδώ;» Η Φενίλδα έδειξε τη μικρή οθόνη με τους αριθμούς και τις γραμμές.

«Ναι. Είναι συμπαντικές συντεταγμένες. Αν και όλες οι συμπαντικές συντεταγμένες είναι υποκειμενικές, σε τελική ανάλυση.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Ότι κανένας δεν ξέρει πόσο μεγάλο είναι το συμπάν. Καθορίζεις τη θέση σου βάζοντας ένα σημείο αναφοράς, Φενίλδα. Όπως το ίδιο κάνεις και για να καθορίσεις την πραγματικότητά σου, ουσιαστικά.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Επειδή έχουν ήδη καθορίσει την πραγματικότητά σου για σένα και θεωρείς το σημείο αναφοράς σου 'φυσικό'. Αλλά δεν είναι φυσικό. Τεχνητό είναι.»

«Αναφέρεσαι στα μαγικά τάγματα πάλι;»

«Όχι μόνο.» Δεν εξήγησε, όμως, περισσότερα, καθώς έκανε ξανά το ξόρκι του για να επεκτείνει τη λωρίδα πραγματικότητας.

Μετά από λίγο, η Φενίλδα άναψε τσιγάρο και είπε: «Αναφέρεσαι σ'αυτά που λέει κι ο Κλαρκ, ε; Ότι ο Ελκράσ'ναρχ, ουσιαστικά, διαμορφώνει την πραγματικότητα των κατοίκων της Ρελκάμνια μέσα από τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες που δημιουργεί.»

«Αρχίζεις να μπαίνεις στο νόημα, Φενίλδα. Αρχίζεις να γίνεσαι μέλος του Κύκλου μας.»

«Δεν το νομίζω...»

Ο Δαίδαλος, όμως, χαμογελούσε αχνά.

Δεξιά κι αριστερά τους, ο αρνητικός χώρος απλωνόταν ατέρμονος. Η Φενίλδα οδηγούσε το όχημα σταθερά επάνω στη λωρίδα πραγματικότητας που δημιουργούσε ο Δαίδαλος. Ο χρόνος πέρασε χωρίς να της πολυφανεί. Μία ώρα... δύο... κάμποσα λεπτά ακόμα...

«Σταμάτα.»

Η Φενίλδα σταμάτησε.

Ο Δαίδαλος έκανε γι'ακόμα μια φορά το ξόρκι του, και πλάι στη λωρίδα δημιουργήθηκε ένα παρακλάδι πραγματικότητας. «Ακολούθησέ το.»

Η Φενίλδα το ακολούθησε. Έβγαλε το όχημα σ'ένα ορεινό τοπίο, και η πραγματικότητα ανασχηματίστηκε γύρω τους. Δεν υπήρχε πλέον αρνητικός χώρος πουθενά. Έμοιαζε ποτέ να μην είχε υπάρξει. Το μυαλό τον απέρριπτε.

«Δεν ήταν ανάγκη να βγούμε στην Απολλώνια,» εξήγησε ο Δαίδαλος, «αλλά ήθελα να δεις πώς μπορεί κανείς να περάσει από το πλάι μιας διαστασιακής διόδου.»

«Γιατί;»

«Διότι είσαι, ίσως, από τα άτομα που πρέπει να ξέρουν.»

«Ακόμα και να το δω δεν σημαίνει ότι θα καταλάβω πώς γίνεται.»

«Καλώς,» είπε ο Δαίδαλος. «Πάμε από κει.» Έδειξε.

Η Φενίλδα ακολούθησε ένα ορεινό μονοπάτι και, σύντομα, έφτασε σ'ένα σημείο όπου αντίκρυ της μπορούσε να δει την πραγματικότητα της διάστασης να γίνεται σφαιρική σαν να ήταν από κάποια ελαστική ύλη που είχε φουσκώσει. Το μονοπάτι φαινόταν να σκαρφαλώνει πάνω στη σφαίρα και να την ακολουθεί προς το πλάι, για να χαθεί, τελικά, κάπου στην πίσω μεριά της.

«Δεν έχεις ξαναπεράσει από δω, Φενίλδα, έτσι;»

«Όχι.»

«Σταμάτα.»

Πάτησε το φρένο.

«Ευτυχώς δεν είναι κανένας άλλος εδώ γύρω,» είπε ο Δαίδαλος. «Η δίοδος είναι μόνο *προς* τη Φεηνάρκια, όχι και *από* τη Φεηνάρκια, επομένως οι Απολλώνιοι δεν φοβούνται ότι κάποιος εχθρός μπορεί να έρθει από κει, κι έτσι – ειδικά τώρα με το Βόρειο και το Νότιο Μέτωπο – δεν σπαταλούν στρατιωτικές δυνάμεις εδώ.»

«Αν ήταν κάποιος άλλος εδώ, τι θα γινόταν;»

«Θα του φαινόταν, μάλλον, παράξενο αυτό που θα κάνουμε. Από την άλλη μεριά, πάντως, οι Παντοκρατορικοί φρουρούν τη δίοδο, για προφανείς λόγους. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα βγούμε στη Φεηνάρκια αλλά σε μια πραγματικότητα που θα δημιουργήσω παράλληλα σ' αυτήν. Κανένας δεν θα μας πάρει είδηση. Εκτός αν οι Παντοκρατορικοί έχουν μαζί τους κάποιον σαν εμένα – πράγμα που αποκλείεται.

»Πλησίασε τη δίοδο προσεχτικά τώρα, Φενίλδα.»

Η Φενίλδα υπάκουσε, πηγαίνοντας το όχημα κοντά στη σφαίρα, και συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι πρέπει να είχε *ανεβεί* στη σφαίρα χωρίς να το καταλάβει.

«Αρκετά,» είπε ο Δαίδαλος. Έβαλε το χέρι του στη γνωστή θέση της κονσόλας και άρθρωσε τα λόγια για το ξόρκι του. Η Φενίλδα παρατήρησε ότι, κάθε φορά που ο μάγος έκανε το ξόρκι, τα λόγια άλλαζαν λιγάκι. Είχαν, άραγε, σχέση με τις συντεταγμένες που ήθελε ν' ακολουθήσει;

Στη μπροστινή μεριά του οχήματος κάτι φάνηκε να γυαλίζει.

«Τώρα,» είπε ο Δαίδαλος, μοιάζοντας, από την έκφρασή του, να βρίσκεται σε έντονη αυτοσυγκέντρωση, «τρέξε όσο πιο γρήγορα μπορείς. Πάτα το στο τέρμα.»

Η Φενίλδα ξεκίνησε, αλλά δεν το πάτησε και στο τέρμα.

«Όσο πιο γρήγορα μπορείς!» επέμεινε ο Δαίδαλος.

Η Φενίλδα το σανίδωσε. Η μηχανή μούγκρισε. Τα πάντα φάνηκαν να θολώνουν τριγύρω, εξαιτίας της ταχύτητας. Ήταν *πολύ* γρήγορο όχημα· το ταχύμετρο έγραψε 350 χιλ/ωρ. Και η Φενίλδα το *αισθανόταν* ότι έτρεχε στο πλάι μιας σφαίρας. Έκανε κύκλο και έφτανε τώρα στην άλλη μερ-

Φεηνάρκια

1.

Ευθύς δρόμος ξαφνικά, και παντού γύρω η τρομαχτική ανυπαρξία.

«Κόψε ταχύτητα!» Η φωνή του Δαίδαλου.

Η Φενίλδα πήρε το πόδι της από το πετάλι, πάτησε με το άλλο πόδι το φρένο. Ήπια. Αργά. Η ταχύτητα μειώθηκε.

Ο Δαίδαλος δημιούργησε κι άλλη λωρίδα πραγματικότητας εμπρός τους, κι άλλη λωρίδα, κι άλλη λωρίδα...

Και τώρα, η ταχύτητα του οχήματος ήταν πάλι φυσιολογική.

Η Φενίλδα ξεφύσησε. «Ήταν ανάγκη να γίνει αυτό; Εννοώ, να τρέξω τόσο πολύ.»

«Η πραγματικότητα αλλοιώνεται ευκολότερα όταν κάνεις κάτι ακραίο. Η διαστασιακή δίοδος είναι από μόνη της κάτι το ακραίο για την οποιαδήποτε πραγματικότητα. Η ταχύτητα που ανέπτυξες απλά μας βοήθησε. Μας έδωσε ένα ‘σπρώξιμο’, αν θέλεις, για να κάνουμε το άλμα.»

«Και είμαστε τώρα στη Φεηνάρκια;»

«Παράλληλα σ’ αυτήν, ναι. Μπορούμε οποιαδήποτε στιγμή να περάσουμε εκεί. Αλλά δεν θα το κάνουμε, γιατί δεν θα μπορούμε μετά να επιστρέψουμε εδώ, στον αρνητικό χώρο. Θα πάμε κατευθείαν για τη δίοδο προς Βίηλ.»

«Μάλιστα,» είπε η Φενίλδα, αναστενάζοντας. «Και με το ξόρκι που πρέπει να μάθω, τι θα γίνει;»

«Θα σταματήσουμε κάπου εδώ. Η χρονική ροή της Φεηνάρκια με βολεύει για να φτιάξω μια πραγματικότητα όπου ο χρόνος κυλά πιο γρήγορα απ’ ό,τι στη Βίηλ.»

«Γιατί να θέλεις ο χρόνος να κυλά πιο γρήγορα απ’ ό,τι στη Βίηλ;»

«Γιατί, σου είπα, έχω μια δουλειά εκεί.»

«Αφορά τον Ελκράσ’ναρχ;»

«Ναι. Και το γεγονός ότι θα είσαι κι εσύ εκεί θα είναι πλεονέκτημα.»

«Με κολακεύεις;»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Ένας άντρας της ηλικίας μου; Όχι, Φενίλδα, φυσικά και όχι. Αλλά το ξέρω πως δεν με πιστεύεις.»

Η Φενίλδα μειδίασε λοξά, αλλά δεν είπε τίποτα. Το αριστερό της μάτι γυάλισε παράξενα.

2.

«Τι έχεις καταλάβει για το ξόρκι από τα χαρτιά που σου έδωσα;»

«Γενικά πράγματα μόνο. Δε νομίζω ότι μπορώ να το υφάνω χρησιμοποιώντας αυτή τη μέθοδο.»

Ο Δαίδαλος είχε δημιουργήσει μια σφαίρα πραγματικότητας που έμοιαζε με γραφείο. Το πάτωμα ήταν ξύλινο. Τριγύρω υπήρχαν πέτρινοι τοίχοι, εκτός από μία μεριά η οποία ήταν ανοιχτή και από κει και πέρα απλωνόταν ο αρνητικός χώρος. Το όχημα ήταν σταματημένο μπροστά στην ανυπαρξία. Οροφή το δωμάτιο δεν είχε· ένας νυχτερινός ουρανός φαινόταν από πάνω, και τρία αργυρόχρωμα φεγγάρια. Η Φενίλδα και ο Δαίδαλος ήταν καθισμένοι σε αναπαυτικές καρέκλες, κι ανάμεσά τους βρισκόταν ένα τραπέζι όπου ήταν ακουμπισμένα μερικά βιβλία και χαρτιά.

«Τι σε δυσκολεύει;»

«Πρέπει να κάνω δοκιμές. Δε μπορώ να χρησιμοποιήσω αμέσως το ξόρκι επειδή διάβασα μια φορά πώς γίνεται.» Άναψε τσιγάρο.

«Δε μπορείς; Τόσο καιρό το έκανες χωρίς να έχεις διαβάσει καθόλου πώς γίνεται.»

«Αυτό δεν είναι το πρόβλημα, όμως;»

«Το πρόβλημα είναι ότι το μυαλό σου έχει συνηθίσει να μαθαίνει τα ξόρκια μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο.»

«Το μυαλό μου δεν μπορώ να το αλλάξω.»

«Πες μου,» την προέτρεψε ο Δαίδαλος, «τι σε μπερδεύει περισσότερο στη μέθοδο του Κοσμικού Τρυπανιού;»

Η Φενίλδα φύσηξε καπνό απ'την άκρη του στόματός της. «Δεν είναι κάτι συγκεκριμένο. Σου είπα, πρέπει να το δοκιμάσω.»

«Δοκίμασέ το, τότε. Εκεί, ας πούμε.» Της έδειξε έναν τοίχο.

«Και δεν... θα είναι επικίνδυνο;»

«Θα τρυπήσεις την πραγματικότητά μου και θα δεις τον αρνητικό χώρο από πίσω. Η Φεηνάρκια είναι από δω.» Έδειξε το πάτωμα.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Αφού το λες...» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. Άφησε το τσιγάρο σ'ένα τασάκι. Στράφηκε στον τοίχο.

Προσπάθησε να θυμηθεί τα λόγια του ξορκιού. Συνειδητοποίησε ότι τα είχε ξεχάσει τελείως. Έπιασε τα χαρτιά. Τα κράτησε με το ένα χέρι και διάβασε τα λόγια, ενώ προσπαθούσε να φέρει το μυαλό της στη σωστή νοητική κατάσταση.

Τίποτα δεν έγινε.

Όσο απίθανο κι αν φαινόταν, *είχε αποτύχει να κάνει το ξόρκι.*

Γέλασε, κουνώντας το κεφάλι. «Απίστευτο...»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Δαίδαλος, ακόμα καθισμένος, με τα χέρια του επάνω στο τραπέζι και τα δάχτυλά του πλεγμένα.

«Δε μπορώ να το κάνω με τη μέθοδό σου.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω.» Η Φενίλδα έριξε τα χαρτιά στο τραπέζι.

«Κάνε το όπως μπορείς.»

«Σίγουρα;»

«Ναι.»

Η Φενίλδα στράφηκε στον τοίχο. Ύψωσε τα χέρια της και έκανε το Ανώνυμο Ξόρκι. Λόγια κύλησαν απ'τα χείλη της χωρίς να ξέρει τι ακριβώς έλεγε. Το μυαλό της είχε έρθει αυτόματα σε μια συγκεκριμένη νοητική κατάσταση, σαν να ήταν η νοητική κατάσταση του «βαδίζω» ή του «κάθομαι».

Ο τοίχος *σκίστηκε* εμπρός της, αποκαλύπτοντας από πίσω του τον αρνητικό χώρο.

Η Φενίλδα παραξενεύτηκε που δεν την είχε πιάσει ο πονοκέφαλός της. Συνήθως την έπιανε όταν ύφαινε το Ανώνυμο Ξόρκι.

Στράφηκε στον Δαίδαλο.

«Τα λόγια που είπες δεν είναι αυτά που διάβασες από τα χαρτιά μου,» την πληροφόρησε εκείνος.

«Και τι είναι; Τα κατάλαβες; Γιατί εγώ δεν ήξερα τι έλεγα.»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Τα κατάλαβα. Χρησιμοποιείς έναν τελείως διαφορετικό τρόπο για να κάνεις το ξόρκι. Κάθισε.»

Η Φενίλδα κάθισε.

Ο Δαίδαλος πήρε στιλογράφο και χαρτί και άρχισε να γράφει. Όταν τελείωσε, έσπρωξε το χαρτί προς το μέρος της. «Αυτά είπες.»

Η Φενίλδα είχε πάλι την αίσθηση ότι τα είχε ξαναδιαβάσει, όπως και την προηγούμενη φορά, με τα άλλα λόγια. Το είπε στον Δαίδαλο.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Παράξενο.»

«Γιατί;»

«Όχι γι'αυτά τα λόγια. Φυσικό είναι κάτι να σου θυμίζουν, αφού πριν από λίγο τα άρθρωσες η ίδια. Για τα άλλα λόγια μιλάω.» Έτριψε τα μούσια του, σκεπτικά.

«Μπορεί να συνέβη επειδή προκαλούν το ίδιο αποτέλεσμα...» υπέθεσε η Φενίλδα.

«Μπορεί.»

«Δεν είσαι σίγουρος;»

Ο Δαίδαλος δεν αποκρίθηκε αμέσως, κι εξακολουθούσε να είναι σκεπτικός. Τελικά, είπε: «Ξανακάνε το ξόρκι. Σ'αυτόν τον τοίχο τώρα.» Έδειξε.

Η Φενίλδα, παρότι φοβόταν ότι μ'αυτά τα καμώματα ο πονοκέφαλός της θα επέστρεφε, υπάκουσε. Σηκώθηκε από την καρέκλα, στάθηκε μπροστά στον τοίχο, και έκανε το Ανώνυμο Ξόρκι.

Μια τρύπα δημιουργήθηκε εκεί, και ο πονοκέφαλός της δεν επέστρεψε. *Γιατί;* απόρησε η Φενίλδα. Ίσως επειδή η πραγματικότητα του Δαίδαλου ήταν εφήμερη, συμπεράνε. Δεν ήταν όπως μια αληθινή διάσταση. Μάλλον γι'αυτό...

Στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει.

«Όπως το περίμενα,» είπε εκείνος. «Χρησιμοποίησες διαφορετική μέθοδο αυτή τη φορά.»

«Τι;»

«Χρησιμοποιείς, νομίζω, κάθε πιθανή μέθοδο για την επίτευξη του ξορκιού, Φενίλδα.»

«Μα... πώς;...»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Σου είπα, Φενίλδα: η πραγματικότητα είναι πολύπλοκη ιστορία.»

«Και τι θα κάνουμε, τώρα;» Η Φενίλδα δεν κάθισε. «Όχι για την πραγματικότητα για το ξόρκι.»

«Έχω αρχίσει να συνειδητοποιώ ακόμα καλύτερα από πού προέρχεται ο πονοκέφαλός σου. Το μυαλό σου δεν έχει υπερπηδήσει μόνο μια φυσιολογική διαδικασία για την εκμάθηση του ξορκιού, αλλά χρησιμοποιεί συγχρόνως και διάφορες μεθόδους για την εκτέλεσή του. Βρίσκεται σε σύγχυση.»

«Όλ'αυτά είναι θεωρίες!» είπε η Φενίλδα, απότομα, θυμωμένη, γιατί ο Δαίδαλος φαινόταν να μην ξέρει τι να κάνει. «Μπορείς να με βοηθήσεις ή όχι;»

Ο Δαίδαλος δεν της απάντησε. Τη ρώτησε: «Όταν άφησες τον πονοκέφαλό σου να σε κυριεύσει, ο Κλαρκ σε σταμάτησε απ'το να κάνεις ασυνείδητα το ξόρκι, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Και καλά έκανε. Αν μ'άφηνε να το ολοκληρώσω—»

«Ναι, ξέρω τον κίνδυνο. Ακόμα κι εδώ υπάρχει αυτός ο κίνδυνος, Φενίλδα, ως ένα σημείο... αλλά...»

«Θα ήθελες να το επιχειρήσω πάλι; Ν'αφήσω τον πονοκέφαλο να με κυριεύσει, χωρίς να τον σταματήσω;»

«Δεν είμαι σίγουρος—»

«Δεν υπάρχει λύση, τελικά;»

«Θα μπορούσες να διαβάσεις όλες τις μεθόδους εκτέλεσης του ξορκιού,» της είπε ο Δαίδαλος. «Ή θα μπορούσες να μάθεις καλά μία απ'αυτές, ώστε το μυαλό σου να παραμερίσει τις άλλες και να εστιαστεί σ'αυτήν.»

Η Φενίλδα αναστέναξε. Κάθισε. Το τσιγάρο της είχε πια καεί από μόνο του μέσα στο τασάκι, παρατήρησε. «Προλαβαίνουμε;» ρώτησε τελικά. «Εννοώ, προτού φύγουμε από δω και πάμε στη Βίηλ.»

«Κοίτα,» είπε ο Δαίδαλος. «Έτσι όπως έχω ρυθμίσει αυτή την πραγματικότητα, έχουμε άνετα μια-δυο μέρες στη διάθεσή μας. Τι λες;»

«Τι άλλη επιλογή έχω;»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Καλώς. Τώρα, κάνε άλλη μια φορά το ξόρκι επάνω στον τοίχο που μας απομένει.»

«Γιατί;»

«Θέλω να διαπιστώσω κάτι.»

Η Φενίλδα το έκανε. Ο τοίχος τρύπησε.

«Μάλιστα,» είπε ο Δαίδαλος. «Διαφορετική μέθοδο χρησιμοποίησες πάλι. Συγκεκριμένα, μια παραλλαγή αυτής που είχες χρησιμοποιήσει την πρώτη φορά. Επομένως, δεν ξέρεις μόνο δύο μεθόδους.»

«Αυτό ήθελες να διαπιστώσεις;»

«Όχι μόνο. Ξέρεις τι νομίζω, Φενίλδα; Ότι το μυαλό σου συναρμολογεί εκ του αποτελέσματος τα πράγματα που θα έπρεπε να έχουν, σύμφωνα με τη λογική του, προηγηθεί προκειμένου να προκληθεί το αποτέλεσμα.»

Η Φενίλδα βλεφάρισε, λιγάκι μπερδεμένη. «Εννοείς....» Κόμπιασε.

Ο Δαίδαλος έπιασε τον στιλογράφο κι έκανε ένα τυχαίο σχήμα επάνω σ'ένα χαρτί. «Το σχήμα είναι το αποτέλεσμα. Αυτό θέλουμε να γίνει – το ξέρουμε. Αλλά μπορώ να το κάνω με διάφορους τρόπους.» Το ζωγράφισε ξανά και ξανά και ξανά. «Βλέπεις;»

Η Φενίλδα ένευσε. «Δηλαδή, θα πρέπει ν'αποφασίσω έναν τρόπο για να χρησιμοποιώ;»

«Κανονικά, όχι, αυτό δεν θα έπρεπε να είναι απαραίτητο. Επειδή είσαι εκπαιδευμένη, όμως, όπως είσαι εκπαιδευμένη από τα μαγικά τάγματα, σου προκαλεί σύγχυση το γεγονός ότι υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να γίνει το ίδιο ξόρκι. Χρειάζεται, λοιπόν, ή να καταλήξεις σε έναν τρόπο, όπως είπες, ή να μάθεις στο μυαλό σου ότι υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να προκαλέσεις το ίδιο αποτέλεσμα.»

«Εσύ τι προτείνεις;»

«Το δεύτερο, φυσικά.»

3.

Αλλά η Φενίλδα δεν επέλεξε το δεύτερο. Επέλεξε το πρώτο.

Ήταν καθαρά θέμα χρόνου. Για να αλλάξει τον τρόπο σκέψης της σχετικά με το πώς χρησιμοποιούσε τη μαγεία, θα έπρεπε να καθίσει και να μάθει διάφορους τρόπους για να κάνει διάφορα ξόρκια. Πράγμα αδύνατο να γίνει σε μια-δυο μέρες. Πράγμα αδύνατο να γίνει, ίσως, ακόμα και σε ένα μήνα.

Και η Φενίλδα δεν είχε παρά λίγα αποθέματα από το φάρμακό της. Εκτός του ότι ο Δαίδαλος βιαζόταν να πάει στη Βίηλ.

Επομένως, αποφάσισε να μάθει πολύ καλά μία μέθοδο του Κοσμικού Τρυπανιού, ώστε το μυαλό της να παραμερίσει τις υπόλοιπες μεθόδους και να συνηθίσει να χρησιμοποιεί αυτήν και μόνο αυτήν.

Ο Δαίδαλος αναδημιούργησε την πραγματικότητα γύρω τους για να κλείσει τις τρύπες, και η Φενίλδα επιδόθηκε στη μελέτη, με τη βοήθεια του μάγου φυσικά. Διάβαζε τη μέθοδο και προσπαθούσε να την εφαρμόσει. Ξανά, και ξανά, και ξανά. Στην αρχή, συνέχεια αποτύχαινε, και ο πονοκέφαλός της δεν άργησε να τη χτυπήσει. Ξετύλιξε το φάρμακο, το έβαλε στο μέτωπό της, και ο πόνος πέρασε. Και η Φενίλδα συνέχισε να δοκιμάζει τη μέθοδο.

Ο Δαίδαλος, ευτυχώς, είχε μαζί του αρκετό φαγητό και νερό ώστε ούτε να πεινάσουν ούτε να διψάσουν. Η Φενίλδα, όμως, νόμιζε πως αν ο μάγος δεν της θύμιζε κάθε τόσο ότι έπρεπε να φάει, εκείνη ίσως και να το ξεχνούσε. Είχε εστιάσει όλη της την προσοχή, όλη της τη νόηση, στην πρώτη μέθοδο του Κοσμικού Τρυπανιού που της είχε παρουσιάσει ο Δαίδαλος.

Από ένα σημείο και μετά, μπορούσε να το κάνει με επιτυχία. Κι αισθάνθηκε εκείνη την κλειδαριά μέσα στο μυαλό της να γυρίζει: να ξεκλειδώνει σχεδόν. Οι τοίχοι της πραγματικότητας του Δαίδαλου ξανατρύπησαν, πολλές φορές, καθώς η Φενίλδα χρησιμοποιούσε επάνω τους το Κοσμικό Τρυπάνι, προσπαθώντας να το συνηθίσει, προσπαθώντας να δώσει στο μυαλό της να καταλάβει ότι αυτή και μόνο αυτή ήταν η σωστή μέθοδος για τη χρήση του. Παραδόξως, όσο καλύτερα μάθαινε το ξόρκι τόσο περισσότερο είχε την αίσθηση ότι ανέκαθεν το ήξερε. Αυτό πρέπει να ήταν καλό σημάδι, νόμιζε.

Η κλειδαριά ξεκλείδωνε κι άλλο...

Ο Δαίδαλος την ενθάρρυνε καθώς οι ώρες περνούσαν. Της έλεγε ότι τα πήγαινε καλά. Και ξαναδιαμόρφωνε την πραγματικότητά του που είχε γεμίσει τρύπες.

Το αριστερό μάτι της Φενίλδα γυάλιζε δυνατά όταν ύφαινε το Κοσμικό Τρυπάνι, πράγμα που εκείνη δεν αντιλαμβανόταν. Ήταν σαν κάποιο κομμάτι γυαλιού μέσα του να αντανακλούσε φως που ερχόταν από άγνωστη πηγή.

Ο πονοκέφαλός της της χίμησε σε διάφορες στιγμές όπως ένα πεινασμένο θηρίο που ήθελε να σπάσει το κρανίο της και να κατασπαράξει το μυαλό της. Η Φενίλδα, στην αρχή, έπαιρνε το φάρμακο των Υπερασπιστών· μετά, άρχισε να καταπολεμά τον πόνο φέρνοντας στο νου της τα λόγια της μεθόδου που χρησιμοποιούσε για να κάνει το Κοσμικό Τρυπάνι.

Στο τέλος, δεν είχε ανάγκη ούτε τα λόγια. Έδιωχνε τον πονοκέφαλο απλά και μόνο με τη θέλησή της, σαν σκυλί που το κλοτσάς όταν πάει να πλησιάσει για να σε δαγκώσει.

Ο Δαίδαλος της έδινε συμβουλές σχετικά με τη μεθοδολογία του ξορκιού. Ύστερα, σταμάτησε· καθόταν και την κοιτούσε να κάνει μόνη της ό,τι έκανε. Κάπνιζε και την παρατηρούσε με επιστημονικό ενδιαφέρον.

Δύο ημέρες πέρασαν.

Το πρωί της τρίτης, η Φενίλδα ξύπνησε ξαπλωμένη στην πίσω μεριά του οχήματος. Σηκώθηκε, βγήκε απ' το όχημα, και είδε ότι ο Δαίδαλος καθόταν στο τραπέζι της μικρής πραγματικότητας πίνοντας καφέ. Ύψωσε τα χέρια της και χρησιμοποίησε το Κοσμικό Τρυπάνι. Δε χρειάστηκε καν να *προσπαθήσει* για να φέρει τη μέθοδο στο μυαλό της. Η μέθοδος ήρθε από μόνη της. Οι άλλες μέθοδοι δεν υπήρχαν πλέον· είχαν παραμεριστεί.

Ένας τοίχος του γραφείου διαλύθηκε.

«Συνέχεια μού γκρεμίζεις τα παιχνίδια μου, Φενίλδα,» είπε ο Δαίδαλος.

Η Φενίλδα γέλασε.

Ο Δαίδαλος ήπια μια γουλιά καφέ και μετά γέλασε κι εκείνος.

Το γέλιο τους αντηχούσε για κάμποση ώρα μέσα στη μικρή πραγματικότητα. Ύστερα, ο Δαίδαλος ρώτησε: «Θα πεις καφέ;»

«Ναι.»

«Της γέμισε ένα φλιτζάνι.»

Η Φενίλδα κάθισε αντίκρυ του. Ήπια μια γουλιά. «Θα φύγουμε τώρα;»

«Νομίζεις ότι είσαι έτοιμη;»

Η Φενίλδα κατένευσε. «Είμαι έτοιμη, Δαίδαλε.»

«Ο πονοκέφαλός σου έχει περάσει; Μόνιμα;»

«Δε μένει παρά να το ανακαλύψω και σε πιο δύσκολες καταστάσεις. Το Κοσμικό Τρυπάνι, πάντως, το ξέρω όπως κάθε άλλο ξόρκι· και δεν υπάρχει περίπτωση το μυαλό μου να μπερδευτεί με διαφορετικές μεθόδους.»

«Ωραία,» είπε ο Δαίδαλος. «Αλλά κάποτε θα σε διδάξω ότι υπάρχουν πολλοί δρόμοι για να φτάσεις σ' ένα μέρος.»

4.

Η Φενίλδα οδήγησε για δυο ώρες επάνω στη λωρίδα πραγματικότητας που δημιουργούσε ο Δαίδαλος. Ύστερα, έφτασαν μπροστά σ' ένα μέρος που της θύμιζε διαστρεβλωτικό κάτοπτρο. Κι αυτό το κάτοπτρο δεν καθρέπτιζε το όχημά τους, παρά διάφορα αλλόκοτα σχήματα. Σχήματα που η Φενίλδα δεν μπορούσε να κατονομάσει. Σχήματα που έκαναν το μυαλό της να πονά, καθώς αρνείτο να δεχτεί την ύπαρξή τους. (Και παρατήρησε, με ικανοποίηση, ότι ο πονοκέφαλός της δεν επέστρεψε.)

Πάτησε το φρένο. «Τι στο κεφάλι του Σκοτοδαίμονος!»

«Μη σταματάς, Φενίλδα. Αυτή είναι η διαστασιακή δίοδος για Βήλ.»

Η Φενίλδα στράφηκε να τον κοιτάξει, παραξενεμένη.

«Ναι, έτσι φαίνεται από εδώ,» της είπε ο Δαίδαλος. «Οι διαστασιακές δίοδοι είναι πραγματικά εφιαλτικές όταν τις δεις από τούτο το μέρος. Θυμίζουν την αρνητική φωτογραφία ενός αντικειμένου.»

«Καμία σχέση!» είπε η Φενίλδα.

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Προσπάθησα να κάνω μια παρομοίωση. Ανεπιτυχώς, ίσως. Μπορούμε να περάσουμε τώρα;»

«Είσαι σίγουρος ότι δε θα χαθούμε για πάντα σε καμια περίεργη κοσμική δίνη;»

«Απόλυτα. Δεν υπάρχει κίνδυνος.»

Η Φενίλδα πάτησε το πετάλι.

Βίηλ

1.

Λυκαυγές ήταν, τελικά.

Και καθώς έτρεχαν επάνω στην πεδιάδα, ο ήλιος ξεπρόβαλλε από την ανατολή.

Η Ανταρλίδα κοίταζε την ποσότητα ενέργειας του οχήματός τους να μειώνεται με δραματικό ρυθμό. Στο 63,4% ήταν τώρα. «Αποκλείεται να φτάσουμε μ'αυτή τη δόση,» είπε στην Αλιζέτ. «Θα πρέπει ν'αλλάξουμε φιάλες σε κάποιο σημείο.» Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, τον Πολ και τους Ιεράρχες. «Βλέπετε κανέναν νάρχεται; Κανέναν να μας ακολουθεί;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αρκαλόν.

«Πρέπει να μας έχασαν,» είπε ο Πολ. «Τρέχεις σαν παλαβή, εξάλλου.»

Η Αλιζέτ είπε στην Ανταρλίδα: «Θα φτάσουμε. Προτού χρειαστεί ν'αλλάξουμε ενεργειακές φιάλες.»

Θα το δούμε, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, ρίχνοντας μια ματιά στον χάρτη στη μικρή οθόνη μπροστά της. Αν το σύστημα δεν είχε αποπροσανατολιστεί από τη διαστασιακή μετάβαση, τότε πρέπει να είχαν διανύσει τη μισή απόσταση μέχρι τους Δασότοπους των Λάν'τραχαμ.

Η Ανταρλίδα κάθισε πιο χαλαρά στη θέση της, οδηγώντας ήρεμα. Δεν ήξερε τη Βίηλ καλά σαν διάσταση, αλλά δε νόμιζε ότι θα είχε πρόβλημα στην οδήγηση αν τα πράγματα συνεχίζονταν έτσι. Ο δρόμος που ακολουθούσε ήταν ευθύς και βατός. Ένας ανοιχτός τόπος με λοφίσκους και συστάδες δέντρων κάπου-κάπου. Από διάφορες μεριές διακρίνονταν μικρές πόλεις, χωριά, και καταυλισμοί. Η Ανταρλίδα ήλπιζε να μην παρατηρούσαν το όχημά της Παντοκρατορικά μάτια. Αλλά μετά σκέφτηκε ότι οι Παντοκρατορικοί θα τους έδιναν σημασία μόνο αν τους έμοιαζαν αξιοπερίεργοι, κι αυτό δεν το νόμιζε, γιατί, παρότι η Βίηλ φαινόταν απλή διάσταση (όπως η Χάρνταβελ, για παράδειγμα), δεν ήταν. Καθώς οδηγούσε, η Ανταρλίδα είδε πως κι άλλα ενεργειακά οχήματα ταξίδευαν επάνω στις πεδιάδες.

Ενεργειακά οχήματα, βέβαια, που σίγουρα δεν κινούνταν με ενεργειακές φιάλες, όπως το δικό της, αλλά με εστίες – ειδικά φτιαγμένα για τη Βίηλ. Όμως αυτό δεν ήταν εφικτό να το διακρίνει κανείς από από-

σταση. Επομένως, το όχημα της Ανταρλίδας θα μπορούσε να είναι ένα οποιοδήποτε όχημα στα μάτια των πρακτόρων της Παντοκράτειρας που πιθανώς να το έβλεπαν.

2.

Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι όταν έφτασαν στις παρυφές των δασότοπων και χώθηκαν στη βλάστηση.

Η Ανταρλίδα είδε ότι η ποσότητα ενέργειας βρισκόταν τώρα στο 21%. Δεν σταμάτησε, όμως, το όχημα εξαιτίας αυτού του γεγονότος, αλλά επειδή δεν μπορούσε να προχωρήσει άλλο μέσα στη βλάστηση. Φώναξε στον Τάμπριελ να δώσει πόδια στο όχημα, και εκείνος, καθισμένος στο ενεργειακό κέντρο, το μετασχημάτισε. Η ενέργεια, από αυτό και μόνο, έπεσε κατευθείαν στο 14,8%. Η Ανταρλίδα μόρφασε βλέποντάς το, και μετά οδήγησε το όχημα πιο βαθιά μέσα στο δάσος.

«Είναι ασφαλές εδώ για να σταματήσουμε;» ρώτησε την Αλιζέτ, παρακάτω, παρότι της φαινόταν τραγελαφικό να ρωτά κάτι τέτοιο τη Σκοτεινή Βασίλισσα. Έχω αρχίσει να την εμπιστεύομαι;

«Λογικά, ναι.»

Η Ανταρλίδα σταμάτησε, και είδε ότι η ποσότητα ενέργειας ήταν τώρα στο 5,3%. Η μορφή με τα πόδια πρέπει να ρουφούσε τις φιάλες πιο γρήγορα απ'ό,τι η μορφή με τους τροχούς – πράγμα καταφανές εδώ, στη Βίηλ.

Η Ανταρλίδα σηκώθηκε απ'τη θέση της και είπε: «Ανοίξτε να βγούμε.»

Η Διάττα άνοιξε μια καταπακτή στο πάτωμα του οχήματος και, ο ένας μετά τον άλλο, πήδησαν έξω, ανάμεσα στα ψηλά, μεταλλικά πόδια του.

Ο Τάμπριελ βγήκε τελευταίος, μοιάζοντας κουρασμένος από τις ώρες που καθόταν στο ενεργειακό κέντρο.

Η Ανταρλίδα τον ρώτησε: «Ποιος θα τοποθετήσει εστιά στο όχημά μας;»

«Δε μπορείς να μαντέψεις;»

«Ο Δαίδαλος δεν είναι από το τάγμα των Πεφωτισμένων.»

«Ναι αλλά είναι ο Δαίδαλος, Ανταρλίδα. Αν χρειαστεί θα το κάνει, νομίζω.»

«Επιπλέον, δε μας είπε ότι θα μας φτιάξει εστία,» συνέχισε εκείνη σαν να μην την είχε διακόψει. «Και δε θα τον συναντήσουμε εδώ, μες στα δάση. Είμαστε ακόμα μακριά από εκεί που είπε ότι θα τον συναντήσουμε, εκτός αν δεν έχω καταλάβει καθόλου καλά τον χάρτη τούτης της διάστασης.»

«Θα το φροντίσουμε το θέμα,» είπε ο Τάμπριελ. «Η Αλιζέτ, άλλωστε, ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει.» Και στράφηκε να την κοιτάξει.

Η Αλιζέτ βλεφάρισε, ξαφνιασμένη. Παρατηρώντας τον. Και σκέφτηκε: *Κι άλλο παιχνίδι παίζει τώρα;* Είχε, από την αρχή, την αίσθηση ότι ο Τάμπριελ πειραματιζόταν μαζί της, τη δοκίμαζε, κι αυτή η αίσθηση δεν είχε φύγει ακόμα.

«Θα σας βοηθήσω;... Πώς ακριβώς;»

«Στη διάστασή σου είμαστε,» είπε ο Τάμπριελ.

«Δεν είμαι, όμως, μάγισσα. Δεν ξέρω να φτιάχνω εστίες. Ούτε έχω διασυνδέσεις εδώ. Όχι, τουλάχιστον, διασυνδέσεις που δεν σχετίζονται με την Παντοκράτειρα.»

«Οι Παντοκρατορικοί δεν ξέρουν ότι τους πρόδωσες, Αλιζέτ,» τόνισε ο Τάμπριελ. «Δεν ξέρουν ότι είσαι με το μέρος μας.»

Ούτε εγώ το ξέρω, σκέφτηκε η Αλιζέτ. Είχε αρχίσει να μπερδεύεται σχετικά με το ποιον υπηρετούσε. Και η εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα τώρα δεν τη βοηθούσε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα μέσα της. Τι είχε αλλάξει; *Αυτό που έμαθα για τον Ελκράσ'ναρχ;* Ήταν δυνατόν να έφταιγε αυτό και μόνο;

«Τι είναι, Αλιζέτ;» ρώτησε ο Τάμπριελ. Τα μυστηριώδη μάτια του την παρατηρούσαν.

«Προτείνεις να πάμε σε κάποιο μέρος ελεγχόμενο από την Παντοκράτειρα;»

«Εσύ πες μου,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, καθίζοντας σ'έναν βράχο γεμάτο πρασινάδα κι ακουμπώντας το ραβδί του στο γόνατό του, πλαγιαστά. «Προτείνεις να πάμε σε τέτοιο μέρος; Ή έχεις να προτείνεις κάτι άλλο;»

Η Ανταρλίδα είχε αρχίσει να θυμώνει με τον Τάμπριελ. Ήταν φορές που της το έκανε αυτό. Την εξόργιζε. Δεν μπορούσε καθόλου να τον καταλάβει. *Συνέχεια, γύρω-γύρω το πηγαίνει μέχρι που να γίνει κανένα κακό προηγούμενο με την Αλιζέτ!*

Η Σκοτεινή Βασίλισσα ύψωσε το φερίλιο βραχιόλι στον πήχη της. «Πώς να πάω σε μέρος ελεγχόμενο από την Παντοκράτειρα μ' αυτό επάνω μου; Θάρθετε κι εσείς μαζί μου; Εσύ είσαι καταζητούμενος' το ίδιο κι η Ανταρλίδα.»

«Ο Πολ δεν είναι,» είπε ο Τάμπριελ.

Δε μπορείς να βάλεις τον Πολ να τη φυλάει! σκέφτηκε η Ανταρλίδα. *Δεν είναι ικανός για κάτι τέτοιο!* Αλλά προτού προλάβει να μιλήσει, ο Τάμπριελ συνέχισε:

«Όμως, αν πιστεύεις ότι δεν είναι εφικτό να πάρουμε την εστία μας από κάποιο Παντοκρατορικό μέρος, τότε από πού αλλού νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να την πάρουμε;»

Η Αλιζέτ σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, βηματίζοντας επάνω στο χορτάρι του δάσους. *Με δοκιμάζει, σκέφτηκε. Πρέπει να ξέρει ήδη, και με δοκιμάζει.* Σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο και κάθισε στο πιο χαμηλό κλαδί. (Η Ανταρλίδα παρατηρούσε τις κινήσεις της, προσεχτικά.) «Χρειάζεσαι έναν μάγο, Τάμπριελ. Οι εστίες δεν είναι αντικείμενα μαζικής παραγωγής. Πρέπει να φτιαχτεί συγκεκριμένα για το όχημά σου – ειδικά αφού πρόκειται για τέτοιο, μεταβαλλόμενο όχημα. Αυτό σημαίνει πως, ακόμα κι αν πήγαινα σ' ένα μέρος ελεγχόμενο από την Παντοκράτειρα, δεν θα μπορούσα να πάρω μια εστία και να φύγω. Δεν θα έκανε στο όχημά σου, κατά πάσα πιθανότητα.»

Ο Τάμπριελ έγνεφε καθώς η Σκοτεινή Βασίλισσα μιλούσε, σαν ήδη να τα ήξερε όλ' αυτά.

Αφού τα ξέρει, ο καταραμένος, γιατί με βάζει να του τα λέω! Της Αλιζέτ δεν της άρεσε καθόλου αυτό το παιχνίδι. Τα χέρια της έσφιζαν θυμωμένα το κλαδί όπου καθόταν.

«Θα μας οδηγήσεις, λοιπόν, σε κάποιον μάγο;» τη ρώτησε ο Τάμπριελ.

Τα Δαιμόνια να τον πάρουν! Το γνωρίζει! Γιατί δε μου το ζητά ανοιχτά; «Γιατί να έχω εγώ κάποιον μάγο υπόψη μου; Μια Μαύρη Δράκαινα είμαι. Κι έχω εδώ και χρόνια φύγει από τη Βίηλ.»

«Εξακολουθεί, όμως, να είναι πατρίδα σου. Και δεν είσαι μία Μαύρη Δράκαινα' είσαι η Σκοτεινή Βασίλισσα.»

Η Αλιζέτ πήδησε από το κλαδί. «Αρκετά!» γρύλισε. «Γιατί δεν το λες ανοιχτά;»

Η Ανταρλίδα, βλέποντας το μώδες σώμα της Σκοτεινής Βασίλισσας να έχει πάρει – αυθόρμητα, ίσως – πολεμική στάση, έπιασε τη λαβή του σπαθιού στην πλάτη της, έτοιμη να το τραβήξει αν χρειαζόταν.

«Να πω τι;» ρώτησε ο Τάμπριελ, ατενίζοντας σταθερά την Αλιζέτ.

Τα μάτια της Σκοτεινής Βασίλισσας στένεψαν, γυαλίζοντας.

Ο Πολ είπε: «Συμβαίνει κάτι που, καθότι λιγάκι χαζός, δεν αντιλαμβάνομαι;»

«Έχεις ψάξει το ιστορικό μου,» είπε η Αλιζέτ στον Τάμπριελ. Και δεν ήταν ερώτηση.

«Όχι.» Η όψη του δεν φανέρωνε τίποτα. Θα μπορούσε να έλεγε ψέματα, ή θα μπορούσε να έλεγε αλήθεια. Τέτοια ουδετερότητα ήταν επικίνδυνη, σκέφτηκε η Αλιζέτ. Σχεδόν *υπερφυσική*.

«Δεν έχω και πολλή επαφή με τον αδελφό μου,» τον προειδοποίησε.

Ο Πολ μόρφασε. «Ποιον αδελφό σου;»

Η Αλιζέτ, όμως, δεν κοίταζε εκείνον· είχε το βλέμμα της εστιασμένο στον Τάμπριελ, ο οποίος είπε: «Εσύ γνωρίζεις καλύτερα.»

«Μισό λεπτό!» είπε ο Πολ. «Έχεις κάποιον αδελφό που μπορεί να μας βοηθήσει;»

Η Αλιζέτ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Είναι μάγος του τάγματος των Πεφωτισμένων,» είπε. «Αλλά δεν τον βλέπω συχνά. Εκείνος, όπως όλοι οι Πεφωτισμένοι, είναι συνέχεια στη Βίηλ· εγώ πηγαίνω όπου με στέλνει η Παντοκράτειρα.»

«Δεν το ήξερα ότι έχεις αδελφό που είναι Πεφωτισμένος, Αλιζέτ,» είπε ο Τάμπριελ. «Νομίζεις ότι θα μπορούσε να μας βοηθήσει;»

Μη μου λες ψέματα! σκέφτηκε η Αλιζέτ. *Δεν το ήξερες... Ναι, εντάξει!* «Σας είπα: έχω καιρό να τον δω.»

«Είστε τσακωμένοι;» τη ρώτησε ο Πολ.

«Τι; Όχι, δεν είναι αυτός ο λόγος που έχω καιρό να τον δω–»

«Πού βρίσκεται τώρα ο αδελφός σου, Αλιζέτ; Πού μένει;» θέλησε να μάθει ο Τάμπριελ.

«Στο Πριγκιπάτο Έλρηνεχ είναι. Εκτός αν έχει πάει κάπου αλλού.»

Η Ανταρλίδα έβγαλε έναν χάρτη της Βίηλ από τον σάκο της και τον ξεδίπλωσε ανάμεσά τους, επάνω στο χορτάρι του δάσους. Ήταν καμωμένος από σκληρή περγαμνή της Νόρχακ, που η υγρασία δεν την πείραζε όπως θα πείραζε το χαρτί. Η Ανταρλίδα τον κοίταξε για λίγο·

ύστερα, τράβηξε το σπαθί της και έδειξε ένα σημείο επάνω του. «Πριγκιπάτο Έλρηνεχ,» είπε. «Δεν είναι μακριά μας.»

«Βλέπεις, Ανταρλίδα;» είπε ο Τάμπριελ. «Τα πράγματα αρχίζουν να μπαίνουν στη θέση τους. Από μόνα τους.»

Αρχίσαμε πάλι τις σαχλαμάρες περί μη τυχαίας τυχαιότητας! σκέφτηκε η Ανταρλίδα. Όταν ο Τάμπριελ έλεγε τέτοια, εκείνη σχεδόν πάντα διαφωνούσε μαζί του, αλλά το παράδοξο ήταν ότι, επίσης σχεδόν πάντα, ο Τάμπριελ αποδεικνυόταν σωστός με τρόπο που θα μπορούσε κανείς, άνετα, ν'αποκαλέσει παραφυσικό.

Η Αλιζέτ είπε: «Δεν είμαι σίγουρη ότι ο αδελφός μου είναι εκεί. Ούτε είμαι σίγουρη ότι θα μας βοηθήσει. Δεν είναι επαναστάτης,» τόνισε κοιτάζοντας τον Τάμπριελ. «Δεν είναι με το μέρος σας. Είναι με την Παντοκράτειρα.»

«Εκ πεποιθήσεως, Αλιζέτ,» ρώτησε εκείνος, «ή εξ ανάγκης;»

Η Αλιζέτ κόμπιασε για μια στιγμή. Μετά κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Είναι δικό του θέμα το τι κάνει.»

3.

Το πλάσμα έφτανε σχεδόν ως τις κορυφές των δέντρων καθώς βάδιζε μέσα στο δάσος. Τα πίσω πόδια του, επάνω στα οποία στεκόταν, ήταν μεγάλα και δυνατά· τα μπροστινά μετά βίας ακουμπούσαν στο έδαφος, κι έμοιαζαν περισσότερο με χέρια. Το σώμα του ήταν μυώδες, με πράσινο δέρμα και σκούρες πράσινες τρίχες. Το πλάσμα θα μπορούσε να χανόταν μέσα στη βλάστηση, αν δεν ήταν τόσο γιγάντιο.

Το μακρύ κεφάλι του στράφηκε και ο λαιμός του κύρτωσε, καθώς σταματούσε να βαδίζει. Τα μαύρα μάτια του γυάλισαν, ίσως κάπως τρομαγμένα. Γρύλισε, και τα δόντια του φανερώθηκαν, μεγάλα και κοφτερά.

Δεν κουνιόταν καθόλου, τώρα· ατένιζε μονάχα αυτό που είχε παρουσιαστεί αντίκρυ του. Κάτι που, μάλλον, δεν είχε ξαναδεί στη ζωή του. Ή που, τουλάχιστον, σίγουρα δεν μπορούσε να θεωρήσει μέρος του φυσικού περιβάλλοντος των δασότοπων.

Ένα μεταλλικό θηρίο το οποίο στεκόταν πάνω σε τέσσερα χοντρά πόδια με εύκαμπτα, νυχάτα δάχτυλα.

Η Ανταρλίδα, κοιτάζοντας μέσα από το μπροστινό παράθυρο του εν λόγω μεταλλικού θηρίου, είχε σταματήσει το όχημα καθώς είχε βρεθεί αντίκρυ στο γιγάντιο πλάσμα των δασών.

«Λάν'τραχαμ,» είπε. Κι έριξε μια ματιά στην Αλιζέτ δίπλα της.

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Περίμενε. Μην κινηθείς. Άστον να φύγει.»

Ο Πολ, πίσω τους, είπε: «Αν τσαντιστεί, τον κόβω ικανό να ανατρέψει τ'όχημά μας με μια σπρωξιά.»

«Δεν έχεις άδικο,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Είναι, πράγματι, πολύ δυνατά πλάσματα.»

Ο Λάν'τραχαμ ζύγωσε το μεταλλικό τετράποδο, και η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, κι ο Πολ είδαν, μέσα από το τζάμι, την όψη του πρασινόδερμου όντος από κοντά. Ο Λάν'τραχαμ άπλωσε ένα από τα μπροστινά πόδια του και άγγιξε το όχημα· τα νύχια του ακούστηκαν να τρίβονται πάνω στο μέταλλο.

Η Ανταρλίδα έκανε τη μηχανή να μουγκρίσει απότομα.

Ο Λάν'τραχαμ οπισθοχώρησε, γρυλίζοντας.

«Θα τον θυμώσεις!» προειδοποίησε ο Πολ.

Η Ανταρλίδα άναψε, ξαφνικά, τους μπροστινούς προβολείς του οχήματος. Ο Λάν'τραχαμ απομακρύνθηκε περισσότερο. Βάδισε ανάμεσα στα δέντρα, βγαίνοντας από τον δρόμο τους.

«Πάμε,» είπε η Αλιζέτ.

Η Ανταρλίδα συνέχισε την πορεία τους μέσα στους Δασότοπους των Λάν'τραχαμ.

Είχαν ξεκινήσει μερικές ώρες μετά το μεσημέρι, αφού είχαν αλλάξει ενεργειακές φιάλες στο όχημά τους και αφού είχαν κοιτάξει τον χάρτη τους για να υπολογίσουν τη διαδρομή. Το ταξίδι δεν θα ήταν μικρό, είχαν καταλήξει: θα έκαναν πάνω από δέκα ώρες μέσα στο τετράποδο όχημά τους. Είχαν, βέβαια, την επιλογή να το μεταμορφώσουν σε τροχοφόρο, αλλά αυτό θα είχε πάλι άλλα προβλήματα σ'έναν δασώδη τόπο, επομένως προτίμησαν να το αφήσουν όπως ήταν.

Εκείνο που απασχολούσε περισσότερο την Ανταρλίδα δεν ήταν ο χρόνος αλλά η ενεργειακή κατανάλωση, της οποίας ο ρυθμός, στη Βίηλ, ήταν πολύ μεγάλος. Ευτυχώς, είχαν αποθέματα σε ενεργειακές φιάλες, αλλιώς θα υπήρχε σοβαρό πρόβλημα.

«Οι Λάν'τραχαμ θεωρούνται ιερά πλάσματα στη Βίηλ, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Πολ την Αλιζέτ.

«Ναι,» ένευσε εκείνη. «Είναι παιδιά των Αρχαίων Κολοσσών, που τα πνεύματά τους ακόμα κατοικούν στη διάσταση.»

«Χρησιμοποιείτε, όμως, τα κόκαλά τους παίρνοντάς τα από τον Τόπο Ανάπαυσης...»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχεσαι στη Βίηλ, ε;» Η Αλιζέτ στράφηκε να τον κοιτάξει, αλλάζοντας θέση πάνω στο κάθισμά της.

«Έχω ξανάρθει,» παραδέχτηκε ο Πολ, «για δουλειές του Ελκράσ'ναρχ. Αλλά δεν έχω μείνει πολύ. Μου έτυχε, όμως, να δω δύο Ιεροούς Μαχητές των Οστών να αναμετριοούνται. Ήταν εντυπωσιακό θέαμα. Τα κόκαλα που φοράνε είναι, όντως, από Λάν'τραχαμ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.»

«Τα θεωρείτε, λοιπόν, ιερά πλάσματα αλλά, συγχρόνως, φοράτε τα κόκαλά τους...»

«Γι'αυτό λέγονται *Ιεροί Μαχητές των Οστών*, Πολ. Δεν μπορεί ο καθένας να πάει στον Τόπο Ανάπαυσης των Λάν'τραχαμ, να πάρει κόκαλα, και να τα βάλει επάνω μου. Κατ'αρχήν, δεν είναι πανοπλία που τη βάζεις και τη βγάζεις. Όταν φορέσεις τα κόκαλα, γίνονται ένα μ'εσένα. Και χρειάζεται ολόκληρη ιεροτελεστία για να συμβεί αυτό. Πονάς στην αρχή, απ'ό,τι έχω ακούσει. Πολύ. Μερικοί έχουν πεθάνει ύστερα από την εμφύτευση των ιερών οστών. Αυτοί που έχουν επιζήσει, όμως, είναι τρομεροί μαχητές. Δεν θέλεις να τους συναντήσεις στη μάχη.»

«Καλύτεροι κι από Μάυρες Δράκαινες;»

«Εξαρτάται από το τι ψάχνεις για να ορίσεις το 'καλύτερος',» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Οι Ιεροί Μαχητές των Οστών δεν αισθάνονται πόνο, και είναι πολύ δύσκολο να τους τραυματίσεις. Με τα κόκαλα των Λάν'τραχαμ μπορούν εύκολα ν'αντέχουν χτυπήματα που θα είχαν κατευθείαν σκοτώσει άλλους ανθρώπους.»

Ο Πολ ένευσε. «Ναι, το είδα αυτό. Εκείνοι οι δυο κοπανιόνταν σαν να ήταν από σίδηρο, και κανένας δεν έπεφτε.»

«Πού ήσουν;»

Ο Πολ ύψωσε τα φρύδια ερωτηματικά.

«Σε ποιο μέρος της Βίηλ,» διευκρίνισε η Αλιζέτ.

«Στο Πριγκιπάτο Σάνκριλαμ.»

«Θα είδες, λοιπόν, τον Πρόμαχο της Πριγκίπισσας Ισλάννα, υποθέτω.»

«Ναι,» είπε ο Πολ, «αυτός ήταν ο ένας απ'τους δύο. Και νίκησε.»

«Αναμενόμενο. Λένε πως έχει νικήσει σε εκατοντάδες αναμετρήσεις.»

«Ο άλλος δεν πέθανε,» συνέχισε ο Πολ, «αλλά δεν ήταν πια σε κατάσταση για να στέκεται. Σ'ένα σημείο τα κόκαλα που τον έντυναν είχαν σπάσει.»

«Αναπλάθονται μετά από κάποιον καιρό. Τελείως.»

«Δηλαδή, άμα τα σπάσεις ξαναφυτρώνουν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Είναι ένα με τον Ιερό Μαχητή – μέρος του σώματός του.»

4.

Όταν βγήκαν στις βόρειες παρυφές των δασότοπων, είχαν περάσει δώδεκα ώρες, είχαν συναντήσει ακόμα έναν Λάν'τραχαμ μέσα στη νύχτα (ο οποίος, ευτυχώς, τους είχε αγνοήσει), και είχαν αλλάξει δύο φορές ενεργειακές φιάλες (τα αποθέματά τους μειώνονταν τραγικά γρήγορα).

Η Αλιζέτ οδηγούσε τώρα, και σταμάτησε το όχημα εκεί όπου ήταν ακόμα καλυμμένο από τη βλάστηση. Στον ουρανό φαινόταν ένα μεγάλο φεγγάρι ανάμεσα από τα σύννεφα. Ήταν τέσσερις η ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Ο Τάμπριελ βγήκε εξουθενωμένος από το ενεργειακό κέντρο, και έστησαν, έξω από το όχημα, έναν καταυλισμό για να ξεκουραστούν. Τις δύο φωτιές τους η Ανταρλίδα φρόντισε να τις κρύψει με ένα ξύλινο τείχισμα. Μονάχα ο καπνός μπορεί τώρα να φαινόταν' κι αυτός δεν ήταν εύκολο να διακριθεί μέσα στη νύχτα.

Ο Πολ ξύπνησε πρώτος απ'όλους, από μια ανεξήγητη νευρικότητα εντός του, η οποία, υπέθετε, μπορεί να οφειλόταν στο γεγονός ότι απλά κοίταζε όλη μέρα, χωρίς να έχει οδηγήσει καθόλου το όχημά τους. Ρίχνοντας μια ματιά γύρω του, είδε ότι ήταν αυγή και ότι η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, και ο Τάμπριελ κοιμόνταν ακόμα, όπως επίσης και οι περισσότεροι Ιεράρχες. Μονάχα ο Ζίρτελον και η Ράιλμεχ ήταν ξύπνιοι, φυλώντας σκοπιά.

Ο Πολ τούς παρατήρησε για λίγο, ακίνητος. Κι αναρωτήθηκε πώς μπορεί να ήταν να είσαι σαν αυτούς: να μοιράζεσαι μία ψυχή, και να ξέρεις ό,τι ξέρουν όλοι τους... και να δέχεσαι πάντα ό,τι σε προστάζει ο Μέγας Ιεράρχης, τον οποίο τώρα ο Τάμπριελ είχε φυλακισμένο μες στο ραβδί του. Ή, μάλλον, δεν ήταν ακριβώς έτσι. Ο Μέγας Ιεράρχης δεν

τους πρόσταζε ακριβώς, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Πολ: επειδή οι Ιεράρχες ήταν ένα μ'αυτόν, είχαν ουσιαστικά την *ίδια γνώμη*.

Παράλογο... Πώς ήταν δυνατόν τόσοι πολλοί άνθρωποι να έχουν την ίδια γνώμη; Πώς ήταν δυνατόν τόσοι πολλοί άνθρωποι να ενεργούν σαν να ήταν, στην πραγματικότητα, *ένας*;

Τι σκατά αισθάνεστε; αναρωτήθηκε ο Πολ, ατενίζοντας τον Ζίρτελον και τη Ράιλμεχ. *Τι σκατά σκέφτεστε; Είστε κανονικοί άνθρωποι; Τι είστε;*

Ο Ζίρτελον τον πρόσεξε, και ένευσε προς το μέρος του σαν για να πει *καλημέρα*. Ο Πολ φόρεσε τις μπότες του, σηκώθηκε από την κουβέρτα του, και βάδισε προς τον Ιεράρχη, ο οποίος καθόταν σε μια πέτρα. Άναψε τσιγάρο, και του πρόσφερε ένα.

Ο Ζίρτελον το πήρε. «Ευχαριστώ.» Το άναψε με τον αναπτήρα του. Η μακριά, λοξή ουλή στο αριστερό του μάγουλο φαινόταν πιο έντονα απ'ό,τι συνήθως, στο φως της αυγής.

«Τι ονειρεύονται οι άλλοι, αρχηγέ;» είπε ο Πολ.

Ο Ζίρτελον τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Οι άλλοι Ιεράρχες,» διευκρίνισε ο Πολ. «Βλέπουν κανένα ενδιαφέρον όνειρο;»

«Τα όνειρα που βλέπουμε δεν διαφέρουν,» είπε ο Ζίρτελον, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια του και ατενίζοντας τον Πολ σαν εκείνος να έπρεπε ήδη να το ξέρει αυτό. Σαν να ήταν αυτονόητο. «Είμαστε όλοι, συγχρόνως, στο ίδιο όνειρο.»

«Τώρα είναι που θα με τρέλαινες, αρχηγέ, αν δεν ήμουν ήδη λιγάκι σαλταρισμένος.»

«Μπορεί κι εσείς, οι υπόλοιποι, να βρίσκεστε στο ίδιο όνειρο αλλά να μην το ξέρετε. Το όνειρό σας, όμως, σίγουρα είναι άλλο από το δικό μας.»

«Και το Μεγάλο Κεφάλι;» Ο Πολ έδειξε, με το σαγόνι, την κοιμισμένη μορφή του Τάμπριελ.

«Ο Μεγάλος Προφήτης είναι εκείνος που φέρει τη θέληση του Μεγάλου Ιεράρχη,» αποκρίθηκε, αινιγματικά, ο Ζίρτελον.

Ο Πολ αποφάσισε πως δεν ήθελε να συνεχίσει τώρα αυτή την κουβέ-ντα.

Η Αλιζέτ και η Ανταρλίδα ξύπνησαν μετά από τον Όρνιφιμ, σχεδόν συγχρόνως. Όταν σηκωνόταν η μία, φάνηκε να σηκώνεται κι η άλλη.

Δύο σκοτεινές μορφές που έφτιαχναν τα μαλλιά τους μέσα στα ξημερώματα.

Ο Πολ αναρωτήθηκε αν η Ανταρλίδα την είχε βγάλει ξύπνια παρακολουθώντας την Αλιζέτ (την είχε ικανή για κάτι τέτοιο), ή αν είχαν ξυπνήσει την ίδια ώρα λόγω κάποιου βιολογικού ρολογιού Μαύρης Δράκαινας...

Τις είδε να έρχονται προς τη μεριά του.

«Νωρίς σηκώθηκες,» παρατήρησε η Ανταρλίδα.

«Αδημονώ να πάμε βόλτα,» είπε ο Πολ. Και προς την Αλιζέτ: «Είναι μακριά από δω ο αδελφός σου; Θα πάμε με τα πόδια, δηλαδή, ή θα πάρουμε το όχημα;»

«Με τα πόδια θα πάμε,» απάντησε η Ανταρλίδα αντί για την Αλιζέτ. «Τραβάμε λιγότερη προσοχή έτσι, και δεν σπαταλάμε ενέργεια.»

Η Αλιζέτ είπε στον Πολ: «Το Πριγκιπάτο Έλρηνεχ είναι μπροστά σου.» Με μια κίνηση του χεριού, έδειξε τις εκτάσεις στα βόρεια. «Ο Θέλμος πρέπει λογικά να είναι στην ίδια την Έλρηνεχ – την πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου – εκτός αν έχει φύγει για καμια δουλειά. Εργάζεται στον Οίκο του Φωτός εκεί.»

«Το μέρος που πας για να ζητήσεις τη βοήθεια των Πεφωτισμένων;»

«Ναι.»

Ο Πολ κοίταξε βόρεια, τους τόπους που απλώνονταν αντίκρυ του.

«Η Έλρηνεχ δεν φαίνεται από εδώ,» του είπε η Αλιζέτ. «Είναι πάνω από εβδομήντα χιλιόμετρα απόσταση, αν δεν κάνω λάθος.»

«Και σκέφτεστε να πάμε εκεί με τα πόδια;» Ο Πολ κοίταξε τώρα την Ανταρλίδα.

«Μπορούμε να πάρουμε άλογα από κάπου εδώ κοντά,» αποκρίθηκε εκείνη. Και στράφηκε στην Αλιζέτ.

«Μπορούμε,» συμφώνησε η Σκοτεινή Βασίλισσα. «Υπάρχουν και μικρότερες πόλεις πριν από την Έλρηνεχ.»

Η Ανταρλίδα πήγε να ξυπνήσει τον Τάμπριελ, και σε λίγο ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, έχοντας μαζί τους όλα τα εφόδια και τους εξοπλισμούς που μπορούσαν να κουβαλήσουν. Το όχημά τους το μετέτρεψαν σε τροχοφόρο, το κλείδωσαν, και το έκρυψαν καλά με βλάστηση. Οι πιθανότητες να το έβρισκε κάποιος εδώ ήταν μικρές, μα δεν ήθελαν να το ρισκάρουν.

Η Ανταρλίδα άνοιξε τον χάρτη της Βίηλ και, διπλώνοντάς τον μπροστά της (γιατί ήταν μεγάλος), κοίταξε την περιοχή που τους ενδιέφερε: αυτή βόρεια των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ.

«Σε ποια πόλη, Αλιζέτ;» ρώτησε. «Τρεις φαίνεται νάναι εδώ γύρω.»

«Πάμε στη Νάρηλναχ. Είναι πλάι στον ποταμό Άσλερχ.»

«Και λοιπόν;»

«Περνάνε περισσότερα εμπορεύματα από εκεί. Ευκολότερα θα βρούμε άλογα.»

«Και οι Παντοκρατορικοί, όμως, θα ελέγχουν περισσότερο την περιοχή,» τόνισε η Ανταρλίδα, που ακόμα φοβόταν ότι η Αλιζέτ ίσως σχεδίαζε να τους προδώσει.

«Στη Βίηλ,» είπε η Σκοτεινή Βασίλισσα, «παντού έχει πράκτορές της η Παντοκράτειρα. Θεωρεί τη διάσταση σημαντική.»

«Το ίδιο κι ο Ελκράσ'ναρχ...» είπε ο Πολ, χαμηλόφωνα, σκεπτικά.

«Επειδή υπάρχει μία δίοδος εδώ που οδηγεί προς τη Ρελκάμνια και μία άλλη δίοδος που οδηγεί από τη Ρελκάμνια.»

«Μπορεί νάναι γι'αυτό. Αν και νομίζω πως ο Ελκράσ'ναρχ θεωρεί τη Βίηλ σημαντική εξαιτίας της παρουσίας των Πεφωτισμένων εδώ, οι οποίοι δεν υπάρχουν πουθενά αλλού στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε η Ανταρλίδα. «Νομίζω πως σε μια εμπορική περιοχή οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, και οι στρατιώτες της επίσης, θα είναι αναμφίβολα περισσότεροι.» Κοίταξε τον Τάμπριελ, περιμένοντας και τη δική του γνώμη για το προς τα πού να κατευθυνθούν.

Η Αλιζέτ είπε προτού εκείνος μιλήσει: «Πάμε αλλού, Ανταρλίδα, αν δεν θεωρείς το μέρος ασφαλές.»

«Εσύ τι νομίζεις, Αλιζέτ;» ρώτησε ο Τάμπριελ. «Είναι το μέρος ασφαλές;»

«Δεν είμαι βέβαιη ότι είναι λιγότερο ασφαλές από οποιοδήποτε άλλο μέρος, αλλά εκείνο για το οποίο είμαι βέβαιη είναι ότι θα βρούμε τα άλογα που θέλουμε. Και δεν είναι λίγα. Εννιά άνθρωποι είμαστε.»

«Δηλαδή, στις άλλες πόλεις δε θα βρούμε εννιά άλογα;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Ίσως και όχι. Δεν είναι κέντρα εμπορίου.»

«Πάμε στη Νάρηλναχ,» είπε ο Τάμπριελ. «Ως το βράδυ πρέπει να έχουμε φτάσει.»

5.

Δεν απομακρύνθηκαν πολύ από τις παρυφές των δασότοπων, καθώς ταξίδευαν προς τα δυτικά. Εξάλλου, δεν είχαν και κανέναν λόγο για ν'απομακρυνθούν. Η κάλυψη που τα δέντρα τούς πρόσφεραν τους συνέφερε. Δεν ήταν ασυνήθιστο, βέβαια, στη Βίηλ εννιά άνθρωποι να οδοιπορούν στην ύπαιθρο, αλλά καλύτερα να ήταν επιφυλακτικοί με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Στο δρόμο τους, είδαν κάτι κυνηγούς και τους βοηθούς τους, οι οποίοι επέστρεφαν από τα βάθη των δασότοπων μαζί με θηράματα· είδαν μερικά χωριά, άλλα από πιο κοντά, άλλα από πιο μακριά· είδαν ένα καρβάνι με ζώα που τραβούσαν κάρρα, όχι πολύ μεγάλο (κάποιος τοπικός έμπορος μάλλον, είπε η Αλιζέτ)· είδαν ένα φορτηγό να διασχίζει μια πεδιάδα, κατευθυνόμενο βορειοανατολικά (κάποιος έμπορος μεγαλύτερης εμβέλειας πιθανώς, είπε η Αλιζέτ)· είδαν δύο δίκυκλα να τρέχουν προς τα βόρεια, σκαρφαλώνοντας τη ράχη ενός λόφου (μαντατοφόροι ίσως, είπε η Αλιζέτ)· και, καθώς βράδιαζε, είδαν τρεις ανθρώπους να στέκονται γύρω από έναν πέτρινο βωμό, έξω από έναν οικισμό, και να καίνε ένα θήραμα ενώ έψελναν σε μια παράξενη γλώσσα. Πίσω τους ορθωνόταν ένα πελώριο, ανθρωπόμορφο πέτρινο άγαλμα, σκοτεινό μες στη νύχτα. Μονάχα τα μάτια του φώτιζαν, καθώς μέσα στο κεφάλι του πρέπει να υπήρχε κάποια πηγή φωτός.

«Τι κάνουν αυτοί οι παλαβοί;» ρώτησε ο Πολ την Αλιζέτ.

«Θυσιάζουν στα Πνεύματα των Αρχαίων Κολοσσών.»

«Γιατί;»

«Γιατί οι άνθρωποι κάνουν θρησκευτικά πράγματα, Πολ;»

«Εννοώ αν είναι καμια γιορτή ή τίποτα παρόμοιο.»

Η Αλιζέτ κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον θυσιάζουν για να μην έρθει κανένας Λάν'τραχαμ από τους δασότοπους και κάνει ζημιές στον οικισμό τους. Ή ίσως να ζητάνε κάποια χάρη από τα Πνεύματα.»

Στη Νάρηλναχ έφτασαν καμια ώρα αφότου είχαν δει αυτούς που έκαναν τη θυσία. Η Αλιζέτ πρότεινε να κατασκηνώσουν έξω από την πόλη και να στείλουν μέσα τους Ιεράρχες, που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν τους ήξεραν. Οι έμποροι δεν πρέπει να είχαν σταματήσει να κάνουν δοσοληψίες ακόμα, όμως σύντομα θα σταματούσαν

λόγω της νύχτας: «επομένως, καλύτερα να βιαστούμε,» τόνισε η Αλιζέτ.

Ο Τάμπριελ συμφώνησε με το σχέδιό της και το μυαλό του άγγιξε τη νοημοσύνη του Μεγάλου Ιεράρχη μέσα στο ραβδί του, αμέσως μόλις οι πέντε Ιεράρχες άρχισαν να βαδίζουν προς τη Νάρηλναχ. Τώρα, βρισκόταν σε άμεση επαφή μαζί τους. Οι αισθήσεις τους ήταν και δικές του αισθήσεις. Μπορούσε εύκολα να χάσει τον εαυτό του μέσα στη συλλογική ψυχή τους. Στην αρχή, όταν είχε πρωτοφυλακίσει τον Μεγάλο Ιεράρχη με την τέχνη των Δεσμοφυλάκων, δεν μπορούσε να βρίσκεται για πολύ σε επαφή με τους Ιεράρχες. Έφτανε στα όρια της παραφροσύνης. Μετά, όμως, σταδιακά, το συνήθισε, και του είχε γίνει πλέον σχεδόν φυσικό. Αν και, βέβαια, δεν μπορούσε να είναι και συνέχεια σε επαφή μαζί τους. Αισθανόταν κάτι εντός του να μην το θέλει αυτό, να το θεωρεί επικίνδυνο.

Ο Ζίρτελον, η Διάττα, ο Όρνιφιμ, η Ράιλμεχ, και ο Αρκαλόν πλησίασαν την πόλη πλάι στον μεγάλο ποταμό, η οποία ήταν περιτειχισμένη και στις επάλξεις των τειχών της σημαίες κυμάτιζαν. Πολλές απ' αυτές είχαν επάνω τους το έμβλημα της Παντοκράτειρας, παρατήρησε ο Τάμπριελ, και πολλοί από τους φρουρούς που στέκονταν στις επάλξεις φορούσαν τις λευκές στολές του Παντοκρατορικού Στρατού.

Οι Ιεράρχες πήγαν στην πύλη, και οι φύλακες εκεί τούς σταμάτησαν – Παντοκρατορικοί και τοπικοί μισθοφόροι.

«Η δουλειά σας;» ρώτησε ένας από τους τελευταίους.

«Ταξιδιώτες είμαστε,» απάντησε ο Όρνιφιμ.

«Σηκώστε τις κάπες σας!» πρόσταξε ένας Παντοκρατορικός.

Εκείνοι υπάκουσαν, φανερώνοντας τα λιγοστά όπλα που είχαν πάρει μαζί τους.

«Για την προστασία μας είναι,» είπε η Διάττα. «Κυκλοφορούν ληστές στις ερημιές.»

Ο Παντοκρατορικός τούς έκανε νόημα να περάσουν, και οι Ιεράρχες μπήκαν στους δρόμους της Νάρηλναχ, οι οποίοι ήταν αρκετά φαρδιοί και πλακόστρωτοι. Τα οικοδομήματα γύρω τους δεν ήταν πολύ ψηλά· κανένα δεν ξεπερνούσε τους τρεις ορόφους. Ωστόσο, η πόλη δεν ήταν σαν αυτές της Νόρχακ, της διάστασης των Ιεραρχών· θύμιζε περισσότερο πόλεις της Απολλώνιας, παρατηρούσε ο Τάμπριελ, παρά τη φανερά πιο απλή μορφή της. Στους δρόμους υπήρχαν φώτα που άναβαν

με ενέργεια (την ειδική μορφή ενέργειας της Βίηλ). Στα καταστήματα οι βιτρίνες ήταν όμορφα φτιαγμένες και φωτισμένες. Ενεργειακά οχήματα κυκλοφορούσαν, αν και όχι πολλά. Σε μια γωνία, οι Ιεράρχες είδαν έναν τηλεπικοινωνιακό θάλαμο – πράγμα ανήκουστο ακόμα στη Νόρχακ.

Ο Τάμπριελ τούς καθοδήγησε, νοητικά, προς την αγορά της Νάρηλναχ, ακολουθώντας κι ο ίδιος τις οδηγίες που του έδινε η Αλιζέτ.

(«Την ξέρεις καλά την πόλη,» παρατήρησε ο Πολ. «Υποπτα καλά.»

«Εδώ γεννήθηκα,» εξήγησε η Αλιζέτ.

«Ένα-ένα μάς τα λες...»

«Δε με ρωτήσατε.»)

Οι Ιεράρχες δεν μιλούσαν ακριβώς με τον Τάμπριελ μέσα στο μυαλό τους, απλά μάθαιναν ό,τι μάθαινε με τις αισθήσεις του. Προχώρησαν, λοιπόν, προς την αγορά της πόλης σχεδόν σαν να ήταν ντόπιοι, ή σαν να είχαν ξαναπεράσει από εδώ. Κανένας δεν θα μπορούσε να τους υποψιαστεί για εξωδιαστασιακούς. Ειδικά μες στη νύχτα.

Όταν έφτασαν στην αγορά, πήγαν σ'έναν έμπορο αλόγων ο οποίος ήταν έτοιμος να κλείσει το μαγαζί του.

«Μισό λεπτό, κύριος,» του είπε ο Όρνιφιμ. «Χρειαζόμαστε τα ζώα σου.»

Ο άντρας τούς κοίταξε βαριεστημένα. «Θ'ανοίξω πάλι το πρωί,» είπε, ενώ οι βοηθοί του συνέχιζαν να μαζεύουν διάφορα πράγματα. Από το βάθος του στάβλου, το χρεμέτισμα ενός αλόγου αντήχησε.

«Τα χρειαζόμαστε τώρα. Εννιά άλογα. Δεν είναι λίγα. Δε θα ζημιωθείς,» επέμεινε ο Όρνιφιμ.

Ο έμπορος – γαλανόδερμος και μαυρομάλλης – έστριψε το γέني του νευρικά. «Καλώς. Καλώς,» είπε τελικά. «Εννιά άλογα, ε; Στον σωστό άνθρωπο ήρθατε, πάντως. Για ελάτε...» Τους οδήγησε στο εσωτερικό του στάβλου κι άρχισε να τους δείχνει τα ζώα του. Είχε κάμποσα μαζεμένα εδώ. Η Αλιζέτ δεν είχε άδικο όταν είπε ότι θα έβρισκαν εύκολα ό,τι ήθελαν στη Νάρηλναχ.

Ο Τάμπριελ άφησε τους Ιεράρχες να διαλέξουν μόνοι τους τα άλογα που θα έπαιρναν. Εξάλλου, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν έμπειροι ταξιδευτές στη Νόρχακ. Ειδικά ο Ζίρτελον και ο Όρνιφιμ.

Μετά από κάποια παζάρια – τα οποία έκανε κυρίως ο Όρνιφιμ, με λίγη βοήθεια από τον Αρκαλόν, που ήταν επιβλητικός όταν ήθελε – ο

έμπορος δέχτηκε να τους πουλήσει εννιά από τα ζώα του σε λογική τιμή.

«Εντάξει, καλώς,» είπε· «επειδή είναι βράδυ και θέλω να κλείσω, και βλέπω ότι είστε άνθρωποι που ξέρετε τι εστί άλογο.» Αν και η αλήθεια ήταν ότι είχε προσπαθήσει να τους κλέψει, όπως είπε η Αλιζέτ στον Τάμπριελ· γιατί εκείνος τής είχε αναφέρει την τιμή του εμπορίου προτού οι Ιεράρχες αρχίσουν τα παζάρια τους μαζί του.

Ο Αρκαλόν πλήρωσε τον γαλανόδερμο άντρα με χρήματα της Βίηλ, τα οποία είχαν μαζί τους από προτού φύγουν από τη Νόρχακ, καθώς ήξεραν ότι θα τους χρειάζονταν εδώ. Ο Δαίδαλος τα είχε δώσει στον Τάμπριελ, όταν τα είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους. Δέκα χιλιάδες αργύρια – όχι σε κέρματα, ευτυχώς, αλλά σε χαρτονομίσματα κυρίως.

Οι Ιεράρχες πήραν τα εννιά άλογα και πήγαν – καθοδηγούμενοι από τον Τάμπριελ που είχε την καθοδήγηση της Αλιζέτ – σ'ένα πανδοχείο με στάβλο παραδίπλα. Έκλεισαν δωμάτια και έφαγαν στην τραπεζαρία. Θα διανυκτέρευαν εκεί για να μην τραβήξουν την προσοχή των φρουρών στην πύλη, που τους είχαν δει πριν από λίγη ώρα να μπαίνουν. Δυστυχώς, η Νάρηλναχ είχε μόνο μία πύλη, στην ανατολική μεριά, διότι το εμπόριο γινόταν κυρίως μέσω του ποταμού Άσλερχ, και οι περισσότεροι έρχονταν και έφευγαν από το λιμάνι.

Ο Τάμπριελ δεν βρισκόταν όλη τη νύχτα σε επαφή με τους Ιεράρχες. Διέκοψε την επαφή του για να κοιμηθεί, γνωρίζοντας πως αν ήθελαν μπορούσαν να τον *καλέσουν*: μια ικανότητα που πρόσφατα είχαν ανακαλύψει πως διέθεταν, καθώς μόνο αφότου ο Τάμπριελ είχε φυλακίσει τον Μεγάλο Ιεράρχη κατάλαβαν ότι τους ήταν χρήσιμη. Μέσω του Καλέσματος μπορούσαν να ειδοποιήσουν τον Τάμπριελ όταν εκείνος δεν βρισκόταν σε επαφή μαζί τους. Έτσι, διαισθανόταν ότι οι Ιεράρχες κά- τι ήθελαν από αυτόν.

Η τωρινή νύχτα, όμως, πέρασε ήσυχα. Και, με την αυγή, ο Τάμπριελ σηκώθηκε και, κρατώντας το μακρύ του ραβδί όρθιο, επικοινωνήσε με τον Μεγάλο Ιεράρχη μέσα στην πορφυρή σφαίρα.

Ο Ζίρτελον, ο Αρκαλόν, ο Όρνιφιμ, η Διάττα, και η Ράιλμεχ είχαν ξυπνήσει και βρίσκονταν ήδη στον στάβλο του πανδοχείου. Πλήρωσαν τον σταβλίτη, πήραν τα άλογά τους, και έφυγαν από την πόλη βγαίνοντας από τη μοναδική πύλη. Ο Τάμπριελ και οι άλλοι, που ήταν στις

παρυφές των δασότοπων, τους είδαν σύντομα να έρχονται προς το μέρος τους.

6.

Ταξίδεψαν για μία ημέρα κοντά στις όχθες του ποταμού Άσλερχ, προς τα βόρεια, επάνω στα καινούργια τους άλογα. Τη νύχτα, κατασκήνωσαν στην ύπαιθρο, και το επόμενο πρωί, δυο ώρες μετά την αυγή, έφτασαν στην Έλρηνεχ. Σημαίες φαίνονταν να κυματίζουν στις επάλξεις των τειχών της, και γιγάντιες βαλλίστρες γυάλιζαν στις αχτίνες του ήλιου.

«Δε νομίζω πως είναι απαραίτητο να μπορούμε όλοι στην πόλη,» είπε ο Τάμπριελ, καθώς αφίππευαν. Ένας δυνατός αέρας είχε σηκωθεί, κάνοντας τα φύλλα να στροβιλίζονται και τις κάπες τους να ανεμίζουν.

«Δε μπορώ να πάω μόνη,» του θύμισε η Αλιζέτ, χωρίς να αναφέρει το βραχιόλι που την έδενε μαζί τους. Σίγουρα, ο Τάμπριελ δεν το είχε ξεχάσει.

«Θα σε συνοδέψουν ο Πολ, ο Ζίρτελον, και ο Όρνιφιμ.»

«Και εγώ,» δήλωσε η Ανταρλίδα.

Ο Τάμπριελ στράφηκε να την κοιτάξει. «Είσαι γνωστή στους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Και καταζητούμενη.» Και πρόσθεσε: «Ο Ζίρτελον θα έχει μία από τις συσκευές ελέγχου μαζί του.»

Η Αλιζέτ όφειλε να παραδεχτεί ότι αυτή ήταν έξυπνη κίνηση, παρότι σίγουρα δεν ήταν κάτι που τη συνέφερε σε περίπτωση που ήθελε να τους προδώσει. Αν είχε μόνο ο Πολ συσκευή ελέγχου, τότε αδρανοποιώντας τον με κάποιον τρόπο, θα δραπετεύε. Όμως αν και ο Πολ και ο Ζίρτελον είχαν από μία συσκευή ελέγχου, τότε κατά πρώτον εκείνη δεν θα μπορούσε να ξέρει ποια από τις δύο συσκευές ήταν ο «κρίκος» της αλυσίδας της – αυτή από την οποία δεν μπορούσε να απομακρυνθεί. Τα πράγματα γίνονταν πολύ πιο περίπλοκα.

Η Ανταρλίδα, αναμφίβολα, έκανε τις ίδιες σκέψεις με την Αλιζέτ, γιατί κατένευσε μετά από μερικά δευτερόλεπτα δισταγμού. «Εντάξει,» είπε.

Ο Τάμπριελ στράφηκε στον Πολ: «Έχεις καμια διαφωνία με το σχέδιο;»

«Τι να πω εγώ; Δεν είμαι προφήτης, αφεντικό.»

«Πηγαίνετε, τότε,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ.

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Θα μου δώσετε κάποιο όπλο, τώρα;»

«Τι να το κάνεις το όπλο;» είπε η Ανταρλίδα. «Στον αδελφό σου δεν πας να μιλήσεις;»

«Πάμε,» είπε ο Πολ στην Αλιζέτ, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της.

Εκείνη έστρεψε την πλάτη στην Ανταρλίδα και ξεκίνησε να βαδίζει. Ο Πολ, ο Ζίρτελον, και ο Όρνιφιμ την ακολούθησαν.

Καθώς βάδιζαν προς την πύλη της Έλρηνεχ, όπου κατέληγε μια μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά, ο Πολ ρώτησε την Αλιζέτ: «Ο αδελφός σου είναι πιο μεγάλος από σένα;»

«Δίδυμοι είμαστε.»

«Λοιπόν, όντως ένα-ένα μάς τα λες!»

«Δε με ρώτησες πιο πριν,» είπε η Αλιζέτ, χωρίς να χαμογελάσει.

«Υπάρχει τίποτ'άλλο που θα ήθελες ίσως να μας αναφέρεις τώρα, όσο είναι ακόμα καιρός;»

«Δε νομίζω.»

Έφτασαν στην πύλη, και οι φρουροί εκεί δεν φάνηκαν να παραξε-νεύονται από τα σπαθιά που κρέμονταν από τις ζώνες των τριών αντρών. Τους ρώτησαν μόνο αν ήταν μισθοφόροι, κι όταν ο Πολ τούς είπε όχι, ούτε αυτό φάνηκε να τους παραξελεύει. Τους έγνεψαν να περάσουν.

Στους δρόμους της Έλρηνεχ είχε κάμποση κίνηση, αλλά όχι τόση ώστε να τους καθυστερεί. Και η Αλιζέτ ήξερε το μέρος αρκετά καλά.

«Ποιος είναι ο τοπικός άρχοντας;» τη ρώτησε ο Πολ.

«Ο Πρίγκιπας Ναλφίρες. Εκτός αν έχει πεθάνει.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Είναι γέρος, απ'ό,τι θυμάμαι. Για έλα από δω.» Του έκανε νόημα με το χέρι της, κι έστριψαν σ'έναν δρόμο.

«Δεν είναι λιγάκι ύποπτο αυτό το μέρος;» Ο Πολ, κοιτάζοντας γύρω τους, έβλεπε μονάχα οικήματα που δεν μπορεί παρά να ήταν δευτέρας κατηγορίας. Το πλακόστρωτο ήταν βρόμικο, άσχημες οσμές έρχονταν στα ρουθούνια, και δυο ζητιάνοι κάθονταν σε μια γωνία.

«Κόβουμε δρόμο,» εξήγησε η Αλιζέτ.

Μετά από λίγο, βγήκαν σε μια λεωφόρο και πλησίασαν ένα πλατύ, κυλινδρικό οίκημα. Πάνω από την κεντρική του είσοδο (μια μεγάλη, διπλή πόρτα), η πινακίδα έγραφε ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ, και πάνω απ'τα

καλλιγραφικά γράμματα ήταν μια σφαίρα που έμοιαζε κάποιος να την έχει ζωγραφίσει με μία μόνο πλατιά πινελιά η οποία ξεκινούσε από κάτω και πήγαινε σπειροειδώς προς το κέντρο.

Η Αλιζέτ είπε στον Πολ, καθώς ζύγωναν την πόρτα: «Δε θα κρύψω ποια είμαι. Αυτό θα τους κάνει να με εξυπηρετήσουν πιο γρήγορα, υποθέτω. Αποκλείεται εδώ να ξέρουν ότι θα έπρεπε να βρίσκομαι στη Νόρχακ.»

Το ελπίζω, σκέφτηκε ο Πολ, που γνώριζε ότι το δίκτυο των πρακτόρων του Ελκράσ'ναρχ ήταν εκτεταμένο και διαβολικό. Χωρίς να μιλήσει, κατένευσε.

Η Αλιζέτ κοίταξε τους Ιεράρχες, μήπως ο Τάμπριελ είχε κάτι άλλο να προτείνει. Ο Ζίρτελον, καταλαβαίνοντας τη σιωπηλή ερώτησή της, είπε: «Ο Μεγάλος Προφήτης δεν διαφωνεί.»

«Καλώς. Αλλά μη μιλάς για Μεγάλους Προφήτες εδώ μέσα, από δω και στο εξής,» του είπε η Αλιζέτ, και ζύγωσε την είσοδο του Οίκου του Φωτός.

Υψωσε το χέρι της και χτύπησε.

Ένας νεαρός – λευκόδερμος, ξανθός, ντυμένος με χιτώνα – άνοιξε. «Καλημέρα,» είπε. «Περάστε.» Παραμέρισε.

Η Αλιζέτ και οι τρεις άντρες μπήκαν σ'έναν προθάλαμο, όμορφα διακοσμημένο με πίνακες και αγάλματα. Ένα γραφείο ήταν στη γωνία, όχι μακριά από την είσοδο, και ο νεαρός βάδισε προς τα εκεί.

«Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

Η Αλιζέτ γνώριζε ότι ο κόσμος ερχόταν στους Οίκους του Φωτός για να ζητήσει διάφορες υπηρεσίες, οι οποίες, βέβαια, πάντοτε σχετιζόνταν με τη χρήση του Φωτός – της ενέργειας που προερχόταν από την ίδια τη Βίηλ και βρισκόταν διάχυτη παντού στη διάσταση. Συνήθως, οι υπηρεσίες αυτές είχαν να κάνουν με τη δημιουργία κάποιας καινούργιας εστίας, με την επιδιόρθωση κάποιας ελαττωματικής εστίας, ή την αντικατάσταση μιας εστίας που είχε τελειώσει ο κύκλος ζωής της.

«Πρέπει να δω τον αδελφό μου,» είπε η Αλιζέτ, κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας της. «Τον Θέλμος'νορ Τάνρεχ.»

Ο νεαρός βλεφάρισε. «Τον... αδελφό σας;» Την ατένισε παρατηρητικά. Δεν πρέπει να την αναγνώριζε.

«Δεν το ξέρεις ότι έχει μια δίδυμη αδελφή; Αλιζέτ Τάνρεχ, με λένε.»

Ο νεαρός ήταν απροετοίμαστος γι' αυτό. «Το έχω ακούσει... Έχω ακούσει για... Για εσάς.»

Γνωρίζει, λοιπόν, ποια είμαι, σκέφτηκε η Αλιζέτ. Ωραία. «Πήγαινε να τον φωνάξεις. Είναι σημαντικό. Δουλειά της Παντοκράτειρας.»

«Μάλιστα,» είπε νευρικά ο νεαρός. «Μισό λεπτό.» Κάθισε στην πολυθρόνα πίσω απ' το γραφείο. Άνοιξε έναν επικοινωνιακό δίαυλο και έφερε το ακουστικό στ' αφτί του, πατώντας ένα κουμπί. «Κύριε Τάνρεχ,» είπε, «η αδελφή σας είναι εδώ. Η Αλιζέτ. Δεν ξέρω, δεν την έχω ξαναδεί, κύριε Τάνρεχ. Ναι, είναι μελαχρινή. Με λευκό δέρμα, ναι.» Κοίταξε την Αλιζέτ με τις άκριες των ματιών του. «Ναι, γκρίζα είναι. Μάλιστα, κύριε Τάνρεχ.» Έκλεισε τον δίαυλο και στράφηκε στην Αλιζέτ. «Θα είναι εδώ αμέσως. Καθίστε παρακαλώ.» Έδειξε τον καναπέ αντίκρυ.

Ο Όρνιφιμ και ο Πολ κάθισαν. Ο Ζίρτελον και η Αλιζέτ έμειναν όρθιοι.

«Να σας προσφέρω κάτι;» ρώτησε ο νεαρός.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ.

Εκείνος ανασήκωσε νευρικά τους ώμους, μη λέγοντας τίποτα.

Η Αλιζέτ περίμενε με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της, βηματίζοντας αργά μέσα στο δωμάτιο.

Ο Πολ αφουγκραζόταν και παρατηρούσε. Φοβόταν ότι ίσως το δικτυο του Ελκράσ'ναρχ να τους είχε ήδη εντοπίσει, αφού είχαν μπει σ' ένα μέρος που, μάλλον, ήταν σημαντικό στην περιοχή. *Όσο πιο πολλά ξέρεις γι' αυτό το σύμπαν, τόσο πιο παρανοϊκός γίνεσαι.* Άναιψε τσιγάρο.

Μια πόρτα άνοιξε στον προθάλαμο και ένας άντρας βγήκε. Πρέπει να ήταν στην ηλικία της Αλιζέτ, έκρινε ο Πολ. *Ο αδελφός της. Αλλά δεν της μοιάζει και τόσο.* Είχε κι αυτός λευκό δέρμα και μαύρα μαλλιά, αλλά εκεί οι ομοιότητες τελείωναν. Τα μαλλιά του ήταν κοντοκουρεμένα και ήταν λεπτός σαν στέκα του μπιλιάρδου. Το σώμα του δεν έμοιαζε γυμνασμένο όπως της Αλιζέτ. Επιπλέον, είχε κάτι το αναμφίβολα θηλυπρεπές στις κινήσεις του. Φορούσε χιτώνα, και μια πλατιά, λευκή ταινία περνούσε λοξά από το στήθος του, ξεκινώντας από τον δεξή ώμο και καταλήγοντας στα αριστερά πλευρά. Επάνω της ήταν πιασμένη μια καρφίτσα όπου μια σφαίρα ήταν ζωγραφισμένη – μια σφαίρα παρόμοια μ' αυτή στην πινακίδα του Οίκου του Φωτός. Γύρω απ' τη μέση του δενόταν μια πολύ φαρδιά πέτσινη ζώνη· η αγκράφα της είχε επάνω τρία πετράδια.

«Αλιζέτ...» είπε, βλέποντας την αδελφή του και σταματώντας μερικά βήματα αντίκρυ της. «Για λίγο νόμιζα ότι κάποιος ήθελε να μου κάνει φάρσα.»

«Δεν είναι φάρσα, όπως βλέπεις, Θέλμος. Είμαι εδώ για δουλειά της Παντοκράτειρας.»

«Ασφαλώς. Τι υπερβολικός που είμαι, νομίζοντας ότι ήρθες για κοινωνικούς λόγους...» Μειδίασε. «Και έφερες και φίλους μαζί σου;» Στράφηκε στους υπόλοιπους. Ο Πολ και ο Όρνιφιμ είχαν σηκωθεί απ'τον καναπέ και στέκονταν κοντά στην Αλιζέτ.

«Συνεργάτες,» διόρθωσε η Αλιζέτ.

«Και πολύ... συμπαθητικοί κύριοι,» παρατήρησε ο Θέλμος. «Από τη Ρελκάμνια είστε;» τους ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πολ.

«Ζάλθος!» Ο Θέλμος κοίταξε τον νεαρό στο γραφείο. «Δεν πρόσφερες τίποτα στους επισκέπτες μας;»

«Δεν ήθελαν, κύριε Τάνρεχ.»

Ο Θέλμος ξεφύσησε, θεατρικά. «Λέει αλήθεια ο μικρός;»

«Ναι,» είπε η Αλιζέτ, ανυπόμονα. «Μπορούμε τώρα να πάμε κάπου να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Ασφαλώς. Ελάτε μαζί μου.»

Ο Θέλμος τούς οδήγησε στον πρώτο όροφο του Οίκου του Φωτός, μέσω μιας πέτρινης σκάλας στρωμένης με χαλί. Μπήκαν σ'ένα μικρό καθιστικό και έκλεισαν την πόρτα πίσω τους.

«Αυτό το μέρος είναι ασφαλές;» ρώτησε ο Πολ.

«Τι εννοείς, αγαπητέ;»

«Εννοώ, αν υπάρχουν αφτιά στους τοίχους.»

Ο Θέλμος γέλασε. «Φυσικά και όχι. Καθίστε. Η αδελφή μου δεν σας σύστησε, αλλά μην την παρεξηγείτε· έτσι ήταν από μικρή. Πρέπει, επομένως, να ζητήσω να μάθω τα ονόματά σας.»

«Τα ονόματά τους δεν έχουν σημασία,» είπε απότομα η Αλιζέτ. «Είμαστε εδώ για δουλειά.»

«Δεν το αμφιβάλλω.» Ο Θέλμος την ατένισε επίπεδα, μάλλον πικαρισμένος. Κανένας δεν είχε καθίσει ακόμα. «Ποια είναι, λοιπόν, η δουλειά σας;»

Η Αλιζέτ κάθισε στην άκρη ενός καναπέ, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Χρειαζόμαστε μια εστία.» Ο Πολ κάθισε δίπλα της. Ο Ζίρτελον και ο Όρνιφιμ έμειναν όρθιοι.

Ο Θέλμος κάθισε αντίκρυ τους. «Για τι σκοπό;»

«Για ένα όχημα. Μεταβαλλόμενο. Με τρεις μορφές: τροχοφόρο, τετράποδο, υποβρύχιο.»

«Περίπλοκος μηχανισμός. Θα πρέπει να το φέρετε για να το κοιτάξουμε,» είπε ο Θέλμος.

«Θα έρθεις μαζί μας.»

Ο Θέλμος συνοφρυώθηκε, φανερά ενοχλημένος. «Πού;»

«Στις παρυφές των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ. Και είναι επείγον.»

«Μα τα Δαιμόνια, Αλιζέτ! Δε μπορώ να έρθω τώρα εκεί κάτω–»

«Θα έρθεις. Είναι επείγον,» τόνισε πάλι, «και δουλειά της Παντοκράτειρας.»

«Γιατί δε φέρνετε το όχημα εδώ;»

«Του έχει τελειώσει η ενέργεια,» είπε ψέματα η Αλιζέτ.

«Δεν έχετε μερικές ενεργειακές φιάλες για να–;»

«Όχι.»

Ο Θέλμος ξεφύσησε. «Μα τα Δαιμόνια!...» είπε. «Να στείλω κάποιον άλλο;» ρώτησε.

«Όχι. Θέλουμε εσένα. Το ξέρω πως είσαι καλός στη δουλειά σου.»

«Οι μόνες φορές που η αδελφή μου σκέφτεται να με κολακέψει είναι όταν με χρειάζεται.»

«Σου είπα: πρόκειται για δουλειά της Παντοκράτειρας.»

«Υποθέτω,» είπε ο Θέλμος υψώνοντας τα χέρια, «πως δεν μπορώ να αρνηθώ, σ' αυτή την περίπτωση.»

«Υποθέτεις σωστά. Πήγαινε να ετοιμαστείς, γιατί σε καμία ώρα το πολύ πρέπει να φύγουμε. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Ο Θέλμος αναστέναξε καθώς σηκωνόταν. «Μάλιστα... Τουλάχιστον, στο δρόμο θα έχω την ευκαιρία να γνωρίσω καλύτερα τους φίλους σου που ακόμα δεν μου σύστησες.»

7.

«Νομίζω ότι ο αδελφός σου με συμπαθεί,» είπε ο Πολ στην Αλιζέτ, καθώς έβγαιναν από την πύλη της Έλρηνεχ, έφιπποι όλοι τους – και με τον Θέλμος'νορ μαζί τους, φυσικά.

«Μην το παίρνεις προσωπικά. Δεν είσαι και τόσο άσχημος.»

«Ελπίζω μόνο να μην τσακωθείτε για χάρη μου.»

Η Αλιζέτ τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα μ'αυτά τα γκρίζα μάτια που γυάλιζαν σαν λεπίδες.

«Μια κουβέντα είπα...» μειδίασε ο Πολ.

Συνάντησαν τον Τάμπριελ, την Ανταρλίδα, τη Διάττα, τη Ράιλμεχ, και τον Αρκαλόν λίγο πιο πέρα από εκεί όπου τους είχαν αφήσει. Ο Ζίρτελον και ο Όρνιφιμ γνώριζαν, ασφαλώς, τη θέση τους αφού βρίσκονταν σε άμεση επαφή με τους υπόλοιπους Ιεράρχες και με τον Μεγάλο Προφήτη της Νόρχακ.

«Η παρέα μας είναι μεγάλη, λοιπόν,» παρατήρησε ο Θέλμος. «Εύχομαι η αδελφή μου να μου συστήσει κάποιους από εσάς...»

«Συνεργάτες μου είναι όλοι,» του είπε η Αλιζέτ. «Δουλεύουμε για την Παντοκράτειρα.»

«Ναι, εννοείται αυτό.» Τους κοίταξε ερευνητικά. Συνοφρυώθηκε βλέποντας τον Τάμπριελ. «Νομίζω πως κάπου σας έχω ξαναδεί, κύριε...»

«Κάποιο λάθος κάνεις,» αποκρίθηκε εκείνος.

Το συνοφρύωμα του Θέλμος βάθυνε καθώς τον παρατηρούσε.

«Ακόμα κι αν νομίσεις ότι κάτι θυμήθηκες,» του είπε η Αλιζέτ, «εξακολουθείς να κάνεις κάποιο λάθος. Κατάλαβες;»

«Απόλυτα. Αλλά εκείνο που, πραγματικά, δεν αντιλαμβάνομαι είναι ποιος μπορεί να είναι ο λόγος για όλη αυτή τη μυστικότητα.»

«Ποια μυστικότητα, ρε επιστήμονα;» είπε ο Πολ. «Δεν υφίσταται καμία μυστικότητα. Απλώς, ξέρεις, η Αλιζέτ είναι η Αλιζέτ.» Καθώς μιλούσε, ο Τάμπριελ και οι άλλοι ανέβαιναν στ'άλογά τους.

«Τη γνωρίζεις καλά, δηλαδή;» ρώτησε ο Θέλμος, ενώ άρχιζαν να τροχάζουν προς τα νότια, μέσα στην ύπαιθρο.

«Αρκετά καλά, αλλά όχι για πολύ καιρό. Το όνομά μου είναι Πολ, παρεμπιπτόντως.»

«Χαίρω πολύ, Πολ. Είχα έναν γνωστό κάποτε που λεγόταν κι αυτός Πολ. Ήταν από τη Ρελκάμνια. Έμπορος. Περνούσε από τη Βίηλ πολύ συχνά. Μετά εξαφανίστηκε. Δεν ξέρω τι έχει γίνει.»

«Τελευταία, μ'αυτές τις αναταραχές, οτιδήποτε μπορεί να συμβεί στον καθένα. Η Επανάσταση έχει παραγίνει επικίνδυνη.»

«Αναμφισβήτητα. Και είναι ευτύχημα που έχουμε καλούς προστάτες σαν εσάς για να μας προφυλάσσουν από τέτοιους εγκληματίες. Δουλεύεις συχνά μαζί με την Αλιζέτ;»

«Τον τελευταίο καιρό, ολοένα και περισσότερο. Και στο μέλλον προβλέπεται το ίδιο.»

«Χαίρομαι που έχει καλή παρέα,» είπε ο Θέλμος. «Μπορεί να σου φαίνεται λιγάκι τρομαχτική, αλλά είναι, κατά βάθος, πολύ συνεσταλμένη κοπέλα.»

«Σώπα...»

«Αρκετές μαλακίες ακούσαμε!» γρύλισε η Αλιζέτ, αγριοκοιτάζοντάς τους και τους δύο.

«Τι σου έλεγα;» είπε ο Θέλμος στον Πολ.

8.

Μέχρι τη νύχτα ταξίδευαν. Μετά, κατασκήνωσαν. Κοιμήθηκαν, και το πρωί ταξίδεψαν πάλι μερικές ώρες, προτού βρεθούν στο μέρος όπου είχαν κρύψει το όχημά τους μέσα στη βλάστηση των δασότοπων.

«Μάλιστα...» είπε ο Θέλμος, αφού η Ανταρλίδα τού έκανε μια σύντομη ξενάγηση στο εσωτερικό του, δείχνοντάς του όλους τους χώρους, τα συστήματα, και τις μηχανές. «Καταλαβαίνω πώς είναι... Αρκετά πολύπλοκο, πάντως.»

«Μπορείς να φτιάξεις την εστία, ή δεν μπορείς;» τον ρώτησε η Αλιζέτ, καθώς ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι έξω απ'το όχημα.

«Φυσικά και μπορώ. Αλλά θα μου πάρει χρόνο.»

«Πόσο χρόνο;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

«Δυο μέρες, υποθέτω. Η ενέργεια που πρέπει να συγκεντρώνει η εστία είναι πολλή, αφού το όχημα είναι τόσο περίπλοκο.»

«Θα περιμένουμε, λοιπόν,» είπε ο Τάμπριελ.

«Εντάξει,» είπε ο Θέλμος.

Και ολόκληρη εκείνη την ημέρα δούλεψε μέσα στο όχημα, συμβουλεύοντας κανέναν τους να μην τον πλησιάσει διότι ίσως να ήταν επικίνδυνο για την υγεία του. Καθώς οι άλλοι κάθονταν έξω από το όχημα, έβλεπαν μια παράξενη ακτινοβολία να βγαίνει από τα παράθυρά του.

«Το Φως,» εξήγησε η Αλιζέτ. «Η ενέργεια της Βίηλ.» Το είχε ξαναδεί και παλιότερα.

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ νεύοντας. «Οι Πεφωτισμένοι είναι από τα πιο μυστηριώδη μαγικά τάγματα στο Γνωστό Σύμπαν. Οι άλλοι μάγοι δεν καταλαβαίνουν πώς έρχονται σε επαφή με την ενέργεια της Βίηλ. Εμείς δεν αισθανόμαστε τίποτα το ιδιαίτερο όταν είμαστε εδώ.» Αναρωτήθηκε, όμως, αν οι μάγοι της Νόρχακ θα αισθάνονταν κάτι. Οι μάγοι που δεν είχαν ακόμα εκπαιδευτεί από τα μαγικά τάγματα. Και θυμήθηκε όσα τού είχε πει ο Δαίδαλος... Αυτός, άραγε, αντιλαμβάνεται την ενέργεια που είναι διάχυτη παντού στη Βίηλ;

Θα το μάθουμε σύντομα, μάλλον. Διότι έπρεπε να τον συναντήσουν εδώ. Ήταν μέσα στο σχέδιό τους. Το οποίο δεν ήταν και πολύ συγκεκριμένο, αλλά ο Τάμπριελ έτσι κι αλλιώς δεν εμπιστευόταν τα πολύ συγκεκριμένα σχέδια – είχαν την τάση, συνεχώς, να ανατρέπονται. Τα κομμάτια του ψηφιδωτού μπορούσαν, πολύ καλύτερα, να πέσουν στις σωστές θέσεις από μόνα τους.

Για παράδειγμα, όταν είχε «δει» την Αλιζέτ να μιλά με τον Θέλμος, δεν ήξερε ούτε το όνομά του ούτε ότι ήταν αδελφός της. Είχε καταλάβει, όμως, ότι ήταν Πεφωτισμένος από το σύμβολο επάνω στην καρφίτσα στο στήθος του. Επομένως, είχε κατά νου πως όταν έφταναν στη Βίηλ η Αλιζέτ πιθανώς να μπορούσε να τους εξυπηρετήσει.

Από μόνα τους γλιστράνε στη σωστή θέση...

Ο Πολ ρώτησε: «Γιατί συμβαίνει αυτό το πράγμα εδώ;»

«Μιλάς για τη μαγική ενέργεια της Βίηλ;» είπε ο Τάμπριελ.

«Σκέφτηκα ότι, καθότι προφήτης, μπορεί να ξέρεις.»

«Δεν ξέρω, όμως. Τα πράγματα είναι έτσι επειδή είναι έτσι, Πολ.» Ο Τάμπριελ έβαλε ένα ξύλο στη φωτιά ανάμεσά τους. «Αυτό, συνήθως, είναι αρκετό.»

«Αν είναι αρκετό, γιατί πολεμάς τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Επειδή κι εκείνος πολεμά εμένα. Σε περίπτωση που δεν θυμάσαι πια τις διαταγές σου, Πολ, ήταν να με σκοτώσεις.»

«Δεν είχα μόνο εγώ αυτές τις διαταγές. Όλοι οι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ σε κυνηγάνε.»

«Βλέπεις;»

«Είναι προσωπικό το θέμα, επομένως;» είπε ο Πολ. «Γι'αυτό έχεις συμμαχήσει με την Επανάσταση;»

«Η Συμπαντική Παντοκρατορία δεν έχει πλέον κανένα νόημα για μένα. Ίσως ποτέ να μην είχε. Και ο Ελκράσ'ναρχ είναι, όντως, επικίνδυνος. Για όλους μας, νομίζω.»

«Δεν είπα ποτέ το αντίθετο. Ξέρω πόσο επικίνδυνος είναι. –Άσχετο, αλλά πού ακριβώς θα συναντήσουμε αυτόν τον Δαίδαλο;»

«Θα δεις.»

«Δε μου έχεις πει και πολλά γι'αυτόν. Υποθέτω ότι ίσως μόνο η Ανταρλίδα να ξέρει, και φυσικά... τα παιδιά σου από δω.» Κοίταξε τους Ιεράρχες, μορφάζοντας.

«Δεν είναι εύκολο να σου περιγράψω τον Δαίδαλο. Καλύτερα να τον γνωρίσεις.»

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Ποιος είναι ο Δαίδαλος;»

«Ένας μάγος, πολύ ισχυρός, πολύ περίεργος, και με το μέρος μας,» της απάντησε ο Πολ. «Μόνο αυτά ξέρω. Ούτε σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκει δεν μου έχουν πει.»

«Δεν ανήκει σε μαγικό τάγμα ο Δαίδαλος,» είπε ο Τάμπριελ.

«Με παραμυθιάζουν τώρα, κιόλας,» είπε ο Πολ στην Αλιζέτ.

9.

Η Φενίλδα είχε ήδη σταματήσει δύο φορές προκειμένου να ξεκουραστούν εκείνη κι ο Δαίδαλος στο πλάι της λωρίδας πραγματικότητας. Ο πονοκέφαλός της δεν την είχε πιάσει καθόλου, και στο μυαλό της δεν υπήρχε η παραμικρή υποψία ότι μπορεί να την ξανάπιανε. Νόμιζε πως είχε, πλέον, θεραπευτεί. Και όχι μόνο αυτό: νόμιζε, επίσης, πως κάποιου είδους δύσκολο να καθοριστεί ελευθερία είχε γεννηθεί εντός της. Ο ύπνος της ήταν ήρεμος όσο ποτέ.

Όταν ξύπνησε μετά από τη δεύτερη στάση τους, κάθισε στο τιμόνι και ο Δαίδαλος κάθισε δίπλα της. Δημιούργησε μια λωρίδα πραγματικότητας και η Φενίλδα οδήγησε επάνω της.

«Είμαστε μακριά;» τον ρώτησε.

«Όχι. Φτάνουμε. Ελπίζω μόνο οι υπολογισμοί μου να αποδειχτούν σωστοί.»

«Τι υπολογισμοί;»

«Διαστασιακές συντεταγμένες.»

Μετά, ήταν σιωπηλός. Και η ώρα περνούσε.

Όταν η Φενίλδα πλησίαζε τις τρεις ώρες οδήγησης, ο μάγος είπε: «Εδώ είμαστε, νομίζω. Σταμάτα.»

Εκείνη πάτησε το φρένο. Ο Δαίδαλος έκανε το ξόρκι του, και ένα παρακλάδι πραγματικότητας δημιουργήθηκε στο πλάι του δρόμου ακυρώνοντας τον αρνητικό χώρο. Η Φενίλδα, πατώντας ξανά το πετάλι, έστριψε μέσα στο παρακλάδι-

Η πραγματικότητα ανασχηματίστηκε γύρω τους. Βρίσκονταν σ'ένα λιβάδι, κοντά σ'ένα δάσος. Ήταν απόγευμα.

Ο Δαίδαλος είπε μια λέξη που η Φενίλδα δεν είχε ξανακούσει αλλά υπέθετε, από τον τρόπο που μίλησε ο μάγος, ότι ήταν βρισιά.

«Τι;» τον ρώτησε.

«Έκανα λάθος,» είπε ο Δαίδαλος. «Και τώρα, δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στον αρνητικό χώρο.»

«Πόσο μεγάλο λάθος;»

«Όχι και πολύ μεγάλο, υποθέτω. Στη Βίηλ είμαστε. Και μάλλον δεν βρισκόμαστε μακριά από τον προορισμό μας.»

«Δεν υπάρχουν χάρτες αποθηκευμένοι στο σύστημα του οχήματός μας;»

«Είναι αδύνατο να μην αποπροσανατολιστούν όταν διασχίζεις τον αρνητικό χώρο, επομένως μας είναι άχρηστοι για να βρούμε αυτόματα τον δρόμο μας.» Πατώντας μερικά πλήκτρα στην κονσόλα μπροστά τους, έκανε τον χάρτη της Βίηλ να παρουσιαστεί σε μια οθόνη. «Θα πρέπει να κοιτάξουμε τα ορόσημα γύρω μας...» είπε, παίρνοντας το βλέμμα του από την κονσόλα και κοιτάζοντας έξω από το σκέπαστρο του οχήματος.

Ρεγκάμνια

1.

Ο Στρατηγός Μάριος Υψίκορμος έστρωνε τη στολή του μπροστά στον καθρέφτη... και είδε ότι ήταν τσαλακωμένη στη δεξιά μεριά. Αυτή η μαλακισμένη υπηρέτρια πάλι δεν είχε κάνει καλά τη δουλειά της! Δε μπορούσε να σιδερώσει ένα ρούχο σωστά; Θα έπρεπε να την τιμωρήσει! Ορισμένες φορές, ο Μάριος νόμιζε ότι η πρόστυχη *γούσταρε* τις τιμωρίες του, γι' αυτό και συνέχιζε να κάνει μικροατασθαλίες.

Είχε σκεφτεί κατά καιρούς να τη διώξει, αλλά πάντα κάτι τον σταματούσε, λες και η καταραμένη να τον κρατούσε από τα παπάρια. Όπως και νάχε, τη δουλειά της όφειλε να την κάνει σωστά! Ο Μάριος βγήκε από το δωμάτιο με τις ενδυμασίες του και έψαξε να τη βρει μέσα στο μεγάλο σπίτι.

«Μαργκώ!» φώναξε, όταν δεν τη βρήκε αμέσως· αλλά όχι πολύ δυνατά, για να μην ξυπνήσει τη γυναίκα του που κοιμόταν ακόμα. «Μαργκώ!»

Η νεαρή υπηρέτρια ξεπρόβαλε από μια πόρτα. Στα χέρια της κρατούσε ένα ξεσκονόπανο. Τα επάνω κουμπιά της υπηρετικής της στολής ήταν ξεκούμπωτα, φανερώνοντας προκλητικά το κατάμαυρο δέρμα της και έναν πορφυρό στηθόδεσμο. Τα πράσινα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, αλλά μια μακριά τούφα ξέφευγε και έπεφτε στην αριστερή μεριά του προσώπου της, φτάνοντας ως το στήθος. Τα αμυγδαλωτά μάτια της ήταν μεγάλα και παρατηρητικά, και είχε μια προσποιητά αθώα έκφραση.

Ο Μάριος αισθάνθηκε να φουντώνει βλέποντάς την έτσι. Αλλά, βέβαια, αυτή δεν ήταν η πρέπουσα αμφίεση, και εννοείται πως έπρεπε να της κάνει παρατήρηση.

«Τι αμφίεση είναι αυτή, κοπέλα μου;» είπε απότομα, δείχνοντας τη στολή της.

Η Μαργκώ κοίταξε προς τα κάτω, τον εαυτό της. Τα μάτια της γούρλωσαν θεατρικά. «Με συγχωρείτε, Στρατηγέ! Μόλις είχα σηκωθεί και δεν είχα προλάβει...» Κούμπωσε γρήγορα τα ανοιχτά κουμπιά της – τα περισσότερα απ' αυτά, τουλάχιστον. «Μη με τιμωρήσετε.»

«Κι αυτό εδώ–» έκανε να συνεχίσει ο Μάριος πιάνοντας το τσαλάκωμα στη στολή του, αλλά τότε ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε. «Πήγαινε να δεις ποιος είναι.»

Η Μαργκώ έτρεξε. Κι όταν επέστρεψε, είπε: «Εσάς ζητάνε, Στρατηγέ.» Η όψη της ήταν λιγάκι τρομαγμένη, νόμιζε ο Μάριος.

«Ποιος είναι;»

«Δεν μου είπε. Η φωνή, όμως... είναι περίεργη.»

Περίεργη; «Περίεργη;»

Η Μαργκώ μόρφασε. «Περίεργη, Στρατηγέ.»

«Μείνε εδώ,» της είπε ο Μάριος και βάδισε βιαστικά μέσα στο μεγάλο σπίτι.

Μπήκε στο γραφείο του, έκλεισε την πόρτα, και σήκωσε τον διάυλο.

«Μάλιστα;»

Η φωνή που ήρθε από την άλλη μεριά ήταν, πράγματι, περίεργη. Απώκοσμη. Αλλά όχι άγνωστη για τον Μάριο. «*Καλημέρα, Στρατηγέ. Είμαι βέβαιος πως δεν σε ξύπνησα.*»

Ο Μάριος καθάρισε τον λαιμό του. «Φυσικά και όχι, Άρχοντά μου. Αλλά ακόμα κι αν με είχατε ξυπνήσ–»

«*Έχουμε ένα πρόβλημα, Στρατηγέ. Θυμάσαι τον Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος;*»

«Μου είχατε πει, Άρχοντά μου, ότι δεν... δεν υπάρχει πια Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος. Ότι ο Ελπιδοφόρος είναι πράκτ–»

«*Τα πράγματα άλλαξαν. Μας πρόδωσε.*»

«Ε...; Αα... Και...» Ήταν δυνατόν κάποιος να προδώσει και να είναι ακόμα ζωντανός;

«*Είναι άκρως επικίνδυνος, και δεν μπορώ να τον εντοπίσω.*»

Δεν μπορούσε να τον εντοπίσει; Αδύνατον! «Μα...»

«*Κάποια εχθρική δύναμη τον συντρέπει. Το βράδυ, εισέβαλε στο Παντοτινό Ανάκτορο. Σκότωσε πολλούς, με όπλα που είμαι βέβαιος ότι δεν θα αναγνωρίζεις, Στρατηγέ.*»

Ο Μάριος είχε αρχίσει να ανησυχεί. Αισθανόταν τα χέρια του να τρέμουν λιγάκι. Και δεν ήταν να έχει τέτοιες ανησυχίες τώρα, στην ηλικία του. Σκόπευε από δω και στο εξής να ζήσει ήρεμα. Είχε υπηρετήσει αρκετά τη Ρελκάμνια και τον Κρυφό Άρχοντα. «Υπάρχει... υπάρχει περίπτωση να έρθει...; Είναι, δηλαδή, δολοφόνος για κάποιον εχθρό μας;

Είναι με την Επανάσταση; Μπορεί να σκέφτεται να... σκοτώσει... διάφορα πρόσωπα;»

«Φοβάσαι για τη ζωή σου, Στρατηγέ;»

«Εγώ, Άρχοντά μου... είμαι στις υπηρεσίες σας, και, όπως ξέρετε... εε-ε... Θα κάνουμε...»

«Και πολύ καλά κάνεις και φοβάσαι. Σου είπα: είναι επικίνδυνος.»

«Μπορεί, δηλαδή, να έχουμε μια... εμ, παρόμοια κατάσταση με τη Σύγκλητο των Πολιταρχών;» Είχαν σκοτώσει τους περισσότερους Πολιτάρχες προκειμένου να ανατρέψουν την εξουσία τους και ν'αλλάξουν το καθεστώς. Προκειμένου να ξεκινήσουν τη Συμπαντική Παντοκρατορία.

«Τίποτα δεν αποκλείεται, Στρατηγέ.»

«Μα είναι μόνο ένας άνθρωπος!» φώναξε ο Μάριος, νιώθοντας ξαφνικά πολύ συγχυσμένος.

«Δεν με ακούς προσεχτικά, Στρατηγέ-»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου.»

«Τον συντρέχουν εχθρικές δυνάμεις, σου είπα.»

Ο Μάριος ξεροκατάπιε. «Και... τώρα...» Καθάρισε το λαιμό του. «Δηλαδή, θέλω να πω, πρέπει να τον βρούμε!»

«Μπαίνεις στο νόημα, Στρατηγέ. Βρες τον. Σκότώσέ τον. Το συντομότερο δυνατό.»

«Εγώ!; -Δηλαδή, μάλιστα, ασφαλώς, Άρχοντά μου. Θα κάνω το παν. Όμως, αν εσείς δεν... Θα βάλω, βεβαίως, το δίκτυό μας σε- Θα χρησιμοποιήσω το δίκτυό μας-»

«Ηρέμησε, Στρατηγέ. Θ'αρχίσω να νομίζω ότι έχω επιλέξει τον λάθος άνθρωπο για τη θέση σου.»

«Θα κάνω το παν για να βρεθεί, Άρχοντά μου!»

«Ωραία. Θυμάμαι πως, κάποτε, ήσουν πολύ ικανός στη δουλειά σου.»

«Σας ευχαριστώ, Άρχοντά μου.»

«Σου στέλνω βοήθεια, όμως. Και δεν πρέπει να είναι μακριά τώρα.»

«Τι είδους βοήθεια, Άρχοντά μου;»

Το κουδούνι της εισόδου του σπιτιού ακούστηκε να χτυπά. Ο Μάριος αναπήδησε, ξαφνιασμένος.

«Μάλλον η βοήθεια έφτασε, Στρατηγέ. Θα τα ξαναπούμε.» Η επικοινωνία τερματίστηκε, απότομα.

Ο Μάριος έτρεξε προς την είσοδο του σπιτιού, και, φτάνοντας εκεί, είδε τη Μαργκώ να πλησιάζει την πόρτα. «Μακριά!» της είπε, κάνοντάς της νόημα να παραμερίσει. Εκείνη υπάκουσε, δείχνοντας παραξενεμένη και φοβισμένη.

Ο Μάριος στάθηκε μπροστά στην πόρτα. Καθάρισε τον λαιμό του. Την άνοιξε.

Ένας άντρας στεκόταν στο κατώφλι του, γαλανόδερμος, με καστανά μαλλιά και μούσια. Ντυμένος με μαύρο δερμάτινο πανωφόρι, γκρίζο πουκάμισο, μαύρο παντελόνι. Τα μάτια του ήταν στενά και σκοτεινά, και δεν ατένιζαν τον Μάριο εχθρικά αλλά ούτε και φιλικά.

«Ο Στρατηγός Υψίκορμος, υποθέτω,» είπε.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Μάριος, σοβαρά, φτιάχνοντας ασυναίσθητα τα γυαλιά του.

Ο γαλανόδερμος άντρας ένευσε, κοιτάζοντας τη στολή του Στρατηγού. «Φαίνεται.» Και συστήθηκε: «Ονομάζομαι Σκοτ Θάμρω. Ένας... κοινός φίλος με έστειλε.» Ο Μάριος παρατήρησε ότι το βλέμμα του άντρα είχε πάει πάνω απ'τον ώμο του, στη Μαργκώ μάλλον.

Ο Μάριος στράφηκε λέγοντάς της: «Εξαφανίσου.»

Εκείνη έφυγε.

Ο Μάριος είπε στον Σκοτ να περάσει και, μετά, έκλεισε την πόρτα πίσω του. Τον ρώτησε: «Πώς έφτασες ως εδώ χωρίς να με ειδοποιήσουν πρώτα οι φρουροί μου;» Τώρα το είχε σκεφτεί. Κανονικά, οι σωματοφύλακές του θα έπρεπε να είχαν σταματήσει τον Σκοτ πολύ προτού φτάσει στην κεντρική είσοδο του σπιτιού.

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Στρατηγέ.»

Ο Μάριος συνοφρυώθηκε. «Κατάσκοπος;»

«Ειδικός εκτελεστής.» (Δολοφόνος, σκέφτηκε ο Μάριος.) «Και, συνήθως, δεν συναναστρέφομαι τόσο... ανοιχτά υψηλόβαθμους στρατιωτικούς. Αλλά αφού μ'έστειλαν εδώ....» Μόρφασε αδιάφορα.

Ο Μάριος τον οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού του, προς το γραφείο. «Γνωρίζεις τι συμβαίνει;»

«Πιο καλά από εσένα, μάλλον.»

Του Μάριου δεν του άρεσε το ύφος αυτού του τύπου. Μπορεί κι οι δύο να υπηρετούσαν τον Κρυφό Άρχοντα αλλά τούτος δεν ήταν λόγος να μη σέβεται καθόλου το αξίωμά του. «Δηλαδή; Τι ξέρεις;»

«Κυνηγάμε έναν προδότη, τον οποίο παλιότερα έχω γνωρίσει από κοντά. Επίσης, ήμουν στο Παντοτινό Ανάκτορο όταν έγινε η χτεσινοβραδινή επίθεση. Δεν έχω κοιμηθεί και πολύ, όπως βλέπεις.»

Ο Μάριος δεν είχε διακρίνει κανένα σημάδι αϋπνίας στο πρόσωπο του δολοφόνου. Καθώς όμως ο Σκοτ μιλούσε, συνειδητοποίησε κάτι που πριν, όταν συζητούσε με τον Κρυφό Άρχοντα, του είχε, κάπως, ξεφύγει. Ή, μάλλον, δεν το είχε αξιολογήσει όσο θα έπρεπε. *Επίθεση στο Παντοτινό Ανάκτορο; Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει για επίθεση στο Παντοτινό Ανάκτορο...*

2.

Μετά την εισβολή στο Παντοτινό Ανάκτορο, ο Ελπιδοφόρος είχε επιστρέψει, μέσω του Φαντασκειάσματος, στο διαμέρισμα του Κλαρκ, βρίσκοντάς το άδειο. Ο μάγος δεν ήταν εδώ. Ούτε η Φενίλδα. Ο Ελπιδοφόρος ήταν μόνος του, μαζί με τον Άερ'θλαρ και την Άϊνιρ.

«Είμαι πεθαμένος,» τους είπε. «Πηγαίνω για ύπνο. Εσείς δεν κοιμάστε, ή κάνω λάθος;»

«Δεν μας χρειάζεται ύπνος,» αποκρίθηκε ο Άερ'θλαρ.

«Τέλος πάντων, καληνύχτα. Υποθέτω θα φρουρείτε αυτό το μέρος όσο εγώ, που μου χρειάζεται ύπνος, θα κοιμάμαι.»

Πήγε στο δωμάτιο που του είχε παραχωρήσει ο Κλαρκ, έκανε ένα ντους, και μετά ξάπλωσε στο κρεβάτι. Για λίγο, αναρωτιόταν τρία πράγματα: πότε θα επέστρεφε ο Κλαρκ (σκόπευε ν'αργήσει;)· τι γινόταν η Φενίλδα (ήλπιζε να είναι καλά, και να κατάφερνε να ξεφορτωθεί επιτέλους τον πονοκέφαλό της)· και πόσο μπορεί να είχε εξοργιστεί ο Ελκράσ'ναρχ απ'όλα όσα είχαν συμβεί απόψε στο Παντοτινό Ανάκτορο. Το τελευταίο τού προκαλούσε απερίγραπτη ευφορία. Συγχρόνως, όμως, ήλπιζε να μη γινόταν καμία στραβή και ο Ελκράσ'ναρχ να κατόρθωνε να εντοπίσει τη συσκευή που είχε κρύψει· γιατί, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Κλαρκ, ήταν πολύ σημαντική.

Μετά, ο Ελπιδοφόρος κοιμήθηκε.

Το πρωί, σηκώθηκε, πήγε στην κουζίνα του διαμερίσματος, έφτιαξε πρωινό, και το έφερε στο σαλόνι, καθίζοντας στο τραπέζι για να φάει. Οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού ακόμα εδώ ήταν, αιωρούμενοι μερικά εκατοστά πάνω απ'το έδαφος.

«Τίποτα συνταρακτικό μέσα στη νύχτα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Τίποτα,» απάντησε ο Άερ'θλαρ.

Ο Ελπιδοφόρος έφαγε μερικές μπουκιές από το πρωινό του, κι ύστερα έκανε το χειρότερο πράγμα που μπορείς να κάνεις στη Ρελκάμνια (μετά απ'το να υπηρετείς τον Ελκράσ'ναρχ): έπιασε το τηλεχειριστήριο και άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη αντίκρυ του. Γύρισε μερικά κανάλια βλέποντας ότι είχαν τις συνηθισμένες χαζομάρες: διαφημίσεις, ειδήσεις, διαφημίσεις, πρωινές εκπομπές με τραγουδίστριες, διαφημίσεις, πρωινές εκπομπές με «ειδικούς» που σου έλεγαν από το τι να τρως μέχρι με τι χαρτί να σκουπίζεσαι στην τουαλέτα, διαφημίσεις, μια ταινία με κάτι φανταστικά ζώα από τη Φηνάρκια, διαφημίσεις, ειδήσεις, διαφημίσεις, μια αρένα όπου νάνοι δέρνονταν φορώντας πελώρια γάντια και κράνη με κέρατα, διαφημίσεις, ειδήσεις, διαφημίσεις...

Κανένας δεν έλεγε τίποτα για τη χτεσινοβραδινή εισβολή στο Παντοτινό Ανάκτορο, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος. Αναμενόμενο. Δεν ήθελαν, φυσικά, να ανησυχήσουν τους πολίτες, ή να δώσουν την εντύπωση ότι η Επανάσταση μπορεί να είχε τόσο μεγάλη δύναμη.

Ο Ελπιδοφόρος τελείωσε το πρωινό του παρακολουθώντας νάνους να δέρνονται φορώντας πελώρια γάντια και κράνη με κέρατα. Μετά, ρώτησε τους Πειθαρχικούς του Κενού: «Ο Κλαρκ ξέρετε αν έχει πρόσβαση στο Παντοκρατορικό Δίκτυο;»

«Πρέπει να έχει,» είπε ο Άερ'θλαρ.

Στο Παντοκρατορικό Δίκτυο, κανονικά, είχαν πρόσβαση μόνο οι άνθρωποι που υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα, όχι ο καθένας. Αλλά ο Κλαρκ, βέβαια, δεν ήταν ο καθένας· και είχε και πιο περίεργες προσβάσεις. Επιπλέον, ο Ελπιδοφόρος ήξερε ότι ακόμα και το Παντοκρατορικό Δίκτυο, παρότι υποτίθεται πως είχε μια αφάνταστη συλλογή από πληροφορίες για τη Ρελκάμνια και συνεχώς ανανεωνόταν, δεν ήταν τίποτα το πραγματικά σοβαρό. Οι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ γνώριζαν πράγματα που ούτε η σκιά τους δεν υπήρχε στο Παντοκρατορικό Δίκτυο.

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε μια κονσόλα στον τοίχο και πληκτρολόγησε. Στην οθόνη παρουσιάστηκαν δεδομένα. Κοιτάζοντάς τα δεν άργησε να βρει ένα κουτάκι που έγραφε ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ Π.Δ. Επέλεξε αυτό το κουτάκι και το σύστημά του συνδέθηκε με το Παντοκρατορικό Δίκτυο. Στην επάνω αριστερή γωνία της οθόνης παρουσίαζε τον βαθμό προστασίας του συστήματος. Τώρα ήταν στο 100%, και δίπλα έγραφε ΚΑΜΙΑ ΠΡΟ-

ΣΠΑΘΕΙΑ ΕΙΣΒΟΛΗΣ. Ο Ελπιδοφόρος έψαξε, με κάθε δυνατή επιφύλαξη (παρότι ήταν βέβαιος ότι το σύστημα του Κλαρκ ήταν άριστα προστατευμένο), για τη χτεσινοβραδινή επίθεση στο Παντοτινό Ανάκτορο.

Δεν βρήκε τίποτα. Δεν υπήρχε η παραμικρή αναφορά.

Οι Υπερασπιστές, λοιπόν, ήθελαν αυτά τα νέα να εξαπλωθούν όσο το δυνατόν λιγότερο, ακόμα και ανάμεσα στους ανθρώπους που υπηρετούσαν άμεσα την Παντοκράτειρα.

Ενδιαφέρον.

Φοβούνται.

3.

Η Ρία-Μία ήταν αναστατωμένη. Δεν κοιμήθηκε καλά εκείνο το βράδυ, και σηκώθηκε πριν από την αυγή. Τα ερωτηματικά σχετικά με την εξαφάνιση της Φενίλδα, την αλλόκοτη εμφάνιση του Στίβεν Νέλκος, και το ακέφαλο πτώμα του νεκρού αξιωματικού στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό της. Και ήταν βέβαιη πως οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας κάτι γνώριζαν – κάτι που δεν ήθελαν να αποκαλύψουν. Όταν η έρευνα του Ανακτόρου είχε τελειώσει και ο εχθρός δεν είχε βρεθεί, ο Υπερασπιστής είχε πει στη Ρία-Μία και στους άλλους: «Δεν θα αναφέρετε τίποτα για τούτο το περιστατικό. Θα κρατήσετε το στόμα σας κλειστό, αλλιώς θα γνωρίσετε την οργή της Παντοκράτειρας όταν εκείνη επιστρέψει.» Κανένας δεν είχε φέρει αντίρρηση, φυσικά, ούτε είχε αμφισβητήσει τα λόγια του Υπερασπιστή. Οι Υπερασπιστές ήταν πάντα τόσο κοντά στην Παντοκράτειρα που η θέλησή της έμοιαζε νάναι και δική τους... και αντιστρόφως ίσως, υποψιαζόταν η Ρία-Μία – πράγμα λιγάκι τρομαχτικό.

Προκειμένου να ηρεμήσει, φόρεσε τα ιερατικά άμφιά της και βάδισε ως το προσωπικό της τέμενος, όπου γονάτισε μπροστά στο άγαλμα του Κρόνου και προσευχήθηκε για ώρα, ζητώντας την Υπερχρόνια Καθοδήγησή Του.

Όπως γινόταν συνήθως όταν η Ρία προσευχόταν, αισθάνθηκε τον χρόνο να σταματά.

«Παντόχρονη; Με συγχωρείτε...» Η φωνή διέλυσε τη χρονική στάση.

Η Ρία άνοιξε τα μάτια και, χωρίς να στραφεί ή να σηκωθεί από τη γονατιστή της θέση, ρώτησε τη μαθητευόμενη ιέρεια που υπηρετούσε στην οικία της: «Τι είναι, Μαγδαληνή;»

«Η Τελετή της Πρώτης Ώρας είναι σε είκοσι-πέντε λεπτά, Παντόχρο-νη.»

Η Ρία-Μία δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι προσευχόταν τόση ώρα. Σηκώθηκε όρθια. Στράφηκε να κοιτάξει την κοπέλα. «Σ'ευχαριστώ, Μαγδαληνή. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η μαθητευόμενη ιέρεια υποκλίθηκε και έφυγε.

Η Ρία-Μία πήγε στο υπνοδωμάτιό της, έστρωσε τα ιερατικά της άμφια επάνω στο ευτραφές σώμα της, χτένισε τα μακριά, καστανά, σγουρά μαλλιά της, φόρεσε ένα ζευγάρι μαλακά παπούτσια, πέρασε στο λαιμό της το περιλαίμιο που φανέρωνε το αξίωμα της Αρχιέρειας του Κρόνου, και έφυγε, κατεβαίνοντας στο γκαράζ της οικίας της. Ο οδηγός και οι σωματοφύλακές της την περίμεναν. Μπήκε στο όχημά της και, μετά από κανένα τέταρτο μέσα στους δρόμους και στις γέφυρες της Ρελκάμνια, έφτασε στην πελώρια πυραμίδα του Ύψιστου Ναού του Κρόνου.

Αν οι αποστάτες είχαν εισβάλει τόσο εύκολα στο Παντοτινό Ανάκτορο, αναρωτιόταν, τι θα τους εμπόδιζε να εισβάλουν κι εδώ; Τι θα τους εμπόδιζε να τη δολοφονήσουν αν ήθελαν; Η Ρία όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν κάπως φοβισμένη· αλλά προσπάθησε να διώξει τον φόβο της. Ο Κρόνος θα την προστάτευε. Και οι φρουροί της, επίσης.

Η Τελετή της Πρώτης Ώρας έγινε σαν τίποτα να μην είχε συμβεί μέσα στη νύχτα.

4.

Ο Ελπιδοφόρος δεν είχε καμία άλλη οδηγία για το πού έπρεπε να πάει και τι έπρεπε να κάνει. Επομένως, περίμενε. Προσπάθησε μερικές φορές να πιάσει κουβέντα με τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού, αλλά οι προσπάθειές του ήταν ανεπιτυχείς. Ειδικά η Άϊνιρ ήταν απλησίαστη. Ο Άερ'θλαρ ήταν λιγάκι πιο συζητήσιμος, όμως κι αυτός έμοιαζε να δυσκολεύεται να μιλήσει με τον Ελπιδοφόρο. Εξαιτίας διαφορετικού είδους αντίληψης, μάλλον.

Ο Ελπιδοφόρος, σε κάποια στιγμή αφόρητης βαρεμάρας, επιχείρησε να βαδίζει σ'όλο το διαμέρισμα του Κλαρκ, και το βρήκε αδύνατο, σαν να ήταν λαβυρινθώδες χωρίς να είναι. Μια εξωφρενική αντίφαση.

«Τι έχει κάνει ο μάγος σ'αυτά τα δωμάτια;» ρώτησε τους Πειθαρχικούς του Κενού, όταν βαρέθηκε να επιστρέφει στους ίδιους και στους ίδιους χώρους με τρόπο που τον έκανε να νομίζει ότι είχε αρχίσει να χάνει την επαφή με την αντικειμενική πραγματικότητα.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Άερ'θλαρ.

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε στον καναπέ. «Είναι κάπως...» Μόρφασε. «Σε μπερδεύουν έτσι όπως είναι. Σίγουρα, έχει υφάνει κάποια μαγγανεία. Εσάς δεν σας μπερδεύουν;»

«Όχι.»

Δε με εκπλήσσει.

Παρ'όλ'αυτά, είχε κατορθώσει να ανακαλύψει κάποια δωμάτια που πριν δεν γνώριζε για την ύπαρξή τους: έναν χώρο με μεταλλικά αγάλματα, και γρανάζια στοιβαγμένο το ένα πάνω στο άλλο· ένα καθιστικό με μια τεράστια οθόνη στο ταβάνι, και καλώδια παντού γύρω· μια στενή βιβλιοθήκη γεμάτη παλιά βιβλία με αστικούς μύθους· ένα μπαλκόνι πλημμυρισμένο από φυτά, στο οποίο ο Ελπιδοφόρος προτίμησε να μη βγει για λόγους ασφαλείας.

Τελικά, ο Κλαρκ επέστρεψε. Ο Ελπιδοφόρος τον βρήκε ξαφνικά μπροστά του, καθισμένο σε μια πολυθρόνα, μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στο χέρι.

«Πού είναι η Φενίλδα, μάγε;»

«Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Κλαρκ, υπομειδώντας μέσα απ'τα μαύρα μούσια του.

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε στον καναπέ. «Δεν ήρθε μαζί σου η Φενίλδα;»

«Έμεινε με τον Δαίδαλο.»

«Γιατί;»

«Για τον λόγο που φαντάζεσαι.»

«Μπορεί να τη θεραπεύσει;»

«Έτσι λέει. Και, μάλλον, έτσι είναι.» Ο Κλαρκ ήπιε, ήρεμα, μια γουλιά από το κρασί του. «Πώς πήγαν τα πράγματα στο Ανάκτορο;»

«Καλά,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Όπως τα είχαμε σχεδιάσει.» Και του ανέφερε μερικές ακόμα λεπτομέρειες.

«Ο Ελκράσ'ναρχ θα έχει τρελαθεί,» είπε ο Κλαρκ ικανοποιημένα. «Είσαι σίγουρος ότι σε αναγνώρισε εκείνος ο αξιωματικός;»

«Ο Μάξιμος; Ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία. Και μη ρωτήσεις γιατί δεν τον σκότωσα.»

«Δε με απασχολεί ο θάνατός του. Ο Ελκράσ'ναρχ, έτσι κι αλλιώς, θα καταλάβαινε αργά ή γρήγορα ότι είσαι εναντίον του. Η συσκευή μας εύχομαι μόνο να είναι σε αρκετά ασφαλή θέση.»

«Λογικά, πρέπει να είναι. Σε τι ακριβώς θα χρειαστεί, όμως;»

«Ο Ελκράσ'ναρχ,» είπε ο Κλαρκ, «μπορεί και υφίσταται στο σύμπαν μας εξαιτίας της Παντοκράτειρας. Αυτή η συσκευή, ελπίζουμε, θα μας βοηθήσει να φτάσουμε στην Παντοκράτειρα.»

«Για να τη σκοτώσετε;»

«Αυτό,» είπε ο Κλαρκ, «δεν είναι τόσο εύκολο.»

«Τότε;»

«Η Ναλτάφιρ έχει ένα σχέδιο για να... διαβάλουμε τον Ελκράσ'ναρχ, ας πούμε.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω. Κι επιπλέον, η Ναλτάφιρ δεν είναι εδώ, στη Ρελκάμνια, σωστά;»

«Θα έρθει,» τον διαβεβαίωσε ο Κλαρκ. «Σύντομα.»

5.

Το μεγάλο αεροπλάνο βγήκε απ'τον Αιθέρα και πέταξε στον ουρανό της Ρελκάμνια. Από κάτω του απλωνόταν η Ατέρμονη Πολιτεία: ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα, γέφυρες, δρόμοι, σιδηροδρομικές γραμμές. Στον ουρανό, ο ήλιος όδευε προς τη δύση, και η Ουλή έβγαζε καπνούς και κόκκινες ανταύγειες.

Η Αγαρίστη, στο εσωτερικό του μεγάλου αεροσκάφους, δεν αισθανόταν εντυπωσιασμένη από το θέαμα. Ήταν βαρετό γι'αυτήν. Το είχε δει και το είχε ξαναδεί. Χασμουρήθηκε.

Κρίμα που είχε φύγει τόσο γρήγορα απ'τη Σάρντλι. Ήθελε να μείνει κι άλλο με τον Ορείχαλκο. Μπορούσε, μάλιστα, και να τον βοηθήσει να λύσει το πρόβλημά του με τα ορυχεία, ίσως. Αλλά όταν είσαι η Παντοκράτειρα έχεις όλο υποχρεώσεις...

«Πώς σου φάνηκε η Σάρντλι, Τζένιφερ;» ρώτησε η Αγαρίστη, παίρνοντας το βλέμμα της από το παράθυρο πλάι της και στρέφοντάς το στη Μαύρη Δράκαινα, η οποία ήταν μισοξαπλωμένη στον σοφά, ντυ-

μένη με τη μελανή στολή της και βαστώντας ένα ποτήρι σαμπάνια στο δεξί χέρι.

«Έχω ξαναπάει, Μεγαλειοτάτη. Παλιότερα.»

«Είναι παράξενη διάσταση, δεν είναι;»

«Είναι.»

«Τον Ορείχαλκο, όμως, δεν τον ήξερες. Πώς σου φάνηκε ο Ορείχαλκος;»

«Η επιλογή σας να τον παντρευτείτε ήταν πολύ καλή, Μεγαλειοτάτη.» είπε η Τζένιφερ, και ήπιε μια γουλιά σαμπάνια.

«Γιατί το νομίζεις αυτό;»

«Είναι όμορφος, και φέρεται ωραία.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Αγαρίστη. «Πράγματι...» Κι έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο παράθυρο, καθώς το αεροπλάνο είχε αρχίσει να χάνει ύψος. Πλησίαζε το Παντοτινό Ανάκτορο.

Έφτασε από πάνω του και κατέβηκε, κάθετα. Προσγειώθηκε σε μια οροφή ειδικά διαμορφωμένη γι'αυτό τον σκοπό.

Ο φτερωτός βοηθός της Παντοκράτειρας τη ζύγωσε. Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος επάνω του κουδούνιζε. Η Αγαρίστη είπε μια λέξη προσταγής και το ημιμηχανικό πλάσμα προσγειώθηκε στα γόνατά της. Εκείνη πάτησε ένα κουμπί στη ράχη του, ανοίγοντας τον δίαυλο.

«Μεγαλειοτάτη;» Η φωνή της Βάρμης.

«Τι είναι, Βάρμη;»

«Φτάσαμε.»

«Το βλέπω. Γι'αυτό με κάλεσες;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως να κοιμόσασταν, ή... οτιδήποτε.»

«Μην ακούω ανοησίες...» είπε η Αγαρίστη βαριεστημένα, και έκλεισε τον δίαυλο. Το φτερωτό πλάσμα έφυγε, πετώντας, από τα γόνατά της.

«Αυτή η Βάρμη είναι ανόητη μερικές φορές, δεν είναι;» ρώτησε η Παντοκράτειρα τη Τζένιφερ.

«Προσπαθεί να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«Το λες επειδή πραγματικά το πιστεύεις;» Η Αγαρίστη σηκώθηκε. «Σαν φίλη μου;»

«Ασφαλώς.»

Η Παντοκράτειρα πήρε ένα παλτό με γούνα από μια κρεμάστρα, το φόρεσε, και εκείνη κι η Τζένιφερ βγήκαν από το δωμάτιο, ακολουθού-

μενες από τους δύο Υπερασπιστές. Προτού φτάσουν στην έξοδο του αεροσκάφους, συνάντησαν τη Βάρμη ντυμένη με τη στρατιωτική στολή της. Μαζί της ήταν μερικοί ειδικοί στρατιώτες της φρουράς της Παντοκράτειρας.

«Ελπίζω να μην ξέχασες τίποτα ρούχα μες στο σκάφος...» είπε η Αγαρίστη στη Βάρμη.

Εκείνη κοκκίνισε. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Τα έχω όλα.»

Η Αγαρίστη γέλασε και βάδισε προς την έξοδο. Οι στρατιώτες είχαν ήδη ανοίξει την πόρτα, και η Παντοκράτειρα κι η συνοδία της βγήκαν στην οροφή όπου είχε προσγειωθεί το μεγάλο αεροπλάνο. Μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα, που τους χωρούσε άνετα όλους, και κατέβηκαν μερικά πατώματα. Μετά, η Αγαρίστη, συνοδευόμενη τώρα μόνο από τους δύο Υπερασπιστές, πήγε στα διαμερίσματά της, τα οποία ήταν τόσο μεγάλα όσο ορισμένα ξενοδοχεία.

Μπαίνοντας, έβγαλε το παλτό της και το άφησε να πέσει στο πάτωμα καθώς βάδιζε περνώντας από το ένα δωμάτιο στο άλλο. Οι δύο Υπερασπιστές που είχαν μείνει εδώ, στη Ρελκάμνια, όσο εκείνη ήταν στη Σάρντλι βρέθηκαν εμπρός της.

«*Αρχόντισσά μας,*» είπε ο ένας, με την απόκοσμη φωνή του, «*πρέπει να σου μιλήσουμε για κάτι.*»

«Όχι τώρα.» Η Αγαρίστη πέρασε ανάμεσά τους. «Είμαι κουρασμένη από το ταξίδι.»

Οι Υπερασπιστές – και οι τέσσερις – την ακολούθησαν. «*Είναι πολύ σημαντικό.*»

Η Αγαρίστη, βαδίζοντας, έβγαλε τα παπούτσια της και τα πέταξε προς τυχαία κατεύθυνση. (Χωρίς εκείνη να τα δει, το ένα κατέληξε πάνω σ'ένα τραπεζάκι, το άλλο μέσα σ'ένα καλάθι από ακριβό ξύλο.) «Αφήστε το γι'αργότερα! Δε βλέπετε ότι παραπατάω;»

«*Αρχόντισσά μας, πρέπει να μιλήσουμε τώρα. Τα γεγονότα δεν περιμένουν κανέναν. Κι έχουμε ήδη αρχίσει να παίρνουμε μέτρα...*» Καθώς μιλούσαν πίσω της, η Παντοκράτειρα δεν ήταν βέβαιη ότι όλα αυτά τα είχε πει ένας Υπερασπιστής. Μπορεί να τα είχαν πει δύο, ή ακόμα και τρεις – μία πρόταση ο καθένας. Αλλά, σε τελική ανάλυση, όπως ήξερε, δεν είχε σημασία.

Η Αγαρίστη γέλασε καθώς έβγαζε το φόρεμά της πάνω απ'το κεφάλι της, πηγαίνοντας προς ένα δωμάτιο με πισίνα. «Είστε μελοδραματικοί!

Μου έχετε κινήσει την περιέργεια.» Μπήκε στο δωμάτιο. Δοκίμασε το νερό με το χέρι της. Ήταν χλιαρό, όπως έπρεπε.

«Η φίλη σου, Αρχόντισσά μας, η Φενίλδα'σαρ, εξαφανίστηκε.»

Η Αγαρίστη έβγαλε τα εσώρουχά της και βούτηξε στην πισίνα. Για λίγο έμεινε κάτω απ'το νερό. Μετά έβγαλε το κεφάλι της επάνω, φτύνοντας έναν πίδακα. «Η Φενίλδα; Και πού πήγε;»

«Δεν ξέρουμε, Αρχόντισσά μας. Είπαμε: εξαφανίστηκε.»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Ανοησίες! Πόσο καιρό λείπει;»

«Ήταν σε ένα μπαρ μαζί με τη φίλη σου την Καλλιστώ. Κάποιος την κάλεσε μέσω επικοινωνιακού διαύλου. Η Φενίλδα'σαρ πήγε, μίλησε, και έφυγε από το μπαρ.»

«Και μετά;»

«Εξαφανίστηκε. Κανένας δεν την έχει δει έκτοτε. Και ψάξαμε γι'αυτήν, Αρχόντισσά μας...»

Οι Υπερασπιστές της της φαίνονταν ανήσυχοι. Ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο; Οι Υπερασπιστές της να είναι ανήσυχοι; Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε.

«Συνέβη, όμως, και κάτι άλλο, Αρχόντισσά μας, πολύ πιο σημαντικό. Μια νύχτα, ο Στίβεν Νέλκος, ο φονιάς της φίλης σου της Αγγελικής Έμφωτης, επέστρεψε-»

«ΤΙ!» Η φωνή της Παντοκράτειρας αντήχησε μέσα στο δωμάτιο. Τα χέρια της πιάστηκαν στην άκρη της πισίνας, για να τη σηκώσουν και το ένα της γόνατο να πατήσει στο ξύλινο πάτωμα. Το νερό κυλούσε επάνω στο τώρα λευκό-ροζ δέρμα της σχηματίζοντας δεκάδες ρυάκια.

«Δυστυχώς, δεν ήταν μόνος. Είχε βοήθεια. Από εχθρικές δυνάμεις.»

«Τι εχθρικές δυνάμεις; Αποστάτες;» Η Αγαρίστη σηκώθηκε όρθια, βαδίζοντας προς τα εκεί όπου κρεμόταν μια ρόμπα.

«Πιθανώς, Αρχόντισσά μας. Εισέβαλε στο Παντοτινό Ανάκτορο και σκότωσε πολλούς.»

Η Παντοκράτειρα πήρε τη ρόμπα και την τύλιξε γύρω της. «Τον συλλάβατε;»

«Μας ξέφυγε, δυστυχώς. Η βοήθεια που είχε ήταν... αξιοσημείωτη. Οι σύμμαχοί του διέθεταν δυνάμεις που μοιάζουν με τις δικές μας.»

«Τι εννοείς;» γρύλισε η Παντοκράτειρα.

«Βρέθηκαν πτώματα με κομμάτια τελείως εξαϋλωμένα,» είπε ένας Υπερασπιστής· κι ένας άλλος ύψωσε το χέρι του κι αυτό μετατράπηκε

σε λόγχη από μαύρη-αργυρή-πορφυρή φωτιά, η οποία τινάχτηκε σαν μαστίγιο και χτυπώντας ένα σκαμνί το εξαϋλώσε.

«Ποιος είναι αυτός ο εχθρός;» ρώτησε η Παντοκράτειρα, ταραγμένη.

«Δεν είμαστε βέβαιοι ακόμα, Αρχόντισσά μας,» είπε ένας Υπερασπιστής.

«Αλλά το ερευνούν όλοι σου οι πράκτορες,» είπε ένας άλλος.

«Και οι πολεμιστές σου βρίσκονται σε συνεχή επιφυλακή,» πρόσθεσε ένας τρίτος.

«Εμείς, φυσικά, πάντοτε είμαστε στο πλευρό σου,» δήλωσε ο τελευταίος.

6.

«Άφησες τη Φενίλδα να εξαφανιστεί!» φώναξε η Αγαρίστη στην Καλλιστώ, εξοργισμένη. Το δέρμα της ήταν κατάμαυρο, τα μαλλιά της πορφυρά, και φορούσε έναν πράσινο χιτώνα όλο πτυχώσεις, με χρυσό σιρίτι στα μανίκια, στους ώμους, και στον ποδόγυρο.

Η Καλλιστώ έκανε ένα βήμα πίσω. «Δεν την άφησα. Μόνη της πήγε κι εξαφανίστηκε!»

«Δεν κατάλαβες ότι κάτι το περίεργο συνέβαινε όταν την κάλεσαν στον δίαυλο του μπαρ;»

«Πού... πού να το υποψιαστώ;»

«Είσαι χαζή!» φώναξε η Παντοκράτειρα. Κι αναστέναξε, χτυπώντας τα χέρια της στους μηρούς της. Κάθισε σε μια βαθιά πολυθρόνα, φανερά συγχυσμένη, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Γι' αυτό λένε ότι πρέπει να προσέχεις τις φίλες σου...»

«Μα, Αγαρίστη, εγώ... Δεν- Πώς να ξέρω τι είχε στο μυαλό της η Φενίλδα; Δεν μου είχε πει τίποτα που να... να με προίδεάσει κάπως.»

Η Παντοκράτειρα την κάρφωσε μ'ένα φαρμακερό βλέμμα, και η Καλλιστώ ξανάκανε ένα βήμα πίσω. «Εξαφανίσου. Από. Μπροστά μου.»

Η Καλλιστώ δεν χρειαζόταν άλλη προτροπή.

Η Αγαρίστη αναστέναξε ξανά, σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος. «Μερικές μέρες λείπω από τη Ρελκάμνια και δες τι συμβαίνει, γαμώ το κεφάλι του Σκοτοδαίμονος!»

Το φτερωτό ημιμηχανικό πλάσμα την πλησίασε ενώ ο δίαυλος επάνω του κουδούνιζε.

«Τι θες κι εσύ, τώρα;» Η Αγαρίστη τού έκανε νόημα να έρθει κοντά, κι όταν ήταν επάνω της πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τον διάυλο.

«Μεγαλειοτάτη,» ακούστηκε μια αντρική φωνή (κάποιος φρουρός της), «η Αρχιερέια του Κρόνου, Ρία-Μία, είναι εδώ και ζητά να σας δει.»

«Ας περάσει.»

Η Ρία-Μία σύντομα ήταν στο δωμάτιο όπου καθόταν η Παντοκράτειρα. «Καλωσόρισες, Αγαρίστη,» είπε. Και βλέποντας την έκφρασή της: «Υποθέτω έμαθες τι έχει συμβεί...»

«Είναι απαράδεκτα όλα όσα έχουν συμβεί, Ρία! Η Φενίλδα εξαφανίστηκε, μου λένε. Ο Στίβεν Νέλκος επέστρεψε, ο φονιάς! Και έχει βοήθεια από αποστάτες και δαίμονες!»

Η Ρία, αφού έβγαλε την κάπα της και την κρέμασε στην κρεμάστρα, κάθισε στον καναπέ. «Ήμουν εδώ, στο Παντοτινό Ανάκτορο, όταν το περιστατικό συνέβη, Αγαρίστη. Το ξέρεις;»

«Όχι.»

«Είδα τους νεκρούς. Ένας αξιωματικός είχε αποκεφαλιστεί, και το τραύμα είχε καυτηριαστεί· και το κεφάλι δεν ήταν πουθενά τριγύρω–»

«Το ξέρω.»

«Βρισκόταν μαζί με τον Μάξιμο σε μια αίθουσα ψυχαγωγίας. Και ο Μάξιμος ήταν που είδε τον Στίβεν πρώτος. Αυτός τον αναγνώρισε–»

«Ποιος είναι ο Μάξιμος;»

«Ένας λοχαγός του στρατού σου.»

«Τέλος πάντων. Για λέγε.»

«Ο Μάξιμος είδε τον Στίβεν ν'ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει. Αμέσως τον αναγνώρισε και σηκώθηκε όρθιος. Και ο Στίβεν ύψωσε το πιστόλι του και τον πυροβόλησε. Με ενεργειακή ριπή, όχι με σφαίρες. Τον έριξε αναίσθητο. Γι'αυτό ο Μάξιμος δεν είδε πώς ακριβώς πέθανε ο άλλος αξιωματικός – τι ακριβώς του κατέστρεψε το κεφάλι.»

«Μα τους θεούς!» είπε η Αγαρίστη. «Αυτός ο Στίβεν πρέπει να ήταν με τους αποστάτες από την αρχή. Από τότε που σκότωσε την Αγγελική. Ίσως να τον πληρώνει αυτός ο καταραμένος προδότης, ο Ανδρόνικος! Τι ελεεινοί εγκληματίες περιφέρονται στη διάστασή μου, Ρία!»

«Είναι πραγματικά τρομερό, Αγαρίστη...»

«Αναρωτιέμαι,» είπε η Παντοκράτειρα, ανάβοντας τσιγάρο, «ο Ρίμναλ δεν τα ξέρει όλα αυτά; Και δεν έμαθε ότι γύρισα;» Σηκώθηκε από-

τομα από την πολυθρόνα της και βάδισε ως μια γωνία του δωματίου όπου ήταν μια κονσόλα και μια οθόνη. Πάτησε μερικά πλήκτρα, καλώντας τον Ρίμναλ'μορ, έναν από τους συζύγους της.

Το πρόσωπό του δεν άργησε να παρουσιαστεί στην οθόνη: χρυσό-δερμο, με μαύρα σγουρά μαλλιά, αξύριστα μούσια, και ελλειψοειδή γυαλιά.

«Αγάπη μου,» είπε, «επέστρεψες...»

«Δεν είχες υπολογίσει τις ώρες;» Ο Ρίμναλ ήταν ο καλύτερος Τεχνομαθής μάγος που γνώριζε· θα μπορούσε να το κάνει αν ήθελε. Αν δεν ήταν πάντα τελειώς χαμένος στον κόσμο του.

«Θα τις είχα υπολογίσει, αν γνώριζα πόσο θα έμενες στη Σάρντλι. Όμως δεν μου είπες πόσο θα λείψεις, την τελευταία φορά που σε είδα.»

«Η Παντοκράτειρα πρέπει να δίνει λογαριασμό πόσο θα μείνει σε μια από τις διαστάσεις της; Δεν το νομίζω!»

«Τότε, πώς να υπολογίσω;»

«Θα μπορούσες να μετράς τις ώρες ούτως ή άλλως. Ή να παρακολουθείς ποιος έρχεται και ποιος φεύγει από Αιθέρα.»

«Δεν είναι εύκολο αυτό· και, όπως ξέρεις, είμαι πολυάσχολος άνθρωπος. Χαίρομαι, όμως, που επέστρεψες.»

«Έμαθες τι έγινε στο Παντοτινό Ανάκτορο; Έμαθες για την εμφάνιση του Στίβεν Νέλκος; Για την εξαφάνιση της Φενίλδα;»

«Για την εισβολή στο Ανάκτορο έμαθα. Με ενημέρωσαν οι Υπερασπιστές σου. Ζήτησαν τη βοήθειά μου. Μέχρι στιγμής, όμως, δεν έχω καταφέρει να βρω τίποτα. Η Φενίλδα ποια είναι;»

«Μια φίλη μου! Μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών. Φενίλδα'σαρ. Γαλανόδερμη, μαύρα μαλλιά μακριά ως τη μέση. Μεγάλα στρογγυλά γυαλιά. Πολύ όμορφη – μπορεί ακόμα πιο όμορφη κι από εμένα. Την έχεις δει κάμποσες φορές, είμαι *σίγουρη*.»

«Χμ, ναι, νομίζω πως τη θυμάμαι, τώρα που το λες... Είναι, όντως, πιο όμορφη από εσένα, αγάπη μου—»

«Τι;»

«Δε μου είπε κανένας ότι χάθηκε, πάντως.»

Κάποιες φορές είναι σα να μου ζητά να τον αποκεφαλίσω! σκέφτηκε η Αγαρίστη. *Γιατί τον παντρεύτηκα κι αυτόν; Α, ναι... ήταν ο καλύτερος Τεχνομαθής μάγος που ήξερε. «Δες αν μπορείς να τη βρεις, εντάξει;»*

«Θα το κοιτάξω,» υποσχέθηκε ο Ρίμναλ.

«Ωραία.» Η Αγαρίστη τού έστειλε ένα φιλί μέσα απ'την οθόνη. «Θα έρθεις εδώ, τώρα;» ρώτησε.

«Γιατί;»

«Επειδή – προφανώς – σου έλειψα τόσες μέρες που λείπω!»

«Αν θέλεις έρχομαι.»

«Να έρθεις.» Η Αγαρίστη τερμάτισε την επικοινωνία τους κι επέστρεψε στην πολυθρόνα της. Καθώς μιλούσε δεν κάπνιζε το τσιγάρο της, και είχε καεί το μισό από μόνο του.

Η Παντοκράτειρα τίναξε στάχτη στο πάτωμα και πήρε μια τζούρα. «Γιατί παντρεύτηκα τον Ρίμναλ, Ρία;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω, Αγαρίστη· εσύ πες μου. Δεν είναι και τόσο αντιπαθητικός, βέβαια... Έχει μια δική του, προσωπική γοητεία, έτσι ατημέλητος και αφηρημένος όπως είναι, ώρες-ώρες.»

«Λες ε;»

«Ναι.»

«Θα τον παντρευόσουν εσύ;»

«Η Αρχιέρεια του Κρόνου δεν παντρεύεται. Είναι νύφη του Κυρίου της.»

«Σωστά, το ξέχασα. Αν παντρευόταν, όμως, θα τον παντρευόσουν;»

«Δεν είμαι σίγουρη.»

Η Αγαρίστη έριξε το τσιγάρο της στο χαλί και το πάτησε για να σβήσει.

Σάρντλι

1.

«Σε απογοητεύσαμε, Γέγκμπεθ-κορ,» είπε ο Γκαρτάθλο, όταν οι Ούρταθ είχαν επιστρέψει στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα και ήταν νύχτα. Η κατασκήνωσή τους ήταν ακόμα στημένη εδώ· δεν την είχαν διαλύσει φεύγοντας για το ορυχείο και, φυσικά, κανένας δεν την είχε πειράξει όσο έλειπαν.

«Το φταίξιμο δεν είναι αποκλειστικά δικό σας,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Δεν είχαμε υπολογίσει ότι θα έρχονταν κι άλλοι επαναστάτες από τον αέρα. Κανονικά, αυτό δεν έπρεπε να είχε συμβεί.»

«Οι Ούρταθ, όμως, δεν ηττούνται!» είπε ο Γκαρτάθλο, με μια οργισμένη γυαλάδα στα μάτια του. «Θα επιστρέψουμε σ'εσένα, Γέγκμπεθ-κορ, την πληρωμή μας. Εκτός αν θέλεις να σε υπηρετήσουμε ξανά.»

«Μια προκαταβολή ήταν αυτά που σας έδωσα, και θέλω να τα κρατήσετε. Άνθρωποι από τον λαό σου πέθαναν για χάρη μου, Γκαρτάθλο Τεμέλκο.»

«Αυτό είναι το πεπρωμένο των Ούρταθ: να πεθαίνουν στη μάχη! Αυτό αποζητούν. Αλλιώς, δεν είναι Ούρταθ!»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Ορείχαλκος, «θα ήθελα να κρατήσετε όσα έχετε ήδη λάβει από εμένα.»

«Είσαι πολύ γενναιόδωρος με όσους ηττούνται, Γέγκμπεθ-κορ.»

«Σου είπα: δεν θεωρώ αυτή την αποτυχία δικό σας λάθος. Θα είχατε νικήσει – είναι προφανές – αν δεν έρχονταν οι ενισχύσεις από τον αέρα.»

»Θα ξαναμιλήσουμε, Γκαρτάθλο Τεμέλκο. Μπορείτε να μείνετε εδώ, στις όχθες της λίμνης, εν τω μεταξύ.»

«Θα μας χρειαστείς ξανά;»

«Μπορεί,» είπε ο Ορείχαλκος. «Πρέπει να σκεφτώ πρώτα.»

«Όπως επιθυμείς, Γέγκμπεθ-κορ.»

Ο Ορείχαλκος μπήκε στο φορτηγό μέσα στο οποίο τον περίμεναν η Ανεμόφθαλμη, ο Όνυχας ο Δεύτερος, ο Ρουμπίνης, και η Γρανίτια η Πρώτη. «Οδηγέ, φεύγουμε,» φώναξε στον άντρα που καθόταν στο τιμόνι, και το μεγάλο όχημα άρχισε να κινείται.

«Τι σου έλεγε τόση ώρα;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη.

«Το πήρε προσωπικά που χάσαμε τη μάχη,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Οι Ούρταθ είναι περήφανος λαός στον πόλεμο. Το φταίξιμο, όμως, δεν ήταν δικό τους, και του το είπα.»

«Περιμένει, δηλαδή, να πληρωθεί τώρα;» ρώτησε η Γρανίτια.

Ο Ορείχαλκος στράφηκε να κοιτάξει την ξαδέλφη του. *Τόσοι από τους ανθρώπους του πέθαναν, σκέφτηκε κανονικά, δεν θα έπρεπε να περιμένει να πληρωθεί, Γρανίτια;* «Όχι, δεν περιμένει να πληρωθεί. Μάλιστα, προθυμοποιήθηκε να μου επιστρέψει την προκαταβολή που τους έχουμε δώσει. Αλλά αρνήθηκε.»

«Σκορπάς χρήματα – κι αυτή την περίοδο έχουμε ολοένα και λιγότερα.»

«Πολέμησαν καλά, Γρανίτια,» είπε ο Ορείχαλκος. «Κάποιος μάς πρόδωσε, γι' αυτό ηττήθηκαν. Κάποιος είχε ενημερώσει τους επαναστάτες ότι θα ερχόμασταν, κι έτσι ήταν έτοιμοι για εμάς κι έστειλαν αμέσως ενισχύσεις.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Όνουχας νεύοντας, «αυτό νομίζω κι εγώ, Ορείχαλκε. Ας σκεφτούμε,» είπε, συνοφρυωμένος, καθώς είχε την πλάτη ακουμπισμένη στο κάθισμά του και τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του: «ποιος ήξερε ότι θα έφερνες τους Ούρταθ εδώ; Ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος, που σ' τους πρότεινε η Ανεμόφθαλμη, που ήταν συνέχεια μαζί σου; εμείς, οι Ορειβάτες; οι Παντοκρατορικοί που τους μετέφεραν μέσα στο αεροσκάφος; οι ίδιοι οι Ούρταθ. Οι υπηρέτες και οι φρουροί του Οίκου μας γνώριζαν επίσης ότι ήρθαν κάποιοι βάρβαροι και κατασκήνωσαν στις ακτές της λίμνης Νόλκ'βα, αλλά δεν γνώριζαν λεπτομέρειες γι' αυτούς; κανέναν, απ' όσο ξέρω, δεν τους είχε πει τίποτα. Σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Δε θα μπορούσαν, όμως, να το υποθέσουν, ότι τους φέραμε για να ξαναπάρουμε τα ορυχεία;» έθεσε το ερώτημα ο Ρουμπίνης.

«Θα μπορούσαν,» συμφώνησε ο Όνουχας. «Αλλά δε νομίζω ότι είχαν καμία ιδιαίτερη ένδειξη. Επιπλέον, ακόμα κι αν υπάρχουν προδότες ανάμεσά τους, δε νομίζω ότι θα είχαν τον χρόνο για να μας προδώσουν. Τη μια μέρα οι Ούρταθ ήρθαν και κατασκήνωσαν στις όχθες της λίμνης; την άλλη, πήγαμε να πολεμήσουμε.»

»Επίσης, μην ξεχνάτε πως οι επαναστάτες φάνηκε ότι ήξεραν σε ποιο ακριβώς από τα κατελημμένα ορυχεία θα επιτιθόμασταν. Όμως ούτε

εμείς δεν ξέραμε σε ποιο από τα ορυχεία θα επιτιθόμασταν, παρά μέχρι πρόσφατα, που το συζητήσαμε με τον Γκαρτάθλο. Έτσι δεν είναι, Ορείχαλκε;»

Ο Ορείχαλκος κατένευσε. «Πράγματι, θείε.»

Το φορτηγό πλησίαζε το Πολύλιθο Μέγαρο τώρα, βόρεια της Φιλτά'κβι' τα φώτα του φαίνονταν έντονα μέσα στη νύχτα.

Ο Όνουχας συνέχισε: «Χτες βράδυ μιλούσαμε με τον Γκαρτάθλο για την επίθεση: και ποιοι ήταν παρόντες; Εσύ, Ορείχαλκε, η Ανεμόφθαλμη, ο Ρουμπίνης, και η Γρανίτια – στην αρχή. Μετά, ήρθα κι εγώ και η Αζουρίτια η Δεύτερη.»

«Πιστεύετε, δηλαδή, ότι κάποιος από εμάς πρόδωσε το σχέδιό μας στους επαναστάτες;» τον ρώτησε η Ανεμόφθαλμη. Πάντοτε του μιλούσε στον πληθυντικό, όπως και στα άλλα μέλη των Ορειβατών που ήταν μεγάλης ηλικίας. «Κατ'αρχήν, δεν υπήρχε χρόνος για να γίνει αυτό. Όπως είπατε πριν, τη μια μέρα ήρθαν οι Ούρταθ, την άλλη επιτεθήκαμε στο ορυχείο.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Όνουχας: «χρόνος δεν υπήρχε. Ωστόσο, τα πάντα δείχνουν ότι οι επαναστάτες μάς περίμεναν. Ήταν προετοιμασμένοι για κάποια μεγάλη επίθεση εναντίον τους.»

«Ναι,» είπε ο Ορείχαλκος σκεπτικά, καθώς το φορτηγό σταματούσε κοντά στο Πολύλιθο Μέγαρο, πλάι σε άλλα οχήματα, «για κάποια μεγάλη επίθεση εναντίον τους, σίγουρα. Όμως ίσως να μη γνώριζαν ότι θα χτυπούσαμε αυτό το συγκεκριμένο ορυχείο–»

«Τότε, πώς ήταν έτοιμοι για εμάς, αδελφέ;» απόρησε ο Ρουμπίνης.

«Δεν ήταν, ακριβώς, έτοιμοι στο συγκεκριμένο ορυχείο,» τόνισε ο Ορείχαλκος. «Δεν μας περίμεναν εκεί. Ήρθαν με αεροσκάφη. Αυτό σημαίνει, ίσως, ότι δεν ήξεραν πού θα γινόταν η επίθεση.»

Ο Όνουχας ένευσε. «Σωστά, σωστά, Ορείχαλκε...» Τα μάτια του είχαν στενέψει επάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό του· έμοιαζαν με δύο φωτεινές, έξυπνες σχισμάδες.

«Πρέπει να φρουρούσαν όλα τα κατειλημμένα ορυχεία,» συνέχισε ο Ορείχαλκος. «Να τα φρουρούσαν για να ειδοποιήσουν τις δυνάμεις τους που περίμεναν κάποιο σύνθημα, ώστε να έρθουν και να μας επιτεθούν από τα νώτα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Όνυχας, «αυτό πρέπει να γίνει. Βγάζει περισσότερο νόημα από την άλλη υπόθεση, ότι κάποιος πρόλαβε να τους ενημερώσει πως θα επιτεθούμε στο ορυχείο χαλκού.»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντές μου,» ακούστηκε η φωνή του οδηγού από μπροστά. «Έχουμε φτάσει. Με χρειάζεστε για κάτι άλλο;»

«Όχι,» του είπε ο Ορείχαλκος· «μπορείς να πηγαίνεις.» Και ο άντρας έφυγε.

Ο Όνυχας συνέχισε: «Κάποιος πρέπει να ενημέρωσε τους επαναστάτες πολύ προτού έρθουν οι Ούρταθ στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα. Επομένως: ποιοι ήξεραν για τους Ούρταθ προτού τους φέρεις εδώ; Εσύ, Ορείχαλκε, ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος, η Ανεμόφθαλμη, και οι ίδιοι οι Ούρταθ.»

«Οι Ούρταθ,» είπε ο Ορείχαλκος, «αποκλείεται να έχουν συναναστροφές με επαναστάτες.» *Ποιος έχει, τότε; Ο Αστροφώτιστος; Η Ανεμόφθαλμη;* Το ένα τού έμοιαζε πιο απίθανο απ'το άλλο.

«Μαζί μας,» τους θύμισε η Ανεμόφθαλμη, «ήταν και κάποιοι σωματοφύλακες του Ορείχαλκου, καθώς και ο πιλότος του ελικοπτέρου. Επίσης, μιλήσαμε με ανθρώπους της Λίσλιβεπ – αυτούς στην εταιρεία *Μπότες, Ιστία, και Τροχοί*. Τους είπαμε ότι θέλουμε να πάμε στη Νάθγκαν.»

«Οι άνθρωποι της Λίσλιβεπ ήρθαν, λοιπόν, εδώ, στην άλλη άκρη της Σάρντλι, και ειδοποίησαν τους επαναστάτες;» είπε ο Όνυχας. «Δε μου φαίνεται πιθανό, Ανεμόφθαλμη. Για τους σωματοφύλακες και τον πιλότο, όμως... Ίσως να έχεις δίκιο. Ίσως να υπάρχει λόγος να τους υποψιαζόμαστε.»

Η Γρανίτια είπε, κουρασμένα: «Καλύτερα να το συζητήσουμε το πρωί. Τώρα δεν νομίζω ότι θα βγάλουμε καμια άκρη.»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Ορείχαλκος στον Όνυχα. «Πιο καλά να ξεκουραστούμε.»

Ο Όνυχας ένευσε. «Ναι, ας πηγαίνουμε.» Εξακολουθούσε, όμως, να είναι φανερά προβληματισμένος.

«Θα μιλήσεις εσύ στον Σίδηρο τον Πρώτο, θείε;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, καθώς είχαν βγει από το φορτηγό και έμπαιναν στο Πολύλιθο Μέγαρο. Δύο φρουροί τούς χαιρέτισαν κλίνοντας τα κεφάλια.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Όνυχας, «θα του μιλήσω εγώ.»

«Ευχαριστώ, θείε.» Ο Ορείχαλκος ήταν βέβαιος πως ο Σίδηρος ο Πρώτος θα ήταν όλο φωνές και φασαρία όταν μάθαινε ότι η επίθεση είχε αποτύχει. *Κι ως ελπίζουμε πως δεν το έχει υποψιαστεί ήδη.* Διότι δεν αποκλειόταν να μην είχε κοιμηθεί ακόμα και, κοιτάζοντας από κάποιο παράθυρο ή εξώστη, να είχε δει τα φορτηγά να επιστρέφουν για να αφήσουν τους Ούρταθ στις όχθες της Νόλκ'βα.

2.

Οι επαναστάτες κατασκήνωσαν μπροστά στις εισόδους του ορυχείου και του υπόγειου αμπελιού, και ύστερα βάλθηκαν να κάψουν τους νεκρούς. Τους Ούρταθ τούς συγκέντρωσαν σ'έναν σωρό, τον έναν πάνω στον άλλο, τους έραναν με λάδι, και πέταξαν επάνω τους μερικούς δαυλούς για ν'αρπάξουν φωτιά. Ο ιερέας του ορυχείου δεν είπε παρά τα ελάχιστα δυνατά λόγια γι'αυτούς, γιατί, καθότι εχθροί τους, οι ιθαγενείς των βουνών δεν είχαν κανέναν σεβασμό για τους Ούρταθ – οι οποίοι, επιπλέον, τους έμοιαζαν τόσο παράξενοι και εξωτικοί με το κατάλευκο δέρμα τους ώστε να είναι σχεδόν εξωδιαστασιακοί γι'αυτούς. Ωστόσο, δεν μπορούσαν και να κάψουν τα πτώματα χωρίς καμία απολύτως τελετή, επειδή τότε, σύμφωνα με τα πιστεύω τους, θα υπήρχε κίνδυνος τα πνεύματα των νεκρών να επιστρέψουν για να τους εκδικηθούν, ή ίσως παράξενες κατάρες να έπεφταν επάνω τους, σταλμένες από τους θεούς. Επομένως, καλύτερα να ήταν προσεχτικοί.

Ο Σάνραντιλ'φεν είπε στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, οι οποίοι στέκονταν και κοίταζαν την καύση των Ούρταθ: «Ο ιερέας επικαλείται τους Τίβτορος, τους Φύλακες του Έκτου Βασιλείου του Θανάτου: κατώτερους θεούς, δαιμονικά γεννήματα του Τάρφεοθ, θεού του σκότους και των υπόγειων βαθών.»

«Δε στέλνει, λοιπόν, τους νεκρούς σε όμορφο μέρος, υποθέτω...» σχολίασε η Άνμα'ταρ.

«Πώς είναι το Έκτο Βασίλειο του Θανάτου, Σάνραντιλ;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Σκοτεινές σπηλιές, όπου οι ψυχές χάνουν τον δρόμο τους, και όπου πάντοτε δαιμονικοί άνεμοι φυσούν.»

Η Άνμα ρώτησε: «Θα στείλει και τους δικούς του νεκρούς στο ίδιο Βασίλειο;»

«Όχι.»

«Γίνονται διακρίσεις, λοιπόν.»

«Φυσικά και γίνονται.»

«Τα έχει δει κανένας αυτά τα Βασίλεια του Θανάτου;» ρώτησε η Άνμα.

«Εκατομμύρια άνθρωποι. Αλλά κανένας δεν επέστρεψε από εκεί,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ.

Οι άλλοι γέλασαν.

«Τι γίνεται αν πετάξεις πέρα από την Εσχάτη;» ρώτησε η Άνμα. «Μετά από αυτή την έρημο δεν λένε ότι είναι τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου;»

«Κανένας δεν έχει επιστρέψει από ένα τέτοιο ταξίδι, Άνμα. Δεν ξέρουμε γιατί.»

Μετά την καύση των νεκρών Ούρταθ, οι γηγενείς των βουνών σκόρπισαν τις στάχτες και τα κόκαλά τους στο ορεινό τοπίο, κι άρχισαν να τοποθετούν σε συγκεκριμένες σειρές τους δικούς τους νεκρούς, ευλαβικά και θρηνώντας. Ανάμεσα στους πεσόντες ήταν και κάμποσοι από τους επαναστάτες που είχαν έρθει μαζί με τον Ανδρόνικο.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης πάντοτε αισθανόταν μια βαθιά θλίψη όταν συνειδητοποιούσε πόσοι άνθρωποι είχαν σκοτωθεί πολεμώντας γ' αυτόν. Ακόμα κι όταν θύμιζε στον εαυτό του ότι δεν είχαν πεθάνει πραγματικά για εκείνον αλλά επειδή ήθελαν να διώξουν τους Παντοκρατορικούς από την πατρίδα τους, ακόμα και τότε η θλίψη δεν έφευγε από την ψυχή του. *Εγώ τούς οδηγούσα. Θα μπορούσα να τους είχα οδηγήσει καλύτερα*, σκεφτόταν, παρότι γνώριζε ότι όλες οι μάχες είχαν και τους νεκρούς τους· ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αποφευχθεί.

Όταν οι ιθαγενείς τελείωσαν με την τοποθέτηση των πτωμάτων, άρχισαν να τα ραίνουν με λάδι και αρώματα, ενώ ο ιερέας έψελνε.

«Τι κάνουν τώρα;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Η τελετή για τους δικούς τους ανθρώπους είναι πιο προσεγμένη,» εξήγησε ο Σάνραντιλ'φεν. «Δεν τους έβαλαν στη γη τυχαία, όπως βλέπεις. Τα σώματά τους σχηματίζουν, ξανά και ξανά, το ιερό σύμβολο του Άνβρεοθ, του θεού των ουρανών. Ο ιερέας μιλά για τη γενναιότητα των πεσόντων και επικαλείται τους Νεφρόκνος, τους Καβαλάρηδες των Ανέμων. Τους ζητά να πάρουν τα πνεύματα που, με την καύση, θα ελευθερωθούν από τα νεκρά σώματα και να τα μεταφέρουν στο Τρίτο

Βασίλειο των Νεκρών, όπου άρχει η Ζικνίρφιπ, η Βασίλισσα με τα Τρία Πρόσωπα.»

«Είναι καλό Βασίλειο αυτό;»

«Θεωρείται καλύτερο απ'το Έκτο Βασίλειο, ναι,» είπε ο Σάνραντιλ. «Η Ζικνίρφιπ είναι παιδί της Νάεφισπ και του Άνβρεοθ. Την έκαναν προτού τσακωθούν, όπως λέει ο μύθος, και δεν ξαναμιλήσουν.»

Το ράντισμα των νεκρών τελείωσε, και οι ιθαγενείς, κρατώντας ψηλούς δαυλούς, άρχισαν να βάζουν φωτιά στα πτώματα, χωρίς βιασύνη, ευλαβικά. Ο ιερέας συνέχιζε να ψέλνει δυνατά, σε κάποια διάλεκτο ή γλώσσα της Σάρντιλ που ο Ανδρόνικος, τουλάχιστον, δεν καταλάβαινε.

Η Άνμα'ταρ ρώτησε: «Είναι ιερέας του Άνβρεοθ;»

«Όχι,» είπε ο Σάνραντιλ.

«Πανθειϊκός είναι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Γνωρίζεις για τους ιερείς μας...» παρατήρησε ο Σάνραντιλ, κάπως ξαφνιασμένος.

«Γενικές πληροφορίες, μόνο,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Τα άμφια του συγκεκριμένου ιερέα λένε καθαρά ότι είναι πανθειϊκός.»

«Τι πάει να πει 'πανθειϊκός';» ρώτησε η Άνμα.

«Λατρεύει όλους τους θεούς,» εξήγησε ο Σάνραντιλ. «Τους μεγάλους, τουλάχιστον.»

«Κι αυτό σημαίνει πως είναι κατώτερος από τους άλλους ιερείς, ή ανώτερος;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Είναι διαφορετικού είδους ιερέας απλώς. Στη Σάρντιλ, εξάλλου, υπάρχουν πολλών ειδών ιερείς. Σε κάθε περιοχή οι θεοί λατρεύονται και λιγάκι διαφορετικά.»

Οι ιθαγενείς μιμήθηκαν τον ιερέα καθώς η φωτιά φούντωνε, ψέλνοντας μαζί του. Οι φωνές τους γέμισαν τη νύχτα, ενώ το μεγάλο, ασημόχρωμο φεγγάρι τούς ατένιζε από τους ουρανούς.

3.

Ο Ορείχαλκος ήταν προβληματισμένος καθώς έμπαινε στα δωμάτια του μαζί με την Ανεμόφθαλμη. Αν υπήρχε κάποιος προδότης κοντά στους Ορειβάτες – και, μάλλον, υπήρχε – ποιος μπορεί να ήταν; Τους τέσσερις σωματοφύλακες που είχε πάρει μαζί του σ'εκείνο το ταξίδι τούς εμπιστευόταν απόλυτα. Ήταν από τους πιο πιστούς πολεμιστές του Οίκου του. Και ο πιλότος το ίδιο. Ποιος άλλος, λοιπόν, μπορεί να

είχε προδώσει τα σχέδιά του στην Επανάσταση; Ο θείος Αστροφώτιστος; Είχε, σίγουρα, πολλές διασυνδέσεις· ήταν άνθρωπος που βρισκόταν στα μέσα και στα έξω της Σάρντλι... αλλά, και πάλι, *γιατί*; Τι είχε να κερδίσει; Του είχαν υποσχεθεί κάτι οι επαναστάτες; Κάτι που ο Ορείχαλκος τώρα δεν μπορούσε – εξαιτίας της κούρασής του, ίσως – να φανταστεί;

Κι έπειτα, ήταν η Ανεμόφθαλμη, η οποία βρισκόταν τώρα δίπλα του, βγάζοντας τα ρούχα της με σκοπό, μάλλον, να πάει στο λουτρό. Η Ανεμόφθαλμη... την οποία ο Ορείχαλκος γνώριζε από τότε που κι οι δυο τους ήταν μικροί. Η Ανεμόφθαλμη... με την οποία ήταν εραστές από τότε που βρίσκονταν σε ηλικία που *μπορούσαν* να είναι εραστές.

Ήταν δυνατόν η Ανεμόφθαλμη να δούλευε για την Επανάσταση; Ήταν δυνατόν η Ανεμόφθαλμη να τον είχε προδώσει; Ο Ορείχαλκος δεν το πίστευε. Τι μπορεί να είχε να κερδίσει; Η απάντηση ήταν εκατό φορές πιο δύσκολο να βρεθεί απ'ό,τι για τον θείο τους, τον Αστροφώτιστο τον Τρίτο. Η Ανεμόφθαλμη ήταν, πολύ απλά, *αδύνατον* να έχει λόγο να τον προδώσει.

Μετά, όμως, ο Ορείχαλκος θυμήθηκε αυτά που έλεγε η ξαδέλφη του εναντίον των Παντοκρατορικών, εναντίον της Παντοκράτειρας...

Άλλο πράγμα τα λόγια, άλλο πράγμα οι πράξεις! τόνισε στον εαυτό του.

Η Ανεμόφθαλμη στράφηκε να τον κοιτάξει, καθώς εκείνος στεκόταν ακίνητος και συλλογισμένος μες στη μέση του καθιστικού των δωματίων του. Φορούσε τώρα μόνο τα εσώρουχά της, και το κόκκινο δέρμα της είχε πάρει μια όμορφη απόχρωση στο χαμηλό φως του δωματίου. Τον ζύγωσε. «Τι είναι;» τον ρώτησε αγγίζοντας το χέρι του.

«Σκέφτομαι, Ανεμόφθαλμη...»

«Δε θα βρεθεί λύση τώρα. Πάμε να πλυθούμε, να χαλαρώσουμε. Θα σκεφτούμε αύριο.»

Μάλλον έχει δίκιο, συλλογίστηκε ο Ορείχαλκος, και, καθώς εκείνη είχε τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού πλεγμένα με τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, την ακολούθησε στο λουτρό των δωματίων του.

Το νερό στην πέτρινη λεκάνη θερμαινόταν μέσω ενός αυτοματοποιημένου συστήματος και συνεχώς ανανεωνόταν. Στην επιφάνειά του επέπλεαν πέταλα λουλουδιών, καθώς και έλαια τα οποία γυάλιζαν στο χαμηλό ενεργειακό φως του δωματίου. Η Ανεμόφθαλμη έβγαλε τα

ρούχα του Ορείχαλκου το ένα μετά το άλλο, χωρίς βιάση, φιλώντας συγχρόνως το χρυσόδερμο σώμα του. Μετά από λίγο, οι σκέψεις του για προδότες είχαν παραγκωνιστεί, ήθελε να τις παραμερίσει (εξάλλου, η Ανεμόφθαλμη είχε δίκιο: μπορούσαν, σίγουρα, να περιμένουν ώς αύριο), και το σώμα του ανταποκρινόταν στα αγγίγματα και στα φιλήματα της. Η Ανεμόφθαλμη χάιδεψε το ορθωμένο του όργανο, κι ύστερα βούτηξαν στη λεκάνη με το χλιαρό νερό, τα πέταλα, και τα αρωματικά έλαια.

Γνώριζαν χρόνια τα σώματά τους και τι μπορούσαν να κάνουν μαζί: κι αυτό που μπορούσαν να κάνουν το είχαν τελειοποιήσει. Ήξεραν τις επιθυμίες και τις δυνατότητές τους καλά, και έπαιζαν διωδία όπως δύο άριστοι μουσικοί. Μια τέλεια, φυσική έκσταση, η οποία, παρά τον καιρό που γνωρίζονταν, δεν είχε αμβλυνθεί.

Μετά το λουτρό, πήγαν στο μεγάλο κρεβάτι του υπνοδωματίου, και ο Ορείχαλκος κοιμήθηκε έχοντας ξεχάσει προς το παρόν τις ανησυχίες του για τους επαναστάτες και για τον προδότη που βρισκόταν κοντά στον Οίκο του.

Ο ύπνος του ήταν χωρίς όνειρα... μέχρι που μια φωνή ακούστηκε. Όχι πολύ δυνατή. Μουρμουρητό, περισσότερο.

Και δεν ήταν όνειρο, συνειδητοποίησε ο Ορείχαλκος καθώς ξυπνούσε.

«Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, γι' αυτό σταμάτα επιτέλους!» έλεγε η φωνή.

Ο Ορείχαλκος άνοιξε τα μάτια του. Ελάχιστα. Ίσα-ίσα για να διακρίνει. Διότι γνώριζε τη φωνή. Τη γνώριζε πολύ, πολύ καλά. Ήταν η φωνή που, πριν, ψιθύριζε στ' αφτί του καθώς έκαναν έρωτα.

Τα μάτια του είδαν μονάχα τις σκιές του ημιφωτισμένου δωματίου. Η Ανεμόφθαλμη πρέπει να βρισκόταν από την άλλη μεριά. Της είχε γυρισμένη την πλάτη. Και δεν στράφηκε για να την αντικρύσει· δεν ήθελε να τον καταλάβει.

«Δεν το νομίζω,» είπε η φωνή της. Και μετά: «Ξέρω τι κάνω.» Αναστεναγμός.

Μια σκιά κινήθηκε· μπήκε στο πεδίο όρασης του Ορείχαλκου. Η Ανεμόφθαλμη, έχοντας μια ρόμπα ριγμένη επάνω της, βηματίζοντας μες στο υπνοδωμάτιο· τα γυμνά πόδια της πατούσαν αθόρυβα το χαλί.

«Είσαι πολύ ενοχλητική, όμως, ώρες-ώρες...»

Η Ανεμόφθαλμη μιλούσε μόνη της, ψιθυριστά. Μιλούσε με το *β'ζάιλ* της. Πράγμα που ο Ορείχαλκος θεώρησε παράξενο. Δεν την είχε ξανακούσει να μιλά μες στη μαύρη νύχτα με το *β'ζάιλ* της. Γενικά, δεν κουβέντιαζε και πολύ μαζί του· τουλάχιστον όχι εκεί όπου εκείνος μπορούσε να την ακούσει.

Η Ανεμόφθαλμη πήγε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας ανάμεσα από τις κουρτίνες, έχοντας την πλάτη της στραμμένη στον Ορείχαλκο. «...οι θεοί να είναι μαζί μου,» έφτασε η ψιθυριστή φωνή της σ'άφτιά του. Μια ελλιπής πρόταση. Κάτι είχε προηγηθεί που εκείνος δεν κατόρθωσε ν'ακούσει.

Γιατί είσαι τόσο παραγμένη, Ανεμόφθαλμη;

Ήταν δυνατόν η Ανεμόφθαλμη να τον είχε προδώσει; Η σκέψη επέστρεψε πάλι στο μυαλό του – πολύ δυσάρεστη. Δεν μπορούσε να καταλάβει *γιατί* η Ανεμόφθαλμη θα ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο. Πάντοτε ήταν στο πλευρό του.

Πρέπει να κάνω λάθος...

«Τελείωσε το θέμα!» την άκουσε να λέει, και την είδε ν'απομακρύνεται απ'το παράθυρο. Πλάι της, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια σκιά να κινείται – κάτι που, αν ο Ορείχαλκος δεν ήξερε για το *β'ζάιλ* της, θα εξηγούσε ως παιχνίδιασμα του φωτός.

Η Ανεμόφθαλμη ήρθε στο κρεβάτι και ξάπλωσε, τυλίγοντας το χέρι της γύρω από τη μέση του κι ακουμπώντας το πρόσωπό της στην ωμοπλάτη του. Ο Ορείχαλκος αισθανόταν την αναπνοή της πάνω στο δέρμα του. Τη δική του αναπνοή τη διατήρησε ρυθμική, σαν να κοιμόταν. Τα βλέφαρά του έκλεισαν.

Ο ύπνος άργησε να τον πάρει αυτή τη φορά.

Βίηλ

1.

Ο Δαίδαλος οδηγούσε τώρα και, μετά από μερικές διαδρομές προς τυχαίες κατευθύνσεις, είπε: «Κατάλαβα πού βρισκόμαστε.»

Η Φενίλδα δεν είχε καταλάβει, γιατί δεν ήξερε και τόσο καλά τη γεωγραφία της Βίηλ. Καθώς ο Δαίδαλος οδηγούσε, είχε δει μόνο ένα δάσος, κάτι κάμπους, μια περιοχή με λόφους, και μερικά χωριά. «Και τώρα θα πάμε εκεί που πρέπει να πάμε;»

«Ναι. Στο Μεγάλο Σχίσμα.» Ο Δαίδαλος ακολουθούσε ανατολική κατεύθυνση, περνώντας ανάμεσα από αραιή βλάστηση. Ήταν νύχτα πλέον, έτσι είχε τα φώτα του οχήματος αναμμένα για να βλέπουν πού πήγαιναν.

Το Μεγάλο Σχίσμα; Η Φενίλδα το ήξερε αυτό. Το είχε ξανακούσει. Νόμιζε ότι το θυμόταν κι από τους χάρτες της Βίηλ που είχε δει. «Ένα τεράστιο φαράγγι; Που εκτείνεται για πάνω από διακόσια χιλιόμετρα;»

«Το γνωρίζεις, παρατηρώ.»

«Δεν το έχω ξαναεπισκεφτεί, όμως. Είναι όντως απύθμενο, όπως φημολογείται;»

«Πυθμένα έχει,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος, «αλλά δεν είναι εύκολο να φτάσει κανείς εκεί και να μείνει ζωντανός.»

«Γιατί;»

«Διότι το Μεγάλο Σχίσμα καταλήγει στο κέντρο της Βίηλ, και στο κέντρο της Βίηλ είναι το Φως – η δύναμη που χρησιμοποιούν οι Πεφωτισμένοι.»

«Δεν το είχα ξανακούσει αυτό.»

«Δεν είναι γνωστό παρά σε ελάχιστους. Ακόμα κι οι ίδιοι οι Πεφωτισμένοι δεν είναι βέβαιοι για το πού φτάνει το Μεγάλο Σχίσμα, αν και πολλοί απ'αυτούς το υποπτεύονται.»

«Μάλιστα...» είπε η Φενίλδα και ξαφνικά συνοφρυώθηκε, καθώς μια σκέψη πέρασε απ'το μυαλό της. «Μια στιγμή. Στη Βίηλ τα οχήματα δεν λειτουργούν κανονικά; δεν λειτουργούν με ενεργειακές φιάλες. Επομένως, πώς το δικό μας;-» Ακόμα μια σκέψη: μια καινούργια συνειδητοποίηση. «Σ'όλο το ταξίδι δεν αλλάξαμε ούτε μία φορά ενεργειακή φιάλη!»

Ο Δαίδαλος μειδίασε. «Αναρωτιόμουν πότε θα το ρωτούσες.»

«Δε λειτουργεί με ενεργειακές φιάλες;»

«Όχι.»

«Και πώς λειτουργεί;»

«Στη Βίηλ,» είπε ο Δαίδαλος, «τα οχήματα λειτουργούν με εστίες. Η εστία είναι, ουσιαστικά, κάτι το ζωντανό. Δεν είναι μια μπαταρία που τη χρησιμοποιείς και αδειάζει. Μετά από ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα πεθαίνει.»

«Το ξέρω αυτό. Αλλά τι σχέση έχει με το όχημά σου; Οι εστίες λειτουργούν μόνο στη Βίηλ, ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Το όχημά μου δεν κινείται με εστία. Κινείται με κάτι παρόμοιο. Μια ζωντανή πηγή ενέργειας η οποία, θα μπορούσες να πεις, μοιάζει με την καρδιά ενός βιολογικού οργανισμού. Θα πεθάνει, βέβαια, κάποια στιγμή· αλλά όχι σύντομα, ελπίζω.»

Ένα ήταν το σίγουρο, σκέφτηκε η Φενίλδα: ο Δαίδαλος ήταν όλο εκπλήξεις. «Και πού βρήκες αυτή τη ζωντανή πηγή ενέργειας;»

«Μια ιστορία για κάποια άλλη στιγμή,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Πρόκειται, όμως, για κάτι το σπάνιο: δύσκολο να βρεθεί και να διαμορφωθεί όπως το θέλεις.»

»Στη Βίηλ είναι πολύ τυχεροί, ξέρεις. Πάρα πολύ τυχεροί χωρίς να το γνωρίζουν.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Φενίλδα, ενώ αντίκρυ έβλεπε να αρχίζει να διακρίνεται κάτι μέσα στη νύχτα το οποίο δεν μπορεί παρά να ήταν το Μεγάλο Σχίσμα.

«Η διάστασή τους είναι μια πελώρια μπαταρία. Στέκονται επάνω σε μια πανίσχυρη πηγή ενέργειας. Και δεν έχουν ιδέα – την παραμικρή ιδέα – τι θαύματα μπορούν να κάνουν μ'αυτήν.»

«Και, υποθέτω, τώρα είναι που θα κατηγορήσεις τα μαγικά τάγματα γι'αυτή τη... δυστυχή κατάσταση.»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Όχι μόνο. Δε φταίνει μόνο τα μαγικά τάγματα. Δεν είναι εύκολο να δαμάσεις ένα τέτοιο θηρίο, Φενίλδα. Μπορεί να σε καταστρέψει. Ή μπορεί άθελά σου να προκαλέσεις καταστροφές σε ό,τι υπάρχει γύρω σου.»

«Μα,» είπε η Φενίλδα, «πολλές φορές δεν έχουν γίνει ατυχήματα με τους Πεφωτισμένους, ούτως ή άλλως;»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Ναι, και δε χρησιμοποιούν τη δύναμη της Βίηλ στον βαθμό που θα μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν.» Μετά ρώτησε: «Καταλαβαίνεις τώρα γιατί ο Ελκράς'ναρχ θέλει να έχει τη Βίηλ τόσο στενά υπό τον έλεγχό του;»

«Αυτός είναι ο λόγος; Νόμιζα πως φταίει το ότι η Βίηλ συνδέεται άμεσα με τη Ρελκάμνια.»

«Ναι, φταίει και αυτό,» συμφώνησε ο Δαίδαλος. «Από άποψη συμβατικής στρατηγικής. Αλλά, κυρίως, τον Ελκράς'ναρχ τον ενδιαφέρει η φυσική ενέργεια ετούτης της διάστασης.»

«Φοβάται ότι κάποιος – όπως εσύ, για παράδειγμα – μπορεί να τη χρησιμοποιήσει εναντίον του;»

Βρίσκονταν κοντά στο Μεγάλο Σχίσμα τώρα, και ο Δαίδαλος οδηγούσε παράλληλα σ'αυτό, ακολουθώντας βορειοδυτική κατεύθυνση.

«Θέλει να τη χρησιμοποιήσει ο ίδιος, Φενίλδα, όταν είναι ο καιρός. Η ενέργεια που βρίσκεται παγιδευμένη μέσα στη Βίηλ είναι ικανή να προκαλέσει μεταλλάξεις στο σύμπαν.»

2.

Σταμάτησαν μέσα σ'ένα σύδεντρο για να ξεκουραστούν, και ο Δαίδαλος είπε στη Φενίλδα ότι αύριο θα έφταναν στον προορισμό τους.

«Πού είναι ο προορισμός μας;» τον ρώτησε εκείνη. «Και γιατί πηγαίνουμε εκεί;» Στεκόταν έξω από το όχημά τους, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

Ο Δαίδαλος ήταν ακόμα μέσα, με το γυάλινο σκέπαστρο ανοιχτό όμως. «Ο προορισμός μας είναι στη δυτική άκρη του Μεγάλου Σχίσματος, όπου θα σταματήσουμε και θα περιμένουμε τους ανθρώπους που θα έρθουν να μας συναντήσουν. Ή μπορεί και νάναι ήδη εκεί.»

Η Φενίλδα ύψωσε το φρύδι πάνω από το αριστερό της μάτι, που μέσα του, ακόμα και κάτω απ'τις ακτίνες του φεγγαριού της Βίηλ, έμοιαζε να γυαλίζει κάποιο κρυστάλλινο θραύσμα. «Θα συναντήσουμε κάποιους; Ποιους;»

«Θα έχεις ακούσει, υποθέτω, για τον Μεγάλο Προφήτη της Νόρχακ...» Ο Δαίδαλος βγήκε απ'το όχημα.

Τα φρύδια της Φενίλδα έσμιξαν. «Τον Πρίγκιπα Τάμπριελ; Που πρόδωσε την Παντοκράτειρα;»

«Ναι.»

«Αυτόν θα συναντήσουμε;»

«Μαζί με κάποιους άλλους.»

«Τι δουλειά έχει αυτός εδώ;»

«Την ίδια που έχουμε κι εμείς: να διώξουμε τον Ελκράσ'ναρχ από τούτη τη διάσταση.»

Η Φενίλδα γέλασε, φουσώντας καπνό. «Σχεδιάζεις να πάρεις τη Βίηλ από την Παντοκράτειρα; Δεν θα είναι εύκολο.»

«Το ξέρω,» είπε ο Δαίδαλος, «αλλά είναι απαραίτητο. Ο Ελκράσ'ναρχ πρέπει να χάσει την επιρροή που έχει εδώ, και πρέπει εμείς να πάρουμε τον έλεγχο της διάστασης. Η δύναμή της θα μας χρειαστεί για να τον πολεμήσουμε.»

«Το Φως;»

«Ναι. Η Βίηλ είναι σαν μια πελώρια συμπαντική μπαταρία, φορτισμένη με πανίσχυρη ενέργεια.»

Αφού έφαγαν από τις προμήθειες που είχε ο Δαίδαλος μαζί του, μέσα στο όχημα, η Φενίλδα τον ρώτησε: «Στον αρνητικό χώρο, μπορείς να δημιουργήσεις και φαγητό;» πίνοντας μια γουλιά από ένα αναψυκτικό που επάνω στο κουτάκι του έγραφε *Σερπετού Αίμα* – Απολλώνιας παρασκευής προφανώς.

«Μπορείς, αλλά δεν είναι καλό για να το φας.»

«Γιατί;»

«Συνήθως βγαίνει δηλητηριώδες.»

«Γιατί;» ρώτησε πάλι η Φενίλδα, με περισσότερη απορία στη φωνή της ετούτη τη φορά.

«Διότι δεν ακολουθεί αυτό που το βιολογικό μας σώμα έχει συνηθίσει ως 'φυσική πορεία'.»

«Τι εννοείς;»

«Το φαγητό που τρώμε ακολουθεί μια φυσική πορεία – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Για παράδειγμα, ένα ζώο γεννιέται, μεγαλώνει, τρώει διάφορες τροφές, και στο τέλος το σφάζουμε και το τρώμε εμείς. Μια φυσική πορεία, έτσι; Ή, αν θέλεις άλλο παράδειγμα, ρίχνουμε σπόρους σ'ένα χωράφι, τους ποτίζουμε, περιμένουμε να βγουν τα φυτά, να ωριμάσουν, κι όταν ωριμάσουν τα κόβουμε και τα τρώμε. Ακόμα μία φυσική πορεία. Η τροφή μας, γενικά, προέρχεται από κάτι που το βιολογικό μας σώμα εκλαμβάνει ως 'φυσική πορεία'. Ακόμα και σε κάποιο εργαστήριο αν φτιάχνεται κάτι, υπάρχει μια κάποια 'φυσική πορεία',

έτσι δεν είναι; Μια διαδικασία. Δεν κουνάς ένα ραβδάκι, όπως σε παραμύθι, προκειμένου να εμφανίσεις απ'το πουθενά μια σούπα. Στον αρνητικό χώρο, ουσιαστικά, *μπορείς* να το κάνεις αυτό: να κουνήσεις ένα θεωρητικό ραβδάκι και να εμφανίσεις μια σούπα. Όταν φας όμως αυτή τη σούπα θα διαπιστώσεις ότι δεν είναι καλή για σένα, γιατί το σώμα σου, σ'ένα βαθύ, υποσυνείδητο επίπεδο, δεν τη θεωρεί 'πραγματική σούπα'. Είναι ψεύτικη γι'αυτό. Καταλαβαίνεις;»

Η Φενίλδα ένευσε. «Νομίζω πως ναι.» Και, τελειώνοντας το αναψυκτικό της, ρώτησε: «Πόσο εύκολο είναι να δημιουργείς πραγματικότητα μέσα στον αρνητικό χώρο;»

«Αρχίζει να σ'ενδιαφέρει να γίνεις μία από εμάς, Φενίλδα;»

«Ας πούμε πως απλά είμαι περιέργη.»

«Χρειάζεται κάποια εκπαίδευση. Βέβαια, ένα ξόρκι είναι, ουσιαστικά, θα μπορούσες να πεις. Αλλά δεν μπορείς απλά να κάνεις συνεχόμενες δοκιμές ώσπου να το μάθεις. Είναι επικίνδυνο.»

«Επικίνδυνο να χαθείς μέσα στον αρνητικό χώρο;»

«Ναι. Κι αν χαθείς εκεί, δεν υπάρχει επιστροφή. Τι λες, λοιπόν,» τη ρώτησε, «να κοιμηθούμε τώρα; Απόψε αποκλείεται να σ'το μάθω, ούτως ή άλλως.»

Η Φενίλδα μειδίασε. «Ας κοιμηθούμε.» Σκαρφάλωσε στο εσωτερικό του οχήματος, καθίζοντας στο πίσω κάθισμα. «Να υφάνω εγώ μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως;»

«Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Θα πω στο όχημα να μας ειδοποιήσει αν κάποιος πλησιάσει.»

«Τι;»

«Το όχημά μας είναι, εν μέρει, ζωντανό, Φενίλδα.»

Όλο εκπλήξεις αυτός ο άνθρωπος... Όλο εκπλήξεις... σκέφτηκε η Φενίλδα υπομειδώντας.

3.

Καθώς κοιμόταν είχε την αίσθηση ότι μια παρουσία βρισκόταν κοντά της και παντού γύρω της. Μια παλλόμενη, ουδέτερη παρουσία. Μια παρουσία που μπορούσε να είναι φιλική και εχθρική συγχρόνως.

Σε κάποια στιγμή, ονειρεύτηκε ότι σηκώθηκε από το πίσω κάθισμα, βγήκε από το όχημα, και βάδισε ξυπόλυτη ως την άκρη του Μεγάλου Σχίσματος· και, κοιτάζοντας κάτω, διαπίστωσε ότι το βλέμμα της μπο-

ρούσε να φτάσει βαθιά, πολύ βαθιά μέσα στο απύθμενο φαράγγι, εκεί όπου μια μεγάλη καρδιά παλλόταν. Μια καρδιά γεμάτη ενέργεια.

Ονειρεύομαι, ή όχι;

Τα μάτια της άνοιξαν, και διαπίστωσε ότι βρισκόταν ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα του οχήματος και ήταν νύχτα. *Ονειρευόμουν*, συμπέρανε, και προσπάθησε πάλι να κοιμηθεί: πράγμα το οποίο δεν δυσκολεύτηκε να κατορθώσει.

Όταν ο Δαίδαλος την ξύπνησε ήταν αυγή. Ο ήλιος της Βίηλ μόλις που φαινόταν να βγαίνει από την ανατολή. Η Φενίλδα κάθισε οκλαδόν επάνω στο πίσω κάθισμα του οχήματος και άναψε τσιγάρο, ενώ ο Δαίδαλος βημάτιζε έξω από το όχημα κάνοντας το χορτάρι να τρίζει κάτω από τις μπότες του.

«Να σου πω κάτι;» τον ρώτησε η Φενίλδα.

«Εννοείται.»

Του μίλησε για το όνειρό της. «Τι νομίζεις γι' αυτό;»

«Αισθάνεσαι την ενέργεια που κρύβεται μέσα στη Βίηλ,» της είπε ο Δαίδαλος. «Κι εγώ την αισθάνομαι.»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, αποκλείεται. Αυτό υποτίθεται πως το κάνουν μόνο οι Πεφωτισμένοι.»

«Υποτίθεται,» τόνισε ο Δαίδαλος. «Αλλά, στην πραγματικότητα, ο κάθε μάγος μπορεί να το κάνει. Απλώς, οι υπόλοιποι έχουν πείσει τον εαυτό τους ότι 'μόνο οι Πεφωτισμένοι το κάνουν', κι έτσι δε βλέπουν αυτό που είναι μπροστά τους· δεν ακούνε αυτό που τους λένε οι αισθήσεις τους.»

«Δηλαδή, εσύ τώρα, αυτή τη στιγμή, νιώθεις την ενέργεια της Βίηλ;»

«Φυσικά.»

«Εγώ δεν τη νιώθω.»

«Επειδή έτσι νομίζεις. Όταν κοιμόσουν, όμως, και η ψυχή σου ήταν ελεύθερη από τις ανόητες πεποιθήσεις του μυαλού σου, *αισθάνθηκες* την ενέργεια της Βίηλ· γιατί, κάπου βαθιά μέσα σου, έχεις πλέον καταλάβει ότι τα πράγματα δεν είναι όπως σ'τα έχουν διδάξει.»

«Ίσως,» είπε η Φενίλδα, προβληματισμένα.

Ο Δαίδαλος κάθισε στο τιμόνι του οχήματος, έκλεισε το σκέπαστρο, και ενεργοποίησε τη μηχανή. Άρχισε να οδηγεί, στρίβοντας και ακολουθώντας το Μεγάλο Σχίσμα προς τα δυτικά.

«Δεν εμπιστεύεσαι την οδήγησή μου πια;» τον ρώτησε η Φενίλδα, αστειευόμενη, καθώς εξακολουθούσε να είναι καθισμένη σκλαδόν στο πίσω κάθισμα. Στην πραγματικότητα δεν είχε κανένα πρόβλημα που δεν οδηγούσε εκείνη.

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Σκέφτηκα ότι θα ήθελες να ξεκουραστείς λίγο.»

Μετά από καμια ώρα, όταν ο ήλιος είχε ξεπροβάλει πλέον από την ανατολή και έλουζε τη γη της Βίηλ με το χρυσαφένιο φως του, έφτασαν στον προορισμό τους, στη δυτική άκρη του Μεγάλου Σχίσματος...

4.

Ο Θέλμος'νορ δεν δούλευε ασταμάτητα μέσα στο όχημά τους προκειμένου να φτιάξει την εστία. Κάπου-κάπου έβγαινε, για να ξεκουραστεί, να φάει, και να μιλήσει με τους υπόλοιπους. Εκείνοι, φυσικά, δεν του αποκάλυψαν ποιοι πραγματικά ήταν, ούτε τι πραγματικά ήθελαν στη Βίηλ. Τον άφησαν να νομίζει ότι ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Η Αλιζέτ, όμως, υποψιαζόταν πως ο αδελφός της είχε αναγνωρίσει τον Τάμπριελ ως έναν από τους συζύγους της Παντοκράτειρας. Φαινόταν από τις ματιές που του έριχνε: οι οποίες δεν ήταν σαν τις ματιές που έριχνε σε άντρες που του άρεσαν (όπως, για παράδειγμα, στον Πολ, είχε παρατηρήσει η Αλιζέτ), αλλά ματιές που μαρτυρούσαν ότι αναρωτιόταν για το άτομο του Τάμπριελ και ότι σκεφτόταν πως έπρεπε να είναι επιφυλακτικός μαζί του. Η Αλιζέτ δεν ήταν βέβαιη αν ο Θέλμος είχε ακούσει ότι ο Τάμπριελ είχε προδώσει την Παντοκράτειρα και είχε γίνει ο Μεγάλος Προφήτης της Νόρχακ, όμως δεν το θεωρούσε και απίθανο. Ήταν άνθρωπος που τον ενδιέφερε τι γινόταν πέρα από τη διάστασή του, στο Γνωστό Σύμπαν, παρότι σπάνια ταξίδευε έξω από τη Βίηλ.

«Δεν τα πάτε καλά με τον αδελφό σου, ε;» της είπε ο Πολ, το απόγευμα της δεύτερης ημέρας που περίμεναν τον Θέλμο να φτιάξει την εστία.

«Γιατί το λες αυτό;» Η Αλιζέτ ήταν πιασμένη στο κλαδί ενός δέντρου και το χρησιμοποιούσε ως μονόζυγο: ανεβαίνοντας κατεβαίνοντας, ανεβαίνοντας κατεβαίνοντας. Δε σταμάτησε την άσκησή της καθώς ο Πολ ήρθε να σταθεί εμπρός της.

«Απλώς, γενικά... δε μου φάνηκες να χαίρεσαι και τόσο που τον είδες. Ούτε εκείνος μού φάνηκε να του άρεσε τόσο ο τρόπος σου προς αυτόν.»

«Είναι περίεργος. Από μικρός ήταν.»

«Κι εσύ δεν είσαι;»

«Νομίζεις ότι είμαι περίεργη;»

«Εσύ δεν το νομίζεις;»

Η Αλιζέτ γέλασε ενώ συνέχιζε ν'ανεβοκατεβαίνει, με τα χέρια της πιασμένα γερά στο κλαδί. «Σου αρέσει ο Θέλμος, λοιπόν;»

Ο Πολ δεν ήταν βέβαιος αν η Μαύρη Δράκαινα προσπαθούσε να τον πειράξει ή αν σοβαρολογούσε. Τα γκριζα, ατσάλινα μάτια της ήταν όπως πάντα: σε κοίταζαν σαν να ήξερε ακριβώς πώς να σε δολοφονήσει, και σαν, ίσως, αυτό να ήταν μέσα στα άμεσα σχέδιά της. Στις άκριες των χειλιών της, όμως, ο Πολ πίστευε ότι μπορούσε να διακρίνει ένα λεπτό μειδίαμα.

«Δεν μου αρέσει όπως νομίζω ότι το εννοείς,» της είπε. «Αλλά, γενικά, είναι αρκετά συμπαθητικός τύπος.»

«Σ'αρέσει η αδελφή του καλύτερα;»

Ο Πολ γέλασε. «Τώρα, αναρωτιέμαι πού το πηγαίνεις, Αλιζέτ.» *Δεν είναι λεσβία, τελικά;*

Η Αλιζέτ, ξαφνικά, τύλιξε τα πόδια της γύρω από τη μέση του καθώς ο Πολ στεκόταν μπροστά της κι εκείνη κρεμόταν από το κλαδί. Τον τράβηξε κοντά της, κι ο Πολ παρατήρησε ότι τα πόδια της ήταν πολύ δυνατά.

Τα μάτια της εξακολουθούσαν να τον ατενίζουν σαν να ήξερε ακριβώς πώς να τον δολοφονήσει (και σαν, ίσως, αυτό να βρισκόταν μέσα στα άμεσα σχέδιά της). «Πού το πηγαίνω;»

Ο Πολ μπορούσε να μυρίσει τον ιδρώτα της και να νιώσει τα στήθη της να γαργαλάνε το στέρνο του μέσα από τα ρούχα τους. Μην έχοντας πού αλλού να βάλει τα χέρια του, προτίμησε να τα πιάσει στην πίσω μεριά της ζώνης της. *Προσπαθεί να με αποπλανήσει;* αναρωτήθηκε, ξαφνιασμένος μαζί της.

Δεν της απάντησε αμέσως – δεν ήξερε τι ακριβώς να της απαντήσει – και η Αλιζέτ τον φίλησε στα χείλη, ενώ τα χέρια της ήταν ακόμα πιασμένα στο κλαδί. Το φιλί της ήταν παράδοξα ήπιο, νόμιζε ο Πολ.

«Δε σου αρέσουν, λοιπόν, οι γυναίκες τελικά,» παρατήρησε.

Η Αλιζέτ τού δάγκωσε το κάτω χείλος.

«Α!...» Ο Πολ έκανε πίσω, χωρίς να μπορεί να φύγει από κοντά της. Άγγιξε το χείλος του με τη γλώσσα του και διαπίστωσε ότι δεν αιμορραγούσε.

Η Αλιζέτ γέλασε. «Πραγματικά νόμιζες ότι μου αρέσουν οι γυναίκες;» τον ρώτησε, σοβαρεύοντας.

«Ποτέ κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για τίποτα.»

Η Αλιζέτ μόρφασε αναποδογυρίζοντας τα μάτια, παίρνοντας μια έκφραση που ο Πολ δεν πίστευε ότι ήταν ικανή να πάρει. «Είσαι σίγουρος τώρα;» τον ρώτησε.

«Έχω ακόμα κάποιες αμφιβολίες.»

Η Αλιζέτ τον φίλησε ξανά.

Η Ανταρλίδα, που τους παρατηρούσε από κάποια απόσταση καθώς εκείνοι βρίσκονταν ανάμεσα στα δέντρα, έσφιξε τη γροθιά της. *Τι σκατά συμβαίνει τώρα;* σκέφτηκε. *Προσπαθεί να πάρει τον Πολ με το μέρος της;* Ο Πολ ήταν ο ένας από τους τρεις που κρατούσαν τις συσκευές ελέγχου του φερίλιου βραχιολιού της Αλιζέτ· αν τον αποπλανούσε, ίσως κατόρθωνε κάπως να ξεφύγει. Ήταν ο μόνος, εξάλλου, που μπορούσε να αποπλανήσει: με την Ανταρλίδα και τον Τάμπριελ δεν είχε καμία ελπίδα.

Είναι χαζός; απόρησε η Ανταρλίδα. *Δεν την υποπτεύεται;* Ίσως ο Πολ δεν έπρεπε να έχει πια μία από τις συσκευές ελέγχου· ίσως ήταν καλύτερα να την έχει ένας από τους Ιεράρχες.

Αφήνοντάς τους μόνους, πήγε στον Τάμπριελ, που καθόταν σε μια πέτρα τυλιγμένη με βλάστηση (την οποία χρησιμοποιούσε συνέχεια για κάθισμα, τελευταία).

«Τι είναι, Ανταρλίδα;»

Η Ανταρλίδα γονάτισε μπροστά του, στο ένα γόνατο. «Ο Πολ και η Αλιζέτ φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά.»

«Το έχω προσέξει. Το θεωρείς κακό; Πρέπει να *συνεργαστούμε*, Ανταρλίδα.»

«Δεν κατάλαβες τι εννοώ! Εννοώ... φιλιούνται εκεί πέρα,» έδειξε με μια κίνηση του κεφαλιού, «μέσα στο δάσος.»

«Ακόμα καλύτερα,» είπε ο Τάμπριελ.

«Προσπαθεί να τον αποπλανήσει! Να τον τραβήξει με το μέρος της, για να δραπετεύσει.»

Ο Τάμπριελ κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι ο Πολ είναι από εκείνους που αποπλανούνται σαν έφηβοι.»

«Δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει,» τον προειδοποίησε η Ανταρλίδα. «Προτείνω να μην έχει πλέον τη συσκευή ελέγχου μαζί του.»

«Τι θα κάνει η Αλιζέτ; Θα του την κλέψει;»

«Πολύ πιθανόν!»

«Μου φαίνεται ξεχνάς πως ο Πολ δεν ξέρει ποιος από εμάς έχει κάθε φορά τη συσκευή που αποτελεί 'κρίκο' για το φερίλιο βραχιόλι – τη συσκευή από την οποία αν η Αλιζέτ απομακρυνθεί ένα ενεργειακό κύμα θα τη χτυπήσει.»

«Δεν το ξεχνάω!» είπε η Ανταρλίδα, θυμωμένα. «Αλλά, και πάλι, είναι επικίνδυνο αυτό που συμβαίνει.»

«Μέχρι στιγμής, σου έχει δώσει η Αλιζέτ λόγο να πιστεύεις ότι θα μας προδώσει;»

«Μιλάς σοβαρά; Είναι η Αλιζέτ! Τι άλλο λόγο χρειάζομαι; Μέχρι στιγμής δεν έχει κάνει τίποτα επειδή ξέρει πως δεν τη συμφέρει να κάνει τίποτα!»

«Ή,» υπέθεσε ο Τάμπριελ, «θέλει να μάθει αν της έχουμε πει αλήθεια για τον Ελκράσ'ναρχ και την Παντοκράτειρα.»

«Νομίζεις ότι, πραγματικά, τη νοιάζει;»

«Εσένα δε θα σε προβλημάτιζε καθόλου αν σου έλεγαν πως όλα όσα γνωρίζεις είναι ένα ψέμα;»

«Η Αλιζέτ μπορεί να μη μας πιστεύει.»

«Και για τον Πολ τι νομίζει; ότι τον έχουμε βάλει να της πει ψέματα; Ακόμα κι ύστερα από τόσες μέρες κοντά του, εξακολουθεί να νομίζει ότι δεν είναι παρά ένας ηθοποιός;»

Η Ανταρλίδα μόρφασε, σκεπτική.

«Ο Πολ,» της είπε ο Τάμπριελ, «είναι η καλύτερη απόδειξη ότι ο Ελκράσ'ναρχ όντως υπάρχει. Γνωρίζει πράγματα που μόνο ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας θα γνώριζε, και οι ιστορίες που λέει για τους Υπερασπιστές, παρότι εξωφρενικές, αντηχούν αληθινές. Θυμάσαι πώς είχαμε αντιδράσει εμείς όταν μας πρωτομίλησε για τον Ελκράσ'ναρχ; Αυτά που έλεγε μας έδιναν την αίσθηση ότι ήταν ψέματα, μα δεν μπορούσες και να τα αμφισβητήσεις. Η λογική μάς υποδείκνυε να μην τον πιστέψουμε· το ένστικτο, όμως, μας παρακινούσε προς την αντίθετη κατεύθυνση.»

Η Ανταρλίδα ένευσε, γιατί, πράγματι, αυτό ήταν αλήθεια. Έτσι ακριβώς είχε νιώσει τότε. Κι όταν το είχαν συζητήσει με τον Τάμπριελ, είχε ανακαλύψει πως κι εκείνος το ίδιο είχε αισθανθεί.

«Η Αλιζέτ, στο τέλος, θα έρθει εκούσια με το μέρος μας,» της είπε ο Τάμπριελ τώρα. «Θα το δεις.»

«Εσύ το έχεις 'δει';»

«Το ξέρεις ότι δεν 'βλέπω' τόσο ξεκάθαρα πράγματα, Ανταρλίδα.»

5.

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας, ο Θέλμος'νορ ανακοίνωσε πως είχε κατασκευάσει την εστία και την είχε προσαρμόσει μέσα στις μηχανές του οχήματός τους. Ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν όποτε ήθελαν.

«Το σύστημα με τις ενεργειακές φιάλες είναι τώρα άχρηστο;» τον ρώτησε η Ανταρλίδα. «Αν πάμε σε άλλη διάσταση θα πρέπει να βγάλουμε την εστία σου;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είναι, όμως, δύσκολο. Θα σας δείξω πώς να το κάνετε. Μερικά καλώδια μόνο θα αποσυνδέσετε και θα συνδέσετε. Κι αν δείτε να υπάρχει κάποιο πρόβλημα, τότε...» Μόρφασε. «Τότε, θα πρέπει να το πάτε σε κάποιον τεχνικό. Τεχνομαθή μάγο, θα πρότεινα.»

«Τι πρόβλημα μπορεί να παρουσιαστεί;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Διαταραχές στη ροή της ενέργειας.»

«Μπορεί να γίνει ακόμα και έκρηξη, ας πούμε;»

«Δεν το νομίζω. Θα ήταν υπερβολικό.»

«Εντάξει,» είπε η Ανταρλίδα. «Δείξε μου τώρα πώς να αποσυνδέσω την εστία όταν χρειαστεί.»

Ο Θέλμος τής έκανε νόημα να έρθει μαζί του, και μπήκαν στο όχημα. Ο Πολ τούς ακολούθησε, γιατί πίστευε ότι καλό ήταν να μην ξέρει μόνο ένας άνθρωπος πώς να αποσυνδέσουν την εστία. Ήταν μεν απίθανο, αλλά η Ανταρλίδα μπορεί να σκοτωνόταν ή να αρρώσταινε.

Ο Θέλμος'νορ δεν άργησε να τους εξηγήσει ακριβώς πώς λειτουργούσε το σύστημα, και μετά βγήκαν πάλι από το όχημα.

«Ελπίζω να μη σε ταλαιπωρήσαμε πολύ, μάστορα,» του είπε ο Πολ.

«Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν ότι έπρεπε να φύγω από την Έλρηνεχ και να έρθω εδώ. Αλλά, αφού ήταν για καλό σκοπό, δεν πειράζει. Κι επιπλέον, είχα

την ευκαιρία να δω την αδελφή μου.» Αγκάλιασε τους ώμους της Αλιζέτ, μειδιώντας. «Μη νομίζετε ότι τη βλέπω συχνά.»

«Το έχουμε καταλάβει,» είπε ο Πολ.

Ο Τάμπριελ ρώτησε τον Θέλμος: «Τα άλογα είναι καλά για πληρωμή σου;» Τα έδειξε με τον αντίχειρά του.

«Δε χρειάζομαι πληρωμή,» αποκρίθηκε ευχάριστα εκείνος, κουνώντας το χέρι του εμπρός του. «Ήταν χαρά μου που υπηρέτησα ανθρώπους της Παντοκράτειρας.»

«Ανοησίες,» είπε ο Τάμπριελ, ουδέτερα. «Μπορείς να πάρεις τα άλογα. Έτσι κι αλλιώς, εμείς δεν θα τα χρειαστούμε άλλο.»

«Θα φύγετε με το όχημα...»

«Ακριβώς.»

«Σ'αυτή την περίπτωση, θα ήταν κρίμα να τ'αφήσουμε εδώ, στις παρυφές των δασότοπων. Μπορεί να τα φάει κανένας Λάν'τραχαμ.»

Ο Τάμπριελ ένευσε. «Είσαι έξυπνος άνθρωπος.»

Ο Θέλμος ατένισε τα άλογα σκεπτικά. «Θα πρέπει, βέβαια, να τα δέσω το ένα πίσω απ'το άλλο, για να τα οδηγήσω στην Έλρηνεχ και να είμαι σίγουρος ότι δεν θα μου φύγει κανένα στο δρόμο.»

«Μην ανησυχείς για τίποτα,» του είπε ο Πολ. «Θα το φροντίσουμε εμείς.»

«Και καλύτερα να μην αργούμε,» πρόσθεσε η Ανταρλίδα.

«Θα ξεκινήσουμε απόψε κιόλας;» ρώτησε ο Πολ.

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ. «Δεν υπάρχει λόγος να μείνουμε εδώ περισσότερο απ'όσο χρειάζεται.»

Οι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ, σκέφτηκε ο Πολ, και κατένευσε. «Σωστά. Έχουμε δουλειές.»

Εκείνος, η Ανταρλίδα, και ο Όρνιφιμ έδεσαν τα δέκα άλογα το ένα πίσω απ'το άλλο, με πρώτο στη σειρά αυτό του Θέλμος.

«Αν θες ξεκινάς απόψε, επιστήμονα,» είπε ο Πολ στον Πεφωτισμένο μάγο, «ή κοιμάσαι εδώ και φεύγεις αύριο. Όπως γουστάρεις.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Για τα άλογα.»

«Εμείς σ'ευχαριστούμε,» του είπε ο Τάμπριελ.

Ο Θέλμος ένευσε προς τη μεριά του, αν κι ακόμα έμοιαζε επιφυλακτικός μαζί του. Φαινόταν στο βλέμμα του.

Η Αλιζέτ πλησίασε τον δίδυμο αδελφό της και τον αγκάλιασε, σφιχτά. «Να είσαι καλά, Θέλμος,» του είπε, τρίβοντας την πλάτη του.

«Τι αχαρακτήριστες ενέργειες είναι αυτές;» είπε ο Θέλμος και φίλησε το μάγουλό της. «Να προσέχεις, Αλιζέτ, και να ξανάρθεις σύντομα.»

Τον άφησε από την αγκαλιά της. «Θα προσπαθήσω.»

Η Αλιζέτ, ο Πολ, ο Τάμπριελ, η Ανταρλίδα, και οι Ιεράρχες μπήκαν στο όχημα. Ο Τάμπριελ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως, το βρήκε εύκολο να ελέγξει τη ροή της ενέργειας. «Τα πάντα φαίνονται εντάξει,» φώναξε στους άλλους.

Ο Πολ είχε ήδη καθίσει στο τιμόνι, και ενεργοποίησε τη δυνατή μηχανή του οχήματος. Πάτησε το πετάλι και έφυγαν από τις παρυφές των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ.

«Προς τα πού πηγαίνουμε;» ρώτησε, συνειδητοποιώντας γι'ακόμα μια φορά ότι δεν είχε ιδέα πού ακριβώς θα συναντούσαν αυτόν τον Δαίδαλο.

«Βορειοανατολικά,» του είπε η Ανταρλίδα, κι εκείνος έστριψε.

6.

Ο Θέλμος δεν είχε όρεξη να διανυκτερεύσει μόνος του στις παρυφές των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ· έτσι, καβάλησε το άλογό του και ξεκίνησε τον δρόμο της επιστροφής, τραβώντας και τα άλλα εννέα άλογα πίσω του. Η Έλρηνεχ δεν ήταν και τόσο μακριά από εδώ: υπολόγιζε ότι ως το βράδυ της επόμενης ημέρας θα έφτανε.

Είχε χαρεί που είδε την Αλιζέτ, ακόμα κι αν ήταν για δουλειά της Παντοκράτειρας. Σπανίως την έβλεπε, και, παρότι περίεργη, του είχε λείψει. Μακάρι να μπορούσε να περάσει περισσότερο χρόνο μαζί της. Καθώς επίσης και μ'αυτόν τον τύπο, τον Πολ, που του έμοιαζε συμπαθητικός.

Αναρωτήθηκε αν ο Πολ και η αδελφή του ήταν εραστές. Δεν είχε ρωτήσει, βέβαια, για λόγους ευγένειας, αλλά δεν θα το θεωρούσε κι απίθανο. Νόμιζε ότι ορισμένες φορές τούς είχε δει πιο κοντά απ'ό,τι ήταν απαραίτητο.

Όταν νύχτωσε, ο Θέλμος καταυλίστηκε κάτω από έναν λοφίσκο κι άφησε τα άλογά του να μασήσουν το χορτάρι. Ο άνεμος σφύριζε και τον έκανε να κρυνώνει, αλλά, αφού ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, κατάφερε να κοιμηθεί τυλιγμένος στην κάπα του.

Το πρωί, καμια ώρα πριν από το μεσημέρι, καθώς ταξίδευε πάλι, είδε τρία δίκυκλα να έρχονται προς το μέρος του. Στενεύοντας τα μάτια, τα παρατήρησε. *Στρατιώτες της Παντοκράτειρας πρέπει να είναι.*

Τα δίκυκλα σταμάτησαν κοντά του, και οι αναβάτες κατέβηκαν: δύο άντρες και μία γυναίκα. Έβγαλαν τα κράνη τους και τον ατένισαν. Μετά, αλληλοκοιτάχτηκαν και ένευσαν ο ένας στον άλλο. Ο Θέλμος παρατήρησε ότι η γυναίκα είχε επάνω της διακριτικά υπολοχαγού του Παντοκρατορικού Στρατού, ενώ ο ένας άντρας διακριτικά λοχία. Ο άλλος άντρας δεν είχε επάνω του τίποτα το ιδιαίτερο, ούτε φορούσε στρατιωτική στολή· παραδόξως, όμως, αυτός έμοιαζε να είναι ο αρχηγός.

«Είσαι ο Θέλμος'νορ, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Ναι. Τι θέλετε;»

«Πού ήσουν;»

«Τι σημασία έχει;»

«Σε ρώτησε: πού ήσουν;»

«Εσύ ποιος είσαι; Γιατί να πρέπει να σου απαντήσω;» Ο Θέλμος δεν αισθανόταν απειλημένος από αυτόν τον άγνωστο. Δεν φαινόταν να έχει καν κάποιο αξίωμα, ενώ εκείνος ήταν μάγος του τάγματος των Πεφωτισμένων – πράγμα καθόλου ασήμαντο στη Βίηλ.

«Επειδή θέλω να μάθω, μάγε!» φώναξε ο άντρας, και, αρπάζοντάς τον από τον γιακά, τον τράβηξε από το αλόγό του.

Ο Θέλμος, χάνοντας την ισορροπία του, έπεσε από τη σέλα και κατέληξε, επώδυνα, στο έδαφος. Ωστόσο σηκώθηκε όρθιος σχεδόν αμέσως. Εξοργισμένος. «Το ανάστημα των Κολοσσών! Ποιος νομίζεις ότι είσαι;» φώναξε. «Θα σε αναφέρω στον Πρίγκιπα της Έλρηνεχ!» τον προειδοποίησε δείχνοντάς τον. «Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;» ρώτησε τους δύο αξιωματικούς, οι οποίοι, κανονικά, έπρεπε να του απαντήσουν. Στη Βίηλ, ένας Πεφωτισμένος θεωρείτο πως είχε μεγαλύτερο αξίωμα από μια υπολοχαγό κι έναν λοχία του Παντοκρατορικού Στρατού.

«Κάποιος που καλύτερα να του πεις ό,τι σου ζητάει,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

Ο Θέλμος δεν μπορούσε να το πιστέψει αυτό που συνέβαινε! Για μια στιγμή έμεινε σιωπηλός· μετά, όμως, αποφάσισε πως ήταν προτιμότερο να τους πει αυτό που ήθελαν – για να τους ξεφορτωθεί. «Στις παρυφές των δασότοπων ήμουν, για μια επείγουσα δουλειά. Εντάξει τώρα;»

«Με ποιους ήσουν;» ρώτησε ο παράξενος άντρας, γαλανόδερμος και μαυρομάλλης, με στενά, σκοτεινά μάτια.

«Κοίτα,» του είπε ο Θέλμος, «δεν ξέρω ποιος είσαι αλλά μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως ήταν δουλειά της Παντοκράτειρας και οι πράκτορές της μάλλον δεν θα ήθελαν να πω περισσότερα.»

«Οι πράκτορές της;» Ο άντρας τον άρπαξε πάλι απ'τον γιακά, με τα δύο χέρια. «Ποιοι ήταν πράκτορές της;» φώναξε.

Ο Θέλμος τον έσπρωξε προσπαθώντας να τον αποτινάξει. «Η αδελφή μου, η Αλιζέτ, ήταν μαζί τους! Την έχεις ακουστά; Είναι Μαύρη Δράκαινα που ακόμα υπηρετεί την Παντοκράτειρα. Κάποιοι την ξέρουν ως 'η Σκοτεινή Βασίλισσα'. Θα μπλέξεις άμα συνεχίσεις, όποιος κι αν είσαι!»

Ο άντρας εξακολουθούσε να τον κρατά. «Μη δοκιμάζεις την υπομονή μου. Το ξέρω πως η Μαύρη Δράκαινα ήταν μαζί τους.»

«Το... το ξέρεις; Τότε-;»

«Ποιοι άλλοι ήταν μαζί;» επέμεινε ο άντρας.

«Άφησέ με,» είπε σταθερά ο Θέλμος.

Ο άντρας τον άφησε. «Ποιοι άλλοι ήταν μαζί τους και γιατί σε ήθελαν;»

«Ήταν πράκτορες της-»

«Δεν ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας! Μη μου πουλάς παραμύθια, μάγε!»

Ο Θέλμος βλεφάρισε παραξενεμένος. «Δεν ήταν...;»

«Γιατί σε ήθελαν;»

Είναι δυνατόν να μην ήταν; Τότε, η Αλιζέτ τι έκανε μαζί τους; Ο Θέλμος συνοφρυώθηκε. Μήπως ετούτοι εδώ είναι αποστάτες που προσποιούνται πως είναι Παντοκρατορικοί στρατιωτικοί; Κοίταξε προσεχτικά την υπολοχαγό και τον λοχία. Νόμιζε πως τους είχε ξαναδεί, κάπου στην Έλρηνεχ. Τον παράξενο άντρα εμπρός του, όμως, δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ· ήταν βέβαιος.

Δεν πρέπει νάναι αποστάτες... Δε νομίζω.

«Μη μου τρως το χρόνο! Γιατί σε ήθελαν; σε ρώτησα!»

«Για να φτιάξω μια εστία για το όχημά τους. Ένα μεταβαλλόμενο όχημα. Πολύπλοκος μηχανισμός.»

«Το είχαν σταματημένο στις παρυφές των δασότοπων;»

Ο Θέλμος ένευσε, νιώθοντας μπερδεμένος. *Γιατί η Αλιζέτ να μου πει ψέματα; Μετά, όμως, θυμήθηκε τον άντρα που έμοιαζε με τον Πρίγκι-*

πα Τάμπριελ, τον σύζυγο της Παντοκράτειρας που έλεγαν ότι την είχε προδώσει σε μια καινούργια διάσταση, τη Νόρχακ. Υποτίθεται πως τον θεωρούσαν προφήτη εκεί, και ο Τάμπριελ είχε πάει με το μέρος του Αρχιπροδότη, είχε συμμαχήσει με την Επανάσταση.

«Ποιοι άλλοι ήταν μαζί τους;» ρώτησε ο παράξενος άντρας. «Εκτός από την αδελφή σου, ποιοι άλλοι ήταν μαζί τους; Αναγνώρισες κανέναν;»

Ο Θέλμος κούνησε το κεφάλι. «Μόνο... μόνο έναν...» είπε, σαστισμένος, αβέβαιος. *Είναι η Αλιζέτ με τους αποστάτες; Δε μπορούσε να το πιστέψει. Δεν ήταν δυνατόν! Εκείνος, ο Θέλμος, μπορεί να πήγαινε με τους αποστάτες. Κάποτε. Ίσως. Αν οι συνθήκες ήταν κάπως. Αλλά η Αλιζέτ; Όχι. Αποκλείεται ποτέ η Αλιζέτ να συμμαχούσε με την Επανάσταση. Δεν την είχε ικανή για κάτι τέτοιο.*

«Ποιον;» ρώτησε ο παράξενος άντρας, σκίζοντας τις σκέψεις του Θέλμος σαν σπαθί.

«Νομίζω, δεν είμαι σίγουρος, έτσι;»

«Πες μου ούτως ή άλλως. Μίλα, μάγε! Δεν έχω χρόνο για χάσιμο.»

Του Θέλμος δεν του άρεσε καθόλου ο τρόπος αυτού του τύπου. Ποιος στα Δαιμόνια νόμιζε πως ήταν και μιλούσε έτσι σ'έναν Πεφωτισμένο; Ωστόσο, ο Θέλμος απάντησε χωρίς να διαφωνήσει: «Υπάρχει περίπτωση να ήταν ο Πρίγκιπας Τάμπριελ, ο σύζυγος της Παντοκράτειρας. Είχε κόκκινο δέρμα και λευκά μαλλιά.»

Ο παράξενος άντρας καταράστηκε. «Και οι άλλοι; Πώς ήταν στην όψη οι άλλοι;»

«Δε θυμάμαι ακριβώς... Δε μου είπαν και τα ονόματά τους,» είπε ψέματα, γιατί ήξερε το όνομα του Πολ. «Μια γυναίκα, πάντως, είχε κατάλευκο δέρμα και ξανθά μαλλιά.»

«Μάλιστα.» Ο άντρας έμοιαζε οργισμένος, τα μάτια του σπινθηροβόλουν. «Τους έφτιαξες την εστία που ήθελαν;»

«Ναι.»

«Είναι ακόμα στις παρυφές των δασότοπων;»

«Όχι.»

«Πού πήγαν;»

Ο Θέλμος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Έφυγαν.»

«Αν ανακαλύψω ότι μου είπες ψέματα, μάγε, θα σε βρω και θα σε σκοτώσω,» δήλωσε ο παράξενος άντρας. «Με καταλαβαίνεις;»

«Δεν δέχομαι απειλές από ανώνυμους,» αποκρίθηκε ο Θέλμος.

«Θα δεχτείς χειρότερα πράγματα από απειλές αν μου είπες ψέματα.»

Ο άντρας τού έστρεψε την πλάτη και ανέβηκε στο δίκυκλό του.

Η υπολοχαγός και ο λοχίας ανέβηκαν στα δικά τους δίκυκλα, και έφυγαν κι οι τρεις, τρέχοντας επάνω στην πεδιάδα, με τους μεταλλικούς τους τροχούς να τσακίζουν το χορτάρι.

Ο Θέλμος έμεινε ακίνητος για μερικά λεπτά. Παραξενεμένος, τελείως παραξενεμένος. Μετά, άκουσε ένα από τα άλογά του να χρεμετίζει και επανήλθε στην πραγματικότητα.

Σκαρφάλωσε στη σέλα του πρώτου κατά σειρά αλόγου, ενώ σκεπτόταν: *Η Αλιζέτ... με τους αποστάτες; Αποκλείεται... Αποκλείεται...*

Πώς θα μάθαινε την αλήθεια;

Θα τη μάθαινε ποτέ;

7.

Περίπου τρία χιλιόμετρα απόσταση από τη δυτική άκρη του Μεγάλου Σχίσματος, και μέσα σε κάμποση αραιή βλάστηση, ορθωνόταν ένα ερειπωμένο κάστρο. Η μόνη πληροφορία που τους είχε δώσει ο Δαίδαλος γι' αυτό το μέρος ήταν ότι κάποτε ανήκε σε κάποιον τοπικό βαρόνο, προτού ο βαρόνος και όλη του η γενιά καταστραφούν και το μέρος εγκαταλειφθεί.

«Θα συναντηθούμε εκεί, *Τάμπριελ*,» είχε πει ο Δαίδαλος, την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει.

Η Ανταρλίδα, που είχε πάρει το τιμόνι μετά από τον Πολ (ο οποίος είχε ήδη οδηγήσει τέσσερις ώρες), δεν δυσκολεύτηκε να βρει το ερειπωμένο κάστρο. Ήταν εκεί όπου έδειχνε ο χάρτης στην οθόνη της κονσόλας.

Σταμάτησε το όχημα αντίκρου του, φωτίζοντάς το με τους προβολείς. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα τώρα' είχαν περάσει πάνω από έξι ώρες από τότε που είχαν αφήσει τις παρυφές των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ.

«Εδώ μάς περιμένει ο Δαίδαλος;» ρώτησε ο Πολ.

«Έτσι είπε,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα, καθώς έσβηνε τη μηχανή και τους προβολείς και σηκωνόταν από τη θέση της.

Ο Πολ στράφηκε στην Αλιζέτ. «Το γνωρίζεις αυτό το κάστρο;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δε μου θυμίζει τίποτα. Και δεν έχω ξανάρθει εδώ.»

Ο Τάμπριελ βγήκε απ'το ενεργειακό κέντρο πλησιάζοντάς τους. «Ο Δαίδαλος, μάλλον, δεν θα επέλεγε ένα μέρος που είναι γνωστό σε πολλούς. Πάρτε τα πράγματά σας, τώρα, και πάμε να τον συναντήσουμε.»

«Είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται για καμία παγίδα;» ρώτησε ο Πολ.

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο, Πολ. Να είσαι έτοιμος.»

«Για προφήτης, συνεχώς μας καθησυχάζεις σχετικά με το μέλλον...»

«Δεν είναι η δουλειά μου να σας καθησυχάζω,» είπε ο Τάμπριελ, ανοίγοντας μια πόρτα του οχήματος και βγαίνοντας πρώτος.

Τα μάτια του στράφηκαν στο ερειπωμένο κάστρο που διακρινόταν εύκολα ανάμεσα από τα αραιά δέντρα και κάτω από τις ασημένιες αχτίνες του φεγγαριού.

Ναι, σκέφτηκε, ακριβώς έτσι το είχα «δει». Τότε, όμως, δεν ήξερε αν ποτέ θα έφτανε εδώ. Ούτε ήξερε τι ήταν αυτό το μέρος.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν έξω απ'το όχημα· η Ανταρλίδα και ο Πολ με σπαθιά ανά χείρας. Οι Ιεράρχες δεν είχαν τραβήξει όπλα αλλά έμοιαζαν πανέτοιμοι. Η Αλιζέτ, φυσικά, ήταν ακόμα άοπλη.

Ο Τάμπριελ προχώρησε πρώτος, όμως η Ανταρλίδα ήρθε αμέσως πλάι του, και οι Ιεράρχες απλώθηκαν ολόγυρα.

Η νύχτα ήταν ήσυχη και παγερή. Αέρας δεν φυσούσε. Το χορτάρι ακουγόταν να τρίζει κάτω από τα πόδια τους.

Η πύλη του κάστρου τούς περίμενε ανοιχτή.

«Αν δεν έχει φτάσει ακόμα ο Δαίδαλος;» ρώτησε ο Πολ.

«Θα τον περιμένουμε,» είπε ο Τάμπριελ· και, ανάβοντας δαυλούς, μπήκαν στο ερείπιο.

Πολλοί από τους τοίχους γύρω τους ήταν μαυρισμένοι. Πρέπει, κάποτε, να είχε γίνει πυρκαγιά εδώ, υπέθεσε ο Τάμπριελ. Ίσως, μάλιστα, η πυρκαγιά να ήταν που είχε καταστρέψει ετούτο το μέρος.

Κανένας θόρυβος δεν ακουγόταν εκτός από τα βήματά τους. Το κάστρο ήταν ήσυχο, και ο Τάμπριελ σκέφτηκε ότι, όπως είχε πει ο Πολ, μπορεί ο Δαίδαλος να μην είχε έρθει ακόμα. Μπορεί να είχε άλλες δουλειές, που τον είχαν καθυστερήσει.

Φτάνοντας, όμως, στην κεντρική αίθουσα του κάστρου, ο Τάμπριελ διαπίστωσε ότι δεν ήταν έτσι. Ο μάγος τούς περίμενε, στεκόμενος κοντά στη μέση του μεγάλου δωματίου, όχι πολύ μακριά από ένα μακρό-

στενο τραπέζι. Πίσω του, καθισμένη σ'έναν θρόνο, ήταν μια γαλανό-
δερμη γυναίκα με μακριά, μαύρα μαλλιά και πολύ όμορφο σώμα. Τα
πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο.

«Καλωσήρθατε,» είπε ο Δαίδαλος.

«Ελπίζω να μην αργήσαμε,» είπε ο Τάμπριελ.

«Όχι, όχι πολύ.»

Η γυναίκα που καθόταν στον θρόνο σηκώθηκε, πλησιάζοντας. Όρθι-
α, ήταν πιο όμορφη απ'ό,τι καθιστή. Και κάτι θύμιζε στον Τάμπριελ...

Μα φυσικά!

«Φενίλδα'σαρ;» είπε ξαφνιασμένος, παρότι την είχε «δει» κάποιες
φορές σε τελείως παράξενους χώρους.

«Τάμπριελ...» Δεν γνωρίζονταν και πολύ καλά οι δυο τους, αλλά ο
Τάμπριελ ήξερε ότι η Φενίλδα'σαρ ήταν φίλη της Παντοκράτειρας. Ε-
πομένως: τι μπορεί να ήθελε εδώ; Είχε αποφασίσει να την προδώσει;

Ο Τάμπριελ παρατήρησε – γι'ακόμα μια φορά παραξενεμένος – ότι το
αριστερό της μάτι γυάλιζε σαν ένα κομμάτι σπασμένο κρύσταλλο να
βρισκόταν εντός του. «Δε σε περιμέναμε εδώ, Φενίλδα.»

«Ούτε κι εγώ ήξερα ότι θα την έφερνα,» είπε ο Δαίδαλος, «γι'αυτό
δεν σε είχα ειδοποιήσει. Βασικά, μέχρι πρότινος, δεν ήξερα καν ότι η
Φενίλδα ήταν με το μέρος μας.»

Ο Τάμπριελ την ατένισε με δυσπιστία.

«Γνώριζα για τον Ελκράσ'ναρχ,» τον πληροφόρησε εκείνη, «προτού
γνωρίσω τον Δαίδαλο.»

Μοργκιάνη

1.

Η Βέρμπηλ ήταν μια πόλη που απλωνόταν στη βόρεια και στη νότια όχθη του μεγάλου ποταμού Γύπα. Βρισκόταν νότια του Χαμηλού Δάσους και βορειοδυτικά του Ξερότοπου. Ήταν μία από τις ανεξάρτητες πόλεις της Μοργκιάνης. Δεν ανήκε ούτε σε κάποιον από τους πολιτικούς συνασπισμούς των πόλεων του Γύπα, ούτε θεωρείτο μέρος της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών, ούτε, φυσικά, ήταν ένα από τα προτεκτοράτα του Βασιλείου της Χάρνωθ.

Δυστυχώς, δεν μπορούσε να αγνοήσει και την κυριαρχία των δυνάμεων της Παντοκράτειρας επί της Μοργκιάνης. Υπήρχαν Παντοκρατορικοί στρατιώτες εδώ, όπως και σε άλλες πόλεις της διάστασης, καθώς και πράκτορες κρυμμένοι στις σκιές. Ωστόσο, οι Παντοκρατορικοί είχαν να λένε πως οι κάτοικοι της Βέρμπηλ ήταν από τους πιο «προβληματικούς» της Μοργκιάνης. Δεν υπέφεραν αδιαμαρτύρητα τους δυνάστες τους. Ούτε πίστευαν την Παντοκρατορική προπαγάνδα, ότι η Συμπαντική Παντοκρατορία ήταν, στην πραγματικότητα, κάτι το θετικό για το Γνωστό Σύμπαν, ότι στόχος της ήταν η ειρήνη και η τάξη. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν κάνει, και έκαναν, πολλά έγκλημα που οι κάτοικοι της Βέρμπηλ δεν ξεχνούσαν, καθώς έβλεπαν ότι οι εξωδιαστασιακοί κατακτητές δεν είχαν κανένα σεβασμό για τον τρόπο ζωής των Μοργκιανών, ή για τη θρησκεία τους.

Στο κέντρο της Βέρμπηλ γινόταν αρκετό εμπόριο: έμποροι έρχονταν από το Βασίλειο της Χάρνωθ στα δυτικά, από την Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών στα βορειοδυτικά, από τις πόλεις στις όχθες του ποταμού Γύπα, κι από άλλες ανεξάρτητες πόλεις και μικρές περιοχές. Οι πολεμιστές και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, ασφαλώς, κυκλοφορούσαν εδώ για να παρακολουθούν αν όλα πήγαιναν όπως τα ήθελαν, καθώς και για να πιάνουν αποστάτες ή να μαθαίνουν πού ήταν οι κρυψώνες τους. Εκείνο που δεν έβλεπαν ήταν αυτό που βρισκόταν μπροστά στα μάτια τους. Αλλά, βέβαια, κανένας στη Βέρμπηλ δεν το έβλεπε, οπότε οι Παντοκρατορικοί μπορούσαν να δικαιολογηθούν για την ελλιπή οξυδέρκειά τους.

Κοντά στο κέντρο της πόλης ορθωνόταν ένας πύργος, ερειπωμένος από τότε που ο πιο γέρος κάτοικος τον θυμόταν. Όλοι ήξεραν ότι ανήκε σε κάποια παλιά οικογένεια της οποίας οι απόγονοι είχαν εγκαταλείψει το μέρος χωρίς να το πουλήσουν και, για κάποιο λόγο, ήταν νομικά ασφαλισμένο ώστε να μη μπορεί κανένας να το γκρεμίσει για να χτίσει κάτι άλλο. Δεν πείραζε, όμως, γιατί έτσι κι αλλιώς το οικοπέδο του πύργου ήταν μικρό και σε μια σχετικά άχρηστη γωνία, έξω από το εμπορικό κέντρο της πόλης.

Στην πραγματικότητα, ο πύργος δεν ήταν εγκαταλειμμένος. Ούτε καν ερειπωμένος. Οι πάντες, όμως, νόμιζαν πως ήταν. Τα μάτια τους έτσι τον έβλεπαν επειδή επηρεάζονταν από το μυαλό τους· και το μυαλό τους επηρεαζόταν από την πανίσχυρη μαγεία που απλωνόταν από τον πύργο προς κάθε κατεύθυνση, διαποτίζοντας όλη τη νοόσφαιρα της Βέρμπελ.

Σ'ένα στενό μπαλκόνι του πύργου στεκόταν τώρα η ιδιοκτήτριά του, πρακτικά αόρατη για τους πάντες μέσα στην πόλη. Μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, με κατάμαυρο δέρμα (όπως και οι περισσότεροι κάτοικοι της Μοργκιάνης), μακριά, σγουρά μενεξεδιά μαλλιά, και μάτια πράσινα κι αστραφτερά, με αφύσικα, θα έλεγε κανείς, μακριές βλεφαρίδες που θύμιζαν βελονοειδή φύλλα. Μια γκρίζα ρόμπα τύλιγε το σώμα της γυναίκας, κι ένα ζευγάρι μαλακές παντόφλες έντυναν τα πόδια της. Στον αριστερό της ώμο ήταν καθισμένη μια κατάλευκη γάτα με κόκκινα μάτια και κομμένο δεξί αφτί. Επί του παρόντος, χασμουριόταν βαριεστημένα κοντά στον λαιμό της αφέντρας της.

Η γυναίκα έτριψε τους βραχίονές της. «Κρύο,» παρατήρησε, με τρόπο που δεν ήταν βέβαιο αν μονολογούσε ή αν μιλούσε στη γάτα της.

Ήταν πρωί, καμια ώρα αφότου είχε ξημερώσει, αλλά αν ήσουν εξωδιαστασιακός ίσως να νόμιζες ότι πλησίαζε βράδυ, γιατί ο ήλιος της Μοργκιάνης ήταν ασθενικός. Ετοιμοθάνατο, θα μπορούσε να τον χαρακτηρίσει κανείς. Ωστόσο οι γηγενείς τον είχαν συνηθίσει· δεν τους φαινόταν παράξενος. Ανέκαθεν έτσι τον θυμόνταν. Η Μοργκιάνη ήταν μια διάσταση πλημμυρισμένη σκιές και μυστήριο.

Η γυναίκα στο μπαλκόνι επέστρεψε στο εσωτερικό του πύργου κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Μια άλλη γάτα την πλησίασε καθώς κατέβαινε τη σκάλα που ήταν στρωμένη με μαλακό χαλί. Μια γάτα γκρίζα

με μαύρες ραβδώσεις, πιο μεγαλόσωμη από αυτή στον ώμο της γυναίκας και με μάτια που γυάλιζαν σαν μαύρες χάντρες.

«Πάμε να φάμε το πρωινό μας;» είπε η γυναίκα, αυτή τη φορά μιλώντας καταφανώς στη γκρίζα γάτα.

Η λευκή γάτα, όμως, ήταν που νιαούρισε. Η γκρίζα, απλά, έτρεξε κατεβαίνοντας τη σκάλα.

Η γυναίκα την ακολούθησε. Μπήκε για λίγο σ'ένα δωμάτιο προκειμένου να πατήσει μερικά κουμπιά στο ηχοσύστημα εκεί και να βάλει μουσική που ακουγόταν – μέσω ειδικών ηχείων σε διάφορα σημεία των τοίχων – σ'όλο τον πύργο. Μετά, η γυναίκα συνέχισε να κατεβαίνει μέχρι που έφτασε στην κουζίνα. Εκεί άρχισε να φτιάχνει πρωινό, σπάζοντας αβγά, τηγανίζοντας, κόβοντας ψωμί.

Οι γάτες περιφέρονταν νωχελικά μέσα στο δωμάτιο, κουνώντας τις ουρές τους και, κάπου-κάπου, γλείφοντας τα μούσια ή τα πόδια τους.

Η μουσική σταμάτησε, ξαφνικά, και ένας ήχος ειδοποίησης ακούστηκε: μία, δύο, τρεις φορές. Η γυναίκα συνοφρυώθηκε προς στιγμή. Άφησε την προετοιμασία του πρωινού και έφυγε από την κουζίνα. Πήγε σ'ένα δωμάτιο του πύργου γεμάτο τηλεπικοινωνιακά συστήματα. Πάτησε ένα πλήκτρο και διάβασε ένα μήνυμα σε μια οθόνη.

«Μάλιστα,» μουρμούρισε. «Εντάξει· προλαβαίνουμε να φάμε το πρωινό μας.»

Οι γάτες την είχαν ακολουθήσει, και την παρατηρούσαν από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Η γυναίκα επέστρεψε στην κουζίνα (μαζί με τις γάτες, φυσικά), τελείωσε την προετοιμασία του πρωινού, και κάθισε να φάει, αφού έδωσε ένα μεγάλο μέρος του φαγητού στους πιστούς της αίλουρους. Πιο καλά φαινόταν να τρώνε αυτοί παρά εκείνη.

Η μουσική συνεχιζόταν μέσα στον πύργο που όλοι στη Βέρμπηλ αγνοούσαν.

2.

Ετοιμάστηκε για ταξίδι. Πήρε μαζί της τα απαραίτητα, και κάποια πράγματα που ήταν λιγότερο απαραίτητα. Πέρασε ολόκληρη εκείνη την ημέρα σε προετοιμασίες και φροντίζοντας για την ασφάλεια του πύργου της. Διότι μπορεί οι άνθρωποι της Βέρμπηλ να μην είχαν τη δυνατότητα να τον δουν γι'αυτό που πραγματικά ήταν, αλλά στο σύ-

μπαν υπήρχαν και οντότητες τελείως διαφορετικές από τους απλούς ανθρώπους – και πολύ πιο επικίνδυνες.

Την επομένη, η γυναίκα ντύθηκε με ρούχα ταξιδιωτικά: χοντρό μάλινο παντελόνι, ψηλές πέτσινες μαύρες μπότες, δερμάτινη τουνίκα με γούνα από μέσα, γάντια, μαντήλι στο κεφάλι, και κάπα. Τις γάτες τις έβαλε σ'έναν σάκο (απ'όπου εκείνες μπορούσαν να βγάξουν τα κεφάλια τους και να κοιτάζουν) τον οποίο πήρε στον ώμο και έφυγε από τον πύργο, κάτω από τις αχτίνες του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης.

Πήγε στο λιμάνι της Βέρμπηλ και μίλησε μ'έναν γνωστό της, με τον οποίο είχε μιλήσει και χτες μέσω επικοινωνιακού διαύλου προκειμένου να δει αν απέπλεε σύντομα κάποιο σκάφος που τη βόλευε. Ο άντρας τής χρωστούσε μια πολύ μεγάλη χάρη από παλιά, κι επιπλέον πάντοτε τη σεβόταν, έτσι την εξυπηρετούσε χωρίς ερωτήσεις. Της είχε πει ότι υπήρχαν, φυσικά, πλοία που θα απέπλεαν σύντομα από το λιμάνι και να ερχόταν να του μιλήσει το πρωί. Θα της είχε έτοιμο το εισιτήριό της. Τα πάντα κανονισμένα.

Η γυναίκα πήρε τώρα το εισιτήριο και τον ευχαρίστησε, ενώ παρατηρούσε, εκ φύσεως πλέον, τις κινήσεις των χεριών του, τον τόνο της φωνής του, τις συσπάσεις του προσώπου του, και τις κινήσεις των ματιών του, ψάχνοντας για σημάδια ότι μπορεί να είχε κατά νου να την προδώσει. Δεν ήταν πιθανό αυτό, βέβαια, αλλά επίσης δεν έπρεπε ποτέ κανείς να παραβλέπει την παρουσία των πρακτόρων της Παντοκράτειρας στην πόλη. Δεν ήταν λίγοι οι πολίτες που είχαν εκβιαστεί για να προδώσουν αγαπημένα τους πρόσωπα, συνεργάτες, ή φίλους.

Το πλοίο της θα απέπλεε σε καμια ώρα, έτσι εκείνη κάθισε σε μια καφετέρια στο λιμάνι και άφησε τη βαλίτσα της και την τσάντα με τις γάτες παραδίπλα. Όταν ο σερβιτόρος την πλησίασε, του παράγγειλε καφέ, και σε λίγο ο καφές ήταν μπροστά της μέσα σ'ένα ψηλό ποτήρι. Από εδώ όπου καθόταν μπορούσε να βλέπει το πλοίο στο οποίο θα επιβιβαζόταν: ένα μεγάλο, τρικάταρτο εμπορικό σκάφος που φαινόταν καλοφτιαγμένο. Ο καιρός δεν ήταν και πολύ καλός σήμερα, αλλά αναμφίβολα ένα τέτοιο καράβι δεν πρόκειται να είχε κανένα απολύτως πρόβλημα στο ταξίδι του επάνω στον ποταμό Γύπα.

Όταν η ώρα ήρθε, η γυναίκα πήγε στο πλοίο και, δείχνοντας το εισιτήριό της στον φρουρό, επιβιβάστηκε. Πήγε στη στενή καμπίνα της και άφησε τη βαλίτσα της και τον σάκο με τις γάτες. Τα δύο αιλουρο-

ειδή πήδησαν έξω, σαν να ήξεραν ότι τώρα αυτή ήταν η επιθυμία της αφέντρας τους.

Το πλοίο, μετά από κανένα μισάωρο, όταν όλοι οι επιβάτες είχαν επιβιβαστεί και όλα τα εμπορεύματα ήταν καλά φορτωμένα, σήκωσε τις άγκυρες, άνοιξε τα πανιά, και απέπλευσε από το μεγάλο λιμάνι της Βέρμπηλ με δυτική κατεύθυνση.

Το ταξίδι δεν ήταν άσχημο αλλά ούτε και πολύ καλό. Ο άνεμος έκανε το σκάφος να λικνίζεται, και η γυναίκα άκουσε ορισμένους από τους επιβάτες να ξερνάνε. Η ίδια δεν είχε πρόβλημα με τα κουνήματα· είχε ήδη πείσει το μυαλό της να μην ενοχλείται από αυτά. Παρέμεινε στην καμπίνα της, ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά αλλά δίχως να κοιμάται, ταξιδεύοντας σ'έναν απ'τους φανταστικούς κόσμους της και συναντώντας διάφορες νοητικές οντότητες εκεί.

Οι γάτες περιφέρονταν νευρικά μέσα στην καμπίνα, όμως δεν ενοχλούσαν την αφέντρα τους. Σε κάποια στιγμή άρχισαν να παλεύουν, παιχνιδιάρικα.

Η μέρα πέρασε χωρίς το πλοίο να σταματήσει σε κανένα λιμάνι στις όχθες του Γύπα. Ο γνωστός της γυναίκας είχε φροντίσει να της βρει ένα σκάφος που θα πήγαινε αμέσως στον προορισμό της και δεν θα καθυστέρουσε με στάσεις εδώ κι εκεί. Όταν νύχτωσε για τα καλά, το πλοίο μπήκε στο λιμάνι της Άνωθ, στις εκβολές του Γύπα.

Η γυναίκα αμέσως κατάλαβε ότι είχαν σταματήσει. Καθώς ήταν ξαπλωμένη και διαλογιζόταν, ένιωθε το σκάφος σχεδόν σαν προέκταση του σώματός της: σαν τα νεύρα της να απλώνονταν από την πρύμνη ως την πλώρη του, από την κορυφή του ψηλότερου καταρτιού ως το πιο βαθύ σημείο του πιο βαθύ αμπαριού.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε τις μπότες της, τύλιξε το μαντίλι γύρω απ'το κεφάλι της, έδεσε την κάπα της στους ώμους, έβαλε τις γάτες στον σάκο τους, πήρε τον σάκο στον ώμο και τη βαλίτσα της στο χέρι, και βγήκε από την καμπίνα.

Αποβιβάστηκε μαζί με τους υπόλοιπους επιβάτες του σκάφους και βρέθηκε στους νυχτερινούς δρόμους της Άνωθ οι οποίοι φωτιζόνταν από στρογγυλές ενεργειακές λάμπες. Αν ήταν κάποια άλλη γυναίκα, θα πήγαινε τώρα να κλείσει δωμάτιο σε κανένα ξενοδοχείο για να κοιμηθεί και να ξεκουραστεί από το ταξίδι. Αλλά εκείνη δεν αισθανόταν κουρασμένη. Επιπλέον, εδώ και πολλά χρόνια, δεν κοιμόταν παρά ελά-

χιστα. Είχε ανακαλύψει πως είτε κοιμόταν είτε διαλογιζόταν το ίδιο ξεκουραζόταν στην ουσία. Το σώμα έμενε ακίνητο και ήρεμο· η μόνη διαφορά ήταν πως στον ύπνο υπήρχε λιγότερος έλεγχος της σκέψης.

Η γυναίκα αγόρασε ένα άλογο, το καβάλησε, και βγήκε από την πόλη.

3.

Η Άνμωθ ήταν προτεκτοράτο του Βασιλείου της Χάρνωθ. Το ίδιο και το χωριό που βρισκόταν μερικά χιλιόμετρα δυτικά της. Τα σύνορα του Βασιλείου δεν ήταν μακριά από εδώ. Από απόσταση, φαίνονταν τα φώτα από τα φυλάκια.

Η γυναίκα αφίππευσε και, τραβώντας το άλογό της από τα γκέμια, πλησίασε το χωριό. Οι δύο γιγαντόλυκοι που στέκονταν φρουροί στην είσοδό του την ατένιζαν παρατηρητικά αλλά δεν έκαναν καμία κίνηση να της χιμήσουν, ούτε αλύχτησαν για να προειδοποιήσουν τους χωριανούς. Οι κινήσεις της έλεγαν μέσα στο μυαλό τους: *Δεν υπάρχει κίνδυνος από εμένα. Είμαι φίλη.*

Η γυναίκα πλησίασε την καλύβα ενός ψαρά, στη βόρεια άκρη του χωριού, κοντά στο ακρογιάλι. Έδεσε το άλογό της σ'ένα δέντρο και χτύπησε την πόρτα της καλύβας. Ο γέρο-ψαράς άνοιξε, με φανερή επιφύλαξη μες στην άγρια νύχτα, αλλά, βλέποντας το πρόσωπο της γυναίκας, χαμογέλασε πλατιά.

«Καλησπέρα,» είπε εκείνη. «Και συγνώμη που σ'ενοχλώ τέτοια ώρα, Βάλθιρ, αλλά είναι ανάγκη.»

«Ο Νούρκας ο ίδιος μπορεί να μ'ενοχλούσε μα όχι εσύ,» αποκρίθηκε ο ψαράς. «Θες τα κλειδιά σου;»

«Ναι.»

Ο γέρο-ψαράς μπήκε στην καλύβα και επέστρεψε κρατώντας έναν κρίκο με δύο κλειδιά επάνω, τον οποίο και της έδωσε.

«Σ'ευχαριστώ. Έχεις ελέγξει το σκάφος πρόσφατα;»

«Ναι αμέ. Δεν έχει πρόβλημα, το καθαρίζω τακτικά.»

«Όλα εντάξει εδώ, στο χωριό;»

«Αμέ. Θαρθείς μέσα, να σε φιλέψω;»

«Δυστυχώς βιάζομαι, Βάλθιρ,» του είπε χαμογελώντας. «Με τα ψάρια, επίσης όλα εντάξει;»

«Αμέ, τίποτα δεν τάχει ξαναπειράξει από τότες που έδιωξες τσι στριγκιές.»

«Ωραία.»

«Θες να σου δώκω;»

«Ψάρια;»

«Αμέ. Δε θα τα πουλήσω όλα, μπορεί, και θα μου μείνουνε' και πού να τα φας όλα τώρα, μόνος σου;»

«Ευχαριστώ, Βάλθιρ, αλλά δεν μπορώ να τα κουβαλήσω μαζί μου. Άλλη φορά ίσως.»

Ο γέρο-ψαράς ένευσε.

Η γυναίκα είπε: «Σου αφήνω το άλογό μου. Κάνε το ό,τι θέλεις. Μπορείς ακόμα και να το πουλήσεις.»

Ύστερα, τον καληνύχτισε και έφυγε από την καλύβα του, για ν'ακολουθήσει ένα μονοπάτι ανάμεσα στους βράχους της ακτής. Γλίστρησε μέσα σ'ένα στενό άνοιγμα και βρέθηκε σε μια σκοτεινή σπηλιά. Οι γάτες της νιαούρισαν. Εκείνη άναψε έναν φακό και προχώρησε, προσεχτικά, για να μη γλιστρήσει στις βρεγμένες πέτρες. Κατέβηκε ένα απότομο σημείο και βρέθηκε σε μια σπηλιά που ήταν κάτω από το επίπεδο της θάλασσας αλλά δεν πλημμύριζε παρά μόνο σε τρομερές τρικυμίες.

Η σπηλιά ήταν μεγάλη και μέσα στο νερό της επέπλεε ένα σκάφος. Ένα μικρό υποβρύχιο.

Η γυναίκα το πλησίασε. Πήδησε πάνω του, ξεκλείδωσε την καταπακτή με τα κλειδιά που της είχε δώσει ο γέρο-ψαράς, και κατέβηκε στο εσωτερικό του, το οποίο μύριζε πρόσφατη απολύμανση. Κάθισε στο δερμάτινο κάθισμα μπροστά στην κονσόλα ελέγχου, ξεκλείδωσε το σύστημα, και, προτού το ενεργοποιήσει, έκανε ένα Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως για να δει αν τα πάντα επικοινωνούσαν σωστά. Το συμπέρασμα ήταν θετικό, έτσι ενεργοποίησε τα συστήματα του υποβρυχίου και το εσωτερικό του φωτίστηκε. Ο φακός της ήταν άχρηστος πλέον, οπότε τον έσβησε. Οι γάτες, έχοντας βγει από τον σάκο, ήταν σιωπηλές τώρα' τα μάτια τους κοίταζαν τα φωτάκια στην κονσόλα.

«Φεύγουμε,» μονολόγησε η γυναίκα. «Πάμε στο Σύμπλεγμα.» Άρθρωσε τη Μαγγανεία Κινήσεως ενώ άγγιζε με το αριστερό χέρι έναν ειδικό αισθητήρα επάνω στο κάθισμά της. Όταν η μαγγανεία ολοκληρώθηκε, της ήταν πανεύκολο να τη διατηρεί με το μυαλό της και μόνο.

Έβαλε το σκάφος σε κίνηση και βγήκε απ'τη σπηλιά, ταξιδεύοντας υποβρυχίως.

Πηγαίνοντας βόρεια, προς τη διαστασιακή δίοδο για Σύμπλεγμα.

4.

Το υποβρύχιο της ήταν πολύ γρήγορο. Σε πεντέμισι ώρες είχε διασχίσει όλη την απόσταση και βρισκόταν κοντά στη δίοδο. Η οθόνη των ανιχνευτών τής έδειξε ότι δύο υποβρύχια την προσέγγιζαν. Παντοκρατορικά, κατά πάσα πιθανότητα. Φύλακες της διαστασιακής διόδου.

Η γυναίκα ήταν κουρασμένη, δεν είχε διάθεση να τους συναντήσει. Ούτε να τους αντιμετωπίσει αν χρειαζόταν. Βέβαια, μάλλον δεν θα χρειαζόταν· το σκάφος της ήταν ταχύτερο από τα δικά τους: μπορούσε, άνετα, να τους ξεφύγει.

Ακόμα καλύτερα, όμως, αν δεν την καταλάβαιναν καθόλου.

Η γυναίκα, παρά την κούρασή της, έκανε μια Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως, εξαπολύοντάς την από το υποβρύχιο της μέσω των αισθητήρων στα τοιχώματά του. Η μαγγανεία έγινε με ταχύτητα που κανένας συμβατικός μάγος δεν θα πίστευε – αφάνταστα γρήγορα για το ανθρώπινο μυαλό – κι επιπλέον, έγινε ενώ η γυναίκα χρησιμοποιούσε ταυτόχρονα μια Μαγγανεία Κινήσεως για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του σκάφους της: πράγμα που ένας συμβατικός μάγος θα έλεγε ότι ήταν, πολύ απλά, αδύνατον.

Τα Παντοκρατορικά υποβρύχια την έχασαν. Οι χειριστές των ανιχνευτών τους νόμισαν πως είχαν κάνει λάθος, πως τα συστήματα δεν είχαν πιάσει παρά κάποια από τις τυχαίες παρεμβολές που γίνονταν στα βάθη των θαλασσών.

Η γυναίκα οδήγησε το δικό της υποβρύχιο μέσα στη διαστασιακή δίοδο προτού οι Παντοκρατορικοί προλάβουν να συνέλθουν από τη μαγγανεία της. Μπήκε σε μια πλημμυρισμένη σήραγγα, πιλόταρε για κάποια ώρα, κι ύστερα αναδύθηκε μέσα σ'ένα αχανές σπήλαιο.

Είχε φτάσει στο Σύμπλεγμα.

Σύμπλεγμα

Οδήγησε το σκάφος της σε μια γωνία και σταμάτησε τις μηχανές. Της χρειαζόταν ξεκούραση τώρα, προκειμένου να συνεχίσει το ταξίδι της. Έκλεισε τα βλέφαρά της και διαλογίστηκε. Για ώρες.

Οι γάτες περιφέρονταν βαριεστημένα μέσα στο μικρό υποβρύχιο. Δεν τους άρεσε και τόσο αυτό το περιβάλλον. Τα κόκκινα μάτια της λευκής γυάλιζαν θυμωμένα.

Το βιολογικό ρολόι της γυναίκας την ξύπνησε όταν το σώμα της είχε ξεκουραστεί. Έτριψε τα μάτια της και έβγαλε κάτι να πει και να φάει.

Είχε να φάει από τότε που ξεκίνησε να πιλοτάρει το υποβρύχιο, φεύγοντας από τις ακτές της Μοργκιάνης – και το γεύμα της δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Γενικά, δεν έτρωγε πολύ· όμως αυτό δεν την ενοχλούσε καθόλου.

Έδωσε και στις γάτες λίγο φαγητό. Εκείνες νιαούριζαν παραπονιάρικα.

«Δε θα μείνουμε για πολύ εδώ,» τους είπε η γυναίκα. «Το ξέρω ότι είναι στενόχωρα. Ούτε εμένα μ'αρέσει.»

Τελείωσε το φαγητό της και ενεργοποίησε πάλι τις μηχανές.

Σε μερικές ώρες ήταν στον προορισμό της. Σε μια διαστασιακή δίοδο που ελάχιστοι γνώριζαν. Το Σύμπλεγμα είχε πολλές τέτοιες, εξαιτίας της λαβυρινθώδους, σκοτεινής, πλημμυρισμένης φύσης του.

Υπερυδάτια

1.

Το υποβρύχιο βγήκε από μια σπηλιά στην κάτω μεριά της Κεντρυδάτιας, της μεγαλύτερης από τις τρεις πλωτές ηπειρόνησους της Υπερυδάτιας. Οι Παντοκρατορικοί δεν ήξεραν γι' αυτή τη διαστασιακή δίοδο, και δεν τη φρουρούσαν. Επιπλέον, ακόμα κι αν την ήξεραν, ήταν πολύ δύσκολο να τη φρουρήσουν εδώ όπου βρισκόταν κι επίσης, άσκοπο, αφού σχεδόν κανένας δεν περνούσε από τούτο το μέρος.

Οι γάτες νιαούριζαν παραπονιάρικα καθώς η γυναίκα πιλόταρε το σκάφος της κάτω από την πλωτή ήπειρο αποφεύγοντας επικίνδυνα σημεία ανάποδης γεωγραφίας: βουνά και λόφους που κατέρχονταν από πάνω μέσα στο νερό· πελώριους βράχους και παράξενους λιθικούς σχηματισμούς· πολύμορφα και πολύχρωμα κοράλλια· δάση από φύκια που χόρευαν στα υπόγεια ρεύματα... Και η πανίδα του βυθού δεν ήταν λιγότερο επικίνδυνη: υπήρχαν πελώρια πλάσματα εδώ κάτω που καλό ήταν κανείς να αποφεύγει προτού έχουν την ευκαιρία να τον πλησιάσουν.

Σε δυο ώρες η γυναίκα έβγαλε το υποβρύχιο από μια άκρη της πλωτής ηπείρου, κοιτάζοντας τον χάρτη της Υπερυδάτιας στην οθόνη της. Βρισκόταν τώρα σ' έναν κόλπο, και έπλευσε, υποβρυχίως, ως την ανατολική του μεριά. Εκεί πλησίασε μια ακτή και πήγε το σκάφος της στα ρηχά. Υφαίνοντας ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, το μεταμόρφωσε όπως το είχε μεταμορφώσει και μέσα στο Σύμπλεγμα, όταν χρειαζόταν να περάσει από σπήλαια όπου το νερό ήταν πολύ ρηχό ή από σημεία όπου δεν υπήρχε καθόλου νερό. Το υποβρύχιο έβγαλε δύο μεγάλα πισινά πόδια και δύο μικρότερα μπροστινά με δαγκάνες. Η γυναίκα έβαλε το όχημά της να περπατήσει επάνω στην Κεντρυδάτια, και μετά από κανένα μισάωρο σταμάτησε μέσα σ' ένα σύδεντρο για να ξεκουραστεί προτού συνεχίσει το ταξίδι της.

Ήταν μεσημέρι, και οι δύο ήλιοι της Υπερυδάτιας βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό.

2.

Η Κυκλόπολη ήταν οικοδομημένη εκεί όπου ο ποταμός Τίρπος γεννιόταν μέσα από τον ποταμό Νάνθηρη. Το σχήμα της ήταν κυκλικό, όπως το όνομά της υποδήλωνε, και έμοιαζε να αγκαλιάζει και τους δύο ποταμούς αν την κοίταζες από πάνω, μέσα σε κάποιο αεροσκάφος.

Η μαυρόδερμη γυναίκα με τις δύο γάτες δεν ήταν μέσα σε αεροσκάφος. Δεν ήταν καν μέσα στο όχημά της που, πριν, είχε τη μορφή υποβρυχίου. Το είχε χρησιμοποιήσει για να ταξιδέψει ως εδώ και, μετά, το είχε κρύψει εκεί όπου πίστευε ότι κανένας δεν θα το έβρισκε.

Ήταν βαθιά νύχτα τώρα, καθώς η γυναίκα βάδιζε προς την Κυκλόπολη αγναντεύοντας τις ψηλές πολυκατοικίες της. Τις γάτες δεν τις είχε πλέον στον σάκο της· βάδιζαν ανάλαφρα δεξιά κι αριστερά της, μοιάζοντας εκστασιασμένες με την άπλα που είχαν, ύστερα από τόσες ώρες που ήταν κλεισμένες στο υποβρύχιο.

Η γυναίκα πήγε στην πόλη και μπήκε στους δρόμους της χωρίς κανένας να τη σταματήσει. Δεν είχε, εξάλλου, τίποτα το φανερά ύποπτο επάνω της· έμοιαζε με μια οποιαδήποτε ταξιδιώτισσα που κρατούσε τη βαλίτσα της και βάδιζε. Τα πιο παράξενα πράγματα μ'αυτήν ήταν δύο: το κατάμαυρο σαν μελάνι δέρμα της (επειδή οι γηγενείς της Υπερυδάτιας δεν είχαν συνήθως αυτόν τον δερματικό χρωματισμό) και οι δύο γάτες που περπατούσαν κοντά της. Ακόμα κι οι πιο παρανοϊκοί Παντοκρατορικοί φρουροί, όμως, δεν θα σταματούσαν μια γυναίκα επειδή είχε μαύρο δέρμα και δύο γάτες μαζί της. Εκτός αν υπήρχε και κάποιος άλλος, καλύτερος λόγος, συγχρόνως.

Η γυναίκα έκανε σήμα σ'ένα επιβατηγό όχημα· αυτό σταμάτησε κι εκείνη άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

«Καλησπέρα, μαντάμ,» είπε ο οδηγός, μιλώντας στη Συμπαντική. «Πού πηγαίνουμε;»

«Στο Πλωτό Μέγαρο.»

«Φροντίστε οι γάτες να μην κατουρήσουν εδώ μέσα,» ζήτησε ο οδηγός καθώς κινούσε το όχημά του μέσα στους δρόμους της Κυκλόπολης, ανάμεσα στις πολυκατοικίες.

«Μην ανησυχείς· είναι εκπαιδευμένες.»

«Χαίρομαι.»

Όταν έφτασαν μπροστά στο ξενοδοχείο, η γυναίκα τον πλήρωσε με οκτάποδες (το χαρτονόμισμα της Υπερυδάτιας) και βγήκε από το όχημά του, καληνυχτίζοντάς τον.

Το *Πλωτό Μέγαρο* ήταν ένα πελώριο οικοδόμημα με μια πελώρια πισίνα γύρω του. Η γυναίκα βάδισε σε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από το νερό και βρέθηκε στην είσοδο. Είπε στον φρουρό εκεί ότι ήθελε να κλείσει δωμάτιο· εκείνος χαμογέλασε και ευχήθηκε καλή διαμονή στην κυρία, αλλά της είπε να προσέχει τις γάτες της, να μην κάνουν καμία ζημιά. Η γυναίκα πέρασε την είσοδο και μίλησε με την κοπέλα στη ρεσεψιόν, η οποία, εκτός των άλλων, την ενημέρωσε ότι απόψε είχε πάρτι στην πίσω μεριά του ξενοδοχείου και η κυρία μπορούσε να πάει δωρεάν. Ακόμα και τα ποτά ήταν όλα δωρεάν, τόνισε. Η γυναίκα την ευχαρίστησε και, χρησιμοποιώντας τον ανελκυστήρα, ανέβηκε στο δωμάτιό της.

Δεν πήγε στο πάρτι.

Αύριο σκόπευε να φύγει με την αυγή.

3.

Το αεροδρόμιο της Κυκλόπολης βρισκόταν στην ανατολική άκρη της πόλης, πέρα από τον ποταμό Τίρπο. Κοντά του ήταν χτισμένος ένας Ναός του Ζέφυρου – θεού του ανέμου και του ουρανού στην Υπερυδάτια.

Το επιβατηγό όχημα μπήκε στον αερολιμένα και σταμάτησε έξω από την είσοδο των επιβατών. Οι πόρτες του άνοιξαν και άνθρωποι βγήκαν, ανάμεσα στους οποίους και η μαυρόδερμη γυναίκα με τις μεγάλες βλεφαρίδες και τις δύο γάτες – οι οποίες τώρα ήταν μέσα στον σάκο τους πάλι, κοιτάζοντας από ένα στενό άνοιγμα που ίσα που χωρούσε τα κεφάλια τους. Θα μπορούσαν να είχαν πηδήσει έξω, ασφαλώς, και ν'αρχίσουν να τρέχουν, αλλά υπάκουγαν την αφέντρα τους και την εμπιστεύονταν.

Η γυναίκα πήγε σ'έναν υπάλληλο του αεροδρομίου που έκοβε εισιτήρια και είπε ότι ήθελε ένα εισιτήριο για Αιθέρα· προορισμός, Ρελκάμνια. Ο υπάλληλος την πληροφόρησε ότι το επόμενο σκάφος για Αιθέρα έφευγε μετά από καμία ώρα, και ευτυχώς που η κυρία είχε έρθει νωρίς γιατί δεν είχε άλλο αεροπλάνο για Αιθέρα μέχρι αύριο. Θα έπρεπε, βέβαια, να γίνει έλεγχος από τις Παντοκρατορικές Αρχές πριν από

την αναχώρηση, της είπε ο υπάλληλος· και τις γάτες θα έπρεπε να τις βάλει σ'ένα ειδικό κλουβί προτού επιβιβαστεί στο αεροσκάφος. Η γυναίκα αποκρίθηκε πως δεν υπήρχε πρόβλημα. Πλήρωσε και παρέλαβε το εισιτήριό της. Ο υπάλληλος τής ευχήθηκε καλό ταξίδι και της είπε προς τα πού να πάει για να γίνει ο απαραίτητος έλεγχος.

Η γυναίκα πήγε εκεί και συνάντησε τους Παντοκρατορικούς φρουρούς με τις λευκές στολές. Τους έδειξε την ταυτότητά της (η οποία δεν έγραφε, φυσικά, το αληθινό της όνομα) και τους έδωσε τα πράγματά της για να τα ελέγξουν. Η ίδια μπήκε σ'έναν μικρό θάλαμο, έβγαλε τα ρούχα της, και είπε στον φρουρό απέξω ότι ήταν έτοιμη. Δεν αισθάνθηκε το παραμικρό καθώς γινόταν ο αυτόματος έλεγχος του σώματός της από τους αισθητήρες.

Ασφαλώς δεν βρέθηκε τίποτα ύποπτο επάνω της. Η γυναίκα φόρεσε πάλι τα ρούχα της και βγήκε από τον θάλαμο. Οι φρουροί έβαλαν την κάθε γάτα σ'ένα κλουβί (οι γάτες τούς ατένιζαν δολοφονικά καθώς γινόταν αυτό), έδωσαν τα κλουβιά στη γυναίκα, και της ευχήθηκαν καλό ταξίδι.

Εκείνη πήγε στην αίθουσα αναμονής και περίμενε. Το αεροπλάνο είχε, τελικά, καθυστέρηση μισής ώρας. Καθώς καθόταν, η γυναίκα παρατηρούσε τους ανθρώπους που, όπως φαινόταν, θα ταξίδευαν μαζί της. Δεν είχαν επάνω τους τίποτα το αξιοσημείωτο. Μονάχα ένας τράβηξε την προσοχή της ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, κατάδικος. Τα χέρια του ήταν δεμένα με χειροπέδες και δύο πολεμιστές της Παντοκράτειρας τον συνόδευαν. Αποστάτης πιθανώς.

Όταν ήρθε η ώρα της αναχώρησης, οι φρουροί ανακοίνωσαν στους επιβάτες ότι μπορούσαν να βγουν στον αεροδιάδρομο για να επιβιβαστούν. Οι πόρτες άνοιξαν. Η μαυρόδερμη γυναίκα πήγε με τους υπόλοιπους. Τη βαλίτσα της την είχε παραδώσει πιο πριν, έτσι τώρα κρατούσε μόνο τα κλουβιά με τις γάτες, το ένα στο ένα χέρι, το άλλο στο άλλο χέρι.

Μια αεροσυνοδός οδήγησε εκείνη και τους υπόλοιπους επιβάτες στο μεγάλο αεροσκάφος, όπου ανέβηκαν μια σκάλα και μπήκαν στο εσωτερικό του. Η γυναίκα κάθισε στη θέση που έγραφε το εισιτήριό της και έβαλε τις γάτες στην ειδική θυρίδα παραδίπλα. Η αεροσυνοδός ήρθε κοντά της, μετά από λίγο, για να τη ρωτήσει αν θα ήθελε κάτι. Η γυναίκα απάντησε αρνητικά.

Το αεροπλάνο άρχισε να τρέχει επάνω στον αεροδιάδρομο. Ο πιλότος ζήτησε, μέσω μεγαφώνου, από τους επιβάτες να δέσουν τις ζώνες τους. Το αεροπλάνο ανέπτυξε πολύ μεγάλη ταχύτητα. Απογειώθηκε. Πέταξε ψηλά στους ουρανούς της Υπερυδάτιας. Χώθηκε στα σύννεφα, τα οποία, από τα παράθυρα, φαίνονταν σαν μπαμπάκι γύρω του. Βγήκε πάνω από τα σύννεφα. Οι δύο ήλιοι της Υπερυδάτιας ήταν πολύ λαμπεροί εδώ· τύφλωναν. Η μαυρόδερμη γυναίκα ανοιγόκλεισε τις μεγάλες βλεφαρίδες της· τέτοιο φως δεν υπήρχε ούτε κατά διάνοια στη Μοργκιάνη...

Φόρεσε ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά.

Το αεροπλάνο ανέβηκε ακόμα ψηλότερα. Ο πιλότος ζήτησε από τους επιβάτες να ετοιμαστούν για μετάβαση στον Αιθέρα. Να δέσουν τις ζώνες τους αν τις είχαν λύσει.

Το αεροπλάνο πλησίασε το σημείο μετάβασης.

Βούτηξε μέσα του.

Τραντάχτηκε ολόκληρο.

Ρελκάμνια

1.

Μετά από ταξίδι έξι ωρών μέσα στον Αιθέρα, το μεγάλο επιβατηγό αεροσκάφος βγήκε στους ουρανούς της Ρελκάμνια, και η Ατέρμονη Πολιτεία φάνηκε να απλώνεται από κάτω του. Ολόκληρη η διάσταση οικοδομημένη· μια απίστευτα πολύπλοκη, απέραντη πόλη.

Το αεροπλάνο έχασε ύψος αλλά συνέχισε να είναι πολύ πιο πάνω από τα πανύψηλα οικοδομήματα. Αν κατέβαινε περισσότερο, υπήρχε κίνδυνος πρόσκρουσης. Για μερικές ώρες πετούσε διασχίζοντας τους ουρανούς της Ρελκάμνια· μετά, έφτασε πάνω από τον Βόρειο Αερολιμένα, όπου και προσγειώθηκε. Όταν είχε περάσει το σημείο μετάβασης του Αιθέρα ήταν μεσημέρι· τώρα, είχε πλέον έρθει το απόγευμα.

Οι επιβάτες αποβιβάστηκαν.

Η γυναίκα κοίταξε τον ουρανό προς στιγμή: τον φωτεινό ήλιο της Ρελκάμνια, και την Ουλή: ένα οριζόντιο σχίσμα που έκανε κόκκινες ανταύγειες γύρω του και εξέπνεε επίσης κόκκινους καπνούς. Αφού παρέλαβε τη βαλίτσα της, έβγαλε τις γάτες της από τα κλουβιά τους και τα παρέδωσε στους φρουρούς. Εκείνοι τής έκαναν έλεγχο, όπως έκαναν και σ'όλους τους υπόλοιπους επιβάτες – κανένας δεν έμπαινε στη Ρελκάμνια χωρίς έλεγχο, ακόμα κι αν ήδη είχε γίνει έλεγχος από τη διάσταση προέλευσής του.

Όταν η γυναίκα πήγε στο σημείο του αερολιμένα όπου περίμεναν κάμποσα επιβατηγά οχήματα, αισθανόταν κουρασμένη από τους πανοϊκούς ελέγχους των Παντοκρατορικών. Μπήκε σ'ένα όχημα, είπε στην οδηγό πού ήθελε να πάει, και ζήτησε τη συμβουλή της για το πώς να φτάσει εκεί· γιατί ο προορισμός της δεν ήταν λίγο πιο δίπλα, όπως ήξερε: ήταν εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση από εδώ, μέσα από ατελείωτους δρόμους, γέφυρες, και σήραγγες. Η οδηγός, καθώς οδηγούσε ήρεμα, της έδωσε κάποιες πληροφορίες για το πώς να πλοηγηθεί. Μέχρι ένα σημείο, όμως. «Μετά,» της είπε, «πρέπει να βρεις μόνη σου το δρόμο, ή να ρωτήσεις κάποιον άλλο.» Η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη για να δοθούν κατευθύνσεις με δυο λόγια. Η μαυρόδερμη γυναίκα την ευχαρίστησε ούτως ή άλλως.

Η λευκή γάτα γουργούριζε επάνω στα γόνατά της, καθώς εκείνη τής χαίδευε το τρίχωμα. Η άλλη ήταν κουλουριασμένη γύρω από τις μπότες της.

2.

Ός το βράδυ, η γυναίκα ταξίδευε μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία: στην αρχή, με το επιβατηγό όχημα· μετά, ως επιβάτης σ'ένα τρένο, το οποίο σε κάποια στιγμή πέρασε από μια υπόγεια σήραγγα, ενώ γενικά έτρεχε πάνω σε αερογέφυρες. Τελικά, για να ξεκουραστεί, η γυναίκα έκλεισε δωμάτιο σ'ένα μικρό ξενοδοχείο κοντά στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας της Ρελκάμνια.

Το πρωί, πήρε καράβι για να καταλήξει στις ανατολικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας· μετά, μπήκε σ'ένα επιβατηγό όχημα· μετά, σ'ένα άλλο επιβατηγό όχημα (το προηγούμενο πήγαινε μέχρι ένα σημείο και μετέφερε κι άλλο κόσμο)· μετά, σ'έναν σιδηρόδρομο. Τα τελευταία δύο χιλιόμετρα τα έκανε με τα πόδια, καθώς ήταν απόγευμα και ο ήλιος της Ρελκάμνια μισοκρυμμένος πίσω από τους δυτικούς ουρανοξύστες, πλημμυρίζοντας τους δρόμους με σκιές και ανταύγειες.

Πλησίασε μια πολυκατοικία. Χτύπησε ένα κουδούνι.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια αντρική φωνή.

«Εγώ. Ήρθα.»

Η πόρτα της πολυκατοικίας άνοιξε.

Η γυναίκα και οι γάτες της μπήκαν.

3.

«Να σου γνωρίσω, Ελπιδοφόρε, τη Ναλτάφιρ,» είπε ο Κλαρκ.

Ο Ελπιδοφόρος ατένισε τη γυναίκα που είχε μόλις μπει στο διαμέρισμα του μάγου: κατάμαυρο δέρμα, σγουρά μενεξεδιά μαλλιά, πράσινα μάτια, μεγάλες βλεφαρίδες· σκονισμένη από το ταξίδι· με δύο γάτες γύρω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της, η μία λευκή με κόκκινα μάτια και κομμένο δεξί αφτί, η άλλη γκρίζα με μαύρες ραβδώσεις και πιο μεγαλύτερη. Η λευκή έμοιαζε τσαντισμένη· η γκρίζα ήταν πιο ήρεμη.

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Η γυναίκα άφησε τη βαλίτσα της κάτω και του έδωσε το χέρι της. «Παρομοίως. Ελπιδοφόρος, έτσι;»

«Ναι.»

Η Ναλτάφιρ κοίταξε ερωτηματικά τον Κλαρκ.

Εκείνος εξήγησε: «Ο Ελπιδοφόρος ήταν πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ μέχρι πρότινος. Όχι οικειοθελώς, μπορώ να σε διαβεβαιώσω. Μας έχει ήδη βοηθήσει, και θα μας βοηθήσει ακόμα περισσότερο.»

Η Ναλτάφιρ ένευσε. Κι έστρεψε το βλέμμα της στους Πειθαρχικούς του Κενού. «Καλησπέρα,» είπε.

«Καλησπέρα, Ναλτάφιρ,» αποκρίθηκε η Άι'νιρ, ενώ ο Άερ'θλαρ έκανε μια κίνηση που πρέπει να ήταν νεύμα χαιρετισμού.

Ο Ελπιδοφόρος παρατήρησε ότι η μάγισσα δεν είχε παραξενευτεί καθόλου από την παρουσία των Πειθαρχικών, ούτε είχε απορία για το τι ήταν. Αναμενόμενο, βέβαια.

Η Ναλτάφιρ είπε στον Ελπιδοφόρο: «Να σου συστήσω τον Κοκκινομάτη» – έσκυψε και πήρε στην αγκαλιά της τη λευκή γάτα – «και τον Γκριζοχαίτη» – προφανώς αναφερόταν στη γκρίζα γάτα με τις μαύρες λωρίδες.

«Ελπίζω να μη δαγκώνουν.»

Η Ναλτάφιρ μειδίασε. «Μόνο σε ειδικές περιπτώσεις.» Άφησε τον Κοκκινομάτη επάνω σ'έναν καναπέ.

«Πεινάς;» τη ρώτησε ο Κλαρκ.

«Ναι.»

«Ωραία· έλεγα να φτιάξω φαγητό σε λίγο. Επίσης, έχουμε πολλά να συζητήσουμε.»

Σάρντλι

1.

Το επόμενο πρωί, ο Όνυχας ο Δεύτερος θέλησε να του μιλήσει. Ένας υπηρέτης ήρθε και του είπε να συναντήσει τον θείο του στα προσωπικά δωμάτιά του. Ο Ορείχαλκος πήγε και βρήκε τον Όνυχα σ'ένα καθιστικό, με πρωινό στρωμένο στο τραπέζι εμπρός του. Πρωινό για δύο.

«Έχεις φάει;» ρώτησε ο Όνυχας.

«Όχι.»

«Τότε, δεν έκανα λάθος.» Ο Όνυχας έδειξε τη θέση αντίκρυ του.

Ο Ορείχαλκος κάθισε στην πλεχτή ξύλινη καρέκλα και έβαλε καφέ στην κούπα του. «Γιατί ήθελες να μου μιλήσεις τόσο νωρίς, θείε;»

«Για το θέμα που μας απασχολεί, φυσικά. Για τον προδότη ανάμεσά μας,» αποκρίθηκε ο Όνυχας. Και πρόσθεσε: «Δεν είπα τίποτα στον Σίδηρο.» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι μιλούσε για τον Σίδηρο τον Πρώτο. «Και ούτε η Γρανίτια νομίζω πως του είπε τίποτα – δεν πρέπει να του μίλησε καθόλου χτες, όταν γυρίσαμε. Όμως, αργά ή γρήγορα, θα το μάθει· είναι αναπόφευκτο, δεν είναι;»

«Υποθέτω πως είναι,» είπε ο Ορείχαλκος, δοκιμάζοντας τον καφέ.

«Σκεφτόμουν το ζήτημα του προδότη πολλή ώρα προτού κοιμηθώ.» Ο Όνυχας δεν έτρωγε τώρα. «Και όσο το σκέφτομαι τόσο πιο ανησυχητικό θεωρώ πως είναι. Διότι ο προδότης είναι, σίγουρα, ένας απ'αυτούς που σε συνόδεψαν στη Νάθγκαν. Ή ο Αστροφώτιστος ο Τρίτος, του Οίκου των Ουράνιων. Όποιος κι αν είναι, πάντως, έχουμε σοβαρό πρόβλημα, Ορείχαλκε· γιατί σημαίνει πως είναι δικός μας άνθρωπος.»

Δικός μας άνθρωπος. Ο Ορείχαλκος, που έκοβε έναν καρπό σε φέτες μέσα στο πιάτο του, σταμάτησε. *Δικός μας άνθρωπος...* Χτες βράδυ η Ανεμόφθαλμη μιλούσε στο β'ζάιλ της. Ταραγμένη. Παράξενο για εκείνη. Κι ο Ορείχαλκος την ήξερε τόσα χρονιά. Από τότε που ήταν μικροί...

«Νομίζω πως κι εσύ έχεις τις υποψίες σου,» είπε ο Όνυχας. «Και ίσως νάναι πιο συγκεκριμένες απ'τις δικές μου.» Τον παρατηρούσε. Ο Ορείχαλκος έβλεπε τα μάτια του θείου του να τον περιεργάζονται.

«Δεν είμαι σίγουρος... αλλά θα πρέπει να πάρουμε όλες τις πιθανότητες.» Τελείωσε με το κόψιμο του καρπού μέσα στο πιάτο του. Πήρε ένα

κομμάτι στο χέρι και το δάγκωσε. Μάσησε, συλλογισμένα· κατάπιε. «Κοίτα, θείε... Αν κάπως μεταφέρθηκε στους επαναστάτες η πληροφορία ότι θα φέρουμε τους Ούρταθ, αυτό πρέπει να έγινε ενώ ήμουν ακόμα στη Φανχάι και ετοιμαζόμουν. Γιατί μετά, καθώς πετούσαμε προς Νάθγκαν, δε νομίζω πως ήταν εύκολο για κάποιον απ'τους συντρόφους μου να έρθει σε επαφή με επαναστάτες. Αν, λοιπόν, η προδοσία έγινε στη Φανχάι... Οι σωματοφύλακες ήταν κοντά μου σχεδόν συνέχεια. Ο πιλότος δεν ήταν – άρα, θα μπορούσε ευκολότερα να πάει και να με προδώσει. Η Ανεμόφθαλμη... Μερικές φορές, η Ανεμόφθαλμη έφυγε από κοντά μου για να βαδίζει στην πόλη. Και για τον Αστροφώτιστο, βέβαια, δεν μπορούμε να έχουμε την παραμικρή ιδέα τι έκανε.

»Επίσης,» συνέχισε ο Ορείχαλκος, «η Ανεμόφθαλμη φέρεται λίγο παράξενα τελευταία... και δεν περίμενα ότι ποτέ θα το έλεγα αυτό, αλλά μου δίνει μια άσχημη εντύπωση για το συγκεκριμένο θέμα.»

Τα μάτια του Όνυχα στένεψαν. «Εννοείς ότι το θεωρείς πιθανό να μας έχει προδώσει;»

«Έχω παρατηρήσει κάποιες μικρές αλλαγές στη συμπεριφορά της. Και το λέω αυτό επειδή, όπως ξέρεις, τη γνωρίζω από τότε που ήμασταν μικροί.»

Ο Όνυχας ένευσε. Δεν ήταν άγνωστη η σχέση του Ορείχαλκου με την Ανεμόφθαλμη. Μέχρι που εκείνος παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα (για πολιτικούς λόγους), όλοι θεωρούσαν ότι οι δυο τους σύντομα θα παντρεύονταν.

«Η Ανεμόφθαλμη, επιπλέον, πολλές φορές μού έχει πει ότι αντιπαθεί τους Παντοκρατορικούς,» πρόσθεσε ο Ορείχαλκος. «Αυτό, βέβαια, από μόνο του δεν είναι δικαιολογία για να υποθέσουμε ότι μας έχει προδώσει. Αλλά δεν είναι και η μοναδική ένδειξη, όπως σου είπα.»

«Σ'έχει ταραξει αυτό που νομίζεις ότι διακρίνεις,» παρατήρησε ο Όνυχας.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ορείχαλκος. «Γιατί...» αναστέναξε, «θεωρώ ότι πρέπει, αν μη τι άλλο, να την παρακολουθήσουμε για κάποιο καιρό, θείε, να μάθουμε τις κινήσεις της. Κι εσύ έχεις τους κατάλληλους ανθρώπους γι'αυτό.» Ο Όνυχας ο Δεύτερος ήταν που διεύθυνε τους κατασκόπους του Οίκου των Ορειβατών.

«Πάντα, όμως, είναι πρόβλημα να παρακολουθείς κάποιον ευγενή.» Εξαιτίας του β'ζάιλ του, φυσικά, όπως ήξερε ο Ορείχαλκος, και όπως

δεν χρειαζόταν να προσθέσει ο Όνυχας. Το β'ζάιλ κοίταζε εκεί όπου ο ευγενής δεν κοίταζε. Το β'ζάιλ αγρυπνούσε όταν ο ευγενής κοιμόταν. Πολλές φορές το β'ζάιλ ήταν που είχε ειδοποιήσει έναν ευγενή ότι κάποιος τον παρακολουθούσε.

«Υποθέτω πως οι κατάσκοποί σου είναι αρκετά ικανοί, ακόμα και για τέτοιες περιπτώσεις,» είπε ο Ορείχαλκος.

«Πράγματι, είναι! έχουν ξαναπαρακολουθήσει ευγενείς. Ωστόσο υπήρξαν και περιπτώσεις που τα β'ζάιλ τούς εντόπισαν. Ή, τουλάχιστον, υπέθεσαν πως ήταν τα β'ζάιλ – και δε νομίζω πως έκαναν λάθος. Όπως και νάχει, την Ανεμόφθαλμη θα την παρακολουθήσουμε. Έτσι όπως μου τα λες, δεν μπορούμε να το ριψοκινδυνέψουμε. Και το ίδιο πρέπει να κάνουμε και με τον πιλότο του ελικοπτέρου σου. Στη δική του περίπτωση δεν θα είναι καθόλου δύσκολο.»

«Για τον Αστροφώτιστο τι έχεις κατά νου;»

«Δε χρειάζεται να τον παρακολουθήσουμε για την ώρα. Η παρακολούθησή του θα είναι δύσκολη, είμαι βέβαιος, και δεν ξέρω αν θα έχει κανένα αποτέλεσμα. Ας επικεντρωθούμε στους πιθανούς προδότες που είναι κοντά μας, πρώτα. Με τον Αστροφώτιστο δεν έχουμε καθημερινές δοσοληψίες. Αν ο πιλότος, όμως, είναι προδότης, πρέπει να τιμωρηθεί. Πολύ αυστηρά, και παραδειγματικά.

»Κι αν η Ανεμόφθαλμη είναι που μας έχει προδώσει συμμαχώντας με τους επαναστάτες, τότε... θα το αφήσω σ'εσένα να αποφασίσεις τι θα γίνει.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. *Σ'ευχαριστώ, θείε.* Του ήταν αδιανόητο ότι η Ανεμόφθαλμη τούς είχε προδώσει. *Γιατί, μα τους θεούς; Γιατί;* Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η Ανεμόφθαλμη δεν τον αγαπούσε πλέον, ότι η αγάπη της είχε, κάπως, μετατραπεί σε μίσος επειδή εκείνος είχε παντρευτεί την Παντοκράτειρα. Το ήξερε πως συνέχιζε να τον αγαπά. Μπορούσε να το διαβάσει στα μάτια της, στις κινήσεις της. Στο σώμα της, όταν έκαναν έρωτα.

Γιατί να μας προδώσει, τότε;

Αν όντως συνέβαινε αυτό, η Ανεμόφθαλμη πρέπει να είχε κάποιον πολύ καλό λόγο. Σίγουρα. Χωρίς καμία αμφιβολία.

Ο Ορείχαλκος, όμως, αδυνατούσε τώρα να φανταστεί ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος αυτός...

2.

Οι επαναστάτες συγκέντρωναν όπλα.

Μετά από τη νίκη τους εναντίον των Ούρταθ στο ορυχείο χαλκού, είχαν αποφασίσει ότι όφειλαν να κινηθούν γρήγορα εναντίον των Ορειβατών· διότι οι Ορειβάτες, αναμφίβολα, δε θ'αργούσαν να εκπονήσουν άλλο σχέδιο για να ξαναπάρουν τα κατελημμένα ορυχεία. Οι επαναστάτες συνέχισαν, φυσικά, να παρακολουθούν τις κατεκτημένες θέσεις, έχοντας τα ορνιθόπτερά τους σε ετοιμότητα, αλλά συγχρόνως πετούσαν και προς διάφορες περιοχές της Σάρντλι προκειμένου να μαζέψουν πολεμοφόδια.

Με τα οποία σκόπευαν να οπλίσουν τους Ασνούρτα. Και οι Ασνούρτα θα πήγαιναν να καταλάβουν το ορυχείο καπνόλιθου βόρεια της Ασνούρτα λίν'τα, όπως ήταν το αρχικό σχέδιο των επαναστατών.

Μόνο αν έφερναν τον Οίκο των Ορειβατών σε οικονομικό αδιέξοδο θα μπορούσε ο Ανδρόνικος να διαπραγματευτεί μαζί τους, ώστε να τους στρέψει εναντίον της Παντοκράτειρας και να τους πάρει με το μέρος του: στερώντας έτσι στην Παντοκρατορία τη σημαντικότερη πηγή μεταλλευμάτων της.

Ο Φένχιλ, η Σιλάνα, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα'σαρ ταξίδευαν, μέσα στο αεροπλάνο τους, προς διάφορες μεριές της Σάρντλι, συλλέγοντας όπλα από επαναστάτες οι οποίοι ή τα είχαν πάρει από εμπόρους ή τα είχαν ληστέψει. Ο Φένχιλ και οι σύντροφοί του είχαν δοσοληψίες σε σαβάνες, μέσα σε ζούγκλες, σε ορεινά μονοπάτια, στις άκρες ερήμων, στις όχθες ποταμών. Πάντοτε έξω από πόλεις, όπου ο έλεγχος των πρακτόρων της Παντοκράτειρας ήταν μικρότερος. Οι επαναστάτες των διάφορων περιοχών τούς έφερναν κιβώτια ή βαρέλια με πολεμοφόδια, κι εκείνοι τα μετέφεραν στο αεροπλάνο τους και πετούσαν για Φτερωτό Όρος.

Τα πράγματα πήγαιναν καλά. Εμπόδια δεν συναντούσαν, επειδή η Επανάσταση ήταν πλέον αρκετά εξαπλωμένη στη Σάρντλι και το δίκτυό της ισχυρό.

Όχι, όμως, τέλειο. Τίποτα δεν είναι αδιαπέραστο. Πάντοτε υπάρχει κίνδυνος. Ειδικά όταν έχει κανείς να κάνει με ανθρώπους σαν τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Έτσι, ο Φένχιλ και οι σύντροφοί του βρέθηκαν σε κάποια στιγμή κυνηγημένοι.

Απόγευμα, καθώς ο ήλιος έδυε κάνοντας τα χρώματα του περιβάλλοντος να λιώνουν. Στις όχθες του ποταμού Σάτβραν. Έξω από τη Λαρτάντι, μια σημαντική πόλη-λιμάνι στις νότιες ακτές της Σάρντι. Οι τοπικοί επαναστάτες έφερναν τα πολεμοφόδια, σκεπασμένα με υφάσματα και ψάθες, μέσα σ'ένα κάρο που το τραβούσαν δύο βόδια. Ο Φένχιλ, η Σιλάνα, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα'σαρ τούς περίμεναν κοντά στο ποτάμι. Τους είδαν να βγαίνουν από τη δημοσιά και ν'ακολουθούν ένα μονοπάτι δίπλα στον καλαμιώνα.

Ένα φορτηγό σταμάτησε στη δημοσιά, απότομα, με τρόπο που αμέσως τράβηξε την προσοχή του Φένχιλ, καθώς τα μέταλλά του γυάλιζαν στις ακτίνες του δύοντος ήλιου.

Τι κάνουν αυτοί εδώ;

Δεν υπήρχε κανένας λόγος για να σταματήσει ένα φορτηγό σε τούτο το μέρος. Ο Φένχιλ δεν έβλεπε καμία αποθήκη πουθενά. Ούτε καν κάποιο πανδοχείο.

Οι πόρτες του φορτηγού άνοιξαν, και Παντοκρατορικοί στρατιώτες βγήκαν, με τα τουφέκια τους στα χέρια, καθώς το κάρο με τα βόδια ακόμα πλησίαζε τους επαναστάτες χωρίς να τους έχει φτάσει.

«Ρίξτε τους!» είπε ο Φένχιλ, βγάζοντας το δικό του τουφέκι από την πλάτη και πυροβολώντας. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Αυτό έκοψε τη φόρα των Παντοκρατορικών που έμοιαζαν να σκοπεύουν να πλησιάσουν τρέχοντας. Σταμάτησαν και γονάτισαν, ή έπεσαν στη γη, για να καλυφτούν από τα εχθρικά πυρά. Ο Φένχιλ είδε δύο να χτυπιούνται, οι λευκές τους στολές κοκκίνισαν.

Οι άνθρωποι πάνω στο κάρο – τρεις στο σύνολό τους: ένας οδηγός, ένας δίπλα του, κι ένας πίσω, στην καρότσα – ταραχτηκαν. Κοίταξαν προς τη μεριά των στρατιωτών της Παντοκράτειρας. Αυτός που ήταν στην καρότσα σήκωσε μια καραμπίνα κι άρχισε να ρίχνει. Ο οδηγός μαστίγωνε τώρα τα βόδια σαν παλαβός· τα ζώα μούγκριζαν και έτρεχαν. Σφαίρες έπεφταν από δω κι από κει.

Ο Φένχιλ, η Σιλάνα, ο Νάρτιλ, και η Αλρίβα είχαν καλυφτεί μέσα στον καλαμιώνα. Φύλλα και κομμάτια από καλάμια τινάζονταν.

Καθώς το κάρο έφτανε κοντά, ο άντρας που καθόταν στην καρότσα χτυπήθηκε και σωριάστηκε πάνω στα πολεμοφόδια. Οι Παντοκρατορικοί πλησίαζαν σταθερά, πυροβολώντας.

«Πώς σκατά θα πάρουμε τα όπλα από δω και θα φύγουμε;» γρύλισε η Σιλάνα, αλλάζοντας γεμιστήρα στο τουφέκι της.

«Αρχίστε να τα φορτώνετε στη βάρκα,» είπε ο Φένχιλ, πυροβολώντας συνεχόμενα.

«Μας ρίχνουν!» του είπε ο Νάρτιλ.

«Φορτώνετέ τα στη βάρκα!» φώναξε ο Φένχιλ. «Κουνηθείτε!» Και προς αυτούς στο κάρο: «Γυρίστε το στο πλάι για να μας δίνει κάλυψη!»

Ο οδηγός κατάλαβε και υπάκουσε, μαστιγώνοντας τα βόδια, βάζοντάς τα να στρίψουν. Το ξύλο της πίσω μεριάς του οχήματος είχε γεμίσει σφαίρες.

Ο Φένχιλ πήρε μια χειροβομβίδα απ'τη ζώνη του. Δάγκωσε την περόνη, την τράβηξε με τα δόντια, πέταξε τη χειροβομβίδα στους Παντοκρατορικούς. «Τώρα! Κουνηθείτε!»

Οι σύντροφοί του έτρεξαν προς το κάρο, σκυμμένοι.

Ο Φένχιλ έπιασε τη Σιλάνα από τη ζώνη. «Εσύ μαζί μου, άγρια. Κάποιοι πρέπει να τους καλύπτουν.»

Η Σιλάνα ένευσε. Υψώνοντας το τουφέκι της πυροβόλησε τους Παντοκρατορικούς μαζί με τον Φένχιλ.

«Πώς μας βρήκαν εδώ πέρα, γαμώ τα κωλομέρια της Νάεφισπ;» μούγκρισε ο Φένχιλ.

Η Σιλάνα, όπως έκανε συνήθως, δεν είπε τίποτα.

Κοιτάζοντας με τις άκριες των ματιών του, ο Φένχιλ είδε τον Νάρτιλ και την Αλρίβα να συνεργάζονται με τους ανθρώπους του κάρου για να βγάλουν τα πολεμοφόδια και να τα μεταφέρουν στη βάρκα. Ο άντρας που είχε χτυπηθεί από τα πυρά των Παντοκρατορικών δεν ήταν βέβαιο αν ζούσε. Ο Φένχιλ τον έβλεπε ξαπλωμένο πίσω απ'το κάρο, με το στήθος του γεμάτο αίματα.

Θα πρέπει τώρα να τους πάρουμε κι αυτούς μαζί μας' δε μπορούμε να τους αφήσουμε εδώ. Θα τους σκοτώσουν ή, ακόμα χειρότερα, θα τους φυλακίσουν και θα τους βασανίσουν για να προδώσουν τις κρυψώνες των άλλων.

Μπλέξαμε, γαμώ τα σκοτάδια του Τάρφεοθ!

Και οι λευκοντυμένοι στρατιώτες πλησίαζαν. Τα πυρά του Φένχιλ και της Σιλάνα δεν μπορούσαν να τους κρατήσουν για πάντα μακριά. Ήταν αρκετοί, και πυροβολούσαν κι αυτοί. Σε κάποια στιγμή πέταξαν

μια χειροβομβίδα η οποία εξερράγη κοντά στο κάρο, σπάζοντας έναν τροχό του αλλά ευτυχώς μην κάνοντας και τα πολεμοφόδια να εκραγούν.

«Γρήγορα!» φώναξε ο Φένχιλ στους επαναστάτες που φόρτωναν τη βάρκα, παρότι έβλεπε ότι τα πήγαιναν καλά· πάνω απ'τα μισά κιβώτια ήταν επάνω στο πλεούμενο. «Γρήγορα!»

Τα βόδια είχαν ταραχτεί φανερά ύστερα από την έκρηξη της χειροβομβίδας: μούγκριζαν και χτυπούσαν τα πόδια τους· ο οδηγός με το ζόρι τα συγκρατούσε, και το θεώρησε καλύτερο να τα λύσει από το κάρο για να μην κάνουν καμία ζημιά. Τα χτύπησε με το μαστίγιό του, στέλνοντάς τα να τρέξουν προς τη δημοσιά.

Καλή κίνηση, σκέφτηκε ο Φένχιλ, βλέποντας τα ζώα να πηγαίνουν καταπάνω στους Παντοκρατορικούς σηκώνοντας σκόνη. Αυτό θα τους καθυστερήσει για λίγο.

Τα τουφέκια των στρατιωτών σκότωσαν το ένα βόδι· το άλλο φάνηκε έξυπνο, έκανε στροφή και πήγε προς τη δημοσιά.

Μερικά από τα ξύλα του κάρου είχαν σπάσει, παρατήρησε ο Φένχιλ καθώς άλλαζε γεμιστήρα στο τουφέκι του γι'ακόμα μια φορά. Ευτυχώς που οι σύντροφοί του τελείωναν με το φόρτωμα των πολεμοφόδιων. Σε λίγο το ξύλινο όχημα θα γινόταν κομμάτια.

Ύψωσε το τουφέκι του στον ώμο—

Μια κραυγή. Γυναικεία.

Στράφηκε και είδε ότι η Αλρίβα είχε χτυπηθεί. *Γαμήσου!* Ο Νάρτιλ την είχε πιάσει στα χέρια του και την τραβούσε πίσω από το κάρο. Η μπλούζα της ήταν ποτισμένη με αίμα: ο Φένχιλ μπορούσε εύκολα να το διακρίνει αυτό, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει πού ακριβώς ήταν το τραύμα.

Στράφηκε στους Παντοκρατορικούς, πυροβολώντας οργισμένος. Χτύπησε έναν στο πόδι καθώς αυτός προσπαθούσε να πλησιάσει. Χτύπησε έναν άλλο στο κεφάλι, διαλύοντας το κρανίο του.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε η Σιλάνα. Ακουγόταν λαχανιασμένη. Φοβόταν. Ακόμα ένα σημάδι ότι το πράγμα είχε σκατέψει τελείως, σκέφτηκε ο Φένχιλ.

Τράβηξε την τελευταία του χειροβομβίδα· την εκτόξευσε. Ένας Παντοκρατορικός την έπιασε αμέσως και την πέταξε μακριά· η έκρηξη

έγινε σχεδόν στον αέρα, μακριά από το πεδίο της μάχης· πουλιά φτερούγισαν τρομαγμένα, φεύγοντας από τα δέντρα.

«Τα παπάρια του Άνβρεοθ!» γρύλισε ο Φένχιλ μέσα από σφιγμένα δόντια.

Στράφηκε στους άλλους επαναστάτες, φωνάζοντας: «Τρέξτε! Στη βάρκα! Αφήστε τα υπόλοιπα! Αφήστε τα!» Έτσι κι αλλιώς, τα περισσότερα τα είχαν πάρει. Πυροβολώντας, ο Φένχιλ είχε αρχίσει να υποχωρεί. Η Σιλάνα ακολουθούσε το παράδειγμά του.

Ανέβηκαν στη βάρκα: όλοι τους· και εκείνοι και οι άνθρωποι που είχαν έρθει με το κάρο. Τον χτυπημένο τον τράβηξε μέσα ο συνοδηγός του κάρου.

Η Σιλάνα έβαλε μπροστά τη μηχανή της βάρκας, και το σκάφος, μουγκρίζοντας, έφυγε από την όχθη. Ολοταχώς.

3.

Ο Φένχιλ γονάτισε πλάι στην Αλρίβα. «Είσαι ζωντανή, μάγισσα;»

Εκείνη κρατούσε τα πλευρά της – εκεί πρέπει να είχε χτυπηθεί, τελικά – καθώς ήταν ξαπλωμένη μέσα στη βάρκα, ανάμεσα στα πολεμοφόδια. «Δε νομίζω ότι θα είμαι για πολύ...» είπε, με δυσκολία.

«Ανοησίες. Δεν είναι παρά μια γρατσουνιά.» Ο Φένχιλ έπιασε το χέρι της και το πήρε από τα πλευρά της· εκείνη δεν έφερε αντίσταση. Ο Φένχιλ έσκισε τη νοτισμένη μπλούζα της μ'ένα μαχαίρι για να δει το τραύμα επάνω στο κόκκινο δέρμα της.

Σκατά, σκέφτηκε· είναι άσχημο. Η σφαίρα μάλλον είχε σκαλώσει κάπου ανάμεσα στα κόκαλα. Ας ελπίσουμε μόνο να μην έχει πάει ακόμα πιο βαθιά και έχει τρυπήσει τον πνεύμονα.

«Δεν είναι τίποτα,» είπε στην Αλρίβα. «Απλά μην κουνιέσαι τώρα.» Σκέφτηκε: *Και πώς θα φύγουμε, χωρίς μάγο στο ενεργειακό κέντρο του αεροπλάνου;*

«Νάρτιλ,» είπε, «φέρε αντισηπτικό και γάζες.»

«Δεν είμαι γιατρός, αλλά δεν πρέπει να βγάλουμε τη σφαίρα πρώτα;»

«Δε μπορώ να βγάλω τη σφαίρα τώρα. Φέρε μου αντισηπτικό και γάζες, να σταματήσω την αιμορραγία. Κι εσύ μην κουνιέσαι,» είπε στην Αλρίβα γιατί την είδε να σαλεύει. Υπήρχε κίνδυνος η σφαίρα να τρυπήσει τον πνεύμονά της – αν δεν ήταν ήδη χτυπημένος.

Μάλλον, όμως, δεν είναι χτυπημένος, σκέφτηκε ο Φένχιλ. Θα έφτυνε αίμα αν ήταν χτυπημένος, δε θα έφτυνε αίμα;

Ο Νάρτιλ έφερε αντισηπτικό και γάζες.

Ο οδηγός του κάρου είπε: «Ο Νάθλεμ είναι νεκρός.»

Ο ποιος; Ο Φένχιλ στράφηκε και είδε ότι ο άντρας αναφερόταν στον τύπο που ήταν στην καρότσα και είχε χτυπηθεί από τα πυρά των Παντοκρατορικών. «Λυπάμαι, φίλε. Αλλά πώς σκατά σάς ακολούθησαν; Το ξέρατε ότι σας ακολουθούσαν; Παραλίγο να σκοτωθούμε όλοι απ'αυτή την ιστορία.»

«Δεν το ξέραμε φυσικά!» Και ρώτησε: «Πού μας πηγαίνετε τώρα;»

«Στο αεροσκάφος μας. Το έχουμε σε απόσταση ασφαλείας από εδώ.»

«Δε μπορούμε να φύγουμε απ'τη Λαρτάννι.»

«Δε θα σας πάρουμε μαζί με το ζόρι,» του είπε ο Φένχιλ καθώς περιποιείτο το τραύμα της Αλρίβα. «Θα σας αφήσουμε όπου θέλετε. Δεν ξέρω, όμως, αν θα ήταν ασφαλές για εσάς να επιστρέψετε στην πόλη. Αφού σας ακολούθησαν, ίσως να ξέρουν και ποιοι είστε.» Στράφηκε για να τους κοιτάξει και είδε πως κι οι δυο τους ήταν τώρα σκεπτικοί. Ο άντρας που οδηγούσε το κάρο έμοιαζε πιο νέος· ο άλλος, που καθόταν πλάι του, ήταν φανερά μεγαλύτερος. Ο πρώτος είχε δέρμα χρυσό και μαλλιά μαύρα και σγουρά· ο δεύτερος ήταν ερυθρόδερμος, με μαλλιά και μούσια επίσης μαύρα.

Ο Φένχιλ εστίασε την προσοχή του πάλι στο τραύμα της μάγισσας.

Ο Νάρτιλ ρώτησε: «Πώς σας λένε;»

«Σατρέθλιτ.» Δεν ήταν ο οδηγός που είχε μιλήσει, μπορούσε να διακρίνει από τη φωνή ο Φένχιλ· επομένως, ήταν ο άλλος, ο μεγαλύτερος.

«Κάτριλεμ.» Αυτός ήταν ο οδηγός. «Ο Νάθλεμ ήταν αδελφός μου.» Υπήρχε θλίψη στη φωνή του.

«Λυπόμαστε για τον θάνατό του,» είπε ο Νάρτιλ. «Δουλεύετε καιρό για την Επανάσταση;»

«Τελευταία μπήκαν αυτοί οι δύο,» είπε ο Σατρέθλιτ. «Εγώ είμαι σχεδόν απ'την αρχή της όλης ιστορίας. Μ'έβαλε μέσα η Κιρτέφκι.»

«Η Πρόμαχος;»

«Ναι.»

Η Κιρτέφκι ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης σ'ετούτες τις νότιες περιοχές, κοντά στις ακτές, όπως ήξεραν όλοι τους. Ένα φεγγάρι ήταν πειρατίνα· μετά είχε στραφεί στην ξηρά – επειδή είχε πια μεγαλώσει,

κάποιοι έλεγαν· επειδή είχε γεννήσει το πρώτο της παιδί, έλεγαν άλλοι, ή επειδή το πλιάτσικο πλέον δεν ήταν τόσο καλό στη θάλασσα.

4.

Ήταν νύχτα όταν σταμάτησαν στις ανατολικές όχθες του Σάτβραν, δίπλα στη ζούγκλα.

Η Αλρίβα ζούσε ακόμα, αν και δεν βρισκόταν σε καθόλου καλή κατάσταση. Ήταν ιδρωμένη και παραμιλούσε, έτρεμε· σίγουρα είχε πυρετό. Ο Νάρτιλ τη σήκωσε στα χέρια και την πήγε στο προσγειωμένο αεροσκάφος, σ'ένα ξέφωτο της ζούγκλας, ενώ οι υπόλοιποι έφερναν προς τα εκεί τα πολεμοφόδια. Ο Νάρτιλ έμεινε μαζί της· δεν πήγε να τους βοηθήσει.

Όταν τα κιβώτια είχαν φορτωθεί στο αεροσκάφος, ο Φένχιλ είπε: «Χρειαζόμαστε έναν μάγο, αλλιώς δεν πρόκειται να πετάξουμε. Αυτό σημαίνει πως είτε πρέπει να βρούμε εδώ έναν, ή κάποιος πρέπει να πάει στο Φτερωτό Όρος για να μας φέρει βοήθεια.»

«Ξέρεις κανέναν μάγο εδώ κοντά που να μπορεί να μας βοηθήσει;» είπε ο Νάρτιλ. «Καλύτερα να πάει κάποιος στο Φτερωτό Όρος. Ας στείλουμε έναν γάτο.»

Ο Φένχιλ ένευσε. «Κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν. Στη Σάτ'βνι;»

«Ναι. Θα πούμε σ'έναν γάτο εκεί να πάει στο Φτερωτό Όρος για νάρθουν να μας φέρουν βοήθεια.»

Ο Φένχιλ ένευσε ξανά. Και καταράστηκε. «Γιατί τριγυρίζουμε μ'αυτό το σκάφος, πιλότε; Τι να την κάνουμε την ιδιότητα αιθερικού ταξιδιού μας στη Σάρντλι;»

«Εσύ έλεγες ότι είναι πιο γρήγορο απ'το ελικόπτερο...»

«Επειδή είναι πιο γρήγορο απ'το ελικόπτερο.»

«Τι μουρμουρίζεις, λοιπόν; Θα πάμε στη Σάτ'βνι, τώρα, ή όχι; Μπορεί να βρούμε και κάποιον εκεί για να φροντίσει την Αλρίβα όπως πρέπει.»

«Ναι,» είπε ο Φένχιλ. «Ας φύγουμε.» Και προς τη Σιλάνα: «Εσύ κι οι άλλοι δύο θα μείνετε εδώ, για να φυλάτε τα πολεμοφόδια.»

«Πρέπει να φύγω για να κηδέψω τον αδελφό μου, Φένχιλ,» του είπε ο Κάτριλεμ.

«Αν επιστρέψεις τώρα στη Λαρτάννι, κάποιος θα κηδέψει κι εσένα μαζί του. Κηδεψέ τον εδώ αν θέλεις. Αλλά μην απομακρυνθείτε από το αεροσκάφος.»

Ο Κάτριλεμ δεν διαφώνησε παρότι έμοιαζε τσαντισμένος με την όλη κατάσταση.

Ο Φένχιλ και ο Νάρτιλ πήραν την Αλρίβα μαζί τους και επέστρεψαν στη βάρκα. Ο Φένχιλ κοίταξε επιφυλακτικά ολόγυρα, για να δει μήπως τους είχαν, κάπως, εντοπίσει οι Παντοκρατορικοί, μα τίποτα το ύποπτο δεν φαινόταν.

Έβαλαν μπροστά τη μηχανή της βάρκας και κατευθύνθηκαν βόρεια, αντίθετα στη ροή του ποταμού.

Όταν έφτασαν στη Σάτ'βνι, δεν είχε ακόμα ξημερώσει, και η Αλρίβα εξακολουθούσε να είναι ζωντανή και εμπύρετη, παραληρώντας, λέγοντας ασυναρτησίες. Ο Φένχιλ, κρατώντας το τιμόνι της βάρκας, οδήγησε προς το λιμάνι.

Η Σάτ'βνι ήταν οικοδομημένη στις ανατολικές όχθες του ποταμού Σάτβραν, και τα περισσότερα οικήματά της ήταν χαμηλά. Ελάχιστες πολυκατοικίες διακρίνονταν μες στο σκοτάδι της νύχτας· τα φώτα στα παράθυρά τους έμοιαζαν με μάτια επάνω στον ουρανό. Μια ψηλή γέφυρα ήταν χτισμένη εδώ, ενώνοντας την ανατολική με τη δυτική όχθη του ποταμού. Κάμποσες δεκάδες χιλιόμετρα ανατολικά της Σάτ'βνι απλωνόταν η Ασνούρτα λίν'τα, όπως ήξερε ο Φένχιλ, η οποία φυσικά δεν φαινόταν από εδώ.

Το σημείο του λιμανιού όπου άραξαν τη βάρκα τους ήταν από τα πιο ήσυχα. Από αυτά όπου δεν πλησίαζαν συνήθως οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας. Κυρίως βάρκες ψαράδων σταματούσαν εδώ. Ο Φένχιλ είπε στον Νάρτιλ να μείνει με την Αλρίβα· μετά, ανέβηκε στην ξύλινη αποβάθρα και χάθηκε μέσα στους ήσυχους, νυχτερινούς δρόμους της Σάτ'βνι.

Ο Νάρτιλ περίμενε, ανησυχώντας. «Σςς,» ψιθύριζε κάθε τόσο στην Αλρίβα, που παραμιλούσε. «Σςς. Ο Φένχιλ θα μας φέρει βοήθεια.» Και προσευχόταν στους θεούς η βοήθεια να έφτανε αρκετά γρήγορα για να σώσει τη μάγισσα. Την ήξερε χρόνια. Πάντοτε συνεργάζονταν οι δυο τους: εκείνη στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους, εκείνος στο πιλοτήριο. Την αγαπούσε σαν να ήταν κοντινό μέλος της οικογένειάς του.

Ο Φένχιλ άργησε λιγάκι να επιστρέψει, αλλά όταν επέστρεψε ήταν μαζί του μια μαυρόδερμη γυναίκα η οποία άρχισε αμέσως να περιποιείται την Αλρίβα.

«Είναι θεραπεύτρια,» είπε ο Φένχιλ στον Νάρτιλ. «Καλή. Την ξέρω από παλιά.»

Ο Νάρτιλ ένευσε σιωπηλά. Αισθανόταν τον λαιμό του κλειστό.

Ο Φένχιλ τον τράβηξε παραδίπλα, για να μην τους ακούει η θεραπεύτρια, και του ψιθύρισε: «Επικοινωνήσα και μ'έναν γάτο. Ευτυχώς ήταν εδώ, δεν είχε πάει πουθενά. Του είπα τι χρειαζόμαστε, κι έφυγε αμέσως. Η βοήθεια δε θ'αργήσει νάρθει. Το μόνο που πρέπει είναι να παραμείνουμε καλά κρυμμένοι ως τότε.»

Ο Νάρτιλ ένευσε, σιωπηλά πάλι.

«Σε κόλλησε μουγκαμάρα η Σιλάνα, πιλότε;»

«Μην αστειεύεσαι τώρα,» τον προειδοποίησε ο Νάρτιλ.

Η θεραπεύτρια τούς είπε, όταν τελείωσε τη δουλειά της: «Το τραύμα ήταν άσχημο. Βαθύ, όπως φοβόσουν, Φένχιλ. Την έβγαλα τη σφαίρα, όμως, κι έβαλα βοτάνια στη φίλη σας. Θα έχει πυρετό για μέρες, αλλά πιστεύω ότι θ'αναρρώσει. Να της δίνετε αυτό όταν βλέπετε πως ο πυρετός είναι πολύς.» Πήρε μερικά φύλλα από ένα σακουλάκι και τα έδωσε στον Φένχιλ. «Βράζεις μισό φύλλο για μερικά λεπτά μέσα στο νερό, και της δίνεις να πιει.»

Ο Φένχιλ ένευσε. «Σ'ευχαριστούμε, Γιρνάλτι. Είμαι ξανά υποχρεωμένος.»

«Ο Βάσλεοθ να είναι μαζί σου, Φένχιλ,» είπε η γυναίκα, σφίγγοντας το χέρι του μέσα στα δύο δικά της. Μετά, βγήκε από τη βάρκα ανεβαίνοντας στην αποβάθρα, και χάθηκε μες στην πόλη.

«Επιστρέφουμε;» είπε ο Νάρτιλ.

«Ναι.»

5.

Η μπαταρία της βάρκας τελείωσε κάπου στα μισά της διαδρομής, αλλά είχαν και εφεδρική οπότε δεν παρουσιάστηκε πρόβλημα. Το πιο επικίνδυνο σημείο ήταν όταν συνάντησαν ένα σκάφος γεμάτο λευκοντυμένους στρατιώτες. Έρχονταν προς τα βόρεια ενώ οι επαναστάτες πήγαιναν νότια. Πιθανώς οι Παντοκρατορικοί να έψαχναν γι'αυτούς· εξάλλου, τους είχαν δει να φεύγουν με βάρκα.

Ο Φένχιλ και ο Νάρτιλ, έχοντας κρύψει καλά την Αλρίβα κάτω από υφάσματα, παρίσταναν τους ψαράδες. Πράγμα όχι δύσκολο αφού η βάρκα ήταν εξοπλισμένη έτσι ώστε να μοιάζει με ψαρόβαρκα, για λόγους προκάλυψης. Οι Παντοκρατορικοί έριξαν το έντονο φως του προβολέα τους επάνω στον Φένχιλ και στον Νάρτιλ, αναγκάζοντάς τους να μισοκλείσουν τα μάτια για να μην τυφλωθούν. Ο Φένχιλ έπιασε το πιστόλι κάτω από την κάπα του, για κάθε ενδεχόμενο.

«Καλημέρα, φίλοι!» χαιρέτησε ο Νάρτιλ, μιλώνοντας στην Πανσάρντλια. Δεν είχε ξημερώσει ακόμα αλλά τα μεσάνυχτα είχαν περάσει προ πολλού.

Οι Παντοκρατορικοί, χωρίς να μιλήσουν, πήραν το φως από πάνω τους και συνέχισαν προς τα βόρεια.

«Στου Τάρφρεοθ το στόμα...» μουρμούρισε ο Φένχιλ, βλέποντάς τους ν'απομακρύνονται.

«Τουλάχιστον, είχες καμια χειροβομβίδα να τους πετάξεις, σε περίπτωση που μας ορμούσαν;» ρώτησε ο Νάρτιλ.

«Όχι. Μου τελείωσαν στη συμπλοκή, και δεν πήρα μαζί μου καθώς φεύγαμε.» Είχαν φύγει βιαστικά, ήταν αλήθεια, αλλά φοβόνταν κι οι δυο τους για τη ζωή της Αλρίβα.

Όταν άραξαν είχε πια ξημερώσει. Βγήκαν από τη βάρκα τους και την τράβηξαν έξω απ'το νερό (με την Αλρίβα ξαπλωμένη στο εσωτερικό) και μέσα στη ζούγκλα, πηγαίνοντάς την ως το ξέφωτο όπου ήταν προσγειωμένο το αεροπλάνο.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Σιλάνα, που ήταν καθισμένη έξω από το σκάφος και δε φαινόταν να έχει κοιμηθεί.

«Στείλαμε έναν γάτο,» είπε ο Φένχιλ, «και βρήκαμε μια θεραπεύτρια για την Αλρίβα. Τώρα πρέπει να περιμένουμε, και να μην κάνουμε τίποτα που θα μαζέψει εδώ τους σκύλους της Παντοκράτειρας. Φροντίστε το αεροπλάνο να είναι σκεπασμένο με βλάστηση, μην τυχόν και το μπανίσει κανένα ελικόπτερο.»

«Σκεπασμένο είναι, Φένχιλ,» είπε ο Νάρτιλ.

«Σκεπάστε το κι άλλο.»

Το σκέπασαν. Δεν ήταν δύσκολο να γίνει, μέσα στη ζούγκλα. Φυλλωσιές κατάλληλες γι'αυτή τη δουλειά υπήρχαν παντού. Κανένα ελικόπτερο, όμως, δεν ακούστηκε να περνά από πάνω τους... μέχρι δυο ώρες μετά το μεσημέρι. Τότε άκουσαν έλικες, και κρύφτηκαν μες στη

βλάβστηση, με τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Είχαν ανοίξει τα κιβώτια και είχαν πάρει κι ένα αντιαεροπορικό ρουκετοβόλο, το οποίο τώρα κρατούσε ο Φένχιλ.

Κοιτάζοντας όμως προς τον ουρανό, νόμιζε πως αναγνώριζε το αεροσκάφος. «Περιμένετε!» φώναξε. «Μην κάνετε καμία ανοησία! Μου φαίνεται πως είναι οι δικοί μας.»

Το ελικόπτερο έχασε ύψος αλλά δεν προσγειώθηκε, γιατί δεν υπήρχε χώρος: το καλυμμένο αεροπλάνο έπιανε ίσα-ίσα το ξέφωτο. Ένα σχοινί έπεσε από το ελικόπτερο, και η Άνμα'ταρ κατέβηκε.

Βλέποντας τους να ξεπροβάλλουν από τη βλάβστηση και να την πλησιάζουν, είπε: «Μου είπαν ότι χρειάζεστε μια μάγισσα.»

Ο Φένχιλ μειδίασε. «Δε φαντάζεσαι πόσο χαιρόμαστε που σε βλέπουμε, Άνμα.»

Η Άνμα'ταρ έκανε νόημα στο ελικόπτερο, με το χέρι της, και το ελικόπτερο υψώθηκε και έφυγε.

«Τι έχει η Αλρίβα; Τι έγινε;»

«Χτυπήθηκε,» της είπε ο Φένχιλ. «Τα σκυλιά της Παντοκράτειρας μάς κυνήγησαν.»

«Πώς σας βρήκαν;»

«Δεν ξέρω. Ρώτα αυτούς τους δύο.» Έδειξε τον Κάτρινλεμ και τον Σατρέθλιτ.

Η Άνμα τούς κοίταξε. Ο δεύτερος είπε: «Ούτε εμείς ξέρουμε. Προσέχαμε όπως πάντα.»

«Λοιπόν,» τους είπε ο Φένχιλ. «Τώρα εμείς θα φύγουμε. Ή έρχεστε μαζί μας ή σας αφήνουμε εδώ. Τι θέλετε;»

«Θα τους πάρουμε μαζί μας;» έκανε η Άνμα, ξαφνιασμένη. «Στο Φτερωτό Όρος;» Η βάση ήταν κρυφή· δεν γνώριζαν τη θέση της όλοι όσοι ήταν με την Επανάσταση.

«Άμα τους αφήσουμε εδώ, υπάρχει κίνδυνος να τους πιάσουν επειδή ίσως νάχουν δει τις φάτσες τους· κι άμα τους πιάσουν, μπορεί να βάλουν σε μπελάδες την Πρόμαχο Κιρτέφκι και τους άλλους επαναστάτες σε τούτες τις περιοχές.»

Η Άνμα ένευσε μοιάζοντας να συμφωνεί. «Έχεις δίκιο. Έτσι πρέπει να γίνει.» Στράφηκε στον Κάτρινλεμ και στον Σατρέθλιτ. «Μόνο οι πιο έμπιστοι έρχονται στο Φτερωτό Όρος. Αν δεν αποδειχτείτε τέτοιοι, θ'ανακαλύψετε ότι η Επανάσταση δε συγχωρεί τους προδότες.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς, μάγισσα, όποια κι αν είσαι,» είπε ο Σα-
τρέθλιτ. «Μπήκα στην Επανάσταση επειδή μ' έβαλε η Πρόμαχος. Δεν
πρόκειται να προδώσουμε τίποτα.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Και Άνμα'ταρ είναι το όνομά μου.»

Μπήκαν στο αεροπλάνο, και η μάγισσα κάθισε στο ενεργειακό κέ-
ντρο ενώ ο Νάρτιλ στο πιλοτήριο. Η Μαγγανεία Κινήσεως υφάνθηκε,
τα συστήματα του σκάφους ενεργοποιήθηκαν, το ίδιο κι οι μηχανές
του. Το αεροπλάνο υψώθηκε κάθετα στον ουρανό, διαλύοντας τη φυ-
τική προκάλυψη από γύρω του. Ύστερα, οι προωθητήρες του στρά-
φηκαν οριζόντια και πέταξε προς το Φτερωτό Όρος.

Έφτασε εκεί πριν από το ελικόπτερο.

6.

Αυτό ήταν το μοναδικό δυσάρεστο επεισόδιο, όσο συγκέντρωναν τα
όπλα για τους Ασνούρτα.

Μετά, ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και ο Φένχιλ έκριναν ότι μπορούσαν
να πάνε να τους βρουν, για να ξεκινήσει η επίθεση στο ορυχείο καπνό-
λιθου.

Βίηλ

1.

«Τώρα που είμαστε όλοι εδώ, μπορούμε να μιλήσουμε για τον λόγο που σας έφερα στη Βίηλ,» είπε ο Δαίδαλος, όταν κάθισαν γύρω απ'το μακρόστενο τραπέζι. «Ο Τάμπριελ, ασφαλώς, τον γνωρίζει, το ίδιο κι η Ανταρλίδα, αλλά τους είχα ζητήσει να μη σας αναφέρουν τίποτα πολύ συγκεκριμένο μέχρι να έχω την ευκαιρία να σας μιλήσω ο ίδιος.» Κοίταξε τον Τάμπριελ, ο οποίος ένευσε σιωπηλά. Ήταν καθισμένος στ'αριστερά του Δαίδαλου, ο οποίος καθόταν στην κορυφή του μακρόστενου τραπεζιού. Στα δεξιά του Δαίδαλου ήταν καθισμένη η Ανταρλίδα και δίπλα της, κατά σειρά, η Αλιζέτ, ο Όρνιφιμ, και η Διάττα. Αντίκρυ της ήταν ο Τάμπριελ, ο Αρκαλόν, ο Ζίρτελον, και η Ράιλμεχ. Ο Πολ καθόταν αντίκρυ στον Δαίδαλο, στην άλλη κορυφή του τραπεζιού.

Και τώρα είπε: «Αναρωτιέμαι γιατί τέτοια μυστικότητα, στρατηγέ. Φοβόσουν ότι θα τα παρατούσαμε στη μέση και θα φεύγαμε τρέχοντας;»

«Ο Τάμπριελ μού υποσχέθηκε πως, αν τελικά σας έφερνε, θα ήταν βέβαιος για εσάς· οπότε, όχι, δεν φοβόμουν κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος.

Η Φενίλδα καθόταν στον θρόνο, παραδίπλα, και τους παρατηρούσε με το σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά της. Το αριστερό της μάτι γυάλιζε σαν ένα θραύσμα γυαλί να είχε παγιδευτεί μέσα του.

«Είμαστε όλο αφτιά,» είπε ο Πολ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα κι ανάβοντας τσιγάρο. «Γιατί μας έφερες εδώ;»

«Για να πάρουμε τη Βίηλ από τον έλεγχο του Ελκράσ'ναρχ.»

«Εμείς;» Ο Πολ μόρφασε. «Είμαστε... πόσοι; Δύο, πέντε, εννιά και δύο, έντεκα μαζί μ'εμένα. Δε μπορεί να σοβαρολογείς. Η Βίηλ είναι από τις πιο καλά φρουρούμενες διαστάσεις από τον Παντοκρατορικό Στρατό.»

«Ακριβώς,» είπε ο Δαίδαλος, «και υπάρχει λόγος γι'αυτό. Ξέρεις ποιος είναι;»

«Οι διαστασιακές δίοδοι που βρίσκονται εδώ. Μία προς Ρελκάμνια και μία από Ρελκάμνια.»

«Η ενέργεια με την οποία είναι φορτισμένη η διάσταση. Αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που ο Ελκράσ'ναρχ θέλει να την ελέγχει.»

«Η ενέργεια της Βίηλ, όμως, είναι άχρηστη έξω από τη Βίηλ,» είπε ο Πολ. «Μόνο εδώ πιάνουν τα μαγικά των Πεφωτισμένων.»

«Επειδή έτσι νομίζουν.»

«Τι θες να πεις 'επειδή έτσι νομίζουν'; Αν νομίσουν πως ισχύει κάτι άλλο, θ' αρχίσει και να ισχύει;»

«Πολύ πιθανόν.»

Ο Πολ γέλασε. «Μας δουλεύεις.»

«Η ενέργεια που φορτίζει τη Βίηλ έχει τη δυνατότητα να διαμορφώσει το σύμπαν, Πολ,» του είπε ο Δαίδαλος. «Η διάσταση επάνω στην οποία τώρα βρισκόμαστε είναι σαν μια μπαταρία γιγαντιαίων διαστάσεων' και με την ενέργειά της μπορείς να κάνεις σχεδόν το οτιδήποτε. Οι Πεφωτισμένοι δεν τη χρησιμοποιούν παρά μ'έναν πολύ περιορισμένο τρόπο – και όχι χωρίς αιτία. Είναι πραγματικά επικίνδυνη.»

«Αν είναι έτσι όπως τα λες, γιατί ο Ελκράσ'ναρχ δεν έχει ακόμα χρησιμοποιήσει την ενέργεια της Βίηλ για να κατατροπώσει την Επανάσταση; Για να διαλύσει την Απολλώνια, ας πούμε;»

«Δεν είναι ο σκοπός του να διαλύσει καμία διάσταση. Σκοπός του είναι να αναδημιουργήσει τον Ενιαίο Κόσμο. Επιπλέον, μη νομίζεις πως ακόμα και για τον Ελκράσ'ναρχ είναι απλό να πάρει την ενέργεια της Βίηλ και να τη χρησιμοποιήσει για να καταστρέψει μια άλλη διάσταση. Η ενέργεια της Βίηλ είναι πιο αποτελεσματική για δημιουργία παρά για καταστροφή. Γι'αυτό θα μας χρειαστεί και εμάς στον πόλεμό μας. Γι'αυτό πρέπει να πάρουμε τη Βίηλ υπό τον έλεγχό μας.»

«Είσαι σοβαρός, δηλαδή. Πιστεύεις ότι μπορούμε εμείς, οι έντεκα άνθρωποι, να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς από εδώ και να χρησιμοποιήσουμε την ενέργεια της διάστασης – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό...»

«Δε θα το κάνουμε μόνοι μας, Πολ. Η Επανάσταση μπορεί να μην είναι και τόσο φανερή εδώ αλλά υπάρχει.»

Ο Τάμπριελ είπε: «Αν όμως πιστεύεις ότι εγώ ή η Ανταρλίδα ξέρουμε τι γίνεται με την Επανάσταση σε τούτη τη διάσταση, κάνεις λάθος.»

«Σου εξήγησα και την προηγούμενη φορά που συζητήσαμε,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος: «έχω μιλήσει με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Γνωρίζω πώς μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με την Επανάσταση εδώ.»

«Αν η Επανάσταση δεν μπορούσε τόσο καιρό να πάρει τη διάσταση,» είπε ο Πολ, «πώς ακριβώς εμείς οι έντεκα θα καταφέρουμε να κάνουμε τη ζυγαριά να γείρει;»

«Πολύ λίγη πίστη έχεις σ'εμάς, Πολ,» παρατήρησε ο Δαίδαλος. «Δες γύρω σου ποιοι είναι συγκεντρωμένοι. Κοίταξε τον εαυτό σου. Είσαι ένας από τους πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ: γνωρίζεις, αναμφίβολα, πράγματα για το δίκτυό του μέσα στη Βίηλ τα οποία ούτε εγώ δεν ξέρω. Η Ανταρλίδα είναι Μαύρη Δράκαινα, η Αλιζέτ επίσης. Οι κύριοι και οι κυρίες είναι Ιεράρχες, και βρίσκονται σε συνεχή επαφή ο ένας με τον άλλο – οι καλύτεροι κατάσκοποι που μπορώ να φανταστώ.»

«Κι εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε ο Πολ. «Γνωρίζουμε ελάχιστα για σένα. Ούτε καν σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκεις δεν μας έχεις πει.»

«Δεν ανήκω σε κανένα μαγικό τάγμα.»

«Εγώ αλλιώς τα ξέρω τα πράγματα. Οι μάγοι που δεν είναι σε κάποιο απ'τα μαγικά τάγματα... δεν είναι, συνήθως, και πολύ καλοί μάγοι.»

«Δεν τα ξέρεις σωστά τα πράγματα, τότε. Οι μόνοι *πραγματικοί* μάγοι είναι αυτοί που δεν ανήκουν σε κάποιο από τα μαγικά τάγματα. Αλλά τούτη δεν είναι μια συζήτηση που μπορούμε να κάνουμε τώρα, Πολ, γιατί έχουμε άλλες δουλειές.»

«Γιατί είσαι εναντίον του Ελκράσ'ναρχ;» ρώτησε ο Πολ, αλλάζοντας θέμα.

«Διότι τον θεωρώ επικίνδυνο για το Γνωστό Σύμπαν. Επιπλέον, αν εμείς δεν κάνουμε κάτι για να καταστρέψουμε τον Ελκράσ'ναρχ, ο Ελκράσ'ναρχ θα καταστρέψει εμάς. Βλέπει ως απειλή οτιδήποτε αποκλίνει από το μοντέλο που προσπαθεί να επιβάλει σ'ολόκληρο το σύμπαν. Θέλει να μας πείσει όλους ότι είμαστε το ίδιο, να μας κάνει να πιστέψουμε ότι οι διαστάσεις δεν διαφέρουν μεταξύ τους, ότι όλα είναι ένα: τότε, με τη σειρά μας, εμείς θα πείσουμε το σύμπαν ότι αυτή είναι η πραγματικότητα, και το σύμπαν θα γίνει πιο... εύπλαστο.»

Ο Πολ μόρφασε, σβήνοντας το τσιγάρο του σ'ένα κρυστάλλινο τασάκι. «Αυτά που λες μου ακούγονται παραμύθια.»

«Επειδή, όπως όλοι οι άνθρωποι, πιστεύεις ότι το σύμπαν είναι κάτι το αναλλοίωτο. Κάτι το οποίο εσύ δεν επηρεάζεις άμεσα.»

«Το επηρεάζω;»

«Φυσικά και το επηρεάζεις. Όλοι μας το επηρεάζουμε. Οι σκέψεις μας το διαμορφώνουν με κάθε στιγμή που περνά. Αν σκεφτόμασταν αλλιώς, το σύμπαν θα ήταν αλλιώς.»

«Αν τα πράγματα ήταν έτσι, τότε θα ήταν πανεύκολο ν'αλλάζεις συνέχεια τον κόσμο!» γέλασε ο Πολ.

«Αντιθέτως,» του είπε ο Δαίδαλος. «Δες εσένα, για παράδειγμα. Πόσο εύκολο είναι να σε κάνουν να πιστέψεις κάτι τελείως διαφορετικό; Και είσαι μόνο ένας άνθρωπος, Πολ. Ο Ελκράσ'ναρχ προσπαθεί ν'αλλάξει τον τρόπο σκέψης δισεκατομμυρίων ανθρώπων – και θα το καταφέρει στο τέλος, αν του το επιτρέψουμε. Ο χρόνος δεν έχει σημασία γι'αυτόν. Θα εξαπλώσει την Παντοκρατορία του σ'όλες τις διαστάσεις, θα τους κάνει όλους να πιστέψουν αυτά που θέλει. Ο Ενιαίος Κόσμος θα αναδημιουργηθεί τελικά, και ο Ελκράσ'ναρχ θα είναι ο μοναδικός του άρχοντας.»

Η Αλιζέτ μίλησε, ξαφνιάζοντας τον Πολ: «Ποιος ακριβώς είναι ο Ελκράσ'ναρχ;»

«Δε σας είπε ο Τάμπριελ;» ρώτησε ο Δαίδαλος.

«Όχι με λεπτομέρειες.»

«Ο Ελκράσ'ναρχ είναι μια οντότητα απ'τον Ενιαίο Κόσμο. Δε θα μπορούσε να υπάρξει εδώ αν η Παντοκράτειρα δεν–»

«Αυτό το ξέρουμε. Μας το είπε.»

«Τότε, τι άλλο θέλεις να σας πω εγώ; Γνωρίζεις τι είναι ο Ελκράσ'ναρχ.»

Η Αλιζέτ ατένιζε τον μάγο με στενεμένα μάτια, μοιάζοντας να αναρωτιέται αν ακόμα, ύστερα από όλ'αυτά, προσπαθούσαν να την ξεγελάσουν.

Ο Πολ ρώτησε: «Τι ήταν ο Ελκράσ'ναρχ στον Ενιαίο Κόσμο;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Τα πράγματα στον Ενιαίο Κόσμο ήταν πολύ διαφορετικά απ'ό,τι τώρα. Κατοικούσαν εκεί οντότητες που εμείς μπορεί να μην έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να κατανοήσουμε.»

«Ο Ελκράσ'ναρχ είναι μία απ'αυτές;»

«Πρέπει να υπήρχαν πολύ πιο ισχυρά και πολύ πιο παράξενα πράγματα από τον Ελκράσ'ναρχ. Αλλά τώρα είναι αργά και δεν έχει νόημα να κάνουμε θεωρητικές συζητήσεις. Θα μιλήσουμε περισσότερο αύριο

– για θέματα που μας αφορούν άμεσα. Και μετά, πρέπει ν’αρχίσουμε να κινούμαστε.»

«Τι άλλο έχουμε να πούμε; Όχι πως, δηλαδή, υπάρχουν λίγα ερωτηματικά στην όλη υπόθεση...»

«Κατ’αρχήν, εσύ πρέπει να μας πεις όλα όσα ξέρεις για το δίκτυο του Ελκράς’ναρχ στη Βίηλ, ώστε να μπορούμε να διαμορφώσουμε μια στρατηγική. Και η Αλιζέτ πρέπει, επίσης, να μας δώσει πληροφορίες που δεν έχουμε.»

«Με τους επαναστάτες πότε θα έρθουμε σε επαφή;» ρώτησε ο Πολ.

«Σύντομα.»

Αυτή ήταν η μόνη απάντηση που έδωσε ο Δαίδαλος.

2.

Ο Δαίδαλος τούς οδήγησε στους ξενώνες του παλιού κάστρου: υπνοδωμάτια όπου δεν υπήρχαν κρεβάτια αλλά μόνο στρώματα από άχυρο.

«Δυστυχώς,» τους είπε, «δεν είχα χρόνο να εξοπλίσω το μέρος καλύτερα.»

«Θα βολευτούμε,» αποκρίθηκε ο Πολ. «Στο κελί μου στη Φέντινκεχ ήταν, ομολογουμένως, λιγάκι χειρότερα από εδώ.» Έριξε τον σάκο του στο πάτωμα καθώς έμπαινε σ’ένα απ’τα δωμάτια.

Ο Δαίδαλος απομακρύνθηκε, μαζί με τους άλλους. Ο Πολ τούς άκουγε να μιλάνε καθώς βάδιζαν στον πέτρινο διάδρομο. Στο δωμάτιό του δεν υπήρχε φως, έτσι άναψε έναν φακό. Είδε ότι τα πατζούρια του παράθυρου ήταν κλειστά. Τα άνοιξε, και τον χτύπησε ο ψυχρός νυχτερινός αέρας. Δεν υπήρχε τζάμι.

«Και γαμώ...» μουρμούρισε, κλείνοντας πάλι τα πατζούρια και μανταλώνοντάς τα με το σκουριασμένο μάνταλο.

Κάθισε στο αχυρόστρωμα, έβγαλε τις μπότες του, και ξάπλωσε ανάσκελα. Έσβησε τον φακό, μένοντας στο σκοτάδι. Ακούγοντας τους άλλους να πηγαίνουν στα δωμάτιά τους. Στο τέλος, τίποτα πλέον δεν ακουγόταν από τον διάδρομο. Εκτός από τον αέρα που γλιστρούσε, σφυρίζοντας, μέσα στο ερειπωμένο κάστρο.

Ο Πολ τυλίχτηκε στην κάπα του.

Το πράγμα παραξένεψε πολύ, σκέφτηκε καθώς χασμουριόταν. Όχι, δηλαδή, πως εξ αρχής δεν ήταν παράξενο. Αλλά αυτός ο Δαίδαλος ήταν η κορυφή της όλης παραξενοσύνης μέχρι στιγμής. Ο Πολ δεν μπορούσε

να τον καταλάβει παρά μόνο με μεγάλη δυσκολία και πάλι, τα όσα έλεγε τού έμοιαζαν απίστευτα, αδύνατα.

Αναρωτιέμαι τι πιστεύει η Αλιζέτ γι' αυτόν. Ακόμα νομίζει ότι προσπαθούμε να την τουμπάρουμε;

Μπα... αποκλείεται. Δε μπορεί νάναι τόσο ξεροκέφαλη. Πρέπει νάχει πειστεί πλέον ότι ο Ελκράσ'ναρχ όντως υπάρχει.

Ο Πολ κοιμήθηκε, και ονειρεύτηκε ότι ήταν στο Δικαστήριο, και ότι τον έλεγαν Χρίστο Λευκοχαίτη...

Μετά από λίγη ώρα, τον ξύπνησαν.

3.

Ο Δαίδαλος κατέβηκε πάλι στη μεγάλη αίθουσα του κάστρου. «Πώς σου φάνηκαν, λοιπόν, οι επισκέπτες μας, Φενίλδα;»

Η Φενίλδα, που μέχρι στιγμής δεν είχε σηκωθεί από τον θρόνο, τώρα σηκώθηκε βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Είσαι σίγουρος ότι μπορούμε να τους εμπιστευτούμε; Ειδικά αυτόν τον Πολ και την Αλιζέτ.»

«Είμαι σίγουρος ότι μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Τάμπριελ – κι ο Τάμπριελ φαίνεται να νομίζει ότι μπορεί να τους εμπιστευτεί. Επιπλέον, δε νομίζεις ότι μας είναι χρήσιμοι; Έχουν πληροφορίες που αλλιώς δεν θα είναι εύκολο να βρούμε. Η Αλιζέτ κατάγεται από τη Βίηλ, μην ξεχνάς.»

«Τέλος πάντων...» είπε η Φενίλδα, που, απ'όσα είχε ακούσει για τη Σκοτεινή Βασίλισσα, δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι είχε προδώσει την Παντοκράτειρα. «Θα φύγουμε από εδώ αύριο;»

«Ή αύριο ή μεθαύριο.»

«Ωραία.» Η Φενίλδα είχε ξεπαγιάσει εδώ μέσα, όσο περίμεναν τον Τάμπριελ και τους άλλους να έρθουν. Μερικές φορές νόμιζε ότι έκανε πιο πολύ κρύο στο εσωτερικό του κάστρου απ'ό,τι έξω. «Δεν υπήρχε κανένα άλλο μέρος για να μείνουμε;» ρώτησε τον Δαίδαλο καθώς βάδιζε προς μια έξοδο της αίθουσας.

«Αυτό είναι το πιο ασφαλές μέρος που ξέρω.»

Σίγουρα, όμως, όχι και το πιο ζεστό, σκέφτηκε η Φενίλδα, βαδίζοντας προς το δωμάτιό της. *Ούτε το πιο καλά επιπλωμένο.* Ευτύχημα ήταν που υπήρχε τραπέζι και καθίσματα στην κεντρική αίθουσα· στα υπνοδωμάτια υπήρχαν μόνο στρώματα από άχυρο. Η πλάτη της είχε πιαστεί, ακόμα και τυλιγμένη στην κουβέρτα της καθώς ξάπλωνε.

Μπήκε στο δωμάτιό της και, ανάβοντας την ενεργειακή λάμπα που κρεμόταν από το ταβάνι (και που λειτουργούσε με εστία, όχι με μπαταρία), κοίταξε το αχυρόστρωμα με απέχθεια. Βάδισε ως το παράθυρο (από τα λίγα που είχαν ακόμα τζάμι) και κοίταξε έξω. Το βλέμμα της έπεσε πάνω στο όχημα με το οποίο είχαν έρθει ο Τάμπριελ και οι σύντροφοί του.

Δε θάπρεπε αυτό να το κρύψουμε, καλύτερα; σκέφτηκε. Το όχημα του Δαίδαλου το είχαν βάλει στο υπόγειο γκαράζ του κάστρου. Θα χωρούσε, άραγε, και το όχημα του Τάμπριελ εκεί; Της φαινόταν πολύ ψηλό. Ίσως και να μη χωρούσε. Ή, αν χωρούσε, θα χωρούσε ίσα-ίσα.

Έφυγε απ'το δωμάτιό της και πήγε προς το δωμάτιο του Δαίδαλου. Στρίβοντας σε μια γωνία, είδε μια σκιερή φιγούρα να στρέφεται να την κοιτάξει. Το φως της λάμπας του διαδρόμου φανέρωνε ξανθά μαλλιά και ένα κατάλευκο πρόσωπο. Η Ανταρλίδα.

«Συνγνώμη αν σε ξάφνιασα,» είπε η Φενίλδα.

«Δε με ξάφνιασες· σε άκουσα να έρχεσαι,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

Η Φενίλδα την πλησίασε. «Τι κάνεις εδώ;» *Γιατί δεν κοιμάσαι;*

«Κάποιος πρέπει να φρουρεί.»

«Να φρουρεί; Δεν υπάρχει λόγος· το μέρος είναι κρυφό. Γι'αυτό ο Δαίδαλος μάς έφερε εδώ και κοιμόμαστε στο πάτωμα καταστρέφοντας την πλάτη μας.»

Η Ανταρλίδα μειδίασε προς στιγμή· ύστερα είπε: «Δε φρουρώ επειδή κάτι μπορεί να έρθει από έξω.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Κάποια άτομα... ένα, συγκεκριμένα... ας πούμε ότι πιστεύω πως πρέπει να είμαστε προσεχτικοί μαζί του.»

«Η Αλιζέτ.» *Ο Τάμπριελ, λοιπόν, δεν την εμπιστεύεται, ασχέτως τι νομίζει ο Δαίδαλος!* «Δεν είναι με το μέρος μας;»

Η Ανταρλίδα έσμιξε τα χείλη. «Κοίτα... Είναι παράξενη ιστορία. Δεν ξέρουμε αν είναι ακριβώς με το μέρος μας, ουσιαστικά – αν και μας έχει βοηθήσει ως τώρα, είναι αλήθεια.»

«Δεν ξέρετε αν είναι με το μέρος μας;» έκανε η Φενίλδα. «Μα, τότε, πώς...;»

Η Ανταρλίδα τής μίλησε για το φερίλιο βραχιόλι που φορούσε η Αλιζέτ.

«Σαν να είναι αιχμάλωτή σας, δηλαδή. Δεν έπρεπε να την είχατε φέρει εδώ, Ανταρλίδα! Τι θα γίνει αν ξαφνικά στραφεί εναντίον μας;»

«Ο Τάμπριελ νομίζει ότι αυτό δεν θα συμβεί. Νομίζει ότι αξίζει να πάρουμε το ρίσκο. Κι όπως σου είπα, η αλήθεια είναι ότι η Αλιζέτ, όντως, μας έχει βοηθήσει κάμποσο ως τώρα. Δύο φορές κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας, για την ακρίβεια.»

«Παρ'όλ'αυτά δεν την εμπιστεύεσαι.»

«Πώς να την εμπιστευτώ; Είναι η Αλιζέτ.»

«Και δε θα κοιμηθείς καθόλου όλη τη νύχτα;»

«Θα δω... Δε θάναη η μοναδική νύχτα που δεν έχω κοιμηθεί εξάλλου,» πρόσθεσε. Και μετά ρώτησε: «Αλήθεια, εσύ γιατί είσαι εδώ;»

Η Φενίλδα κόντευε να το ξεχάσει. «Πήγαινα να βρω τον Δαίδαλο.» *Τώρα, όμως, θα κοιμάται πια, μάλλον.* «Αλλά, βασικά, το θέμα αφορά εσάς. Το όχημά σας. Καλύτερα να μην τ'αφήσουμε έξω. Μπορεί κάποιος να το δει. Κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Πού να το πάμε;»

«Το κάστρο έχει υπόγειο γκαράζ στην πίσω μεριά.»

Η Ανταρλίδα φάνηκε να το σκέφτεται για μια στιγμή. Μετά ένευσε, και είπε: «Περίμενε λίγο.» Πήγε σ'ένα απ'τα δωμάτια, και η Φενίλδα την άκουσε να μιλά ψιθυριστά. Ύστερα η Μαύρη Δράκαινα επέστρεψε, και μαζί της ήταν ο Τάμπριελ.

«Υπάρχει γκαράζ στο κάστρο;» ρώτησε τη Φενίλδα.

«Ναι. Υπόγειο.»

«Και θα χωράει το όχημά μας;»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά μπορείτε να δοκιμάσετε.»

«Θα σου ήταν κόπος να καθίσεις εσύ στο ενεργειακό κέντρο, Φενίλδα;» Έμοιαζε κουρασμένος, και αγουροξυπνημένος. Πρέπει εκείνος να χρησιμοποιούσε τη Μαγγανεία Κινήσεως καθώς έρχονταν προς το κάστρο, υπέθετε η Φενίλδα. Δεν είχαν άλλο μάγο μαζί τους, εξάλλου.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Καλώς. Ανταρλίδα, θα-;»

«Θα φωνάξω τον Πολ,» τον διέκοψε εκείνη, φεύγοντας από κοντά τους και βαδίζοντας μέσα στον διάδρομο.

Η Φενίλδα ρώτησε τον Τάμπριελ, όσο ήταν μόνοι τους: «Γιατί έφερεις την Αλιζέτ αφού δεν τη θεωρείτε έμπιστη;»

«Θα τη θεωρούμε σύντομα.»

«Τι εννοείς;»

«Πιστεύω πως τα πράγματα θα έρθουν έτσι που σύντομα θα είμαστε βέβαιοι πως είναι με το μέρος μας.»

Η Φενίλδα είχε ακούσει ότι ο Τάμπριελ είχε αλλάξει· στη Νόρχακ τον θεωρούσαν προφήτη. Και ο Δαίδαλος τής είχε πει ότι δεν ήταν ψέματα πως είχε κάποιες δυνάμεις. Επίσης, της είχε μιλήσει για την παράξενη περίπτωση των Ιεραρχών – ένα είδος συλλογικής νοημοσύνης, με την οποία ο Τάμπριελ ερχόταν σε επαφή χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του ως Δεσμοφύλακας.

«Παρ’όλα αυτά πρέπει τώρα να τη φρουρείτε...»

«Για την ώρα μόνο,» είπε ο Τάμπριελ. «Και η Ανταρλίδα είναι, κάποιες φορές... υπερβολικά προσεχτική.»

Αναμφίβολα, γνωρίζει καλά την Αλιζέτ όμως. Είναι κι οι δυο τους Μαύρες Δράκαινες.

Η Ανταρλίδα επέστρεψε μαζί με τον Πολ.

«Κάποια μού φαίνεται ότι δεν έχει κοιτάξει το ρολόι της,» είπε εκείνος.

«Είναι αργά, το ξέρω,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Αλλά καλύτερα να προσπαθήσουμε να κρύψουμε το όχημά σας.»

«Ναι, μου το είπε η Ανταρλίδα. Εντάξει, πάμε.»

Μαζί, η Φενίλδα και ο Πολ βγήκαν από το κάστρο και βάδισαν ανάμεσα στα δέντρα, φωτίζοντας τη νύχτα με τους φακούς τους.

«Δούλευες τόσο καιρό για τον Ελκράσ’ναρχ, ε;» είπε ο Πολ.

«Δεν ‘δούλευα’ ακριβώς γι’αυτόν. Δεν είχα άλλη επιλογή.»

«Οι περισσότεροι που δουλεύουν για τον Ελκράσ’ναρχ στην ίδια κατάσταση είναι. Ούτε εγώ είχα επιλογή. Και δεν είχα ακούσει τίποτα για σένα.» Έφτασαν κοντά στο όχημα, και ο Πολ άνοιξε μια πόρτα. «Παρότι είμαστε κι οι δύο απ’τη Ρελκάμνια.» Ανέβηκε. «Το δίκτυο του τέως αφεντικού μας είναι πιο πολύπλοκο απ’ό,τι μπορεί κανένας να φανταστεί. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει άνθρωπος που να ξέρει όλους τους πράκτορές του μέσα σε μια διάσταση.»

Η Φενίλδα τον ακολούθησε στο εσωτερικό του οχήματος. «Αυτό είναι και το όλο νόημα, Πολ: να μην ξέρεις τα πάντα. Έτσι ελέγχεται ευκολότερα.»

Ο Πολ ένευσε, και κάθισε στη θέση του οδηγού. «Το ενεργειακό κέντρο είναι εκεί,» είπε δείχνοντας.

Η Φενίλδα πήγε και κάθισε στην ειδική θέση. Ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως και αισθάνθηκε τη ροή της ενέργειας μέσα στο περίπλοκο μηχανήμα. Άκουσε τις μηχανές να ενεργοποιούνται, και το ένιωσε να κινείται.

«Προς τα πού είναι αυτό το γκαράζ;» ρώτησε ο Πολ, από μπροστά.

«Κάνε το γύρο του κάστρου και φώτισε τα τείχη του.»

Μετά από λίγο, η Φενίλδα τον άκουσε πάλι: «Μια σιδερένια πόρτα στο τέλος μιας κατηφόρας;»

«Ναι.»

«Κάποιος πρέπει να την ανοίξει.»

Η Φενίλδα τον άκουσε να βγαίνει από το όχημα και μετά να επιστρέφει. «Ελπίζω να χωράμε,» της είπε, καθώς έβαζε το όχημα σε κίνηση ξανά.

Η Φενίλδα άκουσε ένα δυνατό, μεταλλικό *γρρρρρρρ*. «Τι κάνει έτσι;» ρώτησε ενώ συνέχιζε να είναι εστιασμένη στη Μαγγανεία Κινήσεως.

«Η οροφή. Μπαίνουμε όμως. Μετά βίας.»

Μετά από λίγο η μηχανή έσβησε. «Αυτό ήταν. Δε νομίζω να γκρεμίσουμε τίποτα,» είπε η φωνή του Πολ.

Η Φενίλδα διέκοψε τη Μαγγανεία Κινήσεως και βγήκε από το ενεργειακό κέντρο. Ακολούθησε τον Πολ έξω απ'το όχημα και, φωτίζοντας ψηλά, κοίταξαν την οροφή του γκαράζ. Ήταν φανερό πως είχε γδαρθεί, αλλά καμία σοβαρή ζημιά δεν φαινόταν.

«Πάλι καλά,» είπε ο Πολ σβήνοντας τον φακό. «Υπάρχει σκάλα εδώ μέσα;»

«Ναι.»

Έκλεισαν τη σιδερένια πόρτα και μετά ανέβηκαν, από μια στριφτή πέτρινη σκάλα, στο εσωτερικό του κάστρου.

«Τι έγινε κι αυτό το μέρος κατέληξε έτσι;» ρώτησε ο Πολ. «Πυρκαγιά; Υπάρχουν μαυρίσματα στους τοίχους.» Έδειξε ένα.

«Ο Δαίδαλος μού είπε ότι έγινε κάποιος λάθος με το Φως.»

«Το φως;»

«Το Φως. Τη μαγική ενέργεια της Βίηλ.»

«Οι Πεφωτισμένοι κατέστρεψαν το κάστρο;»

«Ατύχημα, μάλλον. Από κάποιο πείραμα ίσως.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω πολλά για το πώς λειτουργεί η μαγεία τους.»

«Ερευνήτρια είσαι, σωστά;»

Η Φενίλδα ένευσε. «Αν και πλέον δεν θα έπρεπε να μπορώ να σου απαντήσω με βεβαιότητα.»

«Σ' έχει κολλήσει κάτι ο Δαίδαλος;»

Η Φενίλδα γέλασε. «Δεν ξέρω. Ίσως.»

Πλησίαζαν τα υπνοδωμάτια τώρα, έτσι χώρισαν. Ο Πολ έστριψε στον διάδρομο όπου στεκόταν η Ανταρλίδα, πηγαίνοντας να της μιλήσει. Η Φενίλδα δεν τον ακολούθησε· κατευθύνθηκε προς το δικό της δωμάτιο, και φτάνοντας αισθανόταν τώρα πιο έτοιμη να κοιμηθεί από πριν.

Βγάζοντας τις μπότες της και τυλίγοντας τον εαυτό της μέσα στην κουβέρτα, σκέφτηκε: *Ας ελπίσουμε ότι το επόμενο μέρος διαμονής μας θα είναι πιο ζεστό – και με ανθρώπινα κρεβάτια.*

4.

Το πρωί, συγκεντρώθηκαν στη μεγάλη αίθουσα του κάστρου και κάθισαν γύρω από το μεγάλο τραπέζι για να φάνε και να συζητήσουν. Η Φενίλδα ήταν πάλι πιασμένη από το κρύο, και αισθανόταν το ζεσταμένο κρασί που έπινε να δίνει κάποια απαραίτητη θερμότητα στα παγωμένα κόκαλά της.

Ο Πολ μίλησε σε όλους για το δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ στη Βίηλ – για όσα ήξερε, τουλάχιστον· γιατί, τους τόνισε, δεν ήξερε τα πάντα. Να, για παράδειγμα, είπε, δεν είχε ιδέα πως και η Φενίλδα ήταν πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ στη Ρελκάμνια. Αναμφίβολα αγνοούσε την ύπαρξη και πολλών άλλων πρακτόρων.

«Οι πληροφορίες σου, ωστόσο, θα μας φανούν χρήσιμες,» είπε ο Δαίδαλος. «Δεν ήξερα ούτε τα μισά απ' αυτά που μας ανέφερες. Και μια ερώτηση τώρα: Γνωρίζουν – ή, έστω, *υποψιάζονται* – οι άλλοι πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ ότι τους έχεις προδώσει;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Ίσως να με θεωρούν νεκρό. Το αεροπλάνο μου, ουσιαστικά, χάθηκε καθώς διέσχιζε τον Αιθέρα, πέφτοντας σ' έναν υπερδιαστασιακό στρόβιλο – κι έτσι εγώ κι οι υπόλοιποι επιζώντες βρεθήκαμε στη Νόρχακ, μια διάσταση άγνωστη για τους πράκτορες του Ελκράσ'ναρχ, αφού ήταν απομονωμένη τότε.»

«Μάλιστα,» είπε ο Δαίδαλος σκεπτικά. «Θα μπορούσες να διεισδύσεις σε κάποια... ευαίσθητη περιοχή παριστάνοντας ότι ακόμα υπηρετείς τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Πιθανώς. Αναλόγως και την περιοχή, πάντα.»

Μετά, ο Δαίδαλος ζήτησε από την Αλιζέτ να τους δώσει ό,τι πληροφορίες μπορούσε. Εκείνη σκούπισε τα χείλη της μ'ένα μαντήλι, ήπια μια γουλιά κρασί, και τους μίλησε για την πατρίδα της.

«Για το Πριγκιπάτο Κάνρελ τι ξέρεις;» τη ρώτησε, τελικά, ο Δαίδαλος.

«Έγιναν κάποια επεισόδια εκεί, πρόσφατα. Δηλαδή, όχι σα να λέμε χτες· έχουν περάσει κάποια χρόνια. Ο Πρίγκιπας Άτβος, που ήταν αρχοντας του Πριγκιπάτου, προσπάθησε να στραφεί εναντίον της Παντοκράτειρας· οι συνωμότες του, όμως, τον πρόδωσαν και η εξουσία στο Πριγκιπάτο άλλαξε. Ο Πρίγκιπας Ρέτβελνός διοικεί εκεί τώρα, ο οποίος ήταν παλιά Στρατηγός στην ίδια περιοχή.»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Τα ίδια μού έχει πει κι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος.»

«Γιατί με ρώτησες, τότε;»

«Για να διασταυρώσω την πληροφορία. Ξέρεις αν ο Πρίγκιπας Άτβος είναι ακόμα ζωντανός, Αλιζέτ;»

«Νομίζω πως κατάφερε να ξεφύγει, αλλά οι πράκτορες της Παντοκράτειρας και ο Ρέτβελνός έχουν διαδώσει τη φήμη ότι είναι νεκρός, για πολιτικούς λόγους.»

«Ναι,» είπε ο Δαίδαλος. «Ο Πρίγκιπας Άτβος, όμως, είναι ζωντανός, και μάλιστα στη Βίηλ. Η Επανάσταση εδώ δεν είναι χωρίς καμία δύναμη, παρότι εξωτερικά φαίνεται πως η Παντοκράτειρα ελέγχει απόλυτα τη διάσταση. Οι επαναστάτες περιμένουν να έρθει ο κατάλληλος καιρός για να κινηθούν, γιατί το ξέρουν πως αν κινηθούν νωρίτερα, και αποτύχουν, δεν θα έχουν δεύτερη ευκαιρία· οι Παντοκρατορικοί θα τους διαλύσουν.»

«Θα έρθουμε σε επαφή μ'αυτόν τον Πρίγκιπα Άτβος;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Και δεν είναι πλέον 'Πρίγκιπας' Άτβος· είναι *Πρόμαχος* Άτβος. Επίσης, θα έρθουμε σε επαφή με την Πρόμαχο Λαμρίτ.»

«Την έχω ακουστά,» είπε η Ανταρλίδα· «δεν την έχω, όμως, δει ποτέ.»

Με τη συζήτηση πλησίαζε μεσημέρι, και ο Πολ, αφού έριξε μια ματιά στο ρολόι του, ρώτησε: «Πότε θα φύγουμε, λοιπόν;»

«Μπορούμε να φύγουμε ακόμα και τώρα, αν είστε έτοιμοι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος.

«Δε νομίζω πως έχουμε τίποτ'άλλο να κάνουμε...»

«Ας πάμε σε οποιοδήποτε μέρος έχει καλύτερα κρεβάτια,» είπε η Φενίλδα.

«Η κυρία έχει κάποιο δίκιο,» παρατήρησε ο Πολ. «Ποντίκια κυκλοφορούν εδώ μέσα.»

Ρελκάμνια

1.

Ο δίσκος ανατρέπεται από την άκρη του μπαρ. Ένα πιατάκι, δύο φλιτζάνια, ένα ποτήρι, και δύο κουταλάκια τινάζονται από πάνω του – καταλήγουν στο πάτωμα – ήχοι θραύσης πίσω από τη βαβούρα του κόσμου – κομμάτια από γυαλί.

Ορισμένοι από τους πελάτες στρέφονται και την κοιτάζουν. Ο άντρας στο μπαρ την κοιτάζει. Θυμωμένα.

Η Αγαρίστη προσπαθεί να διώξει τον πανικό. «Με συγχωρείς, δεν το είδα, ήταν στην άκρη.» Είχε χτυπήσει τον δίσκο με την κορυφή της σφουγγαρίστρας. Ποιος ηλίθιος τον είχε αφήσει εκεί;

«Καλά,» λέει ο άντρας στο μπαρ. «Μάζευέ τα, γρήγορα. Και θα αφαιρεθούν απ'το μισθό σου.» Φτύνει μερικά βρόμικα δεκάδια από το στόμα του και τα πετά μέσα στο τασάκι.

Η Αγαρίστη μαζεύει τα σπασμένα κομμάτια από το πάτωμα, τα οποία βγάζουν μικρά στοματάκια και τσιμπάνε τα δάχτυλα και τις παλάμες της. Δαγκώνει τα χείλη της για να μην κλάψει. Όταν τα έχει μαζέψει όλα, τα πηγαίνει στην κουζίνα και τα πετά στα σκουπίδια.

«Ε, πού πας;» τη σταματά μια φωνή προτού φύγει. Η Αγαρίστη στρέφεται για ν'αντικρίσει την κυρία που φτιάχνει τα πρωινά φαγητά. «Έλα δω, κοριτσάκι.»

Δεν είναι «κοριτσάκι»! Γιατί πάντα τη λέει *κοριτσάκι*; Η Αγαρίστη πλησιάζει. «Πρέπει να τελειώσω. Έχω αφήσει το σφουγγάρισμα–»

«Σου έχω μια δουλειά–»

«Μα πρέπει να–»

«Δεν είναι τίποτα σπουδαίο! Μην είσαι τεμπέλα!» Τα μάτια της γυναίκας που φτιάχνει τα πρωινά φαγητά δεν είναι μάτια· είναι δύο σκοτεινές τρύπες. Το πρόσωπό της είναι ένα κρανίο, χωρίς δέρμα, πλαστωμένο από μακριά, μαύρα μαλλιά. Με γαντοφορεμένα χέρια πιάνει ένα πιατάκι με φλιτζάνι επάνω και το τείνει προς την Αγαρίστη. «Θα το πας στην κυρία στο τραπέζι *τρία-τρία-τρία*. Ξέρεις ποιο είν'αυτό, έτσι;»

«...Τρία;»

«*Τρία-τρία-τρία*,» επαναλαμβάνει το κρανίο με τα σκοτεινά μάτια και τα μαύρα μαλλιά. «Το γωνιακό. Πάρτο και πήγαινε! Κουνήσου!» Τείνει το φλιτζάνι ακόμα πιο κοντά της.

Η Αγαρίστη δεν έχει άλλη επιλογή· το παίρνει, κρατώντας το με δύο τρεμάμενα χέρια που αιμορραγούν από τα δαγκώματα των θραυσμάτων που μάζεψε πριν από λίγο. «Μα, δε... δε σε ρβίρω σήμερα...»

«Πήγαινε το και τελείωνε, κοριτσάκι μου! Δεν έχω χρόνο για σαχλαμάρες!» Η γυναίκα γυρίζει από την άλλη. Τα μαύρα μαλλιά κρύβουν το σκελετωμένο πρόσωπό της. Θα μπορούσε τώρα η όψη της να μην ήταν ένα κρανίο. «Τραπέζι *τρία-τρία-τρία*. Το γωνιακό.»

Τρία-τρία-τρία; σκέφτεται, φοβισμένη, η Αγαρίστη καθώς πηγαίνει προς την πόρτα. *Υπάρχει τέτοιο τραπέζι*; Δεν το θυμάται, δεν το θυμάται καθόλου! Θέλει να κλάψει, γιατί φοβάται ότι θα κάνει πάλι καμια μαλακία. Βλεφαρίζοντας διώχνει τα δάκρυα από τα μάτια της. Ξεροκαταπίνει.

Βγαίνει στην τραπεζαρία. Κοιτάζει ολόγυρα. *Κρόνε μου, ποιο είναι το τραπέζι τρία-τρία-τρία*; Προσπαθεί να μη μπλέξει τα πόδια της στη σφουγγαρίστρα και στον κουβά· βηματίζει προσεχτικά. Τα μάτια της ψάχνουν τα τραπέζια.

Μια γυναίκα υψώνει το χέρι και της κάνει νόημα. Είναι καθισμένη σ'ένα τραπέζι που η Αγαρίστη δεν θυμάται να ήταν εκεί παλιά. *Το τραπέζι τρία-τρία-τρία*; *Ή κάνω λάθος*; *Αν κάνω λάθος....* Διστάζει να πλησιάσει. Η γυναίκα – μαυρόδερμη, μενεξεδιά μαλλιά – της ξανακάνει νόημα να πλησιάσει.

Η Αγαρίστη πλησιάζει. «Για εσάς είναι, κυρία;»

«Ναι, άστο εδώ.»

Η Αγαρίστη αφήνει το φλιτζάνι μπροστά της, και η γυναίκα πιάνει μια χαρτοπετσέτα για να σκουπίσει το αίμα από τις άκριες του μικρού πιάτου.

«Με συγχωρείτε!» λέει αμέσως η Αγαρίστη. «Να σας φέρω ένα άλλο!»

«Δεν πειράζει, Αγαρίστη.» Η γυναίκα χαμογελά. «Θέλεις να καθίσεις μαζί μου για λίγο; Να ξεκουραστείς;»

«Δε μπορώ, κυρία. Πρέπει να...» Κοιτάζει προς τη μεριά της σφουγγαρίστρας. Βλέπει ότι πολύς κόσμος έχει μαζευτεί ξαφνικά στο μαγαζί. Θα μπορεί να σφουγγαρίσει έτσι;

«Κάθισε,» επιμένει η γυναίκα. «Πληρώνω εγώ. Το είπα στον κύριο στο μπαρ.»

Η Αγαρίστη κάθεται αντίκρυ της, παραξενεμένη. «Με ξέρετε, κυρία;»
«Σ'έχω ξαναδεί εδώ.» Η γυναίκα πίνει μια γουλιά απ'τον καφέ της, παρατηρώντας την. «Γιατί δουλεύεις εδώ, Αγαρίστη;»

«Βοηθάω τη μαμά μου, κυρία.»

«Αυτήν εκεί;» Η γυναίκα δείχνει με το βλέμμα της.

Η Αγαρίστη στρέφεται, για να δει τη μητέρα της να σερβίρει ποτά σ'ένα τραπέζι. «Ναι. Τη γνωρίζετε;»

«Την έχω ξαναδεί.»

«Έρχεστε συχνά εδώ;»

«Αρκετά συχνά.»

Η Αγαρίστη δεν τη θυμάται. Αν ερχόταν συχνά, δεν θα τη θυμόταν;

Η γυναίκα χαμογελά πάλι. «Με λένε Ναλτάφιρ, Αγαρίστη.»

«Χάρηκα πολύ, κυρία.» Τι άλλο να της πει;

Ξαφνικά, τη φωνάζει ο άντρας του μπαρ: «Αγαρίστη! Αγαρίστη!» Της κάνει νόημα με το χέρι του.

Η Αγαρίστη κοιτάζει την παράξενη γυναίκα που ονομάζεται Ναλτάφιρ. Εκείνη τής γνέφει να πάει. Η Αγαρίστη σηκώνεται απ'το τραπέζι και πλησιάζει το μπαρ.

«Τι κάθεται εκεί; Δε βλέπεις τι κόσμος έχουμε;» της λέει ο άντρας.

«Η κυρία...» Η Αγαρίστη γυρίζει για να δείξει. Δε βλέπει πουθενά τη μαυρόδερμη γυναίκα. Την ψάχνει με το βλέμμα, σαστισμένη. «Ήταν... ήταν... εκεί. Νομίζω.» Δείχνει.

«Τι λες, ρε Αγαρίστη; Θα μας τρελάνεις; Πάρε αυτά τα δύο και πήγαινε τα στο τραπέζι πέντε.» Σπρώχνει δύο ποτά επάνω στον πάγκο του μπαρ, προς το μέρος της.

Μα, η γυναίκα, η γυναίκα που ονομάζεται Ναλτάφιρ, ήταν εκεί! Η Αγαρίστη παίρνει, αδιαμαρτύρητα, τα ποτήρια και βαδίζει προς το τραπέζι πέντε, γνωρίζοντας τη διαδρομή ενστικτωδώς. Δεν είναι δύσκολο να το βρει, όπως το τραπέζι *τρία-τρία-τρία*.

Περπατώντας με τα ποτά στα χέρια, ακούει γύρω της γέλια από τους πελάτες κι αισθάνεται άσχημα. Νομίζει ότι γελάνε μαζί της. Επειδή τα χέρια της είναι κομμένο. Βλέπει μια κυρία που έχει τόσο όμορφα φτιαγμένα νύχια, κι αναρωτιέται γιατί ποτέ δεν καταφέρνει κι εκείνη να φτιάξει τα νύχια της έτσι...

Τα νύχια φεύγουν απ'τα δάχτυλα της κυρίας και χορεύουν επάνω στο τραπέζι, χτυπώντας και χοροπηδώντας.

Η Αγαρίστη παίρνει το βλέμμα της από αυτά. Έχει φτάσει στο τραπέζι πέντε, όπου κάθονται δύο άντρες με κοστούμια. Τους αφήνει τα ποτά τους, κι εκείνοι δεν της ρίχνουν ούτε μια ματιά.

Επειδή τα χέρια της είναι κομμένα; Επειδή δεν έχει βαμμένα νύχια;

2.

Η Παντοκράτειρα ξύπνησε.

Ανασηκώθηκε επάνω στο τεράστιο κρεβάτι. Κοίταξε γύρω της, το δωμάτιο. Κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Εφτά και τριάντα-τρία.

...Τρία-τρία-τρία...

Συνοφρυώθηκε. Πώς της είχε έρθει αυτό; Έβλεπε κάποιο όνειρο; Μάλλον. Αλλιώς, γιατί να ξυπνήσει τέτοια ώρα; Συνήθως δεν ξυπνούσε τόσο πρωί αν δεν το είχε αποφασίσει από πριν.

Η Αγαρίστη παραμέρισε το σεντόνι και σηκώθηκε, ντυμένη με τα εσώρουχά της. Πλησίασε το μεγάλο παράθυρο, πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο, και τα πατζούρια άνοιξαν. Από κάτω της αποκαλύφθηκε η απέραντη πόλη της Ρελκάμνια.

Μέσα σ'έναν τέτοιο λαβύρινθο, πού μπορεί να έχει εξαφανιστεί η Φενίλδα; Κανένας δεν έμοιαζε να μπορεί να τη βρει. Ούτε οι Υπερασπιστές της, ούτε οι πράκτορές της, ούτε ο Ρίμναλ'μορ. Πού έχεις πάει, Φενίλδα;

Και πώς εμφανίστηκε ξανά ο Στίβεν Νέλκος;

Παράξενα πράγματα...

Η Αγαρίστη πήγε στην πόρτα του υπνοδωματίου, την άνοιξε, και βγήκε στο κατώφλι. «Πού είστε;» φώναξε.

Ένας από τους Υπερασπιστές της ήρθε από τον διάδρομο. «Εδώ είμαστε, Αρχόντισσά μας, στο πλευρό σου.»

«Θέλω ν'αλλάξω εμφάνιση,» είπε η Παντοκράτειρα, και ξαναμπήκε στο υπνοδωμάτιο.

Ο Υπερασπιστής την ακολούθησε μέσα, και μετά από μερικές στιγμές ήρθαν κι οι άλλοι τρεις. «*Η επιθυμία σου είναι διαταγή μας,*» είπε κάποιος απ'αυτούς. Και ενώθηκαν. Τα κεφάλια τους βούλιαξαν το ένα μέσα στο άλλο· το ίδιο και τα χέρια τους, τα πόδια τους, και τα σώματά τους. Μετατράπηκαν σε μια αιωρούμενη μαύρη φωτιά που μέσα της

διακρίνονταν αργυρές και πορφυρές γλώσσες, όπως επάνω στις μαύρες αρματωσιές τους φαίνονταν αργυρές και πορφυρές αντανακλάσεις.

Μετά, η φωτιά μετατράπηκε σε μια παράξενη ενεργειακή δίνη, και η δίνη μετατράπηκε σε κύβο: ψηλό και πλατύ, με τα ίδια χρώματά πάλι – μαύρο με ασημένιες και κόκκινες ανταύγειες. Μια πόρτα άνοιξε σε μια από τις πλευρές του, κι ένα κατακόκκινο φως αποκαλύφθηκε στο εσωτερικό του.

Η Παντοκράτειρα μπήκε μέσα στον κύβο, και τώρα γύρω της μπορούσε να δει μονάχα κόκκινο. Δεν υπήρχαν ούτε τοίχοι, ούτε οροφή, ούτε πάτωμα.

ΚΡΑΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΣΟΥ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΣΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΑΠΟ ΑΥΤΟ Ο,ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ, ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΜΑΣ; Η φωνή ερχόταν από παντού, χωρίς να έχει φανερή πηγή προέλευσης, αλλά ήταν αναμφίβολα η φωνή των Υπερασπιστών της.

Θέλω δέρμα κατάμαυρο και μαλλιά σγουρά και μενεξεδιά, πρόσταξε η Παντοκράτειρα, χωρίς να είναι βέβαιη γιατί ακριβώς το ζητούσε αυτό· απλώς της φαινόταν καλή ιδέα. *Μάτια πράσινα, με μεγάλες, πολύ μεγάλες βλεφαρίδες. Νύχια ασημένια.*

ΕΚΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ, ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ.

Η Αγαρίστη ένωσε ένα θερμό κύμα να τυλίγει το σώμα της και να το γαργαλά από πάνω ως κάτω, σχεδόν ερωτικά. Μετά, είδε το κόκκινο που την περιέβαλλε να ραγίζει και να διαλύεται σε αμέτρητα θραύσματα, ολοένα και μικρότερα.

Η Παντοκράτειρα βρισκόταν και πάλι στο υπνοδωμάτιό της, και οι Υπερασπιστές ήταν γύρω της. Πήγε και στάθηκε μπροστά σ'έναν ψηλό καθρέφτη. Ναι, τα πάντα ήταν ακριβώς όπως τα είχε ζητήσει. Ως συνήθως.

Στράφηκε να τους κοιτάξει. «Βρήκατε τη Φενίλδα;»

«Όχι ακόμα.»

Η Αγαρίστη άνοιξε την πελώρια ντουλάπα της, πήρε τα ρούχα που της τράβηξαν πρώτα την προσοχή, κι άρχισε να ντύνεται. «Γιατί δεν μπορείτε να τη βρείτε;»

«Ίσως να μην είναι στη Ρελκάμνια, Αρχόντισσά μας.»

«Και πού να έχει πάει; Τι δουλειά έχει αλλού η Φενίλδα;»

«Μπορεί να σε πρόδωσε, Αρχόντισσά μας.»

«Η Φενίλδα; Αποκλείεται!»

Οι Υπερασπιστές δεν μίλησαν.

Η Αγαρίστη τελείωσε με το ντύσιμό της και, μετά, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. «Με τον Στίβεν Νέλκος τι γίνεται;»

«Δεν έχει βρεθεί ακόμα.»

«Να τον βρείτε! Δε μπορώ να έχω έναν τέτοιο εγκληματία να τριγυρίζει μες στην πόλη μου!»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μας.»

Η Αγαρίστη βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και πήγε προς έναν τηλεπικοινωνιακό δίαυλο για να καλέσει τον σύζυγό της, Ρίμναλ'μορ, να δει αν είχε αυτός, τουλάχιστον, τίποτα ενδιαφέρον να της πει...

3.

Η Ναλτάφιρ είχε μείνει για κάμποση ώρα ακίνητη, καθώς καθόταν οκλαδόν επάνω στον καναπέ, με τα μάτια της κλειστά, τη συσκευή στα γόνατά της, και το διάδημα περασμένο στο κεφάλι της. Επάνω στο διάδημα υπήρχαν δύο καλώδια που το συνέδεαν με τη συσκευή, ένα στον δεξή κρόταφο κι ένα στον αριστερό.

Οι δύο γάτες της μάγισσας, ο Κοκκινομάτης και ο Γκριζοχαίτης, έπαιζαν μ'ένα παράξενο μηχανικό μπαλάκι που τους είχε δώσει ο Κλαρκ. Ήταν φτιαγμένο από μαλακή, πλαστική ύλη και ορισμένα σημεία του αναβόσβηναν, φωτίζοντας με διάφορα χρώματα. Επίσης, πρέπει να περιείχε κάποιον κινητικό μηχανισμό, υπέθετε ο Ελπιδοφόρος, γιατί δεν καθόταν ποτέ σε μια θέση, και η ταχύτητά του άλλαζε κάθε τόσο. Το μπαλάκι έκανε στροφές και ζικ-ζακ επάνω στο πάτωμα, και αναπηδούσε απρόσμενα. Οι γάτες είχαν κατενθουσιαστεί.

Οι Πειθαρχικοί του Κενού τις κοιτούσαν με απάθεια.

Ο Ελπιδοφόρος τις κοίταζε χαμογελώντας, καθώς καθόταν και έπινε τον καφέ του.

Ο Κλαρκ έλειπε από το καθιστικό. Κάτι ετοιμάζε πάλι;

Η Ναλτάφιρ άνοιξε, τελικά, τα μάτια της και έβγαλε το διάδημα από το κεφάλι της. Το απόθεσε πάνω στη συσκευή και τη σήκωσε απ'τα γόνατά της για να την ακουμπήσει παραδίπλα στον καναπέ.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Εντάξει,» είπε η μάγισσα καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Η συσκευή μου δούλεψε κανονικά;»

«Ναι. Σ'το είπα από την πρώτη φορά που προσπάθησα: η συσκευή ήταν τοποθετημένη σωστά· το μόνο που χρειαζόταν ήταν να κοιμηθεί η Παντοκράτειρα – η Αγαρίστη, όπως μας είπε ο Κλαρκ ότι τη λένε.»

«Και τώρα κοιμόταν;»

Η Ναλτάφιρ κάθισε στο τραπέζι, αντίκρυ του. «Κοιμόταν.»

«Και μπήκες στο όνειρό της...»

Η Ναλτάφιρ κατένευσε ενώ γέμιζε μια κούπα με καφέ.

Ο Ελπιδοφόρος αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν να γίνει αυτό. Αλλά, βέβαια, δεν ήταν το μόνο παράξενο που είχε δει στη ζωή του... «Και μετά;» ρώτησε τη μάγισσα.

«Τι 'μετά';»

«Της μίλησες; Την έκανες να μισήσει τον Ελκράσ'ναρχ;»

Η Ναλτάφιρ γέλασε. Ήπια μια γουλιά καφέ. «Αυτό δεν είναι τόσο απλό. Της μίλησα, όμως. Δεν ξέρω αν η ίδια, ξυπνώντας, θα το θυμάται.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Τότε, τι νόημα έχει;»

«Τα όνειρα μιλάνε βαθιά στην ψυχή μας, Ελπιδοφόρε. Δε χρειάζεται να τα θυμάσαι για να σε έχουν επηρεάσει.»

«Κι εσύ τώρα επηρέασες την Παντοκράτειρα;»

«Μια αρχή έκανα μόνο.»

«Οι Υπερασπιστές της δεν κατάλαβαν τίποτα;»

«Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω,» είπε η Ναλτάφιρ. «Ας το ελπίσουμε, όμως. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα καταλάβουν τίποτα μέχρι να έχω τελειώσει τη δουλειά μου.»

«Αν το καταλάβουν;»

«Το μόνο που χρειάζεται να κάνουν είναι να βρουν τη συσκευή που έκρυψες μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο και να την καταστρέψουν. Μετά, δεν θα έχω τρόπο να εισβάλλω στα όνειρα της Αγαρίστης.»

Ο Κλαρκ μπήκε στο δωμάτιο, ντυμένος με μια ρόμπα. «Τι κάνουμε;» ρώτησε. Τα μαλλιά του ήταν φανερά αχτένιστα και πετούσαν.

Η Ναλτάφιρ τού είπε τι είχε καταφέρει, ενώ εκείνος καθόταν στο τραπέζι, ανάμεσα στη μάγισσα και στον Ελπιδοφόρο.

«Ωραία,» είπε τελικά ο Κλαρκ.

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Τι ονειρευόταν, Ναλτάφιρ;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Από περιέργεια.»

«Ονειρευόταν ότι ήταν σε κάποιο μπαρ εδώ, στη Ρελκάμνια, και δούλευε.»

«Η Παντοκράτειρα; Να δουλεύει σε μπαρ;»

«Περίεργο, ε;» είπε η Ναλτάφιρ. «Μου έμοιαζε ταλαιπωρημένη, μάλιστα. Τα χέρια της αιμορραγούσαν.» Κοίταξε την κούπα με τον καφέ της. Επίμονα.

«Τι;»

Η Ναλτάφιρ βλεφάρισε. «Τίποτα.»

4.

«Ο Κλαρκ μού είπε ότι ίσως να μπορείς να με βοηθήσεις μ'ένα πρόβλημα που έχω.»

Η Ναλτάφιρ, που καθόταν τώρα στον καναπέ παρέα με τις γάτες της, κοίταξε σκεπτικά τον Ελπιδοφόρο. «Θα λες για το εμφύτευμα...»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε να κοιτάξει τον Κλαρκ, ο οποίος κοίταζε κάτι δεδομένα στην οθόνη μιας κονσόλας. «Της μίλησες;»

«Της είπα κάποια βασικά πράγματα,» αποκρίθηκε ο μάγος, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τη δουλειά του.

Ο Ελπιδοφόρος, που στεκόταν όρθιος μέσα στο καθιστικό, στράφηκε πάλι στη Ναλτάφιρ. «Ξέρεις, λοιπόν...»

«Ο Ελκράσ'ναρχ έβαλε μέσα σου κάτι από τον εαυτό του και, μέσω αυτού, μπορεί να αντιλαμβάνεται πράγματα από τις αισθήσεις σου σαν να ήταν δικές του αισθήσεις.»

«Βλέπει ό,τι βλέπω. Ακούει ό,τι ακούω. Ή, τουλάχιστον, μπορούσε να το κάνει μέχρι που ο Κλαρκ μού έδωσε αυτό.» Άγγιξε το φυλαχτό που κρεμόταν από τον λαιμό του.

Η Ναλτάφιρ ένευσε. Μάλλον το ήξερε.

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Μπορώ να ξεφορτωθώ τελείως αυτό που ο Ελκράσ'ναρχ έβαλε μέσα μου;»

«Μπορείς. Αλλά πρέπει να το καταφέρεις μόνος σου.»

«Το ίδιο είπε κι ο Κλαρκ.»

«Φυσικά. Είναι μέρος του εαυτού σου πλέον, Ελπιδοφόρε. Κανένας δεν μπορεί να το ξεφορτωθεί για εσένα. Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις αυτό. Εγώ το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σε βοηθήσω ώστε να έρθεις στη σωστή νοητική κατάσταση για να πολεμήσεις το εμφύτευμα.»

«Θέλω να δοκιμάσω.»

«Θα πρέπει να σε υπνωτίσω, και μετά θα είσαι μόνος σου, αν και θα προσπαθήσω να σου προσφέρω όση βοήθεια δύναμαι.»

Ο Κλαρκ, χωρίς να γυρίσει να τους κοιτάξει, ρώτησε: «Θα πάρουν πολλή ώρα αυτά, Ναλτάφιρ;»

«Δε μπορώ να ξέρω πόση ώρα ακριβώς θα πάρουν,» αποκρίθηκε εκείνη, χαϊδεύοντας τον Κοκκινομάτη στην αγκαλιά της. «Από τον Ελπιδοφόρο εξαρτάται.»

«Όταν τον έχεις υπνωτίσει, θα μπορείς να τον ξυπνήσεις όποτε θέλεις;»

«Θα πρότεινα να τον αφήσουμε να ξυπνήσει μόνος του. Είναι το καλύτερο, και το πιο ασφαλές.»

«Και πόσο υπολογίζεις, τουλάχιστον, ότι θα κρατήσει αυτή η υπόθεση;»

«Από μερικές ώρες έως μερικές ημέρες.»

«Δε μας βολεύει,» είπε ο Κλαρκ, παίρνοντας τα μάτια του από την οθόνη και τα χέρια του από τα πλήκτρα της κονσόλας. «Υπάρχουν ένα σωρό πράγματα που πρέπει να κάνουμε.»

«Τι πράγματα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Να πολεμήσουμε τους υπηρέτες του Ελκράσ'ναρχ.»

«Θα μπορώ να τους πολεμήσω καλύτερα χωρίς το εμφύτευμά του μέσα μου, Κλαρκ.»

«Αναμφίβολα, αλλά νομίζω πως καλό θα ήταν να αρχίσουμε να κινούμαστε. Πρέπει να προετοιμάσουμε το έδαφος στη Ρελκάμνια για την Επανάσταση. Θεωρείς ότι είναι ανάγκη τώρα αμέσως να πολεμήσεις το εμφύτευμα, Ελπιδοφόρε;»

«Εσύ θεωρείς ότι δεν χρειάζεται;»

«Σου έχω ήδη βρει μια λύση. Ο Ελκράσ'ναρχ δεν μπορεί να σε εντοπίσει όσο φοράς το φυλαχτό μου.»

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε προς τον Κλαρκ. «Μου φαίνεται ότι έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου, μάγε...»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, υπάρχει κάτι. Μια δουλειά που έχει ήδη αργήσει να γίνει γιατί δεν είχα τον κατάλληλο άνθρωπο για να την αναλάβει.»

Ο Ελπιδοφόρος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Και τώρα τον βρήκες;»

«Τολμώ να πω ότι είσαι ένας πολύ σημαντικός σύμμαχος, Ελπιδοφόρε.»

«Τι άλλους συμμάχους έχεις στη Ρελκάμνια; Μέχρι στιγμής δεν έχω δει κανέναν.»

«Θα τους συναντήσεις αν είσαι πρόθυμος να αναλάβεις τη δουλειά που έχω για σένα.»

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε κοντά του. «Ας μιλήσουμε γι' αυτή τη δουλειά.»

5.

«Φέρε μου εκείνο τον τροχό, Αγαρίστη. Όχι αυτόν, τον άλλο.»

Η Αγαρίστη ανασηκώνει, με τα δύο χέρια, τον βαρύ τροχό ώστε να σταθεί όρθιος, και τον κυλά προς τον πατέρα της, που είναι γονατισμένος πλάι σ' ένα τετράκυκλο όχημα, μουτζουρωμένος και ιδρωμένος.

«Εντάξει, εδώ,» της λέει. «Άφησέ τον εδώ.» Η Αγαρίστη τον αφήνει, και ο μπαμπάς της βάζει το χέρι του επάνω στον τροχό για να τον συγκρατήσει. Μετά, τον ωθεί προς τη μεριά του οχήματος, εκεί όπου λείπει ένας από τους τέσσερις τροχούς του.

Η Αγαρίστη σκουπίζει ιδρώτα από το μέτωπό της. Παρότι το μηχανουργείο είναι ψυχρό όταν μπαίνει, πάντοτε ιδρώνει πολύ στο τέλος εδώ κάτω. Και η ατμόσφαιρα είναι αποπνιχτική, τόσο αποπνιχτική. Αν και από μικρή έρχεται στο μηχανουργείο για να βοηθά τον μπαμπά της, ακόμα δεν έχει συνηθίσει. Νομίζει ότι μια μέγγενη τη στραγγαλίζει αργά-αργά, κάνοντάς τη να μπορεί ν' αναπνεύσει ολοένα και λιγότερο. Και τα χέρια της είναι πάντα γρατσουνισμένα...

«Θα πάω λίγο έξω, μπαμπά. Εντάξει;»

«Μια στιγμή. Περίμενε. Στάσου,» λέει ο πατέρας της, μουγκρίζοντας καθώς σπρώχνει τον τροχό για να τον βάλει στη σωστή θέση.

«Τι;»

«Φέρε μου δυο καλώδια. Τα τρία-γάμα' τα λεπτά, ξέρεις. Και το πυροκολλητικό.»

Η Αγαρίστη βαδίζει προς το βάθος του μηχανουργείου, όπου δουλεύει ο Φέγκνιρ, ο συνεργάτης του πατέρα της. Πρασινόδερμος και κοκαλιάρης, με άγρια μαύρα γένια. Αντικρίζοντάς την, της κλείνει το μάτι. Εκείνη κάνει πως δεν τον βλέπει. Ο Φέγκνιρ γελά πίσω της.

Η Αγαρίστη ανοίγει το μεγάλο μεταλλικό κουτί και ψάχνει μέσα στα καλώδια που κινούνται σαν φίδια, μπλέκονται ανάμεσα στα δάχτυλά της, και τυλίγονται γύρω απ'τους καρπούς της, τραβώντας τους. Τη δυσκολεύουν επίτηδες, για να θυμώσει ο μπαμπάς μαζί της και να τη χτυπήσει! Η Αγαρίστη βρίσκει τα δύο καλώδια τρία-γάμα, τα παίρνει γρήγορα προτού τα υπόλοιπα καταφέρουν να παγιδεύσουν τα χέρια της, και πηγαίνει προς τα μεταλλικά ράφια όπου είναι το πυροκολλητικό. Μια ξαφνική φλόγα πετάγεται απ'τη μουσούδα του, τη στιγμή που η Αγαρίστη κάνει να το πιάσει.

Πίσω της ακούει το γέλιο του Φέγκνιρ, καθώς κρύβει το χέρι της ανάμεσα στα γόνατά της, μορφάζοντας από τον πόνο, δακρυσμένη. Προσπαθεί να αγνοήσει το γέλιο, να το διώξει απ'το κεφάλι της. Ξεροκαταπίνει, και νομίζει ότι καταπίνει βελόνες. Πλησιάζει το πυροκολλητικό, αυτή τη φορά με περισσότερη προσοχή. Το πιάνει από τη βάση και το παίρνει μαζί της.

Ο Φέγκνιρ την κοιτάζει. *Θες βοήθεια μικρή;* λέει ένα στόμα που ξεπροβάλλει από το άσχημο μάγουλό του.

Η Αγαρίστη πηγαίνει τα καλώδια και το πυροκολλητικό στον πατέρα της.

«Άντε, ρε Αγαρίστη. Πού ήταν; Κρυμμένα;»

Εκείνη δε λέει τίποτα. Δεν του λέει ούτε ότι έχει κάψει την παλάμη της. «Να πάω επάνω;»

Ο πατέρας της αναστενάζει. «Πήγαινε, αλλά όχι περισσότερο από ένα τέταρτο. Έχεις το ρολόι σου μαζί, έτσι;»

«Ναι, μπαμπά.»

Η Αγαρίστη ανεβαίνει το επικλινές επίπεδο και βγαίνει από το μηχανουργείο. Γεμίζει τα πνευμόνια της με τον υπέροχο αέρα της πόλης. Γλυκός, τόσο γλυκός. Κάνει το στήθος της να φουσκώνει.

Από κάτι καπνοδόχους βλέπει μαύρο καπνό να βγαίνει, και από μέσα του πρόσωπα την κοιτάζουν και την κοροϊδεύουν. Το βουητό από μηχανές αντηχεί. Οχήματα ακούγονται να κινούνται στους μεγαλύτερους δρόμους. Οι πολυκατοικίες κρύβουν τον ουρανό.

«Γεια σου, Αγαρίστη.»

Γυρίζει και βλέπει τη μαυρόδερμη γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά. Τα μάτια της είναι πράσινα, με μεγάλες βλεφαρίδες. Πώς τη λένε;

«Εσείς εδώ, κυρία;»

Η γυναίκα την πλησιάζει. «Μη με λες ‘κυρία’. Είμαστε περίπου στην ίδια ηλικία.»

Η Αγαρίστη την κοιτάζει προσεχτικά. Πράγματι... Πράγματι, έχει δικιο· *πρέπει, όντως, να είμαστε περίπου στην ίδια ηλικία. Πώς δεν το είχα προσέξει πριν;* «Τι κάνεις εδώ; Με ξέρεις;»

«Μια βόλτα έκανα απλώς. Τι έχει το χέρι σου;»

Η Αγαρίστη κατεβάζει το βλέμμα της· βλέπει ότι το δεξί της χέρι κρατά το αριστερό. «Το έκαψα. Κατά λάθος.»

«Δώσε μου να το δω.»

Η Αγαρίστη διστάζει.

«Δώσε μου να το δω,» επιμένει η γυναίκα, φιλικά, έχοντας τα δικά της χέρια απλωμένα μπροστά της.

Η Αγαρίστη τής δίνει το χέρι της, κι εκείνη το κρύβει ανάμεσα στις χούφτες της. Χαμογελά. «Θα μετρήσω ως το τρία, Αγαρίστη. Ως το *τρία*—»

...τρία-τρία-τρία-τρία-τρία...

«—και το χέρι σου θα έχει γίνει καλά.»

Η Αγαρίστη γελά. «Πώς;»

«Θα δεις,» λέει η γυναίκα. Και μετρά: «Ένα... Δύο... Τρία!» Ανοίγει απότομα τις χούφτες της, ελευθερώνοντας το χέρι της Αγαρίστης.

Εκείνη κοιτάζει την παλάμη της. Το έγκαιμα έχει εξαφανιστεί!

Ανοιγοκλείνει το στόμα της, σαστισμένη, μην ξέροντας τι να πει.

Η μαυρόδερμη γυναίκα γελά. «Εσύ το έκανες, ξέρεις. Στην πραγματικότητα, *εσύ* το έκανες, όχι εγώ.»

«Τι;... Μα... Όχι, δε μπορεί.»

Η γυναίκα συνεχίζει να γελά. «Θα τα ξαναπούμε, Αγαρίστη.» Της γυρίζει την πλάτη και βαδίζει.

Η Αγαρίστη τα έχει χαμένα· δεν ξέρει ούτε τι να κάνει ούτε τι να πει. «Περίμενε!» φωνάζει τελικά. «Πώς σε λένε;» Η γυναίκα έχει, όμως, χαθεί κάπου μέσα στους καπνούς του στενού δρόμου που είναι γεμάτος κομμάτια από μηχανές και άλλα εξαρτήματα.

Η Αγαρίστη τρέχει πίσω της, αλλά δεν τη βρίσκει.

Κοιτάζει το χέρι της. Το ανοιγοκλείνει χωρίς να πονά. Γελά.

Εσύ το έκανες, ξέρεις...

Εσύ το έκανες...

Σάρντλι

1.

Τα κιβώτια και τα βαρέλια με τα πολεμοφόδια ήταν στοιβαγμένα στη μεγάλη αίθουσα του Φτερωτού Όρους. Έπιαναν μια ολόκληρη γωνία στο βάθος και παραδίπλα ήταν προσγειωμένα τα αεροσκάφη και σταματημένα τα οχήματα της βάσης.

«Είμαστε έτοιμοι, δε νομίζεις;» είπε ο Ανδρόνικος στον Φένχιλ, καθώς κοίταζε τον ψηλό σωρό. «Μπορούμε να εξοπλίσουμε έναν στρατό μ'αυτά.»

Ο Φένχιλ ένευσε. «Θα μας μείνουν κιόλας. Δε χρειάζεται όλα να πάνε στους Ασνούρτα. Χάσαμε αρκετά πολεμοφόδια στη σύγκρουση με τους Ούρταθ, στο ορυχείο χαλκού.»

Πράγματι, οι Ούρταθ ήταν τρομερός αντίπαλος. Αν δεν είχαν κατορθώσει να τους κυκλώσουν, αποκλείεται να τους είχαν ποτέ νικήσει με καταμέτωπο επίθεση. Ακόμα και στην υποχώρησή τους ήταν επικίνδυνοι. Και είχαν, ασφαλώς, μείνει αρκετοί από αυτούς για να ξαναεπιτεθούν αν ήθελαν – σε οποιοδήποτε από τα κατειλημμένα ορυχεία – ο Ανδρόνικος και οι επαναστάτες του δεν τους είχαν αφανίσει κάτι τέτοιο θα ήταν μάλλον αδύνατον. Ωστόσο, οι Ούρταθ δεν είχαν επιχειρήσει καμία επίθεση ακόμα, και ο Ανδρόνικος αναρωτιόταν τι μπορεί να σχεδίαζαν οι Ορειβάτες. Γιατί δίσταζαν να ξαναεπιτεθούν; Σκόπευαν να στείλουν τους Ούρταθ πίσω, στη Νάθγκαν; Τόσο σύντομα; Δεν το θεωρούσε πιθανό. Επιπλέον, οι κατάσκοποι της Επανάστασης ανέφεραν πως ο καταυλισμός των Ούρταθ εξακολουθούσε να βρίσκεται στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα. Οι Ορειβάτες, λοιπόν, πρέπει να σχεδίαζαν να τους χρησιμοποιήσουν πάλι, αργά ή γρήγορα.

Μάλλον αναρωτιούνται πώς συνέβη ό,τι συνέβη, στο ορυχείο χαλκού. Πώς καταφέραμε να τους κυκλώσουμε. Την επόμενη φορά που θα επιτεθούν θα είναι, αναμφίβολα, καλύτερα οργανωμένοι.

Ο Φένχιλ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Το μόνο που μένει, τώρα, είναι να πετάξουμε για Ασνούρτα λίν'τα, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι. Κάνε ό,τι προετοιμασίες χρειάζονται και θα φύγουμε, Φένχιλ.»

«Η Αλρίβα πώς είναι;» Είχαν περάσει δύο ημέρες από τότε που την είχαν φέρει, τραυματισμένη άσχημα, στο Φτερωτό Όρος.

«Καλύτερα, αλλά δε θα μπορέσει να έρθει μαζί μας. Η Νισβάκι το απαγόρευσε· και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχει δίκιο.» Η Νισβάκινιρ ήταν μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων, και αρχίατρος στο Φτερωτό Όρος. «Δεν πειράζει που δεν θα είναι μαζί μας, Φένχιλ. Το σημαντικό είναι να αναρρώσει. Μάγους έχουμε για να καθίσουν στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους.»

«Ναι,» είπε ο Φένχιλ συλλογισμένα.

Ο Ανδρόνικος τον χαιρέτησε και κατευθύνθηκε προς μια έξοδο της μεγάλης αίθουσας του Φτερωτού Όρους. Στο δρόμο του συνάντησε τον Σάνραντιλ'φεν, ο οποίος ρώτησε: «Όλα εντάξει, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι. Ήρθε το τελευταίο φορτίο χωρίς κανένα πρόβλημα. Μπορούμε τώρα να ξεκινήσουμε για την Ασνούρτα λίν'τα, μόλις ο Φένχιλ κι οι άλλοι ετοιμαστούν.»

«Θα με χρειαστείς κι εμένα στην επίθεση που θα γίνει στο ορυχείο καπνόλιθου;» ρώτησε ο Πρόμαχος του Φτερωτού Όρους.

«Αν οι Ασνούρτα δεν αποδειχτούν αρκετοί, τότε γιατί μαζέψαμε όλ'αυτά τα όπλα;» Ο Ανδρόνικος έδειξε προς τη γωνία της μεγάλης αίθουσας, όπου ήταν στοιβαγμένα τα κιβώτια και τα βαρέλια. «Καλύτερα να μείνεις εδώ, Σάνραντιλ.»

Η έκφραση του μάγου έδειξε ότι κι εκείνος πρέπει να το θεωρούσε αυτό συνετό. «Θα είμαι εδώ, τότε, Πρίγκιπά μου. Μέχρι που να με χρειαστείτε.»

Δεν είχαν πολλές διαφωνίες μεταξύ τους, ο Ανδρόνικος και ο Σάνραντιλ'φεν. Ακολουθούσαν περίπου την ίδια στρατηγική στις κινήσεις τους: αγώνας υπέρ της Επανάστασης αλλά με προσοχή συγχρόνως· όχι απότομες, σπασμωδικές, ή παράτολμες ενέργειες που μπορεί να οδηγούσαν στον θάνατο επαναστατών οι οποίοι, αλλιώς, είχαν τη δυνατότητα να προσφέρουν μεγάλη βοήθεια σε άλλες θέσεις.

Ο Ανδρόνικος, παρότι δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να νομίζει πως μια επανάσταση κατά της Συμπαντικής Παντοκρατορίας θα ήταν αναίμακτη, αισθανόταν προσωπικά υπεύθυνος κάθε φορά που ένας επαναστάτης σκοτωνόταν. Είχε ανησυχήσει πολύ όταν, τις προάλλες, ήρθε στο Φτερωτό Όρος εκείνος ο γάτος για να αναφέρει πως ο Φέν-

χιλ και οι σύντροφοί του είχαν μπλέξει και η Αλρίβα'σαρ είχε τραυματιστεί άσχημα και ίσως να πέθαινε αν δεν τη φρόντιζαν αμέσως.

Απομακρύνθηκε από τον Σάνραντιλ'φεν, βαδίζοντας μέσα στους λαβυρινθώδεις διαδρόμους του Φτερωτού Όρους, οι οποίοι ήταν σκαμμένοι στο εσωτερικό του βουνού με τις οδηγίες του ίδιου του Προμάχου – και, καθότι μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών, είχε κάνει εξαιρετική δουλειά. Ο Ανδρόνικος δεν φανταζόταν ότι αυτό το κατασκευάσμα μπορούσε ποτέ να πέσει, ακόμα κι ύστερα από ισχυρό σεισμό.

Μπαίνοντας στο δωμάτιό του, βρήκε την Ιωάννα εκεί, καθισμένη στο κρεβάτι, με τα ξανθά μαλλιά της λυτά, ντυμένη με τα εσώρουκά της, κι έχοντας έναν χάρτη απλωμένο επάνω της. Ο αριστερός της ώμος ήταν ακόμα δεμένος με επίδεσμο· το τραύμα από το βέλος των Ούρταθ δεν είχε θεραπευτεί πλήρως.

Η Ιωάννα είχε αρχίσει να γίνεται ολοένα και πιο τολμηρή, τελευταία. Ο Ανδρόνικος δεν ήξερε αν αυτό ήταν καλό. Παρότι η Απολλώνια ήταν μακριά από εδώ, δεν ήθελε κάπως να διαρρεύσει κάτι στη Βασίλισσά του· η Αντίκλεια είχε ήδη περάσει από πολλά εξαιτίας του. Αν κάποιος άλλος ερχόταν τώρα στο δωμάτιό του αναζητώντας τον, θα έβρισκε την Ιωάννα καθισμένη στο κρεβάτι του, σχεδόν γυμνή. Τι θα νόμιζε; *Μία* πιθανή εξήγηση μπορούσε να υπάρξει.

Παρ'όλ'αυτά, του άρεσε που εκείνος ήταν που είχε μπει στο δωμάτιό του και είχε βρει την Ιωάννα καθισμένη στο κρεβάτι του, σχεδόν γυμνή. Παρότι ήταν κάμποσο καιρό παντρεμένος με την Αντίκλεια (για πολιτικούς λόγους κυρίως – αν και δεν την αντιπαθούσε· το αντίθετο, μάλιστα), δεν είχε ποτέ ξεχάσει τελείως την Ιωάννα.

Ορισμένοι είχε ακούσει να λένε ότι εκείνος και η Ιωάννα ήταν η πρώτη φλόγα που είχε βάλει φωτιά στα ξύλα του Παντοκρατορικού οικοδομήματος. Ο Ανδρόνικος είχε επαναστατήσει λίγο αφότου η Παντοκράτειρα είχε τιμωρήσει τις Μαύρες Δράκαινες, κλείνοντάς τες μέσα σ'ένα Μεταβλητό Αυτοσυντηρούμενο Όχημα το οποίο είχε τη μορφή τρένου και περνούσε από μια σειρά μικρές διαρκώς μεταβαλλόμενες διαστάσεις. Μαγγανείες Μνημονικής Διαγραφής είχαν σβήσει τις μνήμες όλων των Μαύρων Δρακαινών, και, μέσω ενός ειδικά φτιαγμένου δικτύου, η Παντοκράτειρα και οι ευνοούμενοί της μπορούσαν να τις παρακολουθούν σαν να επρόκειτο για τηλεοπτική εκπομπή. Έβαζαν και στοιχήματα, πολλές φορές. Ο Ανδρόνικος το έβρισκε αυτό τουλά-

χιστον αηδιαστικό και απάνθρωπο, και κάπου-κάπου δεν ήξερε αν η φυλάκιση των Μαύρων Δρακαινών (και της Ιωάννας, ιδιαίτερα) ήταν που τον είχε παρακινήσει να πάρει την τελική απόφαση και να ξεκινήσει την Επανάσταση.

«Γιατί στέκεστε και με κοιτάτε, Πρίγκιπά μου; Με βρίσκετε αποκρουστική ή ευχάριστη στο μάτι;» είπε η Ιωάννα, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει· το βλέμμα της εξακολουθούσε να είναι στον χάρτη.

Ο Ανδρόνικος πήγε στο κρεβάτι και κάθισε δίπλα της. «Δε μπορώ ν'αποφασίσω τι απ'τα δύο είναι,» την πείραξε. Τα χείλη του πλησίασαν το μάγουλό της· η Ιωάννα γύρισε δίνοντάς του τα χείλη της για να φιλήσει.

Μετά μειδίασε λοξά. «Νομίζεις ότι έκανα κάτι ηλίθιο, ε;»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε.

«Ότι δε θάπρεπε να είμαι εδώ, στο δωμάτιό σου, στο κρεβάτι σου. Όχι, τουλάχιστον, χωρίς να έχω κλειδώσει την πόρτα.»

«Δε σκεφτόμουν αυτό,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δηλαδή, όχι μόνο αυτό.»

«Ποιος θα ερχόταν στο δωμάτιό σου όταν είσαι κάτω, στη μεγάλη αίθουσα; Αν κάποιος ερχόταν, λογικά θα χτυπούσε πρώτα – κι εγώ, φυσικά, δεν θα απαντούσα. Εντάξει, εκτός αν ήταν η Άνμα ή ο Σέλιρ. Αν, πάλι, κάποιος έμπαινε χωρίς να χτυπήσει, τότε θα έπρεπε να χαίρεσαι που έχεις μια Μαύρη Δράκαινα στο δωμάτιό σου.»

«Κατάσκοπος, ε;»

«Τι άλλο θα μπορούσε να είναι, για να θέλει να γλιστρήσει αθόρυβα στο δωμάτιο του Πρίγκιπα της Επανάστασης;»

«Τα έχεις σκεφτεί όλα, όπως συνήθως.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου: να κατασκοπεύω, να πιάνω κατασκόπους, και να σκοτώνω ανθρώπους.»

«Αυτό,» είπε ο Ανδρόνικος, «είναι το πιο ερωτικό πράγμα που μπορεί να πει μια γυναίκα επάνω στο κρεβάτι μου.»

Η Ιωάννα γέλασε, και τον φίλησε. Φορούσε ένα μάλλον ασυνήθιστο άρωμα, παρατήρησε ο Ανδρόνικος. Πιο πριν δεν το είχε προσέξει. Ούτε το είχε ποτέ παλιότερα ξαναμυρίσει επάνω της. Ήταν λεπτό αλλά και, συγχρόνως, διαπεραστικό. Κατέβαινε στη μύτη σου με σχεδόν ύπουλο τρόπο.

«Τι είναι αυτό το άρωμα;»

«Σ'αρέσει;»

«Είναι παράξενο. Ναι, νομίζω ότι μ'αρέσει.»

«Η Σιλάνα μού το έδωσε.»

«Η Σιλάνα; Βάζει αρώματα η Σιλάνα;»

«Δε θα το περίμενες, ε; Είναι από ένα φυτό της Σάνρντλι' μου είπε πώς το λένε αλλά δεν το θυμάμαι. Ψιλοσπάνιο, απ'ό,τι κατάλαβα.»

«Νομίζω ότι έχει κάτι το μεθυστικό, πάντως...»

Η Ιωάννα γέλασε, έκανε να τον ξαναφιλήσει.

«Μιλάω σοβαρά,» είπε ο Ανδρόνικος καθώς τα χείλη τους συναντιό-
νταν.

Μετά, τη ρώτησε: «Τι κοιτάς στον χάρτη;»

«Ορυχεία,» είπε η Ιωάννα. «Τι άλλο;» Ήταν ο χάρτης με την περιοχή των ορυχείων του Οίκου των Ορειβατών. «Δε μου λες: πότε σκέφτεσαι να μιλήσεις μ'αυτόν τον Ορείχαλκο;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί, όταν κατακτήσουμε και το ορυχείο καπνόλιθου, θα έχουμε τα μισά τους ορυχεία στην κατοχή μας.»

«Αν ο Σάνρραντλι κρίνει ότι τότε οι πιέσεις είναι αρκετές...»

«Ανδρόνικε,» είπε η Ιωάννα διπλώνοντας τον χάρτη, «πάντα θα είναι ρίσκο. Όπως και να το κάνεις. Δε μπορείς να είσαι απόλυτα βέβαιος ότι θα σε ακολουθήσει στην Επανάσταση.»

«Καλύτερα, όμως, να αυξήσουμε τις πιθανότητες επιτυχίας όσο γίνε-
ται. Και το γεγονός ότι έχουν τους Ούρταθ ακόμα εδώ αλλά δεν τους έχουν ξαναχρησιμοποιήσει εναντίον μας με προβληματίζει.»

«Προφανώς, δε θέλουν πάλι να πάθουν τα ίδια,» είπε η Ιωάννα. «Μάλλον αναρωτιούνται πώς μάθαμε για την επίθεσή τους τόσο γρή-
γορα ώστε να τους στήσουμε παγίδα.»

«Δεν ήταν ακριβώς παγίδα.»

«Δεν ήταν; Τους περικυκλώσαμε. Τέλος πάντων. Όπως και νάχει, σί-
γουρα δεν περίμεναν να ηττηθούν έτσι. Πρέπει να έχουν προβληματι-
στεί, γ'αυτό αργούν να κάνουν την επόμενη κίνησή τους. Μπορεί να
ψάχνουν να βρουν πώς διέρρευσε η πληροφορία.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε σκεπτικά. «Δεν αποκλείεται,» παραδέ-
χτηκε. Και θυμήθηκε ότι ο Σάνρραντλι τού είχε πει πως ένας πράκτορας
της Επανάστασης βρισκόταν πολύ κοντά στους Ορειβάτες. Κάποιος
που ήθελε να διατηρήσει οπωσδήποτε την ανωνυμία του – αν και ο
Πρόμαχος του Φτερωτού Όρους προφανώς ήξερε το όνομά του.

Ο Ανδρόνικος αναρωτήθηκε αν ο πράκτορας ήταν μέλος του Οίκου των Ορειβατών. Κάποιος αδελφός ή ξάδελφος του Ορείχαλκου, ίσως...

Η Ιωάννα ρώτησε: «Ο Φένχιλ θα φέρει κι άλλα πολεμοφόδια;»

Ο Ανδρόνικος βλεφάρισε. «Τι;»

Η Ιωάννα έδειξε, με τον αντίχειρά της, το κλειστό παράθυρο του δωματίου, που έβλεπε στη μεγάλη, κεντρική αίθουσα του Φτερωτού Όρους «Τον είδα που ήρθε κι άρχισε πάλι να ξεφορτώνει.»

«Αυτά ήταν τα τελευταία,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα πάμε στην Ασνούρτα λίν'τα μόλις ο Φένχιλ κι οι άλλοι ετοιμαστούν.»

«Θα γίνει πάλι Προσφορά του Καλού Ερχομού;»

«Το θυμάσαι το έθιμο, βλέπω.»

«Μ'αρέσουν τα περίεργα έθιμα. Θα γίνει, λοιπόν, ή δε θα γίνει;»

«Δεν ξέρω· ο Φένχιλ θα μας πει. Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί, αν ο Φένχιλ σκοπεύει να πάει για κυνήγι, θέλω να πάω μαζί του.»

Ο Ανδρόνικος έσφιξε τον μηρό της πίσω απ'το γόνατο. «Δεν είναι καιρός για να εξασκείς τα χόμπι σου, Μαύρη Δράκαινα. Επιπλέον, είσαι τραυματισμένη.»

«Μη με καταπιέζεις. Κάνεις κακό στην ψυχική μου υγεία.»

«Νόμιζα ότι οι Μαύρες Δράκαινες δεν είχαν ψυχική υγεία.»

«Τα πράγματα αλλάζουν. Γνώρισα έναν τύπο που είναι επαναστατικού χαρακτήρα.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Είσαι σίγουρη ότι θες να πας για κυνήγι;»

«Ναι, γιατί όχι; Δεν κάνουμε τίποτα, εδώ και μέρες.»

«Δεν έχει περάσει, όμως, και πολύς καιρός από τότε που πολεμήσαμε τους Ούρταθ.»

Η Ιωάννα είπε, κουνώντας το κεφάλι επιτηδευμένα: «Οι Μαύρες Δράκαινες δεν έχουν καμία αίσθηση του χρόνου, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος γελούσε σαν έφηβος. Φίλησε τον λαιμό της και το μάγουλό της, και είπε, με τα χείλη του κοντά στ'αφτί της: «Πρέπει να πας τώρα αμέσως να ρωτήσεις τον Φένχιλ;»

«Δε βιάζομαι.» Η Ιωάννα τράβηξε το πουκάμισό του έξω από το παντελόνι του.

Ο Ανδρόνικος την πήρε στην αγκαλιά του.

Τελικά, αυτό το καινούργιο άρωμα ήταν πολύ ωραίο...

2.

«Δε νομίζω να πάει σήμερα, βέβαια,» είπε η Ιωάννα, όταν είχε σηκωθεί απ'το κρεβάτι και έβαζε τα ρούχα της – όχι τη μελανή στολή της Μαύρης Δράκαινας· ταξιδιωτικά ρούχα φτιαγμένα στη Σάρντλι. «Κοντεύει να βραδιάσει, και δεν είναι πολλή ώρα που ήρθε φέρνοντας τα όπλα.»

Ο Ανδρόνικος ήταν ακόμα ξαπλωμένος, με μια κουβέρτα να σκεπάζει τα λαγόνια του. «Ναι· ακόμα κι ο Φένχιλ δεν πρέπει νάναι τόσο παλαβός. Μάλλον αύριο θα πάει, υποθέτω.»

Η Ιωάννα έδεσε τα κορδόνια στις μπότες της. «Φεύγω,» είπε. «Κι όταν γυρίσω....» Σκαρφάλωσε στο κρεβάτι ξανά, καβαλώνοντας τον και σκύβοντας για να φέρει το πρόσωπό της κοντά στο δικό του. Η γλώσσα της ξεπρόβαλε σαν φίδι, αγγίζοντας τα ξανθά μούσια του και, μετά, τα χείλη του. Ο Ανδρόνικος έκανε να την πιάσει μέσα στο στόμα του, αλλά η Ιωάννα αμέσως την απομάκρυνε κρύβοντάς την πίσω από τα δόντια της. Τα μάτια της γυάλιζαν παιχνιδιάρικα.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι με μια απότομη κίνηση και πήγε προς την πόρτα, ανοίγοντάς την και βγαίνοντας στον διάδρομο.

Βάδισε μέσα στο Φτερωτό Όρος ψάχνοντας να βρει τον Φένχιλ ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν ότι θα ήθελε να μείνει για πάντα εδώ, στη Σάρντλι, μαζί με τον Ανδρόνικο, ακόμα κι όταν η Επανάσταση είχε τελειώσει. Θα μπορούσαν να είναι ελεύθεροι οι δυο τους σ'ετούτη τη διάσταση. Εκείνος δεν θα ήταν πια Βασιληάς της Απολλώνιας, κι εκείνη... εκείνη, μάλλον, δε θα χρειαζόταν πια να είναι Μαύρη Δράκαινα. Θα μπορούσε να κυνηγά, δε θα μπορούσε; Θα ήταν κυνηγός. Στη Σάρντλι υπήρχαν πολλοί κυνηγοί· το επάγγελμα, σίγουρα, ανθούσε. Και ο Ανδρόνικος θα έκανε κάτι άλλο, σε κάποια από τις πόλεις, όπως τη Φανχάι που ήταν κέντρο εδώ πέρα–

Ονειροπολήσεις. Τι νόημα είχαν; Δε θα γίνονταν πραγματικότητα. *Και παλιά σπάνια σκεφτόμουν τέτοια πράγματα. Τι έχω πάθει;*

Ο Ανδρόνικος θα την πείραζε: *Η Μαύρη Δράκαινα έχει χάσει το κεντρί της; Ή την πανοπλία της;*

Και τα δύο, ίσως, σκέφτηκε η Ιωάννα.

Στη μεγάλη αίθουσα του Φτερωτού Όρους, δεν είδε πουθενά τον Φένχιλ. Ρώτησε έναν άλλο επανάσταση που ήταν εκεί: «Πού είναι ο Φένχιλ;»

«Κοίταξες στο δωμάτιό του;»

«Πάω να δω. Ευχαριστώ.»

Η Ιωάννα μπήκε σ'ένα από τα ανοίγματα της αίθουσας και, σε λίγο, έφτασε έξω απ'την πόρτα του δωματίου του Φένχιλ. Τη χτύπησε με τη γροθιά της μερικές φορές, αλλά κανένας δεν απάντησε. Δεν πρέπει να ήταν εκεί.

Πού μπορεί να είχε πάει; Το μυαλό της Μαύρης Δράκαινας άρχισε να ψάχνει για ύποπτες ενέργειες.

Πίσω της άκουσε μια πόρτα ν'ανοίγει. Γύρισε και είδε τη Σιλάνα να την κοιτάζει από το κατώφλι του δωματίου της. «Στην Αλρίβα θα έχει πάει.»

«Σωστά. Ευχαριστώ. Και σ'ευχαριστώ και για το άρωμα.»

Η Σιλάνα, σιωπηλή ως συνήθως, απλά έγνεψε με το κεφάλι.

Η Ιωάννα πήγε στο δωμάτιο της Αλρίβα'σαρ, που δεν ήταν μακριά από εδώ. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτα και, κοιτάζοντας από τη χαραμάδα, είδε μέσα τη μάγισσα ξαπλωμένη στο κρεβάτι και τον Φένχιλ καθισμένο κοντά της.

Χτύπησε την πόρτα.

«Περάστε,» είπε η Αλρίβα.

Η Ιωάννα μπήκε. «Πώς είσαι, Αλρίβα;»

«Στραπατσαρισμένη. Δε θα μπορώ νάρθω μαζί σας στην Ασνούρτα λίν'τα.»

«Δεν πειράζει,» είπε η Ιωάννα. «Χρειάζεσαι ξεκούραση.» Και προς τον Φένχιλ: «Θα πας για κυνήγι;»

«Τι εννοείς;»

«Μιλάω για την Προσφορά του Καλού Ερχομού. Δεν πρέπει να κυνηγήσεις κάτι;»

«Θα κυνηγήσω, αλλά γιατί ρωτάς;»

«Επειδή θα έρθω μαζί σου.»

Το βλέμμα που της έριξε ο Φένχιλ ήταν λιγάκι καχύποπτο, και άγριο ίσως. «Γιατί;»

«Μην κάνεις έτσι· δε μ'έστειλε ο Ανδρόνικος για να σε φυλάω. Απλά θέλω να κυνηγήσω. Δεν κάνω τίποτα τόσο καιρό.»

«Πριν από λίγες μέρες πολεμούσαμε τους Ούρταθ...»

«Το ίδιο είπε κι ο Ανδρόνικος.»

«Και τραυματίστηκες στη μάχη.»

«Ακόμα ένας λόγος για να ξεμουδιάσω. Πότε ξεκινάμε, λοιπόν;»

«Την αυγή. Με το ελικόπτερο.»

«Θα σε περιμένω μπροστά στο ελικόπτερο,» δήλωσε η Ιωάννα.

«Ό,τι πεις.»

«Ποιοι άλλοι θα είναι μαζί μας;»

«Θα έλεγα σ'άλλον έναν τουλάχιστον να έρθει, αλλά τώρα που έχω εσένα δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος. Εκτός αν θέλει νάρθει κι η Σιλάνα. Αν είναι έτσι, θα τη βρω κι αυτή μάλλον μπροστά στο ελικόπτερο.»

«Εντάξει,» είπε η Ιωάννα. Και προς την τραυματισμένη μάγισσα: «Καληνύχτα, Αλρίβα.»

«Νύχτα.»

Η Ιωάννα έφυγε απ'το δωμάτιο.

3.

Η Ιωάννα είπε στον Ανδρόνικο: «Θα πάω στο δωμάτιό μου, γιατί αύριο ξεκινάμε με την αυγή και θέλω να είμαι ξεκούραστη.» Στεκόταν στο κατώφλι του δωματίου του, με την πόρτα κλειστή πίσω της.

Ο Ανδρόνικος ήταν ακόμα ξαπλωμένος. «Θα αθετήσεις την υπόσχεσή σου, εν ολίγοις. Έχω ένα μπλοκάκι εδώ» – έδειξε το συρτάρι του κομοδίνου – «και τα σημειώνω αυτά.»

Η Ιωάννα τον έβρισε γελώντας, και έφυγε απ'το δωμάτιο προτού μπει στον πειρασμό να μείνει.

Την επομένη, σηκώθηκε πριν από την αυγή. Έκανε μερικές ασκήσεις για να ξεμουδιάσει, πλύθηκε μ'ένα βρεγμένο πανί (δεν υπήρχε χώρος για προσωπικό λουτρό μέσα σε κάθε δωμάτιο του Φτερωτού Όρους), ντύθηκε, οπλίστηκε, και κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα.

Μέσα στο ελικόπτερο είδε ότι ήταν καθισμένη η Σιλάνα.

«Θα έρθεις κι εσύ, λοιπόν.»

«Για να είμαι εδώ,» αποκρίθηκε η Σιλάνα. «Δε μου είπε κανένας ότι θα ήσουν κι εσύ.»

«Το αποφάσισα τελευταία στιγμή. Ο Φένχιλ το ξέρει.»

Η Ιωάννα άναψε τσιγάρο, και κάπνιζε καθώς στεκόταν έξω από το αεροσκάφος, περιμένοντας.

Ο Φένχιλ ήρθε εξοπλισμένος για κυνήγι. «Καλημέρα,» είπε.

«Γεια,» αποκρίθηκε η Ιωάννα.

«Κι εσύ εδώ, ε;» είπε ο Φένχιλ, βλέποντας τη Σιλάνα καθώς ανέβαινε στο ελικόπτερο.

Εκείνη δεν μίλησε.

Η Ιωάννα πέταξε το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο της στο έδαφος, το πάτησε, κι ανέβηκε στο ελικόπτερο. Προσφέρθηκε να καθίσει στο πιλοτήριο, και οι άλλοι δύο δεν έφεραν αντίρρηση.

Το αεροσκάφος υψώθηκε προς την οροφή της μεγάλης αίθουσας, πέρασε μέσα από τις πέτρες που δεν ήταν παρά μια καλοφτιαγμένη οφθαλμαπάτη, και πέταξε στον ουρανό, πάνω από τα βουνά.

«Προς τα πού;» ρώτησε η Ιωάννα, με το πηδάλιο του σκάφους στα χέρια της.

«Νοτιοανατολικά,» είπε ο Φένχιλ.

«Θα τους προσφέρεις αγριογούρουνο πάλι;»

«Όχι, κροκόδειλο.»

«Μια ερώτηση έκανα.»

«Και σου απάντησα, Μαύρη Δράκαινα.»

«Σοβαρολογούσες;»

«Εσύ τι νόμιζες;»

«Θα τους δώσεις κροκόδειλο;»

«Ναι.»

«Τι να τον κάνουν; Τον τρώνε;»

«Τα πάντα τρώνονται. Αλλά οι κάσ'νεχακ είναι μια ειδική ράτσα γιγάντιου κροκόδειλου. Το βασικό δεν είναι ότι τον τρωσ' είναι ότι μπορείς να φτιάξεις προστατευτικό θώρακα από τις φολίδες του, που είναι σκληρές σα σίδερο.»

«Δε θα σκοτώνεται εύκολα, λοιπόν, ε;»

«Θα τον σκοτώσουμε, μη σε νοιάζει.»

Σε μιάμιση ώρα περίπου, βρίσκονταν πάνω από τον ποταμό Σάτβραν, και ο Φένχιλ είπε στην Ιωάννα ν'ακολουθήσει τη ροή του προς τα νότια. Εκείνη την ακολούθησε, πετώντας πάνω από την ανατολική όχθη.

«Ποια είν'αυτή η πόλη;» ρώτησε, όταν κανένα τέταρτο ακόμα είχε περάσει. Ύψωσε το χέρι της για να δείξει μια πόλη στη δυτική όχθη του ποταμού.

«Ονομάζεται Ράσ'βνι,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ. «Και δεν είμαστε πια μακριά από τον προορισμό μας,» πρόσθεσε.

«Δεν έχει Παντοκρατορικούς στην πόλη;»

«Φυσικά.»

«Τότε, μπορεί να είδαν το ελικόπτερό μας.»

«Και να το είδαν, δε νομίζω ότι θάρθουν να ερευνήσουν εκεί όπου θα προσγειωθούμε.»

Κανένα δεκάλεπτο πέρασε ακόμα, και ο Φένχιλ είπε στην Ιωάννα να προσγειωθεί πλάι σ'ένα κατάφυτο έλος στις ανατολικές όχθες του Σάτβραν. Εκείνη υπάκουσε, κατεβάζοντας το αεροσκάφος με προσοχή.

«Εδώ,» είπε ο Φένχιλ καθώς οι τρεις τους έβγαιναν απ'το ελικόπτερο, «θα βρούμε τους φίλους μας. Χρησιμοποιούμε ένα ειδικό είδος σφαίρας γι'αυτούς.» Έβγαλε μια σφαίρα από μια θήκη στη ζώνη του και την έδειξε στην Ιωάννα, κρατώντας την ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του. «Την ξέρεις, Μαύρη Δράκαινα;»

Εκείνη την κοίταξε προσεχτικά. Κατένευσε. «Για στόχους με ισχυρή θωράκιση. Είναι τόσο σκληροτράχηλα αυτά τα ερπετά;»

«Είναι.» Ο Φένχιλ τής έδωσε πέντε σφαίρες και μια караμπίνα, και πήρε μια άλλη караμπίνα για τον εαυτό του. Η Σιλάνα ήταν ήδη κατάλληλα εξοπλισμένη. Είχε ανοίξει την караμπίνα της και έβαζε μέσα σφαίρες. Την έκλεισε και την όπλισε.

«Η Σιλάνα,» είπε ο Φένχιλ, «κοιμάται μαζί με τους κάσ'νεκαχ. Τόσο καλά τούς ξέρει.»

Η Σιλάνα τον αγνόησε καθώς ξεκινούσε να βαδίζει πρώτη μέσα στο έλος. Η Ιωάννα και ο Φένχιλ την ακολούθησαν.

«Εσύ δεν τους ξέρεις;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα.

«Έχω σκοτώσει μερικούς. Αλλά η Σιλάνα είναι καλύτερη.»

Η Ιωάννα γέμισε την караμπίνα της με τις ειδικές σφαίρες και την όπλισε, κρατώντας την σε ετοιμότητα.

Το έλος ήταν γεμάτο επικίνδυνη βλάστηση που μπορούσε να μπλεχτεί στα πόδια τους και να τους κάνει να σκοντάψουν, έτσι προχωρούσαν προσεχτικά. Τα στάσιμα νερά βρομούσαν. Διάφοροι ύποπτοι θόρυβοι ακούγονταν – κινήσεις μέσα στη βλάστηση, γρυλίσματα θηρίων, πλατσουρίσματα. Έντομα ζουζούνιζαν.

Η Ιωάννα σκότωσε κάτι φτερωτό που πετάχτηκε πάνω στο πλάι του λαιμού της. Το κοίταξε, λιωμένο στην παλάμη της. Κάτι σαν κουνούπι, αλλά πολύ μεγάλο.

«Κουσ'τνάκα,» της είπε ο Φένχιλ. «Ρουφάει το αίμα με καλαμάκι.»

Η Ιωάννα το τίναξε απ' το χέρι της. «Δηλητηριώδες;»

«Όχι. Εκτός αν είναι μολυσμένο. Σε δάγκωσε;»

«Δε νομίζω.»

Ο Φένχιλ κοίταξε το πλάι του λαιμού της. «Πρέπει νάχεις δίκιο. Άμα σε είχε δαγκώσει θα φαινόταν' αφήνουν ολόκληρα σημάδια στο δέρμα.»

Η Σιλάνα τούς οδήγησε πάνω σ' έναν πελώριο πεσμένο κορμό, για να περάσουν από ένα μέρος που ήταν γεμάτο στάσιμα νερά – αρκετά βαθιά, μάλλον. Καθώς η Ιωάννα κοίταζε τη χρυσόδερμη, καστανομάλλα επαναστάτρια να κινείται – σιωπηλή, παρατηρητική, προσεχτική σε κάθε της βήμα – είχε την αίσθηση ότι η Σιλάνα ήταν άλλο ένα από τα πλάσματα του έλους. Κάτι που ταίριαζε απόλυτα με το φυσικό τοπίο.

Ένα μεγάλο φίδι κολυμπούσε μέσα στα βρόμικα νερά, όπου επίσης επέπλεαν φύλλα, κλαδιά, λάσπες, και διάφορα κομμάτια που δεν μπορούσε κανείς εύκολα να μαντέψει τι ήταν. Το ερπετό ύψωσε για λίγο το κεφάλι του, και η Ιωάννα θα ορkiζόταν ότι τα μάτια του την ατένισαν υπολογιστικά προτού συνεχίσει την πορεία του.

Ένα πουλί φτερούγιζε ξαφνικά, φεύγοντας από ένα σκελετωμένο δέντρο που ο κορμός του ήταν γεμάτος από κάποιου είδους μεγάλα σαλιγκάρια χωρίς κέλυφος.

Η Σιλάνα πήδησε σε μια νησίδα – ένα κομμάτι στέρεας γης που έμπαινε σαν χερσόνησος μέσα στο νερό. Έκανε νόημα στον Φένχιλ και την Ιωάννα να τη μιμηθούν. Εκείνοι υπάκουσαν, βρέθηκαν δίπλα της, και τότε η Σιλάνα τούς έγενεψε να μείνουν ακίνητοι. Γονάτισε, υψώνοντας την καραμπίνα της στον ώμο.

Η Ιωάννα γονάτισε επίσης, με το όπλο της έτοιμο. *Τι παρατήρησε; Σίγουρα, κάτι που δεν πρόσεξα εγώ.* Μπορεί να ήταν Μαύρη Δράκαινα, μα δεν ήταν και ειδική στο να εντοπίζει τις κινήσεις πλασμάτων που σέρνονταν σε βάλτους.

Το νερό έμοιαζε ήσυχο, εκτός από κανένα φίδι που περνούσε, ή κανένα έντομο που ζουζούνιζε κοντά στην επιφάνειά του. Ήταν κρυμμένος κάπου εδώ ένας από τους γιγάντιους κροκόδειλους που έψαχναν;

Η ώρα περνούσε. Οι αισθήσεις της Ιωάννας παρακολουθούσαν προσεχτικά τους ήχους του βάλτου και τις κινήσεις των διάφορων πλασμάτων.

Το νερό ταραχτήκε. Κάτι ερχόταν!

Κάτι περνούσε κάτω απ'τον πελώριο πεσμένο κορμό. Ή μάλλον, όχι μόνο ένα κάτι, πρόσεξε η Ιωάννα· πολλά κάτι. Τρία. Και μεγάλα. Οι κροκόδειλοι.

«Πού πηγαίνουν;» ψιθύρισε.

«Να φάνε,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ.

Η Ιωάννα είδε ότι, στην αντικρινή άκρη της βρόμικης λίμνης, κάποια άλλα πλάσματα είχαν αρχίσει να μαζεύονται. Κρατιόνταν με τις ουρές τους από τα κλαδιά χαμηλών δέντρων και μετά πηδούσαν κάτω. Είχαν πράσινο τρίχωμα που έμοιαζε να θέλει να γίνει ένα με το περιβάλλον· δύσκολα τα ξεχώριζες. Επίσης, είχαν έξι πόδια· η Ιωάννα το διέκρινε αυτό μόνο τη στιγμή που κρέμονταν από τα κλαδιά, προτού πέσουν στη γη· ύστερα, ήταν αδύνατο να διακρίνεις πόσα πόδια είχαν, έτσι όπως κινούνταν μες στη βλάστηση. Πλησίασαν την όχθη για να πιουν νερό. Ένα, δύο, τρία... Τέσσερα... Πέντε. Η Ιωάννα τα εντόπιζε το ένα μετά το άλλο.

«Κίρ'χικ,» είπε ο Φένχιλ. «Τρωκτικά. Πολύ έξυπνα ζωάκια. Οι κάσ'νεκαχ τα βρίσκουν νόστιμα.»

Η Ιωάννα έβλεπε τους τρεις κροκόδειλους να πλησιάζουν τα κίρ'χικ κολυμπώντας κάτω από το νερό, αργά, προκαλώντας ελάχιστες αναταράξεις, σχεδόν αόρατοι παρά το μέγεθός τους.

«Μόλις επιτεθούν στα ποντίκια, θα ρίξουμε και οι τρεις σε έναν,» είπε ο Φένχιλ – για την Ιωάννα, αναμφίβολα· η Σιλάνα ήξερε πώς γινόταν το κυνήγι των γιγάντιων κροκόδειλων. «Μόνο έτσι θα έχουμε πιθανότητα να τον σκοτώσουμε προτού όλοι τους την κοπανήσουν.»

Τα κίρ'χικ έπιναν νερό και έτριβαν τις μουσούδες τους με τα δύο μπροστινά τους πόδια. Οι μακριές ουρές τους ταλαντεύονταν, κάπου-κάπου, πίσω τους, μοιάζοντας με χορτάρι που ο αέρας το έκανε να κινείται.

Ένα από τα τρωκτικά έμεινε για μια στιγμή ακίνητο, σαν να είχε καταλάβει ότι κάποιος κίνδυνος ήταν κοντά, σαν να το μυριζόταν πίσω από την κακοσμία του βάλτου.

Οι κάσ'νεκαχ όρμησαν, βγάζοντας τα πελώρια κεφάλια τους από το νερό, ανοίγοντας τα πελώρια στόματά τους κι αποκαλύπτοντας δόντια σαν ξιφίδια.

«Στον μεσαίο!» είπε η Σιλάνα, πυροβολώντας.

Η Ιωάννα έριξε στον μεσαίο, και δίπλα της άκουσε και τον Φένχιλ να ρίχνει. Ο γιγάντιος κροκόδειλος τραντάχτηκε, βγάζοντας μια διαπεραστική κραυγή, τινάζοντας τα βρόμικα νερά γύρω του.

Οι άλλοι δύο αμέσως κατάλαβαν ότι υπήρχε κίνδυνος. Στράφηκαν για να τον εντοπίσουν, ενώ τα σώματά τους, που είχαν βγει από το νερό, ξαναβούλιαζαν μέσα, για προφύλαξη.

Τα *κίρ'χικ* είχαν γίνει καπνός, είχαν εξαφανιστεί σαν στοιχειά του έλους.

Η Ιωάννα πυροβόλησε ξανά τον μεσαίο κροκόδειλο, και ξανά, καθώς αυτός χτυπιόταν. Αίμα τινάζοταν επάνω στις σκληρές φολίδες του.

Οι άλλοι δύο *κάσ'νεχακ* κολύπησαν προς το μέρος της Μαύρης Δράκαινας και των συντρόφων της.

«Μακριά!» φώναξε ο Φένχιλ. «Μακριά!»

Πετάχτηκαν όρθιοι κι απομακρύνθηκαν από την όχθη της λίμνης. Οι *κάσ'νεχακ* έκαναν το νερό να τινάζεται· ο ένας από τους δύο βγήκε στην ξηρά με τρομερή ταχύτητα κι έτρεξε καταπάνω στην Ιωάννα, τον Φένχιλ, και τη Σιλάνα, ανοιγοκλείνοντας τις πελώριες μασέλες του, κραυγάζοντας.

Η Ιωάννα ήξερε ότι οι σφαίρες στην καραμπίνα της είχαν τελειώσει· τις μετρούσε καθώς πυροβολούσε τον πρώτο κροκόδειλο. Ο Φένχιλ πρέπει να είχε ακόμα σφαίρες μέσα στο όπλο του, γιατί πυροβόλησε μια φορά (χτυπώντας τον *κάσ'νεχακ* στο πλάι του κεφαλιού και μοιάζοντας να μην του προκαλεί τίποτα περισσότερο από ένα επιδερμικό τραύμα) και μετά φώναξε: «Τρέξτε!»

Και έτρεξαν.

Η Σιλάνα πήδησε και πιάστηκε στα κλαδιά ενός δέντρου, σαν μαϊμού. Ο Φένχιλ ανέβηκε σ'έναν ψηλό βράχο γεμάτο γλιστερή πρασινάδα. Η Ιωάννα τινάχτηκε και γράπωσε μια κληματίδα με το δεξί χέρι.

Η κληματίδα έσπασε. Η Ιωάννα, όμως, εκπαιδευμένη για τέτοια απρόοπτα, προσγειώθηκε στα πόδια της, με τα γόνατα λυγισμένα.

Ο *κάσ'νεκαχ*, βρυχούμενος, ήρθε καταπάνω της. Η Ιωάννα έβλεπε μονάχα το πελώριο στόμα του, έτοιμο να την καταπιεί. Και πραγματικά, μπορούσε να την κάνει μια χαψιά: ολόκληρο το κεφάλι της και το επάνω μέρος του σώματός της χωρούσαν εκεί μέσα.

Η Ιωάννα τράβηξε το πιστόλι της και τον πυροβόλησε στο στόμα, επανειλημμένα.

Ο γιγάντιος κροκόδειλος έκανε πίσω, κραυγάζοντας από πόνο.

Η Ιωάννα ξεθηκάρωσε το σπαθί από τον γοφό της καθώς σηκωνόταν όρθια μπροστά στο θηρίο.

Ο Φένχιλ πυροβόλησε από τον βράχο όπου στεκόταν. Ένα μεγάλο τραύμα άνοιξε στα πλευρά του *κάσ'νεκαχ*. Ο Φένχιλ είχε μάλλον προλάβει να ξαναοπλίσει την καραμπίνα του.

Η Ιωάννα σπάθισε τη μουσούδα του θηρίου, χωρίς η λεπίδα της να το τραυματίσει. Ήταν όμως τραυματισμένο αρκετά· υποχώρησε προς τη λίμνη, γρήγορα, και βούλιαξε μες στο στάσιμο νερό· χώθηκε κάτω από την επιφάνεια, κολυμπώντας υποβρυχίως κι αφήνοντας πίσω του ένα ποτάμι από αίμα.

Ο Φένχιλ και η Σιλάνα πήδησαν κάτω και πλησίασαν την Ιωάννα.

«Ποτέ μην πιάνεσαι απ'αυτό το φυτό,» είπε ο πρώτος στη Μαύρη Δράκαινα, δείχνοντας την κληματίδα που είχε σπάσει. «Φαίνεται ανθεκτικό αλλά δε μπορεί να σηκώσει άνθρωπο.» Της έδωσε μερικές καινούργιες σφαίρες.

Πλησίασαν την όχθη της λίμνης. Με προσοχή. Και με τις καραμπίνες τους οπλισμένες και σε ετοιμότητα.

«Μοιάζει νεκρός,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας το ακίνητο σώμα του πρώτου *κάσ'νεκαχ* που είχαν πυροβολήσει, το οποίο τώρα επέπλεε στο νερό.

«Καμια φορά το κάνουν ψέματα,» είπε η Σιλάνα, και πυροβόλησε.

Έκπληκτη, η Ιωάννα είδε τον γιγάντιο κροκόδειλο να τραντάζεται.

Μετά από μερικές ριπές, όμως, έμεινε ακίνητος.

«Τώρα,» είπε η Σιλάνα, «πρέπει νάναι νεκρός.»

Ο Φένχιλ έβγαλε ένα σχοινί με γάντζο από τον σάκο του. Το στριφογύρισε πάνω απ'το κεφάλι του και το πέταξε. Ο γάντζος πιάστηκε στο σώμα του *κάσ'νεκαχ*, και, με τη βοήθεια της Ιωάννας και της Σιλάνα, ο Φένχιλ τράβηξε τον κροκόδειλο στην όχθη. Η Ιωάννα αισθάνθηκε τον τραυματισμένο αριστερό της ώμο να της ρίχνει μια έντονη σουβλιά.

Ο Φένχιλ κέντρισε το σώμα του *κάσ'νεκαχ* σε διάφορα σημεία με το σπαθί του. «Ναι, σίγουρα νεκρός,» είπε.

«Υπήρχε περίπτωση να ζούσε ακόμα;» απόρησε η Ιωάννα.

«Ποτέ δεν ξέρεις μ'αυτούς. Έχουν συμβεί κατά καιρούς τραγελαφικά πράγματα. Κάποιοι κυνηγοί τον νόμιζαν για νεκρό, τον έβαλαν μες στο

όχημά τους, και μετά από λίγο... ο νεκρός ζωντάνεψε. Μονάχα ο ένας από τους τρεις κυνηγούς επέζησε, κι αυτός χωρίς δεξί χέρι.»

Η Ιωάννα τράβηξε το σπαθί της και κέντρισε κι εκείνη τον κροκόδειλο μέσα σ'ένα από τα τραύματα που είχαν προκαλέσει οι ειδικές σφαίρες.

«Αυτός είναι ψόφιος, μην ανησυχείς,» είπε ο Φένχιλ. «Τον κάρφωσα στα παπάρια· θα είχε πεταχτεί επάνω αν ζούσε.»

4.

Επιστρέφοντας στο Φτερωτό Όρος, τράβηξαν τον νεκρό *κάσ'νεκαχ* έξω απ'το ελικόπτερο και τον άφησαν μες στη μέση της μεγάλης αίθουσας, όπου κάμποσοι από τους επαναστάτες συγκεντρώθηκαν για να τον δουν. Ο Φένχιλ τούς έκανε αστείες γκριμάτσες και γρυλίσματα. Η Σιλάνα ήταν σιωπηλή, αλλά έμοιαζε πολύ ευχαριστημένη με τον εαυτό της.

Η Άνμα'ταρ είπε στην Ιωάννα: «Δεν το ήξερα ότι σου άρεσε το κυνήγι.»

«Πάντα ήθελα να μάθω πώς να κυνηγώ γιγάντιους κροκόδειλους, Άνμα. Ήταν το όνειρό μου.»

Ο Σέλιρ'χοκ είπε: «Οι Ασνούρτα θα ξετρελαθούν μ'αυτό το δώρο. Το κυνήγι των *κάσ'νεκαχ* είναι δύσκολο, όπως θα διαπίστωσες.»

«Ξέρεις για τους *κάσ'νεχακ*;» απόρησε η Ιωάννα.

«Ακουστά μόνο.»

Η Άνμα σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Ορισμένες φορές, αυτός ο άνθρωπος σε κάνει ν'αναρωτιέσαι αν υπάρχει τίποτα που δεν έχει 'ακουστά μόνο'!»

«Διαβάζω εγκυκλοπαίδειες,» είπε ο Σέλιρ, καθώς η Ιωάννα γελούσε.

5.

Οι Ασνούρτα πράγματι ενθουσιάστηκαν με την Προσφορά του Καλού Ερχομού. Χοροπηδώντας και κραυγάζοντας – *κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ!* – πλησίασαν τους επαναστάτες και τον νεκρό *κάσ'νεκαχ* που πέταξαν στη γη. Ο Φένχιλ, ο Ανδρόνικος, και ο Νάρτιλ είχε χρειαστεί να συνεργαστούν για να τον σηκώσουν πάνω απ'τα κεφάλια τους όπως απαιτούσε το έθιμο· ένας άνθρωπος μόνος του ήταν αδύνατον να καταφέρει να τον σηκώσει.

Ο Φένχιλ μίλησε, μετά, στη γλώσσα των Ασνούρτα, ενώ εκείνοι στέκονταν αντίκρυ του και τον παρατηρούσαν, με τα πρόσωπά τους κρυμμένα πίσω απ'τις ξύλινες μάσκες τους. Όταν τελείωσε να μιλά, ένας απ'αυτούς τού απάντησε· κι ύστερα, δύο Ασνούρτα έβγαλαν σουραύλια κι άρχισαν να παίζουν δυνατά.

Ο Φένχιλ είπε στον Ανδρόνικο: «Ειδοποιούν τους υπόλοιπους ότι ήρθαμε φέρνοντας τα όπλα μαζί μας όπως τους είχαμε υποσχεθεί.»

«Και τι θα κάνουμε εμείς, τώρα;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Τίποτα δε χρειάζεται να κάνουμε. Θα περιμένουμε.»

«Εδώ;» είπε η Άνμα'ταρ. «Μες στη μέση της Ασνούρτα λίν'τα;»

«Ναι. Θα κατασκηνώσουμε.»

«Γιατί δεν πήγαμε κατευθείαν στον μεγάλο καταυλισμό τους, την Ασνούρτα Μ'λίν'τα; Έτσι δε λέγεται;»

«Η Ασνούρτα Μ'λίν'τα αλλάζει θέσεις· δεν είναι πάντα στο ίδιο μέρος. Κι επιπλέον, δεν έχει σημασία πού είμαστε, Άνμα. Οι Ασνούρτα θάρθουν από κάθε γωνιά της πεδιάδας. Θα πάρουν τα όπλα και θα πάμε για πόλεμο.»

«Δεν έχουμε, όμως, όλα τα όπλα μες στο σκάφος,» του θύμισε ο Νάρτιλ. Δεν χωρούσαν.

«Θα πάμε και θα τα φέρουμε, πιλότε. Μέχρι να συγκεντρωθούν εδώ οι Ασνούρτα που θα πολεμήσουν, θα τάχουμε μεταφέρει.»

Η Ιωάννα είπε, παρατηρώντας τους κοντούς, μαυρόδερμους ανθρώπους με τις ξύλινες μάσκες: «Ακόμα με παραξενεύει το γεγονός ότι φάηκαν τόσο πρόθυμοι να μας βοηθήσουν.»

«Τόσα όπλα μάς ζήτησαν,» της είπε ο Νάρτιλ.

«Ναι, αλλά τι τους νοιάζει για τους Παντοκρατορικούς;»

«Δεν τους συμπαθούν,» είπε ο Φένχιλ. «Τους λένε 'ξενόφερτους', και κατά καιρούς έχουν συγκρούσεις μαζί τους. Οι Παντοκρατορικοί, αναμφίβολα, θα ήθελαν να περνούν άνετα απ'αυτή την πεδιάδα που ενώνει την Ανατολική Σάρντλι με τη Δυτική, αλλά οι Ασνούρτα διαφωνούν. Κανείς δεν περνά απ'τα μέρη τους χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Γι'αυτό, όπως σας έχω πει, οι έμποροι ή περνάνε από τη δημοσιά νότια της Ασνούρτα λίν'τα, ή πηγαίνουν με καράβι ακολουθώντας τις ακτές.»

Η Ιωάννα αναρωτήθηκε πώς θα ήταν να πολεμάς μαζί μ'αυτά τα μικρόσωμα, μαύρα ανθρωπάκια. Και μετά, μέσα στο μυαλό της, συνέκρι-

νε τους Ασνούρτα με τους Ούρταθ. *Θεοί, τι αντίθεση!* Οι Ούρταθ ήταν κατάλευκοι και ψηλοί. Ωστόσο, κι οι δυο λαοί τής έμοιαζαν, για κάποιο λόγο, το ίδιο επικίνδυνοι. Μια Μαύρη Δράκαινα μπορούσε εύκολα να το διακρίνει αυτό από τις κινήσεις τους. Ήταν όλοι τους έτοιμοι, και ικανοί, να σκοτώσουν μόλις χρειαζόταν. Είχαν τα ένστικτα του κυνηγού.

6.

Μας παρακολουθούν. Κατάσκοποι, της είπε το β'ζάιλ της.

«Γιατί;»

Πλησίαζε μεσημέρι, και βάδιζε στην αγορά της Φιλτά'κβι κοιτάζοντας τα ενδύματα, τα όπλα, και τα μπιχλιμπίδια που πουλούσαν οι έμποροι. Ένα караβάνι είχε έρθει στην πόλη, λίγες ώρες μετά την αυγή.

Οι Ορειβάτες δεν νομίζω ότι σε εμπιστεύονται.

«Ο Όνυχας;» ψιθύρισε μέσα στην κουκούλα της κάπας της. *«Ο Όνυχας ο Δεύτερος;»*

Και ο Ορείχαλκος, ίσως.

Αισθάνθηκε κάτι να σφίγγει τα σωθικά της, κι έναν κόμπο στον λαιμό της. Ξεροκατάπιε. *«Όχι. Τον ξέρω τον Ορείχαλκο. Κι εκείνος με ξέρει. Με αγαπά. Με εμπιστεύεται.»*

Μπορεί, όμως, να σε ξέρει πολύ καλά. Καλύτερα απ'ό,τι νομίζεις, την προειδοποίησε το β'ζάιλ της. Και είναι παρατηρητικός, και έξυπνος. Μπορεί να έχει καταλάβει ότι κάτι συμβαίνει.

«Όχι! Δεν έχει καταλάβει τίποτα. Γιατί με βασανίζεις έτσι, τελευταία, αδελφή;»

Προσπαθώ να σε προστατέψω. Αυτή είναι η δουλειά μου.

«Σταμάτα, τότε, να με τυραννάς, μα τους θεούς!»

Οι θεοί μ'έχουν στείλει πλάι σου.

Σταμάτησε σ'ένα ανοιχτό ποτοπωλείο, ζήτησε ένα *τάο βις*. Ο άντρας γέμισε μια κούπα και της την έδωσε. Εκείνη τον πλήρωσε και ήπιε βαθιά.

Ίσως, της ψιθύρισε το β'ζάιλ της, που μονάχα εκείνη μπορούσε ν'ακούσει, να ήταν συνετό να επιστρέψεις στη Νισθάι, και να μείνεις εκεί για κάποιο καιρό.

«Γιατί;»

Για να σταματήσουν να σε παρακολουθούν, ανόητη!

«Μπορώ να αποφύγω τους κατασκόπους τους όταν θέλω,» ψιθύρισε μέσα στην κουκούλα της, και ήπιε *τάο βις*.

Δεν ήξερες καν ότι σε παρακολουθούσαν μέχρι που σ'το είπα!

Άφησε την κούπα της επάνω στον ξύλινο πάγκο και έφυγε από το ανοιχτό ποτοπωλείο, βαδίζοντας μέσα στην αγορά, ανάμεσα σε δυο μεγάλες σκηνές, που στη μία πουλούσαν μαντήλια και στην άλλη υποδήματα.

«Γι'αυτό έχω εσένα: για να με ειδοποιείς,» είπε στο β'ζάιλ της.

Τουλάχιστον, μην κάνεις καμία ύποπτη κίνηση όσο βρίσκεσαι εδώ, αφού είσαι τόσο ξεροκέφαλη και δε θες να επιστρέψουμε στη Νισθάι!

«Χτες βράδυ μίλησα μ'έναν γάτο...» μουρμούρισε.

Σε είχε ήδη χάσει ο κατάσκοπος που ήταν πίσω σου. Το ένστικτό σου λειτούργησε καλά. Αν δεν είχε λειτουργήσει, θα σε είχα ειδοποιήσει.

«Τι! Το ήξερες από τότε και δεν μου είπες τίποτα;»

Ήθελα να βεβαιωθώ.

«Τώρα, ποια απ'τις δυο μας είναι η ανόητη, αδελφή;»

Βίηλ

1.

Η Πρόμαχος Λαμρίτ βρισκόταν, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν από την Επανάσταση, στις δυτικές περιοχές της Βίηλ, ενώ ο Πρόμαχος Άτβος κρυβόταν στα ανατολικά, στην Κουιάδα των Ποταμών και στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ. Οι κατευθύνσεις ήταν τελείως αντίθετες· δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν ταυτόχρονα και προς τις δύο. Το καλύτερο που είχαν να κάνουν, σκέφτηκαν, ήταν να χωριστούν για να κερδίσουν χρόνο. Εξάλλου, για να επικοινωνούν είχαν το τέλειο δίκτυο: τους Ιεράρχες. Η επαφή τους ήταν φυσική, άμεση, συνεχόμενη, και αδύνατον να εντοπιστεί από τους Παντοκρατορικούς.

Ο Δαίδαλος πήρε το τετράκυκλο όχημά του και κατευθύνθηκε προς τα δυτικά, προς την Πρόμαχο Λαμρίτ. Μαζί του πήρε τη Φενίλδα, τον Πολ (επειδή γνώριζε για την επιρροή μιας πράκτορος του Ελκράσ'ναρχ στις περιοχές όπου βρισκόταν η Λαμρίτ), και την Ιεράρχη που ονομαζόταν Διάττα.

Οι υπόλοιποι επιβιβάστηκαν στο μεταβαλλόμενο όχημα για να ταξιδέψουν ανατολικά και να βρουν τον Πρόμαχο Άτβος, τον εκθρονισμένο Πρίγκιπα του Κάνρελ.

Ο Πολ καθόταν στο πίσω κάθισμα του οχήματος, μαζί με τη Διάττα. Στα χέρια του κρατούσε ανοιχτό τον χάρτη της Βίηλ, αν και δεν τον χρειαζόταν πραγματικά· ήξερε τη γενική γεωγραφία της διάστασης. Και ήξερε ότι μόνο στην Έλρηνεχ και στη Νέφκαλ υπήρχαν μεγάλες γέφυρες που περνούσαν τον ποταμό Άσλερχ, ο οποίος χώριζε τον Πολ και τους συντρόφους του από τον προορισμό τους. Το πρόβλημα ήταν πως αυτές οι δύο πόλεις – πρωτεύουσες του Πριγκιπάτου Έλρηνεχ και του Πριγκιπάτου Νέφκαλ, αντίστοιχα – ελέγχονταν από τους Παντοκρατορικούς· και ο Πολ δεν νόμιζε ότι ένα όχημα σαν αυτό του Δαίδαλου θα περνούσε απαρατήρητο. Δεν ήταν κάτι το τόσο πολύ διαφορετικό από οποιοδήποτε άλλο όχημα κυκλοφορούσε στη Βίηλ – είχε τέσσερις τροχούς και ένα σκέπαστρο – αλλά το *φτιάξιμό* του, πίστευε ο Πολ, θα δημιουργούσε ερωτηματικά. Ήταν πολύ κομψό και πολύ αεροδυναμικό. Πιθανώς, λοιπόν, οι φρουροί στις πόλεις να τους σταματούσαν για έλεγχο – κι αυτό δεν θα ήταν καλό.

Ο Πολ μίλησε στον Δαίδαλο για τις σκέψεις του. Τον ρώτησε: «Από πού σκοπεύεις να περάσουμε τον ποταμό; Ή θα κάνεις κάποιο μαγικό και τ'όχημά μας θα πετάξει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο μάγος, «αυτό το όχημα δεν πετάει.» Καθόταν στο τιμόνι, οδηγώντας, και η Φενίλδα ήταν καθισμένη στη θέση του συνοδηγού. «Θα πρόσεξες, όμως, ότι τούτη τη στιγμή δεν κατευθυνόμαστε δυτικά αλλά νότια, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» είπε ο Πολ, «το πρόσεξα. Και υποθέτω ότι σκέφτεσαι να πάμε από Έλρηνεχ.»

«Δεν θα πάμε από Έλρηνεχ.»

«Υπάρχει κανένας άλλος ασφαλής τρόπος για να περάσουμε τον ποταμό; Εκτός απ'το να μπούμε σε οχηματαγωγό πλοίο, σε κάποια μικρή πόλη στις όχθες.»

Ο Δαίδαλος γέλασε. «Μου φαίνεται ότι δεν κοιτάζεις καλά τον χάρτη σου, Πολ. Κοίταξε τον πάλι.»

Ο Πολ συνοφρυώθηκε. «Δεν υπάρχουν γέφυρες σημειωμένες στον ποταμό Άσλερχ, μάγε. Προσπαθείς να μου κάνεις πλάκα;»

«Δες τον χάρτη σου καλύτερα! Δεν τον κοιτάζεις με τα μάτια ανοιχτά,» επέμεινε ο Δαίδαλος, καθώς έστριβε λιγάκι προς τ'ανατολικά και επιτάχυνε. Η Φενίλδα, που καθόταν πλάι του, είδε ότι το ταχύμετρο πέρασε τα εκατό χιλιόμετρα την ώρα. *Ελπίζω να είναι καλός οδηγός για την ηλικία του*, σκέφτηκε, λοξοκοιτάζοντας τον Δαίδαλο. Από την άλλη, βέβαια, δεν φαινόταν να υπάρχουν και πολλά εμπόδια στην πεδιάδα που απλωνόταν μπροστά τους.

Ο Πολ, που κοίταζε ξανά τον χάρτη, καθισμένος στο πίσω κάθισμα του οχήματος, είπε μετά από λίγο: «Δεν το πιστεύω... Είναι δυνατόν να εννοείς ότι θα κάνουμε τον κύκλο;»

«Τον κύκλο;» ρώτησε ο Δαίδαλος.

«Γύρω από τη Λίμνη των Κολοσσών.»

«Ακριβώς αυτό θα κάνουμε.»

«Για όνομα των θεών, μάγε!» είπε ο Πολ. «Θα μας πάρει δέκα φορές περισσότερο χρόνο!»

«Είναι, όμως, ο πιο ασφαλής δρόμος. Και το όχημά μας είναι γρήγορο· δεν χρειάζεται ν'ανησυχούμε για τον χρόνο.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Πολ τυλίγοντας τον χάρτη μέσα στα χέρια του. «Καλύτερα έτσι, απ'το να μπλέξουμε με το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.»

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ. Έτσι όπως εσύ κι η Αλιζέτ μάς εκθέσατε την κατάσταση, αποκλείεται να κατορθώναμε να περάσουμε απαρατήρητοι από την Έλρηνεχ ή τη Νέφκαλ.»

«Τι περίμενες; Είναι δύο από τα σημαντικότερα Πριγκιπάτα στη Βίηλ. Στο Πριγκιπάτο Νέφκαλ βρίσκεται η διαστασιακή δίοδος από Ρελκάμνια.»

2.

Η Ανταρλίδα και οι άλλοι είχαν να αντιμετωπίσουν ένα παρόμοιο εμπόδιο με τον ποταμό Νέρελρημ στ'ανατολικά. Όμως, στη δική τους περίπτωση, δεν υπήρχε πρόβλημα· το όχημά τους θα μετατρεπόταν σε υποβρύχιο και θα διέσχιζε άνετα τον ποταμό. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να είναι σ'εκείνο το σημείο αρκετά βαθύς· πράγμα που μάλλον θα ίσχυε, καθώς ο Νέρελρημ ήταν τεράστιος ποταμός που κυλούσε, όπως κι ο Άσλερχ, για εκατοντάδες χιλιόμετρα. Όμως, ακόμα και σε αβαθές σημείο αν τύχαινε να πέσουν, πάλι δεν θα υπήρχε πρόβλημα: απλά θα περνούσαν με τη μορφή τετράκυκλου ή τετράποδου οχήματος.

Ο Τάμπριελ καθόταν στο ενεργειακό κέντρο, υποχρεωτικά, αφού ήταν ο μόνος μάγος που είχαν. Η Αλιζέτ ήταν στο τιμόνι, οδηγώντας, επειδή γνώριζε τη γεωγραφία της διάστασής της καλύτερα απ'όλους. Η Ανταρλίδα καθόταν δίπλα της για να την προσέχει. Δεν υπήρχε περίπτωση να εμπιστευτεί τόσο εύκολα τη Σκοτεινή Βασίλισσα. Το ότι η Αλιζέτ τούς είχε βοηθήσει μια-δυο φορές δεν σήμαινε τίποτα· μπορεί να το έκανε ψέματα, για να πάψουν να είναι επιφυλακτικοί μαζί της και να τους ρίξει στα δόντια των ανθρώπων της Παντοκράτειρας.

Οι τέσσερις Ιεράρχες κάθονταν σε διάφορα άλλα σημεία του οχήματος: ο Όρνιφιμ και η Ράιλμεχ πίσω, ο Αρκαλόν και ο Ζίρτελον μπροστά.

Η Ανταρλίδα ρώτησε τον Αρκαλόν: «Πώς πηγαίνει το ταξίδι του Πολ;»

«Λένε πως θα κάνουν τον κύκλο κάποιας Λίμνης των Κολοσσών, για ν'αποφύγουν να περάσουν από την Έλρηνεχ ή τη Νέφκαλ.»

Η Ανταρλίδα συνοφρυώθηκε. «Λίμνη των Κολοσσών;»

«Στα δυτικά,» της είπε η Αλιζέτ. «Κοίτα τον χάρτη.»

Η Ανταρλίδα πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα του οχήματος, και ο χάρτης στην οθόνη έχασε την εστίασή του γύρω από το Μεγάλο Σχίσμα· έδειξε ολόκληρη τη Βίηλ. Μια μεγάλη λίμνη υπήρχε, όντως, στα δυτικά. «Αυτή εδώ, λες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ.

«Μακρύ ταξίδι...»

«Πράγματι, αλλά ασφαλές. Οι περιοχές νότια της Λίμνης των Κολοσσών θεωρούνται άγριες. Δεν υπάρχει κανένα Πριγκιπάτο εκεί· μονάχα μερικές σκόρπιες πόλεις και οικισμοί. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ελέγχουν ελάχιστα το μέρος· το δίκτυό τους είναι χάλια.»

«Τι είναι αυτό 'Το Γαλανό', πέρα από τη λίμνη;»

«Εκεί η διάσταση της Βίηλ τελειώνει, Ανταρλίδα. Όσο πιο δυτικά πηγαίνεις, τόσο περισσότερο βυθίζεσαι σε μια γαλανή ακτινοβολία. Έτσι λένε· εγώ, προσωπικά, δεν έχω ταξιδέψει εκεί.»

«Εμείς,» ρώτησε η Ανταρλίδα μετά από λίγο, «από πού θα διασχίσουμε τον ποταμό Νέρελρημ;»

«Προς τα νότια. Κάπου εδώ.» Η Αλιζέτ πάτησε μερικά πλήκτρα για να εστιάσει τον χάρτη και έδειξε με το δάχτυλό της. «Γύρω στις οχτώ ώρες μέχρι να φτάσουμε, υπολογίζω.»

3.

Ο Δαίδαλος τούς πήγαινε με 150 χιλιόμετρα την ώρα. Το πεδινό τοπίο περνούσε πολύ γρήγορα γύρω τους.

Κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη, η Φενίλδα παρατήρησε ότι πλησίαζαν τον Τόπο Ανάπαυσης – το μέρος όπου έρχονταν να πεθάνουν οι Λάν'τραχαμ όταν αισθάνονταν πως πλησίαζε η ώρα του θανάτου τους. Με την ταχύτητα που έτρεχε το όχημα του Δαίδαλου, όμως, η Φενίλδα δεν μπόρεσε να δει σχεδόν τίποτα από τον Τόπο Ανάπαυσης όταν τελικά πέρασαν από κοντά του. Μονάχα ένα μεγάλο χαμήλωμα του εδάφους νόμιζε ότι διέκρινε, ψηλές πέτρες γύρω του, και σωρούς από κόκαλα μέσα του.

«Αυτός ήταν ο Τόπος Ανάπαυσης, έτσι;» ρώτησε τον Δαίδαλο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, οδηγώντας.

Και μετά από λίγο, μπήκαν σ'έναν άγονο τόπο γεμάτο ξερό χώμα και πέτρες.

Οι Ερημιές, διάβασε η Φενίλδα στον χάρτη της οθόνης του οχήματος. Επίσης, ο χάρτης έδειχνε ότι η διαστασιακή δίοδος για Σάρντλι ήταν κάπου εδώ, περίπου στο κέντρο τούτης της άνυδρης έκτασης.

«Δε θ'αργήσουμε να περάσουμε απ'αυτό το μέρος,» είπε ο Δαίδαλος.

«Κυκλοφορούν επικίνδυνα πλάσματα σ'ετούτες τις περιοχές, αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Πολ.

«Δεν κάνεις λάθος,» τον διαβεβαίωσε ο Δαίδαλος. «Αυτός είναι κι ο λόγος που η διαστασιακή δίοδος προς Σάρντλι δεν φρουρείται από τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας.»

«Έτσι έχω ακούσει κι εγώ. Αλλά, επιπλέον, είναι μονόδρομη· κανένας δεν μπορεί να έρθει *από* τη Σάρντλι, επομένως το ρίσκο δεν είναι και τόσο μεγάλο.»

Κανένα τέταρτο πέρασε χωρίς να δουν τίποτα ζωντανό στις Ερημιές. Η Φενίλδα κοίταζε στον ορίζοντα αναρωτούμενη πού βρίσκονταν αυτά τα επικίνδυνα πλάσματα που είχαν αναφέρει ο Πολ και ο Δαίδαλος. Μετά, όμως, κάτι παρουσιάστηκε. Ξεδιπλώθηκε πίσω από έναν πελώριο βράχο. Ένα ερπετό γιγαντιαίων διαστάσεων, με χρυσαφιά χαίτη γύρω από το κεφάλι. Ανοίγοντας το στόμα του (πελώρια δόντια, μακριά γλώσσα, απύθμενος λαιμός), συσπείρωσε το οφιοειδές κορμί του μοιάζοντας έτοιμο να τιναχτεί – και ν'αρπάξει το όχημα που δεν περνούσε και πολύ μακριά του.

«Δαίδαλε!» αναφώνησε η Φενίλδα.

«Το βλέπω.» Ο μάγος έστριψε, απότομα.

Το γιγάντιο φίδι ήρθε καταπάνω τους.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε ξαφνικά μια *δύναμη* παντού γύρω: μια δύναμη διάχυτη στον χώρο, σαν τον αέρα: μια ακατονόμαστη ενέργεια που κάτι τής θύμιζε...

Το όχημα τραντάχτηκε.

Μας χτύπησε; Η Φενίλδα κοίταξε πίσω και, έξω από το γυάλινο σκέπαστρο, είδε το πελώριο ερπετό να έχει κοπανήσει – επώδυνα αναμφίβολα – το κεφάλι του στο σκληρό έδαφος της ερημιάς. Το όχημα είχε αποδειχτεί πολύ γρήγορο για να καταφέρει να το πιάσει ανάμεσα στα σαγόνια του.

Η Φενίλδα στράφηκε πάλι, κοιτάζοντας το ταχύμετρο. Η ταχύτητα μειωνόταν σταδιακά, κατεβαίνοντας από τα 250 χιλιόμετρα την ώρα. Ο Δαίδαλος είχε αναπτύξει ταχύτητα *περισσότερη* από 250 χιλιόμετρα

την ώρα (!) προκειμένου ν'αποφύγει το ερπετό, συνειδητοποίησε η Φενίλδα.

«Είσαι σίγουρος πως είσαι μάγος κι όχι ραλίστας;» ρώτησε ο Πολ. Η όψη του ήταν σαστισμένη. «Πόσο γρήγορα μπορεί να τρέξει αυτό το εργαλείο;»

Η Φενίλδα αισθανόταν τώρα εκείνη την παράξενη δύναμη να υποχωρεί, σαν συμπυκνωμένος αέρας που σιγά-σιγά αραιώνει· σαν φορτισμένη ομίχλη που, σταδιακά, διαλύεται.

Είπε στον Πολ: «Μέχρι τριακόσια-πενήντα χιλιόμετρα την ώρα.»

«Θα σκοτωθούμε... Μην το ξανακάνεις αυτό, μάγε.»

«Δε θα το έκανα αν δεν ήταν απαραίτητο,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος.

Καθώς η ταχύτητα του οχήματος μειωνόταν, φτάνοντας πάλι στα 150 χιλιόμετρα την ώρα, ο Πολ ρώτησε τη Διάττα: «Πώς τα πηγαίνουν οι άλλοι;»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Ιεράρχης.

«Δεν είσαι και πολύ ομιλητική, ε;»

Η Διάττα τον αγριοκοίταξε.

«Ηρέμησε, τίγρη,» είπε ο Πολ χαμογελώντας. «Μια παρατήρηση ήταν.»

Εκείνη τού επέστρεψε το χαμόγελο – τυπικά, όμως· μάλλον για να μη φανεί εχθρική, υπέθεσε ο Πολ. «Δεν έχω τίποτα συγκεκριμένο να πω.»

«Δε μιλάς, δηλαδή, με τους άλλους ενώ είσαι συγχρόνως εδώ, μαζί μας;»

«Τους ομοούσιους;»

Ο Πολ μόρφασε. «Αν εννοείς τους άλλους Ιεράρχες, ναι, αυτούς.»

«Δε 'μιλάμε' από τέτοια απόσταση,» είπε Διάττα. «Απλώς γνωρίζουμε.»

Ακόμα μια απ'αυτές τις περιέργες απαντήσεις τους, σκέφτηκε ο Πολ. «Θα πρέπει, όμως, νάναι κουραστικό κάπου-κάπου, ε;»

«Δε σε καταλαβαίνω. Εσύ κουράζεσαι να γνωρίζεις ό,τι γνωρίζεις;»

«Ας το αφήσουμε.» Ο Πολ τράβηξε ένα τσιγάρο απ'την ταμπακίέρα του και πρόσφερε και στη Διάττα ένα. Εκείνη δέχτηκε.

«Υπάρχει κανένας αντικαπνιστής εδώ μέσα;» ρώτησε ο Πολ.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος.

«Ωραία,» είπε ο Πολ καθώς άναβε το τσιγάρο του και το τσιγάρο της Διάττα, «γιατί όταν ήμουν κοντά στην Αλιζέτ είχα την εντύπωση ότι ορισμένες φορές σκεφτόταν να με καθαρίσει όποτε άναβα τσιγάρο.»

Η ερημιά κυλούσε γρήγορα γύρω τους για μισή ώρα τουλάχιστον, χωρίς να βλέπουν πάλι τίποτα το ζωντανό. Ύστερα, όμως, τέσσερα μακρόσωμα πλάσματα με λιγνά πόδια άρχισαν να τους καταδιώκουν. Κινούνταν πολύ γρήγορα, κι αναμφίβολα θα μπορούσαν να προλάβουν ένα άλλο όχημα· αλλά όχι αυτό το όχημα. Ο Δαίδαλος, χωρίς δυσκολία, τους έδωσε να φάνε τη σκόνη του.

Η Φενίλδα σκέφτηκε ότι οι Ερημίες ήταν παράξενος τόπος. Παρότι φαινόταν τίποτα να μη ζει εδώ, κάτι μπορούσε να πεταχτεί και να σε καταβροχθίσει προτού το καταλάβεις.

Μετά απ'το περιστατικό με τα τέσσερα γρήγορα πλάσματα, δεν άργησαν να φτάσουν στο τέλος της άγονης έκτασης και να βγουν ξανά στις πεδιάδες της Βίηλ, κοντά στις νότιες παρυφές των Δασότοπων των Λάν'τραχαμ.

«Εδώ,» τους είπε ο Πολ, «είμαστε ουσιαστικά μέσα στο Πριγκιπάτο Κάνρελ, απ'όπου διώχτηκε αυτός ο Πρίγκιπας Άτβος.»

Ταξίδεψαν για δυο ώρες ακόμα, με νοτιοδυτική κατεύθυνση, διασχίζοντας περιοχές που κάθε άλλο παρά έρημες ήταν. Το μεσημέρι είχε περάσει, όταν σταμάτησαν πίσω από ένα μικρό δάσος για να ξεκουραστούν. Κανένα Παντοκρατορικό όχημα ή αεροσκάφος δεν είχαν δει να τους ακολουθεί· παρ'όλ'αυτά, ο Πολ σκαρφάλωσε σ'έναν λόφο πλάι στο δάσος και κοίταξε με τα κιάλια του το τοπίο, ψάχνοντας για ύποπτες κινήσεις.

Επιστρέφοντας κοντά στους υπόλοιπους, που είχαν αρχίσει να στήνουν έναν πρόχειρο καταυλισμό, είπε: «Τα πράγματα φαίνονται ήσυχα για την ώρα.»

4.

Η Αλιζέτ οδήγησε για τέσσερις ώρες· μετά σταμάτησαν, γιατί και εκείνη χρειαζόταν ξεκούραση και, κυρίως, ο Τάμπριελ. Βγήκαν από το όχημά τους και η Ανταρλίδα σκαρφάλωσε στην οροφή του για να κοιτάξει τη γύρω περιοχή με τα κιάλια της. Μια μικρή πόλη υπήρχε εκεί κοντά· τίποτ'άλλο το αξιοσημείωτο. Και κανένας δεν φαινόταν να τους πλησιάζει. Η Ανταρλίδα κατέβηκε απ'την οροφή του οχήματος και είπε ότι

όλα ήταν εντάξει. Ρώτησε τους Ιεράρχες τι γινόταν με τον Πολ και τους άλλους. Εκείνοι αποκρίθηκαν πως κι αυτοί είχαν πριν από λίγο σταματήσει για να ξεκουραστούν.

Η Ράιλμεχ, ο Ζίρτελον, και ο Όρνιφιμ έστησαν κατασκήνωση και άναψαν φωτιά. Αφού όλοι έφαγαν, ξεκουράστηκαν για κάποιες ώρες και, όταν ο ήλιος έγερνε προς τη δύση, ανέβηκαν πάλι στο όχημά τους και συνέχισαν το ταξίδι τους προς τα νοτιοανατολικά. Στις όχθες του ποταμού Νέρελρημ έφτασαν νύχτα, και είδαν ένα πλοίο να περνά. Το διέκριναν από τα φώτα του. Δεν φαινόταν να έχει πανιά· πρέπει να κινείτο με την ενέργεια της Βίηλ, έχοντας εστία μέσα στα σωθικά του.

Η Αλιζέτ ήταν πάλι στο τιμόνι.

«Από εδώ θα περάσουμε απέναντι;» τη ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Ναι. Το μέρος είναι έρημο· δεν πρόκειται κανένας να μας δει.»

Η Ανταρλίδα, κοιτάζοντας προς τα νότια και προς τα βόρεια, δεν μπορούσε να διακρίνει τα φώτα καμίας πόλης, κανενός οχυρού. Πράγματι, το μέρος έμοιαζε έρημο. Και, μάλλον, ήταν.

«Θα περιμένουμε το πλοίο να έχει χαθεί από το οπτικό μας πεδίο,» είπε.

Η Αλιζέτ δεν διαφώνησε.

Περίμεναν, και το πλοίο – που κατευθυνόταν βόρεια – δεν άργησε να εξαφανιστεί μες στη νύχτα, πίσω από μια στροφή του μεγάλου ποταμού.

Η Ανταρλίδα πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα, βάζοντας σε λειτουργία τους ανιχνευτές του οχήματος. Κοίταξε την οθόνη των ανιχνευτών. Τίποτα δεν εντόπιζαν. *Εντάξει*, σκέφτηκε. Και φώναξε στον Τάμπριελ ότι τώρα θα μεταμορφώνονταν.

Από το ενεργειακό κέντρο ο μάγος ακούστηκε να μουρμουρίζει τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Συγχρόνως, η Αλιζέτ πήγαινε το όχημά τους προς τον ποταμό. Οι τροχοί του βούτηξαν στα ρηχά καθώς η μορφή του είχε αρχίσει ν'αλλάζει. Η Ανταρλίδα είδε το νερό να φτάνει στο παράθυρο μπροστά τους. Το τιμόνι μεταβαλλόταν, και η Αλιζέτ το είχε αφήσει για λίγο από τα χέρια της. Το νερό σκέπασε το παράθυρο. Το όχημα είχε βυθιστεί: και δεν ήταν πια όχημα, αλλά υποβρύχιο σκάφος.

Η Αλιζέτ, πιάνοντας πάλι το τιμόνι, πιλόταρε προς την αντικρινή όχθη του ποταμού. Όπως κι η Ανταρλίδα – όπως όλες οι Μαύρες Δρά-

καινες – έτσι κι εκείνη γνώριζε να οδηγεί κάθε τύπο οχήματος και σκάφους στο Γνωστό Σύμπαν. Η οθόνη των ανιχνευτών εξακολουθούσε να μην εντοπίζει τίποτα το ύποπτο καθώς ταξίδευαν κάτω απ'το νερό. Όταν έφτασαν στην ανατολική όχθη, ο Τάμπριελ μεταμόρφωσε ξανά το υποβρύχιο σε όχημα και βγήκαν στην ξηρά.

Η Αλιζέτ οδήγησε για μερικά χιλιόμετρα ακόμα, έχοντας τους προβολείς αναμμένους για να φωτίζουν τη νυχτερινή ύπαιθρο. «Εδώ πρέπει να είμαστε ασφαλείς,» είπε, σταματώντας το όχημα σε μια λοφώδη περιοχή.

Η Ανταρλίδα κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας. Όπως φαινόταν, αύριο θα έφταναν στην Πεδιάδα των Ποταμών και στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ.

5.

Το απόγευμα δεν οδήγησε πάλι ο Δαίδαλος, αλλά η Φενίλδα και δεν έτρεχε με 150 χιλιόμετρα την ώρα. Έτρεχε με γύρω στα 100, όμως, γιατί είχαν να καλύψουν μεγάλη απόσταση και δεν μπορούσαν να καθυστερήσουν. Το βράδυ, κατασκήνωσαν νότια του Άσλερχ, όχι πολύ μακριά από τις όχθες του, στο σημείο όπου ο μεγάλος ποταμός καμπύλωνε αρχίζοντας να ρέει προς τη Λίμνη των Κολοσσών.

«Εδώ,» είπε ο Πολ καθώς έστηναν την κατασκήνωσή τους, «πρέπει να είμαστε έξω απ'τα σύνορα του Πριγκιπάτου Κάνρελ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Δαίδαλος, «τα περάσαμε πριν από κάμποση ώρα.»

«Σε ποιο Πριγκιπάτο ανήκουν αυτές οι περιοχές;» ρώτησε η Φενίλδα, καθισμένη πλάι στη φωτιά που είχαν μόλις ανάψει. Το γυάλινο θραύσμα που φαινόταν να υπάρχει μέσα στο αριστερό της μάτι είχε πάρει ένα πορτοκαλοκόκκινο χρώμα από τις φλόγες.

«Αυτές οι περιοχές,» είπε ο Δαίδαλος, «δεν ανήκουν σε κανένα Πριγκιπάτο.» Στεκόταν όρθιος, ατενίζοντας προς τα δυτικά. «Είναι άγριες.»

«Δεν υπάρχουν πόλεις;»

«Υπάρχουν, αλλά όχι πολλές. Και δεν ισχύει ο νόμος κανενός Πρίγκιπα εδώ. Ούτε της Παντοκράτειρας.»

«Κυκλοφορούν, όμως, κάποιοι πράκτορές της,» είπε ο Πολ τελειώνοντας με το στήσιμο της μικρής σκηνής του. «Τίποτα που νομίζω πως

θα μας δυσκολέψει, βέβαια. Ωστόσο, θα τους τραβήξουμε αμέσως την προσοχή άμα τύχει να μας μπανίσουν.»

«Γιατί;» ρώτησε η Διάττα, πηγαίνοντας να καθίσει κοντά στη φωτιά.

«Δε βλέπεις πώς είναι το όχημά μας; Σου θυμίζει τ'άλλα οχήματα που έχουμε δει εδώ, στη Βίηλ;»

«Τα ίδια μού φαίνονται όλα.»

«Ξέχασα,» είπε ο Πολ· «στη Νόρχακ δεν έχετε και πολλά οχήματα.» Κάθισε ανάμεσα στη Φενίλδα και στη Διάττα.

Η μάγισσα ρώτησε: «Πώς είναι στη Νόρχακ;»

«Τι να σου πω; Τα μπουντρούμια τους είναι υπέροχα.»

Η Φενίλδα τον κοίταξε παραξενεμένη.

Η Διάττα μειδίασε. «Ο Μεγάλος Προφήτης τον είχε φυλακίσει γιατί προσπάθησε να τον σκοτώσει.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας τον Πολ. «Προσπάθησες να σκοτώσεις τον Τάμπριελ;»

«Ο Ελκράσ'ναρχ τον θέλει νεκρό. Απορώ που δεν το ξέρεις.»

«Το έχω ακούσει,» είπε η Φενίλδα. «Αλλά... είχες βρεθεί σε μια απομονωμένη διάσταση μαζί του. Ο Ελκράσ'ναρχ δεν είχε επιρροή εκεί...»

«Η διάσταση, όμως, ήρθε τελικά σε επαφή με το υπόλοιπο σύμπαν,» τόνισε ο Πολ· «δεν έμεινε απομονωμένη· και ο στρατός της Παντοκράτειρας αργά ή γρήγορα θα πήγαινε να τη χαιρετήσει. Επομένως, έπρεπε να κάνω τη δουλειά μου.»

«Και ο Τάμπριελ γιατί σ'εμπιστεύεται τώρα;»

«Με δοκίμασε, μπορείς να πεις. Επιπλέον, δε χρωστάω τίποτα στον Ελκράσ'ναρχ. Αν ο καταραμένος μπορεί να σκοτωθεί, προτιμώ να τον σκοτώσω παρά να τον υπηρετώ. Μου έκλεψε τη ζωή μου,» πρόσθεσε πετώντας μια πέτρα στη φωτιά.

Η Φενίλδα δεν ζήτησε να μάθει τι εννοούσε ο Πολ, κι εκείνος σκέφτηκε *Καλύτερα έτσι*· δεν είχε διάθεση τώρα να δίνει εξηγήσεις.

«Ποιος θα έχει την ευτυχία να κάνει την πρώτη βάρδια;» ρώτησε όταν είχαν φάει κι ετοιμάζονταν για ύπνο.

«Κανένας δε χρειάζεται να κάνει βάρδιες,» είπε ο Δαίδαλος.

«Για να το λες, σε πιστεύω.» Χωρίς άλλες ερωτήσεις, ο Πολ αποσύρθηκε στη σκηνή του. *Ο μάγος κάποιο χαρτί θάχει κρυμμένο στο μανίκι του.*

Το πρωί, τους ξύπνησε η Διάττα. Είχε αέρα κι έριχνε μια ψιλή βροχή. Μουντός καιρός, με ουρανό γεμάτο σύννεφα. Μάζεψαν τις σκηνές τους και μπήκαν πρόθυμα στο όχημα, κλείνοντας το γυάλινο σκέπαστρο από πάνω τους. Ο Δαίδαλος κάθισε πάλι στο τιμόνι και, απτόητος απ'τη σχετική κακοκαιρία, άρχισε να τρέχει με 150 χιλιόμετρα την ώρα. Το όχημα δεν έμοιαζε να έχει πρόβλημα μ'αυτό· ήταν σταθερό παρότι φαινόταν ελαφρύ.

Πριν από το μεσημέρι έφτασαν στις όχθες μιας μεγάλης λίμνης. Δε φαινόταν στεριά αντίκρυ τους· αν δεν ήξερε ότι ήταν η Λίμνη των Κολοσσών, ο Πολ σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να την είχε μπερδέψει για θάλασσα.

Μερικές πόλεις και χωριά βρίσκονταν στις όχθες, αλλά ο Δαίδαλος δεν σταμάτησε πουθενά, παρά μόνο όταν ήρθε το μεσημέρι. Ήταν τώρα στη δυτική μεριά της λίμνης, και κοντά τους φαινόταν ένα ψαροχώρι. Ο Δαίδαλος είπε πως, αν ήθελαν, μπορούσαν να πάνε ν'αγοράσουν τρόφιμα. «Αν και θα μας φτάσουν αυτά που έχουμε μαζί μας· δεν υπάρχει αμφιβολία,» πρόσθεσε.

Είχε πλέον πάψει να βρέχει και ο καιρός ήταν λίγο καλύτερος, αλλά αποφάσισαν να μη βγουν από το όχημά τους για να πάνε στο χωριό.

«Πού βρίσκονται τ'αδέλφια σου;» ρώτησε ο Πολ τη Διάττα, καθώς άναβε τσιγάρο.

«Οι ομοούσιοι,» τον διόρθωσε εκείνη.

«Ναι, αυτοί.»

6.

Το μεσημέρι έφτασαν στην Κοιλάδα των Ποταμών και βρέθηκαν στις όχθες του πρώτου μεγάλου ποταμού της, όπου και σταμάτησαν.

Η Αλιζέτ, που ήταν πάλι στο τιμόνι, είπε: «Καλύτερα να του δώσουμε τη μορφή τετράποδου, γιατί από δω και πέρα τα εδάφη δεν είναι ομαλά. Παντού έχει ποτάμια μικρότερα και μεγαλύτερα, έλη, και μικρές πεδιάδες και δάση που δημιουργούνται ανάμεσά τους.»

«Μας είπες, όμως, στο κάστρο του Δαίδαλου, ότι υπάρχει ένα δίκτυο Παντοκρατορικών κατασκοπών εδώ. Δε θα προσέξουν αμέσως ένα όχημα που κινείται με τέσσερα πόδια;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Σας είπα, επίσης, ότι το δίκτυο των κατασκοπών εδώ δεν είναι και πολύ καλό επειδή η περιοχή θεωρείται ελάσσονος σημασίας.»

«Αποκλείεται, δηλαδή, να προσέξουν το όχημά μας;» Η Ανταρλίδα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Μέχρι στιγμής δεν είχε δει στη Βίηλ κανένα όχημα που να κινείται πάνω σε τέσσερα πόδια· μονάχα τροχοφόρα είχε αντικρίσει.

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Αλιζέτ. «Αλλά τα εδάφη είναι δύσβατα για ένα τέτοιο φορτηγό.»

«Τα ποτάμια είναι ρηχά για το υποβρύχιο;»

«Τα περισσότερα, ναι.»

«Η περιοχή που πρέπει να πάμε για να συναντήσουμε τον Άτβος πώς είναι;»

«Δασώδης.» Η Αλιζέτ εστίασε τον χάρτη στην οθόνη και της έδειξε. «Ανατολικά της Νέλερβικ, της πρωτεύουσας του Πριγκιπάτου, όλα τα εδάφη είναι δασώδη ανάμεσα στους ποταμούς. Δεν υπάρχει περίπτωση να πάμε εκεί με το φορτηγό, Ανταρλίδα. Δε θα μπορούμε να περάσουμε.»

Η Ανταρλίδα αναστέναξε, σκεπτική. «Εντάξει,» είπε τελικά. «Ας το αφήσουμε τώρα στη μορφή που είναι, και μετά βλέπουμε.»

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

Ο Τάμπριελ ήταν που είχε μιλήσει, και η Ανταρλίδα στράφηκε να τον αντικρίσει, λιγάκι ξαφνιασμένη. Δεν τον είχε ακούσει να έρχεται πίσω της. *Είμαι κουρασμένη, μπερδεμένη...* Και πώς να μην ήταν; Ο χάρτης που φαινόταν στην οθόνη της κονσόλας ήταν γεμάτος ποταμούς που σχημάτιζαν ολόκληρο δίκτυ. Πολύ δύσκολο να διαγράψει κανείς πορεία εδώ πέρα.

«Πώς ταξιδεύουν οι άνθρωποι σ'ετούτες τις περιοχές, Αλιζέτ;»

Η Σκοτεινή Βασίλισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Γνωρίζουν τα εδάφη τους καλύτερα από εμάς. Και σίγουρα δεν κυκλοφορούν με μεγάλα φορτηγά.»

«Το κατασκοπευτικό δίκτυο της Πριγκίπισσας Κισβέτα είναι καλό;» ρώτησε η Ανταρλίδα την Αλιζέτ, καθώς έβγαιναν από το όχημα νιώθοντας τον ψυχρό άνεμο να χτυπά τα πρόσωπά τους ερχόμενος από τα βουνά που φαινόταν στα βόρεια, τυλιγμένα σε ομίχλες.

«Δεν ξέρω πολλά για την Κισβέτα,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ, «όπως σας είπα και στο κάστρο. Το μόνο που έχω ακούσει είναι ότι πρόσφατα πήρε την εξουσία, όταν ο πατέρας της πέθανε.»

«Φυσικός θάνατος;»

«Νομίζω πως όχι.»

«Τον σκότωσαν;»

Η Αλιζέτ ένευσε. «Σκοτώθηκε σε μια έκρηξη που προκλήθηκε από τα Παιδιά του Φωτός.»

Τα Παιδιά του Φωτός. Ο Δαίδαλος δεν τους είχε πει πολλά γι' αυτά, προτού φύγουν από το ερειπωμένο κάστρο, παρά μόνο ότι η Μητέρα τους είχε το άντρο της κάπου στα βουνά που αγκάλιαζαν την Κοιλάδα των Ποταμών. «*Ξέρεις για τα Παιδιά του Φωτός, έτσι δεν είναι;*» είχε ρωτήσει την Αλιζέτ, κι εκείνη είχε πει πως ήξερε. «*Θα τους μιλήσεις εσύ, επομένως, γι' αυτά. Κι αν δεν το κάνεις εσύ, θα το κάνει ο Πρόμαχος Άτβος.*»

«Τι είναι τα Παιδιά του Φωτός;» ρώτησε τώρα η Ανταρλίδα, καθώς έστηναν τον καταυλισμό τους.

«Τρομοκράτες,» είπε η Αλιζέτ.

«Εννοείς ότι είναι επαναστάτες;»

«Εννοώ ότι είναι τρομοκράτες, Ανταρλίδα, ακόμα μάλλον και με τον ορισμό που θα έδινε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος.

»Κάπου στα βουνά γύρω από την Κοιλάδα των Ποταμών κρύβεται μια μάγισσα του τάγματος των Πεφωτισμένων. Κανένας δεν ξέρει πού ακριβώς, και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ψάχνουν το άντρο της εδώ και χρόνια. Αυτή η μάγισσα, που ονομάζεται Μαρέλνιτ'νορ, είναι γνωστή ως 'η Μητέρα'.»

Καθώς οι φωτιές ήταν πια αναμμένες, κάθισαν όλοι γύρω τους, και η Αλιζέτ συνέχισε την αφήγησή της: «Η Μητέρα έχει φτιάξει, μέσα στο κρησφύγετό της στα βουνά, μια σέκτα αποτελούμενη κυρίως από παιδιά. Τα μαζεύει εκεί από πολύ μικρή ηλικία και τους εμφυσά κάποιες ιδέες και πεποιθήσεις που, μάλλον, είναι θρησκευτικού χαρακτήρα. Δεν ξέρουμε ακριβώς, γιατί κανένα από τα παιδιά της δεν έχει ποτέ πιαστεί ζωντανό. Ουσιαστικά, τους κάνει πλύση εγκεφάλου. Είναι πρόθυμα να πεθάνουν: αυτή είναι η αποστολή τους. Δένουν επάνω τους εκρηκτικές ύλες, τρέχουν καταπάνω σε συγκεκριμένους στόχους, φωνάζοντας συνθήματα στην Αρχαία Γλώσσα, και πυροδοτούν τα εκρηκτικά. Και καταλαβαίνετε τι σημαίνει τούτο στη Βίηλ. Οι εκρήξεις είναι πέντε φορές μεγαλύτερες, και πιο επικίνδυνες, απ'ό,τι σε άλλες διαστάσεις.»

Φυσικά, σκέφτηκε η Ανταρλίδα. Στη Βίηλ, ακόμα και τα απλά πυροβόλα όπλα ήταν επικίνδυνο να εκραγούν στα χέρια σου και να σε σκοτώσουν.

«Τώρα που τα λες αυτά, Αλιζέτ,» είπε ο Τάμπριελ, «νομίζω πως τη θυμάμαι τη Μητέρα. Νομίζω πως είχα ακούσει γι' αυτήν και παλιότερα.»

«Μπορεί να τη γνωρίσεις από κοντά, τώρα,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Ο Πρόμαχος Άτβος ίσως νάναι σύμμαχός της.»

«Ίσως... αν και ο Δαίδαλος δεν υπονόησε κάτι τέτοιο.»

Ο Αρκαλόν ρώτησε την Αλιζέτ: «Πώς είναι δυνατόν οι κάτοικοι της Βίηλ να δίνουν τα παιδιά τους σ' αυτή τη μάγισσα για να σκοτωθούν;»

«Δεν τα δίνουν. Τα κλέβει. Από χωριά και οικισμούς στην Κοιλάδα των Ποταμών, κυρίως.»

«Οι άλλοι Πεφωτισμένοι είναι υπέρ αυτής της τακτικής;» απόρησε η Ανταρλίδα.

«Απ' ό,τι δηλώνουν επισήμως, όχι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Η Μητέρα είναι επικηρυγμένη. Κανένας, όμως, δεν έχει καταφέρει μέχρι στιγμής να εντοπίσει τη θέση του άντρου της.»

«Αμφιβάλλω, πάντως, ότι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος θα ενέκρινε αυτές τις μεθόδους,» είπε ο Τάμπριελ.

«Δεν είναι η πρώτη φορά που επαναστάτες σε διάφορες διαστάσεις έχουν κάνει πράγματα που ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος δεν θα ενέκρινε,» του θύμισε η Ανταρλίδα.

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι αυτή η Μητέρα είναι στην Επανάσταση;»

«Δεν ξέρω. Ο Πρόμαχος μάλλον θα μας πει, όταν τον συναντήσουμε.»

7.

Το απόγευμα, καθώς η Φενίλδα οδηγούσε πηγαίνοντας βόρεια, πλάι στις όχθες της Λίμνης των Κολοσσών, ο Πολ ρώτησε: «Επειδή υπάρχουν αυτές οι πελώριες πέτρες ονομάζεται 'Λίμνη των Κολοσσών';» Έδειχνε κάτι γιγάντιους βράχους που ξεπρόβαλλαν μέσα από το νερό, σε σημεία που ήταν αναμφίβολα βαθιά και, κανονικά, βράχοι δεν θα έπρεπε να υπάρχουν.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Αλλά αφού έχεις ξανάρθει στη Βίηλ, Πολ, δε μπορείς να φανταστείς γιατί η λίμνη ονομάζεται όπως ονομάζεται;»

«Έχει κάποια σχέση με τους Αρχαίους Κολοσσούς;»

«Ναι. Λένε πως αυτοί έφτιαξαν τη λίμνη για να λούζονται.»

«Θα πρέπει να χρειάζονταν πολύ μεγάλη μπανιέρα,» σχολίασε η Φενίλδα.

«Υποτίθεται πως ήταν τεράστιοι,» είπε ο Δαίδαλος.

«Γίγαντες;»

«Και όχι άνθρωποι, σύμφωνα με τον θρύλο.»

«Θηρία;»

«Θεοί.»

«Δεν τους έχεις γνωρίσει προσωπικά;»

«Ούτε εγώ δεν είμαι τόσο αρχαίος, Φενίλδα.»

Πηγαίνοντας βόρεια, άφησαν πίσω τους τις όχθες της Λίμνης των Κολοσσών και, όταν η νύχτα είχε απλωθεί στη διάσταση, σταμάτησαν σε μια πεδιάδα όπου δεν φαινόταν ούτε χωριό, ούτε οικισμός, ούτε κανένα άλλο σημάδι ότι άνθρωποι κατοικούσαν εκεί. Στα δυτικά, ο ορίζοντας έπαιρνε ένα αφύσικα γαλανό χρώμα, σαν ομίχλη.

«Το Γαλανό,» εξήγησε ο Δαίδαλος. «Εκεί η διάσταση της Βίηλ τελειώνει. Βρισκόμαστε πολύ κοντά στο όριο, γι' αυτό και οι περιοχές εδώ είναι τόσο ερημικές.»

8.

Το υποβρύχιο ταξίδευε κάτω από την επιφάνεια των ποταμών που είχαν αρκετό βάθος για να χωράει. Ο Τάμπριελ είχε προτείνει να διανύσουν έτσι όση απόσταση μπορούσαν και μετά να βγουν από το νερό, κατά προτίμηση σε κάποια δασωμένη περιοχή, μέσα στη νύχτα, που οι κατάσκοποι της Παντοκράτειρας (και οποιοιδήποτε άλλοι κατάσκοποι) δύσκολα θα τους εντόπιζαν.

Τελικά, όταν σταμάτησαν βρίσκονταν στη βόρεια άκρη της Κοιλάδας των Ποταμών. Κοιτάζοντας μέσα από το περισκόπιο, η Ανταρλίδα είδε τα βουνά που κύκλωναν την περιοχή. Το ορεινό τοπίο έμοιαζε έρημο.

«Ας βγούμε,» είπε.

Το υποβρύχίό τους, οδηγούμενο από την Αλιζέτ, πήγε στα ρηχά, και ο Τάμπριελ, κάνοντας το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, του έδωσε πόδια. Το όχημα βγήκε στην ξηρά βαδίζοντας και χώθηκε ανάμεσα στα αιεθαλή δέντρα των βουνών. Εκεί κατασκήνωσαν, και το επόμενο πρωί βούτηξαν πάλι στον ποταμό και ταξίδεψαν για δυο ώρες ανατο-

λικά. Μετά, έπρεπε να στρίψουν νότια, και τα ποτάμια γίνονταν μικρότερα και πιο ρηχά, επομένως το υποβρύχιο δεν μπορούσε να τους εξυπηρετήσει πλέον. Το τετράποδο όχημα βγήκε στις όχθες στάζοντας νερό και βάδισε στους τόπους που ανοίγονταν ανάμεσα στους αμέτρητους ποταμούς: δάση και λοφότοποι, αγροί και εκτάσεις όπου οι ντόπιοι καλλιεργούσαν ρύζι, βάλτοι και βούρκοι, χωριά, οικισμοί, και μικρές πόλεις. Ενεργειακά οχήματα δεν έβλεpes παρά ελάχιστα και μικρά: δίκυκλα κυρίως. Το τετράποδο που οδηγούσε η Αλιζέτ θα τραβούσε αμέσως την προσοχή, γι' αυτό η Σκοτεινή Βασίλισσα πρόσεχε να το πηγαίνει από περιοχές ακατοίκητες ή εκεί όπου θα ήταν κρυμμένο από τα μάτια των ντόπιων, πίσω από λόφους, δάση, βάλτους. Η Ανταρλίδα, παρακολουθώντας τις κινήσεις της Αλιζέτ, δεν μπορούσε να βρει ψεγάδι. *Αν προσπαθεί κάπως να μας ρίξει σε παγίδα, το κρύβει πολύ καλά.*

Το μεσημέρι κρύφτηκαν μέσα σ'έναν βάλτο, και η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, κι ο Όρνιφιμ πήγαν σ'ένα χωριό εκεί κοντά για ν'αγοράσουν τρόφιμα. Επέστρεψαν με τοπικό τυρί, ψωμί, ψάρια, και ρύζι. Μαζί με τον Ζίρτελον κάθισαν να καθαρίσουν τα ψάρια από λέπια, βράγχια, και εντόσθια. Προθυμοποιήθηκε και ο Τάμπριελ να βοηθήσει αλλά δεν τον άφησαν, γιατί η Ανταρλίδα επέμεινε ότι έπρεπε νάναι ξεκούραστος για τη Μαγγανεία Κινήσεως. Αφού καθάρισαν τα ψάρια, τα έβρασαν μαζί με το ρύζι και έφαγαν.

Ο Τάμπριελ ήρθε σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη μέσα στο ραβδί του, για να μάθει πού βρίσκονταν ο Δαίδαλος και οι άλλοι...

9.

Το όχημα έτρεχε ξανά με 150 χιλιόμετρα την ώρα, καθώς ο Δαίδαλος οδηγούσε. Το Γαλανό δεν φαινόταν πλέον στα δυτικά τους· είχαν απομακρυνθεί από το όριο της διάστασης, είχαν πάει βόρεια και ανατολικά, και τώρα έμπαιναν στην Καμένη Γη – μια έκταση τόσο έρημη όσο και οι Ερημιές όπου εκείνο το πελώριο ερπετό τούς είχε επιτεθεί.

Η μάλλον, σκέφτηκε η Φενίλδα, ετούτος ο τόπος μοιάζει ακόμα πιο έρημος.

Ξαφνικά, είδε τη σκιά ενός μεγάλου πουλιού επάνω στη ραγισμένη, γκρίζα γη. Ύψωσε το βλέμμα της, αναρωτούμενη τι πτηνό μπορεί να ζούσε εδώ πέρα.

Τίποτα δεν υπήρχε στον ουρανό. Η Φενίλδα, παραξενεμένη, κοίταξε πάλι κάτω, στο έδαφος, και ξαναείδε τη σκιά. Και όχι μόνο αυτήν: άλλες δύο είχαν εμφανιστεί. Ύψωσε τη ματιά της, υποθέτοντας ότι πριν πρέπει να είχε κάνει κάποιο λάθος, να είχε κοιτάξει προς τη λάθος μεριά – αλλά όχι, δεν ήταν έτσι. Στον ουρανό, πραγματικά, δεν υπήρχε τίποτα!

«Δαίδαλε,» είπε. «Οι σκιές...»

«Ναι,» είπε ο μάγος. «Οι Ασώματοι. Μόνο οι σκιές τους φαίνονται.»

«Για τι πράγμα λέτε;» ρώτησε ο Πολ.

«Δες στο έδαφος και μετά δες στον ουρανό,» του είπε η Φενίλδα. «Βλέπεις πουλιά που να ρίχνουν αυτές τις σκιές;»

Ο Δαίδαλος είπε: «Οι Ασώματοι είναι μια τελείως ειδική περίπτωση. Μόνο στην Καμένη Γη απαντώνται· πουθενά αλλού στη Βίηλ.»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Πολ. «Πνεύματα;»

«Δεν είμαι βέβαιος· δεν έχω ερευνήσει για να μάθω περισσότερα γι' αυτούς. Πάντως, είναι συνήθως ακίνδυνοι. Πρέπει να δημιουργήθηκαν όταν έγινε η καταστροφή που δημιούργησε και την Καμένη Γη.»

«Γι' αυτό ετούτο το μέρος μοιάζει σαν πεδίο μάχης ύστερα από καταστροφικές εκρήξεις...» είπε ο Πολ.

«Ναι. Η Καμένη Γη δημιουργήθηκε εξαιτίας μιας πολύ καταστροφικής έκρηξης, η οποία προκλήθηκε από το Φως. Στο κέντρο των τόπων που τώρα αποκαλούνται Καμένη Γη έγινε μια διαρροή, φέρνοντας ενέργεια κατευθείαν από την καρδιά της διάστασης. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που βλέπετε γύρω σας.»

«Δε μου είπες ότι το Φως έχει περισσότερες δημιουργικές ιδιότητες παρά καταστροφικές;»

«Φυσικά και έχει και καταστροφικές ιδιότητες! Αλλιώς, πώς οι Πεφωτισμένοι θα το χρησιμοποιούσαν για να φορτίζουν όπλα παρόμοια με τα ενεργειακά κανόνια άλλων διαστάσεων; Απλώς, οι δημιουργικές του ιδιότητες είναι πολύ μεγαλύτερες. Γι' αυτό ο Ελκράς'ναρχ θέλει να έχει στα χέρια του τη Βίηλ: σκοπεύει κάποτε να χρησιμοποιήσει την ενέργεια που τη φορτίζει. Και γι' αυτό μάς χρειάζεται κι εμάς η Βίηλ.»

«Ακόμα, όμως, δεν μας έχεις πει σε τι ακριβώς θα μας χρειαστεί.»

«Επειδή άλλα πράγματα προέχουν.»

Μετά από κάποια ώρα δρόμου μέσα στην Καμένη Γη, και ενώ οι Ασώματοι εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν, ο Πολ ρώτησε: «Πηγαίνουμε καλά;»

«Αν οι υπολογισμοί μου είναι σωστοί, ναι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Φτάνουμε.»

Το όχημά τους σκαρφάλωσε σ'ένα βραχώδες ύψωμα, κι από κάτω τους είδαν μια ξερή πεδιάδα.

«Εδώ πρέπει να είναι,» είπε ο Δαίδαλος. «Η Λαμρίτ, παλιότερα, είχε το άντρο της στο Πριγκιπάτο Έλρηνεχ, αλλά οι Παντοκρατορικοί το ανακάλυψαν κι έτσι αναγκάστηκε να φύγει από εκεί. Στην Καμένη Γη κανείς δεν έρχεται, και είναι πολύ δύσκολο να εντοπίσεις το οτιδήποτε εδώ, μέσα στο γκριζο τοπίο: το κατάλληλο μέρος, δηλαδή, για μια κρυφή βάση της Επανάστασης. Ελπίζω μόνο να μην είναι τόσο κρυφή που ούτε εμείς να μη μπορούμε να τη βρούμε,» πρόσθεσε, καθώς κατέβαζε το όχημα από το ύψωμα, με μειωμένη ταχύτητα, και το έβαζε να κινηθεί πάνω στην πεδιάδα.

«Δε βλέπω τίποτα,» παρατήρησε ο Πολ. «Για τι σημάδι ψάχνουμε;»

«Αυτό εκεί το ύψωμα πρέπει νάναι...» Ο Δαίδαλος έδειξε στο πέρασ της γκριζας πεδιάδας.

«Και πώς φτάσαμε ως εδώ;» ρώτησε ο Πολ.

«Υπολόγιζα την απόσταση με τον χάρτη μου,» εξήγησε ο Δαίδαλος δείχνοντας τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας. «Δεν έχω καλύτερο τρόπο. Δεν ξέρω τούτες τις περιοχές· θα ήταν αδύνατο να φτάσω στο άντρο της Επανάστασης ακολουθώντας σημάδια.»

Καθώς το όχημα διέσχιζε την πεδιάδα, σκιές πουλιών φτερουγίζαν γύρω του, έχοντας το περικυκλωμένο. Τουλάχιστον έξι Ασώματοι, νόμιζε η Φενίλδα. Και, νιώθοντας την περιέργεια του τάγματος των Ερευνητών να την καταλαμβάνει, δεν μπορούσε να κοιτάζει άλλο τις παράξενες σκιές χωρίς να κάνει κάτι για να τις μελετήσει. Άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Οι αισθήσεις της, όμως, δεν εντόπισαν καμία μορφή ενέργειας από τις σκιές ή από τον ουρανό. Έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, αλλά ξανά οι αισθήσεις της της είπαν ότι καμία πνευματική οντότητα δεν βρισκόταν ούτε στον ουρανό ούτε στα σημεία των σκιών.

Παράξενο... Τι είναι, λοιπόν, οι Ασώματοι; Οφθαλμαπάτες;

«Μην το ψάχνεις, Φενίλδα· δεν πρόκειται έτσι να μάθεις τίποτα για τους Ασώματους,» είπε ο Δαίδαλος, έχοντας προφανώς καταλάβει τι έκανε εκείνη.

Πλησίασαν το βραχώδες ύψωμα στο τέλος της πεδιάδας, και ο Δαίδαλος σταμάτησε το όχημα πλάι του. Πατώντας ένα κουμπί, άνοιξε το σκέπαστρο και βγήκαν. Ο αέρας εδώ ήταν ξερός και ψυχρός, αλλά ο μεσημεριανός ήλιος χτυπούσε τα κεφάλια τους βάνουσα.

Η Φενίλδα σήκωσε την κουκούλα της κάπας της, όπως κι οι υπόλοιποι. «Υποτίθεται ότι πρέπει να υπάρχει κάποια είσοδος εδώ;» ρώτησε, κοιτάζοντας τις ψηλές πέτρες και μη διακρίνοντας τίποτα που έστω να μοιάζει με είσοδο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος, βηματίζοντας επάνω στο γεμάτο μικρότερες και μεγαλύτερες ρωγμές έδαφος, «κάπου εδώ...» Μπήκε ανάμεσα σε δύο βράχους.

Η Φενίλδα βλεφάρισε ξαφνιασμένη, γιατί πριν από λίγο δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι υπήρχε κενό ανάμεσα σ'αυτούς τους συγκεκριμένους βράχους. Το τοπίο δημιουργούσε φυσικές οφθαλμαπάτες, λοιπόν. Πράγμα όχι παράξενο, αν σκεφτόταν κανείς την ομοιομορφία του. Γκρίζο και γκρίζο και γκρίζο. Και παντού αυτές οι ρωγμές που, αν μη τι άλλο, μπέρδευαν το μάτι. *Το τοπίο σε υπνωτίζει*, παρατήρησε η Φενίλδα.

Ο Πολ ακολούθησε τον Δαίδαλο, τραβώντας το σπαθί από τη ζώνη του.

Η Διάττα έκανε νόημα στη Φενίλδα να προχωρήσουν, και η Φενίλδα δεν έφερε αντίρρηση. Μπήκαν στο άνοιγμα ανάμεσα στους βράχους και βρέθηκαν σ'ένα στενό μονοπάτι. Ο Δαίδαλος είχε πάψει να περπατά και κοίταζε ολόγυρα, αγγίζοντας κάπου-κάπου τις πέτρες με τα χέρια του.

«Ψάχνετε κάτι;»

Η Φενίλδα στράφηκε, όπως κι οι υπόλοιποι, και είδε μια αντρική μορφή να έχει ξεπροβάλλει από... κάπου. Φορούσε κάπα και κουκούλα, και το πρόσωπό της δεν φαινόταν καθαρά.

«Την Πρόμαχο Λαμρίτ,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος. «Μας έστειλε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Υποθέτουμε ότι μας περιμένει.»

«Πολλοί θα μπορούσαν να το υποστηρίξουν αυτό. Τα κρυφά πουλιά φτερουγίζουν στους ουρανούς...»

«...αλλά η αγκαλιά της γης μάς προφυλάσσει.»

«Ελάτε, λοιπόν,» είπε ο άντρας με την κουκούλα. «Ακολουθήστε με.»

«Έχουμε ένα όχημα εκεί πίσω,» τόνισε ο Πολ, δείχνοντας πάνω απ'τον ώμο του με τον αντίχειρα.

«Το ξέρουμε. Ελάτε.» Ο άντρας γλίστρησε μέσα σ'ένα από τα κρυφά ανοίγματα των γκρίζων βράχων.

10.

Το μεταλλικό τετράποδο θηρίο βάδισε μέσα στο ρηχό ποτάμι διασχίζοντάς το. Βγήκε στην αντικρινή, δεντρόφυτη όχθη με νερό να κυλά επάνω του, γυαλίζοντας στο φεγγαρόφωτο που κατόρθωνε να περάσει ανάμεσα από τις πυκνές φυλλωσιές.

Η νύχτα απλωνόταν παντού γύρω, σιωπηλή. Μονάχα απόμακρα κρωξίματα νυχτοπουλιών αντηχούσαν, καθώς και οι κινήσεις του μηχανικού θηρίου: μέταλλα που τρίβονταν πάνω σε μέταλλα.

Στο εσωτερικό του τετράποδου οχήματος, η Ανταρλίδα είπε στην Αλιζέτ που οδηγούσε: «Σύμφωνα με τις οδηγίες του Δαίδαλου, έχουμε φτάσει στα λημέρια του Προμάχου.»

«Ας προχωρήσουμε λίγο ακόμα.» Η Σκοτεινή Βασίλισσα έβαλε το όχημά τους να περπατήσει μέσα στο δάσος, τσακίζοντας χορτάρι και πεσμένα κλαδιά κάτω από τα μεταλλικά πόδια του.

«Αν φρουρούν ετούτα τα μέρη, θα μας έχουν εντοπίσει,» είπε η Ανταρλίδα. «Αποκλείεται να μη μας έχουν δει.»

«Μπορεί να νομίζουν, όμως, ότι είμαστε εχθροί.»

«Κατά πάσα πιθανότητα αυτό θα νομίζουν,» συμφώνησε η Ανταρλίδα. «Πρέπει εμείς να τους ειδοποιήσουμε, αλλιώς δε θα βγουν. Σταμάτα όπου πιστεύεις ότι είναι καλύτερα.»

«Όπου και να σταματήσω εδώ πέρα, το ίδιο είναι, Ανταρλίδα.»

Η Αλιζέτ σταμάτησε, τελικά, κοντά σ'ένα πανύψηλο δέντρο με χοντρό κορμό, και έσβησε τα φώτα του οχήματος. Στα κλαδιά του δέντρου κουκουβάγιες ήταν γαντζωμένες, κι ατένιζαν με περιέργεια το μηχανικό κατασκευάσμα.

Μια πόρτα άνοιξε στην κοιλιά του μεταλλικού θηρίου, και ο ένας μετά τον άλλο η Ανταρλίδα, η Αλιζέτ, οι Ιεράρχες, και ο Τάμπριελ βγήκαν. Το δάσος γύρω τους ήταν πολύ σκοτεινό, τώρα που δεν το φωτίζαν οι

προβολείς του οχήματος: οι σκιές, πυκνές παντού· τα σημεία που λούζονταν από το φεγγαρόφωτο, ελάχιστα.

Η Ανταρλίδα δεν διέκρινε κανέναν άνθρωπο, αν και μπορούσε να δει τα γυαλιστερά μάτια μικρών ζώων. Πήρε το κέρας που κρεμόταν από τη ζώνη της. *Τρεισήμισι φορές*, της είχε πει ο Δαίδαλος όταν της έδωσε το βούκινο. *Αυτό είναι το σύνθημα που χρησιμοποιούν.*

Η Ανταρλίδα κοίταξε τον Τάμπριελ. Εκείνος έγενεψε καταφατικά: *Κά-νε όπως είπαμε.*

Η Ανταρλίδα έφερε τη στενή άκρη του κέρατος στο στόμα της, γέμισε τα πνευμόνια της με τον ψυχρό, υγρό αέρα του δάσους, και φύσηξε δυνατά–

μία φορά·

(ένας μακρόσυρτος ήχος μέσα στη νύχτα, ανάμεσα στους κορμούς και στις φυλλωσιές)

δύο φορές·

(προτού ο πρώτος μακρόσυρτος ήχος πεθάνει, ο δεύτερος τον ακολούθησε σαν να ήταν ο φυσικός του απόγονος)

τρεις φορές·

(η ακολουθία έμοιαζε τώρα να δημιουργεί μια μυστηριακή μουσική της νύχτας και του δάσους)

και μια κοφτή – η τελική νότα του νυχτερινού άσματος.

Μετά, ησυχία.

Η Ανταρλίδα κατέβασε το κέρας από τα χείλη της. Περίμενε τους επαναστάτες του Προμάχου Άτβος να παρουσιαστούν μέσα από τη βλάστηση.

Σκιερές μορφές πλησίασαν μετά από λίγο. Πολλές σκιερές μορφές. Καμία εικοσαριά τουλάχιστον, τις υπολόγιζε η Ανταρλίδα, βέβαιη πως οι υπολογισμοί της δεν μπορούσαν να είναι απόλυτα σωστοί μες στο νυχτερινό δάσος.

Γιατί τόσοι πολλοί; αναρωτήθηκε.

«Δεν είναι επαναστάτες,» άκουσε την Αλιζέτ να ψιθυρίζει πλάι της.

Η Ανταρλίδα, αμέσως, ξεθηκάρωσε το σπαθί από την πλάτη της. Οι Ιεράρχες τη μιμήθηκαν.

Λευκοί μανδύες φωσφόρισαν στο φεγγαρόφωτο. Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας που έρχονταν μέσα από τη βλάστηση ύψωσαν τα όπλα τους.

«Παραδοθείτε!» φώναξε κάποιος αξιωματικός. «Εν ονόματι της Παντοκράτειρας και της Πριγκίπισσας Κισβέτα!»

Ρελκάμνια

1.

Οι Τεχνίτες δούλευαν πυρετωδώς στο πέρας του τέλεια σχηματισμένου διαδρόμου, επεκτείνοντάς τον με μεγάλη ταχύτητα, καθώς ο Ελπιδοφόρος βάδιζε και οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού τον ακολουθούσαν.

Ο Κλαρκ δεν είχε έρθει μαζί τους. Είχε καλέσει το Φαντασκέυασμα στο διαμέρισμά του – μια πόρτα είχε παρουσιαστεί μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο, εκεί όπου πριν πόρτα δεν υπήρχε – και του είχε δώσει κάποιες οδηγίες βάζοντας μια μικρή συσκευή στ'αφτί του και μιλώντας σε μια παράξενη γλώσσα. Μετά, είχε πει στον Ελπιδοφόρο: «Θα σε πάει στο μέρος που είπαμε,» και ο Ελπιδοφόρος είχε περάσει την πόρτα και είχε βρεθεί σ'έναν από τους διαδρόμους του Φαντασκευάσματος: ένα τέλειο παραλληλόγραμμο, φωτισμένο από λευκό φως που έμοιαζε να έρχεται από τους τοίχους.

Τώρα, καθώς έστριβε στη γωνία που είχαν μόλις δημιουργήσει οι Τεχνίτες, σκεφτόταν πως παρότι είχε καταφέρει να ξεφύγει από τον έλεγχο του Ελκράσ'ναρχ, πάλι παρόμοιες δουλειές έκανε. *Πάλι να σκοτώσω πηγαίνω... Δολοφόνος... Τουλάχιστον, τώρα ο σκοπός είναι ξεκάθαρος – ξέρω γιατί το κάνω – και ο στόχος αξίζει τον θάνατο που έρχεται. Όταν χτυπάς, κάποτε θα σε χτυπήσουν. Πρέπει να το ξέρεις αυτό.* Οι πρωτεργάτες της ανατροπής της Συγκλήτου των Πολιταρχών θα έπρεπε να ξέρουν πως κάποτε ο άνεμος θα γύριζε εναντίον τους. Ένας αιματοβαμμένος άνεμος που φέρνει κραυγές οργής, θυμού, και επανάστασης.

Οι Τεχνίτες δημιούργησαν μια πόρτα, σιδερένια, με μεγάλη λαβή.

Φτάσαμε. Τόσο γρήγορα. Το Φαντασκέυασμα εκμηδένιζε τις αποστάσεις μέσα στη Ρελκάμνια με τρόπο που παλιότερα ο Ελπιδοφόρος δεν θα θεωρούσε εφικτό.

Απλώνοντας το χέρι του, έπιασε τη λαβή της πόρτας. Την τράβηξε, και είδε ένα σκοτεινό, βρόμικο σοκάκι. Από το άνοιγμα στο τέλος του, αποβάθρες φαίνονταν μέσα στο απόγευμα.

Αν όλα είχαν πάει καλά, ο Ελπιδοφόρος βρισκόταν στη Σταχτόχρωμη, μια συνοικία της Ρελκάμνια στις βόρειες ακτές της Μεγάλης Θάλασσας. Αν όλα είχαν πάει καλά: επειδή ο Κλαρκ είχε πει στον Ελπιδο-

φόρο ότι οι διαστασιακές συντεταγμένες ήταν δύσκολο να υπολογιστούν σε μια πολύπλοκη διάσταση σαν τη Ρελκάμνια· γι'αυτό κιόλας συνήθως δεν ήταν εφικτό να φτάσεις μέσω του Φαντασκειάσματος σ'ένα συγκεκριμένο δωμάτιο ενός μπερδεμένου πολυώροφου οικήματος, εκτός αν είχες μελετήσει από πριν τις διαστασιακές συντεταγμένες αυτού του σημείου και ήξερες *ακριβώς* πού να πας. Η όλη υπόθεση έκανε τον Ελπιδοφόρο να ζαλίζεται, αφού ο ίδιος δεν είχε καμία προσωπική επαφή με διαστασιακές συντεταγμένες και άλλες ορολογίες που χρησιμοποιούσαν μόνο οι μάγοι. Ο Κλαρκ τού τα είχε πει αυτά επειδή εκείνος τον είχε ρωτήσει γιατί το Φαντασκειάσμα δεν μπορούσε να τον μεταφέρει κατευθείαν στο μέρος όπου βρισκόταν ο στόχος του. «Επιπλέον,» είχε προσθέσει ο Κλαρκ, «δεν είμαι βέβαιος πού ακριβώς θα είναι ο κύριος Φέρενγκοχ. Μπορεί στην οικία του, μπορεί στο γραφείο του, μπορεί σε κάποιο μαγαζί.»

Νάρνταλ Φέρενγκοχ: ο στόχος: ο μεγαλοεπιχειρηματίας που έπρεπε να πεθάνει. Το μόνο που, παλιότερα, ήξερε γι'αυτόν ο Ελπιδοφόρος ήταν ότι επρόκειτο για κάποιον πολύ πλούσιο τύπο ο οποίος είχε το μεγαλύτερο μερίδιο πολλών επιχειρήσεων στη Ρελκάμνια. Όπως του είχε αναφέρει τώρα ο Κλαρκ, ο Φέρενγκοχ είχε ουσιαστικά αγοράσει κι ολόκληρο το Εμπορικό Κέντρο στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας. Δεν υπήρχε οίκημα μέσα σ'αυτόν τον λαβύρινθο που να μην του ανήκει πλήρως ή στο μεγαλύτερό του μέρος, άμεσα ή έμμεσα.

Ο Ελπιδοφόρος πήγαινε να δολοφονήσει έναν από τους ισχυρότερους ανθρώπους στη Ρελκάμνια. Δεν ήταν βέβαιος αν θα τα κατάφερνε μόνος του, ακόμα και με δύο Πειθαρχικούς του Κενού στο πλευρό του.

Ευτυχώς, θα είχε βοήθεια.

Κάνοντας νόημα στον Άερ'θλαρ και στην Άιν'ιρ να μείνουν πίσω, βγήκε απ'το σοκάκι και βάδισε στις αποβάθρες, αποφεύγοντας εύκολα τους τηλεοπτικούς πομπούς ασφαλείας χωρίς να δείχνει ύποπτος. Βάδιζε σταθερά, όπως κάποιος που πηγαίνει στη δουλειά του. Και ήταν ντυμένος με τη γκριζα στολή των Εργολάβων Ύδρευσης Ρελκάμνια. *E.Y.P.* έγραφε στο δεξί στήθος.

Έτσι όπως φαίνεται να πηγαίνει το πράγμα με τον Κλαρκ, σκέφτηκε ειρωνικά, θα φτιάξουμε τους σωλήνες από τη μια άκρη της διάστασης ως την άλλη.

Ο Ελπιδοφόρος πλησίασε ένα αραγμένο σκάφος που έγγραφε στο πλάι, με μισοσβησμένα γράμματα: *ΤΟ ΣΚΥΛΙ*. Φαινόταν κουρασμένο πλοίο, με σκουριά να τρώει τις άκριές του. Εμπορικό δίχως αμφιβολία. Κατάρτια δεν είχε· πρέπει να κινιόταν μόνο με ενέργεια. Στην πίσω μεριά του υπήρχε μια γιγάντια προπέλα. Η άγκυρά του ήταν κρυμμένη στο νερό· η παχιά αλυσίδα της ξεπρόβαλλε από τη θάλασσα, με πρασινάδα να διακρίνεται πάνω στους κρίκους της, μέσα στο απογευματινό φως.

Ο Ελπιδοφόρος πιάστηκε από μια σιδερένια σκάλα στο πλάι του σκάφους και σκαρφάλωσε ως το κατάστρωμα. Ένας άντρας καθόταν κάτω, με την πλάτη ακουμπισμένη σε κάτι κιβώτια, και κάπνιζε· έμοιαζε λιγάκι μαστουρωμένος. Δυο άλλοι στράφηκαν ν'ατενίσουν τον Ελπιδοφόρο. Δέρμα λευκό-ροζ· ο ένας μαυρομάλλης, ο άλλος με κεφάλι ξυρισμένο γουλί.

«Τι θε, ρε σωληνοπόντικα;» ρώτησε ο πρώτος, αφού έριξε μια ματιά στο *Ε.Υ.Ρ.* της γκρίζας στολής του Ελπιδοφόρου.

«Τη Λίντα Ναράθλω.»

Οι δυο άντρες αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενεμένοι. «Θα κουφαθούμε,» είπε ο μαυρομάλλης. Και προς τον Ελπιδοφόρο: «Κάτσε, θα σ'τη φωνάξω· εδώ τυχαίνει να τη βαράει απόψε.»

Ο Ελπιδοφόρος περίμενε καθώς ο άντρας πήγαινε προς τη γέφυρα του σκάφους.

«Τι τη θες, φιλαράκι;» ρώτησε ο άλλος, με το ξυρισμένο κεφάλι.

«Κάτι να της πω.» Ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε κατά πόσο μπορούσε να τον εμπιστευτεί, αν και ο Κλαρκ τού είχε πει πως, γενικά, το πλήρωμα της Λίντα απαρτιζόταν από έμπιστους ανθρώπους.

Το Ξυρισμένο Κεφάλι δεν πίεσε περισσότερο το θέμα.

Ο μελαχρινός επέστρεψε. «Πήγαινε,» είπε, δείχνοντας με τον αντίχειρα τη μισάνοιχτη πόρτα της γέφυρας, στην πρύμνη του σκάφους. «Σε περιμένει.»

Ο Ελπιδοφόρος διέσχισε το κατάστρωμα, αποφεύγοντας διάφορες σαβούρες από δω κι από κει (κιβώτια, πράγματα σκεπασμένα με καμβά, βαρέλια, κούτες), και έφτασε στη γέφυρα αφού ανέβηκε μια μικρή σιδερένια σκάλα πάνω στην οποία τα βήματά του αντηχούσαν. Στάθηκε μπροστά στη μισάνοιχτη πόρτα και χτύπησε.

«Πέρνα,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από μέσα.

Ο Ελπιδοφόρος έσπρωξε την πόρτα και μπήκε, προσέχοντας το κατώφλι που στα πλοία συνήθως είναι υπερυψωμένο.

Μια γυναίκα καθόταν μέσα στην καμπίνα, μπροστά σ'ένα χαμηλό τραπέζι. Είχε δέρμα γαλανό και μαβιά μαλλιά που έφταναν ως το σαγόνι κι έμοιαζαν να παισιώνουν το πρόσωπό της σαν μέσα σε σφαίρα. Ήταν μεγαλόσωμη, αλλά όχι χοντρή. Φορούσε μαύρη μπλούζα με μυτερό ντεκολτέ που φανέρωνε το μικρό κοίλωμα ανάμεσα σε δύο μεγάλα στήθη, και φαρδύ μπεζ παντελόνι γεμάτο τσέπες. Επάνω στο τραπέζι, μπροστά της, ήταν ένας σωρός από χαρτονομίσματα, δυο φάκελοι, μια μικρή υπολογιστική μηχανή, μερικά χαρτιά κι ένας στιλογράφος, ένα τασάκι που στην άκρη του καιγόταν ένα τσιγάρο και μέσα του ήταν κάμποσες γόπες, ένα κοντό, πλατύ ποτήρι μισογεμάτο κρασί, και ένα πιστόλι.

Κοίταξε τον Ελπιδοφόρο αδιάφορα. «Τι θέλεις;» Τα μάτια της είχαν μαύρους κύκλους, και το βλέμμα της φανέρωνε γυναίκα που είχε δει πολλά στη ζωή της και τα είχε βαρεθεί. Πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα, έκρινε ο Ελπιδοφόρος, αλλά όχι πάνω από πενήντα.

«Η Λίντα Ναράθλω;» τη ρώτησε.

Είδε το χέρι της να ηγαίνει προς το πιστόλι, προσεχτικά, χωρίς ν'αγγίζει ακόμα τη λαβή. «Εσύ ποιος είσαι;»

«Ο Κλαρκ μ'έστειλε. Πρέπει, κανονικά, να σ'έχει ειδοποιήσει.»

«Απόδειξέ το.»

«Ότι μ'έστειλε ο Κλαρκ; Θα πρέπει νάρθεις μαζί μου για λίγο.»

2.

Ο Άερ'θλαρ και η Άινιρ περίμεναν στα όρια της εμβέλειας του φυλαχτού του Ελπιδοφόρου, στη μέση περίπου του σκοτεινού σοκακιού. Οι ολόλευκοι μανδύες τους φώτιζαν αχνά, καθώς οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού αιωρούνταν μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος, έχοντας τα πρόσωπά τους κρυμμένα μέσα στις κουκούλες τους.

Η Λίντα ακολούθησε τον Ελπιδοφόρο ως εδώ μαζί με τους δύο άντρες που εκείνος είχε συναντήσει στο κατάστρωμα του Σκυλιού: τον μελαχρινό και τον τύπο με το ξυρισμένο κεφάλι. Τώρα, οι τρεις τους αντίκριζαν τους Πειθαρχικούς του Κενού ξαφνιασμένοι.

Ο Ελπιδοφόρος άναψε έναν φακό μέσα στο σκοτεινό σοκάκι. «Πραγματικοί είναι,» διαβεβαίωσε τη Λίντα. «Με πιστεύεις τώρα;»

Εκείνη ένευσε. «Μου είπε ότι θα είχες μαζί σου δύο... φωτεινές οντότητες ντυμένες στα άσπρα.»

Ο Ελπιδοφόρος έσβησε τον φακό του. «Ωραία. Πάμε να συζητήσουμε;»

«Πάμε.»

«Οι δύο φίλοι μου θάρθουν μαζί μας, αλλά θα πρέπει να φέρετε κάτι για να τους κρύψουμε. Δε θέλω να τους πάρει κανένα κακό μάτι.»

Η Λίντα έκανε νόημα στους δύο άντρες της, κι εκείνοι αμέσως έφυγαν.

Ο Ελπιδοφόρος τούς κοίταζε να πηγαίνουν βιαστικά στο πλοίο. Ακόμα σαστισμένοι τού έμοιαζαν.

«Μη σε νοιάζει, αυτοί δε με πουλάνε,» του είπε η Λίντα. Ύστερα στράφηκε στους δύο Πειθαρχικούς. «Τι είναι τούτοι; Δαίμονες από κάποια άλλη διάσταση;»

«Περίπου.»

«Δε μιλάνε τη Συμπαντική;»

«Σας καταλαβαίνουμε,» της είπε ο Άερ'θλαρ, και τα μάτια της Λίντα διαστάλθηκαν για μια στιγμή – και μόνο για μια στιγμή – το μοναδικό σημάδι ότι ξαφνιάστηκε.

«Είναι Πειθαρχικοί του Κενού,» εξήγησε ο Ελπιδοφόρος. «Από το Πορφυρό Κενό. Το έχεις ακουστά;»

«Λίγα πράματα, αλλά δεν πρέπει νάναι ωραίο μέρος.» Λοξοκοίταξε τις δύο λευκές οντότητες, μάλλον φοβούμενη ότι μπορεί να τις είχε προσβάλει.

Οι δύο άντρες της επέστρεψαν τραβώντας μαζί τους καμβάδες. Τους έδωσαν στον Ελπιδοφόρο κι εκείνος τούς έριξε πάνω στους Πειθαρχικούς του Κενού. Τώρα, μέσα στις σκιές του απογεύματος, έμοιαζαν με δύο φτωχούς τυλιγμένους με κάποιο ύφασμα για να ζεσταίνονται. Ευτυχώς, οι καμβάδες ήταν αρκετά μακριές για να σέρνονται στο έδαφος και να μη φαίνεται ότι ο Άερ'θλαρ και η Άιν'ρι αιωρούνταν.

Με τη Λίντα να προπορεύεται και τους δύο άντρες της να πηγαίνουν τελευταίοι, πλησίασαν το Σκυλί και ανέβηκαν τη σιδερένια σκάλα για να φτάσουν στο κατάστρωμά του. Οι δύο Πειθαρχικοί, βέβαια, δεν χρειάζονταν καθόλου τη σκάλα – μπορούσαν να πετάξουν – αλλά προσποιήθηκαν πως τη σκαρφάλωναν, για προφανείς λόγους. Ο Ελπιδοφόρος παρατήρησε πως οι κινήσεις τους ήταν λιγάκι περίεργες, σα να

μην είχαν ιδέα τι σημαίνει ανεβαίνω-σκάλα, αλλά, μες στο απόγευμα, μάλλον κανείς δεν θα το πρόσεχε αυτό εκτός αν κοίταζε πολύ, πολύ προσεχτικά.

Ευτυχώς οι καμβάδες κάλυπταν, εκτός απ'το γεγονός ότι αιωρούνταν, και την αλλόκοτη μετακίνησή τους: το γεγονός πως όταν οι Πειθαρχικοί μετατοπίζονταν έμοιαζε προς στιγμή να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται, σα να αναβόσβηναν, ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους. Τελικά, αυτό πρέπει να ήταν κάποια οφθαλμαπάτη, ίσως, των λευκών, φωτεινών μανδύων που φορούσαν.

Ο Ελπιδοφόρος, όταν έφτασε στο κατάστρωμα, έριξε μια ματιά τριγύρω, στις αποβάθρες, για να δει μήπως κανείς τούς κατασκόπευε· μα δεν είδε κανέναν. Από την άλλη, βέβαια, στα οικοδομήματα της Σταχτόχρωμης υπήρχαν τόσες πολλές κρυψώνες που το θέμα καταντούσε αστείο. Μπορεί δέκα ζευγάρια μάτια να τους παρακολουθούσαν και ο Ελπιδοφόρος να μην είχε πιθανότητα να διακρίνει ούτε έναν κατάσκοπο.

Η Λίντα είπε: «Τα φαντάσματα στ'αμπάρι, εντάξει;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. Και κοίταξε ερωτηματικά τους δύο Πειθαρχικούς. Εκείνοι δεν διαφώνησαν, και οι δύο άντρες – ο μελαχρινός και ο ξυρισμένος – τους οδήγησαν κάτω, ενώ η Λίντα οδηγούσε τον Ελπιδοφόρο προς την καμπίνα της πάλι.

«Κάτσε,» του είπε όταν μπήκαν, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε σε μια καρέκλα που έτριξε.

Η Λίντα γέμισε ένα ποτήρι κρασί από την κάβα στη γωνία και του το έδωσε. «Σεργήλιος.»

«Ευχαριστώ, αλλά νομίζω πως καλύτερα νάμαστε νηφάλιοι γι'αυτό που πάμε να κάνουμε.»

«Καφέ, τότε;»

«Ναι.»

«Όπως αγαπάς.»

Γέμισε ένα φλιτζάνι από μια μικρή καράφα και του το έδωσε. Ο Ελπιδοφόρος ήπιε μια γουλιά. Κρύος ήταν, και χωρίς ζάχαρη. Αηδία.

Η Λίντα κάθισε αντίκρυ του, πίσω από το χαμηλό τραπέζι, όπως ήταν καθισμένη και όταν την είχε πρωτοδεί. «Δεν είσαι πραγματικά σωληνοπόντικας, ε;»

«Όχι.»

«Μισθοφόρος. Το βλέπω από τα χέρια, το βλέμμα, και τις κινήσεις σου.»

«Ταγματάρχης ήμουν.»

«Πού;»

«Στον Παντοκρατορικό Στρατό. Μετά, το πράγμα έμπλεξε. Δεν είμαι σ' αυτό το στρατόπεδο πια. Ο Κλαρκ με γλίτωσε απ' το δίκτυο του Ελκράσ'ναρχ. Ξέρεις για τον Ελκράσ'ναρχ, υποθέτω...»

Η Λίντα ένευσε. «Ναι.»

Ο Ελπιδοφόρος άφησε τον καφέ του στην άκρη του τραπεζιού. «Δεν είσαι με την Επανάσταση· ή, τουλάχιστον, όχι επισήμως· δεν έχεις συνδέσμους.»

«Έχω, όμως, πολλά χρωστούμενα στους ανθρώπους του Ελκράσ'ναρχ.»

Ο Ελπιδοφόρος ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Θες να μάθεις γιατί είμαι πρόθυμη να μπλέξω τόσο άγρια, ε; Ο Μάγος δε σου έχει πει τίποτα για μένα;» Υπήρχε κάτι στον τρόπο με τον οποίο έλεγε 'ο Μάγος' που έκανε κεφαλαίο το μ. Έδινε στο όνομα μια ιδιαίτερη σημασία. Ίσως έτσι να τον ήξεραν πολλοί μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία: ο Μάγος. Καλό και για να συνεννοείσαι με άλλους που μιλούσαν την ίδια αργκό και για να κρύβεις απ' αυτούς που δεν ήθελες να σε καταλάβουν, έκρινε ο Ελπιδοφόρος.

«Σχεδόν τίποτα. Ότι κάνεις εμπόριο ξέρω, κι ότι έχεις επαφές μ' ανθρώπους που θεωρούνται 'του υπόκοσμου'. Ότι γνωρίζεις αρκετά καλά τα μονοπάτια του Εμπορικού Κέντρου που μας ενδιαφέρει. Δεν ξέρω, όμως, γιατί είσαι πρόθυμη να μας βοηθήσεις.»

«Ο πατέρας μου ήταν Πολιτάρχης και Πρόεδρος στην Α.Ε.Τ.»

Στην Ακαδημία Επιστημονικών Τεχνών. Καθόλου μικρό αξίωμα.

«Εφευρέτης,» συνέχισε η Λίντα. «Είχε ανακαλύψει ένα σωρό μαλακίες που τώρα τις θεωρούν δεδομένες. Και δεν ήταν μάγος Τεχνομαθής· είχε μόνο την ευφυΐα του, και ήταν αρκετή. Τον σκότωσαν όταν έγινε η ανατροπή της Συγκλήτου.»

Φυσικά. Ήταν Πολιτάρχης... Δε θα είχε νόημα να της πει *λυπάμαι* κι άλλες παρόμοιες ανοησίες· προφανώς ήταν μικρή όταν είχε γίνει το κακό, και προφανώς είχε ξεπεράσει τον ψυχικό πόνο. «Καταλαβαίνω τώρα,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Τους έχω πολλά χρωστούμενα, όπως σου είπα. Μας κυβερνάνε φονιάδες σήμερα, Ελπιδοφόρε. Φονιάδες και υποκριτές. Κι άμα είναι να γίνει κάτι για να το τελειώσουμε αυτό, θέλω να βοηθήσω.»

«Συνεργάζεσαι καιρό με τον Κλαρκ;»

«Κάποια χρόνια. Στην αρχή, απλά είχα μερικά πάρε-δώσε με τον Μάγο· μετά έμαθα τις πεποιθήσεις του. Αν κι εξαρχής υποψιαζόμουν ότι δεν ήταν απ'τους λακέδες της Παντοκράτειρας.»

«Ξέρεις ακριβώς ποια είναι η αποστολή μας, έτσι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

Η Λίντα ένευσε. «Θα καθαρίσουμε τον καριόλη τον μαύρο.» Ο Νάρνταλ Φέρενγκοχ είχε κατάμαυρο δέρμα, τουλάχιστον στις φωτογραφίες που είχε δει ο Ελπιδοφόρος· κι επίσης, ήταν μυώδης και εύσωμος άντρας παρά τα εξήντα-πέντε και βάλε χρόνια του. Σύμφωνα με τις φήμες, καταγόταν από τη Φεινάρκια, αν και ο Ελπιδοφόρος δεν νόμιζε ότι είχε γεννηθεί εκεί.

Μειδίασε. «Δε φαίνεται να φοβάσαι. Έχεις ξανασκοτώσει για τον Μάγο;»

«Όχι, αλλά αφού εκείνος στέλνει εσένα και δυο φαντάσματα μαζί σου για να κάνουμε τη δουλειά, τότε λέω πως θάχουμε καλές πιθανότητες επιτυχίας. Εκτός αν εσύ δεν είσαι τόσο άγριος όσο φαίνεσαι και τα φαντάσματα είναι μόνο για να κάνουν τις λάμπες.»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Για εμένα δεν ξέρω· ίσως και να μην είμαι τόσο άγριος όσο σου φαίνομαι. Αλλά οι δύο Πειθαρχικοί – ο Άερ'θλαρ και η Άϊνιρ – μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι δεν είναι μόνο για να κάνουν τις λάμπες.»

3.

«Σήκω πάνω, ρε!» Η Λίντα κλότσησε το στενό κρεβάτι του άντρα που κοιμόταν μπρούμυτα, ροχαλίζοντας. Ήταν ντυμένος με μια μάλλινη μπλούζα, και από τη μέση και κάτω το σώμα του σκεπαζόταν μ'ένα χράμι· τα πόδια που ξεπρόβαλλαν από την άκρη ήταν χρυσόδερμα με αραιή τρίχα. Πολύ πιθανόν ο τύπος να μη φορούσε ούτε το σώβρακό του.

Ήταν ο μάγος της Λίντα, και είχε μια καλή καμπίνα κάτω από τη γέφυρα – προνομιακή θέση.

Μουγκρίζοντας άνοιξε τα μάτια του. «...Τι 'ναι;»

Ο Ελπιδοφόρος, που στεκόταν έξω από την πόρτα, σκέφτηκε: *Ελπίζω αυτός ο τύπος να ξέρει καλά τη Μαγγανεία Κινήσεως, και να είναι σε κατάσταση να την κάνει.* Του φαινόταν μαστουρωμένος. Η καμπίνα μύριζε καπνό, οινόπνευμα, και γυναικείο άρωμα. Γυναίκα, όμως, δεν υπήρχε πουθενά – εξαιρώντας πάντα τη Λίντα.

Η οποία ξανακλότσησε το κρεβάτι. «Σήκω, ρε μαλάκα! Δε σου είπα ότι θα φύγουμε μες στο βράδυ για να μεταφέρουμε εμπόρευμα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος τρίβοντας τα μάτια του, «συγγνώμη, ρε Λι' παρακοιμήθηκα, να πούμε.» Συνοφρυώθηκε καθώς ανασηκωνόταν. Κοίταξε τριγύρω. «Πού είναι;...» Ατένισε τη Λίντα. «Την έδιωξες;»

«Κανένας δεν ήταν εδώ όταν ήρθα. Ποια περίμενες να δεις; Τη Σαρλότ;»

«Ναι,» μουρμούρισε ο μάγος.

«Καλά...» έκανε η Λίντα. Και στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Να σου γνωρίσω τον Κάρλεμπ'μορ.»

Ο Κάρλεμπ βλεφάρισε. «Ποιο είν'το παλικάρι;»

«Ελπιδοφόρο τον λένε, και μόνο αυτό χρειάζεται να ξέρεις–»

«Καλά, μη βαράς...»

«Σήκω πάνω, βρακώσου, και τρέχα στο ενεργειακό κέντρο. Σε λίγο ξεκινάμε, κι έχω εμπορεύματα να μεταφέρω σ'ανθρώπους που δε γουστάρουν να περιμένουν.»

«Η Σαρλότ πού είναι; Την είδες;»

«Αν δεν είναι στο πλοίο όταν ξεκινήσουμε, θα την κρεμάσω από τ'αφτιά' αυτό είναι το βέβαιο.»

Η Λίντα βγήκε απ'την καμπίνα του μάγου κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Είναι καλός αυτός ο τύπος;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος καθώς ανέβαιναν στη γέφυρα. «Εννοώ, στη δουλειά του.»

«Φαίνεται αμέσως ότι είναι λιγάκι μαλάκας, ε; Καλός είναι, όμως. Σχετικά. Αυτό που πρέπει να κάνει το κάνει, τουλάχιστον – δε μου έχει ανατινάξει το πλοίο ακόμα. Και το πιο βασικό, είναι *φτηνός*. Δεν έχω λεφτά για πέταμα. Σιγά μη δίνω τα μισά σε μάγο επειδή κάθεσαι και μισοκοιμάται πάνω σε μια καρέκλα! Το κακό έχει παραγίνει με τις τιμές που βαράνε τον τελευταίο καιρό. Η οικονομία έχει πάει στο λαρύγγι του Σκοτοδαίμονος σ'αυτή τη γαμημένη πόλη.»

«Και πού να δεις τι έχει να γίνει ακόμα...»

Η Λίντα μειδίασε άγρια καθώς έμπαιναν στην καμπίνα της. «Αυτό,» είπε, «θα το φχαριστηθώ, όμως!»

Ρώτησε τον Ελπιδοφόρο: «Έχεις άλλα ρούχα μαζί, ή θα κυκλοφορείς με τη στολή σωληνοπόντικα;»

«Νομίζω πως η στολή των E.Y.P. ίσως να μας εξυπηρετήσει καλύτερα, μέσα στο Εμπορικό Κέντρο. Ο Κλαρκ μού έδωσε και μερικές ακόμα – για εσάς.» Άνοιξε τον σάκο του, τον οποίο είχε αφήσει πάνω σε μια πολυθρόνα.

«Καλά, θα δούμε,» είπε η Λίντα, αδιάφορα. Και κοίταξε έξω απ'το παράθυρο.

Ο Ελπιδοφόρος ακολούθησε το βλέμμα της. Ο ήλιος είχε σχεδόν χαθεί πίσω απ'τα ψηλά οικοδομήματα της Ρελκάμνια. Νύχτωνε. *Πλησιάζει η ώρα να ξεκινήσουμε...*

4.

Οι μηχανές του πλοίου μούγκριζαν δυνατά μέσα στη νύχτα, και η μεγάλη προπέλα πίσω του έκανε τα νερά της Μεγάλης Θάλασσας να αφρίζουν. Ο Ελπιδοφόρος την έβλεπε από ένα παράθυρο της γέφυρας.

«Εσύ, λοιπόν, πώς κατέληξες εδώ;» τον ρώτησε η Λίντα, πίσω του. «Δε θα το περίμενα ποτέ ότι θα συνεργαζόμουν μ'έναν στρατιωτικό της Παντοκράτειρας. Ακόμα και μ'έναν *πρώην* στρατιωτικό της Παντοκράτειρας.»

Ο Ελπιδοφόρος έμεινε για λίγο σιωπηλός, κοιτάζοντας τα νερά να αφρίζουν. Μετά είπε: «Με κατηγορήσαν για έναν φόνο που δεν διέπραξα. Είπαν ότι σκότωσα μια γυναίκα που αγαπούσα. Αλλά αυτή δεν είναι παρά μόνο μια πτυχή του προβλήματος...»

«Τι άλλες πτυχές υπάρχουν;» ρώτησε η Λίντα, όταν κάμποσες στιγμές πέρασαν χωρίς εκείνος να μιλήσει.

Ο Ελπιδοφόρος εξακολουθούσε να κοιτάζει έξω. «Ο Ελκράσ'ναρχ έχει βάλει κάτι μέσα μου, για να με ελέγχει. Τα πάντα ξεκίνησαν από μια επικίνδυνη αποστολή, σε μια μικρή διάσταση όπου βρισκόταν κάτι το οποίο εκείνος φοβόταν.»

«Τι εννοείς έχει βάλει κάτι μέσα σου για να σε ελέγχει;»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε να την αντικρίσει, καθώς η Λίντα ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνα-

το, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. «Βλέπει μέσα από τα μάτια μου, ακούει μέσα από τ'αφτιά μου.»

Η Λίντα συνοφρυώθηκε. «Υποθέτω ότι ο Κλαρκ θα το διόρθωσε αυτό...»

«Εν μέρει.» Έβγαλε απ'τον γιακά της στολής του το φυλαχτό – το παράξενο κατασκευάσμα που ήταν καμωμένο από κυκλώματα, μηχανισμούς, και ημίρρευστη ενέργεια. «Μου έδωσε αυτό, το οποίο εμποδίζει τον Ελκράσ'ναρχ, και μου επιτρέπει να έχω κοντά μου τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού. Ουσιαστικά, αλλοιώνει τη διάσταση της Ρελκάμνια· δημιουργεί μια ενδοδιάσταση, περίπου.»

Η Λίντα τον ατένιζε συνοφρυωμένη. «Ακούγεται επικίνδυνη ιστορία.»

Ο Ελπιδοφόρος έκρυψε πάλι το φυλαχτό μέσα στη γκριζα στολή του, και στράφηκε στο παράθυρο, κοιτάζοντας έξω, τις ακτές της Μεγάλης Θάλασσας, τα ατελείωτα, πολύπλοκα οικοδομήματα της Ρελκάμνια μες στη νύχτα.

Το Σκυλί περνούσε τώρα κάτω από μια ψηλή γέφυρα, η οποία ένωνε την ακτή μ'ένα νησί που διακρινόταν μόνο από τα ενεργειακά φώτα.

Ο Ελπιδοφόρος άναψε τσιγάρο, κι άφησε το μυαλό του να ταξιδέψει, για λίγο, μακριά από το άμεσο πρόβλημα – μακριά από τη δολοφονία που είχε να κάνει μαζί με τους Πειθαρχικούς του Κενού κι αυτή τη Λίντα Ναράθλω και το πλήρωμά της. Αναρωτήθηκε τι να γινόταν η Φενίλδα. Πώς να τα πήγαινε με τον Δαίδαλο. Είχε βρει, τελικά, λύση για τον πονοκέφαλό της, ή ακόμα προσπαθούσε;

Μέρες είχαν περάσει από την τελευταία φορά που την είχε δει. Ανησυχούσε γι'αυτήν. Σκεφτόταν ότι ίσως να μην ήταν συνετό που ο Κλαρκ την είχε αφήσει στην Απολλώνια και είχε φύγει...

Το Σκυλί, μετά από καμια ώρα, έφτασε σε λιμάνι: στο Εμπορικό Κέντρο των δυτικών ακτών της Μεγάλης Θάλασσας, το οποίο ήταν μεγαλύτερο από τις μεγαλουπόλεις άλλων διαστάσεων. Ένας λαβύρινθος από διαδρόμους, ορόφους, σκάλες κυλιόμενες και μη, ανελκυστήρες, καταστήματα, και κάποια οικήματα. Το πλοίο της Λίντα άραξε σε κάτι αποβάθρες που δεν έμοιαζαν ούτε πολυσύχναστες αλλά ούτε και ερημικές. Κάμποσα μαγαζιά ήταν ανοιχτά, και εργάτες πήγαιναν κι έρχονταν, όπως επίσης και ταξιδιώτες ή άνθρωποι που έκαναν μια νυχτερινή βόλτα ή είχαν δουλειές. Η δύση του ήλιου δεν είχε δώσει τέλος στην

κίνηση του Εμπορικού Κέντρου· κάθε άλλο: είχε δημιουργήσει μια διαφορετικού είδους κίνηση, όπως γινόταν συνήθως σ'αυτά τα μέρη.

«Είσαι σίγουρη ότι είναι συνετό να σταματήσουμε εδώ;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος τη Λίντα.

«Δεν είπα ψέματα στον Κάρλεμπ, όταν του είπα πως έχουμε εμπόρευμα να παραδώσουμε.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα της.

«Και πώς θα το συνδυάσουμε αυτό με τη δουλειά μας;»

«Αν ερχόμασταν χωρίς εμπόρευμα, θα ήταν ύποπτο. Και υπάρχουν άνθρωποι που κοιτάζουν, πίστεψέ με.»

«Δε χρειάζεται να σε πιστέψω· το ξέρω.»

Η Λίντα ένευσε. «Πήγαινε στα φαντάσματά σου, να ετοιμαστείτε. Δε θ'αργήσουμε να ξεκινήσουμε.»

«Γνωρίζεις πού είναι, αυτή την ώρα, ο Φέρενγκοχ;»

«Όχι, αλλά ξέρω κάποιον που μάλλον θα γνωρίζει. Υπάρχουν τρεις πιθανότητες, πάντως, Ελπιδοφόρε: στο γραφείο του, στον δέκατο-πέμπτο όροφο του Εμπορικού Κέντρου· στο σπίτι του, στον τριακοστό-δεύτερο (και τελευταίο) όροφο· ή σε κάποιο κέντρο διασκέδασης ή καζίνο.»

Καθώς η Λίντα μιλούσε, πήγαινε προς την πόρτα της καμπίνας, και τώρα την άνοιξε βγαίνοντας και κατεβαίνοντας προς το κατάστρωμα. Ο Ελπιδοφόρος, αφού φόρεσε την κάπα του και πήρε τον σάκο του στον ώμο, την ακολούθησε. Ο αέρας, επάνω στο κατάστρωμα, ήταν ψυχρός, αλλά μπορούσε να αισθανθεί θερμότητα να έρχεται από τη μεριά του Εμπορικού Κέντρου, γεμάτο φώτα και ειδικά συστήματα θέρμανσης καθώς ήταν.

Η Λίντα πήγε στην άκρη του καταστρώματος και μίλησε μ'έναν από το πλήρωμά της. Εκείνος κατέβηκε τη σιδερένια σκάλα στο πλάι του σκάφους.

Ο Ελπιδοφόρος πλησίασε τους δύο άντρες που είχε συναντήσει στην αρχή. Ο μελαχρινός ονομαζόταν Νικόδημος· ο τύπος με το ξυρισμένο κεφάλι, Γρηγόριος. «Πηγαίνετέ με κάτω,» τους είπε, «στους φίλους μου.»

Ο Γρηγόριος τού έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, κι ο Ελπιδοφόρος τον ακολούθησε, στο αμπάρι του Σκυλιού. Το μέρος ήταν κατασκότεινο, και ο Γρηγόριος άναψε έναν φακό για να βλέπουν. Πέρασε τον Ελ-

πιδοφόρο ανάμεσα από δεκάδες εμπορεύματα και, τελικά, έφτασαν σε μια γωνία όπου στέκονταν δύο μορφές κουκουλωμένες σε καμβάδες.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Άινιρ, και ο Ελπιδοφόρος νόμιζε πως για πρώτη φορά διέκρινε κάτι στη φωνή της. Ενόχληση, ίσως. Μάλλον δεν της άρεσε που έπρεπε να κρύβεται εδώ μέσα.

«Είμαστε σχεδόν έτοιμοι να ξεκινήσουμε,» τους πληροφόρησε ο Ελπιδοφόρος.

Ο Γρηγόριος είπε στον Ελπιδοφόρο: «Το ταβάνι από πάνω θ'ανοίξει. Να προσέχετε, και νάστε στο σκοτάδι, γιατί μπορεί κανένας να σας μπανίσει. Και νάστε κουκουλωμένοι,» τόνισε κοιτάζοντας τους δύο Πειθαρχικούς. «Δεν ξέρω τι είστε, αλλά τραβάτε αμέσως τα βλέμματα. Μην το πάρετε στραβά.» Μειδίασε, δείχνοντας δόντια που δε θα τα ζήλευε κανείς εκτός αν ήταν φαφούτης.

«Μην ανησυχείς,» του είπε ο Ελπιδοφόρος, «δεν προσβάλλονται εύκολα. Θα είσαι κι εσύ μαζί μας, μετά;» τον ρώτησε.

«Μαζί με τη Λίντα; Ναι, φίλε, εννοείται. Ξέρω τι παίζει. Μου είπε ότι είναι δουλειά για τον Μάγο, κι ο Μάγος μάς έχει βοηθήσει πολλές φορές.»

Δε φαίνεται, όμως, να ξέρεις ακριβώς τι δουλειά είναι, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος. «Καλώς. Μπορείς να πας επάνω αν θέλεις.»

«Φακό;» Ο Γρηγόριος έτεινε τον φακό του προς το μέρος του Ελπιδοφόρου.

«Δε χρειάζεται· έχω δικό μου.»

Ο Γρηγόριος έφυγε, και ο Ελπιδοφόρος περίμενε μαζί με τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού, οι οποίοι ήταν σιωπηλοί και ακίνητοι. Το αχνό φως από τους ολόλευκους μανδύες τους δεν φαινόταν παρά ελάχιστα, γλιστρώντας μόνο από τα ανοίγματα του καμβά. Τα πρόσωπά τους γυάλιζαν σαν μέταλλα, και τα μάτια τους σαν πολύτιμοι λίθοι.

Η οροφή του αμπαριού άρχισε ν'ανοίγει, συρόμενη και παράγοντας δυνατό θόρυβο. Ο Ελπιδοφόρος έκανε νόημα στον Άερ'θλαρ και στην Άινιρ να πάνε πιο μέσα στο σκοτάδι, αν και δε νόμιζε πως εδώ που βρίσκονταν μπορούσε κανένας να τους δει, ούτως ή άλλως. Φωνές ακούστηκαν από το κατάστρωμα, και μεγάλες αλυσίδες κατέβηκαν στο αμπάρι, από τις οποίες κρέμονταν επίσης μεγάλοι γάντζοι. Οι γάντζοι πιάστηκαν σε κρίκους που υπήρχαν επάνω σε μεγάλα κιβώτια, και το βαρούλκο σήκωσε τα εμπορεύματα στον αέρα, βγάζοντάς τα από το

αμπάρι, περνώντας τα πάνω από το κατάστρωμα, και αποθέτοντάς τα στην αποβάθρα. Το τελευταίο ο Ελπιδοφόρος, από τη θέση του, δεν μπορούσε να το δει να συμβαίνει αλλά μπορούσε εύκολα να το υποθέσει, από την κατεύθυνση.

Το βαρούλκο έκανε κάμποσα πέρα-δώθε μέχρι να βγάλει όλα τα εμπορεύματα, και μετά μερικοί τύποι από το πλήρωμα της Λίντα κατέβηκαν στο αμπάρι για να σηκώσουν μεγάλες κούτες στους ώμους τους και να τις πάνε επάνω. Η οροφή είχε αρχίσει να κλείνει πάλι, συρόμενη· ο μηχανισμός της βούιζε και μέταλλα ακούγονταν να τρίβονται πάνω σε μέταλλα. Όταν έκλεισε, η ησυχία φάνηκε δυνατή στ'αφτιά του Ελπιδοφόρου· οι φωνές από τους ανθρώπους στο κατάστρωμα ήταν τώρα πολύ πιο απόμακρες από πριν.

Μετά από λίγο, η Λίντα κατέβηκε στο αμπάρι μαζί με τον Γρηγόριο και τον Νικόδημο. Ο τελευταίος κρατούσε μια ενεργειακή λάμπα. «Ελάτε,» είπε εκείνη στον Ελπιδοφόρο και στους δύο Πειθαρχικούς. «Ωρα να πηγαίνουμε.»

5.

Βγήκαν απ'το αμπάρι, και ο Ελπιδοφόρος είδε ότι το πλήρωμα είχε ανοίξει μια ράμπα η οποία συνέδεε το κατάστρωμα με την αποβάθρα. Στους ώμους τους κάμποσοι κουβαλούσαν κουτιά και βαρέλια, και η Λίντα, ο Ελπιδοφόρος, και οι δύο Πειθαρχικοί βάδισαν ανάμεσά τους καθώς κατέβαιναν από το Σκυλί. Χωρίς κανένα πρόβλημα μπήκαν στους δρόμους του εμπορικού κέντρου και σταμάτησαν σ'έναν χώρο όπου όλα τα τριγυρινά μαγαζιά (ακόμα κι αυτά που διακρίνονταν στους πάνω ορόφους) ήταν κλειστά, οι βιτρίνες τους σκοτεινές. Πουλούσαν είδη που δεν είχαν κίνηση το βράδυ.

Οι άνθρωποι της Λίντα άφησαν αυτά που κουβαλούσαν στο πάτωμα, και ο Ελπιδοφόρος κατάλαβε, από τις κινήσεις τους, ότι τα κουτιά και τα βαρέλια δεν πρέπει να περιείχαν τίποτα· έμοιαζαν ελαφρά.

Η Λίντα είπε στον Ελπιδοφόρο: «Να σου γνωρίσω. Από δω ο Πολ και ο Τζακ. Η Σαρλότ, η Πορφυρία, και τον Νικόδημο και τον Γρηγόριο τούς ξέρεις.»

«Θα έρθουν όλοι μαζί μας;»

«Ναι.»

«Δεν είμαστε πολλοί;»

«Θα χρειαστεί κάποιοι να φυλάνε τσίλιες, κι άμα τύχει ν'αντιμετωπίσουμε και τους σωματοφύλακές του – που μάλλον θα τύχει – τότε δε θα σου φαινόμαστε πια πολλοί.»

Προφανώς δεν έχεις ιδέα τι είναι οι Πειθαρχικοί του Κενού, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, αλλά είπε: «Εντάξει. Και ποιος είναι ο άνθρωπος που ξέρει πού μπορούμε να βρούμε τον Φέρενγκοχ;»

«Ένας από τους υπηρέτες του. Τα βράδια τη βγάζει πάντα στο Σκεπαστό. Αλέξανδρο τον λένε.»

Βγήκαν απ'το σκοτεινό μέρος και βάδισαν μέσα στο μεγάλο Εμπορικό Κέντρο. Ο Ελπιδοφόρος νόμιζε πως το είχε ξανακούσει αυτό το Σκεπαστό: κάποιο μπαρ ή κέντρο διασκέδασης πρέπει να ήταν. Ανέβηκαν σε μια κυλιόμενη σκάλα και περίμεναν μέχρι να τους πάει στον τρίτο όροφο. Εκεί βάδισαν σ'έναν μεγάλο, ευρύχωρο εξώστη. Οι πόρτες στα δεξιά τους ήταν φανερό ότι οδηγούσαν σε πορνεία: είχαν επάνω τους ζωγραφισμένες γυμνές γυναίκες και άντρες, και στους τοίχους γύρω τους υπήρχαν γκράφιτι κακοφτιαγμένα, πολλά από τα οποία απεικόνιζαν γεννητικά όργανα. Σ'έναν διάδρομο, η Λίντα έστριψε και οι άλλοι την ακολούθησαν. Οι περισσότεροι πήγαιναν γύρω απ'τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού για να τους κρύβουν, γιατί ακόμα και τυλιγμένοι στους καμβάδες έμοιαζαν περίεργοι. Οι άνθρωποι της Λίντα, καθώς επίσης και η ίδια κι ο Ελπιδοφόρος, φορούσαν κάπες με τις κουκούλες σηκωμένες. Ο Ελπιδοφόρος σκέφτηκε ότι ίσως θα ήταν συνετότερο να είχαν δώσει και στους Πειθαρχικούς κάπες, αλλά τώρα ήταν αργά, κι επιπλέον μάλλον κανείς δεν θα έδινε σημασία.

Τώρα, δεξιά κι αριστερά τους δεν υπήρχαν πορνεία αλλά κέντρα διασκέδασης, μικρά καζίνο, και μπαρ. Η Λίντα πλησίασε μια πόρτα που πλάι της αναβόσβηνε μια πινακίδα η οποία έγραφε *Το Σκεπαστό*. Πάνω από τα γράμματα ήταν ένα τρίγωνο σαν σκεπή.

Η Λίντα είπε στον Ελπιδοφόρο: «Καλύτερα να μη φέρεις τους φίλους σου μέσα.»

«Δε μπορώ να απομακρυνθώ πολύ από αυτούς. Είναι θέμα του φυλαχτού μου.»

Η Λίντα δεν ρώτησε λεπτομέρειες – το δέχτηκε όπως οτιδήποτε άλλο γενικά ισχύει. Μάλλον δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε παράξενα πράγματα σχετιζόμενα με τον Μάγο. «Πόσο μπορείς να απομακρυνθείς;»

«Εξαρτάται πόσο μεγάλο είναι αυτό το μαγαζί, και πού ακριβώς μέσα του είναι ο γνωστός σου.»

«Το μαγαζί δεν είναι πολύ μεγάλο, και ο Αλέξανδρος μάλλον θάναι κάπου στο μπαρ – δηλαδή, στο κέντρο.»

«Πάμε, τότε, να του μιλήσουμε. Εσύ κι εγώ.»

Η Λίντα έκανε νόημα στους ανθρώπους της να περιμένουν έξω, κι εκείνοι απομακρύνθηκαν μαζί με τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού. Ο Ελπιδοφόρος τούς κοίταζε καθώς ξεμάκρυναν μέσα στον διάδρομο. Ο Άερ'θλαρ και η Αί'νιρ δεν ξεχώριζαν ιδιαίτερα ανάμεσά τους. *Ωραία.*

Μαζί με τη Λίντα μπήκε στο *Σκεπαστό*, και η δυνατή μουσική χτύπησε, στην αρχή, βίαια τ'αφτιά του. Ένα εκκωφαντικό ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ-ΝΤΑΠ. Το μέρος ήταν γεμάτο τραπέζια και αναπαυτικά καθίσματα. Ένας χορευτής και μια χορεύτρια λικνίζονταν στην πίστα στο βάθος, τα σώματά τους ημίγυμνα, οι κινήσεις τους ερωτικές· πίσω τους παρουσιάζονταν φανταχτερά ολογράμματα: φλόγες, κάστρα επάνω σε λόφους, μισογκρεμισμένα αρχαία τείχη, καράβια σε φουρτουνιασμένες θάλασσες. Στο κέντρο της αίθουσας ήταν ένα στρογγυλό μπαρ, με διάφορους πελάτες καθισμένους στα ψηλά σκαμνιά του. Δύο γυναίκες σερβίριζαν ποτά.

Η Λίντα και ο Ελπιδοφόρος πλησίασαν το μπαρ. «Τον βλέπεις πουθενά;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι, εδώ είναι.»

Η Λίντα πήγε πίσω από έναν άντρα με κόκκινο δέρμα κι άγγιξε τον ώμο του. Εκείνος μιλούσε μ'έναν άλλο, αλλά τώρα στράφηκε να δει ποιος τον είχε ακουμπήσει. Συνοφρυώθηκε βλέποντας τη Λίντα. Εκείνη τού χαμογέλασε. «Τι γίνεται; Καλά;» την άκουσε ο Ελπιδοφόρος να λέει. Την απάντηση του Αλέξανδρου δεν κατόρθωσε να τη διακρίνει μέσα στη δυνατή μουσική. Μετά, η Λίντα είπε: «Μπορώ να σου μιλήσω λίγο;» Ο Αλέξανδρος φάνηκε διστακτικός στην αρχή, αλλά τελικά την ακολούθησε, αφού είπε κάτι στον άλλο άντρα. Η Λίντα οδήγησε τον Αλέξανδρο κοντά στον Ελπιδοφόρο.

«Φίλος σου;» τη ρώτησε ο πορφυρόδερμος άντρας.

«Ναι,» απάντησε εκείνη, κι έβαλε το χέρι της γύρω από τη μέση του Ελπιδοφόρου, θέλοντας μάλλον να δώσει την εντύπωση πως ήταν εραστές. Το άγγιγμά της, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος, παραήταν φιλικό

κάτω από την κάπα του. Είχε πιάσει τον γλουτό του σαν να ήθελε να βεβαιωθεί για το σχήμα του.

Βγήκαν από το Σκεπαστό και στάθηκαν στον διάδρομο. Η ξαφνική έλλειψη μουσικής έμοιαζε παράξενη.

«Πού είναι τ'αφεντικό σου;» ρώτησε η Λίντα τον Αλέξανδρο.

«Τι τον θέλεις;»

«Για μια δουλειά, και πρέπει να του μιλήσω τώρα.»

«Το ξέρεις ότι δε γουστάρει τ'απρόοπτα, Λίντα, εκτός αν ο λόγος είναι αφάνταστα καλός.»

«Ο λόγος είναι καλός.»

«Για σένα, ίσως.»

«Θα μου πεις τώρα, ή έχεις ξεχάσει τις φορές που σ'έχω εξυπηρετήσει;»

«Κοίτα, με τ'αφεντικό δεν είναι να κάνεις μαλακίες. Δε μπορεί να μάθει ότι λέω στον καθένα πού είναι, μες στη νύχτα, για να πηγαίνουν και να τον βρίσκουν και να του λένε ό,τι τους καπνίσει, με καταλαβαίνεις;»

«Σε καταλαβαίνω, αλλά μη με τσαντίζεις. Δεν είμαι ο καθένας· για να σ'το ζητάω έχω λόγο, και με ξέρεις. Άμα δε γουστάρεις να με βοηθήσεις, απλά πες το έτσι.»

«Τι λόγο έχεις που τον θέλεις, Λίντα;»

«Δε μπορώ να το πω σ'εσένα—»

«Γεια σου, τότε.»

Ο Αλέξανδρος έκανε να πάει στην πόρτα του Σκεπαστού, αλλά η Λίντα τον άρπαξε από τη ζώνη τραβώντας τον πίσω. Το χέρι του κινήθηκε απρόσμενα και γρήγορα, αρπάζοντάς την από τον λαιμό· και ο τύπος ήταν περίπου ένα κεφάλι πιο ψηλός απ'αυτήν.

«Μην το παρακάνεις,» της είπε.

Ο Ελπιδοφόρος έπιασε τη λαβή του πιστολιού που ήταν κρυμμένο στη στολή του. «Ήρεμα, φίλε. Δε θέλουμε φασαρίες.»

«Πάρε τον γκόμενό σου και τράβα από δω,» είπε ο Αλέξανδρος στη Λίντα, αγνοώντας τον Ελπιδοφόρο σαν να μην είχε μιλήσει.

Η Λίντα δε φαινόταν να μπορεί ν'αρθρώσει λέξη καθώς ο πορφυρό-δερμος άντρας έσφιγγε τον λαιμό της, αλλά το δεξί της χέρι άρπαξε τα παπάρια του. Ο Αλέξανδρος έβγαλε ένα ξαφνιασμένο μουγκρητό. Συνέχισε για μια στιγμή να σφίγγει ακόμα τον λαιμό της, όμως μετά την ελευθέρωσε, και η Λίντα ελευθέρωσε εκείνον.

«Γαμιόλη...» είπε βήχοντας. «Σου έχω... φέρει τόσο χόρτο... από Σάρντλι και Φεινάρκια... και μου λες τέτοιες μαλακίες τώρα!»

«Τ'αφεντικό θα με κρεμάσει άμα μάθει ότι έκανα ρουφιανιά.» Είχε το αριστερό του χέρι ανάμεσα στα πόδια του τώρα, μάλλον για προληπτικούς λόγους.

«Θα σ'ευχαριστήσει όταν ακούσει τι έχω να του πω. Αλλά, άμα δε θες, δε χρειάζεται να μάθει από ποιον έμαθα πού βρίσκεται. Θα του πω ότι έψαχνα μέχρι που τον εντόπισα. Τελείωνε, προτού με κάνεις να τσαντιστώ πραγματικά.» Η Λίντα έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα από το πορτοφόλι της και τα έτεινε προς το μέρος του. «Πού είναι, απόψε;»

Ο Αλέξανδρος κοίταξε τα λεφτά διστακτικά. Μετά είπε: «Στο γραφείο του είναι, απ'όσο ξέρω. Είχε κάτι δουλειές.»

«Στο γραφείο του. Είσαι σίγουρος;»

«Απ'όσο ξέρω, είπαμε.» Έπιασε την ελεύθερη άκρη των χαρτονομισμάτων.

Η Λίντα άφησε την άλλη άκρη. «Έγινε. Θα τα ξαναπούμε.»

Ο Αλέξανδρος μπήκε πάλι στο Σκεπαστό.

Ο Ελπιδοφόρος είπε: «Νόμιζα ότι τον ήξερες καλά.»

«Καλά τον ξέρω.»

«Παραλίγο να μη μας πει τίποτα, και τότε όλη τούτη η επιχείρηση θα έπρεπε να σταματήσει.»

«Αν δε μας έλεγε θα τον βουτούσαμε και θα τον κάναμε να μας πει. Εξάλλου, μετά απ'το φάγωμα του μαύρου δε θάχουμε τίποτα να φοβηθούμε πια απ'αυτόν.»

6.

Το γραφείο ήταν στον δέκατο-πέμπτο όροφο του Εμπορικού Κέντρου, και όχι εδώ κοντά. Απείχε εκατό χιλιόμετρα, όπως είπε πως το υπολόγιζε η Λίντα. Εκατό χιλιόμετρα μέσα σ'έναν λαβύρινθο από διαδρόμους, δρόμους, και σκάλες.

«Θα πάμε με τον τροχιόδρομο. Είναι ο καλύτερος τρόπος,» είπε η Λίντα. Ο Ελπιδοφόρος δεν διαφώνησε. Βάδισαν κανένα χιλιόμετρο μέσα σ'ένα ερημικό μέρος του Εμπορικού Κέντρου (κλειστά καταστήματα παντού γύρω τους, και μερικοί άστεγοι σε κάποιες γωνίες) και έφτασαν σε μια στάση στον δεύτερο όροφο. Δεν ήταν οι μόνοι που περίμεναν εδώ: ο Ελπιδοφόρος είδε κάτι τύπους που έμοιαζαν με μισθοφό-

ρους, κάτι άλλους που ήταν σίγουρα μεθυσμένοι, έναν ιερέα του Κρόνου μαζί με ένοπλους συνοδούς, μια ταξιδιώτισσα με πλατύγυρο καπέλο, κατάλευκο δέρμα, στενά μάτια, και άγριο βλέμμα.

Ένα είναι το βέβαιο: δεν τραβάμε την προσοχή εδώ πέρα.

Η Λίντα έκοψε εισιτήρια για όλους, από το αυτόματο μηχάνημα.

Ο τροχιόδρομος ήρθε μετά από κανένα πεντάλεπτο. Κάποιοι επιβάτες βγήκαν, κι αυτοί που περίμεναν στη στάση μπήκαν. Ένας τύπος σκούνησε τον Άερ'θλαρ, και μούγκρισε κάτι σε μια γλώσσα που ο Ελπιδοφόρος δεν κατάλαβε. Ο Άερ'θλαρ γύρισε και ο άντρας είδε, κάτω από τον χοντρό καμβά, το πρόσωπο που γυάλιζε σαν μέταλλο και το μοναδικό μάτι που θύμιζε πολύτιμο λίθο. Σαστισμένος – και φοβισμένος, μάλλον – απομακρύνθηκε γρήγορα, έχοντας καταπιεί τη γλώσσα του.

Ο τροχιόδρομος ξεκίνησε, και ταξίδεψε μέσα σε κλειστούς διαδρόμους του Εμπορικού Κέντρου, πάνω σε γέφυρες που ένωναν ψηλά οικοδομήματα, πάνω σε εξώστες και στέγες, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας ορόφους και διαγράφοντας σπείρες και καμπύλες. Σταματούσε κάπου-κάπου σε στάσεις για να αποβιβάσει κόσμο και για να πάρει καινούργιους επιβάτες. Σε κάποια στιγμή, ένας ελεγκτής μπήκε ζητώντας να δει εισιτήρια. Η Λίντα τού έδειξε αυτά που κρατούσε στο χέρι της, λέγοντας: «Για μένα και τους φίλους μου.» Ο ελεγκτής τα κοίταξε κι έγνεψε, φεύγοντας, πηγαίνοντας στους επόμενους επιβάτες, περνώντας απ'το ένα βαγόνι στο άλλο.

Μια ώρα είχε περάσει μέσα στο κλειστό και στενόχωρο περιβάλλον του τροχιόδρομου, όταν η Λίντα είπε: «Η επόμενη στάση είναι η δική μας.»

Ο τροχιόδρομος σταμάτησε, και ο Ελπιδοφόρος κι οι σύντροφοί του βγήκαν σ'έναν εξώστη όπου είχαν απλωμένα τα τραπέζια τους μερικά εστιατόρια. Δεν ήταν όλα ανοιχτά τέτοια ώρα, όμως. Επίσης, το υποκατάστημα μιας τράπεζας ήταν εδώ, καθώς και λογιστικά γραφεία.

Η Λίντα είπε στον Ελπιδοφόρο καθώς βάδιζαν: «Η φύλαξη σε τούτο το μέρος είναι καλή, όπως θα καταλαβαίνεις.»

Εκείνος μπορούσε να δει, με τις άκριες των ματιών του, τηλεοπτικούς πομπούς να περιστρέφονται αργά, γαντζωμένοι στους τοίχους. «Ναι, το βλέπω.»

«Τεχνομαθείς μάγοι, επίσης, είναι μπλεγμένοι με πολλούς απ'τους μηχανισμούς.»

«Γιατί, τότε, δεν έφερες και τον δικό σου μαζί μας;»

Η Λίντα ρουθούνισε. «Καλά κάθεται αυτός εκεί που κάθεται.

»Τέλος πάντων, εκτός αυτού, ο μαύρος έχει πάντα μια μάγισσα μαζί του, το ξέρεις;»

«Δεν τόχω ακούσει.»

«Μία του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Φιστάμα'λι, τη λένε. Έχει έναν Φεηνάρκιο δαίμονα να την υπηρετεί.»

«Συνηθισμένη τακτική των Δεσμοφυλάκων. Νομίζεις ότι θα χρειαστεί να την αντιμετωπίσουμε;»

«Ο μαύρος την έχει πάντα μαζί του, σου είπα. Τον φυλάει – από άλλους μάγους, μάλλον.»

Η Λίντα έστριψε σ'έναν διάδρομο που ήταν τελείως έρημος, και είπε στον Ελπιδοφόρο: «Δε θα πάμε από την κεντρική είσοδο, βέβαια.» Τα βήματά τους αντηχούσαν εδώ μέσα – εκτός απ'των Πειθαρχικών οι οποίοι αιωρούνταν.

«Έχεις ξανάρθει στο γραφείο του;»

«Ναι.»

«Και όχι από την κεντρική είσοδο;»

«Δεν εννοούσα αυτό,» είπε η Λίντα. «Τούτο το Εμπορικό Κέντρο το ξέρω καλά. Τόχω μέσα στο κεφάλι μου.» Άγγιξε το πλάι του κεφαλιού της με τρία δάχτυλα του δεξιού της χεριού. «Τριγυρίζω δω πέρα από μικρή. Έχω ακόμα και ζητιανέψει σ'ετούτους τους κωλοδιαδρόμους,» πρόσθεσε στραβώνοντας τα χείλη. «Υπάρχει ένας παλιός ανελκυστήρας λίγο παρακάτω. Δεν τον χρησιμοποιούν πια· τον έχουν σφραγίσει εδώ και χρόνια. Δεν έχουν κλείσει το φρεάτιο, όμως· και θα μας χρειαστεί.»

«Βγάζει κοντά στο γραφείο του;»

«Ναι. Σ'ένα λογιστήριο που τώρα, μες στη νύχτα, θάναι κλειστό.»

«Δικό του λογιστήριο;»

«Τα πάντα σ'ετούτο το Εμπορικό Κέντρο δικά του είναι, Ελπιδοφόρε. Ή τάχει αγοράσει ή οι ιδιοκτήτες τους του χρωστάνε.»

«Κληρονόμους έχει; Ποιος θα τα πάρει όλ'αυτά, όταν πεθάνει;»

«Δυο κόρες. Δεν ξέρω αν ξέρουν για τον Ελκράσ'ναρχ· δε μου έχει πει τίποτα ο Μάγος.»

«Ούτε εμένα.» *Αν ήξεραν, όμως, μάλλον ο Κλαρκ θα ήθελε να τις βγάλουμε κι αυτές απ'τη μέση. Ή, μήπως, απλά δε μας το έχει αναφέρει ακόμα;*

7.

Η πόρτα του παλιού ανελκυστήρα βρισκόταν στο πέρας ενός διαδρόμου, και ένας τηλεοπτικός πομπός την κοίταζε. Παρότι αυτή η μεριά του Εμπορικού Κέντρου ήταν έρημη λόγω νυχτερινής ώρας, αλλά και λιγάκι εγκαταλειμμένη γενικά όπως φαινόταν, η φύλαξη δεν ήταν ανύπαρκτη. Υπήρχαν μέτρα ασφαλείας, καθώς, αναμφίβολα, ο Νάρνταλ Φέρενγκοχ ήθελε να προσέχει την περιοχή όπου βρισκόταν το γραφείο του.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι γι'αυτό το μάτι,» είπε η Λίντα.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, και στράφηκε στον Άερ'θλαρ. «Θα το αναλάβετε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πειθαρχικός του Κενού, και πλησιάζοντας τον πομπό από τη μεριά που αυτός δεν κοίταζε, ύψωσε το χέρι του. Μια ρομφαία λευκού φωτός παρουσιάστηκε ξαφνικά στη γροθιά του Άερ'θλαρ, και η λεπίδα της έδινε την εντύπωση πως εκτεινόταν ως το άπειρο· ήταν δύσκολο να διακρίνεις πού τελείωνε.

Η ρομφαία χτύπησε τον τηλεοπτικό πομπό, διαλύοντάς τον χωρίς πολλή φασαρία. Το γυαλί του ματιού του έσπασε, τα κυκλώματα στο εσωτερικό του ψήθηκαν.

Ο Ελπιδοφόρος άκουσε μερικούς από τους ανθρώπους της Λίντα να βρίζουν, έκπληκτοι, και να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Η ίδια η Λίντα είπε: «Εντάξει, τα φαντάσματα θα φανούν όντως χρήσιμα...» Τα μάτια της ήταν διασταλμένα απ'αυτό που είχε μόλις αντικρίσει.

«Πάμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Πλησίασαν την πόρτα του ανελκυστήρα, κι έκανε να την ανοίξει, αλλά το βρήκε αδύνατο. Ήταν σφραγισμένη. Στράφηκε πάλι στους Πειθαρχικούς του Κενού, κάνοντάς τους νόημα να βοηθήσουν. Ο Άερ'θλαρ χτύπησε την άκρη της πόρτας με τη ρομφαία του, πετώντας σπίθες και καπνό.

«Δοκίμασε τώρα,» είπε στον Ελπιδοφόρο. Εκείνος τράβηξε την πόρτα και η πόρτα άνοιξε. Πίσω της ήταν ένα σκοτεινό φρεάτιο, απ'όπου ένα ψυχρό ρεύμα αέρα ερχόταν.

Ο Ελπιδοφόρος άναψε έναν φακό και φώτισε. Μέσα στο φρεάτιο συρματόσχοινα κρέμονταν. Έριξε το φως του προς τα κάτω· δεν είδε τον θαλαμίσκο: τα συρματόσχοινα χάνονταν στο σκοτάδι. Έριξε το φως προς τα πάνω, αλλά ούτε εκεί είδε τον θαλαμίσκο.

Είπε στη Λίντα: «Θα σκαρφαλώσουμε στα συρματόσχοινα, σωστά;»

Εκείνη ένευσε. «Εννοείται. Εδώ είμαστε στον δέκατο-τέταρτο όροφο, οπότε ένα πάτωμα έχουμε ν'ανεβούμε.»

Ο Ελπιδοφόρος φώτισε πάλι προς τα πάνω. «Δε νομίζω ο θαλαμίσκος νάναι στο δρόμο μας...»

«Μάλλον κάτω είναι, στο ισόγειο,» είπε η Λίντα. «Λογικά, θα τον κατέβασαν προτού σφραγίσουν τον ανελκυστήρα.»

«Γιατί τον σφράγισαν; Κάποιο πρόβλημα με τον μηχανισμό;»

«Δεν ξέρω, αλλά είναι νεκρός εδώ και χρόνια.»

Αν ήταν κάποιο πρόβλημα με τον μηχανισμό, θα μπορούσαν να το είχαν φτιάξει, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, φωτίζοντας γύρω-γύρω μέσα στο φρεάτιο. «Τέλος πάντων· καλύτερα να ξεκινήσουμε, προτού έρθει κάποιος να δει τι έγινε με τον τηλεοπτικό πομπό. Υπάρχουν άνθρωποι που τους παρακολουθούν τους τηλεοπτικούς πομπούς μέρα-νύχτα, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως ορισμένοι απλά να καταγράφουν, για να μπορεί κανείς να κοιτάξει τις πληροφορίες αργότερα αν θέλει.»

Μετά, η Λίντα στράφηκε στους ανθρώπους της. «Εσύ κι εσύ,» είπε στον Νικόδημο και τον Γρηγόριο, «θα μείνετε εδώ για να φυλάτε τσίλιες. Θα κρυφτείτε σ'έναν απ'τους πλαϊνούς διαδρόμους, όχι σ'ετούτον, μπροστά στον ανελκυστήρα· και μόλις δείτε τίποτα ύποπτο να συμβαίνει – όπως να έρχονται κάποιοι και ν'αρχίζουν ν'ανεβαίνουν τα συρματόσχοινα – θα με ειδοποιήσετε αμέσως με τους πομπούς σας. Καλώς;»

«Έγινε, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Νικόδημος, και εκείνος κι ο Γρηγόριος απομακρύνθηκαν, πηγαίνοντας προς ένα σκοτεινό άνοιγμα.

Ο Ελπιδοφόρος πιάστηκε από τα συρματόσχοινα κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού μπήκαν στο φρεάτιο και πέταξαν προς τα πάνω, με τους καμβάδες ν'ανεμίζουν γύρω τους και τους ολόλευκους μανδύες τους να φωτίζουν από κάτω. Έμοιαζαν με υπερμεγέθεις πυγολαμπίδες.

Ο Ελπιδοφόρος κρατούσε τον φακό του στα δόντια τώρα, και ρίχνοντας μια ματιά προς τα κάτω είδε τη Λίντα ν'ανεβαίνει τα συρματόσχοινα πίσω του. Η αναπνοή της ακουγόταν δυνατή μέσα στο φρεάτιο, και οι κινήσεις της ήταν ζορισμένες παρότι έμοιαζε να ξέρει καλά πώς να σκαρφαλώνει.

Οι Πειθαρχικοί του Κενού έφτασαν, φυσικά, στον επόμενο όροφο πρώτοι. Η Άινιρ έμεινε επάνω, αιωρούμενη· ο Άερ'θλαρ κατέβηκε πηγαίνοντας κοντά στον Ελπιδοφόρο. «Η πόρτα είναι σφραγισμένη όπως κι η προηγούμενη,» του είπε.

Εκείνος ένευσε, καθώς δεν μπορούσε να μιλήσει με τον φακό στα δόντια. Τραβώντας το σώμα του προς τα πάνω, με τα χέρια, και έχοντας τα πόδια του σταυρωμένα γύρω από τα συρματόσχοινα, έφτασε κι εκείνος μετά από λίγο στον επόμενο όροφο. Φωτίζοντας είδε την κλειστή πόρτα. Πήρε τον φακό απ'τα δόντια του και είπε στους Πειθαρχικούς: «Ανοίξτε την. Όσο πιο αθόρυβα μπορείτε.»

Από κάτω, άκουσε τη Λίντα να λέει, λαχανιασμένα, στους ανθρώπους της: «Προτού έρθει ο τελευταίος, να κλείσει την πόρτα, αλλιώς θα μας πάρουν χαμπάρι!» (Είχε δίκιο, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. Αργά ή γρήγορα θα ερχόταν κάποιος φύλακας για να δει τι γινόταν με τον τηλεοπτικό πομπό, κι αν έβλεπε την πόρτα ανοιχτή, σίγουρα θα υποψιαζόταν ότι κάποιοι είχαν σαμποτάρει τον πομπό για να εισβάλουν στον παλιό ανελκυστήρα. Αν, αντιθέτως, την έβλεπε κλειστή δεν θα ήξερε τι να υποθέσει. Εκτός αν πήγαινε κοντά για να ελέγξει· αλλά αυτό ήταν μια άλλη ιστορία.)

Μια ρομφαία παρουσιάστηκε στο χέρι του Άερ'θλαρ, κι εκείνος είπε στον Ελπιδοφόρο: «Στρέψε το πρόσωπό σου από την άλλη.» Ο Ελπιδοφόρος υπάκουσε, και ξαφνικά, το φρεάτιο φωτίστηκε δυνατά ενώ ένα τρίζιμο ακουγόταν. Έπειτα, το δυνατό φως εξαφανίστηκε· ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στην πόρτα και, φωτίζοντάς την με τον φακό του, είδε πως η άκρη της ήταν καμένη.

Κοιτάζοντας κάτω, ρώτησε τη Λίντα: «Είσαι έτοιμη;»

«Όσο πιο γρήγορα βγούμε τόσο το καλύτερο,» αποκρίθηκε εκείνη, τρίζοντας τα δόντια καθώς κρατιόταν πάνω στα συρματόσχοινα. Ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό της· τα μαβιά μαλλιά της κολλούσαν επάνω στο γαλανό δέρμα της.

Ο Ελπιδοφόρος κλότσησε την πόρτα, αλλά αυτή δεν άνοιξε. «Κάτι πρέπει νάναι από πίσω...»

«Τι;» ρώτησε η Λίντα, από κάτω.

«Κάτι είναι πίσω από την πόρτα. Κάποιο έπιπλο ίσως.»

«Γαμήσου...» γρύλισε, κουρασμένα, η Λίντα.

Η Άϊνιρ είπε: «Μπορούμε να τη διαλύσουμε τελείως.»

Ο Ελπιδοφόρος σκέφτηκε: *Έτσι όπως ήρθε το πράγμα, φασαρία θα κάνουμε, δε γίνεται αλλιώς. Αν είναι κάποιος σ' αυτό το λογιστήριο, θα μας ακούσει.* «Διαλύστε την.»

Μια ρομφαία παρουσιάστηκε στο χέρι της Άϊνιρ, και ο Ελπιδοφόρος φώναξε στη Λίντα: «Κοίτα απ' την άλλη!» ενώ κι εκείνος έστρεψε το βλέμμα του αλλού.

Το φρεάτιο φωτίστηκε δυνατά γι' ακόμα μια φορά, και ήχοι θραύσης ακούστηκαν.

«Πρέπει να μπορείς να περάσεις τώρα,» είπε η Άϊνιρ, και ο Ελπιδοφόρος γύρισε για να δει ότι η πόρτα είχε διαλυθεί τελείως.

Χωρίς καθυστέρηση πήδησε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, φωτίζοντας με τον φακό του γύρω-γύρω και τραβώντας το πιστόλι του. Κανένας δεν βρισκόταν εδώ. Το μέρος ήταν μια μικρή αποθήκη: ο Ελπιδοφόρος είδε μερικά παλιά μηχανήματα, και χαρτιά για εκτυπωτές.

Μουγκρίζοντας και ξεφυσώντας, η Λίντα ανέβηκε στο ύψος της πόρτας, πάτησε στο κατώφλι, και μπήκε στο δωμάτιο αφήνοντας τα συρματόσχοινα πίσω της. «Το κεφάλι του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε. «Μη με βλέπεις έτσι, τώρα που έχω γεράσει. Έχω σκαρφαλώσει και σε χειρότερα μέρη απ' αυτό.»

«Δε μου φαίνεσαι τόσο γριά,» είπε ο Ελπιδοφόρος, πλησιάζοντας την πόρτα της μικρής αποθήκης και κάνοντας να την ανοίξει – προσεχτικά. Ευτυχώς δεν ήταν κλειδωμένη. Κοίταξε από τη χαραμάδα και είδε – μια κοπέλα να έρχεται!

Ντυμένη με ταγέρ και φορώντας γυαλιά, έμοιαζε να δουλεύει στο λογιστήριο. Το μέρος δεν ήταν έρημο, τελικά, παρά τη νυχτερινή ώρα. Τόση δουλειά είχαν;

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε την πόρτα, απότομα, έχοντας το πιστόλι του υψωμένο και σημαδεύοντας την κοπέλα. «Μη φωνάξεις,» την προειδοποίησε.

Εκείνη οπισθοχώρησε, παραπατώντας. Το χρυσαφί δέρμα της είχε ξαφνικά χλομιάσει. Τα μάτια της είχαν γουρλώσει πίσω απ'τα μικρά, παραλληλόγραμμα γυαλιά της.

«Μη. Φωνάξεις,» επανέλαβε ο Ελπιδοφόρος.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε, μοιάζοντας ούτως ή άλλως να έχει καταπιεί τη γλώσσα της.

Η Λίντα ακολούθησε τον Ελπιδοφόρο έξω απ'τη μικρή αποθήκη, κρατώντας ένα πιστόλι· και μετά απ'αυτήν ήρθαν ο Άερ'θλαρ και η Ά-ί'νιρ. Οι καμβάδες τους δεν τους κάλυπταν και πολύ καλά, τώρα: οι ολόλευκοι μανδύες τους, το δέρμα τους που γυάλιζε σαν μέταλλο, και τα μάτια τους που θύμιζαν πολύτιμους λίθους φαινονταν.

Η χρυσόδερμη κοπέλα ήταν, αναμφίβολα, τρομοκρατημένη. Έτρεμε, φανερά.

«Είναι κανένας άλλος εδώ;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

Εκείνη κούνησε ξανά το κεφάλι πέρα-δώθε.

«Είσαι μόνη σου;»

«...Ναι,» έκανε αδύναμα η κοπέλα.

«Γιατί;»

«Κάποιες δουλειές. Έπρεπε να γίνουν.»

Ο ένας κατόπιν του άλλου, η Σαρλότ, η Πορφυρία, ο Πολ, και ο Τζακ ανέβηκαν στο δωμάτιο, το οποίο περιείχε τέσσερα γραφεία με μηχανήματα και χαρτιά επάνω.

«Δέστε τη και φιμώστε τη,» πρόσταξε η Λίντα.

«Σας παρακαλώ, όχι,» έκανε η κοπέλα, «δε θα...» Αλλά η Σαρλότ και η Πορφυρία την είχαν ήδη αρπάξει και της έδεσαν τα χέρια πίσω απ'την πλάτη.

«Δε θα σε πειράξουμε αν δεν κάνεις φασαρία,» της είπε ο Ελπιδοφόρος. «Σίγουρα δεν είναι κανένας άλλος εδώ, έτσι;»

«Κανένας. Κανένας στο λογιστήριο. Μόνο οι φρουροί του κύριου Φέρνγκεχ έξω, στον διάδρομο. Δεν ξέρω αν άκουσαν κάτι...»

Η Σαρλότ έχωσε ένα πανί στο στόμα της κοπέλας, και η Πορφυρία το ασφάλισε εκεί μ'ένα άλλο πανί που έδεσε γύρω απ'το κεφάλι της.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε στην πόρτα του δωματίου, η οποία ήταν ανοιχτή. Το άλλο δωμάτιο πρέπει να ήταν προθάλαμος. Είχε ένα και μόνο γραφείο, μια εξώπορτα, κλειστή, και μια άλλη πόρτα, ανοιχτή. Ο Ελπιδοφόρος, με το πιστόλι του υψωμένο, πήγε ως την ανοιχτή πόρτα και

είδε ακόμα ένα δωμάτιο – δύο γραφεία και ένα μεγάλο παράθυρο. Επάνω στο ένα γραφείο, τα χαρτιά ήταν ανακατεμένα και η οθόνη του μηχανικού συστήματος ανοιχτή. *Η κοπέλα δεν έλεγε ψέματα: δούλευε.*

Ο Ελπιδοφόρος επέστρεψε στο πρώτο δωμάτιο, και είδε ότι η Πορφυρία και η Σαρλότ είχαν ρίξει τη χρυσόδερμη λογίστρια μπρούμυτα πάνω σ'ένα γραφείο και έδεναν τα πόδια της στο ύψος του αστραγάλου. Η Σαρλότ τής πήρε τα παπούτσια.

«Ε!» είπε η Πορφυρία. «Δε νομίζω ότι είναι το νούμερό σου.»

«Τι λες;»

«Δος μου να δω.» Έκανε να της πάρει το ένα παπούτσι, αλλά η Σαρλότ το απομάκρυνε.

«Εγώ τα πρόλαβα!»

«Ησυχία!» γρύλισε η Λίντα, αρπάζοντας την Πορφυρία από τα καστανά της μαλλιά. «Τι μαλακίες είν'αυτές; Δεν ήρθαμε δω για να κλέψουμε!»

Η Σαρλότ, όμως, έβαλε τα παπούτσια της λογίστριας στην τσάντα της καθώς πήγαινε προς τον προθάλαμο περνώντας δίπλα απ'τον Ελπιδοφόρο και κλείνοντάς του το μάτι. Εκείνος μειδίασε άθελά του, παρότι ήταν ελεεινό που είχαν κλέψει και τα παπούτσια της κοπέλας αφού την είχαν φιμώσει και δέσει χειροπόδαρα. Δεν έφταιγε σε τίποτα: δεν ήταν καν φρουρός. Κανονικά, ετούτο το μέρος θάπρεπε να ήταν εγκαταλειμμένο τέτοια ώρα.

Τα προβλήματα του επαγγέλματος... σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. Και ποιο είναι, επί του παρόντος, το επάγγελμά μας; Δολοφόνοι;

Πλησίασε την εξώπορτα του λογιστηρίου κι έβαλε το αφτί του επάνω της. Τίποτα δεν ακουγόταν. *Αλλά οι φρουροί είναι σίγουρα έξω.* Την άνοιξε. Ελάχιστα. Μια χαραμάδα μόνο. Και κοίταξε.

Ένας μακρύς διάδρομος: δύο άντρες που έκαναν πέρα-δώθε (επάνω σε χαλί, γι'αυτό και τα βήματά τους ήταν τόσο αθόρυβα), ντυμένοι με υπηρεσιακές στολές και κουβαλώντας όπλα: μια γυναίκα στο βάθος, εκεί όπου ο διάδρομος χώριζε, ντυμένη με παρόμοια στολή και κουβαλώντας κι αυτή όπλα.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στη Λίντα και τους άλλους. «Τρεις,» είπε, και τους εξήγησε σε ποιες θέσεις βρίσκονταν οι φρουροί. Ρώτησε: «Το γραφείο του Φέρενγκοχ είναι σ'αυτό τον διάδρομο, ή σε κάποιον παραδίπλα;»

«Σ'αυτόν είναι,» αποκρίθηκε η Λίντα.

«Σίγουρη;»

«Ναι. Σου είπα: έχω ξανάρθει.»

Ο Άερ'θλαρ είπε: «Θα φροντίσουμε εμείς τους φρουρούς, Ελπιδοφόρε.»

«Δε θα προλάβουν να φωνάξουν,» πρόσθεσε η Άϊνιρ.

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε.

Έπιασε το πόμολο της πόρτας.

Την άνοιξε. Απότομα.

8.

Ο Ιχνηλάτης της Σκοτεινής Όψης του Δάσους την ειδοποίησε ότι κάτι συνέβαινε. Κάτι τρομαχτικό!

Τι; ζήτησε αμέσως να μάθει η Φιστάμα'λι.

Δύο εχθροί! Μεγάλη δύναμη!

...Μεγάλος φόβος.

Ναι, η Φιστάμα μπορούσε, όντως, να αισθανθεί μεγάλο φόβο από τον Ιχνηλάτη της Σκοτεινής Όψης του Δάσους. Καθώς ήταν καθισμένη στη βαθιά πολυθρόνα, άγγιξε το χοντρό λαξευτό δαχτυλίδι στον μέσο του αριστερού της χεριού – την κατοικία του Ιχνηλάτη.

Πού; τον ρώτησε.

Εδώ! Λίγο πιο δίπλα!

Η Φιστάμα'λι έκλεισε τα μάτια της και έστειλε τον Ιχνηλάτη να ερευνήσει. Το θρόισμα των φύλλων του δάσους ήρθε στ'αφτιά της, και μια οσμή υγρής γης γαργάλισε τα ρουθούνια της, ενώ είχε την αίσθηση ότι ξαφνικά σκοτάδι είχε απλωθεί παντού.

9.

Η φρουρός στο βάθος του διαδρόμου ήταν νεκρή, καθισμένη στο πάτωμα, με την πλάτη στον τοίχο. Το κεφάλι της έλειπε, και δε φαινόταν πουθενά γύρω. Οι άλλοι δύο φρουροί ήταν επίσης νεκροί: ο ένας μ'ένα τεράστιο έγκανμα στο στήθος· ο άλλος χωρίς κεφάλι, όπως και η γυναικά.

«Τα παπάρια... του Σκοτοδαίμονος... γαμώ,» έκανε η Λίντα, χάσκοντας.

«Πάμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, ενώ οι Πειθαρχικοί του Κενού διέλυαν τρεις τηλεοπτικούς πομπούς. Όχι πως αυτό είχε νόημα πλέον για να μην τους καταλάβουν από το κέντρο ελέγχου αυτού του μέρους, αλλά είχε νόημα για να προκληθεί σύγχυση και για να μην καταγραφούν τα πρόσωπά τους σε κάποιο σύστημα αποθήκευσης δεδομένων.

Η Λίντα είπε στη Σαρλότ και την Πορφυρία: «Φυλάτε τσίλιες στο λογιστήριο. Κλείστε την πόρτα άμα δείτε νάρχονται φρουροί. Και *μην* βουτήξετε τίποτα πάλι.»

«Πού είναι το γραφείο;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, βαδίζοντας μέσα στον διάδρομο.

«Εκεί.» Η Λίντα, πλησιάζοντάς τον, έδειξε.

Φυσικά. Κάνοντας μερικά βήματα, ο Ελπιδοφόρος είδε ότι επάνω στην πόρτα υπήρχε μια χρυσή πινακίδα που έγραφε:

ΓΡΑΦΕΙΟ

K. NARNTAL ΦΕΡΕΝΓΚΟΧ

Ξαφνικά, αισθάνθηκε ένα ψυχρό ρεύμα αέρα να περνά γύρω από τα πόδια του, άκουσε ένα απαλό... *θρόισμα* (:), μια παράξενη οσμή ήρθε στα ρουθούνια του, είχε μια αίσθηση ακατανόητου σκοταδιού–

«Μας κατάλαβαν!» είπε η Άϊνιρ, καθώς εκείνη κι ο Άερ'θλαρ άρχιζαν να κραδαίνουν τις φωτεινές τους ρομφαίες, μοιάζοντας να προσπαθούν να χτυπήσουν κάτι που ο Ελπιδοφόρος δεν μπορούσε να δει, κάτι που πάσχιζε ν'αποφύγει τις ακαθορίστου μήκους λεπίδες τους.

«Τι συμβαίνει;» έκανε η Λίντα, σαστισμένη.

Οι Πειθαρχικοί έπαψαν να κυνηγάνε αυτό που κυνηγούσαν. «Έφυγε,» είπε ο Άερ'θλαρ.

«Τι ήταν;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Μια πνευματική μορφή. Κινηθείτε γρήγορα, τώρα!»

Πνευματική μορφή; Η μάγισσα! Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, κλοτσώντας δυνατά την πόρτα. Η πόρτα δεν έπεσε.

Ο Άερ'θλαρ τη χτύπησε με τη ρομφαία του, και η κλειδαριά της διαλύθηκε. Η πόρτα άνοιξε. Η Άϊνιρ σπάθισε: η φωτεινή λεπίδα της σκότωσε έναν φρουρό, αλλά όχι προτού αυτός κραυγάσει. Ο Ελπιδοφόρος πυροβόλησε μια άλλη φρουρό η οποία είχε μόλις τραβήξει το πιστόλι της. Τη βρήκε στο στήθος, σωριάζοντάς την.

Κανένας άλλος δεν ήταν στο δωμάτιο που έμοιαζε για προθάλαμος. Είχε δυο σοφάδες, μερικές γλάστρες με φυτά, ένα μεγάλο τζαμωτό παράθυρο, έναν πελώριο σουρεαλιστικό πίνακα.

Ο Ελπιδοφόρος και οι σύντροφοί του εισέβαλαν, με τα όπλα τους υψωμένα. Οι Πειθαρχικοί του Κενού είχαν ακόμα στα χέρια τους τις ρομφαίες τους – ανησυχητικό σημάδι αυτό· περίμεναν επίθεση από την πνευματική μορφή;

«Πού;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος τη Λίντα. Το δωμάτιο είχε τρεις πόρτες.

Εκείνη έδειξε. «Εκεί. Ο ανελκυστήρας.»

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε την πόρτα, κι από πίσω ήταν μια άλλη: η μεταλλική πόρτα ενός ανελκυστήρα – ιδιωτικού μάλλον· μόνο για τον Φέρενγκοχ. Πάτησε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα. «Εδώ είναι. Δεν έχει φύγει.»

Η Λίντα έδειξε μια άλλη πόρτα. «Το γραφείο.»

Ο Ελπιδοφόρος έκανε νόημα στους Πειθαρχικούς, και η πόρτα κομματιάστηκε από τις ρομφαίες τους. Ένα δωμάτιο φάνηκε, κι ένα μεγάλο γυαλιστερό γραφείο στο βάθος. Επάνω του ήταν χαρτιά και μια αναμμένη οθόνη.

«Φέρενγκοχ!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Βγες έξω!» Φυσικά, θα τον σκότωναν μόλις τον έβλεπαν να ξεπροβάλλει, αλλά καλύτερα εκείνος να νόμιζε ότι σκόπευαν να διαπραγματευτούν μαζί του.

Το κόλπο δεν έπιασε.

Τα φώτα, σε όλα τα δωμάτια, έσβησαν απότομα. Κάποιος είχε διακόψει τη ροή της ενέργειας.

Η Λίντα έδειξε την τελευταία κλειστή πόρτα, καθώς φακοί άναβαν. «Εκεί πρέπει νάναι! Πρέπει νάχει ενδιάμεση πόρτα, ανάμεσα– Ααααοοοοο!» Έπεσε στο πάτωμα, σπαρταρώντας, κρατώντας το κεφάλι της. Το ίδιο και ο Πολ κι ο Τζακ.

Ο Ελπιδοφόρος γλίστρε, υπέθεσε, για μερικά εκατοστά τον κώνο επίδρασης του ηχητικού όπλου· άκουσε μονάχα ένα έντονο ζουζούνισμα να γεμίζει τ'αφτιά του.

Οι Πειθαρχικοί του Κενού, ασφαλώς, στέκονταν ανεπηρέαστοι – και σπάθισαν προς την πόρτα του γραφείου· ο Ελπιδοφόρος είδε το έπιπλο και την οθόνη και τα χαρτιά να καταστρέφονται μέσα σε λάμψεις και ξαφνικές φλόγες. Αλλά κανένας άνθρωπος δεν ήταν εκεί· ο επιτι-

θέμενος πρέπει να είχε πυροβολήσει από κάποια γωνία του δωματίου που εκείνος μπορούσε να δει τον προθάλαμο αλλά αυτοί που ήταν στον προθάλαμο δεν μπορούσαν να δουν εκείνον.

Η Λίντα είπε ότι μάλλον υπάρχει κι ενδιάμεση πόρτα.

Ο Ελπιδοφόρος έτρεξε στην πόρτα που ήταν ακόμα κλειστή, την κλότσησε, και στο εσωτερικό της, στο φως του φακού του και μιας μικρής ενεργειακής λάμπας, είδε μια γυναίκα να στέκεται μπροστά σε μια κονσόλα: πορφυρόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά, ντυμένη με πράσινο φόρεμα γεμάτο πτυχές και σκισίματα. *Η μάγισσα;*

«Ακίνητη!» Ο Ελπιδοφόρος τη σημάδεψε με το πιστόλι του–

Κι αισθάνθηκε, αμέσως, κάτι να μπλέκεται γύρω κι ανάμεσα απ'τα πόδια του, σαν σκύλος ή κάποιο άλλο παρόμοιο ζώο. Παρότι αόρατο, ήταν πολύ δυνατό, και η επίθεσή του πολύ ξαφνική: ο Ελπιδοφόρος έχασε την ισορροπία του, παραπάτησε–

Είδε τη μάγισσα να υψώνει ένα πιστόλι–

Ενώ έπεφτε την πυροβόλησε. Εκείνη κραύγασε, πέφτοντας επίσης, καθώς η σφαίρα του την είχε βρει λίγο πιο πάνω απ'το γόνατο. Πάτησε τη σκανδάλη, και η ριπή της χτύπησε το ταβάνι.

Ο Ελπιδοφόρος ήταν τώρα κάτω, κι ένιωθε κάτι αόρατο να προσπαθεί να τον κρατήσει εκεί. Είχε μια αίσθηση μεγάλου σκοταδιού μέσα στο μυαλό του, και μύριζε χώμα· άκουγε το θρόισμα φύλλων, καθώς κι ένα απόμακρο γρύλισμα.

Μια δέσμη δυνατού φωτός πέρασε μερικά εκατοστά πάνω από το σώμα του, και το αόρατο βάρος έφυγε. Ο Άερ'θλαρ πλησίασε, με τη ρομφαία του στο χέρι. Το μοναδικό του μάτι γυάλιζε μες στο σκοτεινό δωμάτιο.

Μια πόρτα άνοιξε, κι ένας μεγαλόσωμος άντρας παρουσιάστηκε, βαστώντας ένα κοντό τουφέκι με πλατιά κάννη που άνοιγε σαν κώνος. Το ηχητικό όπλο. Κι αυτός πρέπει να ήταν ο Νάρνταλ Φέρενγκοχ. Είχε κατάμαυρο δέρμα, άσπρα (από την ηλικία) μαλλιά και μούσια.

Η ρομφαία του Άερ'θλαρ χτύπησε το ηχητικό όπλο, διαλύοντας το μέσα στα χέρια του μεγαλόσωμου άντρα, ο οποίος, κραυγάζοντας ξαφνιασμένος, πισωπάτησε.

«Τι θέλετε;» φώναξε. «Μπορούμε να μιλήσουμε!» Η φωνή του ήταν βαριά και βραχνή.

Ο Ελπιδοφόρος είδε τη μάγισσα να κάνει να υψώσει πάλι το πιστόλι της, παρότι πεσμένη στο πάτωμα και τραυματισμένη. Την πυροβόλησε, δύο φορές, στο στήθος, κι εκείνη έπαψε να κινείται.

Η ρομφαία του Άερ'θλαρ τρύπησε το σώμα του Νάρνταλ Φέρενγκοχ στο κέντρο, κι ο μεγαλοεπιχειρηματίας σωριάστηκε σαν πάνινη κούκλα.

«Είχε τραβήξει όπλο πάλι,» είπε ο Πειθαρχικός του Κενού στον Ελπιδοφόρο, κι εκείνος είδε ότι, όντως, ο Φέρενγκοχ κρατούσε ένα πιστόλι. Τι σημασία είχε, όμως; Ούτως ή άλλως, νεκρό τον ήθελαν.

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε όρθιος. Πήγε στην κονσόλα και ανέβασε τον γενικό διακόπτη. Τα φώτα επέστρεψαν.

Πλησίασε τον Νάρνταλ Φέρενγκοχ. Τον κλότσησε. Το σώμα του δεν σάλεψε.

«Νεκρός είναι, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Άερ'θλαρ. «Και τώρα πρέπει να φύγουμε.»

«Ναι.»

Ο Ελπιδοφόρος επέστρεψε στον προθάλαμο, όπου η Λίντα, ο Πολ, και ο Τζακ προσπαθούσαν να σηκωθούν, μουγκρίζοντας πονεμένα και κρατώντας τα κεφάλια τους. «Πάμε!» τους είπε. «Πάμε! Θα έρθουν οι φρουροί!»

«Είναι νεκρός;» ρώτησε η Λίντα. Ακουγόταν να σέρνει τις λέξεις, και τα μάτια της δεν φαινόταν να εστιάζουν καλά.

«Ναι.» Και προς τους Πειθαρχικούς του Κενού: «Άερ'θλαρ, Άϊνιρ,» δείχνοντας την εξώθυρα.

Οι δύο φωτεινές οντότητες βγήκαν απ'το γραφείο. «Κανένας,» ακούστηκε η φωνή του Άερ'θλαρ, «αλλά πλησιάζουν.»

Ο Ελπιδοφόρος βγήκε. Βήματα ακούγονταν να έρχονται. «Ελάτε!» είπε στη Λίντα, τον Πολ, και τον Τζακ.

Κι έτρεξαν όλοι τους προς το λογιστήριο.

Οι φρουροί ήρθαν. Οι λεπίδες των Πειθαρχικών του Κενού άστραψαν· ουρλιαχτά αντήχησαν. Ο Ελπιδοφόρος πυροβόλησε προς τα πίσω. Η Λίντα άνοιξε την πόρτα του λογιστηρίου κλοτσώντας την.

«Στον ανελκυστήρα! Γρήγορα! Γρήγορα!» φώναξε στη Σαρλότ και στην Πορφυρία, κι εκείνες έτρεξαν.

Ο Ελπιδοφόρος τούς ακολούθησε, ενώ οι Πειθαρχικοί αιωρούνταν στον προθάλαμο, χτυπώντας με τις ρομφαίες τους τους φρουρούς που παρουσιάζονταν.

Οι άνθρωποι της Λίντα άρχισαν να κατεβαίνουν τα συρματόσχοινα του ανελκυστήρα. «Με προσοχή!» τους φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Άμα πέσετε δε θα πάτε πουθενά!»

Όταν η Σαρλότ και η Πορφυρία είχαν φτάσει κάτω, και ο Τζακ κι ο Πολ κατέβαιναν, οι Πειθαρχικοί πλησίασαν τον Ελπιδοφόρο και τη Λίντα.

«Τι;» ρώτησε ο πρώτος.

«Υποχώρησαν,» είπε ο Άερ'θλαρ.

«Οι δύο που έμειναν ζωντανοί,» πρόσθεσε η Άϊνιρ.

Ο πομπός της Λίντα δονήθηκε στη μέση της, κι εκείνη τον άνοιξε και τον έφερε στ'αφτί της. «Τι!» έκανε. «Ρίξτε τους! Ο Τζακ κι ο Πολ κατεβαίνουν! Απομακρύνετέ τους!»

Πυροβολισμοί άρχισαν ν'αντηχούν από κάτω, από το φρεάτιο.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Φρουροί;»

«Ναι.»

«Θα συνέδεσαν τον κατεστραμμένο τηλεοπτικό πομπό με την επίθεση στο γραφείο του Φέρενγκοχ.» Και προς τους Πειθαρχικούς: «Ένας από σας ας πάει κάτω να βοηθήσει.»

Η Άϊνιρ κατέβηκε το φρεάτιο χωρίς δυσκολία, προσπερνώντας τον Τζακ και τον Πολ και βγαίνοντας από την ανοιχτή πόρτα του δέκατου-τέταρτου ορόφου.

Κραυγές αντήχησαν.

«Αφεντικό!» φώναξε ο Πολ. «Τη γαμήσαμε!»

«Κατεβαίνετε!» τους είπε η Λίντα. «Κουνηθείτε! Τους κρατάνε μακριά! Κατεβαίνετε!»

Ο Πολ κι ο Τζακ συνέχισαν την κάθοδό τους και σύντομα έφτασαν στην πόρτα του δέκατου-τέταρτου ορόφου. Χωρίς φανερή δυσκολία βγήκαν από το φρεάτιο και χάθηκαν απ'τα μάτια του Ελπιδοφόρου, ο οποίος πιάστηκε απ'τα συρματόσχοινα κι άρχισε κι εκείνος να κατεβαίνει. Από πάνω του είδε τη Λίντα να τον ακολουθεί.

Προτού φτάσει στον προορισμό του, οι πυροβολισμοί και οι κραυγές είχαν πάψει. Η Άϊνιρ δεν είχε λυπηθεί τους εχθρούς τους.

Ο Ελπιδοφόρος βγήκε από την ανοιχτή πόρτα του φρεατίου για να δει στον διάδρομο διαλυμένα πτώματα. Οι άνθρωποι της Λίντα τον πλησίασαν, με τα όπλα τους στα χέρια. Ο Γρηγόριος κούτσαινε· μια σφαίρα τον είχε βρει στον μηρό, και το παντελόνι του ήταν μουσκεμένο από το αίμα. Ευτυχώς δεν φαινόταν να έχει πανικοβληθεί.

Η Λίντα βγήκε απ'το φρεάτιο, και ο Άερ'θλαρ την ακολούθησε.

«Ελάτε,» είπε εκείνη. «Θα μας πάω από μέρη που θα μας χάσουν.» Ήταν λαχανιασμένη, το πρόσωπο και ο λαιμός της γυάλιζαν απ'τον ιδρώτα, και τα μαβιά μαλλιά της κολλούσαν επάνω στο γαλανό δέρμα της.

Ο Ελπιδοφόρος κι οι άλλοι την ακολούθησαν, καθώς έμπαινε σ'ένα σκοτεινό άνοιγμα του Εμπορικού Κέντρου.

Ο Άερ'θλαρ διέλυσε με τη ρομφαία του έναν τηλεοπτικό πομπό που αμφίβολο ήταν αν μπορούσε να καταγράψει τίποτα μέσα σ'ένα τόσο σκοτεινό μέρος. Ο Ελπιδοφόρος απορούσε που ο Πειθαρχικός είχε καταφέρει να δει τον πομπό· αλλά μάλλον οι Πειθαρχικοί του Κενού μπορούσαν να βλέπουν και στο σκοτάδι, υπέθεσε.

10.

Ανέβηκαν στον τροχιόδρομο καμια δεκαριά χιλιόμετρα απόσταση από το γραφείο του Φέρενγκοχ, και στον πέμπτο όροφο του Εμπορικού Κέντρου. Η Λίντα ήξερε πολύ καλά τα μονοπάτια: πέρασαν από κλειστά και ανοιχτά μέρη, από περιοχές τελείως έρημες μες στη βαθιά νύχτα κι από περιοχές γεμάτες κόσμο και φώτα, καζίνο, μπαρ, και κέντρα διασκέδασης· απέφυγαν ένα μέρος το οποίο λυμαινόταν μια συμμορία που ο Ελπιδοφόρος δεν είχε ξανακούσει· μπήκαν σε μια σήραγγα χωρίς καθόλου φώτα η οποία βρομούσε απαίσια (για να κόψουν δρόμο, όπως υποστήριζε η Λίντα)· ανέβηκαν μια στριφτή σκάλα που έμοιαζε επικίνδυνη· έτυχε να δουν κάτι κλέφτες να ληστεύουν ένα κλειστό κατάστημα (και τους αγνόησαν, φυσικά, για ν'αγνοήσουν κι αυτοί εκείνους).

Ο τροχιόδρομος τούς πήγε στο λιμάνι, σ'ένα μέρος με νυχτερινή κίνηση, για να μπορέσουν να πάρουν πλοίο και να πάνε βόρεια, εκεί όπου είχαν αφήσει το δικό τους σκάφος.

«Αφεντικό,» ρώτησε ο Γρηγόριος, «άμα έχουν δει τις φάτσες μας και μας ξέρουν τώρα;» Εξακολουθούσε να κουτσαίνει κάμποσο, παρότι ο

Ελπιδοφόρος είχε βγάλει τη σφαίρα απ' το πόδι του και δέσει το τραύμα.

«Κανένας δε μας έχει δει καλά,» του απάντησε ο Ελπιδοφόρος αντί για τη Λίντα. «Όσοι μάς είδαν είναι νεκροί. Και τους τηλεοπτικούς πομπούς τούς διαλύσαμε προτού πιάσουν τα πρόσωπά μας – αποκλείεται να τα έχουν καταγράψει.»

Αυτή η απάντηση φάνηκε να καθησυχάζει λίγο όχι μόνο τον Γρηγόριο αλλά και τους υπόλοιπους ανθρώπους της Λίντα, οι οποίοι μάλλον είχαν την ίδια ανησυχία. Μπορεί να ήταν πιστοί σ' αυτήν και ν' ακολουθούσαν το αφεντικό τους παντού, όμως τώρα φοβόνταν – φοβόνταν ότι ίσως να είχαν μπλέξει άσχημα – πράγμα που φαινόταν στα πρόσωπά τους και στον τρόπο που τα μάτια τους κινούνταν νευρικά, κοιτάζοντας ολόγυρα. *Σαν κυνηγημένοι*, παρατηρούσε ο Ελπιδοφόρος. *Σαν φυγάδες. Αλλά δεν είναι τέτοιοι. Όχι ακόμα.*

Στο λιμάνι, αγόρασαν αναψυκτικά από ένα ανοιχτό μπαρ και ήπιαν διψασμένα. Η Λίντα πήγε να μιλήσει με τους ανθρώπους που είχαν τα επιβατηγά πλοία τα οποία μετέφεραν κόσμο πέρα-δώθε στις ακτές του Εμπορικού Κέντρου. Έκλεισε θέση για εκείνη και τους συντρόφους της και, μετά από κανένα τέταρτο, επιβιβάστηκαν. Το σκάφος δεν ήταν μεγάλο φορτηγό πλοίο όπως το *Σκυλί*· ήταν απλά μια μεγάλη βάρκα, και δεν είχε ανάγκη από μάγο για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειάς του. Ο Ελπιδοφόρος και η Λίντα κάθισαν στην πλώρη, με τον νυχτερινό αέρα να χτυπά τα πρόσωπά τους. Ο Άερ'θλαρ και η Άινιρ κάθισαν σε μια γωνία, κουκουλωμένοι στους καμβάδες τους, παριστάνοντας τους άρρωστους· και οι υπόλοιποι ήταν γύρω τους, προσπαθώντας να συζητάνε για διάφορα άσχετα θέματα, να δείχνουν άνετοι και λιγάκι μεθυσμένοι. Η Σαρλότ έβγαλε τα παπούτσια της και φόρεσε αυτά που είχε πάρει από τη λογίστρια. Πράγμα που έφερε στο μυαλό τους το γεγονός ότι η λογίστρια είχε δει τα πρόσωπά τους και ήταν ακόμα ζωντανή. Η Σαρλότ πλησίασε τον Ελπιδοφόρο μαζί με τον Τζακ και την Πορφυρία, και του το είπαν.

«Η κοπέλα ήταν τρομαγμένη,» αποκρίθηκε εκείνος· «δε νομίζω να θυμάται τίποτα. Ακόμα κι αν πει ότι είδε, για παράδειγμα, μια κατάλευκη γυναίκα με ξανθά μαλλιά» – περιέγραψε τη Σαρλότ με τα λόγια του – «αυτό δεν είναι αρκετό για να σ' αναγνωρίσει κανένας. Κυκλοφορούν εκατομμύρια τέτοιες γυναίκες στη Ρελκάμνια. Μόνο η εικόνα σου,

όπως την έχει πιάσει ένας τηλεοπτικός πομπός, θα ήταν ικανή να σε προδώσει.»

Τα λόγια του, γι'ακόμα μια φορά, φάνηκαν να τους ηρεμούν.

Νομίζουν ότι ξέρω τι κάνω και τι λέω, ότι είμαι επαγγελματίας. Μακάρι να έχουν δίκιο...

Το πλοιάριο, που δεν πήγαινε και πολύ γρήγορα, έφτασε στον προορισμό τους αφού είχε περάσει μια ώρα. Αποβιβάστηκαν και πήγαν στο Σκυλί, όπου έμαθαν ότι όλα ήταν καλά: τίποτα δεν είχε συμβεί όσο έλειπαν. Η Λίντα πρόσταξε να ξεκινήσουν αμέσως, και το καράβι της έφυγε από το λιμάνι του Εμπορικού Κέντρου, ταξιδεύοντας ανατολικά, στ'ανοιχτά της Μεγάλης Θάλασσας, περνώντας κάτω από ψηλές γέφυρες και δίπλα από νησιά οικοδομημένα απ'τη μια άκρη ως την άλλη.

Η Λίντα είπε στον Ελπιδοφόρο: «Κοιμήσου άμα θες. Πηγαίνουμε στο Πλευρό, στην άλλη άκρη της Μεγάλης Θάλασσας. Τρεις ώρες ταξίδι, σίγουρα.» Η ίδια έβγαζε τις μπότες της καθώς μιλούσε· μετά, έβγαλε και τη μπλούζα της και ξάπλωνε στο μοναδικό στενό κρεβάτι του δωματίου, τραβώντας ένα χράμι επάνω της.

«Ποιος πιλοτάρει το σκάφος;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, από περιέργεια. Ήταν καθισμένος, αναπαυτικά, στην πολυθρόνα, μ'ένα ποτήρι κρασί στο χέρι.

«Ο Γουσταύος. Δεν τον έχεις γνωρίσει. Αλλά είναι καλός.» Η Λίντα χασμουρήθηκε, και έκλεισε τα μάτια. Σε λίγο ο Ελπιδοφόρος την άκουσε να ροχαλίζει.

Τον πήρε κι εκείνον ο ύπνος για κάποια ώρα, και είδε εφιάλτες – τον *Ελκράσ'ναρχ* να απλώνει ένα παράξενο πλοκάμι προς το μέρος του και ν'αγγίζει το κούτελό του, να πιέζει το κρανίο του, το μυαλό του – τη *Φενίλδα* να παλεύει εναντίον μυστηριωδών πρακτόρων, ενώ το αριστερό της μάτι γυάλιζε περίεργα – τον *Κλαρκ* να εμφανίζεται και να εξαφανίζεται πίσω από τους *Τεχνίτες του Φαντασκειάσματος* – τη *Ναλτάφιρ* να λέει κάτι ακατανόητο–

Ξύπνησε. Δεν κατάλαβε από τι, στην αρχή· μετά σκέφτηκε ότι πρέπει να ήταν το γεγονός ότι η θάλασσα είχε αgridίψει. Το Σκυλί κουνιόταν πέρα-δώθε. Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε το ρολόι του. Δεν πρέπει να είμαστε μακριά. Ήταν τεσσερισημίσι το πρωί. Η Λίντα ακόμα κοιμόταν, ροχαλίζοντας. Το πλοίο ακουγόταν να τρίζει και οι μηχανές του να μουκρίζουν.

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε κι άνοιξε την πόρτα για να βγει στο κατάστρωμα. Αλλά δεν βγήκε. Ο καιρός ήταν, όντως, άσχημος· το νερό τινάζόταν ψηλά. Επέστρεψε στην πολυθρόνα, έβγαλε τις μπότες του, και προσπάθησε πάλι να κοιμηθεί.

Δεν τα κατάφερε. Αναρωτιόταν τι να γινόταν η Φενίλδα.

Όταν το Σκυλί έφτασε στο Πλευρό, δεν είχε ακόμα ξημερώσει αλλά η αυγή δεν ήταν μακριά. Ο επικοινωνιακός δίαυλος μέσα στην καμπίνα κουδούνισε. Η Λίντα, πάραυτα, ξύπνησε. Ανασηκώθηκε. Κοίταξε προς τη μεριά του Ελπιδοφόρου. «Δεν κοιμήθηκες καθόλου;»

«Λιγάκι.»

Η Λίντα έφτιαξε τον μαύρο στηθόδεσμό της, φόρεσε τη μπλούζα της, και σηκώθηκε, πηγαίνοντας στον δίαυλο (που συνέχιζε να κουδουνίζει) και πατώντας ένα κουμπί επάνω του.

«Σκασμός,» μούγκρισε. «Σ'ακούω.»

«Φτάσαμε, αφεντικό,» είπε μια αντρική φωνή από το μεγάφωνο. «Είμαστε αραγμένοι στο Πλευρό.»

«Ντάξει.» Η Λίντα έκλεισε πάλι τον δίαυλο. Στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Πού θέλεις να σε πάω; Όχι πως αν ήθελες να μείνεις λίγο στο Σκυλί θα είχα κανένα πρόβλημα...» Τον γούσταρε· ήταν προφανές.

«Δε μπορώ να μείνω,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Πρέπει να επιστρέψω στον Κλαρκ.»

Η Λίντα ένευσε σα να το περίμενε. «Εντάξει.»

Ο Ελπιδοφόρος φόρεσε τις μπότες του, σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, και πήρε την κάπα του απ'την κρεμάστρα και τον σάκο του από το δάπεδο.

«Μάλλον θα ξανασυναντηθούμε, Λίντα Ναράθλω. Καλή τύχη ως τότε.» Της έδωσε το χέρι του.

Η Λίντα το έσφιξε, και μετά τον αγκάλιασε για μια στιγμή. «Καλή τύχη. Η Κυρά του Σιδήρου μαζί σου.»

Η μία από τις δύο κόρες του Κρόνου, η Ρασιλλώ, μια κατώτερη θεά, προστάτιδα των μισθοφόρων και των πολεμιστών. «Δε θα σε περνούσα ποτέ για θρησκευόμενο άτομο,» είπε ο Ελπιδοφόρος, μειδιώντας.

Η Λίντα γέλασε – και το γέλιο φάνηκε να σπάει την κουρασμένη από τη ζωή όψη της. «Δεν είμαι και τόσο θρησκευόμενη,» αποκρίθηκε. «Κι όταν προσεύχομαι είναι κυρίως στην Κυρά του Χρυσού, την Καθμύρα.»

Η δεύτερη κόρη του Κρόνου, προστάτιδα του εμπορίου και των εμπορών.

«Η Καθμύρα, τότε, ας είναι μαζί σου, Λίντα,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, και άνοιξε την πόρτα της καμπίνας.

11.

Μαζί με τους δύο Πειθαρχικούς του Κενού (κουκουλωμένους στους καμβάδες) γλίστρησε μέσα στους κατασκότεινους δρόμους του Πλευρού. *Η πιο βαθιά νύχτα είναι πριν από την αυγή...* Η Ουλή φαινόταν πολύ έντονα στον ουρανό, πάνω και ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε σ'έναν τηλεπικοινωνιακό θάλαμο. Σήκωσε το ακουστικό και κάλεσε τον Κλαρκ.

«Ναι,» είπε ο μάγος.

«Η δουλειά μας έγινε. Είμαι στο Πλευρό.»

«Πού ακριβώς;»

Ο Ελπιδοφόρος είδε την πινακίδα του δρόμου και του είπε.

«Μάλιστα...» Ο Κλαρκ δεν μίλησε για μερικές στιγμές, σαν να σκεφτόταν. Μετά έδωσε κάποιες κατευθύνσεις στον Ελπιδοφόρο, για να φτάσει σ'ένα ερείπιο. «*Το Φαντασκόπιο θα παρουσιαστεί εκεί, κάπου μέσα στις σκιές. Καλώς;*»

«Ναι.» Ο Ελπιδοφόρος έκλεισε τον δίαυλο και ξεκίνησε.

Όταν είχε έρθει η αυγή και ο ήλιος διέλυε τα σκοτάδια, εκείνος βρισκόταν μέσα στο ερείπιο που του είχε πει ο Κλαρκ, άνοιγε μια πόρτα που κανονικά δεν θα έπρεπε να ήταν εκεί, και έμπαινε στο Φαντασκόπιο μαζί με τους Πειθαρχικούς του Κενού.

Πίσω του, ολόκληρη η Ρελκάμνια είχε ήδη αρχίσει να αναστατώνεται.

Ένας από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες της διάστασης ήταν νεκρός!

Σάρντλι

1.

Οι Ασνούρτα ήρθαν από ανατολή και δύση, βορρά και νότο. Κάθε μέρα που περνούσε έρχονταν και περισσότεροι, και οι επαναστάτες τούς έδιναν τα όπλα που είχαν φέρει γι'αυτούς. Όταν τρεις ημέρες είχαν περάσει, ο στρατός που είχε συγκεντρωθεί γύρω απ'το προσγειωμένο αεροπλάνο ξεκίνησε να προελαύνει βόρεια μέσα στη μεγάλη πεδιάδα. Μια θάλασσα από μικρόσωμους, μαυρόδερμους ανθρώπους με ξύλινες μάσκες, πολλοί από τους οποίους καβαλούσαν *άρμπαν'θ* – ψηλά θηρία που θύμιζαν σκελετωμένα άλογα με γαλανόγκριζες φολίδες.

Η Ιωάννα υπολόγιζε ότι ο στρατός τους αριθμούσε γύρω στις πέντε χιλιάδες μαχητές, όταν ξεκίνησαν την προέλαση. Καθώς όμως οι μέρες κυλούσαν, έρχονταν ολοένα και περισσότεροι Ασνούρτα. Η θάλασσα από μικρόσωμους, μαυρόδερμους ανθρώπους μεγάλωνε, και ακόμα και η Ιωάννα το έβρισκε δύσκολο να υπολογίσει με ακρίβεια τον αριθμό τους τώρα, έτσι όπως πολλοί απ'αυτούς εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν μες στο ψηλό χορτάρι της Ασνούρτα λίν'τα. Μετά από πέντε ημέρες ταξίδι, πάντως, νόμιζε πως πρέπει να είχαν φτάσει τις δέκα χιλιάδες περίπου. *Έχουμε ένα μικρό έθνος μαζί μας.*

Οι κραυγές των Ασνούρτα (!ι-κι-κι-κι-κι-κι-κι! – κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ! – κι-κι-κι-κι-κι-κι! – !ι-κι-κι-κι-κι-κι!) αντηχούσαν στην ανοιχτή πεδιάδα, και, καθώς φώναζαν πίσω από τις ξύλινες μάσκες τους και τα στόματά τους δεν φαίνονταν, η Ιωάννα θα μπορούσε άνετα να πιστέψει ότι ήταν κάποιος μυστηριώδης άνεμος που έκανε έτσι, αν δεν ήξερε τι πραγματικά συνέβαινε.

Ένα μεσημέρι, ενώ εκείνη κι οι άλλοι επαναστάτες κάθονταν γύρω απ'τη φωτιά τους, η Ιωάννα είπε: «Αν οι Ορειβάτες έχουν κατασκόπους τους σε τούτα τα μέρη, σίγουρα θα προσέξουν αυτές τις κινήσεις. Εκτός αν είναι συνηθισμένο τόσοι πολλοί Ασνούρτα να κάνουν τόσο μακρινά ταξίδια. Επιπλέον, είναι και τα όπλα που τους έχουμε δώσει. Δεν τα κρύβουν.» Κάμποσοι από τους μικρόσωμους ιθαγενείς, μάλιστα, πυροβολούσαν κάπου-κάπου στον αέρα, κραυγάζοντας *κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ!*

«Δεν υπάρχουν κατάσκοποι των Ορειβατών εδώ, Ιωάννα,» είπε ο Φένχιλ, μασώντας ένα κομμάτι ψητό κρέας. «Οι Ασνούρτα δεν αφήνουν κανέναν ξένο νάρθει στους τόπους τους· κι αποκλείεται κάποιος κατάσκοπος νάχει καταφέρει να ξεγελάσει τους Ασνούρτα μέσα στην ίδια την Ασνούρτα λίν'τα.»

Η Άνμα'ταρ είπε: «Μπορεί, όμως, κατασκοπευτικά αεροσκάφη να πετάνε πάνω από την πεδιάδα.»

«Όλες τις μέρες που είμαστε εδώ, είδες κανένα αεροσκάφος να περνά από πάνω μας;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι...»

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε ο Φένχιλ. «Κανένας δε θάχει προβλέψει τούτη την επίθεση. Θα τους πιάσουμε τελειώς με τα βρακιά κατεβασμένα.»

«Ακόμα κι αν δεν μας έχουν δει τώρα,» προειδοποίησε η Ιωάννα, «θα μας δουν όταν πλησιάζουμε τα βουνά. Γιατί εκεί το ξέρουμε πως οι Ορειβάτες και οι Παντοκρατορικοί έχουν φρουρούς.»

«Θα είναι πολύ αργά τότε για να φέρουν ενισχύσεις. Αλλά ακόμα κι αν φέρουν, τι θα γίνει; Υπάρχει περίπτωση να μπορούν να κατατροπώσουν τούτη την ορδή;» Ο Φένχιλ έδειξε γύρω τους, τους Ασνούρτα, με μια ημικυκλική χειρονομία. Γέλασε. «Το σκοτάδι του Τάρφεοθ θα πέσει πάνω τους!»

2.

Οι στρατοί ποτέ δεν ταξιδεύουν γρήγορα, όπως ήξεραν και η Ιωάννα και ο Ανδρόνικος, ειδικά όταν οδοιπορούν· αλλά δεν υπήρχε κανένας άλλος τρόπος εκτός από την οδοιπορία για να μεταφέρουν οι επαναστάτες έναν τόσο μεγάλο αριθμό μαχητών. Ούτε μέσα στα αεροσκάφη χωρούσαν οι Ασνούρτα, ούτε αρκετά οχήματα μπορούσαν να έρθουν εδώ, στην Ασνούρτα λίν'τα, ώστε να επιβιβαστούν όλοι. Και στις δύο περιπτώσεις θα έπρεπε να κάνουν εκατοντάδες φορές πέρα-δώθε προκειμένου να γίνει η μεταφορά, πράγμα που, σε τελική ανάλυση, θα ήταν ασύμφορο και μπελαλίδικο. Έτσι, ο Ανδρόνικος είχε αποφασίσει ότι καλύτερα ήταν να οδοιπορήσουν επάνω στη μεγάλη πεδιάδα.

Ο καιρός ήταν, κατά κύριο λόγο, ζεστός, όπως συνήθως στη Σάρντλι, αν και μια ημέρα σκούρα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό, κρύβοντας τον ήλιο, και άρχισε να βρέχει. Η βροχή κράτησε από το πρωί μέ-

χρι την επόμενη αυγή, και ήταν κατακλυσμική. Οι Ασνούρτα δεν φάνηκε να θορυβούνται από αυτό· πρέπει να ήταν συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους καιρικά φαινόμενα. Ο Ανδρόνικος, όμως, βρήκε την όλη κατάσταση ενοχλητική· και ούτε της Ιωάννας τής άρεσε, αν και η εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα περιλάμβανε επιβίωση σε κάθε είδους περιβάλλον.

Καθώς η βροχή την έλουζε, κι εκείνη συνέχιζε να βαδίζει τυλιγμένη στην κάπα της και κουκουλωμένη, θυμόταν ένα περιστατικό από την εκπαίδευσή της...

Ο εκπαιδευτής τους, ο Άλδρος Λόρτραν, ο οποίος απαιτούσε να τον αποκαλούν (και να τον θεωρούν) Θεό, είχε πει σ'εκείνη, την Ανταρλίδα, τη Νίκη, και την Έλεν να μπουν σ'ένα δωμάτιο. Μόλις είχαν μπει, η πόρτα είχε κλείσει πίσω τους αυτόματα, και το πάτωμα είχε αρχίσει να γέρνει προς τα κάτω. Οι τέσσερις κοπέλες είχαν ξαφνιαστεί, καθώς τότε ήταν ακόμα η αρχή της εκπαίδευσής τους και δεν ήταν συνηθισμένες σε τέτοια. Προσπάθησαν να διατηρήσουν την ισορροπία τους, και τα κατάφεραν, ενώ το πάτωμα γινόταν κεκλιμένο επίπεδο – γλιστερό κεκλιμένο επίπεδο. Την προηγούμενη μέρα, ο Θεός είχε βάλει όλες τις εκπαιδευόμενες Μαύρες Δράκαινες να παίζουν ξύλο απ'την αυγή ως τη δύση (με μία στάση για ξεκούραση το μεσημέρι), και η Ιωάννα αισθανόταν τώρα κάθε μυ στο σώμα της να πονά καθώς άσχιζε να ισορροπήσει πάνω στο κεκλιμένο επίπεδο.

«Τι σκατά μάς κάνει πάλι, ο διεστραμμένος;» μούγκρισε η Έλεν.

Και τότε, τα πράγματα χειροτέρεψαν. Βαλβίδες άνοιξαν στους τοίχους και νερό άρχισε να πέφτει. Η Ιωάννα, η Έλεν, η Ανταρλίδα, και η Νίκη προσπάθησαν να παραμείνουν πάνω στο κεκλιμένο επίπεδο. Από κάτω τους έβλεπαν έδαφος· ή δάπεδο σκεπασμένο με χώμα και ξύλα. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να πάνε εκεί ή αν έπρεπε να μείνουν επάνω, αλλά για την ώρα το να μείνουν επάνω τούς φαινόταν προτιμότερο.

Το νερό, όμως, δεν σταματούσε να έρχεται, και τα μποτοφορεμένα πόδια τους γλιστρούσαν. Η Ανταρλίδα έπεσε πρώτη, κραυγάζοντας καθώς κατρακυλούσε. Κατέληξε στο χώμα που είχε πια μετατραπεί σε λάσπη.

«Είσαι καλ– αααααααα!» ούρλιαξε η Έλεν, πέφτοντας κι εκείνη.

Η Ιωάννα αποφάσισε πως τούτη ήταν μια καλή στιγμή να τις ακολουθήσει, προτού τα πόδια της την προδώσουν και κουτρουβαλήσει.

Φέρνοντας στο νου της μια από τις τεχνικές που τους είχε διδάξει ο Θεός, κύλησε προς κάτω, κι έφτασε πλάι στην Έλεν και στην Ανταρλίδα. Το έδαφος είχε γίνει σαν βούρκος, διαπίστωσε καθώς σηκωνόταν όρθια. Τα πόδια της βούλιαζαν μέσα. Το νερό συνέχιζε να έρχεται, ασταμάτητα.

Η Νίκη, προσπαθώντας να μιμηθεί την Ιωάννα, κατέληξε πάνω στην Ανταρλίδα και κύλησαν κι οι δυο τους μες στις λάσπες. Το κατάλευκο δέρμα της Ανταρλίδας είχε μαυρίσει, το ίδιο και τα ξανθά μαλλιά της· είχε γίνει σαν το αρνητικό του εαυτού της.

Η στάθμη του νερού συνέχιζε ν'ανεβαίνει.

«Τι κάνει ο μαλάκας!» φώναξε η Νίκη. «Θα μας πνίξει!»

«Το όλο θέμα είναι να κρατήσουμε την ψυχραιμία μας,» είπε η Ανταρλίδα. «Θα δείτε που το νερό θα σταματήσει μόλις φτάσει στα κεφάλια μας.»

Περίμεναν για λίγο, και το νερό έφτασε ως τη μέση τους, σηκώνοντας τα ξύλα από κάτω, κάνοντάς τα να επιπλέουν. Μετά, έφτασε ως το στήθος τους–

«Πρέπει να υπάρχει κάποια έξοδος,» είπε η Ιωάννα. «Πρέπει να βρούμε κάποια έξοδο!» Κι άρχισε να πασπατεύει όλους τους τοίχους τριγύρω, πιέζοντάς τους με δύναμη, προσπαθώντας να βρει κανέναν διακόπτη.

Η Νίκη πάλευε να σκαρφαλώσει στο κεκλιμένο επίπεδο, για να φτάσει στην πόρτα απ'την οποία είχαν μπει, κι όλο γλιστρούσε πέφτοντας στο νερό.

«Θα δείτε που το νερό θα σταματήσει σε λίγο,» επέμεινε η Ανταρλίδα.

Το νερό έφτασε στο σαγόνι τους· όταν μιλούσαν τώρα, έπρεπε να φτύνουν. Κολυμπούσαν πια, δεν πατούσαν.

Και η στάθμη συνέχιζε ν'ανεβαίνει.

«Θα μας πνίξει!» γρύλισε η Νίκη. «Θα μας πνίξει ο μαλάκας!»

«Στην οροφή!» είπε η Ιωάννα. «Στην οροφή θάναι το άνοιγμα!» Κι άπλωσε τα χέρια της επάνω, καθώς η στάθμη ανέβαινε.

Τελικά, όμως, ούτε στο ταβάνι δεν υπήρχε τίποτα που να ανοίγει· και προς στιγμή η Ιωάννα φοβήθηκε ότι ο Θεός ήθελε να δει πόσο θ'άντεχαν να κρατήσουν την αναπνοή τους. Τότε ήταν που οι βαλβίδες έκλεισαν: μισό μέτρο προτού το δωμάτιο γεμίσει νερό.

Το ορυχείο φαινόταν στο τέλος ενός περάσματος των βουνών, και τα οπλικά συστήματα ήταν στημένα κοντά στην είσοδο του ορυχείου και γύρω από το πέρασμα. Εκτός από τα συμβατικά κανόνια υπήρχε κι ένα ενεργειακό, το οποίο δεν άργησε να δηλώσει την παρουσία του. Ακατέργαστη ενέργεια εκτοξευόταν από την κάννη του, μετατρέποντας ολόκληρες σειρές από Ασνούρτα σε στάχτη, καίγοντας τη γη, τα χόρτα, τα δέντρα.

Ο Ανδρόνικος καθόταν επάνω σ'ένα *άρμπαν'θ* και παρατηρούσε το πεδίο της μάχης. Είχε μάθει, μετά δυσκολίας, πώς να καβαλά το ψηλό θηρίο όσο προέλαυναν προς τα βόρεια· τώρα πλέον, μπορούσε σχετικά άνετα να κρατιέται στη ράχη του, ειδικά όταν το *άρμπαν'θ* δεν κινιόταν.

«Σφαγή...» μουρμούρισε, βλέποντας τους Ασνούρτα να εφορμούν μέσα στο πέρασμα πυροβολώντας και δεχόμενοι τα εχθρικά πυρά. «Θα σκοτωθούν όλοι, έτσι όπως πηγαίνουν!»

Η Ιωάννα, που ήταν πλάι του, επίσης καθισμένη επάνω σ'ένα *άρμπαν'θ*, είπε: «Δε μοιάζει να έχουν κανένα καλύτερο σχέδιο, όμως. Κι όταν φτάσουν κοντά στους χειριστές αυτών των κανονιών...»

«Όταν φτάσουν κοντά; Μέχρι τότε θα τους έχουν ξεπαστρέψει όλους!»

«Είναι πάρα πολλοί, Ανδρόνικε. Δε μπορούν να-»

«Πρέπει να τους βοηθήσουμε.» Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'τη ζώνη του. Κοίταξε στον ουρανό για να δει ότι το αεροσκάφος του Νάρτιλ έκανε κύκλους από πάνω τους, όπως είχε προστάξει. Στο εσωτερικό του ήταν ο πιλότος, η Άνμα'ταρ, και ο Σέλιρ'χοκ. Κοντά στον Ανδρόνικο, στο έδαφος, ήταν η Ιωάννα, ο Φένχιλ, και η Σιλάνα.

Ο Ανδρόνικος ενεργοποίησε τον πομπό, καλώντας το αεροπλάνο.

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου,» άκουσε τη φωνή του Νάρτιλ.

«Κατέβα στα δυτικά,» πρόσταξε ο Ανδρόνικος. «Θα επιβιβαστούμε.»

«Μάλιστα.»

Το αεροπλάνο πήγε δυτικά του πεδίου της μάχης και, στρέφοντας τους προωθητήρες του κάθετα, προσγειώθηκε.

Ο Ανδρόνικος έκανε νόημα στον Φένχιλ και στη Σιλάνα να τον ακολουθήσουν, κι έβαλε το *άρμπαν'θ* του να τροχάσει προς το αεροσκάφος.

Η Ιωάννα τρόχασε μαζί του, πλάι του. Είχε μάθει να ιππεύει τα *άρμπαν'θ* ευκολότερα από εκείνον. Ήταν λίγο πιο δύσκολο να τα καβαλήσεις από τα κανονικά άλογα, όφειλε να παραδεχτεί, αλλά όχι τίποτα το σπουδαίο. Όχι για μια Μαύρη Δράκαινα, τουλάχιστον.

Ο Φένχιλ κι η Σιλάνα έτρεχαν για να τους ακολουθήσουν, καθώς ήταν πεζοί· δεν τους ενδιέφερε να μάθουν να ιππεύουν *άρμπαν'θ*. «Τι κάθεστε και κάνετε;» είχε πει ο Φένχιλ στην Ιωάννα και στον Ανδρόνικο, όσο προέλαυναν προς τα βόρεια. «Δεν πρόκειται να βρείτε *άρμπαν'θ* πουθενά αλλού· μόνο εδώ, στην Ασνούρτα λίν'τα, υπάρχουν. Κανένας δεν τα χρησιμοποιεί.»

«Δεν πειράζει,» του είχε αποκριθεί η Ιωάννα. «Κάτι πρέπει να κάνουμε για να μη βαριόμαστε.»

«Όπως γουστάρεις, Μαύρη Δράκαινα. Προσέχετε μόνο μην πέσετε από κει πάνω και σπάσετε κάνα κόκαλο.»

«Αφού αυτά τα ανθρωπάκια τα καταφέρνουν,» είχε πει η Ιωάννα, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στους Ασνούρτα, «θα τα καταφέρουμε κι εμείς.»

«Δεν έχετε, όμως, το αίμα θηρίων μέσα σας.»

Τελικά, αν και έπασαν άτσαλα κάμποσες φορές (ο Ανδρόνικος κυρίως· η Ιωάννα, παρότι γλιστρούσε από τη ράχη του *άρμπαν'θ*, προσγειωνόταν ομαλά), δεν έσπασαν ούτε το μικρό δαχτυλάκι του ποδιού τους. Οι Ασνούρτα παρακολουθούσαν τις προσπάθειές τους με ενδιαφέρον, και χοροπηδούσαν κάπου-κάπου, κραυγάζοντας κ'κ'κ'κ'κ'κ'κ! Η Ιωάννα κι ο Ανδρόνικος δεν ήξεραν αν τους κορόιδευαν ή αν τους επευφημούσαν. Στο τέλος, πάντως, όταν κατόρθωσαν να μείνουν κάμποσο στις ράχες των *άρμπαν'θ*, οι Ασνούρτα πέταξαν τις ξύλινες μάσκες τους στο έδαφος καθώς φώναζαν εκστασιασμένα: κι αυτό ήταν, σίγουρα, επιδοκιμασία. Ακόμα κι ο Φένχιλ το είπε.

Η Ιωάννα κι ο Ανδρόνικος σταμάτησαν τα *άρμπαν'θ* μπροστά στο προσγειωμένο αεροπλάνο και πήδησαν από τις ράχες τους. Ο Πρίγκιπας παραλίγο να παραπατήσει, αλλά κατόρθωσε να ισορροπήσει εγκαίρως.

Μια πόρτα άνοιξε στο πλάι του αεροσκάφους και ο Σέλιρ'χοκ φάνηκε. «Τι συμβαίνει;»

«Οι Ασνούρτα χρειάζονται τη βοήθειά μας,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν είδες τι γίνεται στο πέρασμα;»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Είναι από εκείνα τα σημεία που βολεύουν περισσότερο τους αμυνόμενους παρά τους επιτιθέμενους.»

«Ο Πρίγκιπας μας θέλει πάλι να μας βάλει σε μελάδες,» είπε η Ιωάννα.

«Εμείς οδηγήσαμε τους Ασνούρτα σε τούτο τον κίνδυνο!» αντιγύρισε απότομα ο Ανδρόνικος. «Δεν πρέπει να τους βοηθήσουμε και λίγο;»

«Δεν παίρνεις από αστεία, ε;» μειδίασε η Ιωάννα, μοιάζοντας διασκεδασμένη.

Ο Φένχιλ και η Σιλάνα ήρθαν κοντά, τρέχοντας. «Τι είναι;» ρώτησε ο πρώτος. «Πού πηγαίνουμε;»

«Να βοηθήσουμε τους Ασνούρτα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, μπαίνοντας στο αεροσκάφος.

4.

«Πρόσεχε το ενεργειακό κανόνι, πιλότε,» προειδοποίησε ο Φένχιλ.

«Το έχω υπόψη μου,» είπε ο Νάρτιλ.

Πετούσαν πάνω απ'το πεδίο της μάχης, πάνω από το πέραςμα που οδηγούσε στο ορυχείο. Τα πάντα από κάτω τους ήταν τυλιγμένα σε θολούρα, καθώς σκόνη και καπνοί σκέπαζαν το μέρος. Λάμψεις φαίνονταν από τις κάννες όπλων, σκιερές φιγούρες κινούνταν μέσα στην ομίχλη της μάχης. Τα κανόνια – δύο συμβατικά κι ένα ενεργειακό – χτυπούσαν αλύπητα τους Ασνούρτα, και μισθοφόροι των Ορειβατών και Παντοκρατορικοί πολεμιστές ήταν συγκεντρωμένοι στο τέλος του περάσματος, καλυμμένοι μπροστά από το ορυχείο και πυροβολώντας με όπλα μεγάλου βεληνεκούς.

Κανένas, μέχρι στιγμής, δεν είχε προσπαθήσει να καταρρίψει το αεροπλάνο. Δεν έμοιαζαν να του δίνουν σημασία.

Η Ιωάννα καθόταν μπροστά στο χειριστήριο των όπλων του σκάφους. Κρατούσε τον μοχλό και κοίταζε το στόχαστρο στην οθόνη.

Ο Ανδρόνικος, που στεκόταν πίσω της, είπε: «Πάμε για το ενεργειακό κανόνι πρώτα.»

«Πλησιάζοντάς το,» προειδοποίησε ο Νάρτιλ, «οι πιθανότητες να χτυπηθούμε απ'αυτό θα είναι μεγάλες. Το βεληνεκές του είναι μεγαλύτερο από των δικών μας πυροβόλων. Το αεροπλάνο μου δεν είναι ακριβώς για πόλεμο, Πρίγκιπά μου.»

«Το ξέρω. Αλλά τώρα το ενεργειακό κανόνι χτυπά αλλού. Πάμε, όσο έχουμε καιρό!»

«Κάντε τις προσευχές σας,» είπε ο Νάρτιλ, και βούτηξε προς το έδαφος, σκοπεύοντας φανερά να διαγράψει καμπύλη.

Η Ιωάννα είχε τα μάτια της εστιασμένα στην οθόνη. Είδε το ενεργειακό κανόνι, μισοκρυμμένο πίσω απ'τους μεγάλους βράχους· μονάχα η κάννη του φαινόταν καλά. Το στόχευσε. Πάτησε τη σκανδάλη.

Τα πυροβόλα του αεροπλάνου κροτάλισαν, καθώς έφτανε στον πάτο της καθοδικής του καμπύλης και μετά ανέβαινε πάλι στον ουρανό.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε απ'το παράθυρο. «Συνεχίζει να ρίχνει,» παρατήρησε. «Δεν του κάναμε τίποτα.» Και τώρα, είδε την κάννη του μεγάλου όπλου να στρέφεται προς το μέρος τους. «Νάρτιλ!»

Ο πιλότος είχε ήδη αρχίσει να κάνει μια απότομη μανούβρα.

Η ενεργειακή ριπή δεν τους χτύπησε. Δεν έφτασε καν κοντά τους.

«Το ήξερα πως δεν έπρεπε να είχα φάει τόσο βαριά χτες βράδυ,» μούγκρισε ο Φένχιλ. «Αν οι Παντοκρατορικοί δε μας σκοτώσουν, ο πιλότος σίγουρα θα τα καταφέρει.»

«Σκασμός, ιθαγενή της Ασνούρτα λίν'τα,» είπε ο Νάρτιλ. «προσπαθώ να κάνω τη δουλειά μου.»

«Αποκλείεται να μπορέσουμε να ξαναπλησιάσουμε τώρα,» είπε η Ιωάννα, γυρίζοντας το κεφάλι για να κοιτάξει τον Ανδρόνικο πάνω απ'τον ώμο της. «Είδαν ότι είμαστε επικίνδυνοι, κι επομένως θα προσέχουν τι έρχεται από τον ουρανό.»

«Θα πάμε από τη γη, τότε.»

5.

Προσγειώθηκαν σ'ένα μέρος όπου η προσγείωση ήταν μάλλον επικίνδυνη, αλλά ο Νάρτιλ τα κατάφερε.

«Ευτυχώς που είμαστε στους πρόποδες,» είπε, «αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση να βρούμε σημείο για να προσγειωθούμε τόσο κοντά στον στόχο μας.»

Βγήκαν απ'το αεροπλάνο και, διασχίζοντας μια περιοχή με αραιή ορεινή βλάστηση, έφτασαν στη δυτική μεριά της μάχης, έξω από το πέρασμα και πίσω από το ενεργειακό κανόνι και το ένα συμβατικό κανόνι. Βρήκαν ένα μέρος όπου είχαν καλή θέα των στόχων τους, και η Άνμα'ταρ ύψωσε τα κιάλια της και έκανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.

«Δεν βλέπω κάτι που δεν βλέπετε κι οι υπόλοιποι,» είπε. «Η φύλαξη των κανονιών είναι βασιική. Πέντε στρατιώτες γύρω απ'το συμβατικό, πέντε στρατιώτες γύρω απ'το ενεργειακό.»

«Είναι σε ύψωμα, όμως,» είπε η Ιωάννα, «οπότε θα χρειαστεί να σκαρφαλώσουμε. Εγώ, ο Ανδρόνικος, κι ο Φένχιλ θα πάμε για το ενεργειακό κανόνι. Εσύ, ο Σέλιρ, η Σιλάνα, και ο Νάρτιλ θα πάτε για το άλλο. Εντάξει;»

Κανέννας δεν διαφώνησε.

Ξεκίνησαν.

Χρησιμοποιώντας την αραιή βλάστηση και τους βράχους για κάλυψη, πλησίασαν το ύψωμα χωρίς κανέννας παρατηρητής να τους εντοπίσει – όχι και πολύ δύσκολο, αφού όλοι είχαν, ούτως ή άλλως, τα μάτια τους στραμμένα στη μάχη.

Η πλαγιά μπροστά στην οποία έφτασαν ο Ανδρόνικος, ο Φένχιλ, και η Ιωάννα δεν ήταν τόσο απότομη ώστε να απαιτείται σχοινί και γάντζος για να σκαρφαλώσουν, αλλά ούτε τόσο ομαλή ήταν ώστε να μπορεί κανείς να την ανεβεί με άνεση· έπρεπε να είναι προσεχτικοί. Ο Φένχιλ έβγαλε δυο ζευγάρια γάντια με ατσάλινα νύχια απ'τον σάκο του. «Δυστυχώς, δεν έχω και τρίτο ζευγάρι μαζί μου.»

«Φορέστε τα εσείς,» είπε η Ιωάννα, και ξεκίνησε πρώτη να σκαρφαλώνει.

«Δεν το περίμενες ότι θα το έλεγε αυτό;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Φένχιλ.

Εκείνος μειδίασε, φορώντας τα γάντια, ενώ ο Ανδρόνικος έβαζε το άλλο ζευγάρι.

Ακολούθησαν την Ιωάννα, η οποία, κάπως, έμοιαζε να μπορεί να σκαρφαλώνει πιο γρήγορα από αυτούς παρότι ούτε γάντια με ατσάλινα νύχια φορούσε ούτε είχε τίποτ'άλλο για να τη βοηθά πέρα από το ίδιο της το σώμα. Όταν πλησίαζαν την κορυφή, τους έκανε νόημα να περιμένουν. Ανέβηκε λίγο πιο πάνω και κοίταξε από την άκρη, παρατηρώντας.

Όπως είχε πει η Άνμα, η Ιωάννα είδε πέντε πολεμιστές να στέκονται γύρω απ'το ενεργειακό κανόνι – όλοι τους ντυμένοι με στολές του Παντοκρατορικού Στρατού. Μια Τεχνομαθής μάγισσα στεκόταν ανάμεσα στους δύο δέκτες του κανονιού χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως. Ο χειριστής του κανονιού ήταν καθισμένος και σημά-

δευε, πατώντας τη σκανδάλη κάθε τόσο. Οι ενεργειακές φιάλες βρίσκονταν παραδίπλα, κρυμμένες μέσα σ'ένα ατσάλινο κουβούκλιο για λόγους ασφαλείας· η Ιωάννα το καταλάβαινε ότι ήταν εκεί από τα καλώδια που έβγαιναν από το κουβούκλιο πηγαίνοντας προς το κανόνι. *Δε μπορούμε, σκέφτηκε, ν'ανατινάξουμε τις φιάλες και να ξεμπερδεύουμε γρήγορα.*

Έκανε νόημα στον Ανδρόνικο και στον Φένχιλ να ετοιμαστούν. Εκείνοι έβγαλαν τα τουφέκια τους από τον ώμο και τα όπλισαν.

Η Ιωάννα πήρε μια χειροβομβίδα από τη ζώνη της. Τράβηξε, με τα δόντια, την περόνη και εκτόξευε τη βόμβα με μια απότομη ημικυκλική κίνηση του δεξιού χεριού.

Η έκρηξη χτύπησε τρεις από τους φρουρούς και τη μάγισσα.

Η Ιωάννα πήδησε πάνω και, τραβώντας δύο πιστόλια, πυροβόλησε τους δύο φρουρούς που ακόμα στέκονταν.

Ο Ανδρόνικος και ο Φένχιλ την ακολούθησαν επάνω, πυροβολώντας κι εκείνοι με τα τουφέκια τους. Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης σκότωσε τον χειριστή του κανονιού, καθώς εκείνος έκανε να σηκωθεί απ'τη θέση του και να πιάσει όπλο.

«Ευκολότερα απ'ό,τι φοβόμουν,» είπε ο Ανδρόνικος, και στράφηκε προς τη μεριά όπου βρισκόταν το συμβατικό κανόνι, για να δει πώς τα πήγαιναν οι άλλοι.

6.

Η Σιλάνα σημάδεψε με το τουφέκι της, καθώς εκείνη κι η Άνμα'ταρ ήταν καλυμμένες στο χείλος του υψώματος. Η μάγισσα άρθρωσε, ψιθυριστά, τα λόγια για το Ξόρκι Καπνογόνου Θραύσεως Πυρών· η Σιλάνα πυροβόλησε χωρίς να έχει το όπλο της ρυθμισμένο στο αυτόματο.

Η σφαίρα εκτοξεύτηκε από την κάννη φορτισμένη με τη μαγική δύναμη του ξορκιού – κι εξερράγη ανάμεσα στους πέντε φρουρούς του κανονιού, παράγοντας εκτυφλωτική λάμψη και αποπνιχτικό καπνό, και τινάζοντας μικροσκοπικά θραύσματα ολόγυρα, με επικίνδυνη ορμή. Οι πολεμιστές – μισθοφόροι των Ορειβατών όλοι τους, αν έκρινε κανείς απ'την εμφάνισή τους – κραύγασαν, παραπατώντας, τρίβοντας τα μάτια τους και βήχοντας, τραυματισμένοι από τα μικρά κομμάτια σε διάφορα σημεία του σώματός τους.

«*Τώρα!*» φώναξε η Άνμα'ταρ, καθώς πεταγόταν από το χείλος του γκρεμού τραβώντας το σπαθί της και εφορμώντας στους σαστισμένους μισθοφόρους.

Η Σιλάνα την ακολούθησε, ξεθηκαρώνοντας κι εκείνη το σπαθί της· και μετά ήρθαν ο Σέλιρ'χοκ και ο Νάρτιλ, με πιστόλια στα χέρια.

Η Άνμα έσχισε τον λαιμό ενός μισθοφόρου, κάρφωσε έναν άλλο στην κοιλιά· μια τρίτη μισθοφόρος έπεσε από τις ριπές του Νάρτιλ· ο τέταρτος μισθοφόρος τρυπήθηκε στα πλευρά από το ξίφος της Σιλάνα· και ο τελευταίος σκοτώθηκε από τα πυρά του Σέλιρ'χοκ.

Η χειρίστρια του κανονιού ύψωσε τα χέρια της και φώναξε, στη Συμπαντική, βήχοντας από τον καπνό: «Παραδίνομαι!»

Η Σιλάνα την κλότσησε στην κοιλιά και, καθώς εκείνη διπλωνόταν, τη γρονθοκόπησε κατακέφαλα σωριάζοντάς την αναίσθητη.

Η Άνμα έβαλε ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη και στο στόμα της, ώστε να προστατευτεί από τον καπνό, και βάδισε κοντά στην άκρη του υψώματος για να κοιτάξει προς τη μεριά του ενεργειακού κανονιού. Είδε τον Ανδρόνικο να της κάνει νόημα ότι όλα ήταν εντάξει. Του έκανε κι εκείνη το ίδιο νόημα.

Μονάχα ένα κανόνι έμενε τώρα, και ήταν στην αντικρινή μεριά του περάσματος. *Μάλλον, όμως, δε θα χρειαστεί να το σαμποτάρουμε*, σκέφτηκε η Άνμα, βλέποντας από κάτω της τους Ασνούρτα να διασχίζουν το πέρασμα και να εφορμούν προς το ορυχείο.

7.

Ο Ανδρόνικος κοίταζε τους Ασνούρτα να πέφτουν πάνω στους υπερασπιστές του ορυχείου σαν μια ατελείωτη μαύρη θάλασσα που προσπαθούσε να τους καταπιεί. Οι πολεμικές τους κραυγές αντηχούσαν παντού, μαζί με το κροτάλισμα των πυροβόλων, το ποδοβολητό των *άρμπαν'θ*, και τα ουρλιαχτά πόνου των χτυπημένων και των ετοιμοθάνατων. Σκόνη είχε σηκωθεί, σκεπάζοντας τα πάντα.

Οι Παντοκρατορικοί και οι μισθοφόροι των Ορειβατών τράπηκαν σε φυγή μέσα στα βουνά, βλέποντας πως δεν υπήρχαν πιθανότητες νίκης. Αν έμεναν, τους περίμενε μονάχα θάνατος ή αιχμαλωσία. Και ο Ανδρόνικος υπέθετε ότι, κρίνοντας από την όψη των Ασνούρτα, μάλλον πρέπει να θεωρούσαν τον θάνατο ως το πιθανότερο ενδεχόμενο.

«Το ορυχείο καπνόλιθου είναι δικό μας, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Φένχιλ, μοιάζοντας ευχαριστημένος με τον εαυτό του και με τους Ασνούρτα. Το σχέδιό του είχε λειτουργήσει ακριβώς όπως είχε προβλέψει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Αλλά τώρα πάμε κάτω· γιατί, μετά απ'τη μάχη, οι νικητές συνήθως γίνονται τολμηροί μ'αυτά που έχουν κατακτήσει.»

«Σιγά!» γέλασε ο Φένχιλ. «Οι Ασνούρτα δεν ενδιαφέρονται για τον καπνόλιθο. Τι να τον κάνουν;»

«Μπορεί, όμως, να επιτεθούν στους εργάτες – κι αυτό δεν το θέλουμε.» Ο Ανδρόνικος στράφηκε, αρχίζοντας να κατεβαίνει προς το πέρασμα των βουνών.

«Τα έχω συμφωνήσει μαζί τους,» είπε ο Φένχιλ, ενώ εκείνος και η Ιωάννα ακολουθούσαν τον Πρίγκιπα της Επανάστασης. «Δε θα επιτεθούν σε κανέναν παρά μόνο αν αυτοί τούς επιτεθούν πρώτοι.»

Ο Ανδρόνικος δεν ήταν πεπεισμένος, και δεν μείωσε τον ρυθμό του βαδίσματός του.

Όταν έφτασαν κοντά στο ορυχείο, είδαν ότι ορισμένοι Ασνούρτα πυροβολούσαν και τόξευαν προς την είσοδο, όπου ήταν φανερό πως κάποιιοι καλύπτονταν και ανταπέδιδαν.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Φένχιλ, ερωτηματικά. Εκείνος τού έκανε νόημα να περιμένει κι έτρεξε κοντά στους Ασνούρτα, μιλώντας στη γλώσσα τους.

Η Ιωάννα είπε: «Μπορεί κάποιιοι Παντοκρατορικοί ή μισθοφόροι των Ορειβατών να έχουν ταμπουρωθεί μέσα. Δε νομίζω, όμως, να μείνουν εκεί αν τους δώσουμε την ευκαιρία να παραδοθούν.»

Ο Ανδρόνικος δεν μίλησε, περιμένοντας τον Φένχιλ να επιστρέψει και να του αναφέρει τι γινόταν. Εκείνος δεν άργησε να έρθει πάλι κοντά του και να πει: «Δεν ξέρουν τι γίνεται, Πρίγκιπά μου. Απλά, ρίχνουν σε κάποιους εχθρούς που είναι μέσα.»

«Ζήτα τους να σταματήσουν. Τώρα.»

Ο Φένχιλ κατένευσε, και φώναξε κάτι στους Ασνούρτα που ήταν πιο κοντά. Μετά από λίγο, έπαψαν να πυροβολούν και να τοξεύουν προς την είσοδο του ορυχείου.

Ο Ανδρόνικος, βρισκόμενος σε απόσταση ασφαλείας και καλυμμένος πίσω από πέτρες, φώναξε, στη Συμπαντική: «Όποιοι κι αν είστε βγείτε απ'το ορυχείο! Είμαστε με την Επανάσταση, και υποσχόμαστε να μην

χτυπηθεί κανένας σας! Αν όμως μας αντισταθείτε, τότε θα εισβάλουμε!»

Καμία απάντηση δεν ήρθε, και ο Ανδρόνικος ήταν έτοιμος να ξαναφωνάξει, όταν η φωνή κάποιου ακούστηκε από την είσοδο του ορυχείου: «Είστε με την Επανάσταση;»

«Ναι. Αν βγείτε ειρηνικά, δεν θα σας επιτεθούμε.»

«Δεν είμαστε της Παντοκράτειρας! Ούτε μισθοφόροι!»

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Φένχιλ. «Δεν θα επιτίθονταν στους εργάτες, ε;»

«Εντάξει, έγινε μια μικρή παρεξήγηση! Πρέπει και οι εργάτες να τους επιτέθηκαν, όμως. Πυροβολούσαν από κει μέσα.»

Ο Ανδρόνικος κούνησε το κεφάλι, και φώναξε σ'αυτούς που κρύβονταν στην είσοδο του ορυχείου: «Μπορείτε να βγείτε! Ήρθαμε να σας ελευθερώσουμε. Οι Ασνούρτα κατά λάθος σάς επιτέθηκαν· νόμιζαν ότι ήσασταν με τον εχθρό.»

Οι εργάτες άρχισαν να βγαίνουν δειλά από το ορυχείο, και ο Ανδρόνικος πήγε προς το μέρος τους. Η Ιωάννα αμέσως τον ακολούθησε, ενώ ο Φένχιλ φώναζε στους Ασνούρτα μιλώντας στη γλώσσα τους. *Μάλλον, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, τους προειδοποιεί να μην... ξεχαστούν και ρίξουν και σ'εμάς!*

Πλησίασε τους εργάτες, οι οποίοι φαίνονταν τρομαγμένοι και αβέβαιοι. Ορισμένοι κρατούσαν όπλα στα χέρια, που πρέπει να τα είχαν πάρει από τους φρουρούς του ορυχείου. «Μην ανησυχείτε,» τους είπε. «Είμαι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Ήρθαμε να σας ελευθερώσουμε από την Παντοκράτ-»

Η Ιωάννα τον χτύπησε, ξαφνικά, πίσω απ'το γόνατο με το γόνατό της και τον έσπρωξε κάτω, στο έδαφος.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε.

Κι άλλοι ακολούθησαν: Ο Φένχιλ έριχνε σε κάποιον στην είσοδο του ορυχείου ενώ συγχρόνως φώναζε στους Ασνούρτα.

Ο Ανδρόνικος ανασηκώθηκε, και είδε ότι η Άνμα'ταρ και η Σιλάνα είχαν έρθει πλάι του, πυροβολώντας κι αυτές.

Οι εργάτες έμοιαζαν να τάχουν χαμένα. Η Ιωάννα χίμησε σ'έναν απ'αυτούς, χτυπώντας τον με το γόνατό της, ρίχνοντάς τον κάτω και βάζοντας ένα ξιφίδιο στο λαιμό του. «*Ποιος πυροβόλησε;*» φώναξε. Ο εργάτης είχε τρομοκρατηθεί, δεν μπορούσε να μιλήσει.

Ένας άλλος είπε: «Ο... ο Επιστάτης, κυρία. Ο Επιστάτης...»

«Φέρτε τον έξω,» πρόσταξε η Ιωάννα, με τα μάτια της να γυαλίζουν δολοφονικά. «*Τώρα.*»

Ορισμένοι απ'τους εργάτες πήγαν μέσα στο ορυχείο. Φωνές ακούστηκαν. Ο Επιστάτης, μάλλον, δεν ήθελε να έρθει. Οι φωνές δυνάμωσαν. Μια κραυγή αντήχησε. Άλλη μία. Και μια τρίτη. Ένας μεγαλόσωμος πορφυρόδερμος άντρας βγήκε απ'την είσοδο του ορυχείου, με το πρόσωπό του αιματοβαμμένο. Πίσω του έρχονταν τρεις άλλοι. Ο ένας κρατούσε την αξίνα του απειλητικά· ένας άλλος είχε στα χέρια του πιστόλι και σημάδευε την πλάτη του πορφυρόδερμου άντρα.

«Αυτός είναι ο Επιστάτης;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, που είχε πια σηκωθεί όρθιος.

«Ναι,» είπε ο εργάτης με το πιστόλι.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στον Επιστάτη. «Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

Εκείνος δεν μίλησε, αλλά ο εργάτης με το πιστόλι είπε: «Νάρτιλ τον λένε.» Έμοιαζε να έχει πάρει, αυτόκλητα, αρχηγική θέση ανάμεσα στους υπόλοιπους εργάτες.

«Γιατί προσπάθησες να με σκοτώσεις;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Νάρτιλ. Δεν του άρεσε που είχε το ίδιο όνομα με τον πιλότο· κάτι τον ενοχλούσε σ'αυτό, όσο περίεργο κι αν του φαινόταν.

Ο Επιστάτης δεν μίλησε.

«Σε ρώτησα κάτι!» φώναξε ο Ανδρόνικος.

«Δεν ξέρεις; Είπες ότι είσαι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Αν είσαι ο γνωστός Πρίγκιπας Ανδρόνικος—»

«Αυτός είμαι.»

«Τότε, δεν ξέρεις γιατί σε πυροβόλησα;»

«Ντόπιος δεν είσαι;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ναι, και;»

«Τι λόγο έχεις να υπηρετείς την Παντοκράτειρα; Η Σάρντλι είναι *διάστασή σου*, όχι δική της!»

«Ο Οίκος των Ορειβατών είναι σύμμαχος της Παντοκράτειρας, κι εγώ υπηρετώ τον Οίκο των Ορειβατών. Θα μ'εκτελέσουν άμα μάθουν ότι πήγα μαζί σου. Τούτους δω...» κούνησε το κεφάλι του προς τη μεριά των εργατών, «δε θα τους κάνουν τίποτα. Ακόμα κι άμα έρθουν και πάρουν πίσω τ'ορυχείο, δε θα τους κάνουν τίποτα. Εμένα όμως θα μ'εκτελέσουν άμα με βρουν μαζί τους, να πολεμάω για σένα.»

«Δεν πολεμάς για μένα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Για τον εαυτό σου πολεμάς. Για να είναι η διάστασή σου ελεύθερη. Εγώ είμαι περαστικός από εδώ.»

«*Ελεύθερη;*» μούγκρισε ο Επιστάτης. «Δεν πρόκειται ποτέ οι Παντοκρατορικοί να φύγουν! Αυτά που κάνετε είναι παροδικές ανοησίες!»

Ο Φένχιλ πλησίασε. «Αν δε σ'αρέσει η Επανάσταση, θα σ'απαλλάξω τώρα αμέσως, σκυλί της Παντοκράτειρας – *προδότη!*» Τραβώντας το σπαθί του, έβαλε την αιχμή στον λαιμό του Επιστάτη.

«Σκότώσέ με,» είπε εκείνος, μουντά. «είμαι νεκρός όπως και νάχει.»

«Αφού είσαι νεκρός, γιατί δεν πολεμάς;» γρύλισε ο Φένχιλ. «Δε μπορεί νάχεις τίποτα να χάσεις!»

Κάτι γυάλισε, απρόσμενα, μέσα στα μάτια του Επιστάτη: σα να είχε περάσει απ'το νου του μια σκέψη που δεν είχε περάσει ποτέ ξανά.

«Η Επανάσταση θέλει ανθρώπους που είναι ήδη νεκροί,» είπε ο Φένχιλ. «Τους ανασταίνει, όπως ο Βάσλεοθ ανέστησε τον νεκρό ταξιδιώτη που είχε ταξιδέψει καλά.» Κατέβασε το σπαθί του απ'τον λαιμό του Επιστάτη. «Τι λες, λοιπόν;»

«Τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου δεν θα με καταπιούν σήμερα,» είπε ο Νάρτιλ μετά από μια στιγμή σκέψης. «Ίσως κάποια άλλη μέρα.»

«Αυτό θα συμβεί, αναπόφευκτα, σε όλους μας – κάποια μέρα.» Ο Φένχιλ τού έδωσε το χέρι του. «Καλωσήρθες στην Επανάσταση, Νάρτιλ. Και σε συγχωρώ που έχεις το ίδιο όνομα με τον παλαβό πιλότο.»

Ο Επιστάτης συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

Ο Φένχιλ γέλασε.

Βίηλ

1.

Ο άντρας τούς οδήγησε μέσα σ'ένα από τα αόρατα ανοίγματα ανάμεσα στους γκρίζους βράχους. Κατέβηκαν σε μια μικρή σπηλιά κι έφτασαν μπροστά σε μια πόρτα η οποία ίσα που διακρινόταν μέσα απ'τις πυκνές σκιές. Ο άντρας χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του, κι ένας άλλος, από πίσω, την άνοιξε. Ο άντρας τούς έκανε νόημα να περάσουν, και η Φενίλδα, ο Πολ, ο Δαίδαλος, και η Διάττα μπήκαν σ'ένα δωμάτιο που θύμιζε φυσική σπηλιά. Γύρω τους ήταν δυο άντρες και μια γυναίκα· όλοι έμοιαζαν για γηγενείς της Βίηλ, έχοντας ή γαλανό ή λευκό-ροζ δέρμα.

Ο άντρας που τους είχε φέρει εδώ έκλεισε την πόρτα και κατέβασε την κουκούλα της κάπας του. «Τους έστειλε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Ή, τουλάχιστον, έτσι λένε.»

Η γυναίκα είπε: «Η Πρόμαχος περιμένει κάποια βοήθεια από τον Πρίγκιπα.» Και προς τη Φενίλδα, τον Πολ, τον Δαίδαλο, και τη Διάττα: «Ελάτε μαζί μου. Θα θέλει να σας δει.»

Την ακολούθησαν μέσα σ'ένα σύμπλεγμα σπηλαίων το οποίο, σίγουρα, εκτεινόταν κάτω από την επιφάνεια της Καμένης Γης και, ο Πολ υπέθετε, δεν μπορεί να το είχαν σκάψει οι επαναστάτες. Δεν μπορεί να είχαν *προλάβει* να το σκάψουν. Εκτός από ορισμένα σημεία, όπου η ανθρώπινη παρέμβαση ήταν φανερή, τα υπόλοιπα έδειχναν φτιαγμένα από τη φύση. Ο αέρας ήταν υγρός, και το περιβάλλον αποπνιχτικό και ψυχρό συγχρόνως, όπως συνήθως στα υπόγεια μέρη. Το γεγονός ότι η Βίηλ ήταν φορτισμένη από κάποιου είδους μυστηριώδη μαγική ενέργεια δεν άλλαζε τα πράγματα σ'αυτό τον τομέα, σκέφτηκε φευγαλέα ο Πολ.

Οι επαναστάτες που βρίσκονταν εδώ δεν ήταν λίγοι· καθώς βάδιζαν μέσα στα στενά περάσματα και στις σπηλιές, ο Πολ είδε πολλές φάτσες να κοιτάζουν εκείνον και τους συντρόφους του με περιέργεια. Επίσης, παρατήρησε ότι κάμποσα αντρικά βλέμματα (και κάποια γυναικεία) έμεναν επάνω στη Φενίλδα περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν. Δικαιολογημένα, ασφαλώς· ακόμα και μέσα από τα ταξιδιωτικά της ρούχα, το σώμα της διαγραφόταν υπέροχο.

Το αριστερό της μάτι γυάλιζε περίεργα στο φως των ενεργειακών λαμπών, σαν ένα γυάλινο θραύσμα να ήταν μέσα του. Ο Πολ αναρωτήθηκε αν αυτό είχε δημιουργηθεί, ίσως, μετά από κάποια ασθένεια, ή αν ήταν κάποιο τελείως ασυνήθιστο γενετήσιο σημάδι. Θα τη ρωτούσε αν την ήξερε καλύτερα. Στο μέλλον, πιθανώς...

Η επαναστάτρια από την πρώτη σπηλιά τούς οδήγησε, τελικά, σε μια σπηλιά πολύ μεγαλύτερη. Στο κέντρο της ήταν ένα μεγάλο τραπέζι· ή, μάλλον, πολλά μικρά τραπέζια ενωμένα. Δυο άντρες ήταν καθισμένοι σε σκαμνιά σκεπασμένα με τομάρι, και μια γυναίκα καθόταν σε μια καρέκλα (επίσης σκεπασμένη με τομάρι) στην κορυφή του τραπεζιού. Είχε πράσινο δέρμα – ένας δερματικός χρωματισμός όχι τόσο σπάνιος στη Βίηλ όσο σε άλλες διαστάσεις – και μακριά ξανθά μαλλιά. Φορούσε πέτσινο γιλέκο και λευκό πουκάμισο. Τα βιολετιά μάτια της στένεψαν, βλέποντας τους να μπαίνουν στη σπηλιά.

Τριγύρω, ο Πολ παρατήρησε με τις άκριες των ματιών του, η αίθουσα δεν ήταν άδεια: οι σκιές υποδήλωναν κουτιά ή κιβώτια και βαρέλια. Επίσης, εκεί, ανάμεσα σ'όλ'αυτά, κάθονταν ή στέκονταν και μερικοί επαναστάτες.

Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν πιατέλες με φαγητό, δύο καράφες, και κούπες· τυλιγμένα χαρτιά και περγαμηνές· ένα ξιφίδιο καρφωμένο στο ξύλο, ένα ξιφίδιο ξαπλωμένο· μια σβηστή οθόνη και μια κονσόλα με πλήκτρα.

Η πρασινόδερμη γυναίκα σκούπισε τα χείλη της με μια πετσέτα. «Αυτοί είναι;» ρώτησε την επαναστάτρια που τους είχε συνοδέψει ως εδώ.

(Τα νέα για εμάς έφτασαν πριν από εμάς, παρατήρησε ο Πολ.)

«Ναι. Λένε πως τους έστειλε ο Πρίγκιπας.» Παρότι υπήρχαν πολλοί Πρίγκιπες στη Βίηλ, οι επαναστάτες όταν έλεγαν «ο Πρίγκιπας» εννοούσαν πάντα έναν Πρίγκιπα.

Η πρασινόδερμη γυναίκα τούς ατένισε ερευνητικά, καθώς σηκωνόταν από το κάθισμά της.

«Ονομάζομαι Δαίδαλος,» συστήθηκε ο μάγος, «κι από εδώ είναι η Φενίλδα, ο Πολ, και η Διάττα. Ήρθαμε για να βοηθήσουμε την Επανάσταση. Είσαι η Πρόμαχος Λαμρίτ;»

Η γυναίκα κατένευσε. «Ναι. Καθίστε.» Έδειξε τα άδεια σκαμνιά γύρω απ'το τραπέζι. «Και καλώς ήρθατε. Ο Πρίγκιπας μου είχε πει ότι θα έστελνε βοήθεια. Περίμενα κάτι περισσότερο, όμως...»

«Θα προσφέρουμε όση βοήθεια μπορούμε,» είπε ο Δαίδαλος, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι. «Μαζί μου έχω ανθρώπους που παλιότερα υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα αλλά τώρα είναι ορκισμένοι στην Επανάσταση.»

Η Λαμρίτ κοίταξε το ένα πρόσωπο μετά το άλλο.

«Για εμάς μιλάει,» είπε ο Πολ, δείχνοντας, με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του, τον εαυτό του και τη Φενίλδα. «Γνωρίζω αρκετά πράγματα για το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας στο Πριγκιπάτο Κίρτβεχ το οποίο φαίνεται να σ'ενδιαφέρει.»

Η Λαμρίτ κάθισε πάλι στην καρέκλα της. «Τι σ'έκανε να έρθεις με την Επανάσταση; Πολ, δεν είπαμε πως σε λένε; Από τη Ρελκάμνια είσαι, να υποθέσω;»

«Από τη Ρελκάμνια είμαι, αλλά τούτη δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι στη Βίηλ.» Αναρωτήθηκε αν η Λαμρίτ ήξερε για τον Ελκράσ'ναρχ. Ο Δαίδαλος δεν είχε πει *Έχω μαζί μου ανθρώπους που παλιά υπηρετούσαν τον Ελκράσ'ναρχ*· είχε πει *Έχω μαζί μου ανθρώπους που παλιά υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα*. «Όσο για το γιατί ήρθα με την Επανάσταση... Ας πούμε, για την ώρα, ότι απλά έμπλεξα μ'έναν γνωστό Προφήτη της Νόρχακ.»

«Προφήτη της Νόρχακ;»

Ο ένας απ'τους δύο άντρες που κάθονταν στο τραπέζι μαζί με την Πρόμαχο τής είπε: «Πρέπει ν'αναφέρεται σ'αυτή την καινούργια διάσταση που πρόσφατα ανακαλύφθηκε.» Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, μακριά καστανά μαλλιά, και μούσια. Από το λαιμό του κρέμονταν δύο περιδέραια με κάτι ασημένια μπιχλιμπίδια επάνω.

«Σ'αυτήν αναφέρομαι,» είπε ο Πολ. «Και τ'όνομά σου;»

«Άλτρες,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Κι από δω, ο Δάρυλμος.» Έδειξε τον άλλο άντρα που δεν είχε συστήσει η Λαμρίτ: έναν πρασινόδερμο, στρογγυλοπρόσωπο τύπο με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. «Εξαιρετικός μασκοποιός. Σου φτιάχνει μάσκα και ξεχνάς τη φάτσα σου.» Μειδίασε.

Ο Δάρυλμος γέλασε. «Ασφαλώς, θα με έχουν ακούσει. Δε χρειάζονταν συστάσεις,» είπε, φανερά αστεειεύομενος.

«Εμένα, πάντως, μέχρι στιγμής μού διέφευγε η διασημότητά σου,» του είπε ο Πολ.

Τώρα, γέλασαν και ο Δάρυλμος και ο Άλτρες· και η Λαμρίτ χαμογέλασε πλατιά.

«Γνωρίζεις το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας στο Πριγκιπάτο Κίρτβεχ, είπες;» ρώτησε, μετά, τον Πολ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Το γνωρίζεις καλά;»

«Αρκετά καλά. Ξέρω και την Ανώτατη Ελέγκτρια της περιοχής.»

Η Λαμρίτ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, και τα βιολετιά μάτια της γυάλισαν από ενδιαφέρον.

«Δεν την έχεις υπόψη σου, να υποθέσω;»

«Τολμώ να ομολογήσω πως όχι,» παραδέχτηκε η Πρόμαχος.

«Νίνα Έκγραμμη, τη λένε.» Και δεν ήταν μόνο Ανώτατη Ελέγκτρια στο δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας, αλλά και πράκτορας του Ελκράσ'ναρχ. Ο Πολ, όμως, δεν το ανέφερε αυτό· γιατί, αν η Λαμρίτ δεν γνώριζε για τον Ελκράσ'ναρχ, δεν θα είχε κανένα νόημα. «Θα μπορούσα ακόμα και να έρθω σε επαφή μαζί της αν χρειαζόταν.»

«Δηλαδή, δεν ξέρουν ότι τους έχεις προδώσει;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι, δεν το ξέρουν.»

«Ενδιαφέρον...» είπε η Λαμρίτ, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα κι αγγίζοντας τα χείλη της με το δάχτυλό της, σκεπτικά.

Εν τω μεταξύ, ο Άλτρες πρόσφερε φαγητό στους επισκέπτες του άντρου της Επανάστασης, και κούπες επίσης, για να βάλουν όσο ποτό ήθελαν από τις καράφες. Η μία περιείχε κρασί, η άλλη νερό.

Η Λαμρίτ έστρεψε το βλέμμα της στη Φενίλδα. «Κι εσύ σε τι μπορείς να μας βοηθήσεις;»

«Δε γνωρίζω πολλά για το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας στη Βίηλ,» παραδέχτηκε εκείνη. «Σχεδόν τίποτα, δυστυχώς–»

«Είναι μάγισσα, όμως,» τη διέκοψε ο Πολ.

Η Λαμρίτ συνοφρυώθηκε. «Τι μάγισσα;»

«Του τάγματος των Ερευνητών,» αποκρίθηκε η Φενίλδα.

«Και ο κύριος είναι μάγος,» είπε ο Πολ κοιτάζοντας τον Δαίδαλο, «αλλά δε μας λέει ποιου τάγματος.»

Ο Δαίδαλος φαινόταν διασκεδασμένος καθώς η Λαμρίτ έστρεφε τώρα το βλέμμα της επάνω του. «Μπορείς να υποθέσεις, Πρόμαχε, ότι ανήκω σ'όλα τα τάγματα συγχρόνως, ή σε κανένα.»

«Πώς είναι δυνατόν;» είπε ο Άλτρες, ήπια. Κι αμέσως μετά συνοφρυώθηκε. «Για μια στιγμή! Είπες ότι σε λένε Δαίδαλο... Πριν από καιρό, είχα πάει στην Απολλώνια, για να βοηθήσω τον Πρίγκιπά μας όταν είχε ανάγκη. Ένας μάγος εκεί—»

«Ο ίδιος είμαι, Άλτρες.»

«Εσύ που δημιούργησες τον υπερδιαστασιακό στρόβιλο στην Απολλώνια για να απωθήσουμε τα Παντοκρατορικά στρατεύματα!»

«Ναι,» είπε ο Δαίδαλος. «Αλλά, δυστυχώς, προκάλεσα συγχρόνως και προβλήματα, εξαιτίας ενός λάθους κατά τη δημιουργία του στροβίλου – για το οποίο, καλώς ή κακώς, δεν ευθύνομαι εγώ.»

Ο Πολ είχε ακούσει την ιστορία με τον Τάμπριελ: ότι, ουσιαστικά, το λάθος ήταν δικό του. Είχε πατήσει ένα κουμπί σε κάποια συσκευή όταν δεν έπρεπε να το πατήσει – ή κάτι τέτοιο. Όλα αυτά, βέβαια, είχαν συμβεί προτού γίνει Προφήτης της Νόρχακ. Για την ακρίβεια, εξαιτίας αυτών των γεγονότων είχε μεταφερθεί στη Νόρχακ, που τότε ήταν απομονωμένη.

«Τέλος πάντων,» είπε η Λαμρίτ. «Τι μπορείς να κάνεις για να μας βοηθήσεις;» Μιλούσε στον Δαίδαλο. «Ελπίζω όχι να δημιουργήσεις άλλον έναν υπερδιαστασιακό στρόβιλο...»

«Δε νομίζω να χρειαστεί,» αποκρίθηκε ο μάγος, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί στην κούπα του. «Στη Βίηλ έχετε πολύ ισχυρά όπλα, προερχόμενα από την ίδια τη διάστασή σας. Ο Πρίγκιπάς μου είπε ότι είναι μαζί σου, Πρόμαχε, ένας μάγος του τάγματος των Πεφωτισμένων. Κάποιος Καρτάφες'νορ, ο οποίος έχει έρθει πολλές φορές σε σύγκρουση με το τάγμα του επειδή κάνει πειράματα που θεωρούνται... όχι και τόσο αποδεκτά.»

«Επικίνδυνα,» διόρθωσε η Λαμρίτ. «Και, ναι, ο Καρτάφες είναι μαζί μου. Ανέκαθεν ήταν προσκείμενος στην Επανάσταση. Γιατί ρωτάς, όμως;»

«Επειδή τα πειράματά του με ενδιαφέρουν. Και ίσως να έχω τη δυνατότητα να τον βοηθήσω να επιτύχει αυτό που προσπαθεί.»

«Τι προσπαθεί;» θέλησε να μάθει ο Πολ.

«Να δημιουργήσει πράγματα που κινούνται από μόνα τους.»

«'Αυτοκίνητα', τα ονομάζει,» είπε η Λαμρίτ.

«Τι θα πει 'πράγματα που κινούνται από μόνα τους';» ρώτησε ο Πολ.

«Για παράδειγμα,» εξήγησε ο Δαίδαλος, «κάτι με δύο χέρια, δύο πόδια, και ένα κεφάλι, αλλά φτιαγμένο από μέταλλο.»

«Εννοείς ότι αυτός ο μάγος προσπαθεί να φτιάξει *ανθρώπους*;»

«Προσπαθεί να δώσει ζωή – ή, τουλάχιστον, ενός *είδους* ζωή – σε πράγματα που δεν έχουν ζωή όπως την εννοούμε.»

Ο Πολ ρουθούνησε. «Και είναι δυνατόν να γίνει αυτό;»

«Τα πάντα είναι δυνατά, Πολ, όταν έχεις τα κατάλληλα μέσα και την κατάλληλη γνώση.»

Η Λαμρίτ ρώτησε: «Και τι νομίζεις ότι λείπει στον Καρτάφες;»

«Η γνώση.»

2.

Όταν ρώτησαν τη Λαμρίτ τι θα γινόταν με το όχημά τους (δεν μπορούσαν να το αφήσουν έξω, μες στη μέση της ερημιάς!), εκείνη τούς αποκρίθηκε πως δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Είχαν έναν ειδικό χώρο για τα οχήματα, καλά κρυμμένο.

«Είναι κλειδωμένο, ή μπορώ να πάω και να το οδηγήσω;» ρώτησε ο Άλτρης, προθυμοποιούμενος να βάλει εκείνος το όχημα στον χώρο στάθμευσης που χρησιμοποιούσαν.

«Θα το οδηγήσω εγώ,» είπε ο Δαίδαλος. «Θα ήθελα, όμως, να έρθεις μαζί μου.»

«Ασφαλώς.»

Οι δύο άντρες σηκώθηκαν από το τραπέζι και έφυγαν από την αίθουσα.

Η Λαμρίτ είπε στον Πολ, τη Φενίλδα, και τη Διάττα: «Θα σας δείξω το μέρος όπου θα μένετε.»

Εκείνοι την ακολούθησαν, και η Πρόμαχος τούς πήγε, μέσα από στενά περάσματα και σπηλιές, σε μια σπηλιά που ήταν διαμορφωμένη σαν ξενώνας, με πρόχειρα κρεβάτια, μερικά μικρά μπαούλα, λάμπες λαδιού, παραβάν, και δύο βαρέλια που τώρα ήταν άδεια αλλά η Λαμρίτ τούς είπε ότι μπορούσαν να τα γεμίσουν με νερό για να πλυθούν όποτε ήθελαν.

Κοιτάζοντάς τα η Φενίλδα σκέφτηκε, κάπως απογοητευμένα: *Μου φαίνεται ότι δεν πρόκειται να κάνω ποτέ μπάνιο μέχρι να φύγω από τη Βίηλ...*

«Υπέροχα,» είπε ο Πολ. «Και πώς μπορούμε να τα γεμίσουμε;»

«Πρέπει να ζητήσετε να σας φέρουν νερό, ή να πάτε να το φέρετε μόνοι σας.»

«Από πού;»

«Θέλεις να σου δείξω;»

«Αν έχεις την καλοσύνη.»

Η Λαμρίτ ένευσε. «Θα σου δείξω.» Και προς τη Φενίλδα και τη Διάττα: «Εσείς μπορείτε να βουλευτείτε όπου θέλετε. Ολόκληρη τούτη η σπηλιά είναι δική σας· κανένας άλλος δεν μένει, για την ώρα, εδώ.»

Μετά, έκανε νόημα στον Πολ να την ακολουθήσει, κι εκείνος την ακολούθησε μέσα στο υπόγειο σύμπλεγμα.

«Ελπίζω, άμα ποτέ χαθώ εδώ μέσα, να μ'ακούσετε όταν θα φωνάξω βοήθεια,» της είπε καθώς βάδιζαν.

Η Λαμρίτ χαμογέλασε. «Μόλις το συνηθίσεις θα δεις ότι δεν είναι και τόσο πολύπλοκο μέρος όσο φαίνεται.»

Λίγο παρακάτω έφτασαν σε μια σπηλιά σφαιρικού σχήματος που στο κέντρο της υπήρχε μια μεγάλη τρύπα. Πάνω από την τρύπα ήταν μια τροχαλία, από την οποία κρεμόταν ένας ξύλινος κουβάς. Πηγάδι. Δύο γυναίκες ήταν καθισμένες οκλαδόν παραδίπλα, παίζοντας ένα παιχνίδι με κρανία μικρών πουλιών. Ο Πολ το είχε ξαναδεί στη Βίηλ· ονομαζόταν Συλλέκτης.

«Από εδώ μπορείς να πάρεις νερό,» του είπε Λαμρίτ. «Θυμάσαι τη διαδρομή για να επιστρέψεις;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Σ'αφήνω, τότε.» Του έκλεισε το μάτι και έφυγε από τη σπηλιά.

Οι δύο γυναίκες που έπαιζαν Συλλέκτη είχαν γυρίσει και τον κοιτούσαν· όταν όμως είδαν ότι κι εκείνος τις κοίταζε, στράφηκαν ξανά στο παιχνίδι τους.

Αντικοινωνικότητα... σκέφτηκε ο Πολ· και είπε: «Γεια,» καθώς γέμιζε έναν κουβά με νερό από το πηγάδι.

Οι γυναίκες τον κοίταξαν πάλι. «Δε σ'έχουμε ξαναδεί εδώ,» είπε η μία, που ήταν γαλανόδερμη.

«Είμαι καινούργιος στην περιοχή. Και θα νόμιζα ότι ήταν τελείως ξε-
ρή αν δεν έβλεπα αυτό το πηγάδι.»

«Υπάρχει νερό, αλλά πολύ βαθιά κάτω από τη γη.»

Ο Πολ γέμισε ακόμα έναν κουβά (υπήρχαν κάμποσοι πλάι στο πηγά-
δι) και πήρε τον έναν στο ένα χέρι και τον άλλον στο άλλο. «Θα τα ξα-
ναπούμε.»

Όταν επέστρεψε στον ξενώνα, η Φενίλδα και η Διάττα είχαν ήδη
πιάσει από ένα κρεβάτι κι ένα μπαούλο η καθεμία.

«Θα κάνεις μπάνιο εκεί μέσα;» τον ρώτησε η Φενίλδα καθώς εκείνος
άδειαζε τους κουβάδες μέσα σ'ένα βαρέλι.

«Δεν υπάρχει κανένα καλύτερο μέρος.» Κοίταξε τη στάθμη του νερού
μέσα στο βαρέλι. «Θα έρθετε να με βοηθήσετε να φέρω κι άλλους κου-
βάδες;»

«Θέλω να ξεκουραστώ,» είπε η Φενίλδα, καθίζοντας στο κρεβάτι και
λύνοντας τις μπότες της. «Και δε νομίζω ότι θα κάνω μπάνιο εκεί μέ-
σα.»

Η Διάττα, όμως, πήγε μαζί του για να φέρουν κι άλλο νερό.

Η Φενίλδα τούς περίμενε ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι της, κα-
πνίζοντας ένα τσιγάρο. Είχε την εντύπωση πως εδώ, κάτω από την
Καμένη Γη, μπορούσε να αισθανθεί έναν παράξενο παλμό παντού γύ-
ρω της. Ήταν αυτός ο παλμός η μαγική ενέργεια της Βίηλ; αναρωτήθη-
κε. *Είναι το ίδιο πράγμα που αισθάνθηκα και στις Ερημιές, όταν μας όρ-
μησε εκείνο το πελώριο ερπετό; Κι αν ναι, πώς είναι δυνατόν να νιώθω
κάτι που, κανονικά, το νιώθουν μόνο οι Πεφωτισμένοι – οι μάγοι που
είναι αυτόχθονες της Βίηλ;*

Μήπως, τελικά, ο Δαίδαλος είχε δίκιο; Μήπως οι διάφοροι διαχωρι-
σμοί της μαγείας δεν ήταν παρά στο μυαλό τους;

*Μήπως γίνομαι σαν τον Δαίδαλο; Δεν ήξερε αν αυτό θα έπρεπε να την
ενθουσιάζει (καθότι Ερευνήτρια, καθετί καινούργιο την ενθουσίαζε) ή
να την τρομάξει...*

Ο Πολ και η Διάττα ήρθαν με δύο κουβάδες ο καθένας και τους ά-
δειασαν μέσα στα βαρέλια. Το ένα απ'αυτά πρέπει να είχε γεμίσει το
άλλο, όμως, όχι: έτσι έφυγαν πάλι.

Και ο Δαίδαλος ήρθε πριν απ'αυτούς, συνοδευόμενος από τον Άλ-
τρες.

«Θα σε δω μετά, μάγε,» του είπε ο επαναστάτης. «Κι ελπίζω κάποτε να καταλάβω πώς λειτουργεί το όχημά σου!» Χαμογέλασε, φεύγοντας.

Ο Δαίδαλος βάδισε προς ένα από τα κρεβάτια. «Πού είναι οι άλλοι, Φενίλδα;»

«Πήγαν να φέρουν νερό. Υποτίθεται πως πρέπει να κάνουμε μπάνιο μέσα σ'αυτά τα βαρέλια.» Μόρφασε, κι έσβησε το τσιγάρο της στο πάτωμα. Δεν υπήρχε πουθενά τασάκι. Κούνησε το χέρι της πέρα-δώθε για να φύγει ο καπνός, γιατί δεν περνούσε κανένα υπόγειο ρεύμα αέρα από εδώ για να τον παρασύρει. «Από το ερειπωμένο κάστρο, στις σπηλιές. Εξελισσόμαστε ή υποβαθμιζόμαστε;»

Ο Δαίδαλος γέλασε καθώς καθόταν στο κρεβάτι του. «Έχεις χιούμορ, Φενίλδα.»

«Ευτυχώς.»

Ο Πολ και η Διάττα επέστρεψαν τότε, φέρνοντας τρεις ακόμα κουβάδες – δύο εκείνος, έναν εκείνη. Άδειασαν τους δύο μέσα στο μισογεμάτο βαρέλι, και τον τελευταίο τον άφησαν παραδίπλα.

«Όπως βλέπεις, μάγε,» είπε ο Πολ, «εδώ πέρα πρέπει να μοχθήσεις για το μπάνιο σου. Η βάση των επαναστατών είναι, μεν, αόρατη αλλά το υδρευτικό σύστημα είναι χάλια.

»Θα κάνετε εσείς μπάνιο πρώτοι, ή να πάω εγώ;»

«Εσύ μόχθησες περισσότερο,» του είπε ο Δαίδαλος.

«Το ήξερα πως είσαι λογικός άνθρωπος κατά βάθος.» Ο Πολ άρχισε να γδύνεται κοντά στο ένα από τα δύο βαρέλια. Η Διάττα σήκωσε ένα από τα παραβάν και κρύφτηκε από πίσω του για να βγάλει τα ρούχα της.

Η Φενίλδα έριχνε λοξές ματιές στον Πολ. Ήταν καλοσχηματισμένος. Αλλά δεν της πήρε το μυαλό από ένα άλλο, πολύ πιο ενδιαφέρον θέμα για μια Ερευνήτρια. «Τι είν'αυτός ο Καρτάφες;» ρώτησε τον Δαίδαλο. «Πραγματικά προσπαθεί να δημιουργήσει ζωή;»

«Ναι. Και είναι κάτι που μπορεί να γίνει σχετικά εύκολα στη Βίηλ, Φενίλδα. Το τάγμα των Πεφωτισμένων, όμως, δεν διδάσκει το πώς, γιατί είναι όντως επικίνδυνο.»

«Γνωρίζει το πώς, ή το αγνοεί τελείως;»

«Το αγνοεί,» είπε ο Δαίδαλος. «Ίσως μόνο πριν από πολλά χρόνια οι μάγοι της Βίηλ να ήξεραν αυτά τα μυστικά.»

«Εσύ πώς τα ξέρεις;»

«Η ενέργεια της Βίηλ είναι σπάνια αλλά δεν είναι μοναδική στο σύμπαν. Υπάρχουν και παρόμοιες πηγές· πολύ μικρότερες, δυστυχώς. Θυμάσαι τον υπηρέτη μου στην Απολλώνια;»

«Εκείνο το πλάσμα χωρίς πρόσωπο; Που το δέρμα του μοιάζει νάχει μια μεταλλική απόχρωση;»

«Ναι. Τον έφτιαξα με παρόμοιες μεθόδους. Είναι ζωντανός, αν και η ζωή του δεν είναι ακριβώς όπως η δική μας.»

Η Φενίλδα είδε τον Πολ να μπαίνει στο βαρέλι, τελείως γυμνός. Δεν ήταν ντροπαλός τύπος, λοιπόν. Όχι πως της είχε δώσει τέτοια εντύπωση ποτέ...

Στην αντικρινή μεριά της σπηλιάς, η Διάττα βυθίστηκε στο άλλο βαρέλι, με τα εσώρουχά της.

3.

«Θα μπορούσα να μιλήσω με τον Καρτάφες'νορ, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Δαίδαλος τη Λαμρίτ, όταν εκείνη τούς επισκέφτηκε ύστερα από μερικές ώρες, αφότου είχαν πλυθεί και ξεκουραστεί.

«Ασφαλώς. Έχει ήδη μάθει για τον ερχομό σας, όπως επίσης και για τα όσα είπες. Θέλει κι εκείνος να σε γνωρίσει, Δαίδαλε.»

«Ωραία, τότε,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Οδηγήσέ με σ'αυτόν.»

Η Φενίλδα σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού της όπου καθόταν. «Θα έρθω κι εγώ.» Της είχε κινήσει την περιέργεια όλη αυτή η υπόθεση με τη δημιουργία ζωής.

Η Λαμρίτ είπε στη Φενίλδα: «Δεν υπάρχει πρόβλημα.» Και, ρίχνοντας μια ματιά στον Πολ και στη Διάττα: «Μπορείτε νάρθετε κι εσείς αν θέλετε.»

Η Ιεράρχης δεν είπε τίποτα, μοιάζοντας αναποφάσιστη. Η Φενίλδα αναρωτήθηκε αν περίμενε εντολή από τον Τάμπριελ ή από τους άλλους Ιεράρχες. Ο Πολ είπε: «Δεν πειράζει. Καλά καθόμαστε εδώ. Οι μάγοι με τους μάγους, και τα λοιπά και τα λοιπά.» Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του, καπνίζοντας, και δεν έδειχνε πρόθυμος να σηκωθεί. Η Φενίλδα είχε συμπεράνει ότι τον έκανε γούστο. Η συμπεριφορά του τη διασκέδαζε.

Η Λαμρίτ είπε, ανασηκώνοντας τους ώμους: «Όπως θέλεις.»

Η Φενίλδα φόρεσε τις μπότες της και ακολούθησε την Πρόμαχο και τον Δαίδαλο μέσα στο υπόγειο άντρο της Επανάστασης. Νόμιζε πως

εξακολουθούσε να μπορεί να αισθανθεί εκείνο τον μυστηριώδη παλμό παντού γύρω της, αν και λιγάκι πιο απόμακρα τώρα. Δεν είχε, ωστόσο, πει τίποτα στον Δαίδαλο ακόμα.

Σε ορισμένα σημεία των σπηλαίων – όχι πολλά, αλλά αρκετά – υπήρχαν σκαλοπάτια λαξεμένα στις πέτρες, και οι επαναστάτες πρέπει να ήταν που τα είχαν λαξέψει – πρόσφατα, απ'ό,τι καταλάβαινε η Φενίλδα. Σε μια απ'αυτές τις πέτρινες σκάλες τούς πήγε η Λαμρίτ, κρατώντας μια λάμπα λαδιού στο αριστερό χέρι, υψωμένη εμπρός της και στο πλάι για να μην την τυφλώνει.

«Προσέχετε τα σκαλοπάτια,» τους είπε· και δεν τους προειδοποιούσε τυχαία: η Φενίλδα διαπίστωσε ότι τα πρόσφατα λαξεμένα σκαλιά δεν ήταν και τα πιο καλοφτιαγμένα που είχε πατήσει.

Ευτυχώς δεν ήταν και τόσα πολλά, επίσης. Σύντομα έφτασαν κάτω (Αλήθεια, πόσο βαθιά κάτω απ'το έδαφος είμαστε τώρα; αναρωτήθηκε η Φενίλδα) και είδαν μπροστά τους μια κλειστή ξύλινη πόρτα. Επάνω της ήταν χαραγμένο το σύμβολο των Πεφωτισμένων.

Η Λαμρίτ πλησίασε, και χτύπησε χρησιμοποιώντας τον χαλκά.

Η πόρτα άνοιξε, παρουσιάζοντας έναν άντρα καμπουριασμένο, με μακριά γκρίζα μαλλιά και γένια. Το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και βαθιά ρυτιδωμένο. Παρ'όλ'αυτά, η Φενίλδα είχε την αίσθηση ότι δεν μπορεί να ήταν και τόσο μεγάλης ηλικίας όσο φαινόταν.

«Καρτάφες,» είπε η Λαμρίτ. «Σου έφερα τον Δαίδαλο και τη Φενίλδα.»

Τα μάτια του Πεφωτισμένου τούς κοίταξαν και τους δύο με ενδιαφέρον. «Περάστε,» τους προσκάλεσε. «Περάστε,» κάνοντάς τους χώρο να μουν.

Η Λαμρίτ τούς είπε: «Θα μιλήσουμε αργότερα,» κι έφυγε ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Η Φενίλδα κι ο Δαίδαλος πέρασαν το κατώφλι της πόρτας του Καρτάφες, για να βρεθούν σε μια σπηλιά γεμάτη πάγκους, μπαούλα, και παράξενους μηχανισμούς. Η Φενίλδα είδε ένα μακρύ, μεταλλικό χέρι επάνω σ'έναν πάγκο· ένα επίσης μεταλλικό κεφάλι ακουμπισμένο στο πάτωμα· γρανάζια και τροχούς σε μια γωνία· ένα ανθρωπόμορφο κατασκευάσμα που στηριζόταν στον τοίχο και πρέπει να ήταν φτιαγμένο από μέταλλα και σάρκες. Το στήθος του ήταν ανοιχτό και μέσα του

κάτι φώτιζε. *Μια εστία*; Παραδίπλα, επάνω σ'ένα τραπέζι, βρισκόταν κάτι που *σίγουρα* ήταν εστία: ένα ελλειψοειδές αντικείμενο που έδινε την εντύπωση πως ήταν καμωμένο συγχρόνως από μέταλλο και φως, ενωμένα με κάποιον μυστηριακό τρόπο. Η εστία στηριζόταν σε τέσσερα μπρούντζινα πόδια, κι από τα πόδια ξεκινούσαν καλώδια τα οποία κατέληγαν... Η Φενίλδα δεν μπόρεσε να τ'ακολουθήσει ως το τέλος τους, μέσα στις σκιές και στ'άλλα πράγματα – και μετά, ο Καρτάφες μίλησε, κάνοντάς την να τον κοιτάξει.

«Είσαι ο Δαίδαλος. Από την Απολλώνια...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος.

Ο Καρτάφες γέλασε. «Πολύ ευχάριστη έκπληξη!» Έδωσε το χέρι του στον Δαίδαλο, κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. «Μου είπαν ότι μπορείς να με βοηθήσεις στις προσπάθειές μου...» Ατένισε τον Δαίδαλο ερευνητικά, σαν να περίμενε ότι ο Απολλώνιος μάγος θα διάψευδε τα λόγια του.

Αλλά εκείνος αποκρίθηκε: «Γί'αυτό είμαι εδώ: για να σε βοηθήσω στην κατασκευή των αυτοκινήτων σου.»

«Γνωρίζεις πού είναι το πρόβλημα;» ρώτησε ο Καρτάφες. «Έχεις καταφέρει να φτιάξεις δικά σου αυτοκίνητα;»

«Ναι.» Ο Δαίδαλος βάδισε μέσα στη σπηλιά, κοιτάζοντας τις διάφορες κατασκευές του Καρτάφες'νορ. «Ναι, και στις δύο ερωτήσεις.» Κι έμεινε σιωπηλός, σα να σκεφτόταν.

Η Φενίλδα άπλωσε το χέρι της για ν'αγγίζει το μεταλλικό κεφάλι στο πάτωμα: ψυχρό στην αφή. Παρατηρώντας το, είδε ότι ήταν πολύ καλοφτιαγμένο, σαν να προοριζόταν για διακοσμητικό άγαλμα.

Παίρνοντας το βλέμμα της από το κεφάλι, διαπίστωσε ότι ο Καρτάφες την κοίταζε. «Το μάτι σου...» της είπε. «Τι έχει το μάτι σου;» Έδειξε το αριστερό του μάτι με το δάχτυλό του.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Έτσι είναι.» Αυτός ο Καρτάφες'νορ τής φαινόταν λιγάκι – ή, μάλλον, πολύ – περίεργος· δεν ήθελε να πιάσει κουβέντα μαζί του.

Ο Δαίδαλος είπε: «Ποιο νομίζεις εσύ ότι είναι το πρόβλημα; Γιατί τα πειράματά σου δεν πετυχαίνουν;»

«Δεν έχω καταλήξει κάπου, ακόμα,» αποκρίθηκε ο Πεφωτισμένος. «Υποθέτω πως ίσως να φταίνει τα μέταλλα, ή τα δέρματα, που χρησιμοποιώ. Ή ίσως να είναι κάτι στη δομή... Μέχρι στιγμής, έχω προσπα-

θήσει να δώσω ζωή σε κατασκευάσματα από διάφορα μέταλλα, καθώς και από σάρκες. Παλιότερα, είχα επιχειρήσει το ίδιο και με κατασκευάσματα από πετρώματα, αλλά τελικά αυτό μου φάνηκε τελείως άσκοπο. Μια φορά, είχα την ιδέα να πάρω μερικά πτώματα και να προσπαθήσω να τα επαναφέρω στη ζωή – σε μια *σχετική* ζωή, τουλάχιστον. Ούτε αυτό, όμως, έπιασε. Τα πτώματα καταστράφηκαν, και μετά ήταν άχρηστα. Και παρότι επρόκειτο για κάτι νεκρούς απατεώνες, οι οικογένειές τους διαμαρτυρήθηκαν στον Πρίγκιπα Νοσνάλτος, και με κυνήγησαν ακόμα κι οι άλλοι μάγοι του τάγματός μου! Δεν μπορούσαν ποτέ να κατανοήσουν τη σημαντικότητα των πειραμάτων μου!»

«Χμμ...» Ο Δαίδαλος παρατηρούσε το ανθρωπόμορφο σώμα που ήταν φτιαγμένο από μέταλλα και σάρκες, και που μέσα από το ανοιχτό στήθος του κάτι φώτιζε. «Δεν είναι το πρόβλημα στις πρώτες ύλες. Κι ετούτο εδώ θα μπορούσε να κινηθεί... αν ήθελες να γίνεις τόσο αποκρουστικός.»

Ο Καρτάφες γέλασε μέσα από τα μούσια του. «Το ξέρεις! Ξέρεις, πραγματικά, το μυστικό!» είπε ενθουσιασμένα. Και ρώτησε, πολύ πιο σοβαρά: «Δεν φταίει, λοιπόν, η κατασκευή;»

«Η κατασκευή,» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος στρεφόμενος να τον κοιτάξει, «σίγουρα παίζει ρόλο. Αν φτιάξεις, για παράδειγμα, κάτι που δεν μπορεί να σταθεί, τότε συνέχεια θα σωριάζεται, και θα έχεις χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις σου άσκοπα.»

«Ναι, εννοείται. Φυσικά. Ποιο είναι, όμως, το μυστικό;»

«Προσπαθείς να δημιουργήσεις αυτοκίνητα βάζοντας μέσα τους εστίες.» Ο Δαίδαλος έδειξε το ανοιχτό στήθος του ανθρωπόμορφου πλάσματος από μέταλλο και σάρκα. «Χρησιμοποιείς, εν ολίγοις, την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιούν οι Πεφωτισμένοι για να κινήσουν οχήματα και σκάφη.»

«Όχι *ακριβώς* την ίδια μέθοδο!» είπε ο Καρτάφες. «Όχι *ακριβώς* την ίδια. Μπορεί σ'έναν εξωτερικό παρατηρητή όπως εσύ, έναν μάγο που δεν ανήκει στο τάγμα των Πεφωτισμένων–»

«Γνωρίζω τις μεθόδους σας,» τον διέκοψε ο Δαίδαλος. «Μπορώ, μάλιστα, να χειριστώ και το Φως.»

Ο Καρτάφες τον ατένισε με δυσπιστία. «Αδύνατον!»

Ο Δαίδαλος στράφηκε στην εστία επάνω στα μπρούντζινα πόδια. Την πλησίασε. Ύψωσε τα χέρια του μπροστά της, υποτονθόρυσε μερικά λόγια, και η εστία υψώθηκε στον αέρα, αφήνοντας τα μπρούντζινα πόδια από κάτω της.

Τα μάτια του Καρτάφες'νορ γούρλωσαν. «Ξόρκι Τηλεκινήσεως! Με χρήση του Φωτός!» Έμοιαζε να μη μπορεί να το πιστέψει.

Η Φενίλδα δεν γνώριζε το Ξόρκι Τηλεκινήσεως, αλλά ήξερε ότι το χρησιμοποιούσαν μάγοι διάφορων ταγμάτων – ανάμεσα στους οποίους και Πεφωτισμένοι. Καθώς ο Δαίδαλος έκανε την εστία να υψωθεί στον αέρα, η Φενίλδα νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει τον παλμό παντού γύρω της να δυναμώνει – να δυναμώνει ιδιαίτερα κοντά στον μάγο. *Έτσι κι ο Καρτάφες καταλαβαίνει ότι ο Δαίδαλος χρησιμοποιεί το Φως για να κάνει το Ξόρκι Τηλεκινήσεως; Νιώθει τον παλμό;*

Ο Δαίδαλος κατέβασε πάλι την εστία, αφήνοντάς την επάνω στα μπρούντζινα πόδια. Στράφηκε στον Καρτάφες.

«Πράγματι,» είπε εκείνος. «Πράγματι. Χειρίζεσαι το Φως. Μα... είσαι Απολλώνιος, δεν είσαι;»

«Δεν έχει σημασία από πού είναι ο καθένας. Στην πραγματικότητα, όλοι οι μάγοι μπορούν να χειριστούν το Φως.»

«Ανοησίες! Μόνο όσοι γεννιούνται στη Βίηλ–»

«Θέμα συνήθειας είναι,» επέμεινε ο Δαίδαλος. «Συνήθειας, αντίληψης, και τρόπου σκέψης.»

Ο Καρτάφες κούνησε το κεφάλι. «Αδυνατώ να το πιστέψω!»

«Δε σ'ενδιαφέρουν, επομένως, αυτά που έχω να σου πω... για τα αυτοκίνητα;»

«Μ'ενδιαφέρουν,» παραδέχτηκε ο Καρτάφες, αν και φανερά ενοχλημένος απ'τα όσα άκουγε.

«Το πρόβλημα,» είπε ο Δαίδαλος, «είναι οι εστίες που χρησιμοποιείς. Είναι φτιαγμένες – όπως όλες οι εστίες – για να έρχονται σε επαφή με το Φως και να φορτίζουν έναν μηχανισμό. Η μηχανή, όμως, είναι μηχανή· χρειάζεται κάποιον για να τη χειρίζεται. Εσύ θέλεις να φτιάξεις κάτι που δεν χρειάζεται κάποιον για να το χειρίζεται. Κάτι όπως είναι ο άνθρωπος και τα υπόλοιπα ζώα. Αυτοί οι οργανισμοί είναι, κατά βάση, αυθύπαρκτοι· δεν συνδέονται με κάποια κεντρική πηγή ενέργειας. Η ενέργειά τους προέρχεται από τον ίδιο τους τον εαυτό. Το μόνο που χρειάζεται είναι να καταναλώνουν τροφή.»

«Πρέπει, λοιπόν, να κατασκευάσω κάτι που *τρώνει*;»

«Πρέπει να κατασκευάσεις κάτι που, παρότι δημιουργήθηκε από το Φως, είναι αυθύπαρκτο. Χρειάζεσαι μια εστία που είναι αποκομμένη από την ενεργειακή πηγή της Βίηλ.»

«Μα, τότε, δεν θα είναι εστία!»

«Μπορείς να την ονομάσεις κάπως αλλιώς, αν θέλεις· δεν έχει σημασία. Το θέμα είναι ότι θα... *κλέψεις* λίγο από το Φως και θα το παγιδεύσεις σ'έναν χώρο όπου αυτό ανακυκλώνεται. Διαγραμματικά, χρειάζεσαι κάτι σαν...» Ο Δαίδαλος έπιασε έναν στιλογράφο από έναν πάγκο και έκανε ένα γρήγορο σχήμα επάνω σ'ένα απ'τα χαρτιά που είχε απλωμένα εκεί ο Καρτάφες.

Η Φενίλδα πλησίασε για να κοιτάξει. Στα χαρτιά υπήρχαν ένα σωρό σχήματα και διαγράμματα, εξαιρετικά πολύπλοκα. Το σχήμα του Δαίδαλου ξεχώριζε αμέσως, καθότι μάλλον απλό. Ήταν, ουσιαστικά, ένα 8.

Ο Καρτάφες'νορ το ατένισε με ενδιαφέρον. «Έτσι, ε;... Χμμ... Θα πρέπει, θα πρέπει να το σκεφτώ. Να *κλέψω* λίγο από το Φως, είπες; Εννοείς...;»

«Ναι, εννοώ ότι η Βίηλ θα γίνει λιγάκι πιο φτωχή σε ενέργεια,» είπε ο Δαίδαλος.

Τα μάτια του Καρτάφες γούρλωσαν. «Δε μπορεί να γίνει!»

Ο Δαίδαλος γέλασε, μοιάζοντας πραγματικά διασκεδασμένος. «Φυσικά και μπορεί,» είπε καλοπροαίρετα, όπως ο δάσκαλος που μιλά σ'έναν ξαφνιασμένο μαθητή. «Υπάρχει, όμως, ένα πολύ βασικό πρόβλημα. Όταν το κάνεις αυτό, όταν *κλέβεις* λιγάκι Φως από τη Βίηλ για να δημιουργήσεις ζωή, οι άλλοι μάγοι θ'αρχίσουν, από ένα σημείο και μετά, να το καταλαβαίνουν.»

Ο Καρτάφες συνοφρυώθηκε. «Να το καταλαβαίνουν;»

«Ναι· θα το διαισθάνονται. Θα νιώθουν ότι κάτι *πάρθηκε* από την πηγή ενέργειας της διάστασης. Και στο τέλος, πιθανώς να καταφέρουν να εντοπίσουν και ποιος είναι ο κλέφτης. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί σε ό,τι κάνουμε, Καρτάφες.»

«Πες μου κι άλλα!» ζήτησε ο Καρτάφες'νορ, μάλλον λαίμαργα. Τα μάτια του γυάλιζαν.

«Θα συζητήσουμε περισσότερο αύριο,» υποσχέθηκε ο Δαίδαλος. «Για την ώρα, θα σου δώσω μόνο κάποιες απλές οδηγίες για το πώς να φτιάξεις την ειδική εστία που σου είπα.» Και, χρησιμοποιώντας πάλι

τον στιλογράφο, άρχισε να κάνει ένα διάγραμμα επάνω σ'ένα λευκό κομμάτι χαρτί.

4.

Καθώς ανέβαιναν πάλι την πέτρινη λαξευτή σκάλα, ο Δαίδαλος κρατούσε μια μικρή ενεργειακή λάμπα που τους είχε δώσει ο Καρτάφες. Η λάμπα δεν περιείχε εστία, ούτε ήταν συνδεδεμένη μέσω καλωδίων με κάποια κεντρική εστία· ο Δαίδαλος την είχε πάρει στο χέρι του, είχε αρθρώσει μερικά λόγια στη γλώσσα της μαγείας, κι αυτή είχε ανάψει.

«Κατάλαβες πώς έγινε αυτό το ξόρκι;» ρώτησε τη Φενίλδα, καθώς ανέβαιναν προσεχτικά τα σκαλοπάτια.

«Περίπου. Πολύ γενικά.»

«Οι Πεφωτισμένοι το ονομάζουν Ξόρκι Ελάσσονος Ενεργοποίησης. Καλείς το Φως για να ενεργοποιήσει μια απλή συσκευή· αλλά μετά πρέπει να βρίσκεσαι συνέχεια σε επαφή με τη συσκευή αυτή. Να την κρατάς ή, αναλόγως τις δυνάμεις σου, να είσαι κάπου κοντά της, ως μια δεδομένη απόσταση. Θα μπορούσες κι εσύ να το δοκιμάσεις, Φενίλδα.»

«Δεν έχω σχέση με τους Πεφωτισμένους—»

«Σαχλαμάρες. Δε χρειάζεται να έχεις καμία σχέση με τους Πεφωτισμένους. Είμαι βέβαιος πως θα μπορείς να αισθανθείς το Φως της Βίηλ παντού γύρω μας, αν είσαι πρόθυμη να προσπαθήσεις.»

Ήδη το αισθάνομαι, νομίζω, σκέφτηκε η Φενίλδα, *παρότι δεν είμαι πρόθυμη να προσπαθήσω...* Θέλοντας ν'αλλάξει κουβέντα, ρώτησε: «Ποιος είναι ο Πρίγκιπας Νοσνάλτος, που ανέφερε ο Καρτάφες;»

«Ο Πρίγκιπας του Κίρτβεχ.»

«Νομίζεις ότι είναι συνετό να μάθεις σ'αυτόν τον μάγο να δημιουργεί ζωή; Δε μου φαίνεται και πολύ... Γενικά, μου μοιάζει λιγάκι τρελός.»

«Οι τρελοί είναι που επιλέγουν να βαδίσουν όταν οι άλλοι κάθονται κουκουλωμένοι στις κουβέρτες τους,» είπε ο Δαίδαλος. «Και τα κατασκευάσματα του Καρτάφες νομίζω ότι θα μας χρειαστούν για να πολεμήσουμε τον Ελκράσ'ναρχ. Οι άλλοι Πεφωτισμένοι, σίγουρα, δεν θα μας βοηθήσουν να χρησιμοποιήσουμε το Φως με τρόπους που δεν έχουμ μάθει να το χρησιμοποιούν.»

Έφτασαν στην κορυφή της σκάλας και η Φενίλδα ρώτησε: «Θυμάσαι πώς να επιστρέψουμε;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Κι εγώ.»

Χωρίς να ζητήσουν τη βοήθεια κανενός επαναστάτη, κατόρθωσαν να φτάσουν στον ξενώνα. Η Φενίλδα, κοιτάζοντας το ρολόι της, είδε ότι πλησίαζε βράδυ. Εδώ κάτω, ήταν πολύ εύκολο να χάσεις τον χρόνο, να μην ξέρεις αν είναι μέρα ή νύχτα.

«Καλώς τους,» είπε ο Πολ. Ήταν καθισμένος σ'ένα σκαμνί, και κοντά του, σχηματίζοντας κύκλο όλοι μαζί, κάθονταν η Διάττα, η Λαμρίτ, και ο Άλτρης, σε σκαμνιά επίσης.

«Όλα εντάξει με τον Καρτάφες;» ρώτησε η Πρόμαχος.

«Ναι.» Ο Δαίδαλος άφησε την ενεργειακή λάμπα επάνω στο κρεβάτι του, κι αυτή έσβησε. «Από αύριο θ'αρχίσουμε να εργαζόμαστε πιο εντατικά.»

«Δηλαδή,» είπε ο Άλτρης, λιγάκι έκπληκτος, «θα τον βοηθήσεις όντως να κάνει αυτό που θέλει;»

«Ναι.»

Ο Πολ είπε: «Η Λαμρίτ μάς μιλούσε για την κατάσταση στο Πριγκιπάτο Κίρτβεχ, κι εγώ τής έλεγα για το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας εκεί.»

«Ωραία. Γι'αυτό σε φέραμε εδώ, Πολ.» Ο Δαίδαλος κάθισε στο ένα απ'τα δύο άδεια σκαμνιά. Στο άλλο κάθισε η Φενίλδα.

«Με τις πληροφορίες που μου έδωσες,» είπε η Λαμρίτ στον Πολ, «η απελευθέρωση της Κίρτβεχ έγινε, ξαφνικά, πιθανή. Μέχρι στιγμής, το σχεδιάζαμε αλλά δεν ήμασταν βέβαιοι ότι θα μπορούσαμε να κινηθούμε εναντίον των Παντοκρατορικών. Το μόνο θετικό στην όλη ιστορία ήταν ότι ο Πρίγκιπας Νοσνάλτος δεν είναι από τους φανατικούς συμμάχους της Παντοκράτειρας. Είναι διπλωματικός. Αν δει ότι τον συμφέρει να έρθει με την Επανάσταση, θα έρθει με την Επανάσταση. Δε νομίζω ότι συμπαθεί τους Παντοκρατορικούς· ούτε νομίζω ότι τους θέλει στις περιοχές του. Θα πολεμήσει αν του δοθεί η δυνατότητα.»

«Πράγμα που σημαίνει,» είπε ο Πολ, «ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε έναν εχθρό αντί για δύο.» Και ρώτησε: «Αφού, όμως, έχει απελευθερωθεί η Κίρτβεχ, τι σχεδιάζεις για μετά, Λαμρίτ;»

«Όταν η Κίρτβεχ είναι δική μας, ολόκληρο το Πριγκιπάτο σύντομα θα γίνει επίσης δικό μας.»

«Δε μιλούσα για την πόλη της Κίρτβεχ, την πρωτεύουσα· εννοούσα το Πριγκιπάτο. Όταν έχει απελευθερωθεί, τι σχεδιάζεις για μετά;»

«Θα χτυπήσουμε τους Παντοκρατορικούς στα άλλα Πριγκιπάτα, φυσικά. Αυτό δεν είναι το σχέδιο – να απελευθερώσουμε όλη τη Βίηλ;»

«Ναι,» είπε ο Δαίδαλος, «αυτό είναι το σχέδιο. Εμείς θα ξεκινήσουμε από τη δυτική άκρη της διάστασης, και ο Τάμπριελ κι ο Πρόμαχος Άτβος θα ξεκινήσουν από την ανατολική. Θα κλείσουμε τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας σαν μέσα σε μέγγενη.»

5.

Μετά από κάποια ώρα συζήτησης ακόμα σχετικά με τη στρατηγική που θα ακολουθούσαν, η Λαμρίτ έφυγε, και ο Πολ ρώτησε τον Δαίδαλο: «Δεν ξέρει για τον Ελκράσ'ναρχ, έτσι δεν είναι; Ούτε η Πρόμαχος, ούτε ο Άλτρεις, ούτε κανένας άλλος επαναστάτης εδώ μέσα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, «κανένας δεν ξέρει. Δεν είναι απαραίτητο ακόμα.»

«Δε θα ήταν, όμως, καλύτερο να τους το πούμε;» ρώτησε η Διάττα.

Ο Πολ την κοίταξε παραξενεμένος. «Ρωτάς εσύ ή ο προφήτης σου;»

«Εγώ ρωτάω,» είπε η Διάττα, ρίχνοντάς του ένα λοξό βλέμμα που φανέρωνε ενόχληση.

«Η πρώτη φορά που σ'ακούω να προτείνεις κάτι...» μόρφασε ο Πολ.

Ο Δαίδαλος είπε στη Διάττα: «Η γνώση για τον Ελκράσ'ναρχ δεν θα τους βοηθήσει σε τίποτα τώρα. Είναι, ούτως ή άλλως, πρόθυμοι να πολεμήσουν.»

«Πού είναι, αλήθεια, ο Τάμπριελ κι οι υπόλοιποι;» ρώτησε η Φενίλδα την Ιεράρχη. «Έχουν φτάσει στον Πρόμαχο Άτβος;»

«Απόψε θα φτάσουν. Διασχίζουν ένα δάσος τώρα. Πλησιάζουν το μέρος που τους είπε ο Δαίδαλος.»

«Δηλαδή, όλα είναι καλά μέχρι στιγμής,» είπε ο Πολ.

Η Διάττα ένευσε. «Ναι.»

Και μετά από λίγο, είπε: «Σταματάνε το όχημά τους τώρα. Βγαίνουν... Η Ανταρλίδα χρησιμοποιεί το βούκινο, για να καλέσει τους επαναστάτες του Άτβος όπως της είπες, Δαίδαλε. Περιμένουν τώρα... Κάποιοι έρχονται από το δάσος... Κάποιοι–» Η Διάττα έπαψε να μιλά, απότομα. Συνοφρυώθηκε. Το μέτωπό της αυλακώθηκε. Το βλέμμα της σκοτείνιασε.

«Τι;» είπε ο Πολ.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Φενίλδα. Μέσα στο αριστερό της μάτι, το γυάλινο θραύσμα φάνηκε να κινείται γυαλίζοντας.

Ο Δαίδαλος έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τη Διάττα.

«Παντοκρατορικοί,» είπε εκείνη, έχοντας χλομιάσει. «Τους περικύκλωσαν. Ο Μεγάλος Προφήτης λέει να παραδοθούν. Η Ανταρλίδα μοιάζει έτοιμη να πολεμήσει. Ο Μεγάλος Προφήτης επιμένει. Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας είναι πολλοί. Είναι παγίδα, Δαίδαλε! Τους έστειλες σε παγίδα!»

«Δεν τους έστειλα σε παγίδα!» αποκρίθηκε ο Δαίδαλος, πιο απότομα απ'ό,τι μιλούσε συνήθως. «Αν ακολούθησαν τις οδηγίες μου σωστά–»

«Τις ακολούθησαν. Η Ανταρλίδα ήταν βέβαιη. Το ίδιο κι η Αλιζέτ– Οι Παντοκρατορικοί τούς αφοπλίζουν.»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκε πίσω απ'τα δόντια του ο Πολ. Και πιο δυνατά: «Πρέπει οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να βρήκαν το άντρο του Άτβος· και πρέπει να περίμεναν εκεί μήπως έρθει κανένας άλλος επαναστάτης για να τον πιάσουν.»

«Μπορούμε να τους βοηθήσουμε κάπως;» ρώτησε η Φενίλδα. Απευθυνόταν κυρίως στη Διάττα.

«Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα,» αποκρίθηκε η Ιεράρχης.

«Τι γίνεται τώρα;» ρώτησε ο Πολ.

«Συνεχίζουν να τους αφοπλίζουν. Τους ψάχνουν. Πήραν το ραβδί του Μεγάλου Προφήτη...» Αυτό φάνηκε να την προβληματίζει πολύ. «Έχουν μπει και στο όχημα, για να το ψάξουν.»

Ο Πολ καταράστηκε πάλι στο όνομα του Σκοτοδαίμονος. «Ευτυχώς που δεν κρατούσαμε ημερολόγιο εκεί μέσα.» Και στράφηκε στον Δαίδαλο. «Το σχέδιό μας τινάχτηκε στον αέρα, μάγε.»

«Ο Μεγάλος Προφήτης,» είπε η Διάττα, «λέει συνήθως ότι δεν χρειάζεσαι σχέδιο. Τα γεγονότα διαδέχονται, πάντοτε, το ένα το άλλο με τρόπο που είναι τυχαίος χωρίς *πραγματικά* να είναι τυχαίος.»

«Παραλογισμοί του Τάμπριελ!» μούγκρισε ο Πολ. «Συνέχισε να τους παρακολουθείς και πες μας τι συμβαίνει, μήπως υπάρχει τελικά κανένας τρόπος να τους βοηθήσουμε.»

«Δεν τους 'παρακολουθώ', Πολ,» τόνισε η Διάττα ενώ, συγχρόνως, η Φενίλδα έλεγε: «Πώς είναι δυνατόν να τους βοηθήσουμε από δω πέρα;

Αφού η Διάττα δεν μπορεί να κάνει τίποτα, ούτε εμείς μπορούμε, με τόσες εκατοντάδες χιλιόμετρα που μας χωρίζουν απ'αυτούς.»

«Ο δεσμός της Διάττα με τους άλλους Ιεράρχες είναι πολύ ισχυρός, και ίσως να μας φανεί χρήσιμος,» είπε ο Δαίδαλος, «πέρα από τις πληροφορίες που μπορούμε να παίρνουμε.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Όταν δύο πράγματα συνδέονται, το ένα επηρεάζει το άλλο, ως κάποιιο βαθμό τουλάχιστον. Αλλά θα δούμε... θα δούμε αν θα μας φανεί χρήσιμος αυτός ο δεσμός ή όχι.»

Η Φενίλδα κατάλαβε. «Πιστεύεις ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μαγεία μέσω της Διάττα; Μαγεία που θα κάνουμε εμείς, εδώ, αλλά θα επηρεάζει τους Ιεράρχες στην άλλη άκρη της Βίηλ;»

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Οι Ιεράρχες μπορούν να αποτελέσουν δίαυλο. Θεωρητικά, τουλάχιστον. Γιατί, σίγουρα, δεν είναι κάτι που ξαναέχω επιχειρήσει.»

Ρελκάμνια

1.

Η Αγαρίστη σπρώχνει ένα δίτροχο καρότσι γεμάτο παλιά σιδηρικά και κομμάτια μηχανημάτων που προορίζονται για τους σιδεράδες. Δε δίνουν πολλά για τέτοιες σαβούρες, αλλά ο πατέρας της λέει πως ακόμα και το τελευταίο δεκάδιο έχει σημασία.

Οι καπνοί γύρω της περιστρέφονται και στροβιλίζονται, κουνώντας μακριά πλοκάμια και παράξενες γλώσσες. Κερασφόρες μύγες πετούν μέσα τους, ζουζουνίζοντας. Η Αγαρίστη αναστενάζει καθώς σπρώχνει το βαρύ καρότσι, και μια κίτρινη ομίχλη βγαίνει από τα χείλη της, γίνεται πουλί, και χάνεται μες στους καπνούς.

Η Αγαρίστη περνά κάτω από μια καμάρα η οποία σχηματίζεται από μια γέφυρα ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες. Επάνω στη γέφυρα υπάρχουν ράγες, και τώρα ακούγεται να τη διασχίζει ένα τρένο. Οι σιδεράδες περιμένουν την Αγαρίστη κάτω από την καμάρα: τρεις άντρες, ο ένας μεγαλόσωμος και καμπούρης με ανομοιόχρωμα μάτια και γλώσσα που φτάνει ως το στήθος, ο άλλος κοκαλιάρης με μηχανικό αριστερό χέρι που έχει γάντζο στο τέλος, κι ο τρίτος γεμάτος πυκνές μαύρες τρίχες. Κοντά τους έχουν σταματημένο ένα μικρό τρίκυκλο όχημα με καρότσα.

Η Αγαρίστη τούς δίνει τις σαβούρες κι εκείνοι τής δίνουν δεκάδια. Προσπαθεί να τα βάλει στο πορτοφόλι της αλλά διαπιστώνει ότι είναι τρύπιο, και της πέφτουν, κουδουνίζοντας στο πλακόστρωτο, το οποίο ανοίγει τα μυριάδες στόματά του και γελά. Οι σιδεράδες αρπάζουν την Αγαρίστη, τη ρίχνουν πάνω στο καρότσι της, κι αρχίζουν να την πασπατεύουν με τα χοντρά χέρια τους. Εκείνη κλαίει και φωνάζει.

Μια γυναίκα παρουσιάζεται πλάι της. «Πες τους να φύγουν,» της λέει, έντονα. «Πες τους να φύγουν.»

«Φύγετε!» φωνάζει η Αγαρίστη. «Φύγετε! Αφήστε με ήσυχη! Εξαφανιστείτε!» Και οι σιδεράδες λιώνουν μες στους καπνούς, σαν να γίνονται κι εκείνοι καπνός.

Η Αγαρίστη σηκώνεται απ'το καρότσι κι αντικρίζει τη μαυρόδερμη γυναίκα με τα μενεξεδιά μαλλιά και τις μεγάλες βλεφαρίδες. «Εσύ ξανά...» μουρμουρίζει, παραξενεμένη. «Πώς σε λένε;»

«Το όνομά μου είναι Ναλτάφιρ, Αγαρίστη. Σ' το έχω ξαναπεί.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώνεται. Της το έχει, όντως, ξαναπεί; Δεν το θυμάται. «Είσαι μάγισσα;» ρωτά.

Η Ναλτάφιρ γελά. «Γιατί το λες αυτό;»

«Τους έκανες να... εξαφανιστούν.»

«Δεν τους έκανα εγώ να εξαφανιστούν' εσύ τούς έκανες να εξαφανιστούν, Αγαρίστη.»

Η Αγαρίστη πιάνει τις λαβές του καροτσιού. «Πρέπει να επιστρέψω στον μπαμπά μου.»

«Περίμενε λίγο,» της λέει η Ναλτάφιρ.

Η Αγαρίστη περιμένει. Οι καπνοί περιστρέφονται σαν δίνες γύρω τους. Νομίζει ότι, με τις άκριες των ματιών της, μπορεί να δει κάτι περιέργως σκιές να είναι κοντά. Την τρομάζουν. Έχει την αίσθηση ότι την παρακολουθούν. Τις έχει ξαναδεί ποτέ άλλοτε; Δεν είναι σίγουρη. Μάλλον όχι.

Η Ναλτάφιρ ρωτά: «Έχεις προσέξει τίποτα παράξενο, Αγαρίστη;»

«Τι παράξενο;»

«Οτιδήποτε. Σου έχει κάποιος... μιλήσει για κάτι παράξενο;»

«Δεν καταλαβαίνω... Είσαι αστυνομικός; Άνθρωπος της Συγκλήτου;»

Η Ναλτάφιρ κουνά το κεφάλι. «Όχι.»

«Γιατί, τότε, ρωτάς;»

«Μ' ενδιαφέρουν κάποια πράγματα... Σίγουρα δεν σου έχει συμβεί τίποτα ασυνήθιστο;»

Η Αγαρίστη αισθάνεται έναν κόμπο στον λαιμό της. «Τι ασυνήθιστο να μου συμβεί; Όλο τα ίδια και τα ίδια συμβαίνουν σ' εμένα. Πρέπει να επιστρέψω στον πατέρα μου, τώρα.» Γυρίζει το καρότσι κι αρχίζει πάλι να το σπρώχνει, να απομακρύνεται.

Πίσω της, η Ναλτάφιρ την κοιτάζει χωρίς να της πει τίποτα, χωρίς να την ακολουθήσει. Τη βλέπει να χάνεται μέσα στους καπνούς, να εξαφανίζεται όπως είχαν εξαφανιστεί και οι τρεις άντρες. Η Αγαρίστη δεν ξέρει ότι ελέγχει το όνειρό της, δεν ξέρει καν ότι ονειρεύεται, αλλά η Ναλτάφιρ ξέρει ότι βρίσκεται στο όνειρο της Αγαρίστης.

Μέσα στους καπνούς, δύο ανθρωπόμορφες σκιές βαδίζουν. Έρχονται προς το μέρος της Ναλτάφιρ. Η μία από τα δεξιά, η άλλη από τ' αριστερά.

Παράξενο. Οι οντότητες των ονείρων της Αγαρίστης συνήθως δεν της δίνουν σημασία· δε δείχνουν να την προσέχουν. Αυτές εδώ οι φιγούρες, όμως....

Βγαίνουν απ'τους καπνούς, και μπορεί τώρα να τους διακρίνει καλύτερα. Δύο άγνωστοι με μαύρες κάπες και κουκούλες, και σπαθιά στα χέρια. Σπαθιά που μπορούν να υπάρξουν μόνο σ'έναν εφιάλτη. Η Ναλτάφιρ είναι βέβαιη πως δεν έρχονται για να μιλήσουν για τον καιρό.

Γυρίζει και τρέχει.

Οι κουκουλοφόροι την καταδιώκουν, με μεγάλες δρασκελιές και μεγάλα άλματα.

Τι είναι αυτές οι οντότητες; αναρωτιέται η Ναλτάφιρ κοιτάζοντάς τους πάνω απ'τον ώμο της. Δε μπορεί νάναι πλάσματα των ονείρων της Αγαρίστης. Δε μπορεί, γιατί εμένα, κανονικά, θα μ'αγνοούσαν, εκτός αν η Αγαρίστη τούς έλεγε να μη με αγνοήσουν.

Ένας εργάτης βγαίνει από μια πόρτα αντίκρυ στη Ναλτάφιρ. Ένα σκοτάδι έρχεται από πίσω του και να τον τυλίγει: γίνεται μαύρη κάπα, με κουκούλα που κρύβει το πρόσωπό του στη σκιά. Ένα εφιαλτικό σπαθί είναι τώρα στο χέρι του.

Η Ναλτάφιρ στρίβει αμέσως, ανεβαίνει σε κάτι σκάλες, φτάνει σε μια γέφυρα.

Ένας κουκουλοφόρος πηδά από ένα παράθυρο και την περιμένει στο τέλος της γέφυρας. Η Ναλτάφιρ σταματά. Κοιτάζει πίσω της: οι άλλοι κουκουλοφόροι έχουν ήδη ανεβεί. Τραβά το πιστόλι της, σημαδεύει αυτόν αντίκρυ της. Πυροβολεί, και το όπλο εκρήγνυται στο χέρι της κι εξαφανίζεται. Η Ναλτάφιρ κραυγάζει, πιάνοντας το χέρι της που το αισθάνεται καμένο.

Οι κουκουλοφόροι πλησιάζουν από μπροστά κι από πίσω, με τα σπαθιά τους υψωμένα.

Αυθύπαρκτες οντότητες. Μέσα στο όνειρο της Αγαρίστης. Ο Ελκράσ'ναρχ; Μπορεί νάχουν σχέση με τον Ελκράσ'ναρχ; Μπορεί να είναι ο ίδιος ο Ελκράσ'ναρχ;

Η Ναλτάφιρ πηδά από τη γέφυρα, χρησιμοποιώντας όλες τις ονειρικές τεχνικές που ξέρει. Προσγειώνεται κάτω, σ'έναν πολυσύχναστο δρόμο, γρήγορα αλλά χωρίς να χτυπήσει: γρήγορα και, συγχρόνως, ελαφρά σαν πούπουλο. Γύρω της, οχήματα κινούνται, άνθρωποι βαδίζουν. Οι πάντες την αγνοούν – όπως πρέπει μέσα στο όνειρο της Αγαρίστης. Γι'αυτούς η

Ναλτάφιρ, κανονικά, δεν πρέπει να υπάρχει. Πρέπει να είναι κάτι σαν σκιά.

Οι κουκουλοφόροι πηδάνε από τη γέφυρα, καταδιώκοντάς την καθώς εκείνη τρέχει μέσα στην κίνηση πηγαίνοντας προς το ξενοδοχείο της. Οι αποστάσεις είναι υποκειμενικές στα όνειρα: μπορεί να φτάσει πολύ γρήγορα.

Ένα επιβατηγό όχημα σταματά μες στη μέση του δρόμου· ο οδηγός ανοίγει την πόρτα πλάι του και βγαίνει. Είναι ένας μαύρος κουκουλοφόρος με εφιαλτικό σπαθί στο χέρι.

Η Ναλτάφιρ δεν πανικοβάλλεται, παρότι ξέρει ότι τα όνειρα μπορεί να αποδειχτούν επικίνδυνα. Χρησιμοποιεί νοητικές τεχνικές που έχει τελειοποιήσει. Κινείται σαν φυσικό στοιχείο του ονείρου: σαν φως, σαν αέρας, σαν σκέψη.

Μια γυναίκα πέφτει απ'το δίκυκλό της, και η Ναλτάφιρ ανεβαίνει στο όχημα αρχίζοντας να τρέχει μέσα στην κίνηση.

Προς το ξενοδοχείο.

Από πάνω της, ο δυνατός ήχος έλικα. Κοιτάζει ψηλά και βλέπει ένα ελικόπτερο. Μια πόρτα του είναι ανοιχτή, και δύο μαύροι κουκουλοφόροι στέκονται εκεί και είναι έτοιμοι να πηδήσουν.

Η Ναλτάφιρ επιταχύνει, κατεβαίνει μέσα σε μια σήραγγα. Προσπερνά ξαφνιασμένους ανθρώπους, κάνει νερά να τινάζονται γύρω της. Στην άλλη άκρη της σήραγγας, εκεί όπου σχεδιάζει να βγει, συναντά ένα εμπόδιο: Δύο κουκουλοφόροι!

Επιταχύνει, για να περάσει ανάμεσά τους.

Σπαθιά κατεβαίνουν να τη λιανίσουν.

Η ασπίδα που είναι, ξαφνικά, δεμένη στον πήχη της τα αποκρούει, και η Ναλτάφιρ περνά ανάμεσα απ'τους κουκουλοφόρους και συνεχίζει να τρέχει.

Σταματά μπροστά στο ξενοδοχείο. Αφήνει το δίκυκλο έξω και μπαίνει, τρέχοντας επάνω στις σκάλες. Χωρίς να τους βλέπει, ξέρει πως πίσω της οι κουκουλοφόροι την καταδιώκουν. Τους διαισθάνεται σαν αναταραχές μέσα στην πραγματικότητα του ονείρου.

Φτάνει στο δωμάτιό της. Το ξεκλειδώνει και μπαίνει. Κλείνει και κλειδώνει την πόρτα. Ξαπλώνει στο κρεβάτι κι αδειάζει το μυαλό της, για να διώξει την ονειρική πραγματικότητα της Αγαρίστης από τη συνείδησή της.

Από κάπου ακούει χτυπήματα πάνω σε ξύλο.

Κάτι σπάει.

Το όνειρο διαλύεται–

2.

Η Αγαρίστη ξύπνησε νιώθοντας μπερδεμένη. Έκανε να γυρίσει στο πλάι – και ίσα που κατόρθωσε να μην πέσει. Για λίγο νόμιζε ότι ήταν σε κάποιο από τα μεγάλα κρεβάτια της, αλλά χτες, βέβαια, δεν είχε κοιμηθεί εκεί. Είχε κοιμηθεί σε μια αιώρα. Γύρω της ήταν ένας κήπος, με δέντρα, λουλούδια, και μικρά ζώα· και μια λίμνη στο κέντρο. Η Τζένιφερ ήταν επίσης εδώ, και κοιμόταν στην όχθη της λίμνης, ντυμένη μ'ένα μπικίνι. Η Αγαρίστη τη θεωρούσε φίλη της πλέον, και την είχε προσκαλέσει στα διαμερίσματά της χτες βράδυ. Εκτός από τη Τζένιφερ, εδώ ήταν και η Καλλιστώ, καθώς επίσης και η Βάρμη, ο Ρίμναλ'μορ, και τρεις αριστοκράτες της Ρελκάμνια: η Κάλθρα-Λάντι, ο Κέσνελ-ΡΙθ, και ο Σείριος Εισόδιος. «Τι γιορτάζουμε;» είχε ρωτήσει η Καλλιστώ, ανόητη όπως πάντα και ενοχλητική. «Τίποτα,» της είχε απαντήσει η Αγαρίστη. «Τι να γιορτάζουμε; Θέλω απλώς να σπάσει όλη αυτή η ανησυχία που είναι διάχυτη παντού εξαιτίας της εισβολής στο Ανάκτορο και της εξαφάνισης της Φενίλδα.»

Η Παντοκράτειρα τούς έβλεπε τώρα να κοιμούνται, κι αυτούς που δεν έβλεπε το υπέθετε ότι κοιμόνταν. Κατέβηκε από την αιώρα χωρίς να κάνει θόρυβο.

Θυμόταν ότι είχε δει ένα όνειρο. Είχε ονειρευτεί πως ήταν πάλι μικρή, και πως ο πατέρας της την είχε στείλει να δώσει σαβούρες στους σιδεράδες, και πως μια γυναίκα είχε εμφανιστεί... Ποιο ήταν το όνομά της; Η Αγαρίστη είχε την εντύπωση πως την είχε ξαναονειρευτεί, και μάλιστα σ'ένα παρόμοιο όνειρο: ένα όνειρο που αφορούσε τον πατέρα της. Ή νόμιζε;

Αισθανόταν χάλια. Για κάποιον λόγο.

Δεν είμαι πια εκείνη η Αγαρίστη! σκέφτηκε θυμωμένα. Είμαι η Παντοκράτειρα!

Είμαι η Παντοκράτειρα!

Βαδίζοντας προς τη λίμνη, έλυσε το έξωμο φόρεμά της με τα μακριά σχισίματα και το άφησε να πέσει στο έδαφος. Το δέρμα της ήταν κατάνυχο... όπως αυτής της γυναίκας... *Βγάλτο απ'το μυαλό σου!*

Η Παντοκράτειρα βούτηξε στη λίμνη. Κολύμπησε· και σε μια όχθη, ανάμεσα στη βλάστηση, είδε τον Κέσνελ-Ριθ να κοιμάται με την Κάλθρα-Λάντι ξαπλωμένη επάνω του. Ήταν κι οι δυο τους γυμνοί. Η Αγαρίστη μπήκε, προς στιγμή, στον πειρασμό να τους φωτογραφίσει, ώστε ν'αρχίσει μετά να παίζει μαζί τους, λέγοντάς τους πως θα έδειχνε τις φωτογραφίες στους συζύγους τους. Αλλά δεν είχε όρεξη για τέτοια τώρα. Εξακολουθούσε να είναι μπερδεμένη απ'το όνειρό της.

Σε μια άλλη όχθη, είδε τον Ρίμναλ'μορ να είναι καθισμένος και να καπνίζει ένα πούρο.

«Καλημέρα, αγάπη μου,» της είπε, κουνώντας το χέρι του.

Η Παντοκράτειρα πλησίασε και βγήκε απ'το νερό, καταλαβαίνοντας ότι τα λεπτά εσώρουχά της πρέπει να κολλούσαν προκλητικά επάνω της. Είδε τον Ρίμναλ να της ρίχνει ένα από εκείνα τα ερωτικά βλέμματα που σπάνια της έριχνε, απορροφημένος με την τέχνη του όπως πάντα ήταν.

Η Παντοκράτειρα γονάτισε δίπλα του.

«Νωρίς ξύπνησες...» παρατήρησε ο Ρίμναλ, συνοφρυωμένος πίσω απ'τα γυαλιά του.

Η Παντοκράτειρα έπιασε, με το ένα χέρι, τα γυαλιά και τα πήρε απ'το πρόσωπό του. Το άλλο της χέρι πιάστηκε στα μαλλιά του, και τα χείλη της τον φίλησαν, δυνατά.

«Κάνε μου έρωτα,» του είπε. «Τρεις φορές.»

«Τώρα;» Το φιλί της τον είχε αφήσει ξέπνοο.

Η Παντοκράτειρα έσφιξε το ορθωμένο όργανό του πάνω απ'το παντελόνι του. «Τώρα.» Κι από κάπου μέσα στο μυαλό της νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει ένα *τρία-τρία-τρία* ν'αντηχεί, παράδοξα.

Πήρε το πούρο του Ρίμναλ από το χέρι του και το πέταξε στη λίμνη.

3.

«Υπάρχει ένα πρόβλημα, το οποίο μπορεί να είναι από λίγο έως και πολύ σοβαρό.»

«Τι πρόβλημα;» Ο Κλαρκ ήπια μια γουλιά από τον καφέ του. Πρωινό φως έμπαινε από τη τζαμαρία του σαλονιού.

«Η Αγαρίστη δεν είναι μόνη της στα όνειρά της.» Η Ναλτάφιρ καθόταν σ'έναν σοφά, μισοξαπλωμένη, ντυμένη με μια πράσινη ρόμπα. Οι

γάτες της ήταν κοντά της: ο Γκριζοχαίτης στα πόδια της, ο Κοκκινομάτης πάνω από το κεφάλι της. Χασμουριόνταν τεμπέλικα κάθε τόσο.

«Τη συναντάς μαζί με κάποιον άλλο; Δε μου το είχες αναφέρει πριν...» Ο Κλαρκ την ατένισε με περιέργεια – και λίγη καχυποψία ίσως, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, που καθόταν σε μια πολυθρόνα πλάι σ'ένα ψηλό φυτό το οποίο πρέπει να ήταν από τη Σάρντλι. Είχε δύο μεγάλα γουρλωτά μάτια, και τ'ανοιγόκλεινε κάθε λίγο, κοιτάζοντας μια από δω μια από κει. Δεν έβλεπαν και τα δύο μάτια πάντα προς την ίδια κατεύθυνση. Έκανε τον Ελπιδοφόρο να αισθάνεται περίεργα. Παρανοϊκά, ίσως. Αλλά η παράνοια είχε, έτσι κι αλλιώς, γίνει τρόπος ζωής για εκείνον πλέον, οπότε αυτό δεν μετρούσε.

Η Ναλτάφιρ είπε: «Όχι, δεν τη συναντώ με κάποιον άλλο, και τούτη είναι η πρώτη φορά που βρέθηκα αντιμέτωπη με... αυτή την οντότητα.»

«Ο Ελκράσ'ναρχ;» ρώτησε αμέσως ο Κλαρκ.

«Δεν είμαι βέβαιη. Ναι, θα μπορούσε να ήταν ο Ελκράσ'ναρχ, υποθέτω. Κι αυτό, μάλλον, είναι το πιθανότερο. Αλλά θα μπορούσε να ήταν και κάτι άλλο...»

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Τι ακριβώς έγινε;» Δεν είχε διάθεση για κουβέντα αλλά δεν μπορούσε και να μη ρωτήσει – η περιέργειά του είχε κεντριστεί παρότι κουρασμένος. Πριν από λίγο ήταν που είχε έρθει στο διαμέρισμα του Κλαρκ μέσω του Φαντασκειάσματος, και η προηγούμενη νύχτα, μαζί με τη Λίντα Ναράθλω, κάθε άλλο παρά ξεκούραστη ήταν. Είχε κοιμηθεί ελάχιστα, και συνέχεια έτρεχε, διασχίζοντας χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία. Χωρίς να υπολογίζει τη δολοφονία του Νάρνταλ Φέρενγκοχ.

«Όταν η Αγαρίστη έφυγε από κοντά μου,» είπε η Ναλτάφιρ, «με πλησίασαν δύο μαυροντυμένοι κουκουλοφόροι με σπαθιά κι άρχισαν να με κυνηγάνε. Κι όσο έτρεχα να τους ξεφύγω, τόσο περισσότεροι εμφανίζονταν. Μερικοί, μάλιστα, από τους άλλους ανθρώπους του ονείρου της Αγαρίστης μετατρέπονταν σε τέτοιους.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει ότι κάποια ανεξάρτητη νοητική οντότητα βρίσκεται μέσα στα όνειρα της Αγαρίστης. Μέσα στην ψυχή της, πολύ πιθανόν. Διότι, κανονικά, οι οντότητες των ονείρων της θα έπρεπε να με αγνοούν.»

«Γιατί;»

«Επειδή, Ελπιδοφόρε, είμαι ουσιαστικά κάτι που δεν υπάρχει γι'αυτές. Για τις ονειρικές οντότητες της Αγαρίστης, μόνο η Αγαρίστη είναι πραγματική.»

«Νομίζω ότι καταλαβαίνω.» Ο Ελπιδοφόρος ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του, κι έτριψε το αριστερό του μάτι. *Χρειάζομαι ύπνο. Τώρα έπρεπε να κοιμάμαι, όχι να κάθομαι και να συζητάω για παράξενους ονειρικούς δαίμονες.* Είχε, όμως, υπερένταση· όλο του το σώμα ήταν ακόμα τσιτωμένο, και οι σκέψεις του έτρεχαν. *Μακάρι να μπορούσα να είμαι τόσο συγκροτημένος όσο φαίνεται να είναι η Ναλτάφιρ...*

Ο Κλαρκ ρώτησε: «Τις προηγούμενες φορές, γιατί δεν σε είχαν κυνηγήσει αυτές οι οντότητες, Ναλτάφιρ;»

«Δεν ξέρω· ίσως να μη με είχαν εντοπίσει ακόμα. Αλλά, όπως είπα, πιστεύω ότι μάλλον πρόκειται για μία νοητική οντότητα.»

«Μία; Που παίρνει πολλές μορφές;»

«Ναι.»

«Αυτό μου θυμίζει τον Ελκράσ'ναρχ. Κι αν ο Ελκράσ'ναρχ έχει εντοπίσει τι πάμε να κάνουμε με την Παντοκράτειρα....»

«Δεν είμαι σίγουρη ακόμα για το τι ακριβώς είναι,» είπε η Ναλτάφιρ.

«Να ρωτήσω κάτι;» τους διέκοψε ο Ελπιδοφόρος.

«Σε ακούμε,» του είπε η Ναλτάφιρ.

«Η συσκευή που έβαλα μες στο Παντοτινό Ανάκτορο σου επιτρέπει να μπαίνεις στα όνειρα της Παντοκράτειρας, σωστά;»

«Ναι.»

«Πώς το κάνει αυτό; Εκπέμποντας κάποιο σήμα;»

«Κάπως έτσι. Αλλά δεν είναι συνηθισμένο τηλεπικοινωνιακό σήμα, όπως αυτά στους πομπούς.»

«Ο Ελκράσ'ναρχ γιατί να μη μπορεί να εντοπίσει αυτό το σήμα; Δεν έχει τέτοιες δυνάμεις;»

«Καλό ερώτημα,» είπε ο Κλαρκ. «Και η απάντηση είναι: επειδή εγώ έφτιαξα τη συσκευή. Την έχω προσέξει ιδιαίτερα, έτσι ώστε το σήμα να είναι ουσιαστικά αόρατο. Μόνο αν ο Ελκράσ'ναρχ ψάξει εσκεμμένα για κάτι τέτοιο θα το εντοπίσει.»

«Είσαι εκατό τοις εκατό σίγουρος;»

«Είμαι όσο σίγουρος μπορώ να είμαι. Επιπλέον, αν ο Ελκράσ'ναρχ είχε βρει το σήμα, θα είχε βρει και τη συσκευή – και, μάλλον, θα την είχε

καταστρέψει. Η Ναλτάφιρ δεν θα μπορούσε πλέον να μπαίνει καθόλου στα όνειρα της Παντοκράτειρας.»

«Εκτός αν ο Ελκράσ'ναρχ θέλει να παγιδέψει τη Ναλτάφιρ για να μας εντοπίσει – να βρει πού κρυβόμαστε.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε ο Κλαρκ. «Αλλά, προς το παρόν, πιστεύω πως ο Ελκράσ'ναρχ δεν έχει εντοπίσει το σήμα· διότι αν το είχε εντοπίσει θα είχε βρει, στη συνέχεια, και μέχρι πού φτάνει.»

«Εδώ, δηλαδή.»

«Ακριβώς. Θα μας είχαν ήδη επιτεθεί οι πράκτορές του.»

«Τι μπορεί, τότε, να είναι αυτές οι οντότητες;»

Η Ναλτάφιρ είπε: «Η Παντοκράτειρα είναι πλοηγός του Ελκράσ'ναρχ. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί κάτι από τον Ελκράσ'ναρχ να υπάρχει στην ψυχή της. Δεν είμαι σίγουρη, αλλά είναι πιθανό η οντότητα που συνάντησα να είναι μέρος του Ελκράσ'ναρχ: ένα μέρος που δεν βρίσκεται σε άμεση επαφή μαζί του, κάτι σαν το υποσυνείδητό σου, ή τα αντισώματα μέσα στο σώμα σου.»

«Δηλαδή, ένα σύστημα ασφαλείας των ονείρων της Παντοκράτειρας... Ένας αυτόματος μηχανισμός...»

«Ίσως,» είπε η Ναλτάφιρ.

«Και τώρα που αυτό το σύστημα ασφαλείας γνωρίζει για σένα, πώς θα ξαναμπείς στα όνειρά της;»

«Θα πρέπει να είμαι πιο προσεχτική, και μάλλον δεν θα με εντοπίσει αμέσως. Αν γνώριζα για την ύπαρξή του, θα ήμουν εξ αρχής πιο προσεχτική· θα κάλυπτα τα ίχνη μου.»

«Πώς καλύπτεις τα ίχνη σου μέσα σ'ένα όνειρο;»

«Δεν είναι εύκολο να σ'το εξηγήσω, Ελπιδοφόρε. Χρειάζεται εξάσκηση, βασικά. Με τα λόγια μόνο δεν μπορεί κανείς να σου πει πώς γίνεται.»

Ο Κλαρκ ρώτησε: «Βρίσκεσαι, τουλάχιστον, πιο κοντά σ'αυτό που θέλουμε;»

«Υποθέτω,» είπε η Ναλτάφιρ. «Χωρίς αμφιβολία, ταξιδεύω πάντα στον καιρό που η Παντοκράτειρα δεν ήταν ακόμα Παντοκράτειρα· επομένως, δεν μπορεί να είμαι μακριά. Αργά ή γρήγορα θα βρεθώ σ'εκείνο το χρονικό σημείο που δέχτηκε να γίνει πλοηγός του Ελκράσ'ναρχ, και θα μάθουμε πώς ακριβώς συνέβη αυτό.»

«Αργά ή γρήγορα;» είπε ο Κλαρκ. «Ο χρόνος τώρα ίσως να μετρά περισσότερο από πριν, Ναλτάφιρ.»

«Δε γίνεται να πιέσω την κατάσταση. Αν η Αγαρίστη στραφεί εναντίον μου μέσα στο ίδιο το όνειρό της, ούτε εγώ δεν θα μπορώ να την αντιμετωπίσω. Είναι πανίσχυρη εκεί, παρότι δεν το ξέρει. Πρέπει να την πλησιάσω σταδιακά. Με το μαλακό.

»Δεν είναι, πάντως, καθόλου αυτό που θα περίμενε κανείς να είναι η Παντοκράτειρα...»

4.

Όταν ο Σκοτ είδε τα πτώματα κατάλαβε ότι το ίδιο που είχε συμβεί εκείνη τη νύχτα στο Παντοτινό Ανάκτορο είχε συμβεί και εδώ. Κεφάλια έλειπαν, έχοντας εξαφανιστεί – εξαϋλωθεί, κατά πάσα πιθανότητα – και οι τρύπες επάνω στα νεκρά σώματα ήταν σαν διάπυρες λόγχες να τις είχαν δημιουργήσει.

Ο Ελπιδοφόρος. Ξανά, ο Ελπιδοφόρος...

Κι αυτή τη φορά, είχε σκοτώσει έναν από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες της Ρελκάμνια: τον Νάρνταλ Φέρενγκοχ. Ο Σκοτ δεν ήξερε ότι ο Φέρενγκοχ ήταν πράκτορας των Υπερασπιστών. Σήμερα το είχε μάθει. Ο Στρατηγός Υψίκορμος τού το είχε πει.

«Ήταν ένας από εμάς...» είχε μουρμούρισε, μοιάζοντας τρομοκρατημένος.

«Τι ένας από εσάς;»

«Από τους πρώτους πράκτορες. Εμείς ανατρέψαμε την εξουσία. Διαλύσαμε τη Σύγκλητο των Πολιταρχών.»

Φοβάται, σκέφτηκε τώρα ο Σκοτ, ότι θα είναι ένας από τους επόμενους στόχους. Μπροστά του ήταν το πτώμα του Νάρνταλ Φέρενγκοχ: ένας μεγαλόσωμος, γεροδεμένος άντρας παρά την ηλικία του, με κατάνυρο δέρμα και άσπρα μαλλιά και μούσι. Η διάπυρη λόγχη τον είχε χτυπήσει στο ηλιακό πλέγμα· είχε ανοίξει μια ολόκληρη τρύπα εκεί, καυτηριάζοντας το τραύμα αμέσως – και, μάλλον, επίσης αμέσως σκοτώνοντας τον επιχειρηματία.

Παραδίπλα ήταν η γυναίκα που ονομαζόταν Φιστάμ'λι, μια μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων η οποία, σύμφωνα με τις πληροφορίες του Σκοτ, πάντοτε συνόδευε τον Νάρνταλ Φέρενγκοχ. Αυτή είχε σκοτωθεί με πιο φυσιολογικό τρόπο: από σφαίρες. Ένα τραύμα στον

μηρό, δύο στο στήθος. Στο χέρι της ήταν ένα πιστόλι (το οποίο, σίγουρα, δεν είχε χρησιμοποιήσει για να αυτοκτονήσει).

Κανένas δεν είχε μετακινήσει τα πτώματα, σύμφωνα με την εντολή των δυνάμεων ασφαλείας της Παντοκράτειρας. Τίποτα δεν έπρεπε να πειραχτεί μέχρι να έρθουν οι ειδικοί ερευνητές.

Οι ειδικοί ερευνητές ήταν ο Σκοτ, η Κάτια, και η Ελίζα. Μαζί τους είχαν και μερικούς πολεμιστές της Παντοκράτειρας, και βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία με τον Στρατηγό Μάριο Υψίκορμο, μέσω πομπού.

Ο Σκοτ γνώριζε την Κάτια από παλιά, από τότε που είχαν ταξιδέψει στην παγωμένη Ταρασμάλθη. Μαζί τους ήταν, τότε, κι ο Ελπιδοφόρος και κάποιοι άλλοι. Τυχεροί ήταν όσοι είχαν γλιτώσει ζωντανοί από κείνη την αποστολή· οι περισσότεροι είχαν πεθάνει.

Την Ελίζα δεν την ήξερε παρά ελάχιστα. Άλλη μια φορά την είχε δει μόνο, και μάλιστα φευγαλέα. Οι δυο τους – η Κάτια και η Ελίζα – έμοιαζαν στην εμφάνιση ως ένα σημείο, παρατηρούσε ο Σκοτ: είχαν δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και ξανθά μαλλιά κομμένα στο επίπεδο του ώμου· αλλά εκεί οι ομοιότητες τελείωναν. Η Κάτια ήταν ψηλή και λεπτή, ενώ η Ελίζα μετρίου αναστήματος και σαφώς πιο γεροδεμένη. Επίσης, φορούσε στενά, παραλληλόγραμμα γυαλιά. Ήταν ιδιωτική ερευνήτρια προτού μπλέξει με τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας.

Ο Σκοτ στράφηκε να την κοιτάξει. Ήταν ντυμένη με λευκό πουκάμισο και γκρίζο ταγέρ – σακάκι και φαρδύ παντελόνι. Τελείως διαφορετικό ντύσιμο από την υπηρεσιακή στολή με την οποία την είχε δει όταν είχε τύχει να τη συναντήσει παλιότερα. «Τι νομίζεις;» τη ρώτησε.

«Τι να νομίζω;» αποκρίθηκε η Ελίζα. «Πρέπει να ερευνήσουμε αν είναι να βγάλουμε κάποιο συμπέρασμα. Αυτά τα όπλα, πάντως, με τα οποία σκότωσαν τους φρουρούς και τον Φέρενγκοχ δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι μπορεί να είναι.»

«Εσύ κι όλοι οι υπόλοιποι,» μούγκρισε ο Σκοτ. «Κανένas δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο.»

«Ενεργειακά όπλα,» είπε η Κάτια. «Μόνο ενεργειακά όπλα θα έκαναν τέτοια ζημιά. Και δεν μιλάω για τις ενεργειακές ριπές που χρησιμοποιούνται για αναισθητοποίηση· μιλάω για κάτι σαν τα ενεργειακά κανόνια.»

«Αποκλείεται να έφεραν ενεργειακά κανόνια εδώ μέσα,» είπε η Ελίζα. «Κατ'αρχήν, για να τα λειτουργήσεις αυτά, χρειάζεσαι μάγο. Κατά

δεύτερον, σύμφωνα μ'όλες τις ενδείξεις, οι εισβολείς ήρθαν από το διπλανό λογιστήριο, χρησιμοποιώντας το φρεάτιο του εγκαταλειμμένου ανελκυστήρα. Πώς να μεταφέρουν έτσι ενεργειακά κανόνια;»

«Δεν είπα ότι έφεραν ενεργειακά κανόνια. Είπα κάτι σαν ενεργειακά κανόνια.»

«Υπάρχουν τέτοια όπλα;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι.» Η Κάτια ήταν μηχανικός, επομένως η γνώμη της είχε κάποια βαρύτητα.

Αλλά, σκέφτηκε ο Σκοτ, δε χρειάζεται νάσαι μηχανικός για να το ξέρεις αυτό. Ακόμα κι οι Αφέντες μας είναι παραξενεμένοι...

«Η λογίστρια είναι το καλύτερο στοιχείο που έχουμε,» είπε η Ελίζα. «Μόλις συνέλθει από το σοκ, μπορεί να μας δώσει πολύτιμες πληροφορίες.» Αναφερόταν στην κοπέλα που είχε βρεθεί δεμένη χειροπόδαρα και φιωμένη μέσα στο λογιστήριο.

Ο Σκοτ ένευσε διστακτικά. «Ίσως.»

Η Ελίζα συνοφρυώθηκε πίσω απ'τα γυαλιά της. «Γιατί το λες αυτό;»

«Για να την άφησαν ζωντανή, μάλλον δε φοβούνται ότι μπορεί ν'αποκαλύψει και τίποτα σπουδαίο.»

«Ακόμα και μια μικρή πληροφορία έχει τη δυνατότητα ν'αποτελέσει στοιχείο που θα σε οδηγήσει σε κάποια μεγάλη ανακάλυψη, Σκοτ,» είπε η Ελίζα.

«Εσύ ξέρεις καλύτερα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά ας ερευνήσουμε το μέρος προτού πάμε σ'αυτή την κοπέλα.»

«Εννοείται.»

5.

Οι φρουροί της περιοχής (που ήταν όλοι μισθοφόροι του Νάρνταλ Φέρνενγκοχ) είχαν λύσει τη λογίστρια και την είχαν περιθάψει. Δεν είχε τραύματα επάνω της, αλλά ήταν πολύ ταραγμένη. Έτρεμε ολόκορμη, ακόμα και τώρα, τόσες ώρες ύστερα από το συμβάν, καθώς καθόταν πίσω από ένα γραφείο και έβλεπε τον Σκοτ, την Ελίζα, και την Κάτια να μπαίνουν στο δωμάτιο.

«Καταλαβαίνουμε ότι θα είσαι αναστατωμένη,» της είπε η Ελίζα, «όμως πρέπει να σου κάνουμε μερικές ερωτήσεις.»

Η χρυσόδερμη κοπέλα ένευσε. «Εντάξει.» Κρατούσε με τα δύο χέρια ένα φλιτζάνι καφέ μπροστά της. «Καθίστε. Ρωτήστε με.»

Αφού κάθισαν αντίκρυ της, η Ελίζα είπε: «Πες μας τι θυμάσαι.»

«Ήρθαν από την αποθήκη. Δεν ήξερα ότι υπήρχε εκεί μέσα κάποια... κάποιο άνοιγμα για τον παλιό ανελκυστήρα· τώρα μου το είπαν οι φρουροί... Πήγαινα προς την αποθήκη, για να πάρω χαρτί για το εκτυπωτικό μηχάνημα, κι η πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι ένας άντρας βγήκε σημαδεύοντάς με με πιστόλι. Μετά ήρθαν κι άλλοι, και...» Κόμπιασε.

«Πώς ήταν αυτός ο άντρας;» ρώτησε ο Σκοτ.

«Ήταν...» Η κοπέλα ξεροκατάπιε. Ήπие μια γουλιά καφέ. «Ήταν το δέρμα του λευκό-ροζ... Εεεε... Τι άλλο;...»

Ο Σκοτ έβγαλε μια φωτογραφία του Ελπιδοφόρου και της την έδειξε. «Ήταν, μήπως, αυτός ο άντρας;»

Η λογίστρια κοίταξε τη φωτογραφία συνοφρυωμένη. «Θα μπορούσε... Φορούσε κάπα και κουκούλα. Όλοι τους φορούσαν κάπες και κουκούλες. Θα μπορούσε, όμως, να ήταν αυτός.»

«Οι άλλοι πώς ήταν;» ρώτησε η Ελίζα.

«Εεε, ήταν μερικές γυναίκες. Τρεις. Και άντρες. Συνολικά, πέντε- Εεε, εφτά. Νομίζω. Ήταν, όμως, και... μπορεί να μη με πιστέψετε... Δύο από αυτούς ήταν... Φορούσαν κάτι πανιά επάνω τους, και από κάτω απ'τα πανιά είχαν λευκά ρούχα που φώτιζαν λιγάκι, και το δέρμα τους φωσφόριζε κι αυτό, γυάλιζε όπως γυαλίζει το σίδερο ίσως.»

«Τους είδες καλά, ή απλά σου δόθηκε αυτή η εντύπωση;» είπε η Ελίζα.

Η κοπέλα δάγκωσε το χείλος της. «Δεν ξέρω. Έτσι νομίζω πως ήταν.» Ήπие καφέ. Τα χέρια της έτρεμαν.

Η Ελίζα έβγαλε ένα μπλοκάκι απ'το ταγέρ της και σημείωσε μερικά πράγματα.

Τι σημειώνει; απόρησε ο Σκοτ. *Δε μάθαμε και τίποτα, εκτός απ'το ότι ίσως να ήταν ο Ελπιδοφόρος εδώ.*

«Πες μας ό,τι άλλο θυμάσαι γι'αυτούς,» ζήτησε η Ελίζα από την κοπέλα. «Δερματικούς χρωματισμούς, μαλλιά, ρούχα, όπλα. Οτιδήποτε.»

Η κοπέλα ένευσε. «Είναι... Τα έχω μπερδέψει, γενικά. Αλλά θα προσπαθήσω.»

Όταν βγήκαν από το δωμάτιο, ο Σκοτ είπε στην Ελίζα: «Η αναφορά της γι'αυτούς με τα φωτεινά λευκά ρούχα μοιάζει με την αναφορά των φρουρών που κατόρθωσαν να μείνουν ζωντανοί.»

«Σχετικά.»

Οι δύο φρουροί που είχαν επιβιώσει από τη λαίλαπα τούς είχαν πει ότι, από μια γωνία των διαδρόμων, είχαν δει δύο φωτεινούς ανθρώπους να επιτίθενται με αφάνταστα μακριά ξίφη – ξίφη που ήταν δύσκολο να πεις πόσο μεγάλα ήταν. Μάλλον, όμως, εκτόξευαν κάποιου είδους ενεργειακές ριπές, είχαν συνεχίσει οι φρουροί· αποκλείεται αυτά να ήταν σπαθιά.

«Τι ‘σχετικά’;» είπε ο Σκοτ. «Αυτοί πρέπει να ήταν. Κι αυτοί πρέπει, επίσης, να κατέστρεψαν όλους τους τηλεοπτικούς πομπούς σ’ετούτο το μέρος.»

«Να δούμε τι κατέγραψαν οι τηλεοπτικοί πομποί προτού καταστραφούν;» πρότεινε η Κάτια.

«Να δούμε,» ένευσε η Ελίζα.

Πήγαν στο κέντρο ελέγχου και ζήτησαν από τους φρουρούς εκεί να τους δώσουν πρόσβαση στα δεδομένα που ήταν αποθηκευμένα στο σύστημα. Τους έδειξαν τις ταυτότητες που τους αναγνώριζαν ως πράκτορες της Παντοκράτειρας, για την περίπτωση που είχαν καμια αμφιβολία.

Η Ελίζα κάθισε σε μια καρέκλα και πληκτρολόγησε σε μια κονσόλα, ξεκλειδώνοντας τα δεδομένα όλων των τηλεοπτικών πομπών που χρειάζονταν. Μονάχα σε μία περίπτωση είδαν κάτι ενδιαφέρον: στην περίπτωση των τριών πομπών που βρίσκονταν στον διάδρομο έξω απ’το γραφείο του Φέρενγκοχ. Τα μηχανικά μάτια είχαν καταγράψει τους φρουρούς να σκοτώνονται από λαμπερές, ολόλευκες δέσμες ενέργειας. Το κεφάλι του ενός άντρας και το κεφάλι της γυναίκας είχαν εξαϋλωθεί· του άλλου το στήθος είχε τρυπηθεί. Ο ένας από τους πομπούς, καθώς γύριζε, είχε δει για λίγο μια φιγούρα με κάποιου είδους ύφασμα επάνω της, και κάτω από το ύφασμα φαινόταν ένας κατάλευκος, λαμπερός μανδύας και γυαλιστερό δέρμα. Γυαλιστερό σαν μέταλλο ίσως, όπως το είχε περιγράψει η λογίστρια. Επίσης, το ένα μάτι αυτού του πλάσματος γυάλιζε σαν πολύτιμος λίθος, ενώ το άλλο ήταν κρυμμένο στο σκοτάδι. Μετά, φως είχε πεταχτεί από το χέρι του, και ο τηλεοπτικός πομπός είχε πάψει να καταγράφει.

«Το μυαλό του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε η Ελίζα.

«Η κοπέλα δεν είχε παραισθήσεις,» είπε ο Σκοτ.

«Τι μπορεί να ήταν αυτό;»

«Δεν ξέρω, αλλά με τρομάζει. Ίσως εκείνοι να ξέρουν.»

Η Ελίζα ένευσε, και έβγαλε μια μικρή συσκευή αποθήκευσης από το ταγέρ της. Τη συνέδεσε με το σύστημα και πέρασε εκεί όλα τα τηλεοπτικά δεδομένα που τους ενδιέφεραν.

6.

Η Ναλτάφιρ, βυθισμένη σε βαθύ διαλογισμό, ακολουθεί το σήμα της συσκευής και αγγίζει το όνειρο της Παντοκράτειρας. Με τη θέλησή της, το προσανατολίζει προς το παρελθόν της Αγαρίστης, προς τον καιρό που δεν ήταν ακόμα η Παντοκράτειρα.

Βγαίνει από έναν δρόμο και βλέπει αντίκρυ της ένα εστιατόριο το οποίο αναγνωρίζει. Πλησιάζει και κοιτάζει μέσα από τη τζαμαρία. Η Αγαρίστη κρατά έναν δίσκο και αφήνει πιάτα με φαγητά και ποτήρια με ποτά επάνω σ'ένα τραπέζι.

Η Ναλτάφιρ σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει στο εστιατόριο. Η Αγαρίστη έχει ήδη απομακρυνθεί· είναι τώρα στο μπαρ και μετρά κάτι χρήματα. Ο χρόνος έχει περάσει αλλόκοτα, όπως περνά αρκετές φορές στα όνειρα. Δύο χαρτονομίσματα φυτρώνουν φτερά και πετάνε, φεύγοντας από τα χέρια της Αγαρίστης. Εκείνη προσπαθεί να τα πιάσει και δεν τα καταφέρνει. Της πέφτουν και τα υπόλοιπα χρήματα. Ο άντρας πίσω από το μπαρ τής φωνάζει, και η Αγαρίστη φαίνεται να τρομάζει, να πανικοβάλλεται, καθώς ψάχνει για τα χρήματα στο πάτωμα.

Η Ναλτάφιρ την πλησιάζει, ενώ οι πελάτες και οι υπάλληλοι την αγνοούν. «Εκεί,» λέει στην Αγαρίστη, «πίσω απ'το τραπέζι τρία-τρία-τρία.»

Η Αγαρίστη μοιάζει ξαφνιασμένη που τη βλέπει. Κοιτάζει προς τη μεριά που της δείχνει η Ναλτάφιρ, κάτω από ένα τραπέζι: και ήδη τα χρήματα έχουν εμφανιστεί εκεί. Πηγαίνει και τα μαζεύει. Τα δίνει στον άντρα στο μπαρ κι εκείνος τα μετρά.

«Τα μάζεψες όλα;» τη ρωτά.

«Ναι.»

Ο άντρας γνέφει. «Ωραία. Πήγαινε να βοηθήσεις στο μαγειρείο.»

Η Αγαρίστη συναντά τη Ναλτάφιρ καθώς πηγαίνει προς τα εκεί.

«Μη βιάζεσαι,» της λέει η Ναλτάφιρ.

«Ποια είσαι; Γιατί με βοηθάς; Είσαι μάγισσα, έτσι;»

«Σου είπα: με λένε Ναλτάφιρ. Κι απλά σου έδειξα πού είχαν πέσει τα λεφτά.»

«Ναι, αλλά... Σε βλέπω πολύ συχνά, έτσι δεν είναι;»

«Μένω εδώ κοντά, Αγαρίστη. Έρχομαι στο εστιατόριο τακτικά, και μια φορά πέρασα απ'το μηχανουργείο του πατέρα σου για να φτιάξω κάτι στο όχημά μου.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώνεται. «Δεν το θυμάμαι αυτό...»

Η Ναλτάφιρ γελά. «Ήταν πρωί. Δεν δουλεύεις εκεί τα πρωινά, σωστά; Δουλεύεις μόνο τα απογεύματα.»

«Πώς ξέρεις τόσα πολλά για μένα;»

Η Ναλτάφιρ έχει την αίσθηση ότι μιλούν μόνες τους, ολομόναχες, παρότι τόσοσ κόσμος είναι στο μαγαζί και είναι βέβαιη πως κι η Αγαρίστη το αισθάνεται αυτό, επίσης. «Σε βλέπω εδώ γύρω, στη συνοικία.»

Η Αγαρίστη φαίνεται σκεπτική. «Είσαι, όμως, μάγισσα, δεν είσαι;»

«Εδώ, εσύ είσαι μεγαλύτερη μάγισσα από μένα.»

«Με κοροϊδεύεις.»

Η Ναλτάφιρ χαμογελά. «Καθόλου. Έλα, πάμε να καθίσουμε. Κερνάω καφέ. Στο τραπέζι τρία-τρία-τρία.»

«Δε μπορώ να καθίσω. Πρέπει να-»

«Θα το ξεχάσουν,» λέει η Ναλτάφιρ.

«Δεν τα ξεχνάνε αυτά! Και η μητέρα μου θα θυμώσει μαζί μου, γιατί δουλεύω εδώ για να τη βοηθάω.»

«Αγαρίστη,» επιμένει, σταθερά, η Ναλτάφιρ. «Θα το ξεχάσουν. Έλα μαζί μου.» Κι αρχίζει να βαδίζει.

Η Αγαρίστη για μια στιγμή διστάζει, αλλά μετά την ακολουθεί και η Ναλτάφιρ βλέπει να παρουσιάζεται ένα τραπέζι που δεν υπήρχε πριν. Το τραπέζι τρία-τρία-τρία. Κάθονται, και η Ναλτάφιρ υψώνει το χέρι της και κάνει νόημα σ'έναν σερβιτόρο. Του παραγγέλνει δύο κούπες καφέ. Εκείνος φεύγει, μη δείχνοντας να έχει προσέξει καθόλου την Αγαρίστη. Η Αγαρίστη φαίνεται πολύ παραξενεμένη. Τόσο παραξενεμένη που έρχεται στη Ναλτάφιρ να βάλει τα γέλια. Ωστόσο, παραμένει σοβαρή. Και παρατηρητική. Δεν ξέρει από πού μπορεί να ξαναεμφανιστούν εκείνοι οι παράξενοι κουκουλοφόροι.

Βγάζει δυο τσιγάρα και δίνει το ένα στην Αγαρίστη.

«Ευχαριστώ,» λέει εκείνη, καθώς η Ναλτάφιρ τής το ανάβει.

Οι καφέδες τους έρχονται. Ο νεαρός που τους φέρνει φορά μια λευκή μάσκα όπου τρεμοπαίζουν διάφορα χρώματα.

«Μένεις καιρό εδώ, Ναλτάφιρ;» ρωτά η Αγαρίστη, δοκιμάζοντας τον καφέ της.

«Αρκετό καιρό. Έχω έρθει για κάτι δουλειές. Δυστυχώς, αναγκάστηκα να πουλήσω ένα άλλο σπίτι που είχα, σε μια καλύτερη συνοικία.»

«Εγώ,» λέει η Αγαρίστη παραπονεμένα, «πάντα σ'αυτή τη συνοικία έμενα. Ποτέ δεν έχω φύγει.»

«Θα έρθει μια μέρα που θα φύγεις. Για πάντα, ίσως.»

«Μακάρι, αλλά δεν το νομίζω.»

Συνεχίζουν να πίνουν τον καφέ τους, να καπνίζουν, και να κουβεντιάζουν, καθώς η Ναλτάφιρ προσπαθεί να μάθει περισσότερα – και κυρίως, κάτι που να μπορεί να την οδηγήσει στον Ελκράσ'ναρχ, στο πώς η Αγαρίστη έγινε πλοηγός του.

Η ώρα δεν κυλά φυσιολογικά μέσα στο όνειρο. Οι δύο γυναίκες είναι σαν να βρίσκονται σ'ένα κενό χρόνου. Σαν να είναι μόνες τους στο μαγαζί, και γύρω τους οι υπόλοιποι άνθρωποι να μην είναι παρά για ντεκόρ.

Η Ναλτάφιρ νομίζει ότι η Αγαρίστη έχει αρχίσει να τη θεωρεί φίλη, να την εμπιστεύεται – και τότε, μπαίνει στο μαγαζί μια παρουσία που, σίγουρα, δεν είναι μέρος του σκηνικού αλλά ένας από τους βασικούς ηθοποιούς ετούτης της παράστασης.

Ένας ψηλόλιγνος άντρας με μεγάλο πλατύγυρο καπέλο.

Η Ναλτάφιρ στρέφεται να τον κοιτάξει.

«Γνωστός σου;» ρωτά η Αγαρίστη.

Ο άντρας βαδίζει προς το μέρος τους, περνώντας ανάμεσα από τα τραπέζια.

«Πρέπει να πηγαίνω.» Η Ναλτάφιρ σηκώνεται.

«Τόσο γρήγορα; Στάσου!»

Η Ναλτάφιρ έχει ήδη αρχίσει να βαδίζει προς την είσοδο, διασχίζοντας τους δρόμους που σχηματίζουν τα τραπέζια, τους δρόμους που μοιάζουν ξαφνικά να έχουν μετατραπεί σ'ολόκληρο λαβύρινθο. Αχανή, πελώριο...

Η Αγαρίστη βλέπει τη Ναλτάφιρ να απομακρύνεται, και νομίζει ότι η μαυρόδερμη γυναίκα με τις μεγάλες βλεφαρίδες προσπαθεί ν'αποφύγει τον ψηλόλιγνο άντρα με το πλατύγυρο καπέλο. Τι περίεργο... Είναι κάποιος παλιός γνωστός της; Ή, μήπως, κάποιος που την κυνηγά; Αλλά γιατί; Δε μοιάζει για παράνομη...

Ο άντρας, ξαφνικά, τυλίγεται μέσα σε μια μαύρη κάπα, και μια κουκούλα κρύβει το πρόσωπό του – το καπέλο του έχει εξαφανιστεί! Στο

χέρι του είναι ένα μεγάλο, πλατύ σπαθί με στριφτά κέρατα στα πλάγια και οδοντωτή κόψη σαν πριόνι.

Η Αγαρίστη τρομοκρατείται.

Ο μαύρος άγνωστος πηδά πάνω σ'ένα τραπέζι, ανατρέποντας ποτά και φαγητά. Πελάτες ουρλιάζουν, ορισμένοι μεταμορφώνονται σε ζώα, τρέχουν από δω κι από κει. Η Αγαρίστη μπερδεύεται. Ο κόσμος τής κρύβει τη θέα, παρότι εκείνη παλεύει για να κοιτάξει...

«Κάντε πέρα! Κάντε πέρα! Αφήστε με να δω!»

Κάποιος τη σπρώχνει. Η Αγαρίστη χάνει την ισορροπία της και πέφτει. Μια οπλή την κλοτσά στην κοιλιά – εσκεμμένα ή μη, δεν ξέρει – και η Αγαρίστη διπλώνεται απ'τον πόνο. Δε μπορεί ν'αναπνεύσει. Γύρω της, ακούει μουγκρητά ζώων και γρυλίσματα.

Καθώς τα μάτια της θολώνουν από δάκρυα, κοιτάζει το χέρι της που ακουμπά στο πάτωμα. Τα νύχια της είναι μαυρισμένα και σπασμένα, όπως πάντα.

Κλαίει με λυγμούς.

7.

Η Παντοκράτειρα ξύπνησε κλαίγοντας, γιατί θυμόταν το όνειρο. Θυμόταν πολύ καθαρά τις τελευταίες του στιγμές. Τον κόσμο γύρω της. Τα ζώα. Την κλοτσιά από την οπλή. Τι είχε γίνει; Ήταν τόσο ωραία, πριν, που μιλούσε με... μ'εκείνη τη γυναίκα με το μαύρο δέρμα και τις μεγάλες βλεφαρίδες. Ήταν φίλη της.

Τι απαίσιο όνειρο...

Η Παντοκράτειρα ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, σκουπίζοντας τα μάτια της.

«Τι απαίσιο όνειρο!» φώναξε· και πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να καλμάρει τα νεύρα της. Δε θυμόταν ποτέ άλλοτε τα όνειρά της να την ενοχλούν τόσο. Μάλιστα, δε θυμόταν να βλέπει καθόλου όνειρα τα τελευταία χρόνια.

Όνειρα έβλεπα μόνο όταν ήμουν μικρή. Εφιάλτες...

Δεν ήθελε πια να θυμάται πώς ήταν όταν ήταν μικρή. Δε χρειαζόταν να θυμάται! Ήταν η Παντοκράτειρα τώρα! Τώρα ζούσε το όνειρό της, και το όνειρό της ήταν ακριβώς αυτό που ήθελε να είναι.

«Αρχόντισσά μας. Μπορούμε να κάνουμε κάτι;»

Η Αγαρίστη έστρεψε το βλέμμα της στην είσοδο της μεγάλης κρεβατοκάμαρας, για να δει έναν από τους Υπερασπιστές της να στέκεται εκεί.

«Όχι,» είπε αδύναμα. Καθάρισε τον λαιμό της. «Ένα όνειρο ήταν.»

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. *Θα μιλήσω με τη Ρία-Μία*, σκέφτηκε. *Η Αρχιέρεια του Κρόνου μπορεί να ξέρει τι σημαίνουν αυτά τα παράξενα όνειρα*. Για κάποιον λόγο, φοβόταν να τα πει στους Υπερασπιστές της...

8.

Τα μάτια της Ναλτάφιρ άνοιξαν. Έβγαλε το διάδημα με τα καλώδια απ'το κεφάλι της και το ακούμπησε πάνω στη συσκευή στα γόνατά της. Σήκωσε τη συσκευή και την άφησε πλάι της, στον σοφά.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Κλαρκ. «Παρουσιάστηκαν ξανά;»

«Ναι, και με δυσκολία τούς ξέφυγα.» Η Ναλτάφιρ σηκώθηκε απ'τον σοφά και βάδισε, ξυπόλυτη, μέσα στο σαλόνι, πηγαίνοντας προς την κάβα. Οι γάτες της την ακολούθησαν. «Το πρόβλημα είναι πως νομίζω ότι κι η Αγαρίστη τούς είδε.»

«Τους κουκουλοφόρους με τα σπαθιά; Ήταν ίδιοι όπως και την προηγούμενη φορά;»

«Ναι. Ή μάλλον, όχι στην αρχή. Στην αρχή, είδα έναν άντρα να μπαίνει στο εστιατόριο, καθώς καθόμουν και μιλούσα με την Αγαρίστη. Ήταν ψηλός και λιγνός, και φορούσε πλατύγυρο καπέλο που έκρυβε το πρόσωπό του σε πυκνή σκιά. Αντιλήφτηκα αμέσως την είσοδό του, και το ήξερα ότι δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε πελάτης, όπως ξέρεις ότι κάποιος σε μια ταινία είναι κανονικός ηθοποιός και όχι κομπάρσος.» Καθώς μιλούσε, η Ναλτάφιρ γέμιζε ένα ποτήρι με πορτοκαλάδα, και τώρα ήπια μια γουλιά. «Κατάλαβα ότι ήταν η παράξενη οντότητα, γιατί αυτή είναι η μοναδική άλλη πραγματική παρουσία που έχω διαισθανθεί στο όνειρο της Αγαρίστης. Σηκώθηκα απ'το τραπέζι λέγοντας στην Αγαρίστη ότι έπρεπε να πηγαίνω, ενώ συγχρόνως ο άγνωστος ερχόταν προς το μέρος μας. Η Αγαρίστη παραξενεύτηκε, μου ζήτησε να περιμένω, αλλά δεν περίμενα. Άρχισα αμέσως να φεύγω, προσπαθώντας να περάσω ανάμεσα από τα τραπέζια και ο άγνωστος προσπαθούσε να έρθει κοντά μου. Δεν άργησε, όμως, να τυλιχτεί από μια παράξενη σκιά που μετατράπηκε σε κάπα και κουκούλα. Το καπέλο του είχε τώρα εξαφανιστεί, όπως συμβαίνουν αυτά τα πράγματα στα όνειρα, και στο

χέρι του υπήρχε ένα μεγάλο σπαθί. Πήδησε πάνω σ'ένα τραπέζι ενώ χαλασμός άρχιζε να γίνεται στην τραπεζαρία.» Η Ναλτάφιρ ήπια ακόμα μια γουλιά πορτοκαλάδα. «Η Αγαρίστη πρέπει να τα είδε όλ'αυτά. Δε μπορεί να μην τα είδε.»

«Και τι νομίζεις ότι κατάλαβε;»

«Δεν ξέρω.»

«Τι έγινε μετά;»

«Βγήκα απ'το εστιατόριο και έτρεξα μέσα σε δρόμους ενώ οι παράξενοι κουκουλοφόροι με καταδίωκαν. Τελικά, τους ξέφυγα όπως βλέπεις.»

«Τι μπορεί να γινόταν αν δεν τους είχες ξεφύγει; Μπορεί να σε σκότωναν;»

«Το ξέρεις ότι μπορείς να πεθάνεις μέσα σ'ένα όνειρο, Κλαρκ,» είπε η Ναλτάφιρ, και κάθισε σε μια καρέκλα του τραπέζιου. Ο Κοκκινομάτης τρίφτηκε στα πόδια της. Ο Γκριζοχαίτης πήδησε στο τραπέζι, και η Ναλτάφιρ τον έπιασε απ'την ουρά για να τον τραβήξει μακριά από ένα μεγάλο λουλούδι στη μέση του τραπέζιου. Ο γάτος σύριξε αλλά υπάκουσε την αφέντρα του.

«Η Παντοκράτειρα όταν ξυπνάει τα θυμάται τα όνειρα;» ρώτησε ο Κλαρκ.

«Γι'αυτό δεν μπορώ να είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Ναλτάφιρ, και ήπια μια γουλιά πορτοκαλάδα, σκεπτική. «Αν η ψυχή της έχει ταραχτεί από τα όνειρα, τότε μάλλον θα τα θυμάται. Κατά πάσα πιθανότητα, όχι ολόκληρα αλλά εν μέρει.»

«Θα θυμάται κι εσένα;»

«Δεν αποκλείεται. Εξαρτάται... Ακόμα κι αν με θυμάται, όμως, δε νομίζω ότι έχει συμβεί κάτι που θα την ανησυχήσει. Δεν έχει συμβεί τίποτα κακό, ή τίποτα... ύποπτο. Κάτι που δεν συμβαίνει μέσα σ'ένα κανονικό όνειρο ούτως ή άλλως.»

«Και το αποψινό επεισόδιο;» ρώτησε ο Κλαρκ, καθισμένος σε μια πολυθρόνα και πλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στην κοιλιά του. «Δεν ήταν αυτό κάτι ανησυχητικό; Κάτι περίεργο;»

Η Ναλτάφιρ δεν απάντησε αμέσως. «Θα δούμε... Μπορεί και να μη θυμάται τίποτα όταν θα ξυπνήσει.»

«Αν θυμάται, πιστεύεις ότι θα είναι αρκετό για να μιλήσει στους Υπερασπιστές της για το όνειρο;»

«Μάλλον όχι. Γιατί να πιστέψει ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένα οποιοδήποτε όνειρο; Έναν οποιοδήποτε εφιάλτη, ίσως.»

«Μάλιστα.» Ο Κλαρκ ακούμπησε το μουσάτο σαγόνι του στη γροθιά του, κοιτάζοντας το χαλί.

«Πού είναι ο Ελπιδοφόρος;» ρώτησε η Ναλτάφιρ. «Κοιμάται ακόμα;»
«Μάλλον.»

9.

Η Παντοκράτειρα είχε αποφασίσει ότι σήμερα το δέρμα της έπρεπε να είναι κόκκινο, τα μαλλιά της μαύρα, και τα μάτια της μελιά. Είχε ντυθεί με μια μακριά καφέ φούστα με σκίσιμο στο πλάι, μια μακριά έξωμη, κίτρινη μπλούζα που έφτανε σχεδόν ως τα γόνατα, και μια κοντή μπεζ κάπα. Τα ρούχα της ανέμιζαν γύρω της καθώς ανέβηκε σε μια στέγη του Παντοτινού Ανακτόρου συνοδευόμενη από δύο Υπερασπιστές της.

Ένα μικρό αεροπλάνο την περίμενε εδώ, γυαλίζοντας κάτω από τις ακτίνες του πρωινού ήλιου. Ο πιλότος στεκόταν απέξω, και υποκλίθηκε βλέποντας την Παντοκράτειρα να πλησιάζει.

«Καλημέρα, Μεγαλειοτάτη,» είπε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη ευχάριστα. «Ξέρεις πού πηγαίνουμε;»

«Στον Ύψιστο Ναό του Κρόνου, Μεγαλειοτάτη.»

«Ναι,» είπε η Αγαρίστη, χαμογελώντας και χτυπώντας τον ώμο του φιλικά, καθώς περνούσε από δίπλα του για να μπει στο αεροσκάφος, ακολουθούμενη από τους Υπερασπιστές της.

Μέσα, συνάντησε μια αεροσυνοδό, η οποία την καλημέρισε και της έδειξε τη θέση που ήταν έτοιμη γι'αυτήν. Η Αγαρίστη έβγαλε την κάπα της και την έδωσε στην αεροσυνοδό, προτού καθίσει. Η αεροσυνοδός τη ρώτησε αν θα ήθελε κάτι να πιεί ή να φάει. Εκείνη αποκρίθηκε πως δεν χρειαζόταν τίποτα.

Ο πιλότος, έχοντας ήδη επιβιβαστεί, είπε από μπροστά: «Ξεκινάμε όποτε είστε έτοιμη, Μεγαλειοτάτη.»

«Ας φύγουμε, τότε,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα.

Η πόρτα του σκάφους έκλεισε, οι μηχανές του ενεργοποιήθηκαν, και οι προωθητήρες του το ύψωσαν πάνω από το Παντοτινό Ανάκτορο. Μετά, το αεροπλάνο στράφηκε προς τα ανατολικά και πέταξε πάνω

από ψηλές πολυκατοικίες και δίπλα από κάποιες που άγγιζαν τα σύννεφα.

Η Αγαρίστη ρώτησε τους Υπερασπιστές της: «Βρέθηκε ο δολοφόνος του Νάρνταλ Φέρενγκοχ;»

«Δυστυχώς, όχι ακόμα, Αρχόντισσά μας. Πιθανώς, όμως, να ήταν ο Στίβεν Νέλκος.»

«Ξανά;»

«Ναι.»

Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να ήταν φάντασμα! Πώς ήταν δυνατόν να εισβάλει έτσι στους πιο καλά προστατευμένους χώρους; «Επιτέθηκε πάλι χρησιμοποιώντας τα ίδια όπλα;»

«Ναι, Αρχόντισσά μας. Εξακολουθεί να έχει συμμάχους πολύ επικίνδυνους. Κι αυτή τη φορά ένας τηλεοπτικός πομπός τούς κατέγραψε για λίγο.»

«Θέλω να τους δω!» πρόσταξε η Παντοκράτειρα.

«Όπως επιθυμείς, Αρχόντισσά μας. Άνοιξε την κονσόλα σου.»

Η Αγαρίστη πάτησε το πλήκτρο της ενεργοποίησης, και η οθόνη αντίκρου της άναψε.

«Μπες στο Παντοκρατορικό Δίκτυο.»

Η Αγαρίστη, πληκτρολογώντας, μπήκε.

«Πήγαινε στην περιοχή δικτύου ΜΘ-ΔΑ-ΕΚ.»

Η Αγαρίστη πληκτρολόγησε πάλι, εστιάζοντας το σύστημα στην περιοχή του Παντοκρατορικού Δικτύου στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας και στο Εμπορικό Κέντρο εκεί.

«Κωδικός ΝΦ-3486, στην κατηγορία Τηλεοπτικά Δεδομένα,» είπε ο Υπερασπιστής δίπλα της.

Η Αγαρίστη πληκτρολόγησε, και μια λίστα από καταγραφές τηλεοπτικών πομπών παρουσιάστηκε στην οθόνη της.

«Τηλεοπτικός πομπός ΝΦ-3, τελευταίες καταγραφές.»

Η Αγαρίστη ενεργοποίησε τα δεδομένα του πομπού ΝΦ-3, και στην οθόνη της είδε έναν διάδρομο να παρουσιάζεται. Μια λαμπερή δέσμη ενέργειας χτύπησε το κεφάλι ενός άντρα (ντυμένου σαν φρουρός) εξαυλώνοντάς το τελείως. Ο πομπός στράφηκε, τότε, και στο κατώφλι μιας πόρτας φάνηκε να στέκεται κάποιος μ'ένα χοντρό ύφασμα ριγμένο επάνω του, τυλίγοντάς τον σαν κουβέρτα. Κάτω από το ύφασμα, όμως, φαίνονταν λευκά ρούχα που φώτιζαν, και δέρμα που γυάλιζε

σαν να ήταν μέταλλο. Επίσης, το ένα μάτι του άντρα (πρέπει να ήταν άντρας, υπέθετε η Αγαρίστη) στραφτάλιζε σαν πολύτιμος λίθος, ενώ το άλλο μάτι ήταν τυλιγμένο σε πυκνή σκιά.

Φως πετάχτηκε απ'το χέρι του, και ο πομπός έπαψε να καταγράφει.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στους Υπερασπιστές της. «Τι ήταν αυτός;»

«Μία... υπόθεση μπορούμε μονάχα να κάνουμε, Αρχόντισσά μας... αλλά μας μοιάζει... απίθανο.»

Ετούτη ήταν μία από τις ελάχιστες φορές που η Παντοκράτειρα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάποια υποψία φόβου στη φωνή των Υπερασπιστών της. «Πείτε μου!» απαίτησε. «Θέλω να μάθω.»

«Υπάρχουν οντότητες που κατοικούν στο Πορφυρό Κενό. Το όνομά τους είναι Πειθαρχικοί του Κενού. Τουλάχιστον, έτσι τους ονομάζουν οι περισσότεροι—»

«Κι αυτός που είδα ήταν Πειθαρχικός του Κενού;»

«Η εμφάνισή του μοιάζει πολύ. Όπως επίσης και οι δυνάμεις του. Υπάρχει, όμως, ένα πρόβλημα: οι Πειθαρχικοί του Κενού δεν μπορούν να επιβιώσουν έξω από το Πορφυρό Κενό.»

«Πώς, λοιπόν, είναι εδώ;»

«Αυτό αναρωτιόμαστε κι εμείς, Αρχόντισσά μας,» είπε ο Υπερασπιστής, με την παράξενη, απόκοσμη φωνή του.

Η Παντοκράτειρα έμεινε σιωπηλή για λίγο. Προβληματισμένη. Ποιος είχε βάλει στόχο την επικράτειά της πάλι; Ήταν όλα τούτα κάποιο καινούργιο κόλπο του Ανδρόνικου, μήπως – αυτού του καταραμένου *προδότη*!; Οι υπήκοοί της θ'άρχιζαν ν'ανησυχούν· θ'άρχιζαν να νομίζουν πως δεν ήταν ασφαλείς. Απαράδεκτο! Έπρεπε να δοθεί ένα τέλος. Οπωσδήποτε. Έπρεπε να βρεθεί ο Στίβεν Νέλκος – που εκτός των άλλων είχε δολοφονήσει και την Αγγελική που ήταν φίλη της – κι αυτοί οι Πειθαρχικοί του Κενού – ή ό,τι κι αν ήταν, τέλος πάντων!

Η Αγαρίστη αναστέναξε, και επέλεξε, το ένα μετά το άλλο, και τα δεδομένα των υπόλοιπων τηλεοπτικών πομπών στην οθόνη της. Δεν είδε, όμως, τίποτα πιο συγκλονιστικό απ'ό,τι είχε ήδη δει.

Τι τέρατα ήταν αυτά που είχαν βαλθεί να καταστρέψουν την Παντοκρατορία της; Ο Ανδρόνικος πρέπει, κάπως, να είχε κάποια σχέση μαζί τους. Μπορεί εκείνος να τα είχε στείλει εδώ. Η Επανάστασή του είχε αρχίσει να ξεφεύγει από τον έλεγχο· σ'όλες τις διαστάσεις υπήρχαν

προβλήματα. Έπρεπε να τον είχα σκοτώσει παλιά, όταν είχα την ευκαιρία! Και αυτόν και τον Τάμπριελ. Κι οι δυο τους με πρόδωσαν!

Το αεροπλάνο της σε μισή ώρα βρισκόταν πάνω από την πελώρια πυραμίδα του Ύψιστου Ναού του Κρόνου. Η Παντοκράτειρα είχε ήδη ειδοποιήσει τη Ρία-Μία, έτσι η Αρχιέρεια γνώριζε ότι θα ερχόταν. Της είχε μονάχα ζητήσει να έρθει μετά από την Τελετή της Πρώτης Ώρας, για να έχουν χρόνο να μιλήσουν. Η Αγαρίστη δεν είχε διαφωνήσει· κι εκείνη ήθελε να έχουν χρόνο να μιλήσουν.

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε σε μια πλατφόρμα της πελώριας πυραμίδας, και η Παντοκράτειρα βγήκε μαζί με τους Υπερασπιστές της. Ένας φρουρός του Ναού στεκόταν μπροστά σε μια πόρτα, και, κάνοντας υπόκλιση, την άνοιξε. «Καλωσορίσατε, Μεγαλειοτάτη,» είπε.

Η Παντοκράτειρα, μπαίνοντας στο εσωτερικό της πυραμίδας, συνάντησε έναν ιερέα ο οποίος επίσης την καλωσόρισε αποκαλώντας την Μεγαλειοτάτη. «Ακολουθήστε με, παρακαλώ,» είπε. «Η Αρχιέρεια σύντομα θα σας συναντήσει.»

Η Αγαρίστη ακολούθησε τον κοκαλιάρη, μαυρόδερμο άντρα με τα ιερατικά άμφια και έφτασε σε μια όμορφα στολισμένη αίθουσα μ'ένα ενυδρείο που έπιανε ολόκληρο τον τοίχο δεξιά της. Αριστερά ήταν ένα μεγάλο παράθυρο. Ένα ηχοσύστημα έπαιζε απαλή μουσική. Ένας νεαρός περίμενε μέσα στο δωμάτιο και, βλέποντας την Παντοκράτειρα να μπαίνει, υποκλίθηκε.

«Καλωσορίσατε, Μεγαλειοτάτη. Να προσφέρω κάτι;»

Η Αγαρίστη τον είχε ξαναδεί αυτόν τον νεαρό: ένα χρυσόδερμο στρογγυλοπρόσωπο αγόρι με μαύρα σγουρά μαλλιά. Ήταν μαθητευόμενος ιερέας, όπως φανέρωνε ο χιτώννας του, και είχε πολύ περισσότερα πάρε-δώσε με την Αρχιέρεια απ'ό,τι χρειάζεται να έχει ένας μαθητευόμενος ιερέας. Η Αγαρίστη δεν δυσκολεύτηκε να θυμηθεί πού ακριβώς τον είχε δει παλιότερα. Ήταν σ'ένα από τα όργια της Ρία-Μία, όταν εκείνη είχε προσκαλέσει την Παντοκράτειρα, την Καλλιστώ, και τη Βάρμη. Τη Φενίλδα δεν την είχε καλέσει επειδή, είχε πει, ήταν «πολύ ευέξαπτη ορισμένες φορές». Η Βάρμη είχε αρνηθεί να έρθει, αλλά η Αγαρίστη την είχε απειλήσει πως αν δεν ερχόταν θα το μετάνιωνε· έτσι, η Βάρμη την είχε, τελικά, συνοδέψει μαζί με την Καλλιστώ. Ο χρυσόδερμος στρογγυλοπρόσωπος νεαρός ήταν ένας από τους άντρες που τις υπηρετούσαν σ'εκείνο το όργιο. Είχε κάνει το τραπέζι στη Ρία

για να βάλει τα πόδια της επάνω στην πλάτη του, καθώς εκείνη κάπνιζε, μισοξαπλωμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα. Μετά, σε κάποια άλλη στιγμή, ενώ η Παντοκράτειρα και οι φίλες της ήταν πια αρκετά μαστουρωμένες απ'τους καπνούς και τα ποτά, η Ρία είχε πει ότι ο νεαρός (η Αγαρίστη δεν θυμόταν πλέον το όνομά του) μπορούσε να καταπιεί ολόκληρη πατούσα, και η Καλλιστώ είχε ζητήσει να τον δοκιμάσουν· έτσι εκείνος είχε βάλει, το ένα μετά το άλλο, και τα δύο κατάμαυρα πόδια της Καλλιστώ στο στόμα του – και πράγματι, είχε πολύ μεγάλο στόμα. Αργότερα, τον είχαν δέσει στον τοίχο, γυμνό, με τα οπίσθιά του προς το μέρος τους, και τον χτυπούσαν με πιστόλια που εκτόξευαν λαστιχένια σφαιρίδια, θέλοντας να δουν ποια θα τον έκανε να τιναχτεί ή να φωνάζει περισσότερο.

Η Ρία-Μία είχε, πράγματι, περίεργα βίτσια. Κάτι που δύσκολα θα υπέθετες αν δεν το ήξερες ήδη. Η Αρχιέρεια του Κρόνου μπορεί να ήταν νύφη του Κυρίου της και μόνο, αλλά, όπως φαινόταν, μπορούσε να έχει όσους δούλους επιθυμούσε.

Η Βάρμη, θυμόταν η Αγαρίστη, ήταν αμήχανη και κοκκινισμένη ολόκληρη εκείνη τη βραδιά. Ακόμα κι ύστερα από τα ποτά και τους καπνούς, ήταν φανερό πως αισθανόταν άβολα. Η Παντοκράτειρα, αντιθέτως, το είχε διασκεδάσει πολύ. Αλλά όφειλε να ομολογήσει ότι δεν ήταν για κάθε μέρα. Θα καταντούσε βαρετό αν γινόταν κάθε μέρα.

Επί του παρόντος, ρώτησε τον μαθητευόμενο ιερέα: «Τι έχεις να προσφέρεις;» ενώ συγχρόνως έκανε νόημα στον κοκαλιάρη μαυρόδερμο ιερέα που την είχε οδηγήσει ως εδώ να φύγει. Εκείνος, υποκλιόμενος, έφυγε.

Ο νεαρός είπε, διστακτικά: «Ό,τι επιθυμεί η Μεγαλειοτάτη...»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα γελώντας. «Ασφαλώς!» Βγάζοντας την κάπα της και πετώντας την κάτω, βάδισε μέσα στην αίθουσα. «Σεργήλιο οίνο.» Κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Ο νεαρός μάζεψε την κάπα της από το πάτωμα και την κρέμασε σε μια κρεμάστρα. Κανένας άλλος δεν θα το φανταζόταν να βάλει έναν ιερέα του Κρόνου να του μαζεύει τα ρούχα από κάτω – ακόμα κι έναν μαθητευόμενο ιερέα. Αυτά νοούνταν μόνο αν ήσουν η Παντοκράτειρα, ή η Αρχιέρεια του Κρόνου.

Οι δύο Υπερασπιστές στέκονταν δεξιά κι αριστερά της εισόδου του δωματίου, ακίνητοι, χωρίς να μιλάνε και χωρίς να φανερώνουν, φυσικά, καμία έκπληξη για όλα τούτα.

Ο νεαρός γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και πλησίασε την Παντοκράτειρα. Το πρότεινε προς το μέρος της.

«Γονάτισε,» πρόσταξε εκείνη.

Ο μαθητευόμενος γονάτισε μπροστά της, εξακολουθώντας να έχει το ποτήρι προτεταμένο. Η Αγαρίστη το πήρε από το χέρι του και δοκίμασε το ποτό. Ήταν κανονικός Σεργήλιος οίνος, αλλά είπε φανερώνοντας προσποιητό θυμό: «Τι είν'αυτό; Σου ζήτησα *Σεργήλιο οίνο!*»

«Μεγαλειοτάτη, Σεργήλιο οίνο σάς έφερα...»

«Σήκω πάνω!»

Ο νεαρός έκανε να σηκωθεί, κι ακριβώς τότε η Αγαρίστη τον κλότσησε στο στήθος, δυνατά, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα, αφήνοντας το ποτήρι της επάνω στον βραχίονα του καθίσματος.

Ο νεαρός προσπαθούσε πάλι να ορθωθεί, με το ένα χέρι ν'αγγίζει το στήθος του, ενώ έβηχε.

«Δε σου είπα να ξανασηκωθείς!» φώναξε η Παντοκράτειρα, πηγαίνοντας να σταθεί από πάνω του. «Πρώτα, μου φέρνεις κακό κρασί, και *τώρα*; Τώρα τι κάνεις; Πώς θα μου ζητήσεις συγχώρεση για τις σαχλαμάρες σου;»

«Παίζετε με τα παιχνίδια μου, Μεγαλειοτάτη;»

Η Παντοκράτειρα στράφηκε για να δει τη Ρία-Μία να μπαίνει στην αίθουσα, ντυμένη με τα ιερατικά της άμφια.

«Δε μ'αφήνεις;»

Η Ρία γέλασε καθώς πλησίαζε. «Αυτά είναι μόνο για συγκεκριμένες περιπτώσεις.» Και κλότσησε τον μαθητευόμενο στα οπίσθια. «Σήκω πάνω.»

Εκείνος σηκώθηκε, διστακτικά, ρίχνοντας λοξές ματιές στην Παντοκράτειρα.

Η Αγαρίστη τον αγνόησε· είπε: «Θέλω να μιλήσουμε μόνες, Ρία.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια. Και προς τον νεαρό: «Φύγε.»

Εκείνος εξαφανίστηκε από μια μικρή πόρτα πλάι στο ενυδρείο.

Η Ρία-Μία κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Η Παντοκράτειρα κάθισε στην πολυθρόνα που καθόταν και πριν. Πρόσταξε τους Υπερασπιστές της: «Βγείτε. Θέλω να μείνω μόνη.»

Εκείνοι έφυγαν από την αίθουσα χωρίς να μιλήσουν.

Η Ρία-Μία ρίγησε, καθώς στο μυαλό της ήρθε η νύχτα που ένας απ'τους Υπερασπιστές είχε διαλύσει το ακέφαλο πτώμα εκείνου του άτυχου αξιωματικού. Τόσο πανίσχυρες, τρομερές οντότητες... και υπάκουγαν την Αγαρίστη σαν σκυλάκια. Η Ρία δεν ήξερε τι ήταν πιο τρομαχτικό: η δύναμη των Υπερασπιστών, ή η δύναμη της Παντοκράτειρας; *Πραγματικά, δεν ξέρω τίποτα για την Αγαρίστη. Τίποτα.*

«Για τι πράγμα θέλεις να μου μιλήσεις;» ρώτησε, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

«Για ένα όνειρο,» είπε η Παντοκράτειρα. «Δηλαδή, όχι μόνο ένα. Είναι τουλάχιστον δύο.»

«Τουλάχιστον;»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Ναι...» Κατεβάζοντας το σαγόνι, έτριψε τα χείλη συλλογισμένα. Τα μάτια της έμοιαζαν να μην κοιτάζουν για λίγο πουθενά μέσα στο δωμάτιο. Μετά, ατένισε πάλι τη Ρία. «Μπορεί νάναι και περισσότερα· δεν είμαι σίγουρη.»

«Γιατί το λες αυτό;» Η Παντοκράτειρα ποτέ παλιότερα δεν της είχε μιλήσει για όνειρα που την είχαν προβληματίσει· και η Ρία δεν νόμιζε ότι ετούτο ήταν ένα από τα αλλόκοτα παιχνίδια της.

«Το λέω γιατί δεν είμαι σίγουρη. Βλέπω το παρελθόν μου, Ρία...»

«Το παρελθόν σου;»

Η Αγαρίστη αισθανόταν πολύ άσχημα τώρα. Κανονικά, σε κανέναν δεν μιλούσε για το παρελθόν της. Δεν ήθελε να ξέρουν ποια ήταν πριν γίνει η Παντοκράτειρα. Ούτε εκείνη ήθελε να θυμάται ποια ήταν πριν γίνει η Παντοκράτειρα. *Και ούτε τώρα είναι ανάγκη να τα πω όλα στη Ρία. Μονάχα όσα χρειάζονται. Όσα είναι απαραίτητα.*

Καθάρισε τον λαιμό της. «Ναι. Βλέπω στα όνειρά μου ότι είμαι πάλι μικρή. Βλέπω πράγματα από εκείνη την εποχή.»

«Πόσο μικρή;» ρώτησε η Ρία.

«Κοπέλα. Έφηβη.» Πήρε μια βαθιά ανάσα γιατί αισθανόταν κάτι να την πνίγει. «Με βασανίζουν αυτά τα όνειρα, Ρία. Ξυπνάω και... δεν είμαι καλά.»

«Τι ακριβώς βλέπεις;»

«Δε μπορώ να σου πω ακριβώς... Είναι, απλά, το παρελθόν μου, Ρία. Είναι από πολύ παλιά.» Δάγκωσε το χείλος της. «Δεν έχει καμια σχέση με το τώρα. Μόνο... είναι και κάτι... κάποια. Είναι κάποια γυναίκα που δεν ήταν εκεί στην πραγματικότητα.»

«Συμβαίνουν αυτά στα όνειρα.»

«Παλιά δεν έβλεπα όνειρα εγώ, Ρία. Είχα πάψει να ονειρεύομαι εδώ και πολλά χρόνια.»

«Απλά δε θυμόσουν τα όνειρά σου,» είπε η Αρχιέρεια του Κρόνου. «Όλοι οι άνθρωποι ονειρεύονται. Ποια είναι αυτή που βλέπεις αλλά δεν νομίζεις ότι ήταν εκεί στο παρελθόν σου; Είναι κάποια που γνώρισες μετά; Κάποια που ξέρεις τώρα;»

Η Αγαρίστη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν την έχω ξαναδεί ποτέ. Είναι μια μαυρόδερμη γυναίκα με πολύ μεγάλες βλεφαρίδες.»

«Πολύ μεγάλες βλεφαρίδες;»

«Ναι. Και μενεξεδιά μαλλιά. Αλλά δεν τη θυμάμαι, γενικά, και πολύ καλά. Είναι... θολή η εικόνα της, ίσως. Αν δηλαδή την έβλεπα στην πραγματικότητα μπορεί και να μην τη γνώριζα.»

«Λογικό είναι αυτό. Επίσης, αυτή η γυναίκα ίσως να μην υπάρχει στην πραγματικότητα. Ίσως να είναι ένα πλάσμα του μυαλού σου. Την έχεις δει πολλές φορές;»

«Δύο φορές την έχω δει, σίγουρα.»

«Και τι έκανες μαζί της;»

«Μιλούσαμε, βασικά...» Η Αγαρίστη συνοφρυνώθηκε. «Ναι, μιλούσαμε. Σα να ήταν φίλη μου, ξέρεις... Αλλά, την τελευταία φορά, χτες βράδυ δηλαδή, κάτι άσχημο έγινε. Κάποιος παρουσιάστηκε στο εστιατόριο όπου καθόμασταν, κι εκείνη σηκώθηκε κι ήθελε αμέσως να φύγει, σαν... σαν αυτός να την κυνηγούσε. Και μετά, αυτός... μεταμορφώθηκε. Φορούσε τώρα μια μαύρη κάπα με κουκούλα και κρατούσε ένα μεγάλο, παράξενο σπαθί. Οι πελάτες σηκώθηκαν ουρλιάζοντας, μεταμορφώθηκαν σε ζώα, κι εγώ έπεσα κάτω, και με χτύπησαν...» Καθάρισε τον λαιμό της. Έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε. Αισθανόταν τα νεύρα της να έχουν τσιτωθεί, σαν να είχε ξαναζήσει το όνειρο μέσα από την αφήγησή του.

«Μάλιστα...» είπε η Ρία-Μία.

«Ποια η γνώμη σου;»

«Δεν ξέρω, Αγαρίστη. Αυτά που μου περιγράφεις, πάντως, δεν μου λένε ότι ο Κρόνος μπορεί να σου έστειλε το όνειρο. Είναι πιο πολύ... προσωπικά, νομίζω. Αυτή η γυναίκα που βλέπεις μοιάζει, μήπως, με την Καλλιστώ;»

«Η Καλλιστώ μπορεί να είναι μαυρόδερμη, Ρία, αλλά έχει πράσινα μαλλιά, όχι μενεξεδιά.»

«Παρ'όλ'αυτά – μοιάζει με την Καλλιστώ;»

Η Αγαρίστη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι, καθόλου.» Φύσηξε καπνό προς τα βάνι.

Η Ρία ακούμπησε το σαγόνι στα δάχτυλά της. *Κάτι παράξενο υπάρχει σ'αυτά τα όνειρα*, σκέφτηκε. *Αναμφίβολα. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι.* Πάντως, όπως είχε πει στην Αγαρίστη, δε νόμιζε να είχαν καμία σχέση με τον Κρόνο. Εκτός αν ο Κρόνος είχε αρχίσει να μιλά σε κάποια άλλη, τελείως διαφορετική γλώσσα απ'ό,τι μιλούσε συνήθως...

«Θα ήθελες να κοιμηθείς εδώ, στον Ναό, απόψε;» ρώτησε την Παντοκράτειρα.

«Γιατί;»

«Για να δούμε αν κι εδώ θα ονειρευτείς τα ίδια πράγματα, κατά πρώτον.»

«Πιστεύεις ότι ο Κρόνος θα με προστατεύσει από κάτι;»

«Πολύ πιθανόν... αν όντως υπάρχει κάτι απ'το οποίο μπορεί να σε προστατεύσει. Γιατί δεν αποκλείεται τα όνειρα να προέρχονται από εσένα, Αγαρίστη. Εξάλλου, βλέπεις το παρελθόν σου, έτσι δεν είπες;»

«Ναι.»

«Θα μείνεις, λοιπόν, εδώ;»

Η Παντοκράτειρα μόρφασε. «Στον Ναό;... Υπάρχει τίποτα ενδιαφέρον να κάνουμε;»

«Κάτι θα βρούμε,» είπε η Ρία-Μία. «Αλλά, αν δε θέλεις να περιμένεις, μπορείς να φύγεις και να ξαναγυρίσεις όταν νυχτώσει.»

Η Παντοκράτειρα το σκέφτηκε χτυπώντας τα χείλη της με το δάχτυλό της. Τελικά, είπε: «Ναι, αυτό θα κάνω. Θα επιστρέψω το απόγευμα. Θα είσαι εδώ, έτσι, Ρία;»

«Φυσικά.»

Σάρντλι

1.

Γελούσε με ένα αστείο της, όταν το κουδούνι της εξώπορτας των δωματίων του ήχησε.

«Ποιος να είναι, τώρα;» είπε ο Ορείχαλκος, καθώς ήταν καθισμένος αντίκρυ στην Ανεμόφθαλμη, μ'ένα τραπέζι γεμάτο πρωινά φαγητά και ροφήματα ανάμεσά τους – τα περισσότερα από τα οποία δεν είχαν αγγίξει και δεν προβλεπόταν να αγγίξουν' οι υπηρέτες πάντοτε έφερναν πιο πολλά απ'ό,τι μπορούσες να φας.

«Πήγαινε να δεις, λοιπόν,» τον προέτρεψε η Ανεμόφθαλμη, τεντώνοντας το πόδι της κάτω απ'το τραπέζι και σκουντώντας τον, ενώ ακόμα ένα πλατύ χαμόγελο ήταν στο πρόσωπό της.

Ο Ορείχαλκος σκούπισε τα χείλη του με μια πετσέτα. «Κανονικά,» είπε καθώς σηκωνόταν, «δε θάπρεπε να καθόμαστε εδώ και να γελάμε, με τόσα δεινά που μας έχουν βρει.» Προ ημερών, είχαν μάθει ότι το ορυχείο καπνόλιθου βόρεια της Ασνούρτα λίν'τα, στους πρόποδες των βουνών, είχε παρθεί από την Επανάσταση. Οι ίδιοι οι Ασνούρτα είχαν επιτεθεί. Ποιος θα το περίμενε; *Η Επανάσταση έχει απλώσει την επιρροή της ακόμα κι εκεί όπου κανείς δε θα το φανταζόταν!* είχε πει ο Σίδηρος ο Δεύτερος, ο πατέρας του Ορείχαλκου.

«Ένας ιερέας στη Νισθάι,» αποκρίθηκε η Ανεμόφθαλμη, «λέει πως το γέλιο πάντα ευχαριστεί τους θεούς.»

«Θα το ανακαλύψουμε αυτό σύντομα.» Ο Ορείχαλκος βάδισε προς την εξώπορτα των δωματίων του, και παραμέρισε μια κουρτίνα γλιστρώντας πίσω της και φεύγοντας από τα μάτια της Ανεμόφθαλμης.

Εκείνη αφουγκράστηκε για λίγο. Άκουσε τα γυμνά πόδια του να περπατάνε επάνω στο ξύλο του πατώματος. Σηκώθηκε από την καρέκλα της κι έκανε μερικά βήματα προς την κουρτίνα.

Πρόσεχε, της είπε το β'ζάιλ της. Μπορεί νάναι παγίδα!

«Σιωπή πια!» μουρμούρισε η Ανεμόφθαλμη, νυχοπατώντας' η φωνή της ίσα που βγήκε απ'το στόμα της, μα δεν είχε αμφιβολία ότι το β'ζάιλ της – το πνεύμα μιας αγέννητης αδελφής της, όπως το ίδιο τής είχε αποκαλύψει παλιότερα – την είχε καταλάβει.

Ο Ορείχαλκος ακούστηκε ν'ανοίγει την εξώπορτα. «Θείε,» είπε. «Πρωινός σήμερα...»

«Πρέπει να μιλήσουμε.» Η φωνή του Όνυχα του Δευτέρου. «Οι κατάσκοποί μας έφεραν μια μάλλον σημαντική αναφορά.»

«Τι αναφορά;»

«Είναι ανάγκη να το πούμε εδώ;»

(Βλέπεις; Δε σ'έμπιστεύονται! της είπε το β'ζάιλ της. Η Ανεμόφθαλμη το αγνόησε, ενώ σκεφτόταν πως ο Όνυχας δεν μπορούσε να ξέρει καν ότι εκείνη ήταν στο διπλανό δωμάτιο – ίσως να ήταν στο λουτρό, ή στην κρεβατοκάμαρα – πόσω μάλλον ότι κρυφάκουγε!)

«Γενικά πράγματα, θείε, όχι λεπτομέρειες, εννοείται.»

«Οι επαναστάτες πλησιάζουν το ορυχείο κοντά στις πηγές του Νόλκαμ.»

Νόλκαμ; σκέφτηκε η Ανεμόφθαλμη. Ο ποταμός που, πηγάζοντας από τα βουνά, καταλήγει στη λίμνη Νόλκ'βα. Ναι, όντως, ένα ορυχείο ήταν εκεί κοντά, στην αρχή του Κυρτού Δρόμου – του μεγάλου ορεινού περάσματος.

Ο Ορείχαλκος ακούστηκε ν'αναστενάζει. «Κατάλαβα. Πρέπει, πράγματι, να μιλήσουμε. Περίμενε λίγο, έρχομαι.»

Η Ανεμόφθαλμη άκουσε ξανά τα γυμνά πόδια του να βαδίζουν πάνω στο ξύλο του πατώματος, κι απομακρύνθηκε απ'την κουρτίνα πηγαίνοντας να σταθεί μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο, κοιτάζοντας δυτικά, προς τη λίμνη Νόλκ'βα, όπου στις όχθες της μπορούσε να δει τον καταυλισμό των Ούρταθ. Οι Ορειβάτες ακόμα τους κρατούσαν εδώ, αν και δεν τους είχαν ξαναχρησιμοποιήσει ύστερα από εκείνη τη μάχη στο ορυχείο χαλκού.

«Πρέπει να πάω κάπου,» είπε ο Ορείχαλκος, παραμερίζοντας πάλι την κουρτίνα και μπαίνοντας στο δωμάτιο.

Η Ανεμόφθαλμη στράφηκε να τον κοιτάξει. «Πού;»

«Ο θείος Όνυχας με θέλει. Πρέπει να συζητήσουμε κάτι.» Ο Ορείχαλκος βάδιζε προς το υπνοδωμάτιο καθώς μιλούσε.

Η Ανεμόφθαλμη τον ακολούθησε. «Σημαντικό;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Για την Επανάσταση;»

«Ναι.» Ο Ορείχαλκος, έχοντας φτάσει στο υπνοδωμάτιο, άρχισε να ντύνεται.

«Επιτέθηκαν σε κάποιο ορυχείο πάλι;»

«Ακόμα όχι, αλλά πολύ πιθανόν σύντομα να το κάνουν.»

«Μάλιστα...» Η Ανεμόφθαλμη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της κι ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο. Κανένας δεν την είχε ενημερώσει εκείνη γι' αυτό. Όχι πως το θεωρούσε παράξενο, βέβαια, αφού τελευταία δεν είχε καμία επαφή με τους συνδέσμους της για λόγους ασφάλειας. Κάποιοι κατάσκοποι την παρακολουθούσαν όποτε ήταν μόνη, και υποπτευόταν πως ήταν άνθρωποι του Όνυχας του Δευτέρου. Ήταν ο πιο πονηρός από τους Ορειβάτες, αυτός ο μαυρόδερμος γέρος. Ο Σίδηρος ο Δεύτερος, ο πατέρας του Ορείχαλκου, ήταν κουρασμένος πλέον, πράγμα φανερό· ο Σίδηρος ο Πρώτος φερόταν, ορισμένες φορές, σαν παιδί που ήθελε να ικανοποιήσει τα καπρίτσια του· η Αργιλία η Δεύτερη, η αδελφή τους, δεν πολυασχολιόταν με τις υποθέσεις του Οίκου πια· αλλά ο Όνυχας ο Δεύτερος και ασχολιόταν, και κουρασμένος δεν ήταν, και το μυαλό του ήταν πιο κοφτερό από το μυαλό όλων των άλλων παλιών Ορειβατών μαζί. Ήταν, κοντολογίς, επικίνδυνος.

Ο Ορείχαλκος, αφού φόρεσε τα ρούχα του, φίλησε την Ανεμόφθαλμη στα χείλη και βάδισε προς την εξώπορτα των δωματίων του. Εκείνη τον άκουσε να φεύγει μαζί με τον θείο του. Κι ύστερα κάθισε στη θέση της στο τραπέζι, περιμένοντάς τον να επιστρέψει. Παρότι η περιέργεια την έτρωγε, δεν ήταν τόσο ανόητη ώστε ν' ακολουθήσει τον Ορείχαλκο και τον Όνυχας· κάποιοι, σίγουρα, θα την εντόπιζαν αμέσως. Μέσα στο ίδιο το Πολύλιθο Μέγαρο βρισκόταν.

Καθώς περίμενε, έτρωγε μικρές μπουκιές από το πρωινό και έπινε καφέ. Μετά, έκλεισε τα μάτια της κι άδειασε το μυαλό της από σκέψεις· προσευχήθηκε στους θεούς: για να τη βοηθήσουν να μην ανακαλυφθεί από τους κατασκόπους του Όνυχας· για να κάνουν τον Ορείχαλκο να δει την αλήθεια όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή· για να προστατέψουν τον Ορείχαλκο από κάποιο ανόητο χτύπημα της τύχης.

Ρώτησε, ψιθυριστά, το β'ζάιλ της: «Μ' ακούνε οι θεοί, αδελφή;»

Σ' ακούνε.

Τα βήματα του Ορείχαλκου (το καταλάβαινε χωρίς δυσκολία ότι ήταν τα δικά του βήματα· το καταλάβαινε αμέσως) διέκοψαν, μετά από κάποια ώρα, τις προσευχές της. Η Ανεμόφθαλμη άνοιξε τα μάτια της και τον είδε να παραμερίζει την κουρτίνα και να μπαίνει στο δωμάτιο.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε. (Και το β'ζάιλ της της ψιθύρισε: *Πρόσεχε μ'αυτούς, Ανεμόφθαλμη. Πρόσεχε!* Εκείνη το αγνόησε, σαν να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια παρείσακτη σκέψη.)

«Προβλήματα πάλι θα έχουμε.» Ο Ορείχαλκος κάθισε αντίκρυ της στο τραπέζι. «Ελπίζουμε, όμως, αυτή τη φορά εμείς να αιφνιδιάσουμε τους επαναστάτες.»

«Πώς;»

«Οι κατάσκοποί μας τους είδαν, αλλά δε νομίζουμε ότι οι επαναστάτες είδαν τους κατασκόπους μας. Συγκεντρώνονται σταδιακά. Μάλλον, οι δυνάμεις τους έχουν αρχίσει να τους τελειώνουν.» Ο Ορείχαλκος έβαλε ένα κομμάτι φρούτο στο στόμα του και το μάζησε σκεπτικά.

Η Ανεμόφθαλμη συνοφρυώθηκε. «Πού συγκεντρώνονται; Πού θα επιτεθούν;» Δεν ήθελε, φυσικά, να του πει ότι κρυφάκουσε και ήξερε το μέρος της επίθεσης.

«Στο ορυχείο κοντά στις πηγές του ποταμού Νόλκαμ.»

«Του ποταμού που χύνεται στη λίμνη Νόλκ'βα;»

«Ναι.»

«Τι βγάζει αυτό το ορυχείο;»

«Σίδηρο.»

«Δεν είναι μακριά από τη Φιλτά'κβι,» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Για να έχουν το θάρρος να επιτίθενται ως εδώ....»

«Σημαίνει ότι πιστεύουν πως θα μας αιφνιδιάσουν. Αλλά αυτό δε θα συμβεί.»

«Θα τους στήσεις παγίδα;»

«Θα στείλω τους Ούρταθ να τους κομματιάσουν,» δήλωσε ο Ορείχαλκος. «Τους έχω τόσες μέρες και κάθονται στις όχθες της Νόλκ'βα. Έχουν αρχίσει να βαριούνται· θέλουν κάτι να χτυπήσουν, ή να επιστρέψουν στη Νάθγκαν. Δεν είναι συνηθισμένοι σε τόσο ήπια κλίματα.»

«Δε φοβήθηκαν καθόλου, ύστερα από την τελευταία τους ήττα;»

«Οι Ούρταθ; Δεν έχεις καταλάβει ότι ζουν για να πολεμούν; Ο θάνατος δεν τους τρομάζει· ούτε ο δικός τους, ούτε των άλλων.»

«Και θα ξεκινήσουν αμέσως;»

«Θα πάω να συνεννοηθώ μαζί τους σε λίγο.» Ο Ορείχαλκος ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του.

Πρέπει να ειδοποιήσω την Επανάσταση! σκέφτηκε η Ανεμόφθαλμη. *Αλλά πώς;* Δε μπορούσε να έρθει σ'επαφή με κανέναν σύνδεσμό της στη Φιλτά'κβι· ήταν πολύ επικίνδυνο. Οι κατάσκοποι του Όνυχα την παρακολουθούσαν, παρότι ο Ορείχαλκος δεν έμοιαζε να την υποπτεύεται. Ο Όνυχας ήταν δαιμόνιος. *Αν είναι να κάνω κάτι, πρέπει να το κάνω μόνη μου. Ήρεμα, όμως.* Συνειδητοποίησε ότι η αναπνοή της είχε ξαφνικά γίνει πιο γρήγορη, και προσπάθησε να χαλαρώσει. *Ο Ορείχαλκος δεν πρέπει να καταλάβει ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά.*

Καθώς έτρωγε λίγο ακόμα από το πρωινό μπροστά της, τον ρώτησε: «Πού ακριβώς συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους οι επαναστάτες;»

«Σε μια στενή κοιλάδα βορειοδυτικά του ορυχείου.»

«Ιθαγενείς;»

«Ναι, και μισθοφόροι, σύμφωνα με τις αναφορές μας. Τους φέρνουν λίγους-λίγους, μάλλον για να μην τραβήξουν την προσοχή μας αφού ο στόχος τους είναι τόσο κοντά στη Φιλτά'κβι. Επίσης, όμως, νομίζω πως πια δεν έχουν τόσες πολλές δυνάμεις όσες πριν.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Σκέψου λογικά, Ανεμόφθαλμη. Έχουν καταλάβει τόσα ορυχεία. Δε θα πλησιάζουν να εξαντλήσουν τους ιθαγενείς των βουνών που είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν γι'αυτούς; Δεν είναι όλοι οι ορεσίβιοι φιλοπόλεμοι, ούτε εναντίον μας.»

Οι άνθρωποι των βουνών ποτέ δεν ήταν εναντίον σας, σκέφτηκε η Ανεμόφθαλμη. *Μέχρι που συμμαχήσατε με την Παντοκράτειρα, και τα πράγματα χειροτέρεψαν γι'αυτούς στα ορυχεία.* Οι Παντοκρατορικοί απαιτούσαν απίστευτα μεγάλες ποσότητες μετάλλων από τον Οίκο των Ορειβατών, γιατί χρησιμοποιούσαν τα μέταλλα για να φτιάχνουν τις πολεμικές τους μηχανές, τα οχήματά τους, τα όπλα τους, και ό,τι άλλο ήθελαν. Η Σάρντλι ήταν η πιο πλούσια διάσταση σε μεταλλεύματα που βρισκόταν υπό τον έλεγχο της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, και οι Ορειβάτες ήταν ο Οίκος που είχε τα περισσότερα ορυχεία. Παράπάνω από το 65% της συνολικής εξόρυξης μεταλλευμάτων προερχόταν από τα ορυχεία των Ορειβατών.

«Ναι, έχεις δίκιο,» είπε η Ανεμόφθαλμη, ενώ σκεφτόταν ότι δεν πρέπει να ήταν και πολύ δύσκολο να φτάσει σ'αυτή την κοιλάδα όπου συγκεντρώνονταν οι επαναστάτες. Γνώριζε πού βρισκόταν το ορυχείο

σιδήρου. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να βρει μια καλή δικαιολογία για να φύγει από τη Φιλτά'κβι.

Και νόμιζε πως ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Αλλά όχι τώρα. Όχι αμέσως. Γιατί ίσως ακόμα κι ο Ορείχαλκος να την υποπτευόταν...

2.

Το βράδυ έκαναν έρωτα, τα σώματά τους σε τέλειο συγχρονισμό, οι αναπνοές τους σαν να είχαν γίνει μία αναπνοή· ξεχνούσαν πού τελείωνε το σώμα του ενός και άρχιζε το σώμα του άλλου. Μπορούσαν να το κάνουν αυτό να διαρκέσει για ώρα πολλή, και συνήθως το έκαναν. Έφταναν σε σημείο παραληρήματος. Γελούσαν και έλεγαν πράγματα που μετά δεν θυμόνταν. Έβλεπαν χρώματα και σκιές και λάμψεις να παρουσιάζονται γύρω τους, σαν τα ενωμένα σώματά τους να στροβιλίζονταν μέσα σε μια ατέρμονη θάλασσα κοσμικού χάους.

Η Ανεμόφθαλμη ξάπλωσε ανάσκελα, μετά, με το πορφυρόδερμο κορμί της να γυαλίζει απ'τον ιδρώτα. Γέμισε τα πνευμόνια της με τον αρωματισμένο αέρα της κρεβατοκάμαρας και είχε την αίσθηση ότι ο αέρας είχε, κάπως, αλλάξει: ήταν καινούργιος, ανανεωμένος, αναγεννημένος ύστερα από την ερωτική τους πράξη.

Ο Ορείχαλκος γύρισε και φίλησε το αριστερό της στήθος· η γλώσσα του έπαιξε με τη θηλή της, που ήταν ακόμα στητή και σκληρή.

Η Ανεμόφθαλμη είπε: «Νομίζω ότι θα φύγω αύριο.»

Ο Ορείχαλκος ύψωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει το πρόσωπό της. «Γιατί;»

«Λείπω πολύ καιρό από τη Νισθάι. Θέλω να δω την οικογένειά μου λίγο.» Γέλασε. «Αλλά μη με κοιτάς έτσι – θα επιστρέψω σύντομα!»

Ο Ορείχαλκος φίλησε τα χείλη της, και η Ανεμόφθαλμη σταύρωσε τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του. «Να προσέχεις όσο θα λείπω,» του ψιθύρισε. «Μην κάνεις ανόητα πράγματα με τους επαναστάτες.»

Ο Ορείχαλκος την ξαναφίλησε.

«Μου το υπόσχεσαι;» τον ρώτησε εκείνη.

«Σ'το υπόσχομαι.»

Μετά από λίγο, ενώ ήταν ξαπλωμένοι πλάι-πλάι, της είπε: «Θα ειδοποιήσω να έχουν έτοιμο το ελικόπτερο για σένα.»

«Δε θυμάσαι ότι ήρθα με το όχημά μου;»

«Θέλεις να επιστρέψεις και με το όχημά σου;»

«Ναι.»

«Εντάξει.»

Η Ανεμόφθαλμη χάρηκε που δεν έφερε αντίρρηση ο Ορείχαλκος, γιατί ήταν βασικό να φύγει με το δικό της όχημα και όχι με αεροσκάφος των Ορειβατών.

Μετά, προσπάθησαν κι οι δυο τους να κοιμηθούν.

Αλλά η Ανεμόφθαλμη δεν κοιμήθηκε και πολύ καλά εκείνο το βράδυ. Ήταν ανήσυχη γι'αυτά που θα γίνονταν αύριο. Αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να κάνει κάποια περιέργη μανούβρα για να αποφύγει τους κατασκόπους του Όνυχα, ή αν οι κατάσκοποι δεν θα την ακολουθούσαν καθόλου πέρα από τη Φιλτά'κβι. Αναρωτιόταν αν θα προλάβαινε να ειδοποιήσει τους επαναστάτες προτού φτάσουν οι Ούρταθ στο ορυχείο. Το μόνο που την καθυσήχαζε στην τελευταία περίπτωση ήταν ότι οι Ούρταθ δεν είχαν φύγει ακόμα. Απόψε προετοιμάζονταν – έκαναν εκείνη την τελετή τους, τον Χορό του Θανάτου – και αύριο θα ξεκινούσαν. Ο Ορείχαλκος δεν βιαζόταν να τους στείλει στο ορυχείο επειδή οι δυνάμεις των επαναστατών φαινόταν να συγκεντρώνονται αργά στη στενή κοιλάδα βορειοδυτικά του.

Η Ανεμόφθαλμη δεν έμεινε ξάγρυπνη, όμως. Ήξερε ότι έπρεπε να ξεκουραστεί· δεν θα την ωφελούσε αν ήταν εξαντλημένη αύριο.

Το πρωί, φυσικά, ξύπνησε με την αυγή. Καθώς κοιμόταν ο Ορείχαλκος χτες βράδυ, είχε περάσει το ρολόι της στον καρπό της και το είχε ρυθμίσει να την ξυπνήσει με δόνηση, όχι με ήχο. Τώρα, έκλεισε το ξυπνητήρι του ρολογιού και άνοιξε τα μάτια της. Κοίταξε στο πλάι και είδε τον Ορείχαλκο να κοιμάται έχοντάς της γυρισμένη την πλάτη. Το χρυσό δέρμα του έμοιαζε να γυαλίζει αχνά στο φως της αυγής που έμπαινε από το παράθυρο.

Η Ανεμόφθαλμη τον αγκάλιασε και φίλησε το μάγουλό του. «Ορείχαλκε;»

«Τι;»

«Θα φύγω σε λίγο.»

«Τόσο νωρίς;»

«Καλύτερα πρωί. Ώς το βράδυ θα είμαι, έτσι, στη Νισθάι. Είναι περίπου οχτώ ώρες ταξίδι με όχημα.»

«Σου είπα αν ήθελες να πας με το ελικόπτερο.»

«Δε χρειάζεται. Μ'αρέσει καλύτερα έτσι.»

«Όπως θέλεις.»

Φιλήθηκαν και, μετά, η Ανεμόφθαλμη άρχισε να ετοιμάζεται χωρίς να χάσει χρόνο. Φόρεσε απλά, ταξιδιωτικά ρούχα και μπότες, έβαλε τα υπόλοιπα ρούχα στη βαλίτσα της, και στράφηκε στον Ορείχαλκο ο οποίος ήταν ακόμα ξαπλωμένος.

«Καλό ταξίδι,» της είπε. «Σ'αγαπώ.»

«Κι εγώ. Θα ξανάρθω σύντομα.»

Έφυγε απ'τα δωμάτιά του και βάδισε μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο, που, λόγω της ώρας, ήταν σιωπηλό. Προσπάθησε να κάνει τα βήματά της ν'αντηχούν όσο το δυνατόν λιγότερο.

«Μας παρακολουθούν;» ψιθύρισε στο β'ζάιλ της.

Μπορεί. Κάποιοι από τους φρουρούς, ίσως. Κανένας δεν είναι πίσω σου, όμως.

Η Ανεμόφθαλμη πήγε στους ξενώνες του Μεγάρου, όπου φιλοξενούνταν οι δύο σωματοφύλακές της οι οποίες είχαν έρθει μαζί της από τη Νισθάι. Τις βρήκε να κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι. Δεν είχαν ξυπνήσει ακόμα, και ξαφνιάστηκαν που την είδαν.

«Αρχόντισσά μου;...» έκανε η Αλρίβα, ανοίγοντας την πόρτα: ψηλή, μαυρόδερμη, με νευρώδες σώμα και κοντά πράσινα μαλλιά.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Οξυγώνια, συνοφρυωμένη και καθισμένη επάνω στο κρεβάτι, μένα σεντόνι τυλιγμένο γύρω της. Χρυσόδερμη, με μακριά ξανθά μαλλιά, γεροδεμένη και λίγο πιο κοντή από την ερωμένη της. Ανήκε στον Οίκο των Γεωμετρών, αλλά εργαζόταν ως μισθοφόρος.

«Φεύγουμε,» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Ετοιμαστείτε.»

Οι δύο γυναίκες υπάκουσαν αμέσως, κι ύστερα από λίγο ήταν ντυμένες και οπλισμένες.

«Συμβαίνει κάτι, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ξανά η Οξυγώνια, καθώς βάδιζαν προς το γκαράζ του Πολύλιθου Μεγάρου.

«Τίποτα' απλώς αποφάσισα να επιστρέψω στη Νισθάι. Λείπω καιρό από εκεί.»

Στο γκαράζ, χαιρέτησε τον φρουρό και του είπε ότι θα έπαιρνε το όχημά της για να επιστρέψει στην πατρίδα της. «Θα σας ξαναδώ σύντομα, όμως,» πρόσθεσε χαμογελώντας.

«Είναι χαρά μας να σας έχουμε εδώ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Καλό σας ταξίδι, με την εύνοια του Βάσλεοθ πάντοτε.»

Η Ανεμόφθαλμη είπε στις μισθοφόρους της καθώς ζύγωναν το τετράκυκλο όχημα: «Θα οδηγήσω εγώ,» και κάθισε στη θέση του οδηγού. Η Αλρίβα κάθισε δίπλα της, η Οξυγώνια πίσω.

«Μια ενεργειακή φιάλη,» είπε η πρώτη στη δεύτερη, και η Οξυγώνια πήρε μία φιάλη από τον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος και την έδωσε στην Αλρίβα, η οποία την έβαλε στην ειδική θέση ανάμεσα σ'εκείνη και την Ανεμόφθαλμη.

Η Ανεμόφθαλμη ενεργοποίησε το όχημα κι άκουσε τη μηχανή του να μουγκρίζει. Ο φρουρός τής είχε ήδη ανοίξει την πόρτα του γκαράζ, έτσι εκείνη πέρασε από εκεί και βγήκε από το Πολύλιθο Μέγαρο.

Η οικία των Ορειβατών βρισκόταν βόρεια της Φιλτά'κβι, και η Ανεμόφθαλμη προσπέρασε την πόλη κάνοντας κύκλο από τα ανατολικά της. Χρησιμοποιώντας τον καθρέφτη πλάι της, κοίταξε πίσω, να δει αν κανένας την ακολουθούσε. Κανένας δεν φαινόταν.

«Δείτε,» είπε στις μισθοφόρους της, «μήπως μας ακολουθεί κανείς.»

Εκείνες ατένισαν πίσω, και η Οξυγώνια είπε: «Νομίζω ότι βλέπω ένα δίκυκλο.»

«Σκοτάδια του Τάρφεοθ...!» καταράστηκε η Ανεμόφθαλμη κάτω απ'την ανάσα της.

«Γιατί ανησυχείτε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Αλρίβα.

«Διότι δεν πηγαίνουμε στη Νισθάι.»

«Πού πηγαίνουμε;»

«Στα βουνά. Πρέπει, όμως, να τους κάνουμε να νομίσουν ότι πηγαίνουμε στη Νισθάι.»

Η Οξυγώνια ρώτησε: «Ποιοι μας παρακολουθούν;»

«Υποθέτω πως είναι άνθρωποι του Όνουχα του Δευτέρου.»

«Οι Ορειβάτες; Γιατί;»

«Με υποπτεύονται. Και έχουν δίκιο. Δυστυχώς.»

«Δίκιο; Αρχόντισσά μου...;»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχήσετε,» τους είπε η Ανεμόφθαλμη καθώς εκκίνησε την ατένιζαν έκπληκτες, «αλλά πρέπει να σας πω ότι είμαι από καιρό με την Επανάσταση. Αυτό, όμως, δεν θα το αποκαλύψετε σε κανέναν. Με καταλαβαίνετε;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Αλρίβα.

«Ασφαλώς...» είπε και η Οξυγώνια, μουδιασμένα.

«Υποθέτω,» είπε η Ανεμόφθαλμη, «ότι αυτός που είναι πίσω μας δεν θα μας ακολουθήσει και πολύ μακριά. Μόλις απομακρυνθούμε λίγο απ'τη Φιλτά'κβι, θα φύγει.» Έτσι ήλπιζε, τουλάχιστον· αλλιώς θα έπρεπε να κάνει κάτι για να τον αποφύγει.

Οι δύο μισθοφόροι κοίταζαν πίσω ενώ η Ανεμόφθαλμη οδηγούσε σα να μη συνέβαινε τίποτα.

Μετά από λίγη ώρα, η Οξυγώνια είπε: «Πράγματι. Φεύγει.»

«Γύρισε και πήγε προς τα βόρεια, τρέχοντας,» πρόσθεσε η Αλρίβα.

«Ωραία,» είπε η Ανεμόφθαλμη.

Συνέχισε νότια για δυο χιλιόμετρα ακόμα και, μετά, έστριψε δυτικά. Και βορειοδυτικά. Προς τις νότιες όχθες της λίμνης Νόλκ'βα.

«Μας παρακολουθεί κανένας, τώρα;» ρώτησε τις μισθοφόρους της. Από τον καθρέφτη, η ίδια δεν έβλεπε κανέναν πίσω τους.

«Όχι,» είπε η Οξυγώνια.

«Κανένας,» επιβεβαίωσε η Αλρίβα, η οποία κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια της.

Η Ανεμόφθαλμη συνέχισε δυτικά, ενώ μπορούσε, από κάποια απόσταση, να δει τις νότιες όχθες της Νόλκ'βα. Όταν έφτασε στο τέλος τους, έστριψε πάλι, παίρνοντας βόρεια κατεύθυνση. Τώρα, στα δεξιά της ήταν οι δυτικές όχθες της λίμνης. Κανένα ψαροχώρι φαινόταν εδώ κι εκεί. Η Ανεμόφθαλμη δεν εντόπιζε τίποτα το ύποπτο· ούτε η Αλρίβα ή η Οξυγώνια.

Η τελευταία ρώτησε σε κάποια στιγμή: «Από πότε είστε με την Επανάσταση, Αρχόντισσά μου;»

«Από τότε περίπου που παντρεύτηκε ο Ορείχαλκος την Παντοκράτειρα. Κανένα χρόνο μετά, βασικά.»

«Επειδή παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα πήγατε με την Επανάσταση;»

«Όχι.» Όχι μόνο, πρόσθεσε νοερά. «Νομίζεις ότι έκανα λάθος, Οξυγώνια;»

«Δεν είναι η δουλειά μου να σας κρίνω, Αρχόντισσά μου...»

«Ανοησίες,» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Με ξέρεις χρόνια. Και εσύ και η Αλρίβα. Μπορείτε να μου πείτε τη γνώμη σας ελεύθερα.»

«Η αλήθεια είναι πως έχουμε ξαφνιαστεί,» παραδέχτηκε η Αλρίβα.

Η Ανεμόφθαλμη είπε: «Η Παντοκράτειρα ήρθε εδώ για να μας πάρει όλα όσα έχουμε. Κλέβει ό,τι βρει από τη Σάρντλι. Αν η διάσταση είχε αίμα, θα της ρουφούσε το αίμα. Αλλά δεν είμαστε δούλοι της Παντοκράτειρας! Γιατί να μην αντισταθούμε, τώρα που μπορούμε; Στην αρχή, μπορεί να πει κανείς ότι ήμασταν δικαιολογημένοι. Οι Παντοκρατορικοί είχαν πανίσχυρα όπλα, ήρθαν ξαφνικά... χίλιοι-δύο λόγοι. Τώρα, όμως, η Επανάσταση θα τους νικήσει. Με λίγη βοήθεια από εμάς, θα τους νικήσει ακόμα πιο εύκολα. Και δεν έχουμε κανέναν – κανέναν – λόγο να είμαστε με την Παντοκράτειρα.»

«Ο Ορείχαλκος, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Οξυγώνια. «Γνωρίζει;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά δεν είμαι εναντίον του Ορείχαλκου, ούτε εναντίον των Ορειβατών. Θέλω να τον κάνω να καταλάβει – να τους κάνω όλους να καταλάβουν – και να *αντισταθούν!* Γι'αυτό γίνονται όλα τούτα.»

«Οι επαναστάτες τούς παίρνουν τα ορυχεία τους,» της θύμισε η Αλρίβα. «Τι θα καταλάβουν από αυτό; Βλέπουν έναν εχθρό, και έχουν δίκιο.»

Η Ανεμόφθαλμη κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι έτσι· κάνουν λάθος. Η Επανάσταση δεν είναι ο εχθρός τους· η Παντοκράτειρα είναι ο εχθρός τους.»

«Μα, Αρχόντισσά μου,» επέμεινε η Αλρίβα, «*τους παίρνουν τα ορυχεία τους.*»

«Θα τους τα επιστρέψουν. Δεν είναι κάτι το μόνιμο.»

Η Αλρίβα μόρφασε. «Τότε, γιατί γίνεται αυτή η ιστορία;»

«Για να αναγκάσουν τους Ορειβάτες να απομακρυνθούν από την Παντοκράτειρα και να έρθουν με την Επανάσταση. Αν η Σάρντλι πάψει να στέλνει στην Παντοκρατορία μεταλλεύματα, αυτό θα αποδυναμώσει την Παντοκρατορία απίστευτα. Θα είναι τρομερό πλήγμα για την οικονομία της – πράγμα που θα κάνει τη δουλειά του Πρίγκιπα Ανδρόνικου ευκολότερη. Και δε χρειάζεται να γίνει πόλεμος για να επιτευχθεί αυτό· χρειάζεται μόνο να κάνουμε τους Ορειβάτες να συμβιβαστούν – να καταλάβουν τι πραγματικά τους συμφέρει. Η Σάρντλι είναι δική μας, όχι της Παντοκράτειρας, μα τους Ανέμους του Άνβρεοθ!»

3.

Πριν από το μεσημέρι έφτασαν στους πρόποδες των βουνών, και προχώρησαν με το όχημά τους όσο περισσότερο μπορούσαν. Μετά, αναγκάστηκαν να το αφήσουν. Βγήκαν και οδοιπόρησαν μέσα στα βουνά, βλέποντας, όταν υπήρχε ορατότητα, τον ποταμό Νόλκαμ να κυλά στ'ανατολικά τους.

Φτάνοντας κοντά στις πηγές του μπορούσαν, σκαρφαλωμένες σ'έναν κρημνό, να δουν από απόσταση το ορυχείο σιδήρου των Ορειβατών. Οι Ούρταθ δεν φαίνονταν πουθενά, παρατήρησε η Ανεμόφθαλμη. *Ήρθα πριν από αυτούς!* σκέφτηκε, ικανοποιημένη.

«Πάμε,» είπε στις μισθοφόρους της. «Πάμε να ειδοποιήσουμε τους επαναστάτες.»

«Γνωρίζετε πού ακριβώς είναι αυτή η στενή κοιλάδα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Αλρίβα.

«Δεν έχω ξαναπάει, αλλά, απ'ό,τι είπε ο Ορείχαλκος, είναι στα βορειοδυτικά, και όχι μακριά από εδώ.»

Αφήνοντας το ύψωμα πίσω τους, ταξίδεψαν βορειοδυτικά, και κάπου-κάπου έπρεπε να σκαρφαλώνουν σε απότομα σημεία – ευτυχώς χωρίς να χρειάζεται να χρησιμοποιούν σχοινιά και γάντζους, που θα τις καθυστερούσαν. Κάθε λίγο σταματούσαν και κοίταζαν με τα κιάλια τους, προσπαθώντας να εντοπίσουν τη στενή κοιλάδα, γιατί υπέθεταν ότι δε θα ήταν αμέσως φανερή· λογικά, οι επαναστάτες πρέπει να είχαν επιλέξει ένα μέρος που ήταν καλυμμένο. Και πράγματι, έτσι ήταν. Με κάποια δυσκολία βρήκαν τελικά ένα άνοιγμα ανάμεσα στα υψώματα των βουνών: ένα άνοιγμα που δεν πρέπει να απείχε παραπάνω από τέσσερα χιλιόμετρα από το ορυχείο σιδήρου.

«Αυτό είναι,» είπε η Ανεμόφθαλμη κατεβάζοντας τα κιάλια της.

Η Αλρίβα ένευσε. «Μάλλον.»

Η Οξυγώνια έμοιαζε διστακτική, σα να φοβόταν. Η Ανεμόφθαλμη καταλάβαινε ότι τις είχε τραβήξει και τις δυο τους σε μια ιστορία όπου, πιθανώς, εκείνες δεν είχαν καμία όρεξη να μπλεχτούν. Ωστόσο, τώρα δεν μπορούσαν να κάνουν πίσω.

«Πάμε,» τους είπε, και πήγαν προς το άνοιγμα.

Το έδαφος όπου βάδιζαν, μετά από λίγο, έγινε κατηφορικό, και δεν υπήρχε πλέον καμία αμφιβολία ότι κατευθύνονταν προς μια κοιλάδα. Δεν άργησαν, μάλιστα, να τη δουν ν'ανοίγεται αντίκρυ τους. Ήταν, ό-

ντως, στενή – μια σχισμάδα ανάμεσα στα βουνά – και με πολλή βλάστηση. *Ιδανικό μέρος για να κρυφτούν κάποιοι.*

Η Ανεμόφθαλμη δεν έβλεπε κανέναν καθώς εκείνη κι οι δύο σωματοφύλακές της πλησίαζαν. Οι επαναστάτες ήταν καλά καλυμμένοι. Πράγμα που σήμαινε ότι και οι κατάσκοποι του Όνυχα πρέπει να ήταν καλοί, για να τους έχουν εντοπίσει. Όχι, βέβαια, πως η Ανεμόφθαλμη είχε ποτέ καμία αμφιβολία γι' αυτό. *Παμπόνηρος. Είναι παμπόνηρος...*

Φτάνοντας στην κοιλάδα, βάδισαν μέσα στη βλάστηση. Η Ανεμόφθαλμη είχε τα μάτια της και τ'αφτιά της ανοιχτά, γιατί ήταν βέβαιη πως τώρα οι επαναστάτες πρέπει να παρουσιάζονταν για να τις σταματήσουν.

Δεν ήταν, όμως, επαναστάτες αυτοί που τελικά ξεπρόβαλαν μέσα από τη βλάστηση. Είχαν επάνω τους το έμβλημα των Ορειβατών. Μισθοφόροι, που τις σημάδευαν με υψωμένα όπλα.

Η Ανεμόφθαλμη αμέσως ύψωσε την καρμπίνα της· η Αλρίβα τράβηξε δύο πιστόλια από τη ζώνη της· η Οξυγώνια τράβηξε ένα πιστόλι που ήταν δεμένο στον μηρό της.

«Πετάξτε τα όπλα σας!» φώναξε ένας μισθοφόρος.

«Τι συμβαίνει εδώ;» είπε η Ανεμόφθαλμη. «Ποιοι νομίζετε ότι είμαστε;» Πώς ήταν δυνατόν πολεμιστές των Ορειβατών να βρίσκονταν σε τούτο το μέρος; Μήπως ήταν επαναστάτες μεταμφιεσμένοι;

«Ανεμόφθαλμη.» Η φωνή ήταν γνωστή. Πολύ γνωστή. «Πετάξτε τα όπλα σας.»

Στράφηκε, και είδε τον Ορείχαλκο να παρουσιάζεται ανάμεσα από δύο μισθοφόρους.

4.

Ο Οίκος των Ορειβατών είχε δέκα ορυχεία στα βουνά βόρεια της Φιλτά'κβι, και οι επαναστάτες είχαν καταλάβει τα πέντε από αυτά. Καθόλου μικρός αριθμός, έκρινε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, και ο Σάνραντιλ'φεν συμφωνούσε μαζί του. Οι Ορειβάτες είχαν χάσει τα μισά ορυχεία τους, πράγμα που ποτέ ξανά δεν είχε συμβεί. Και ο Ανδρόνικος σκεφτόταν ότι αυτό ίσως να σήμαινε πως τώρα μπορούσε να έρθει σε επαφή με τον Ορείχαλκο ώστε να διαπραγματευτεί μαζί του. Δεν ήθελε να φέρει τους Ορειβάτες στο όριο που δεν θα είχαν τίποτα να χάσουν· ήθελε να συζητήσει πολιτισμένα μ'αυτούς. Φοβόταν, ωστόσο, πως η

απώλεια των μισών ορυχείων τους ίσως να μην ήταν αρκετή για να φανούν συνεργάσιμοι, για να στραφούν εναντίον της Παντοκράτειρας. Νόμιζε πως αν οι επαναστάτες καταλάμβαναν ακόμα ένα ορυχείο, αυτό πιθανώς να έκανε μεγάλη διαφορά: πιθανώς να έκανε την πλάστιγγα να γείρει αρκετά ώστε να μην υπάρχουν πλέον αμφιβολίες ότι ο Ορείχαλκος θα δεχόταν να διαπραγματευτεί, παρότι σύζυγος της Παντοκράτειρας.

Ο Σάνραντιλ'φεν, ο Πρόμαχος του Φτερωτού Όρους, συμφωνούσε.

«Ναι, αν θέλουμε να είμαστε σίγουροι, Πρίγκιπά μου, αυτό πρέπει να γίνει,» είπε, καθώς όλοι τους ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το στρογγυλό τραπέζι μέσα στην πέτρινη αίθουσα.

«Σίγουροι,» έκανε ο Φένχιλ. «Με συγχωρείς, μάγε, αλλά ακόμα και τότε δεν θα μπορούμε νάμαστε σίγουροι.»

«Απόλυτη βεβαιότητα, ασφαλώς, δεν υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ. «Αλλά, όταν οι Ορειβάτες έχουν χάσει έξι από τα δέκα ορυχεία τους, η πίεση θα είναι πάρα πολύ μεγάλη γι'αυτούς.»

«Αρκετά μεγάλη για να τους εξαγριώσει, ίσως,» είπε η Άνμα'ταρ υψώνοντας ένα φρύδι.

«Στα όρια, θα έλεγα. Εκεί ακριβώς που τους θέλουμε.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Ναι,» είπε, «εκεί είναι που συνήθως μπορείς να διαπραγματευτείς με κάποιον ο οποίος δεν είναι γενικά συνεργάσιμος. Αν τον σπρώξεις περισσότερο, αν τον οδηγήσεις στον τοίχο, θα σε πολεμήσει σαν παγιδευμένο αγρίμι, δεν θα διαπραγματευτεί.»

«Στόχος μας, λοιπόν, είναι ακόμα ένα ορυχείο,» είπε η Ιωάννα. «Ποιο;» Κι άπλωσε ανάμεσά τους τον χάρτη της ορεινής περιοχής βόρεια της Φιλτά'κβι και της λίμνης Νόλκ'βα.

«Ετούτο εδώ.» Ο Φένχιλ έδειξε, μ'ένα ξιφίδιο, ένα ορυχείο ανατολικά του ορυχείου διαμαντιών που είχαν ήδη καταλάβει.

«Γιατί;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Γιατί τα άλλα είναι πολύ κοντά στην έδρα των Ορειβατών, Μαύρη Δράκαινα. Κοίτα: και τα τέσσερα βρίσκονται λίγο πιο βόρεια της λίμνης Νόλκ'βα.»

«Επομένως, θα μπορούν να φέρουν ενισχύσεις πολύ πιο γρήγορα. Έχεις δίκιο.»

«Και οι Ούρταθ,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, «δεν έχουν ακόμα φύγει από τις όχθες της λίμνης, σύμφωνα με τις πληροφορίες μας.»

«Δεν θα ήθελα να τους ξαναντιμετωπίσω αυτούς,» είπε ο Νάρτιλ.

«Σιγά, ρε πιλότε,» είπε ο Φένχιλ. «Αν θυμάμαι καλά, εσύ βάδιζες χαρούμενα στα όρη όσο εμείς πολεμούσαμε εναντίον τους.»

«Δε μου δόθηκε άλλη επιλογή!»

«Αισχρές δικαιολογίες, ξανά...» μούγκρισε ο Φένχιλ, επιτηδευμένα, και ήπια μια γουλιιά υπόγειο οίνο από την κούπα του. Ορισμένοι γέλασαν. Ο Σάνραντιλ έκανε νόημα στον Νάρτιλ να μην απαντήσει, κι εκείνος δεν απάντησε.

Η Ιωάννα είπε, δείχνοντας με το δάχτυλό της το ορυχείο που είχε δείξει κι ο Φένχιλ: «Βγάζει λευκόχρυσο, αν δεν κάνω λάθος...»

«Δεν κάνεις λάθος,» τη διαβεβαίωσε ο Σάνραντιλ. «Και φρουρείται καλά από τους Ορειβάτες. Τουλάχιστον, όμως, δεν θα έχουμε να κάνουμε με τους Ούρταθ, όπως αν επιτεθούμε στα ορυχεία πιο νότια.»

«Εκτός,» είπε η Άνμα'ταρ, «αν τα καταλάβουμε τόσο γρήγορα που οι Ούρταθ δεν θα προλάβουν να ειδοποιηθούν για να έρθουν.»

«Δεν θα ήθελα να το ρισκάρουμε,» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Οι δυνάμεις που μας έχουν μείνει δεν είναι πολλές.»

«Αυτό ξαναπές το,» συμφώνησε ο Φένχιλ. «Έχουμε χρησιμοποιήσει σχεδόν όλους ιθαγενείς των βουνών και νομάδες μπορούσαμε. Τώρα φρουρούν τα ορυχεία που έχουν καταλάβει.»

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος για να επιστρατεύσουμε;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Οι Ασνούρτα αποκλείεται να έρθουν ως εδώ. Επιτέθηκαν στο ορυχείο καπνόλιθου επειδή ήταν στα όρια των περιοχών τους. Δεν φεύγουν ποτέ από την Ασνούρτα λίν'τα για να κάνουν πόλεμο αλλού.»

«Εκτός από τους Ασνούρτα,» είπε η Ιωάννα. «Δεν μιλάω γι'αυτούς.»

«Δεν υπάρχουν άλλοι, Μαύρη Δράκαινα. Όχι σε τούτα τα μέρη, τουλάχιστον.»

«Εν ολίγοις,» συμπέρανε ο Ανδρόνικος, «θα χρειαστεί να κάνουμε τη δουλειά σχεδόν μόνοι μας, με όσους μαχητές έχουμε εδώ, στο Φτερωτό Όρος.»

«Ουσιαστικά, ναι, έτσι θα πρέπει να γίνει,» είπε ο Φένχιλ. «Οι ιθαγενείς που μπορεί να καταφέρω να επιστρατεύσω θα είναι, στην καλύτερη περίπτωση, πολύ λίγοι.»

«Δηλαδή,» ρώτησε η Άνμα'ταρ, «μπορεί να μην έρθει και κανένας;»

«Δεν αποκλείεται.»

«Αν είναι να επιτεθούμε μόνοι μας,» είπε η Ιωάννα, «τότε πρέπει να έχουμε ένα πολύ καλό σχέδιο. Υπάρχει χάρτης του ορυχείου, και της περιοχής γύρω από αυτό;»

«Υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ, και σηκώθηκε από τη θέση του, για να ψάξει μέσα σ'ένα μπαούλο στην άκρη της αίθουσας. Πήρε ένα κυλινδρικά τυλιγμένο χαρτί και επέστρεψε στο τραπέζι. Το ξετύλιξε ανάμεσα σε όλους, κι εκείνοι το κράτησαν ανοιχτό βάζοντας αντικείμενα στις άκριές του: ο Φένχιλ το ξιφιδιό του, ο Σέλιρ'χοκ ένα κομμάτι χαλκό (παρμένο από το ορυχείο χαλκού των Ορειβατών), η Σιλάνα μια κούπα, και η Ιωάννα ένα πιστόλι.

«Αυτό είναι,» είπε ο Σάνραντιλ. «Το ορυχείο λευκόχρυσου.» Και πρόσθεσε: «Είχα δουλέψει εδώ... κάποτε.»

«Το ξέρεις καλά, λοιπόν,» συμπέρανε η Ιωάννα.

«Πιο καλά απ'ό,τι θα ήθελα, ίσως. Κόστισε τη ζωή ενός καλού μου φίλου... Περασμένη ιστορία, όμως,» είπε βαριά. «Ας δούμε τι έχουμε τώρα μπροστά μας.» Κάθισε στη θέση όπου καθόταν και πριν.

Οι επαναστάτες κοίταξαν τον χάρτη του ορυχείου λευκόχρυσου.

«Μοιάζει βαθύ,» παρατήρησε η Ιωάννα.

«Είναι βαθύ,» είπε ο Σάνραντιλ. «Το πιο βαθύ από τα ορυχεία τους. Φτάνει ως το υπόγειο ποτάμι που βλέπετε και πηγαίνει ακόμα πιο κάτω. Η περιοχή, εξαιτίας του νερού, είναι πολύ ασταθής και επικίνδυνη.»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι κοιτάζοντας τον χάρτη. «Ναι...» μουρμούρισε, σκεπτόμενη ότι μια εισβολή εδώ πέρα θα ήταν δύσκολη υπόθεση. Τα στενά μέρη ευνοούν πάντα τους αμυνόμενους. *Και δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.* Αν καθυστερούσαν να πάρουν το ορυχείο, οι Ούρταθ σύντομα θα έρχονταν: και τότε θα είχαν σοβαρά προβλήματα.

Ρώτησε: «Τι οπλικά συστήματα και φρουροί υπάρχουν; Και πού ακριβώς είναι τοποθετημένα;»

«Σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες μας,» είπε ο Σάνραντιλ, «δύο κανόνια, σε βράχους εδώ κι εδώ.» Τεντώθηκε για να δείξει δύο σημεία εκατέρωθεν της εισόδου του ορυχείου.

«Συμβατικά κανόνια;»

«Ναι.»

«Και οι φρουροί;»

«Μένουν στο οίκημα που βλέπεις.» Της το έδειξε. «Πρέπει να είναι καμια τριανταριά, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας. Μισθοφόροι των Ορειβατών και πολεμιστές της Παντοκράτειρας.»

«Στο άλλο οίκημα μένουν οι εργάτες;»

«Ναι.»

«Και το ενεργειακό κέντρο πού είναι;»

«Στο εσωτερικό του οικήματος των φρουρών.»

«Κακό αυτό,» είπε η Ιωάννα σκεπτικά, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα. «Δε θα μπορούμε εύκολα να το σαμποτάρουμε.»

«Αν όμως καταφέρουμε να το σαμποτάρουμε, αυτό θα τους αιφνιδιάσει πολύ,» τόνισε η Άνμα'ταρ. «Ειδικά μέσα στη νύχτα, που τα φώτα είναι απαραίτητα.»

«Έχεις καμια ιδέα πώς να το κάνουμε;»

Η Άνμα δεν αποκρίθηκε, μοιάζοντας κι εκείνη σκεπτική.

Ο Νάρτιλ είπε: «Αν κάποιοι από εμάς ντύνονταν σαν φρουροί του ορυχείου, θα μπορούσαν να εισβάλουν...»

«Δεν είναι τόσοι πολλοί ώστε να είναι εύκολο να γίνει αυτό,» διαφώνησε η Ιωάννα. «Τριάντα άνθρωποι γνωρίζονται ο ένας με τον άλλο. Μια καινούργια φάτσα αμέσως θα την προσέξουν.»

«Σωστά,» είπε ο Ανδρόνικος. «Αν είναι να γίνει σαμποτάζ του ενεργειακού κέντρου, κάπως αλλιώς πρέπει να γίνει.»

Ο Σάνραντιλ είπε: «Υπάρχει κι ένας άλλος τρόπος να πάρουμε το ορυχείο. Αλλά είναι λιγάκι ριψοκίνδυνος.»

«Τα πάντα είναι ριψοκίνδυνα, μάγε,» τόνισε ο Φένχιλ· «είμαστε στην Επανάσταση.»

«Θα εξηγήσω τι εννοώ, μην ταράζεσαι,» του είπε ο Σάνραντιλ, μειδώντας μέσα από τη λευκή γενειάδα του, που έμοιαζε με χιόνι (ανύπαρκτο στη Σάνρντιλ) επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του. «Ο λευκόχρυσος δεν είναι εύκολο να βρεθεί. Κοιτάσματα υπάρχουν σε διάφορα σημεία εκείνης της περιοχής, αλλά δεν είναι μεγάλα, και πρέπει να ψάξεις κάμποσο για να τα εντοπίσεις. Η μαγεία μου βοηθούσε αρκετά, όμως πάρα πολύ σκάψιμο εξακολουθούσε να είναι απαραίτητο—»

«Στο ψητό, μάγε,» μούγκρισε ο Φένχιλ.

Ο Σάνραντιλ τον αγνόησε. «Και οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν ανέχονταν καθυστερήσεις. Παρότι τους επισήμαινες τους κινδύνους, δεν δέχονταν να σ'ακούσουν. Κι έτσι είδαμε τόσους ανθρώπους να θά-

βονται σ' αυτό το καταραμένο μέρος, σα να τους κατάπιε το στόμα του Τάρφεοθ. Τέλος πάντων... Σκάβοντας, κάποια στιγμή βρεθήκαμε σ' ένα σύστημα σπηλαίων. Οι Παντοκρατορικοί αφέντες μας, ασφαλώς, πρόσταξαν να το εξερευνήσουμε για τυχόν κοιτάσματα ή οτιδήποτε άλλο μπορούσε να φανεί χρήσιμο. Οι σπηλιές αποδείχτηκαν άδειες, εκτός από *νουκ'ρέσμα*—»

«*Νουκ'ρέσμα*;» έκανε ο Φένχιλ, συνοφρυωμένος.

Ο Σάνραντιλ ένευσε. «Γόνους του Τάρφεοθ.»

«Υποθέτω, θα σφραγίσατε την είσοδο γι' αυτές τις σπηλιές...»

«Αυτό κάναμε, αλλά όχι προτού ανακαλύψουμε ότι υπήρχε μια έξοδος από την άλλη μεριά του βουνού.»

Η Ιωάννα ρώτησε: «Προτείνεις, επομένως, να μπορούμε σ' αυτές τις σπηλιές ώστε να φτάσουμε στο ορυχείο;»

«Δεν το *προτείνω*· το παραθέτω ως σκέψη απλώς. Διότι υπάρχουν δύο εμπόδια από εκείνο τον δρόμο: πρώτον, τα *νουκ'ρέσμα*· δεύτερον, η σφραγισμένη είσοδος.»

«Τι είναι τα *νουκ'ρέσμα*, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ορισμένοι τα αποκαλούν 'Γόνους του Τάρφεοθ'. Είναι πλάσματα που κατοικούν μόνο στα υπόγεια βάθη της Σάνραντιλ. Πλοκαμοφόρα και τυφλά.» Ο Σάνραντιλ πάτησε μερικά κουμπιά επάνω στην κονσόλα πλάι του και, μετά, έστρεψε την οθόνη προς το μέρος των υπολοίπων. «Φωτογραφία με έντονο φλας.»

Το πλάσμα που είδαν θύμιζε χταπόδι, αν τα χταπόδια βάδιζαν στη στεριά· πρέπει, όμως, να είχε παραπάνω από οχτώ πλοκάμια. Στη ράχη του υπήρχαν μεγάλα αγκάθια. Στο κέντρο του σώματός του, ανάμεσα στα πλοκάμια του, φαινόταν ένα στρογγυλό στόμα, γεμάτο μυτερά δόντια. Το δέρμα του δεν έμοιαζε λείο αλλά ατρακτοειδές, ίσως και φολιδωτό – η φωτογραφία δεν το αποκάλυπτε αυτό ξεκάθαρα.

«Πόσα πλοκάμια έχει;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δώδεκα,» απάντησε ο Σάνραντιλ.

«Δεν το ήξερες ήδη;» ρώτησε η Άνμα τον Σέλιρ, όχι τελείως πειραχτικά.

«Η εγκυκλοπαίδειά μου δεν το περιλαμβάνει,» αποκρίθηκε εκείνος μειδώντας.

Η Ιωάννα ρώτησε τον Σάνραντιλ: «Είναι επικίνδυνα αυτά τα τέρατα;»

«Τέρατα';» έκανε ο Πρόμαχος, υψώνοντας δύο κατάλευκα φρύδια. «Να μια υποκειμενική ονομασία... Και, ναι, τα *νουκ'ρέσμα* είναι επικίνδυνα. Τα πλοκάμια τους διαθέτουν κολλώδεις βεντούζες που τους επιτρέπουν να σκαρφαλώνουν παντού. Γι'αυτά, η οροφή δεν είναι διαφορετική από το πάτωμα. Μπορεί να πέσουν στο κεφάλι σου από κει που δεν τα περιμένεις και να σε καταβροχθίσουν.»

«Πόσο μεγάλα είναι;» Η Ιωάννα δεν μπορούσε να καταλάβει από τη φωτογραφία στην οθόνη. Δεν υπήρχε τίποτ'άλλο γύρω απ'το *νουκ'ρέσμα* για να συγκρίνει το μέγεθός του.

«Περίπου όσο δύο άνθρωποι μαζί· όχι σε ύψος αλλά σε πλάτος.»

«Και για να τα σκοτώσεις;»

«Δεν πεθαίνουν εύκολα. Κι εμείς, αν είναι να πάμε από εκεί, θα έχουμε ένα επιπλέον πρόβλημα, νομίζω: Δεν θα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε πυροβόλα όπλα εναντίον τους.»

«Ναι,» ένευσε η Ιωάννα, «πράγματι.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Διότι τα πυροβόλα πιθανώς να μας προδώσουν σ'αυτούς που φρουρούν το ορυχείο, Πρίγκιπά μου,» εξήγησε ο Σάνραντιλ. «Αντηχούν πολύ δυνατά, και πολύ μακριά, στα υπόγεια μέρη.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος, συνειδητοποιώντας πόσο μεγάλη παράβλεψη θα ήταν να χρησιμοποιήσουν πυροβόλα εκεί μέσα.

«Ο σκοπός,» είπε ο Σάνραντιλ, «είναι να διασχίσουμε αθόρυβα τις σπηλιές, να φτάσουμε στη σφραγισμένη είσοδο, να τη διαλύσουμε, και να εισβάλουμε στο ορυχείο για να το καταλάβουμε εκ των έσω – πράγμα που θα είναι ευκολότερο απ'ό,τι αν επιτεθούμε από έξω. Βέβαια, και πάλι σάς λέω ότι απλώς παραθέτω μια σκέψη. Αν κάποιος έχει κάποιο άλλο σχέδιο, θα πρότεινα να ακολουθήσουμε το σχέδιό του.»

«Τόσο επικίνδυνα είναι αυτά τα *νουκ'ρέσμα*;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Όπως είπα, ναι, είναι αρκετά επικίνδυνα. Και δεν πεθαίνουν εύκολα.»

«Μπορούμε, όμως, να τα καθαρίσουμε, μάγε, έτσι δεν είναι;» είπε ο Φένχιλ.

«Δεν είναι αδύνατο,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ.

«Τότε, εγώ προτείνω να πάμε από εκεί. Όταν φτάσουμε στο ορυχείο, οι Παντοκρατορικοί δεν θα ξέρουν τι τους χτύπησε. Κι επίσης, θα επι-

στρατεύσω και όσους από τους ιθαγενείς των βουνών μπορώ, για να μας βοηθήσουν μετά να κρατήσουμε το ορυχείο, αλλά και στην επίθεσή αν-»

«Καλύτερα να μην είμαστε πολλοί όταν θα μπορούμε στις σπηλιές,» προειδοποίησε ο Σάνραντιλ. «Ο χώρος εκεί είναι περιορισμένος.»

«Δε θα έλεγα αυτό, μάγε. Θα έλεγα ότι θα τους φέρω να επιτεθούν από μπροστά, από την είσοδο, καθώς οι υπόλοιποι θα μπαίνετε από πίσω.»

«Είναι το καλύτερο σχέδιο που έχουμε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Προτείνω κι εγώ να το ακολουθήσουμε.» Του έμοιαζε, επίσης, το πιο *αναίμακτο* σχέδιο. Αν επιτίθονταν κατά μέτωπο στο ορυχείο, σίγουρα οι νεκροί θα ήταν πολλοί περισσότεροι. Και δεν ήθελε οι ιθαγενείς ετούτων των βουνών να πληρώσουν το κόστος μιας συνεννόησης με τον Οίκο των Ορειβατών, όσο σημαντική κι αν ήταν αυτή η συνεννόηση.

5.

Ο Φένχιλ έφυγε από το Φτερωτό Όρος με σκοπό να επιστρατεύσει όσους από τους ιθαγενείς των βουνών μπορούσε για την επίθεση στο ορυχείο λευκόχρυσου. Εν τω μεταξύ, οι υπόλοιποι επαναστάτες ετοιμάζονταν για να διασχίσουν τις σπηλιές των *νουκ'ρέσμα*. Ο Σάνραντιλ'φεν δήλωσε ότι θα ερχόταν μαζί τους οπωσδήποτε, επειδή οι ικανότητές του ως μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών θα τους φαινόταν χρήσιμες. Ο Ανδρόνικος δεν διαφώνησε, ξέροντας ότι ο Πρόμαχος πάντοτε μιλούσε με σύνεση, αλλά βλέποντας κι ο ίδιος πως είχε δίκιο. Όταν κανείς ταξιδεύει κάτω από τη γη, πάντοτε έχει ανάγκη έναν Γαιοδίφη.

Μια πληροφορία έφτασε στο Φτερωτό Όρος προτού ξεκινήσουν την επιχείρησή τους: ένας γάτος ήρθε και ανέφερε ότι οι Ούρταθ είχαν διαλύσει τον καταυλισμό τους στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα και κατευθύνονταν βόρεια, μέσα σε φορτηγά. Ο Ανδρόνικος και ο Σάνραντιλ'φεν ανησύχησαν ότι ίσως οι Ορειβάτες να είχαν αποφασίσει να επιτεθούν κατά μέτωπο σε κάποιο από τα κατειλημμένα ορυχεία· όμως, μέσα στις επόμενες ώρες, κανένα ορνιθόπτερο δεν ήρθε στο Φτερωτό Όρος για να τους ενημερώσει για κάτι τέτοιο.

«Αφού ως τώρα δεν έχουν επιτεθεί σε κανένα από τα ορυχεία,» είπε η Ιωάννα την επόμενη ημέρα, «προφανώς ο σκοπός τους δεν είναι αυτός.»

«Ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός τους, τότε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Δεν ξέρω... Δύσκολο να υποθέσεις. Οι Ούρταθ, πάντως, δε μου φάνηκαν από αυτούς που κάνουν ανιχνευτικές αποστολές.»

Ήταν καθισμένοι στην αίθουσα συνεδριάσεων του Φτερωτού Όρους, και μαζί τους ήταν ο Σάνραντιλ'φεν, η Άνμα'ταρ, και ο Σέλιρ'χοκ.

«Θα μπορούσαμε,» είπε η Άνμα, «να στείλουμε ένα αεροσκάφος προς τα νοτιοανατολικά για να κατοπτεύσει, και να δούμε πού βρίσκονται οι Ούρταθ.»

«Οι Παντοκρατορικοί, όμως, πολύ πιθανόν να μας εντοπίσουν έτσι,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Δεν έχουν πολλά αεροσκάφη σ'αυτές τις περιοχές.»

«Όπως καινάχει, θα δουν το σκάφος μας αν περάσει πάνω από τους Ούρταθ.»

«Η Άνμα, όμως,» είπε η Ιωάννα, «ίσως να έχει δίκιο. Καλό θα ήταν να μάθουμε πού βρίσκονται οι Ούρταθ προτού επιτεθούμε στο ορυχείο.»

Ο Ανδρόνικος το σκέφτηκε. Η αλήθεια ήταν πως δεν μπορούσαν να το ριψοκινδυνέψουν. «Εντάξει,» είπε, τελικά, «ας πάμε να κατοπτέυσουμε νοτιοανατολικά χρησιμοποιώντας το αεροπλάνο με το οποίο ήρθαμε στη Σάρντλι.»

«Ξεκινάμε τώρα, δηλαδή;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Δε βλέπω κανέναν λόγο να καθυστερήσουμε. Μέχρι το βράδυ, πιθανώς να έχουμε νέα του Φένχιλ – πράγμα που σημαίνει ότι σύντομα θα πρέπει ν'αρχίσουμε την επίθεση.» Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε από τη θέση του. «Θα επιστρέψουμε γρήγορα, Πρόμαχε.»

Ο Σάνραντιλ ένευσε.

Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, η Άνμα'ταρ, και ο Σέλιρ'χοκ πήγαν στην κεντρική αίθουσα του Φτερωτού Όρους και πλησίασαν το αεροσκάφος με το οποίο είχαν έρθει στη Σάρντλι μέσω Αιθέρα. Οι επαναστάτες της βάσης το είχαν συνεχώς έτοιμο, όπως κι όλα τα υπόλοιπα σκάφη και οχήματα. Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του επιβίβαστηκαν. Η Άνμα'ταρ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως· η Ιωάννα κάθισε στο πιλοτήριο και ενεργοποίησε τα συστήματα

του σκάφους· δίπλα της κάθισε ο Ανδρόνικος, και πίσω τους ο Σέλιρ'χοκ.

«Είμαστε δεμένοι όλοι;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος, ρίχνοντας μια ματιά για να δει ότι κι ο Σέλιρ είχε φορέσει τη ζώνη του καθίσματός του.

Η Ιωάννα ενεργοποίησε τους προωθητήρες, και το αεροπλάνο υψώθηκε προς την οροφή του Φτερωτού Όρους, πέρασε μέσα από την οφθαλμαπάτη πέτρας, και πέταξε ψηλά στον ουρανό της Σάρντλι. Η Ιωάννα έδωσε στο σκάφος νοτιοανατολική κατεύθυνση, και έθεσε το σύστημα των ανιχνευτών στη μέγιστη ισχύ και εμβέλεια. Ο Ανδρόνικος πήρε στο χέρι του ένα ζευγάρι κιάλια και έστρεψε το βλέμμα του έξω από το αεροπλάνο, στην ορεινή περιοχή από κάτω τους.

Πέρασαν πάνω από ένα ορυχείο σιδήρου κατειλημμένο από την Επανάσταση και συνέχισαν νοτιοανατολικά, περνώντας πάνω από άλλο ένα ορυχείο (όχι κατειλημμένο), και μετά, άλλο ένα ακόμα (ούτε κι αυτό κατειλημμένο) το οποίο βρισκόταν κοντά στο μεγάλο ορεινό πέρασμα που πολλοί ονόμαζαν Κυρτό Δρόμο. Αυτή η περιοχή δεν ήταν μακριά από τη λίμνη Νόλκ'βα, αλλά ο Ανδρόνικος μέχρι στιγμής δεν είχε δει κανένα σημάδι των Ούρταθ. Ούτε η Ιωάννα είχε εντοπίσει τίποτα το ύποπτο με τους ανιχνευτές του αεροσκάφους. Ο Σέλιρ'χοκ, επίσης, δήλωσε ότι δεν είχε προσέξει κάτι αξιοσημείωτο.

Η Ιωάννα έδωσε στο αεροπλάνο βορειοανατολική κατεύθυνση, και πέρασαν πάνω από ακόμα ένα ορυχείο. Μετά, έκανε στροφή προς τα βορειοδυτικά, με σκοπό να επιστρέψει στο Φτερωτό Όρος, ενώ εξακολουθούσαν να κατοπτρεύουν τις περιοχές από κάτω τους. Τα πάντα, όμως, φαίνονταν ήσυχα στα βουνά. Πουθενά δεν έβλεπαν ούτε μεγάλα φορτηγά για τη μεταφορά πολεμιστών, ούτε τους Ούρταθ κατασκηνωμένους ή να προελαύνουν προς κάποιον στόχο.

Η αναφορά εκείνου του γάτου είχε αρχίσει να παραξενεύει τον Ανδρόνικο ολοένα και περισσότερο. Έκανε λάθος, μήπως; αναρωτιόταν. *Ή οι Ορειβάτες έχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο το οποίο αδυνατούμε να κατανοήσουμε;*

Μιάμιση ώρα είχε περάσει από τότε που έφυγαν από το Φτερωτό Όρος, και τώρα έφτασαν πάλι εκεί. Υπολογίζοντας χωρίς δυσκολία τη θέση του ανοίγματος, η Ιωάννα έστρεψε τους προωθητήρες κάθετα και πέρασε το αεροπλάνο μέσα από την οφθαλμαπάτη. Μια Μαύρη

Δράκαινα ήταν εκπαιδευμένη για τέτοια στενά περάσματα πιλοτάροντας αεροσκάφος· κάτι που θα μπέρδευε έναν άλλο πιλότο εκείνη το θεωρούσε εύκολο.

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Και μετά από τέσσερις ώρες επέστρεψε και το ελικόπτερο του Φτερωτού Όρους, με δύο επαναστάτες στο εσωτερικό του, οι οποίοι ανέφεραν ότι ο Φένχιλ είχε συγκεντρώσει τους ιθαγενείς και, επομένως, μπορούσαν να ξεκινήσουν την επίθεση το βράδυ.

Οι επαναστάτες άρχισαν να ετοιμάζονται.

Προτού φύγουν, όμως, είχαν κι άλλη επίσκεψη. Ήρθε ξανά στο Φτερωτό Όρος ο ίδιος γάτος που είχε έρθει και τις προάλλες για να αναφέρει ότι οι Ούρταθ είχαν φύγει από τις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα. Αυτή τη φορά ανέφερε ότι οι Ούρταθ ήταν πάλι εκεί, κοντά στη λίμνη· και μάλιστα, δεν είχαν αργήσει καθόλου να επιστρέψουν. «Όταν ήμουν εγώ εδώ, Πρίγκιπά μου,» είπε στον Ανδρόνικο, «αυτοί ήταν ήδη στις όχθες, έξω από τη Φιλτά'κβι. Το έμαθα μόλις γύρισα. Μου το είπαν κάτι γνωστοί μου – οι οποίοι δεν έχουν ιδέα ότι είμαι με την Επανάσταση,» πρόσθεσε αμέσως, σαν να ήθελε να διασκεδάσει οποιεσδήποτε υποψίες μπορεί να υπήρχαν. Ήπια μια γουλιά νερό από το παγούρι του, καθώς στεκόταν μέσα στην κεντρική αίθουσα του Φτερωτού Όρους, μπροστά στο σταματημένο δίκυκλό του.

«Δεν ήρθες, όμως, αρκετά γρήγορα για να μας το αναφέρεις,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος, που στεκόταν αντίκρυ του, μαζί με τον Σάνραντιλ'φεν και τον Σέλιρ'χοκ.

«Για να μην κινήσω υποψίες, Πρίγκιπά μου. Δε μπορώ να φεύγω και να έρχομαι και να φεύγω και να έρχομαι συνέχεια στη Φιλτά'κβι. Υπάρχουν άνθρωποι που θα το προσέξουν. Και δε μιλάω για φιλήσυχους ανθρώπους της πόλης· μιλάω για σπιούνους των Παντοκρατορικών και για πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

Ο Σάνραντιλ ένευσε. «Καταλαβαίνουμε. Και σ'ευχαριστούμε, Κασρίμ.»

«Γιατί οι Ούρταθ έφυγαν και μετά επέστρεψαν τόσο γρήγορα;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Λέγεται τίποτα γι'αυτό στην πόλη;»

«Οι πάντες είναι παραξενεμένοι, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο γάτος, που μάλλον δεν ήξερε το όνομα του μαυρόδερμου μάγου. «Μερικοί λένε μόνο ότι πήγαν να κυνηγήσουν επαναστάτες – πράγμα που εμείς ξέ-

ρουμε πως δεν είναι αλήθεια. Κάποιοι άλλοι υπέθεταν, στην αρχή, ότι οι Ούρταθ πήγαιναν να επιτεθούν σε κάποιο απ'τα κατειλημμένα ορυχεία – όμως αυτή η υπόθεση έπαψε να γίνεται όταν είδαν πόσο γρήγορα οι Ούρταθ επέστρεψαν. Βασικά, δεν ξέρει κανένας τίποτα. Εκτός απ'τους Ορειβάτες, σίγουρα.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στον Σάνραντιλ. «Δε νομίζω ότι αυτή η κίνηση των Ούρταθ μπορεί να επηρεάσει κάπως την επίθεσή μας, Πρόμαχε...» Υπήρχε, όμως, μια κάποια αβεβαιότητα στη φωνή του. Με τους Παντοκρατορικούς, και τους συμμάχους τους, πάντοτε έπρεπε κανείς να είναι επιφυλακτικός – όπως είχε ο Ανδρόνικος μάθει πολλές φορές στη ζωή του ως Πρίγκιπας της Επανάστασης.

«Ούτε εγώ το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ'φεν. «Κάτι άλλο ήταν. Και ίσως σύντομα να το μάθουμε· ή ίσως να μην το μάθουμε και ποτέ.»

6.

Το ελικόπτερο πέρασε, μέσα στη νύχτα, πάνω από το κατειλημμένο ορυχείο διαμαντιών και πλησίασε τις πλαγιές ενός βουνού. Έχασε ύψος και σταμάτησε εκεί, στον αέρα. Δύο πόρτες άνοιξαν στις πλευρές του και σχοινιά έπεσαν.

Η Ιωάννα πιάστηκε από ένα απ'αυτά και κατέβηκε πρώτη, μοιάζοντας σχεδόν να κυλά επάνω του – μια σκιά που πέρασε γρήγορα και έφτασε στο έδαφος. Ο Ανδρόνικος την ακολούθησε, ενώ η Σιλάνα κατέβαινε από το άλλο σχοινί. Η νύχτα ήταν ήσυχη στο ορεινό τοπίο, όπου κυριαρχούσαν οι βράχοι και η χαμηλή βλάστηση. Κοιτάζοντας γύρω, ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε αρχικά να διακρίνει την είσοδο των σπηλαίων που είχε πει ο Σάνραντιλ'φεν· μετά, όμως, είδε ένα σημείο πυκνού σκοταδιού, και υπέθεσε πως εκεί πρέπει να ήταν.

Το έδειξε στην Ιωάννα. Εκείνη ένευσε. Κι αυτή το είχε δει.

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ κατέβηκαν από το ελικόπτερο. Ύστερα, ο Σάνραντιλ'φεν και μερικοί ακόμα επαναστάτες, ο ένας κατόπιν του άλλου.

«Ελάτε,» είπε ο Πρόμαχος, καθώς το ελικόπτερο έφευγε, κατευθυνόμενο δυτικά.

«Μισό λεπτό,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Να δούμε αν κι ο Φένχιλ είναι έτοιμος. Αν και είμαι βέβαιος πως θα είναι.» Άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και τον έφερε στ'αφτί καλώντας τον Φένχιλ.

«Ναι,» τον άκουσε να λέει.

«Είσαι έτοιμος;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου. Περιμένω εντολή σου για να επιτεθώ. Αναρωτιέμαι μόνο αν μέσα από το ορυχείο θα μπορεί να έρθει το τηλεπικοινωνιακό σήμα.»

«Θα σε ειδοποιήσουμε όταν είμαστε κοντά στην είσοδο του ορυχείου. Μη βιαστείς να επιτεθείς. Ο σκοπός είναι να τους έχουμε παγιδευμένους ανάμεσά μας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ, «σύμφωνα με το σχέδιο.»

Ο Ανδρόνικος το είχε τονίσει επειδή ήξερε πως ο Φένχιλ μπορούσε συχνά να φανεί παρορμητικός. Κατέβασε τον πομπό από τ'αφτί του και τερματίζοντας την επικοινωνία τον κρέμασε πάλι στη ζώνη του. «Πάμε,» είπε στον Σάνραντιλ, κι εκείνος βάδισε πρώτος προς το πυκνό σκοτάδι ανάμεσα στους βράχους.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα τον ακολούθησαν, τραβώντας τα σπαθιά τους· είχαν συμφωνήσει κανένας να μη χρησιμοποιήσει πυροβόλα όπλα μέσα στα σπήλαια. Δύο άλλοι επαναστάτες άναψαν δυνατούς φακούς και έριξαν τις φωτεινές δέσμες προς το σκοτεινό στόμιο, φανερώνοντας μια σπηλιά. Καθώς έμπαιναν, ο Ανδρόνικος άκουσε τον Σάνραντιλ να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι. Κατά πάσα πιθανότητα, ήθελε να διαπιστώσει αν υπήρχε κίνδυνος μπροστά τους. Δεν τους έκανε νόημα να σταματήσουν, έτσι συνέχισαν.

Η σπηλιά ήταν μεγάλη γύρω τους. Οι δύο φακοί δεν μπορούσαν να τη φωτίσουν ολόκληρη. Πελώριοι σταλακτίτες κατέβαιναν από την οροφή, και οι βράχοι είχαν πάρει παράξενα σχήματα ύστερα από αιώνες υγρής διάβρωσης. Ο Ανδρόνικος αισθανόταν το περιβάλλον ολοένα και πιο αποπνιχτικό, όσο πιο βαθιά πήγαιναν. Απόμακρα άκουγε νερό να στάζει.

«Είπες ότι υπάρχει ένας υπόγειος ποταμός εδώ κοντά, Πρόμαχε...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ, «αλλά δε θα τον συναντήσουμε σ'αυτές τις σπηλιές.»

Κάπου-κάπου, καμία νυχτερίδα φτερούγιζε, ενοχλημένη από τα φώτα τους. Ύστερα, όμως, έπαψαν να συναντούν νυχτερίδες· ο Ανδρόνι-

κος δεν τις έβλεπε πια να κρέμονται ανάποδα από τους εφιαλτικούς σχηματισμούς των βράχων. Και άρχισε ν'ακούει θορύβους που δε νόμιζε ότι προέρχονταν από το στάξιμο του νερού επάνω στις πέτρες.

Κοίταξε την Ιωάννα, κι από τη γυαλάδα στα μάτια της κατάλαβε ότι κι εκείνη είχε ακούσει αυτούς τους καινούργιους θορύβους. *Μια Μαύρη Δράκαινα προσέχει τα πάντα, φυσικά. Πιθανώς να τους είχε ακούσει πριν από εμένα.*

«Τι είν'αυτό, Σάνραντιλ;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«*Νουκ'ρέσμα*. Δεν είναι μακριά.»

«Σίγουρα είναι *νουκ'ρέσμα*;» Ο Ανδρόνικος δεν φοβόταν πως ίσως να ήταν κάποιο άλλου είδους πλάσμα· φοβόταν πως – παρότι παράξενο και μάλλον απίθανο – ίσως να ήταν πολεμιστές της Παντοκράτειρας ή του Οίκου των Ορειβατών οι οποίοι φρουρούσαν ετούτες τις σπηλιές για κάθε ενδεχόμενο.

«Ναι. Το διαισθάνθηκα με τη μαγεία μου. Το Ξόρκι Λιθικής Διαισθήσεως δεν σου φανερώνει ακριβώς ποιος είναι κοντά, αλλά όταν το έχεις χρησιμοποιήσει πολλές φορές, μπορείς πλέον να καταλάβεις τις διαφορές ανάμεσα στα πλάσματα, όπως ένας ιχνηλάτης βλέπει τις διαφορές στις πατημασιές που αφήνουν στο χώμα.

»Το *νουκ'ρέσμα* είναι δεξιά μας, και επάνω. Αν μας επιτεθεί, θα μας επιτεθεί πέφτοντας από την οροφή.»

Η Ιωάννα, ακούγοντάς το αυτό, ειδοποίησε και τους υπόλοιπους επαναστάτες πίσω της. Οι πάντες ετοίμασαν τα όπλα τους: σπαθιά, τσεκούρια, βαλλίστρες.

Οι παράξενοι ήχοι – που θύμιζαν σούρσιμο – έγιναν, μετά από λίγο, πιο δυνατοί, και ο Ανδρόνικος νόμιζε πως, όπως είχε πει ο Σάνραντιλ, έρχονταν από δεξιά. Κοιτάζοντας, όμως, δεν μπορούσε να δει τίποτα μέσα στα πυκνά σκοτάδια του σπηλαιού.

«Είναι από πάνω μας,» είπε ο Σάνραντιλ, όταν είχαν βαδίσει μερικά μέτρα ακόμα. «Ετοιμαστείτε!»

Η Ιωάννα μετέφερε αμέσως την προειδοποίηση του Προμάχου στους υπόλοιπους, σε περίπτωση που δεν την είχαν ακούσει. Οι επαναστάτες σταμάτησαν, περιμένοντας, κοιτάζοντας επάνω και βλέποντας μόνο σκοτάδι.

Μετά, κάτι φάνηκε να διακρίνεται. Σαν το ίδιο το σκοτάδι, ή οι πέτρες, να σάλευαν, να κινούνταν. Ο Ανδρόνικος προσπάθησε να ξεχωρί-

σει τη μορφή, και νόμιζε πως κατόρθωσε να δει πλοκάμια κι ένα κεντρικό σώμα, και προεξοχές επάνω στο σώμα – τα αγκάθια που υπήρχαν και στη φωτογραφία του *νουκ'ρέσμα*, στην οθόνη, όταν τους το είχε δείξει ο Σάνραντιλ'φεν στο Φτερωτό Όρος.

«Το βλέπω,» είπε ο Ανδρόνικος, βαστώντας τη λαβή του σπαθιού του με τα δύο χέρια.

«Ναι,» άκουσε την Ιωάννα να μουρμουρίζει πλάι του, «κι εγώ.»

Το *νουκ'ρέσμα* έπεσε, ξαφνικά, από την οροφή – καταπάνω τους.

Οι επαναστάτες σκόρπισαν αφήνοντάς το να προσγειωθεί ανάμεσά τους. Ένα τερατούργημα με δώδεκα πλοκάμια, ατρακτοειδές πετσί που θύμιζε πέτρα, πολλά μεγάλα κέρατα στη ράχη, κι ένα στρογγυλό στόμα γεμάτο δόντια στο κέντρο του σώματός του. Ένας Γόνος του Τάρφεοθ, θεού των σκοτεινών βαθών της Σάρντλι – ο Ανδρόνικος σκέφτηκε φευγαλέα ότι δικαιολογημένα είχαν ονομάσει έτσι αυτά τα πλάσματα.

Βέλη από βαλλίστρες εκτοξεύτηκαν στιγμιαία: κάποια εξοστρακίστηκαν πάνω στο δέρμα του τέρατος, μερικά καρφώθηκαν επάνω του, αλλά ο Ανδρόνικος δεν ήταν βέβαιος αν είδε αίμα να πετάγεται. Οι επαναστάτες επιτέθηκαν, ύστερα, με τσεκούρια και σπαθιά, χτυπώντας τα πλοκάμια που προσπαθούσαν να τους απωθήσουν από το κεντρικό σώμα και συγχρόνως να τυλιχτούν γύρω τους.

Ο Ανδρόνικος απέφυγε ένα απ'αυτά όπως θα απέφευγε το σπαθί ενός αντίπαλου ξιφομάχου, πέρασε από κάτω του, και κάρφωσε το δικό του, Απολλώνιο σπαθί μερικά εκατοστά δίπλα από το στρογγυλό στόμα. Ένα σύριγμα νόμιζε πως ήρθε από το τερατόμορφο πλάσμα, μα δεν ήταν βέβαιος μέσα στη γενικότερη βαβούρα – φωνές από τους επαναστάτες και ο ήχος των όπλων που χτυπούν πάνω σε κάτι σκληρό. Αμέσως, ο Ανδρόνικος τινάχτηκε πίσω για να μην τον παγιδέψει ένα από τα άλλα πλοκάμια.

Με τις άκριες των ματιών του, είδε την Ιωάννα να σπαθίζει ένα πλοκάμι προσπαθώντας να το κόψει και αποτυχαίνοντας. Από το τραύμα ένα παχύρρευστο υγρό κύλησε.

Ένας άλλος επαναστάτης είχε παγιδευτεί από δύο πλοκάμια του *νουκ'ρέσμα* – ένα γύρω από τη μέση του και ένα στο δεξί του πόδι – και κραύγαζε καθώς το τέρας τον τραβούσε προς τα δόντια του. Το χτύπησε με το τσεκούρι του, βιαστικά, και η βαριά λεπίδα φάνηκε να μην

τραυματίζει καθόλου το σκληρό δέρμα αλλά να γλιστρά επάνω του και να φεύγει.

Ο Ανδρόνικος όρμησε να βοηθήσει τον παγιδευμένο επαναστάτη, σπαθίζοντας ξανά και ξανά το πλοκάμι που κρατούσε το πόδι του και, τελικά, κόβοντάς το. Η ποσότητα του παχύρευστου υγρού (που πρέπει να ήταν αίμα γι' αυτό το πλάσμα) η οποία τινάχτηκε ήταν αφάνταστα λίγη για ένα κομμένο μέλος.

Το άλλο πλοκάμι εξακολουθούσε να κρατά τον Σάρντλιο επαναστάτη, τυλιγμένο γύρω από τη μέση του· κι εκείνος εξακολουθούσε να χτυπά με το τσεκούρι του, προς το στόμα, για να αποθαρρύνει το πλάσμα απ' το να τον δαγκώσει. Οι υπόλοιποι, εν τω μεταξύ, επιτίθονταν στο *νουκ'ρέσμα* από παντού· έμοιαζε με θαύμα που ακόμα ζούσε. Ο Ανδρόνικος έβλεπε παχύρευστα υγρά να κυλάνε από σχεδόν κάθε σημείο του σώματός του, και κάμποσα πλοκάμια να έχουν κοπεί.

Σπάθισε το πλοκάμι που κρατούσε τον επαναστάτη γύρω από τη μέση. *Το μόνο καλό με τούτη την ιστορία* – σκέφτηκε ειρωνικά ο Ανδρόνικος, καθώς κατέβαζε το ξίφος του επάνω στο σκληρό, μακρύ μέλος του πλάσματος – *είναι ότι αυτά τα τέρατα έχουν μόνο ένα στόμα, αλλιώς θα είχαμε σοβαρό πρόβλημα*. Ο παγιδευμένος επαναστάτης με το τσεκούρι βοηθούσε, ουσιαστικά, άθελά του τους υπόλοιπους καθώς κρατούσε απασχολημένο το στόμα του *νουκ'ρέσμα*.

Ο Ανδρόνικος διέλυσε τελικά το πλοκάμι (ναι, το διέλυσε, σαν πέτρα περισσότερο, παρά το έκοψε σαν σάρκα) και ο επαναστάτης έπεσε στη γη και κύλησε προς το μέρος του. «Πρίγκιπά μου,» είπε λαχανιασμένα, «είμαι υπόχρεος.»

Ο Ανδρόνικος απλά ένευσε προς το μέρος του· δεν είχε χρόνο για τίποτα περισσότερο καθώς έπρεπε ν'απωθήσει ένα πλοκάμι με το σπαθί του.

Το *νουκ'ρέσμα*, όμως, είχε πλέον χάσει τη δύναμή του: οι κινήσεις του ήταν φανερά βραδύτερες, και αιμορραγούσε (αν μπορούσε να ονομαστεί αίμα αυτό το υγρό) από παντού. Τα χτυπήματα των επαναστατών, αναμενόμενα, το είχαν καταβάλει – ενώ ένα άλλο πλάσμα θα το είχαν προ πολλού σκοτώσει.

Το *νουκ'ρέσμα*, σύντομα, έπαψε να κινείται. Σωριάστηκε στο έδαφος, μένοντας απλωμένο σαν χταπόδι που ο ψαράς το έχει κοπανήσει στους βράχους για να μαλακώσει.

Η Ιωάννα σκούπισε το σπαθί της από τα ζωτικά υγρά του τέρατος. «Ίσως να είναι κι άλλα εδώ κοντά,» είπε, μοιάζοντας να προσπαθεί ν'αφουγκραστεί.

Ο Σάνραντιλ'φεν μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Για μερικές στιγμές έμεινε σιωπηλός. Ύστερα: «Έχεις δίκιο, Μαύρη Δράκαινα,» είπε. «Διαισθάνθηκαν τις δονήσεις και έρχονται.»

«Ποιες δονήσεις;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Στις πέτρες. Πάμε – από δω.» Ο Σάνραντιλ έδειξε. «Καλύτερα να μην τα συναντήσουμε.» Προχώρησε πρώτος, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Ο Ανδρόνικος έριξε μια γρήγορη ματιά σ'όλους τους επαναστάτες. Κανείς δεν έμοιαζε σοβαρά τραυματισμένος· μονάχα μερικές μελανιές και γδαρσίματα, ίσως. Αμελητέα πράγματα για τους ανθρώπους που είχαν εθελοντικά έρθει σε τούτες τις επικίνδυνες σπηλιές μαζί του. Ήταν όλοι τους σκληραγωγημένοι και, το βασικότερο, αποφασισμένοι – έτοιμοι να πεθάνουν, αν χρειαζόταν, για την Επανάσταση: για να διώξουν τους Παντοκρατορικούς από τη Σάρντλι.

Παρ'όλ'αυτά, ο Ανδρόνικος το ήξερε πως θα αισθανόταν, όπως πάντα, χάλια ακόμα κι αν ένας απ'αυτούς έχανε τη ζωή του εδώ πέρα.

Ακολουθώντας τον Σάνραντιλ, διέσχισαν σήραγγες λαξεμένες από τη φύση της Σάρντλι και σπηλιές με παράξενους λιθικούς σχηματισμούς και σταλαγμίτες και σταλακτίτες που τις μετέτρεπαν σε λαβυρίνθους.

«Πόσο απέχουμε;» ρώτησε η Ιωάννα. Η αναπνοή της ακουγόταν βαριά: φυσικό επακόλουθο εδώ μέσα, όπου ο αέρας ήταν περιορισμένος· γιατί, όπως ο Ανδρόνικος ήξερε πολύ καλά, μια Μαύρη Δράκαινα δεν λαχάνιαζε τόσο εύκολα.

Ο Σάνραντιλ αποκρίθηκε: «Δεν είμαστε μακριά. Αλλά...» συνοφρυώθηκε, «τα νουκ'ρέσμα... ούτε αυτά δεν είναι μακριά. –Σταματήστε!» Ύψωσε το χέρι του. Τράβηξε, με το άλλο χέρι, το σπαθί του.

Οι επαναστάτες σταμάτησαν. Ύψωσαν βαλλίστρες και αγχέμαχα όπλα.

«Από πού;» ρώτησε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος αφουγκράστηκε. Δεν άκουγε τίποτα. Είχαν τα νουκ'ρέσμα, τώρα, γίνει πιο προσεχτικά;

«Από τ'αριστερά,» είπε ο Σάνραντιλ. «Πέντε.»

Ο Ανδρόνικος είδε από εκεί ένα άνοιγμα, ψηλά επάνω σ'ένα απόκρημνο τοίχωμα του σπηλαίου: κι από το άνοιγμα σκιές γλιστρούσαν, γρήγορα, η μία μετά την άλλη. *Νουκ'ρέσμα*. Δύο, τρία... πέντε; Ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε να είναι σίγουρος για τον αριθμό.

Οι επαναστάτες στάθηκαν πλάτη-πλάτη καθώς τα *νουκ'ρέσμα* τούς ζύγωναν. Όσοι κρατούσαν βαλλίστρες σημάδεψαν και εξαπέλυσαν βέλη, τα οποία καρφώθηκαν πάνω στα σκληρά σώματα των πλασμάτων χωρίς να τα σταματήσουν. Ούτε ένα δεν έπεσε. Και μετά ήταν δίπλα τους, προσπαθώντας να τους αρπάξουν με τα τραχιά τους πλοκάμια. Οι επαναστάτες χτυπούσαν τα μακριά μέλη με σπαθιά και με τσεκούρια, για να τα απομακρύνουν και να τα κόψουν, ενώ ορισμένοι προσπαθούσαν και να περάσουν από κάτω ή από δίπλα τους ώστε να τρυπήσουν τα σώματα των *νουκ'ρέσμα*.

Η Ιωάννα ήταν απ'αυτούς τους τελευταίους. Κρατώντας σπαθί στο ένα χέρι και ξιφίδιο στο άλλο, κατόρθωσε να φτάσει σε τέτοια απόσταση από ένα από τα πλάσματα ώστε να το καρφώσει με το μακρύτερο από τα όπλα της, ενώ η κοντύτερη λεπίδα απωθούσε ένα πλοκάμι. Η Μαύρη Δράκαινα είδε το κυκλικό στόμα του *νουκ'ρέσμα* ν'ανοιγοκλείνει, τα δόντια του να κροταλίζουν· αλλά το πλάσμα δεν έβγαλε κανέναν άλλο ήχο που να φανερώνει πόνο. Η Ιωάννα πήδησε πάνω από ένα πλοκάμι που επιχείρησε να τυλιχτεί γύρω από τα πόδια της, και ξανακάρφωσε το πλάσμα με το σπαθί της. Παχύρρευστα υγρά τινάχτηκαν, όχι όμως τόσα που να φανερώνουν ότι είχε χτυπήσει κάποιο ζωτικό σημείο. Ακριβώς όπως και με το προηγούμενο τέρας: όσο κι αν το τρυπούσαν δεν έμοιαζε να βρίσκουν κανένα ζωτικό όργανο. Ήταν σαν να έπρεπε υποχρεωτικά να το κάνεις να αιμορραγήσει λίγο-λίγο προτού πεθάνει.

Η Ιωάννα έσκυψε, αποφεύγοντας ένα πλοκάμι· πήδησε ανάμεσα από δύο άλλα· πήδησε ακόμα μια φορά, ψηλά τώρα και μπροστά, και βρέθηκε πάνω στη ράχη του *νουκ'ρέσμα*. Τα μποτοφορεμένα πόδια της πάτησαν γερά ανάμεσα στα επικίνδυνα αγκάθια· το δεξί της χέρι είχε ήδη αφήσει το σπαθί της να έσει, και πιάστηκε σ'ένα από τα αγκάθια ώστε η Μαύρη Δράκαινα να κρατηθεί: γιατί, αν δεν κρατιόταν καλά, η πιθανότητα να καρφωθεί εδώ πάνω ήταν πολύ μεγάλη. Υψώνοντας το ξιφίδιο της ανάστροφα, το έμπηξε στο σώμα του *νουκ'ρέσμα*, εκεί όπου σ'ένα κανονικό πλάσμα θα ήταν ο αυχένας. Το έμπηξε ξανά και

ξανά και ξανά, ανεβοκατεβάζοντας με δύναμη το χέρι της. Το πλάσμα σύριζε από κάτω της. Τα μισά πλοκάμια του έμειναν στο έδαφος για να το στηρίζουν, τα υπόλοιπα ήρθαν προς τα πάνω για να την αρπάξουν. Η Ιωάννα αισθάνθηκε ένα να τυλίγεται γύρω απ'τον αριστερό μηρό της, ένα άλλο να γλιστρά πάνω στην πλάτη της, ένα τρίτο να σφίγγει τη δεξιά της μπότα. Κινώντας γρήγορα το αριστερό της χέρι, δεν το άφησε να παγιδευτεί κι αυτό, και συνέχισε να καρφώνει μανιωδώς το *νουκ'ρέσμα*. Τα ζωτικά του υγρά την είχαν πιτσιλίσει, κι εκεί όπου άγγιζαν το δέρμα της τα ένιωθε να είναι καυστικά, αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό που να προκαλούν έγκαυμα – μονάχα έναν ερεθισμό, ίσως.

Ένας από τους επαναστάτες ήρθε δίπλα της, κοπανώντας με το τσεκούρι του το πλοκάμι που κρατούσε τον μηρό της, κόβοντάς το. Η Άνμα'ταρ ζύγωσε από μπροστά, μπήγοντας το σπαθί της στο σώμα του *νουκ'ρέσμα*. Η Ιωάννα αισθάνθηκε το τέρας να χάνει τη δύναμή του από κάτω της: και ξαφνικά, η μάζα από κέρατα και πλοκάμια σωριάστηκε στη γη, τυλιγμένη σε γλοιώδη, παχύρρευστα υγρά. Η Ιωάννα ένιωσε έναν δυνατό πόνο στο δεξί της πόδι, και γυρίζοντας είδε ότι η κνήμη της είχε καρφωθεί σ'ένα από τα μυτερά αγκάθια – ευτυχώς όχι βαθιά: ευτυχώς το τραύμα δεν ήταν διαμπερές. Τρίζοντας τα δόντια η Ιωάννα ύψωσε το πόδι της, ξεκαρφώνοντάς το από το επικίνδυνο κέ-ρατο.

Μια κραυγή από δίπλα της.

Ο επαναστάτης με το τσεκούρι, ο οποίος την είχε βοηθήσει, είχε τώρα πέσει στη γη. Ένα πλοκάμι είχε τυλιχτεί γύρω απ'τους αστραγάλους του, κι ένα *νουκ'ρέσμα* τον τραβούσε προς το στόμα του. Εκείνος προσπάθησε να ανασηκωθεί, γρήγορα, για να χτυπήσει το πλοκάμι με το τσεκούρι του, αλλά το βαρύ όπλο τού έπεσε καθώς το τέρας τον τραβούσε.

Η Ιωάννα έκανε να τιναχτεί για να φτάσει κοντά του, μα παραπάτησε, τραυματισμένη και μουδιασμένη καθώς ήταν ύστερα από την αναμέτρησή της με το *νουκ'ρέσμα* που είχε σκοτώσει.

Ο Ανδρόνικος πέρασε από δίπλα της, τρέχοντας να βοηθήσει τον παγιδευμένο επαναστάτη, κραδαίνοντας το Απολλώνιο σπαθί του. Αλλά, δυστυχώς, είχε αργήσει. Τα πόδια του άντρα μπήκαν μέσα στο στρογγυλό στόμα του τέρατος, τα μυτερά δόντια έκλεισαν γύρω τους.

Κραυγάζοντας εξοργισμένος, ο Ανδρόνικος χίμησε καταπάνω στο *νουκ'ρέσμα*, κρατώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια, ανάστροφα, και καρφώνοντάς το στο σκληρό πετσί του πλάσματος. Σχεδόν η μισή λεπίδα χώθηκε μέσα, και ο Ανδρόνικος συνέχισε να σπρώχνει. Πλοκάμια τυλίχτηκαν γύρω του, παγιδεύοντας τη μέση του και τα πόδια του. Αισθανόταν σαν αυτοκινούμενες πέτρες να τον είχαν ξαφνικά αρπάξει. Είδε το στρογγυλό στόμα να ξερνά κομμάτια σάρκας, αίμα, και ρούχα, για να ελευθερώσει τα δόντια του για τον επόμενο στόχο – εκείνον. Ο επαναστάτης που ο Ανδρόνικος είχε προσπαθήσει να σώσει είχε τώρα χάσει τις αισθήσεις του, με αίμα να τινάζεται από τα ακρωτηριασμένα πόδια του.

Ο Ανδρόνικος αισθανόταν τα πλοκάμια του *νουκ'ρέσμα* να τον τραβάνε προς το αποτρόπαιο στόμα· το γεγονός, όμως, ότι είχε το σπαθί του καρφωμένο στο σώμα του τέρατος αποτελούσε αντίσταση, καθώς ο Ανδρόνικος κρατούσε γερά τη λαβή και με τα δύο χέρια. Και έσπρωξε τη λεπίδα κι άλλο μέσα στο *νουκ'ρέσμα*, προσπαθώντας να φτάσει κάποιο ζωτικό όργανο. Υπήρχε κάτι που μπορούσες να τρυπήσεις μέσα σ'αυτά τα τέρατα και να πεθάνουν αμέσως;

Η Ιωάννα, η Άνμα'ταρ, και άλλοι μαζεύτηκαν γύρω από τον Πρίγκιπα, χτυπώντας το πλάσμα που τον κρατούσε, σπάζοντας τα πλοκάμια του σαν να ήταν πέτρες, καρφώνοντας το σώμα του. Και ο Ανδρόνικος, εξακολουθώντας να σπρώχνει μέσα στο τέρας το σπαθί του, ένιωσε μετά από λίγο το *νουκ'ρέσμα* να παραιτείται, να πεθαίνει. Το τελευταίο πλοκάμι που ήταν πιασμένο επάνω του – αυτό που κρατούσε τη μέση του – ξετυλίχτηκε.

Ο Ανδρόνικος πάτησε γερά στο έδαφος και κοίταξε γύρω. Είδε πως οι επαναστάτες συνέχιζαν να αντιμετωπίζουν δύο *νουκ'ρέσμα*. Κοίταξε κάτω, τον άντρα με τα κομμένα πόδια, που πίδακες αίματος τινάζονταν ακόμα από τις διαλυμένες αρτηρίες του.

Η Ιωάννα είπε: «Δε μπορούμε να τον σώσουμε. Είναι αδύνατον εδώ.»

Ο Ανδρόνικος, νιώθοντας ένα σφίξιμο εντός του, κατένευσε. Ο επαναστάτης είχε ήδη χάσει πάρα πολύ αίμα. Κι επιπλέον, οι υπόλοιποι χρειάζονταν τη βοήθειά τους.

«Ελάτε,» είπε στην Ιωάννα και τους άλλους γύρω του. «Ας τελειώσουμε μ'αυτά τα τέρατα!»

Και όρμησαν καταπάνω στα *νουκ'ρέσμα* που είχαν απομείνει.

Πλοκάμια και λεπίδες χτυπούσαν από δω κι από κει· πλοκάμια τυλίγονταν γύρω από σώματα· αίματα και παχύρρευστα ζωτικά υγρά τινάζονταν· φωνές αντηχούσαν, και παράξενα συρίγματα. Ένα *νουκ'ρέσμα* παραλίγο να καταβροχθίσει τον Σέλιρ'χοκ, αλλά ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, και η Άνμα'ταρ πρόλαβαν να διαλύσουν τα πλοκάμια που τον είχαν παγιδέψει. Ο Σάνραντιλ'φεν φαινόταν να πολεμά αξιοσημείωτα καλά για την ηλικία του, καθώς κράδαινε επιδέξια το σπαθί του, αποφεύγοντας και χτυπώντας πλοκάμια. Το αριστερό χέρι της Σιλάνα είχε τραυματιστεί, αλλά εκείνη εξακολουθούσε να μάχεται κρατώντας σπαθί και ελαφρύ πέλεκυ, μοιάζοντας πρωτόγονη, με το χρυσό της δέρμα και τα καστανά της μαλλιά νοτισμένα από το αίμα, τα παχύρρευστα υγρά, και τον ιδρώτα.

Όταν και το τελευταίο *νουκ'ρέσμα* κατέρρευσε, ο Ανδρόνικος διαπίστωσε ότι είχαν σκοτωθεί τρεις επαναστάτες: αυτός που είχε ο ίδιος προσπαθήσει να σώσει· μία γυναίκα που ένα *νουκ'ρέσμα* τής είχε δαγκώσει το κεφάλι· και ένας άντρας που, ύστερα από ένα χτύπημα πλοκαμιού, είχε κοπανήσει βίαια πάνω στους βράχους και η ράχη του είχε σπάσει.

«Θα τους κηδέψουμε όταν το ορυχείο είναι δικό μας,» είπε ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, καθώς έβαζαν τους τρεις νεκρούς τον έναν δίπλα στον άλλο, τυλίγοντάς τους με τις κάπες τους.

Η Ιωάννα ρώτησε τον Σάνραντιλ: «Έρχονται κι άλλα;»

Ο μάγος υποτονθόρυσε ένα ξόρκι, μισοκλείνοντας τα μάτια, και μετά είπε: «Όχι.»

«Ας προχωρήσουμε, τότε. Προτού έρθουν.»

«Το πόδι σου,» είπε ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα, καθώς ξεκινούσαν να βαδίζουν. Κοίταζε την τραυματισμένη δεξιά κνήμη της.

«Περπατάω, δεν περπατάω;» αποκρίθηκε εκείνη, λιγάκι απότομα.

«Σε δάγκωσαν;»

«Καρφώθηκα πάνω σ'ένα απ'τα αγκάθια τους.»

Λίγο παρακάτω, οι σπηλιές έφτασαν σ'ένα τέλος· και, καθώς οι επαναστάτες φώτιζαν με τους φακούς τους, είδαν πως ήταν φανερό ότι εδώ κάποιοι είχαν κλείσει το πέρασμα με τεχνητό τρόπο. Ήταν σφραγισμένο με πέτρες.

«Αυτό είναι,» είπε ο Σάνραντιλ, κι άφησε τον σάκο του στο έδαφος, ανοίγοντάς τον και ψάχνοντας μέσα. «Μπορείτε ν'αλλάξετε όπλα.»

Πήρε στα χέρια του μια φιάλη που επάνω της ήταν προσαρτημένη μια συσκευή, ενώ οι άλλοι έκρυβαν τα σπαθιά, τα τσεκούρια, και τις βαλλίστρες κι έβγαζαν πιστόλια, τουφέκια, και καραμπίνες. Ο Σάνραντιλ κόλλησε τη φιάλη και τη συσκευή επάνω στο σφραγισμένο πέρασμα, και είπε: «Συναρμολογείστε το τρυπάνι.»

«Τι είν'αυτό, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, δείχνοντας τη φιάλη. «Κάποιο εκρηκτικό;»

«Προτίμησα,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ, «να αποφύγω τη χρήση ισχυρών εκρηκτικών υλών, όπως κάνουμε όταν νομίζουμε πως το μέρος είναι επίφοβο να καταρρεύσει. Η φιάλη περιέχει διαβρωτικά οξέα μεγάλης καυστικότητας, ικανά να διαλύσουν βράχους. Απομακρυνθείτε, γιατί είναι πολύ επικίνδυνα. Ακόμα και μια σταγόνα αν πέσει πάνω σ'έναν άνθρωπο, στο σωστό σημείο, είναι ικανή να τον σκοτώσει. Θα περάσει από τη μια μεριά του σώματός του και θα βγει από την άλλη.»

Οι επαναστάτες απομακρύνθηκαν από τη σφραγισμένη είσοδο, ενώ συγχρόνως ορισμένοι ανάμεσά τους συναρμολογούσαν ένα μεγάλο τρυπάνι με κομμάτια που έπαιρναν από τους σάκους τους. Όταν το είχαν έτοιμο, προσάρμοσαν μια μικρή ενεργειακή φιάλη στο πέρασ του και την ασφάλισαν.

«Η δύναμή της,» είπε ο Σάνραντιλ, «θα μας φτάσει ίσα-ίσα για να διαλύσουμε το φράγμα, αν δεν έχω κάνει λάθος στους υπολογισμούς μου. Ελπίζω να μη χρειαστεί ν'αλλάξουμε φιάλη και να συνεχίσουμε να τρυπάμε, γιατί οι εχθροί μας θα έχουν ήδη ειδοποιηθεί.

»Λοιπόν. Είμαστε έτοιμοι;»

«Έτοιμοι, Πρόμαχε,» δήλωσε ένας απ'αυτούς που κρατούσαν το τρυπάνι.

«Σηκώστε ασπίδες,» είπε ο Σάνραντιλ, και μια γυναίκα κι ένας άντρας σήκωσαν δύο μεγάλες, μεταλλικές ασπίδες μπροστά από τους υπόλοιπους.

«Δεν είμαστε αρκετά μακριά;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Θεωρητικά είμαστε,» απάντησε ο Σάνραντιλ. «Αλλά καλύτερα να πάρουμε όλα τα μέτρα ασφαλείας. Σου είπα: ακόμα και μια σταγόνα αυτού του οξέως μπορεί να σκοτώσει.»

«Δε θα μπορεί, επομένως, να τρυπήσει και τις ασπίδες;» είπε η Ιωάννα.

«Θα μπορεί. Αλλά μόλις δουν τις ασπίδες να τρυπιούνται, θα τις πετάξουν, ασφαλώς.»

Ο Σάνραντιλ'φεν πήρε τώρα μια μικρή συσκευή στο χέρι του – έναν πομπό. Και είπε, σταθερά: «Ένα. Δύο. *Τρία!*» Πάτησε το μεγάλο κουμπί πάνω στον πομπό και μια μικρή έκρηξη έγινε επάνω στο φράγμα. Η φιάλη με τα οξέα έσπασε, κι αυτά τινάχτηκαν ολόγυρα, αρχίζοντας να τρώνε τις πέτρες και σηκώνοντας καπνούς. Τους επαναστάτες δεν τους έφτασαν· οι ασπίδες έμειναν ανέγγιχτες από αυτά.

«Τρυπάνι!» φώναξε ο Σάνραντιλ, και οι τρεις επαναστάτες που το κρατούσαν ανάμεσά τους έτρεξαν μπροστά από τους υπόλοιπους, ενεργοποιώντας το και κάνοντας το βούισμά του να γεμίσει τη σπηλιά. Το έφεραν σε επαφή με τις πέτρες του φράγματος, και το βούισμα χάθηκε μέσα στους δυνατούς γδούπους και στα τριξίματα, καθώς οι πέτρες διαλύονταν από τη δύναμη του μηχανήματος και από τα διαβρωτικά οξέα.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες ακολούθησαν, με τα όπλα τους υψωμένα. Επάνω σε πολλά από τα τουφέκια και τα πιστόλια φακοί ήταν προσαρτημένοι.

Το φράγμα κατέρρευσε, και βρέθηκαν σ'ένα υπόγειο πέρασμα. Ένα πέρασμα φανερά φτιαγμένο από ανθρώπους, καθώς υπήρχαν πελώριοι μεταλλικοί δοκοί για να το υποστηρίξουν.

«Από εκεί,» είπε ο Σάνραντιλ δείχνοντας προς τις σκιές.

Πετώντας κάτω το μεγάλο τρυπάνι, οι επαναστάτες προχώρησαν μέσα στο ορυχείο, βλέποντας στο ταβάνι να κρέμονται σβηστές λάμπες, στους τοίχους να υπάρχουν φλέβες λευκόχρυσου, και στο έδαφος να απλώνονται ράγες. Παρατημένα εργαλεία κείτονταν σε διάφορα σημεία, καθώς και βαγονέτα, κάποια με μερικά κομμάτια από μεταλλεύματα μέσα τους.

«Το μέρος μοιάζει εγκαταλειμμένο,» είπε ο Ανδρόνικος. Δεν είχαν συναντήσει κανέναν ακόμα.

«Φυσικά, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ. «Ήρθαμε νύχτα, και είμαστε πολύ βαθιά κάτω από τη γη. Κανένας δε δουλεύει εδώ τέτοια ώρα. Ακόμα και οι Παντοκρατορικοί έχουν κάποια λογική.»

Μετά από λίγο, έφτασαν σ'ένα άνοιγμα που οδηγούσε σε μια σιδερένια γέφυρα με ράγες στη μέση. Η γέφυρα περνούσε πάνω από έναν υπόγειο ποταμό, αρκετά ορμητικό. Φρουροί δεν υπήρχαν πουθενά, και

οι επαναστάτες δεν άργησαν να βρεθούν στο άνοιγμα που έβλεπαν αντίκρυ τους και να μπουκνάν πάλι σε σήραγγες που υποστηρίζονταν από μεταλλικούς και ξύλινους δοκούς.

«Ανεβαίνουμε τώρα,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν. «Μπαίνουμε στο τρίτο επίπεδο του ορυχείου.»

Η Ιωάννα το είχε καταλάβει προτού μιλήσει ο Πρόμαχος του Φτερωτού Όρους. Μπορούσε να αισθανθεί ότι πήγαιναν προς τα πάνω: το έδαφος είχε μια σταθερά ανοδική κλίση, και το περιβάλλον είχε γίνει ελαφρώς λιγότερο αποπνιχτικό – αν και ακόμα όλοι τους ακούγονταν να αναπνέουν βαριά, φυσικά.

«Ήμασταν στο τέταρτο επίπεδο, πριν περάσουμε τον ποταμό;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Ναι, στο πιο βαθύ. Και στο πιο επικίνδυνο. Από το επόμενο επίπεδο και μετά, υποθέτω, θ'αρχίσουμε να συναντάμε φρουρούς. Κάποιοι θα άκουσαν τον θόρυβο που κάναμε και θα έρχονται να ερευνήσουν.»

«Μας άκουσαν; Από τόσο μακριά;» απόρησε ο Ανδρόνικος. Του φαινόταν παράξενο· η απόσταση τού έμοιαζε τεράστια.

Ο Σάνραντιλ γέλασε σιγανά. «Οι ήχοι μεταφέρονται πολύ μακριά στα υπόγεια, Πρίγκιπά μου.»

Η Ιωάννα αισθανόταν την κλίση να έχει γίνει πιο ανοδική τώρα· πλησίαζαν το δεύτερο επίπεδο, αν δεν το είχαν φτάσει ήδη. Και τ'αφτιά της έπιασαν θορύβους: βήματα· και χαμηλές ομιλίες, ίσως.

«Κάποιοι έρχονται,» είπε, χαμηλόφωνα.

Ο Σάνραντιλ υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα ξόρκι κι άγγιξε τις πέτρες δίπλα του. «Πράγματι,» είπε. «Έξι άνθρωποι. Όπως σας προειδοποίησα, οι ήχοι μεταφέρονται σε μεγάλες αποστάσεις στα υπόγεια. Οι φρουροί μάς άκουσαν και έρχονται. Κάνετε όσο λιγότερο θόρυβο μπορείτε, τώρα. Και σβήστε τα φώτα σας.»

Η διαταγή του μεταφέρθηκε προς τα πίσω, ώσπου έφτασε στον τελευταίο επαναστάτη. Το πέραςμα τυλίχτηκε στο σκοτάδι, και οι επαναστάτες γονάτισαν δεξιά κι αριστερά, κολλημένοι στα τοιχώματα, καλυμμένοι πίσω από στύλους κι ένα βαγονέτο. Η Ιωάννα κόλλησε πάνω στον Ανδρόνικο, κρατώντας το τουφέκι της σε ετοιμότητα. Εκείνος αισθάνθηκε το αίμα από το πόδι της να ποτίζει το μπατζάκι του παντελονιού του. Έπρεπε να είχε καθίσει να το επιδέσει, σκέφτηκε, θυμωμένος μαζί της. Ορισμένες φορές, η Ιωάννα τού έδινε την εντύπωση ότι

προσπαθούσε να αποδείξει κάτι που δεν είχε κανένα νόημα να προσπαθεί να αποδείξει.

Οι θόρυβοι ήρθαν πιο κοντά. Βήματα και φωνές.

Φώτα φάνηκαν. Δύο άντρες που φορούσαν κράνη με φακούς, κι έμοιαζαν για εργάτες. Πίσω τους έρχονταν κάποιοι που κρατούσαν πιστόλια στα χέρια.

Η Ιωάννα καταράστηκε σιωπηλά, παρατηρώντας ότι οι εργάτες αποτελούσαν ασπίδα για τους πραγματικούς εχθρούς έτσι όπως πήγαιναν. Σημάδεψε ανάμεσά τους, προσεχτικά. Πάτησε τη σκανδάλη.

Και δεν αστόχησε.

Ένας φρουρός έπεσε κραυγάζοντας.

«Εργάτες – κάτω!» αντήχησε η φωνή του Σάνραντιλ. «*Εργάτες – κάτω!*» καθώς κι άλλοι πυροβολισμοί αντηχούσαν, και από τη μεριά των επαναστατών και από τη μεριά των φρουρών. Οι εργάτες, συνηθισμένοι να δέχονται εντολές, έπεσαν στο έδαφος.

Οι φρουροί έγιναν αμέσως εύκολοι στόχοι, και οι επαναστάτες σύντομα τούς σκότωσαν και τους τέσσερις.

«Μη φοβάστε!» είπε ο Σάνραντιλ στους εργάτες. «Μη φοβάστε· είμαστε με την Επανάσταση. Δε θα σας πειράξουμε.»

Εκείνοι σηκώθηκαν όρθιοι, αργά, τρομαγμένα. Ο ένας – που ήταν τουλάχιστον μεσήλικας και κοκκινόδερμος – συνοφρυώθηκε. «Σάνραντιλ'φεν;» έκανε, έκπληκτος. «Σάνραντιλ'φεν;»

«Νάρκαλμ,» είπε ο Πρόμαχος, και τον πλησίασε για να σφίξει τον ώμο του, χαμογελώντας. «Χαίρομαι που είσαι ακόμα ζωντανός!»

«Δεν περίμενα ότι θα επέστρεφες...»

«Αντιθέτως, θα έπρεπε να το περιμένεις ότι θα επέστρεφα. Αλλά όχι όπως πριν. Όχι για να υπηρετήσω τους Παντοκρατορικούς.»

«Τι... τι γίνεται εδώ, τώρα, Σάνραντιλ'φεν;»

«Παίρνουμε το ορυχείο. Για την Επανάσταση.»

«Πώς μπήκατε; Από πού μπήκατε;»

«Απ'το σφραγισμένο άνοιγμα, που οδηγούσε στις σπηλιές με τα νουκ'ρέσμα.»

Τα μάτια του παλιού εργάτη γούρλωσαν.

«Δεν έχουμε χρόνο για κουβέντες,» είπε η Ιωάννα.

Ο Σάνραντιλ ένευσε, και προς τον Νάρκαλμ και τον άλλο εργάτη: «Ελάτε. Πίσω από εμάς. Θα είστε καλά προστατευμένοι.»

Δεν έφεραν αντίρρηση.

Οι επαναστάτες πέρασαν πάνω από τα πτώματα των φρουρών (παίρνοντας μερικά από τα όπλα τους) και προχώρησαν μέσα στο λαβυρινθώδες ορυχείο, έχοντας ανάψει πάλι τους φακούς τους.

«Τώρα,» είπε ο Σάνραντιλ, «είμαστε στο δεύτερο επίπεδο.» Και μουρμούρισε ένα ξόρκι. «Έρχονται,» ανακοίνωσε μετά από λίγο. «Πιο πολλοί από πριν. Οχτώ.»

Και ήταν, γενικά, πολύ ακριβής στους υπολογισμούς του, είχε παρατηρήσει η Ιωάννα. Καμία φορά δεν είχε κάνει λάθος στον αριθμό. Ούτε με τα *νουκ'ρέσμα* ούτε με τους ανθρώπους. Εξαιρετικός στη μαγική του τέχνη.

«Στην επόμενη διασταύρωση, σβήνουμε φώτα και περιμένουμε,» συνέχισε ο Σάνραντιλ. Και μόλις έφτασαν εκεί, το έκαναν.

Ο Ανδρόνικος ψιθύρισε στην Ιωάννα, που ήταν πάλι κολλημένη επάνω του: «Κάτι έπρεπε νάχες κάνει γι' αυτή την πληγή.»

«Σς,» αποκρίθηκε εκείνη, απορώντας πώς ήταν δυνατόν ο Ανδρόνικος να σκέφτεται τέτοια πράγματα κάτι ώρες σαν ετούτη. Η ίδια είχε τελείως ξεχάσει ότι είχε τραυματιστεί.

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται. Αλλά όχι ομιλίες, αυτή τη φορά. *Κατάλαβαν, λοιπόν, ότι έχουν να αντιμετωπίσουν εισβολείς, σκέφτηκε η Ιωάννα. Κατάλαβαν ότι ήταν πυροβολισμοί οι θόρυβοι που αντήχησαν. Όχι πως αυτό την εξέπληττε, φυσικά.*

Φρουροί παρουσιάστηκαν από το τέλος ενός περάσματος, κρατώντας τουφέκια με φακούς επάνω. Παντοκρατορικοί και μισθοφόροι – οι πρώτοι ξεχώριζαν από τους δεύτερους λόγω των λευκών στολών τους.

Ο Ανδρόνικος πυροβόλησε, και οι υπόλοιποι επαναστάτες τον μιμήθηκαν. Κάμποσοι φρουροί χτυπήθηκαν, οι άλλοι προσπάθησαν να καλυφθούν και να ανταποδώσουν. Σφαίρες κουδούνιζαν στα τοιχώματα του ορυχείου και στους χοντρούς δοκούς. Το κροτάλισμα των όπλων αντηχούσε πολύ δυνατό μέσα στον κλειστό χώρο.

Ο Ανδρόνικος προσπάθησε να δει αν μπορούσε να επικοινωνήσει με τον Φένχιλ χρησιμοποιώντας τον πομπό του, αλλά διαπίστωσε ότι δεν είχε σήμα ακόμα. Καταράστηκε και συνέχισε να πυροβολεί.

Ο Σάνραντιλ'φεν οδήγησε τούς επαναστάτες που ήταν γύρω του σ'ένα πλευρικό πέρασμα και επιτέθηκε στους φρουρούς από μια μεριά που δεν περίμεναν επίθεση.

Οι φρουροί υποχώρησαν προς την επιφάνεια. Οι επαναστάτες τούς καταδίωξαν, σκοτώνοντας κάποιους. Αλλά δεν συνέχισαν την καταδίωξη φοβούμενοι μην πέσουν σε παγίδα. Προχώρησαν με επιφύλαξη.

Ο Σάνραντιλ είπε: «Είμαστε στο πρώτο επίπεδο, τώρα.»

Η Ιωάννα το είχε ήδη καταλάβει· ο αέρας ήταν πολύ περισσότερος εδώ· ανέπνεε σχεδόν άνετα, ειδικά σε σχέση με πριν.

Ο Ανδρόνικος τράβηξε τον πομπό από τη ζώνη του. Είδε ότι είχε σήμα. Κάλεσε τον Φένχιλ.

«Πρίγκιπά μου.»

«Ξεκινάς.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε και, καθώς ο Ανδρόνικος έβαζε τον πομπό στη ζώνη του, άκουσε βήματα να έρχονται.

Σύντομα, μάχη ξέσπασε πάλι: πυροβολισμοί αντηχούσαν παντού και κάννες φαίνονταν να φωτίζουν μέσα στα σκοτάδια του ορυχείου. Η αντίσταση που συνάντησαν εδώ οι επαναστάτες ήταν αξιοσημείωτη, γιατί βρίσκονταν κοντά στην έξοδο του ορυχείου και, μάλλον, πολλοί μισθοφόροι είχαν συγκεντρωθεί για να τους αντιμετωπίσουν. Όμως η κατάσταση ήταν τέτοια που οι επαναστάτες έμοιαζε να είναι οι αμυνόμενοι ενώ οι φρουροί οι επιτιθέμενοι, και η φύση του ορυχείου πρόσφερε καλή κάλυψη στους αμυνόμενους.

Πίσω από τους πυροβολισμούς, σύντομα ακούστηκαν κι άλλοι πυροβολισμοί, καθώς και φωνές. Έξω από το ορυχείο, τώρα. Ο Φένχιλ επιτιθόταν μαζί με τους ιθαγενείς των βουνών. Οι φρουροί ήταν περικυκλωμένοι.

Δε θ'αργήσουν να υποχωρήσουν ή να παραδοθούν, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, καθώς πυροβολούσε κάποιους που ήταν καλυμμένοι πίσω από ένα βαγονέτο και οι σφαίρες του εξοστρακίζονταν πάνω στο μεταλλικό όχημα.

Οι φωνές των φρουρών ακούγονταν δυνατότερα, αν και δεν ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς τι ακριβώς έλεγαν μέσα στους θορύβους της μάχης. Μετά από λίγο, οι φρουροί εγκατέλειψαν τις θέσεις τους, πυροβολώντας συγχρόνως προς τη μεριά των επαναστατών καθώς υποχωρούσαν. Πέρασαν την έξοδο του ορυχείου και βγήκαν.

Οι επαναστάτες τούς ακολούθησαν, σταθερά. Πυροβολώντας.

Ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε να το πιστέψει αλλά μέχρι στιγμής οι σύντροφοί του δεν είχαν απώλειες· μονάχα μερικούς ελαφρείς τραυματισμούς, απ'ό,τι είχε καταλάβει. *Τα νουκ'ρέσμα μάς κόστισαν περισσότερο από τους κανονικούς μας εχθρούς!*

Οι επαναστάτες βγήκαν από το ορυχείο, για να δουν τους φρουρούς να έχουν ταμπουρωθεί στο οίκημα στ'αριστερά – αυτό που στο εσωτερικό του βρισκόταν και το ενεργειακό κέντρο του ορυχείου. Το οίκημα στα δεξιά ήταν για τους εργάτες, οι οποίοι είχαν επίσης κλειστεί μέσα και μόνο ορισμένοι κοίταζαν από μισάνοιχτα παράθυρα. Ο Φένχιλ και οι ιθαγενείς των βουνών πυροβολούσαν τους φρουρούς, μοιάζοντας να έχουν έρθει όχι από το στενό ορεινό πέρασμα που οδηγούσε στο ορυχείο αλλά από γύρω, από τις πλαγιές δεξιά κι αριστερά. Τα κανόνια πρέπει να βρίσκονταν ήδη στην κατοχή τους.

Ο Ανδρόνικος κάλεσε τον Φένχιλ με τον πομπό του και του είπε να παύσει πυρ. Οι ιθαγενείς δεν άργησαν να σταματήσουν να ρίχνουν, και ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, καλυμμένος στην είσοδο του ορυχείου, φώναξε στους φρουρούς πως αν έβγαιναν με τα χέρια ψηλά κανένας δεν θα τους σκότωνε και θα μπορούσαν να φύγουν – χωρίς τα όπλα τους, φυσικά. Σε διαφορετική περίπτωση, θα ανατίνιζαν το οίκημα – με αυτούς μέσα.

Η σιγή που απλώθηκε ήταν εκκωφαντική, μετά από τους πυροβολισμούς και τις φωνές. Η πύλη του μικρού οχυρού άνοιξε, τελικά, και οι φρουροί βγήκαν με τα χέρια τους υψωμένα και χωρίς να φέρουν όπλα. Ο Φένχιλ και οι ιθαγενείς του είχαν ήδη συγκεντρωθεί κοντά, και τους ώθησαν προς το ορεινό πέρασμα, το οποίο εκείνοι ακολούθησαν χωρίς διαμαρτυρία.

Ο Ανδρόνικος πρόσταξε να γίνει έρευνα του οχυρού, αν και δε νόμιζε ότι υπήρχε περίπτωση κανένας να είχε κρυφτεί εκεί μέσα. Όταν οι επαναστάτες του ξαναβγήκαν από το οίκημα, η υποψία του επιβεβαιώθηκε.

«Μονάχα εξοπλισμούς και ενεργειακές φιάλες βρήκαμε, Πρίγκιπά μου,» δήλωσε ένας τους.

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ωραία.»

Τα πράγματα είχαν πάει πολύ καλά, συμπεράνε. Με κάποιες εξαιρέσεις πάντα...

Ελπίζω αυτό νάναι το τελευταίο ορυχείο που θα χρειαστεί να καταλάβουμε, σκέφτηκε. Γιατί, όπως του έλεγε ο Φένχιλ, οι δυνάμεις της Επανάστασης στην περιοχή των βουνών βρίσκονταν στα όριά τους. Και σίγουρα δεν υπερέβαλλε. Κοιτάζοντας τους συγκεντρωμένους ιθαγενείς πολεμιστές, ο Ανδρόνικος έβλεπε ότι μάλλον δεν θα ήταν αρκετοί για να πάρουν το ορυχείο αν εκείνος, ο Σάνραντιλ, και οι υπόλοιποι δεν είχαν έρθει από το σφραγισμένο άνοιγμα. Πρέπει να αριθμούσαν, με το ζόρι, γύρω στους τριάντα, τριάντα-πέντε.

Ο επόμενος στόχος, λοιπόν, θα ήταν ο ίδιος ο Οίκος των Ορειβατών. Και δεν ήταν ένας στόχος που η Επανάσταση όφειλε να αντιμετωπίσει με τα όπλα.

Βίηλ

1.

Η Ανταρλίδα ύψωσε το σπαθί της με το ένα χέρι ενώ τράβηξε ένα ξιφίδιο με το άλλο.

«Παραδοθείτε!» επανέλαβε ο Παντοκρατορικός αξιωματικός. «Αφήστε τα όπλα σας κάτω!»

Κανένας δεν το έκανε. Ούτε η Ανταρλίδα, ούτε οι Ιεράρχες.

Αλλά ο Τάμπριελ, τότε, είπε: «Αφήστε τα όπλα σας. Υπακούστε.»

Η Ανταρλίδα τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών της.

«Αφήστε τα όπλα σας!» επέμεινε εκείνος, σκεπτόμενος: *Είναι πάρα πολλοί, Ανταρλίδα, ακόμα και για σένα.* Γύρω τους, το μέρος είχε γεμίσει Παντοκρατορικούς πολεμιστές ντυμένους με πανοπλίες και λευκούς μανδύες. Στα χέρια τους βαστούσαν σπαθιά και ασπίδες, ή βαλλίστρες.

Οι Ιεράρχες έριξαν τα όπλα τους στη γη.

Η Ανταρλίδα δίστασε για λίγο. Αλλά μετά υπάκουσε. Το σπαθί και το ξιφίδιό της καρφώθηκαν στο χώμα.

«Ψάξτε τους,» πρόσταξε ο αξιωματικός των Παντοκρατορικών. «Πάρτε τους ό,τι όπλα έχουν.» Ήταν ένας ψηλός, γαλανόδερμος άντρας που καστανό μούσι φαινόταν κάτω από το ανοιχτό κράνος του.

Οι λευκοντυμένοι στρατιώτες πήγαν κοντά στον Τάμπριελ και τους συντρόφους του κι άρχισαν να τους ψάχνουν και να παίρνουν ό,τι όπλα είχαν επάνω τους, τραβώντας λεπίδες από θηκάρια.

Η Ανταρλίδα κοίταξε τον Τάμπριελ. «Γιατί;»

«Νομίζεις ότι μπορούσαμε να τους νικήσουμε;» είπε εκείνος. Κι ύστερα της ψιθύρισε: «Θα συναντήσουμε τον Άτβος εκεί που θα πάμε. Εσύ θα τον συναντήσεις.»

Η Ανταρλίδα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Ο Τάμπριελ είχε «δει» μια από εκείνες τις εικόνες στο μυαλό του: την Ανταρλίδα μαζί μ'έναν μεσήλικα γαλανόδερμο άντρα με πράσινα γένια και μαλλιά, σ'ένα περιβάλλον που του θύμιζε μπουντρούμι. Ο Δαίδαλος τούς είχε πει ότι ο Πρόμαχος Άτβος ήταν γαλανόδερμος και πρασινομάλλης, μεσήλικας· οπότε ο Τάμπριελ είχε υποθέσει ότι αυτός πρέπει να ήταν: ο άντρας από την εικόνα στο μυαλό του. Του είχε φανεί παράξενο τότε, που τον είχε «δει» μέσα σε κάποιο μπουντρούμι μαζί με

την Ανταρλίδα· αλλά όχι πια. Τώρα, νόμιζε πως εκείνη η εικόνα είχε αρχίσει να βγάζει νόημα...

Οι Παντοκρατορικοί πρέπει να έχουν αιχμαλωτίσει τον Πρόμαχο, και πρέπει να περίμεναν εδώ, κρυμμένοι, μήπως έρθουν κι άλλοι επαναστάτες, για να τους πιάσουν κι αυτούς-

Ένας πολεμιστής της Παντοκράτειρας άρπαξε το μακρύ ραβδί του Τάμπριελ με την πορφυρή σφαίρα στην κορυφή. Το τράβηξε, αλλά εκείνος το κράτησε γερά.

«Με βοηθά στο βάδισμα,» είπε.

«Δεν είσαι τόσο γέρος!» μούγκρισε ο στρατιώτης. Κι ο αξιωματικός πλησίασε· τα μάτια του στένεψαν παρατηρώντας τον Τάμπριελ. *Μ'έχει αναγνωρίσει. Ή κάτι τού θυμίζω.*

Ο Τάμπριελ συνέχισε να κρατά γερά το στέλεχος. «Αυτό το ραβδί είναι επικίνδυνο,» προειδοποίησε, λέγοντας ψέματα. «Αν η σφαίρα που βλέπεις σπάσει, θα σκοτωθείτε όλοι. Περιέχει μια ύλη που μπορεί να προκαλέσει πολύ μεγάλη έκρηξη.»

«Τι είδους ύλη;» ρώτησε ο αξιωματικός.

«Όχι από αυτή τη διάσταση,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Αποκλείεται να τη γνωρίζεις.»

«Θα το δώσεις σ'εμάς ούτως ή άλλως.»

Ο Τάμπριελ δεν έβλεπε να υπάρχει άλλη λύση. Άφησε το ραβδί και ο στρατιώτης τού το πήρε.

Ο αξιωματικός συνέχιζε να τον ατενίζει παρατηρητικά. «Το πρόσωπό σου... δεν μου είναι άγνωστο...»

Ο Τάμπριελ έμεινε σιωπηλός.

Μια πολεμίστρια της Παντοκράτειρας ρώτησε: «Να ερευνήσουμε και το όχημα, κύριε Λοχαγέ;»

«Φυσικά, ανόητη! Δε χρειάζεται να το πω.»

Ο Τάμπριελ τούς είδε να μπαίνουν στο όχημα με επιφύλαξη, μήπως συναντήσουν αντίσταση μέσα.

Ο αξιωματικός είπε: «Μου θυμίζεις τον Τάμπριελ, τον σύζυγο της Παντοκράτειρας που την πρόδωσε.»

Ο Τάμπριελ, πάλι, έμεινε σιωπηλός, και ένας στρατιώτης είπε: «Βρήκαμε πάνω τους αυτές τις τρεις συσκευές, κύριε Λοχαγέ. Τη μία την είχε αυτός,» έδειξε τον Τάμπριελ, «την άλλη αυτή,» έδειξε την Ανταρλίδα, «και την άλλη αυτός,» έδειξε τον Αρκαλόν. «Μοιάζουν με πομποί,

αλλά δεν έχουν ούτε μικρόφωνο ούτε μεγάφωνο. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς είναι, κύριε Λοχαγέ.»

Ο αξιωματικός ρώτησε τον Τάμπριελ: «Τι είναι;»

«Αν απομακρύνετε τις συσκευές, αυτή η κυρία» – ο Τάμπριελ έδειξε, με το σαγόνι, την Αλιζέτ – «θα έχει πρόβλημα. Ένα ενεργειακό ρεύμα θα τη χτυπήσει.»

«Ενεργειακό ρεύμα;»

«Ναι. Φοράει ένα βραχιόλι που συνδέεται με τις συσκευές που κρατάτε.» Ο Τάμπριελ έκανε νόημα στην Αλιζέτ. «Δείξε τους.»

Εκείνη φάνηκε παραξενεμένη προς στιγμή, σαν ν'απορούσε που ο Τάμπριελ έδινε αυτή την πληροφορία τόσο εύκολα· μετά, όμως, σήκωσε το μανίκι της αποκαλύπτοντας το φερίλιο βραχιόλι.

Ο αξιωματικός ρώτησε: «Υπάρχει εστία μέσα σ'αυτά τα πράγματα;»

Ο Τάμπριελ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Οι συσκευές που κρατά ο στρατιώτης σου λειτουργούν με μπαταρίες – πολύ δυνατές, αλλά εδώ καταναλώνονται σαφώς πιο γρήγορα απ'ό,τι σε άλλες διαστάσεις. Μέσα στο βραχιόλι είναι κλεισμένη (με τρόπο που δεν μπορεί να βγει) μια ακόμα ισχυρότερη μπαταρία. Σε μια άλλη διάσταση θα είχε χρόνο ζωής δύο έτη· εδώ, μισό έτος πρέπει να μπορεί ν'αντέξει, πιστεύω. Εκτός αν απομακρύνετε τις συσκευές από το βραχιόλι, οπότε θα εξαντληθεί αμέσως.»

«Και ένα ενεργειακό ρεύμα θα χτυπήσει αυτή τη γυναίκα;»

«Ναι.»

«Τι είναι;» είπε ο αξιωματικός. «Αιχμάλωτή σας;» Ατένισε την Αλιζέτ τώρα. Δε φαινόταν να την αναγνωρίζει.

Ο Τάμπριελ δεν μίλησε· περίμενε τη δική της απάντηση. Και τελικά η Αλιζέτ είπε: «Φυσικά και είμαι αιχμάλωτή τους· εσύ τι νομίζεις να είμαι για να φοράω αυτό το πράγμα; Το όνομά μου είναι Αλιζέτ Τάνρεχ. Είμαι από τις τελευταίες Μαύρες Δράκαινες που ακόμα υπηρετούν τη Μεγαλειότητα.»

Τα μάτια του αξιωματικού γούρλωσαν, φανερά ξαφνιασμένος. «Αλιζέτ Τάνρεχ;... Μπορείς να το αποδείξεις αυτό;»

«Πήγαινε με σε κάποιον που να ξέρει τι του γίνεται, στρατιώτη, και θα σ'το αποδείξω!»

Το ύφος της δεν πρέπει να του άρεσε, αλλά πρόσταξε: «Βγάλτε της το βραχιόλι.»

Ένας Παντοκρατορικός πολεμιστής πλησίασε την Αλιζέτ και πήρε το βραχιόλι της στα χέρια του. «Δεν... δεν φαίνεται να βγαίνει, κύριε Λοχαγέ. Δεν έχει καν κλειδαριά...»

Ο αξιωματικός στράφηκε στον Τάμπριελ. «Πώς βγαίνει;»

«Πρέπει να πατήσετε, συγχρόνως, το πλαϊνό κουμπί και στις τρεις συσκευές. Αυτό που είναι βαθιά μέσα και δεν φαίνεται καλά.»

Η Ανταρλίδα τού έριξε ένα έντονο βλέμμα, που έλεγε καταφανώς: *Γιατί τους το λες; Τρελάθηκες;*

Ο στρατιώτης που κρατούσε τις συσκευές τις κοίταξε προσεχτικά. «Πράγματι, υπάρχει αυτό το κουμπί, κύριε Λοχαγέ.»

«Πατήστε το, τότε.»

Ο Τάμπριελ παρενέβη: «Πρέπει να το πατήσετε *συγχρόνως* και στις τρεις, αλλιώς τίποτα δεν θα γίνει.»

Ο λοχαγός πήρε μία από τις συσκευές, και τις άλλες τις κράτησαν δύο στρατιώτες – αυτός που πριν κρατούσε και τις τρεις, κι αυτός που είχε αγγίξει το βραχιόλι της Αλιζέτ. «Μετράω ως το τρία,» είπε ο λοχαγός. «Ένα, δύο – τρία.» Και πάτησε το κουμπί μαζί με τους στρατιώτες. Ένα μεταλλικό κλικ ακούστηκε, και το βραχιόλι της Αλιζέτ άνοιξε, πέφτοντας στη γη.

Ο αξιωματικός κούνησε το κεφάλι ικανοποιημένα. «Ωραία,» είπε. Έσκυψε και πήρε το βραχιόλι στα χέρια του. Το περιεργάστηκε για λίγο. «Παράξενη συσκευή... και το μέταλλο, ούτε αυτό μου φαίνεται γνωστό...» Στράφηκε στον Τάμπριελ. «Είσαι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ, έτσι δεν είναι; Ο σύζυγος της Παντοκράτειρας που την πρόδωσε.»

«Ναι, αυτός είμαι.»

Ο αξιωματικός γέλασε, και τα μάτια του γυάλισαν. «Ποιος θα το περίμενε...» μουρμούρισε, μοιάζοντας ξανά ικανοποιημένος. Μάλλον σκεφτόταν ότι θα του απένειμαν ιδιαίτερες τιμές για την αιχμαλωσία του προδότη.

«Να έχεις υπόψη σου το ραβδί μου,» τόνισε ο Τάμπριελ. «Αν η πορφυρή σφαίρα σπάσει, όλοι σας θα πεθάνετε.»

«Πόσο μεγάλη θα είναι η έκρηξη;»

«Μπορεί και να αφανίσει ολόκληρο το Πριγκιπάτο Νέλερβικ.»

Η δυσπιστία ήταν, αρχικά, έκδηλη στο πρόσωπο του αξιωματικού· ύστερα, όμως, ο λοχαγός συνοφρυώθηκε βαθιά, φανερά προβληματισμένος, γιατί ό,τι του είχε πει μέχρι στιγμής ο Τάμπριελ δεν ήταν ψέμα.

2.

Πέρασαν χειροπέδες στους καρπούς της και την έδεσαν πίσω από ένα ατσαλόποδο – ένα από τα μηχανικά τετράποδα κατασκευάσματα των Παντοκρατορικών που χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά εφοδίων μέσα σε δύσβατες περιοχές, όπως δάση και βάλτους. Στη Βίηλ, φυσικά, λειτουργούσαν με εστία στο εσωτερικό τους. Η ταχύτητα που μπορούσαν να αναπτύξουν δεν ήταν ποτέ μεγάλη· ένας άνθρωπος που έτρεχε τα ξεπερνούσε άνετα.

Πίσω από την Ανταρλίδα, στην αλυσίδα που ξεκινούσε από το ατσαλόποδο, έδεσαν κατά σειρά τη Ράιλμεχ και τον Αρκαλόν. Τον Όρνιφιμ και τον Ζίρτελον τούς έδεσαν πίσω από ένα άλλο ατσαλόποδο. Ο Τάμπριελ προχωρούσε, με τα χέρια του δεμένα, ανάμεσα σε δύο πάνοπλους πολεμιστές. Η Αλιζέτ είχε επίσης τα χέρια της δεμένα και βάδιζε ανάμεσα σε δύο άλλους πολεμιστές. Είχε αρχικά διαμαρτυρηθεί, αλλά ο αξιωματικός – που είχε συστηθεί ως Λοχαγός Ταλμάρος Βέμπρηχ – της είχε πει ότι δεν μπορούσαν να την εμπιστευτούν ακόμα. Θα της φέρονταν, όμως, καλά, της είχε υποσχεθεί.

Η Ανταρλίδα δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ο Τάμπριελ είχε επιτρέψει στην Αλιζέτ να ξεγλιστρήσει τόσο εύκολα. Τουλάχιστον έπρεπε να κάνει τα πράγματα δύσκολα για εκείνη, μη λέγοντας στον λοχαγό πώς ν'ανοίξει το βραχιόλι της!

Και τι ήταν αυτό που είχε ψιθυρίσει στην Ανταρλίδα προτού του πάρουν το ραβδί του; *Θα συναντήσουμε τον Άτβος εκεί που θα πάμε. Εσύ θα τον συναντήσεις. Τι εννοούσε; Τα είχε «δει» όλ'αυτά; Ήξερε τι θα συνέβαινε; Ήξερε ότι θα τους αιχμαλώτιζαν και δεν είχε κάνει τίποτα για να το αποτρέψει;*

Δε μπορεί, σκεφτόταν η Ανταρλίδα καθώς το ατσαλόποδο την τραβούσε πίσω του μέσα στο δάσος, κάτι άλλο είναι. Κάπου πρέπει να με έχει «δει» μαζί με τον Άτβος. Αυτό και μόνο. Σε κάποιο μουντρούμι, ίσως.

Ο Πρόμαχος πρέπει να ήταν αιχμάλωτος των Παντοκρατορικών· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Οι Παντοκρατορικοί είχαν εντοπίσει το κρησφύγετό του, τον είχαν πιάσει, και μετά καιροφυλακτούσαν εδώ για άλλους επαναστάτες που πιθανώς να έρχονταν.

Εκτός αν ο Δαίδαλος μάς πρόδωσε. Αλλά αυτό η Ανταρλίδα δεν το θεωρούσε πιθανό.

Καθώς οι Παντοκρατορικοί βάδιζαν μέσα στο νυχτερινό δάσος, έχοντας τους αιχμαλώτους τους ανάμεσά τους, εκείνη είχε τα μάτια και τ'αφτιά της ανοιχτά για κάποια ευκαιρία που μπορεί να της παρουσιαζόταν, ώστε να βοηθήσει τον εαυτό της και τους υπόλοιπους να δραπετεύσουν. Μπορεί ο Τάμπριελ να την είχε «δει» να συναντά τον Πρόμαχο Άτβος, σε κάποιο κελί πιθανώς, αλλά η Ανταρλίδα θα το προτιμούσε αν κατόρθωνε να ξεφύγει τώρα και να βρει τον Πρόμαχο μετά.

«Ανταρλίδα,» ψιθύρισε η Ράιλμεχ πίσω της.

«Τι;»

«Του πήραν το ραβδί. Πρέπει, κάπως, να το πάρουμε πίσω.»

Μέσα στην πορφυρή σφαίρα του ραβδιού ήταν φυλακισμένο το πνεύμα του Μεγάλου Ιεράρχη, του... πνευματικού πατέρα, θα έλεγε κανείς, των Ιεραρχών. Κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς θα γινόταν αν αυτή η σφαίρα έσπαγε. Ίσως οι Ιεράρχες να πέθαιναν. Η Ανταρλίδα μπορούσε να διακρίνει τον φόβο στη φωνή της Ράιλμεχ. Ήταν ένας φόβος που δεν προερχόταν μόνο από εκείνη αλλά από όλους τους.

«Δεν έχει νόημα να πάρουμε το ραβδί αν δεν έχουμε βρει τρόπο για να δραπετεύσουμε. Να είστε σε ετοιμότητα. Δεν ξέρουν ότι μοιράζεστε ένα μυαλό· μπορούμε, ίσως, να το εκμεταλλευτούμε αυτό υπέρ μας.»

Η Ιεράρχης πίσω της δεν μίλησε.

«Με καταλαβαίνεις, Ράιλμεχ;»

«Ναι, Ανταρλίδα.»

Η Ανταρλίδα κοίταξε την πλάτη της Αλιζέτ. *Αυτή, όμως, ξέρει για τους Ιεράρχες. Αλλά δεν έχει πει τίποτα ακόμα. Γιατί, άραγε; Μάλλον, ήθελε να μπορεί να διαπραγματευτεί, σε περίπτωση που δεν πίστευαν ποια ήταν.*

Αλλά το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας αποκλείεται να μην έχει τη φωτογραφία της· η Αλιζέτ είναι πολύ γνωστή ανάμεσά τους.

Η Ανταρλίδα έδιωξε αυτές τις σκέψεις και συνέχισε να είναι παρατηρητική, περιμένοντας εκείνη την ευκαιρία...

Η αυγή ήρθε, γλιστρώντας ανάμεσα από τη βλάστηση του δάσους, αλλά η ευκαιρία δεν παρουσιάστηκε. Και η Ανταρλίδα, άθελά της, ήταν κουρασμένη. Μονάχα η εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα την έκανε να μην παραπατά. Οι Ιεράρχες παραπατούσαν.

Ο Λοχαγός Βέμπρηχ πρόσταξε να σταματήσουν, και σταμάτησαν στήνοντας έναν πρόχειρο καταυλισμό. Ένας στρατιώτης πήρε από το ατσαλόποδο την αλυσίδα που κρατούσε μαζί την Ανταρλίδα, τη Ράιλμεχ, και τον Αρκαλόν και την τύλιξε γύρω από ένα χοντρόκορμο δέντρο, ασφαλιζοντάς την μ'ένα λουκέτο. Κι άλλοι Παντοκρατορικοί συγκεντρώθηκαν γύρω τους, για να τους φυλάνε. «Καθίστε κάτω,» πρόσταξε μία, και η Ανταρλίδα κι οι δυο Ιεράρχες κάθισαν.

Τον Ζίρτελον και τον Όρνιφιμ τούς είχαν δέσει σ'ένα άλλο δέντρο. Ο Τάμπριελ ήταν καθισμένος στο έδαφος, το ίδιο κι η Αλιζέτ. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας τούς φρουρούσαν όλους.

Η Ανταρλίδα παρατήρησε ότι οι Παντοκρατορικοί ήταν πολλοί. Καμία πενηνταριά, τους υπολόγιζε. Τουλάχιστον. *Δεν το ριψοκινδυνεύουν. Ήθελαν οπωσδήποτε να μπορούν να συλλάβουν όποιους επαναστάτες πλησίαζαν την παλιά κρυψώνα του Προμάχου.*

Η Ανταρλίδα ακούμπησε το κεφάλι της στον κορμό του δέντρου και κοιμήθηκε, μη νομίζοντας ότι θα μπορούσε να κάνει κάτι τώρα ώστε εκείνη κι οι υπόλοιποι να δραπετεύσουν.

Τρεις ώρες πρέπει να είχαν περάσει όταν οι Παντοκρατορικοί την ξύπνησαν κλοτσώντας την ελαφρά στα πλευρά. Διέλυν τον καταυλισμό τους, είδε η Ανταρλίδα κοιτάζοντας γύρω της. Πήραν την αλυσίδα της από το δέντρο και την έπιασαν πάλι επάνω σ'ένα ατσαλόποδο. Μαζί με την Ανταρλίδα, φυσικά, εξακολουθούσαν να είναι δεμένοι η Ράιλμεχ και ο Αρκαλόν. Κι οι δυο τους βρίσκονταν σε άσχημη κατάσταση.

Οι Παντοκρατορικοί συνέχισαν να τους τραβάνε μέσα στο δάσος, για ώρες και ώρες και ώρες...

3.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Αλιζέτ τον Λοχαγό Βέμπρηχ.

«Στη Νέλερβικ,» απάντησε εκείνος, κοιτάζοντάς την πάνω απ'τον ώμο του, με κάποια επιφύλαξη.

«Και είναι μακριά;» Ο τόνος της ήταν σα να μιλούσε σε κάποιον που δεν ήταν ισόβαθμός της αλλά κάτω από εκείνη στην ιεραρχία των Παντοκρατορικών.

«Δεν ξέρεις πού βρισκόμαστε;»

«Στα δάση ανατολικά της Νέλερβικ. Αλλά ήμουν αιχμάλωτη· δε μου έλεγαν και πολλά. Κι ακόμα αιχμάλωτη εξακολουθώ να είμαι,» πρόσθεσε υψώνοντας τα δεμένα χέρια της, «παρότι υποτίθεται πως με 'ελευθερώσατε' απ'αυτούς τους αποστάτες!» Το γκριζο βλέμμα της ήταν σκληρό σαν ατσάλι καθώς τον ατένιζε.

«Υπομονή λίγο, μέχρι να φτάσουμε στην πόλη. Όταν είμαστε εκεί, όλα θα ξεκαθαριστούν.»

«Το εύχομαι,» είπε η Αλιζέτ, «για το καλό σου, Λοχαγέ.» Και ρώτησε: «Πότε ακριβώς θα είμαστε στον προορισμό μας;»

«Αν όλα πάνε καλά, αύριο το πρωί πρέπει να φτάσουμε.»

Ο Τάμπριελ, που δεν βάδιζε μακριά από τη Σκοτεινή Βασίλισσα, σκέφτηκε: *Παίζει το ρόλο της καλά, όπως ήταν αναμενόμενο. Δεν ήταν, άλλωστε, δύσκολο να... προσποιηθεί πως ήταν με τους Παντοκρατορικούς. Αναρωτιέμαι αν είναι διχασμένη. Αν σκέφτεται να μας προδώσει πραγματικά ή να μας βοηθήσει. Ο Τάμπριελ και τα δύο τα θεωρούσε πιθανά, παρότι είχε «δει» εικόνες που τον ωθούσαν προς το δεύτερο συμπέρασμα. Γι'αυτό κιόλας είχε προτιμήσει να ελευθερώσει την Αλιζέτ, αντί να κρατήσει το βραχιόλι επάνω της. Αν η Σκοτεινή Βασίλισσα νόμιζε πως ήταν παγιδευμένη, θα ήθελε να δραπετεύσει: θα στρεφόταν εναντίον του κι εναντίον των συντρόφων του. Αν όμως νόμιζε πως ήταν ελεύθερη να επιλέξει, τότε ίσως όσα τής είχαν πει να την έσπρωχναν να τους βοηθήσει. Εξάλλου, ήταν πλέον φανερό πως πίστευε στην ύπαρξη του Ελκράσ'ναρχ.*

Ο Τάμπριελ έριξε μια ματιά στην Ανταρλίδα, που ήταν δεμένη πίσω από ένα ατσαλόποδο μαζί με τη Ράιλμεχ και τον Αρκαλόν. *Μακάρι να είχα περισσότερο χρόνο για να της μιλήσω,* σκέφτηκε, *γιατί ήταν βέβαιος πως σίγουρα θα ήταν παραξενεμένη με την τακτική που είχε ακολουθήσει. Επιπλέον, δεν ήξερε πότε θα κατόρθωνε να την ξαναδει. Οι Παντοκρατορικοί, μάλλον, δε θα την έβαζαν στο ίδιο κελί μ'εκείνον. Και καλύτερα έτσι. Καλύτερα να μη γνώριζαν ποια ήταν. Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν επικηρυγμένες σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν.*

Η Αλιζέτ, ασφαλώς, μπορεί να την προδώσει.

Αξιοσημείωτο, όμως, ήταν το γεγονός ότι δεν το είχε κάνει ακόμα...

4.

Για ώρες ταξίδευαν μέσα στο δάσος. Έκαναν μία στάση το μεσημέρι και μετά ταξίδεψαν πάλι. Το βράδυ καταυλίστηκαν, και με την αυγή σηκώθηκαν και βάδισαν. Το δάσος αραιώνει τώρα γύρω τους, δίνοντας τη θέση του σε χωράφια και σε μέρη όπου καλλιεργούσαν ρύζι. Στον ορίζοντα φαινόταν μια μεγάλη, περιτειχισμένη πόλη στις όχθες ενός ποταμού.

Η Νέλερβικ. Η πρωτεύουσα του ομώνυμου Πριγκιπάτου. Το μέρος από το οποίο διοικούσε η Πριγκίπισσα Κισβέτα.

Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας οδήγησαν εκεί τους αιχμαλώτους τους καθώς ο ήλιος υψωνόταν ολοένα και περισσότερο στον ουρανό της Βίηλ – μια μεγάλη συνοδιά που οι άνθρωποι στα χωράφια γύριζαν τα κεφάλια τους για να κοιτάξουν. Ο Λοχαγός Ταλμάρος Βέμπρηχ έδωσε διαταγή σ'έναν στρατιώτη ν'ανοίξει τη σημαία τους, κι εκείνος υπάκουσε, αφήνοντας το έμβλημα της Παντοκράτειρας να κυματίζει στον αδύναμο αέρα.

Στην πύλη της πόλης, ο λοχαγός μίλησε με τους φρουρούς, κι αυτοί τον άφησαν να περάσει στους δρόμους της Νέλερβικ μαζί με τους στρατιώτες και τους αιχμαλώτους του.

Το κάστρο της Νέλερβικ βρισκόταν στη βορειοδυτική άκρη της πόλης, δίπλα στον ποταμό, και εκεί οδήγησε ο Ταλμάρος Βέμπρηχ τη συνοδιά του. Οι φρουροί τον άφησαν πάλι να μπει χωρίς διαμαρτυρία, και ο λοχαγός πρόσταξε οι αιχμάλωτοι να μεταφερθούν στα μπουντρούμια, εκτός από τον Τάμπριελ και την Αλιζέτ οι οποίοι θα έρχονταν μαζί του, ενώπιον της Πριγκίπισσας.

Η Αίθουσα του Θρόνου ήταν, αναμενόμενα, μεγάλη, και στηριζόταν σε τέσσερις χοντρούς κίονες λαξεμένους σαν αγάλματα πολεμιστών που κρατούσαν τα σπαθιά τους ανάστροφα. Η λαβή ήταν μπροστά στο σαγόνι τους, η αιχμή μπροστά στα πόδια τους. Και οι πανοπλίες που φαινόταν να φοράνε έμοιαζαν με... κόκαλο, παρατήρησε ο Τάμπριελ.

Ιεροί Μαχητές των Οστών, λοιπόν, σκέφτηκε. Και πρόσεξε ότι δεν ήταν κι οι τέσσερις ίδιοι. Η μία, μάλιστα, ήταν φανερά γυναίκα. Κάποιοι τοπικοί ήρωες;

Στο πέρας της αίθουσας βρισκόταν ο Θρόνος του Πριγκιπάτου, επάνω σ'ένα βάθρο με δύο σκαλοπάτια. Η Πριγκίπισσα, όμως, δεν ήταν

ακόμα εκεί, παρότι ο Λοχαγός Ταλμάρος Βέμπρηχ είχε προστάξει να την ειδοποιήσουν.

Δύο άλλες γυναίκες και ένας άντρας βρίσκονταν μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, και ο άντρας είπε: «Λοχαγέ... Αυτοί είναι οι αιχμάλωτοί σου;» Ήταν μετρίου αναστήματος με δέρμα λευκό-ροζ, μαύρο μουστάκι, και μακριά μαλλιά. Είχε την όψη αρπακτικού, και ήταν ντυμένος σαν αριστοκράτης, με μαύρα ρούχα και κοσμήματα. Ένας πορφυρός μανδύας κρεμόταν στην πλάτη του, πιασμένος από τον αριστερό του ώμο.

«Δεν είναι όλοι, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Ταλμάρος Βέμπρηχ. «Έχω και κάποιους στα μπουντρούμια. Κι αυτοί εδώ...» Στράφηκε να τους κοιτάξει.

Αλλά, προτού συνεχίσει, ο άλλος άντρας είπε πλησιάζοντας: «Εσύ...» Ατένιζε τον Τάμπριελ. «Είσαι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ!»

«Αυτός είναι, Εξοχότατε,» είπε ο Λοχαγός Βέμπρηχ. «Το παραδέχτηκε όταν τους αιχμαλωτίσαμε.»

«Δε χρειαζόταν να το παραδεχτεί: είναι καταφανώς ο Πρίγκιπας Τάμπριελ.» Στράφηκε στην Αλιζέτ. «Κι εσύ... η Αλιζέτ Τάνρεχ! Μα τους Κολοσσούς, σήμερα όλο εκπλήξεις!»

«Δεν είμαι αποστάτρια,» είπε η Αλιζέτ, ατενίζοντάς τον σταθερά με το σιδερένιο βλέμμα της. «Με είχαν αιχμάλωτη.»

«Λέει αλήθεια, Εξοχότατε,» δήλωσε ο Λοχαγός Βέμπρηχ. «Ήταν δεμένη μ'ένα ειδικό βραχιόλι.» Έβγαλε ένα σακούλι από το εσωτερικό της κάπας του. «Είναι εδώ μέσα. Μαζί με τρεις συσκευές που το ελέγχουν.» Και εξήγησε στον άντρα πώς λειτουργούσε το βραχιόλι.

«Ενδιαφέρον,» είπε εκείνος, τρίβοντας το μουστάκι του. «Πολύ ενδιαφέρον. Αν είναι αλήθεια.»

«Αλήθεια είναι—» άρχισε η Αλιζέτ· αλλά προτού προλάβει να συνεχίσει, ένας φρουρός φώναξε, και η φωνή του αντήχησε στην αίθουσα:

«Η Αυτής Υψηλότητα Πριγκίπισσα Κισβέτα!»

Μια γυναίκα φάνηκε να μπαίνει στο δωμάτιο από μια πλευρική πόρτα. Ήταν ψηλή και λευκόδερμη, με κατάξανθα μαλλιά που έμοιαζαν σχεδόν άσπρα. Φορούσε ένα μακρύ, γαλανό φόρεμα το οποίο σερόνταν πίσω της. Το ντεκολτέ ήταν τετράγωνο και βαθύ, και στους ώμους της έπεφτε ένα κόκκινο σάλι. Στη μέση της φορούσε μια φαρδιά, πάνινη ζώνη γεμάτη κοσμήματα. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα ψηλά πάνω στο κεφάλι της, σχηματίζοντας κώνο. Το πρόσωπό της ήταν έντονα

βαμμένο. Ανεβαίνοντας τα δύο πλατιά σκαλοπάτια του βάθρου, κάθισε στον θρόνο.

«Υψηλοτάτη,» είπε ο Λοχαγός Βέμπρηχ κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Σας φέρνω αιχμαλώτους. Αποστάτες που έπιασα στα δάση ανατολικά της πρωτεύουσας, εκεί όπου είχε την κρυψώνα του ο αποστάτης πρώην Πρίγκιπας Άτβος.»

«Πριγκίπισσά μου,» είπε ο άντρας με τον οποίο μιλούσε πιο πριν ο λοχαγός, «όπως βλέπετε, το σχέδιο μου έπιασε. Σας το είχα πει πως θα έρχονταν κι άλλοι και θα έπεφταν στην παγίδα μας.»

Η Πριγκίπισσα Κισβέτα ένευσε. «Έκανες καλή δουλειά, Επόπτη.»

«Κι αυτός,» συνέχισε ο Επόπτης, «δεν είναι άλλος από τον Πρίγκιπα Τάμπριελ. Ένας επικίνδυνος προδότης, πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας, τον οποίο η Μεγαλειοτάτη αναζητά εδώ και καιρό. Δίπλα του, αυτή η γυναίκα ονομάζεται Αλιζέτ Τάνρεχ – γνωστή και ως ‘η Σκοτεινή Βασίλισσα’ – και μέχρι στιγμής ξέραμε ότι ήταν από τις τελευταίες Μαύρες Δράκαινες που συνεχίζουν να υπηρετούν τη Μεγαλειοτάτη–»

«Εξακολουθώ να την υπηρετώ, Επόπτη!» τον διέκοψε η Αλιζέτ. «Σου είπα – ήμουν αιχμάλωτή τους.»

Η Κισβέτα συνοφρυώθηκε παρατηρώντας την Αλιζέτ. «Αιχμάλωτή τους;»

«Μ’αυτό το βραχιόλι.» Ο Επόπτης έβγαλε το φερίλιο βραχιόλι από το σακούλι που του είχε δώσει ο Λοχαγός Βέμπρηχ, και εξήγησε στην Πριγκίπισσα πώς υποτίθεται ότι λειτουργούσε. «Θα πρέπει να διαπιστώσουμε, όμως, ότι είναι αλήθεια,» πρόσθεσε. «Προτείνω να φέρουμε εδώ έναν από τους αιχμαλώτους για να το δοκιμάσουμε επάνω του.»

Ο Τάμπριελ παρενέβη, ήρεμα: «Το ενεργειακό κύμα πιθανώς να τον σκοτώσει, σταματώντας τη λειτουργία της καρδιάς του.»

Η Κισβέτα τον ατένισε. «Πώς προτείνεις, λοιπόν, να το δοκιμάσουμε;» Στο καταγάλανο βλέμμα της έμοιαζε να υπάρχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Περιεργαζόταν τον Τάμπριελ όπως κανείς θα περιεργαζόταν ένα παράξενο ζώο.

«Βάλτε το στο λαιμό κάποιου σκυλιού.»

Η Κισβέτα συνοφρυώθηκε. «Κάντε το,» πρόσταξε τον Επόπτη.

Και ο Επόπτης χτύπησε τα δάχτυλά του προς τη μεριά ενός Παντοκρατορικού στρατιώτη. Εκείνος αμέσως έφυγε και όταν επέστρεψε

τραβούσε μαζί του, από το λουρί, έναν μεγάλο σκύλο. Ο Επόπτης φόρεσε στο ζώο το φερίλιο βραχιόλι.

«Και τώρα τι πρέπει να γίνει;» ρώτησε τον Τάμπριελ.

«Αν μία από τις τρεις συσκευές απομακρυνθεί από τον σκύλο, ο σκύλος θα πεθάνει. Επειδή είναι κι οι τρεις πανομοιότυπες, δεν ξέρω τώρα ποια είναι η συσκευή που μας ενδιαφέρει. Επομένως, απομακρύνετε τις όλες.»

«Πόσο μακριά;»

«Δυο δωμάτια απόσταση τουλάχιστον.»

Ο Επόπτης έδωσε σε μια πολεμίστρια τις τρεις συσκευές. «Πήγαινε.»

Η γυναίκα τις πήρε και βγήκε από την Αίθουσα του Θρόνου· τα βήματά της ακούστηκαν να ξεμακραίνουν.

Και μετά, ο σκύλος ούρλιαξε πονεμένα κι άρχισε να χτυπιέται... προτού μείνει τελείως ακίνητος πάνω στο πάτωμα.

Ο Επόπτης πλησίασε το ζώο και, σκύβοντας, άγγιξε τον λαιμό του. «Φαίνεται νεκρός, Υψηλοτάτη,» είπε στην Κισβέτα.

«Αυτό σημαίνει ότι η Αλιζέτ ήταν, όντως, αιχμάλωτή τους;» ρώτησε η Πριγκίπισσα.

«Φυσικά και ήμουν αιχμάλωτή τους! Η Παντοκράτειρα με είχε στείλει στη Νόρχακ για να σκοτώσω τον Προδότη, αλλά ο Τάμπριελ με αιχμαλώτισε και, μετά, με έσερνε μαζί του για να του δίνω πληροφορίες.»

«Ελπίζω,» της είπε ο Επόπτης, καθώς η πολεμίστρια με τις τρεις συσκευές επέστρεφε στην αίθουσα, «να μην ήσουν πολύ... αποκαλυπτική, Μαύρη Δράκαινα.»

«Τολμάς να αμφισβητείς την πίστη μου στη Μεγαλειοτάτη;»

«Δεν θα ήθελα να πιστέψω ότι η Σκοτεινή Βασίλισσα στράφηκε εναντίον μας...»

«Αν το πιστέψεις θα χάσεις το κεφάλι σου!» γρύλισε η Αλιζέτ. Τέντωσε τα χέρια της. «Λύστε με!» πρόσταξε.

Ο Λοχαγός Βέμπερηχ κοίταξε τον Επόπτη, αβέβαια. Εκείνος κατένευσε, και ο λοχαγός ξεκλείδωσε τις χειροπέδες της Αλιζέτ–

–και σωριάστηκε στο πάτωμα, ανάσκελα, καθώς η Σκοτεινή Βασίλισσα τού έβαλε τρικλοποδιά και τον έσπρωξε. Το δεξί της πόδι πάτησε στο αρματωμένο στήθος του· το αριστερό της χέρι έβαλε την αιχμή

ενός ξιφιδίου στο λαιμό του – του δικού του ξιφιδίου, το οποίο η Αλιζέτ είχε αρπάξει απ'το θηκάρι στη μέση του.

Καθώς σπαθιά ξεθηκαρώνονταν παντού γύρω της, η Σκοτεινή Βασίλισσα είπε: «Κανονικά θα πέθαινες γι'αυτή την προσβολή, Λοχαγέ. Αλλά δεν θα ήθελα να στερήσω στη Μεγαλειοτάτη έναν στρατιώτη που κατόρθωσε να συλλάβει έναν τόσο επικίνδυνο προδότη.» Αφήνοντας το ξιφίδιο να πέσει στο πάτωμα, δίπλα στον Ταλμάρους Βέμπρηχ, πήρε το πόδι της από το στήθος του και στράφηκε στον Επόπτη.

«Το όνομά σου είναι Ζακ Ματνέρω, Επόπτη. Σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς οι πολεμιστές ολόγυρα κατέβαζαν τα σπαθιά τους και ο Λοχαγός Βέμπρηχ άρχιζε να σηκώνεται, μοιάζοντας ταραγμένος.

«Έχω διαβάσει τον φάκελό σου,» είπε η Αλιζέτ. «Είσαι καλός στη δουλειά σου.»

«Σ'ευχαριστώ, Μαύρη Δράκαινα,» αποκρίθηκε ουδέτερα ο Επόπτης. «Το μόνο που μ'ενδιαφέρει είναι να υπηρετώ τη Μεγαλειοτάτη όσο πιο αποτελεσματικά δύναμαι.» Και ρώτησε: «Γνωρίζεις γιατί ο προδότης βρίσκεται εδώ; Ήθελε να συναντηθεί με τον Πρόμαχο Άτβος;»

«Προφανώς,» είπε η Αλιζέτ. «Αλλά δεν ξέρω τίποτ'άλλο για τα σχέδιά του. Υποθέτω πως θα προσπαθούσαν, κάπως, να καταλάβουν το Πριγκιπάτο.»

Ο Ζακ γέλασε. «Πολύ αργά γι'αυτό πια. Ο Άτβος είναι στα μπουντρούμια μας, και δεν πρόκειται να πάει πουθενά· έχουμε βεβαιωθεί.»

5.

Πήγαν την Ανταρλίδα, μαζί με τους τέσσερις Ιεράρχες, στα μπουντρούμια του κάστρου με τη χρήση ενός ανελκυστήρα. Δεν τους έκλεισαν, όμως, όλους στο ίδιο κελί: την Ανταρλίδα την έβαλαν με τη Ράιλμεχ, ενώ τον Αρκαλόν μαζί με τον Ζίρτελον και τον Όρνιφιμ.

Το κελί της Ανταρλίδας ήταν πέτρινο και στενόχωρο, και είχε μια βαριά ξύλινη πόρτα με καγκελωτό παραθυράκι. Κανένα άλλο παράθυρο δεν υπήρχε· μονάχα ένας φωταγωγός, που κι αυτός ήταν κλεισμένος με κάγκελα. Το πρωινό φως που γλιστρούσε από εκεί ήταν ελάχιστο· περισσότερο φως ερχόταν από τον διάδρομο έξω απ'το κελί, από μία – και μοναδική – ενεργειακή λάμπα που κρεμόταν από το χαμηλό ταβάνι.

Η Ανταρλίδα δεν είχε εντοπίσει πουθενά τον Πρόμαχο Άτβος, καθώς οι φρουροί την πήγαιναν προς το κελί μαζί με τη Ράιλμεχ. Είχε δει δυο, τρία πρόσωπα να τις κοιτάζουν από τα παραθυράκια των πορτών, μα αμφέβαλλε πως κάποιο απ'αυτά ανήκε στον Άτβος: το ένα ήταν πρασινόδερμο, νόμιζε η Ανταρλίδα· κι ένα άλλο ήταν, σίγουρα, γυναικείο. Ο Άτβος είχε δέρμα γαλανό με πράσινα μαλλιά και μούσια, και ήταν μεσήλικας, σύμφωνα με την περιγραφή του Δαίδαλου.

Ο Τάμπριελ είπε ότι με «είδε» να συναντώ τον Άτβος, αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που οι εικόνες στο μυαλό του δεν πραγματοποιούνται...

Εκτός αν δεν την είχε «δει» να τον συναντά εδώ μέσα, στα μπουντρούμια, αλλά σε κάποιο άλλο μέρος. Πού, όμως; Και γιατί να μου το πει καθώς μας συλλάμβαναν; Μάλλον, σε κάποιου είδους φυλακή πρέπει να με είχε «δει» να τον συναντώ.

Η Ανταρλίδα στάθηκε μπροστά στο καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας και κοίταξε έξω, τον διάδρομο. Τα χέρια της (που δεν ήταν πια δεμένα με χειροπέδες· οι φρουροί τις είχαν ξεκλειδώσει, λίγο προτού τη σπρώξουν μες στο κελί) άγγιξαν τα κάγκελα, που ήταν τραχιά στην αφή, από τη σκουριά, και υγρά. Τα μάτια της έψαξαν τα σκοτάδια, αναζητώντας κάποιο γαλανόδερμο πρόσωπο σ'ένα από τα μικρά παράθυρα στα κελιά αντίκρου της. Τίποτα, όμως, δεν μπορούσε να διακρίνει εκεί.

Ο Άτβος δεν είναι εδώ. Ο Τάμπριελ έκανε λάθος.

Και πού είναι, τώρα, ο Τάμπριελ;

Τι ανόητος! Τους είπε χωρίς δισταγμό ποιος ήταν· τους είπε πώς να ξεκλειδώσουν την Αλιζέτ· τους άφησε να μας πάρουν όλα μας τα όπλα· τους άφησε να μας αιχμαλωτίσουν! Ανόητος! Ηλίθιος! Έπρεπε εγώ να είχα κάνει κάτι! Η Ανταρλίδα απορούσε, ορισμένες φορές, πώς ήταν δυνατόν να είναι ερωτευμένη μαζί του. Από τότε που είχε βρεθεί με τον Τάμπριελ στη Νόρχακ, κουτρουβαλούσαν από τον έναν μεπλά στον άλλο... μέχρι που τα πράγματα είχαν ηρεμήσει λιγάκι σ'αυτή τη διάσταση. Και τώρα πάλι σε μεπλάδες είχαν καταλήξει. Πιθανώς χειρότερους από ποτέ άλλοτε.

Παρ'όλ'αυτά – παραδόξως ίσως – ο Τάμπριελ εξακολουθούσε να είναι ο μοναδικός άντρας που είχε ερωτευτεί.

Αφήνοντας τα σκουριασμένα κάγκελα, στράφηκε στη Ράιλμεχ. «Πού έχουν βάλει τους άλλους; Μακριά από εμάς;» Οι φρουροί είχαν στρίψει

σε μια γωνία καθώς έπαιρναν τους υπόλοιπους Ιεράρχες· η Ανταρλίδα δεν ήξερε πού τους είχαν κλειδώσει. Μπορεί λίγο παρακάτω, μπορεί ακόμα και σε άλλο επίπεδο αυτών των καταραμένων μπουντρομιών.

«Δεν είναι μακριά,» της είπε η Ράιλμεχ. «Τους έχουν βάλει σ'ένα κελί παρόμοιο μ'ετούτο.»

«Βλέπει κανένας τους τον Πρόμαχο Άτβος;»

Η Ράιλμεχ συνοφρυώθηκε, φανερά παραξενεμένη.

«Καθώς μας αιχμαλώτιζαν, ο Τάμπριελ μού ψιθύρισε ότι θα συναντήσω τον Άτβος εκεί όπου θα μας πάνε,» εξήγησε η Ανταρλίδα. «Εδώ γύρω, όμως, δεν τον βλέπω πουθενά. Τον βλέπει κανένας από τους ομοούσιούς σου; Ο Δαίδαλος είπε ότι είναι μεσήλικας, γαλανόδερμος, με πράσινα μαλλιά και μούσια.»

Η Ράιλμεχ κούνησε το κεφάλι. «Κανένας δεν τον έχει δει. Όλοι μας ανησυχούμε για τον Μεγάλο Προφήτη.»

Η Ανταρλίδα αναστέναξε. *Κι εγώ ανησυχώ για τον Μεγάλο Προφήτη... Πρέπει να κάνω κάτι για να μας βγάλω από δω – ο Τάμπριελ δεν πρόκειται να μας βγάλει με τις μαντείες του!*

Πλησίασε τον φωταγωγό. Κοίταξε μέσα του, πίσω από το κιγκλίδωμα, προς τα επάνω. Είδε φως να έρχεται από ένα στενό φρεάτιο· πέτρινοι τοίχοι γύρω-γύρω· ακόμα ένα κιγκλίδωμα λίγο πιο πάνω, για την περίπτωση που κάποιος περνούσε το πρώτο κιγκλίδωμα, μάλλον *(Τα μέτρα ασφαλείας τους δεν είναι ελαφριά)*· και μετά από τα κάγκελα, η Ανταρλίδα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει, ψηλά, ένα παράθυρο, όχι και πολύ μεγάλο. Από εκεί έμπαινε το φως του ήλιου και γλιστρούσε ως εδώ κάτω – όσο από αυτό κατόρθωνε να φτάσει εδώ, τουλάχιστον.

Αν βρω τρόπο να καταστρέψω τα δύο κιγκλιδώματα, μπορώ να σκαρφαλώσω στον αεραγωγό και να βγω. Με το ζόρι θα τη χωρούσε, αλλά θα τη χωρούσε· η Ανταρλίδα δεν αμφέβαλλε. Είχε περάσει κι από πιο στενά μέρη κατά την εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα.

Θυμόταν που μια φορά ο εκπαιδευτής τους, ο Άλδρος Λόρτραν, ο «Θεός» (όπως ήθελε να τον λένε, ο γαμημένος μπάσταρδος), είχε βάλει εκείνη και κάποιες άλλες μέσα σ'έναν λαβύρινθο από στενούς χάλκινους σωλήνες που το εσωτερικό τους βρομούσε απαίσια και ήταν γεμάτο γλίτσα και σιχαμερά έντομα από διάφορες διαστάσεις. *Η σκύλα που θα καταφέρει να βγει πρώτη, τους είχε πει, θα πάρει δώρο από τον*

*ίδιο τον Θεό· και νόμιζαν όλες τους ότι η νικήτρια θα έπαιρνε κάποια διάκριση. Είχαν μπει από διαφορετικές μεριές του λαβυρίνθου και είχαν αγωνιστεί σκληρά για να βγουν από τους στενούς σωλήνες. Τα γόνατα και οι αγκώνες της Ανταρλίδας είχαν πληγώσει, κι όλο της το σώμα είχε γρατσουνιστεί και γεμίσει μώλωπες. Ένα έντομο είχε γλιστρήσει, σε κάποια στιγμή, μες στο μανίκι της κι εκείνη το είχε σκοτώσει κοπανώντας το χέρι της πάνω στο τοίχωμα του σωλήνα, αηδιασμένη αλλά εκτός εαυτού. Η μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα Αθηνά είχε βγει πρώτη από τον λαβύρινθο, και, κουρασμένη και λαχανιασμένη καθώς ήταν, ο Άλδρος Λόρτραν την είχε πλακώσει στο ξύλο. Αυτό ήταν το δώρο του Θεού. *Να θυμάστε, τους είχε πει ο τρελαμένος, ότι δεν έχει νόημα να βγεις πρώτη άμα είναι να βγεις τελειωμένη και να σε τσακίσει ο εχθρός σου!**

Δεν είχε άδικο, κατά βάθος. Αν η Ανταρλίδα ήταν τώρα να σκαρφαλώσει αυτόν τον αεραγωγό, θα έπρεπε να είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει όποιον εχθρό μπορεί να τύχαινε να συναντήσει επάνω.

«Τι κοιτάς;» τη ρώτησε η Ράιλμεχ.

«Μια μεριά απ' την οποία ίσως να δραπετεύσουμε.»

«Δε χωράμε εκεί μέσα!»

«Χωράμε, αν προσπαθήσουμε.»

Η Ράιλμεχ κούνησε το κεφάλι. «Ανταρλίδα, δε μπορώ να το κάνω αυτό. Δε μπορώ να σκαρφαλώσω εκεί μέσα. Κι επιπλέον, έχει κάγκελα· πώς θα τα σπάσουμε;»

«Αυτός,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα, «είναι ο μόνος λόγος που δεν έχω ακόμα φύγει από εδώ.»

6.

Το βράδυ που έμαθαν, μέσω της Διάττα, για την αιχμαλωσία του Τάμπριελ, της Ανταρλίδας, και των άλλων δεν μίλησαν στην Πρόμαχο Λαμρίτ. Κοιμήθηκαν στα κρεβάτια του ξενώνα και, το πρωί, ο Δαίδαλος ρώτησε την Ιεράρχη: «Τι γίνεται; Πού βρίσκονται τώρα;»

«Βαδίζουν,» τους είπε εκείνη. «Διασχίζουν κάτι δάση, με δυτική κατεύθυνση.»

«Πρέπει να τους οδηγούν στην πόλη της Νέλερβικ,» συμπέρανε ο Δαίδαλος, και πρότεινε να πάνε τώρα να το πουν στη Λαμρίτ.

«Δε νομίζω να μπορεί να κάνει κάτι από δω πέρα,» είπε ο Πολ.

«Ούτε εγώ το νομίζω, αλλά πρέπει να μάθει.»

Αφού πλύθηκαν χρησιμοποιώντας κουβάδες με νερό, πήγαν στην κεντρική αίθουσα του άντρου της Επανάστασης, όπου συνάντησαν τον Άλτρης και τον Δάρυλμος, καθώς και μερικούς άλλους επαναστάτες τους οποίους δεν γνώριζαν.

«Πού είναι η Πρόμαχος;» ρώτησε ο Δαίδαλος.

«Δεν έχει έρθει ακόμα,» είπε ο Άλτρης.

«Πάντα τόσο πρωί σηκώνεστε;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Μόνο όταν είμαστε σε μπουντρούμια που δεν φαίνεται ο ήλιος,» αποκρίθηκε ο Πολ, και ο Δάρυλμος γέλασε.

«Παράπονα για τη φιλοξενία μας, φίλε;» του είπε.

«Καθόλου. Το μέρος είναι υπέροχα σκοτεινό,» δήλωσε ο Πολ, καθώς εκείνος κι οι άλλοι κάθονταν στο τραπέζι της αίθουσας το οποίο, ουσιαστικά, ήταν πολλά μικρά τραπέζια το ένα δίπλα στο άλλο.

«Πρέπει να μιλήσετε τώρα στην Πρόμαχο;» ρώτησε ο Άλτρης. «Αμέσως;»

«Η αλήθεια είναι πως το θέμα επείγει,» απάντησε ο Δαίδαλος, «αλλά όχι τόσο ώστε να χρειαστεί να την ξυπνήσουμε.»

Ο Πολ έδειξε κάτι τηγανίτες σε μια πιατέλα στο κέντρο του τραπεζιού. «Αυτά είναι της προκοπής;»

«Θα γλείφεις και τις πατούσες σου,» του είπε ο Δάρυλμος.

«Ευτυχώς, τουλάχιστον, που δε θα γλείφω τις δικές σου που είναι πράσινες.» Ο Πολ έβαλε δυο τηγανίτες σ'ένα πιάτο, ενώ ο Δάρυλμος πάλι γελούσε: και δεν ήταν ο μόνος.

Η Φενίλδα προσπάθησε να σβήσει το χαμόγελο απ'το πρόσωπό της καθώς έβαζε κι εκείνη μια τηγανίτα στο πιάτο της. Το πρωί, ποτέ δεν έτρωγε πολύ. Τη δοκίμασε και διαπίστωσε πως ήταν εξαιρετική.

«Ποιος τις φτιάχνει;» ρώτησε.

«Ωραίες, ε;» είπε ο Άλτρης.

«Τις πατούσες του φίλου, πάντως, δεν πρόκειται να τις γλείψω,» τόνισε ο Πολ δείχνοντας τον Δάρυλμο.

«Είναι υπέροχες,» απάντησε η Φενίλδα στον Άλτρης.

Ο Δαίδαλος πήρε ένα πιάτο κι έβαλε μέσα μια τηγανίτα. Η Διάττα δεν έκανε καμία κίνηση για να πάρει κάτι να φάει ή να πιει' έμοιαζε καταβεβλημένη.

«Τις φτιάχνει η μαγείρισσά μας, η οποία ήταν στα μαγειρεία του παλατιού του Πρίγκιπα Νοσνάλτος,» είπε ο Άλτρης, «προτού οι Παντοκρατορικοί καταλάβουν ότι μετέφερε πληροφορίες για την Επανάσταση και την κυνηγήσουν. Παρά τρία τη γλιτώσαμε από τα νύχια τους, και μας δείχνει την ευγνωμοσύνη της κάθε πρωί, μεσημέρι, και βράδυ.»

Μετά από λίγο, είπε στη Διάττα: «Φάε, είναι καλές.»

«Δεν έχω όρεξη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Συνέβη κάτι;» τη ρώτησε ο Δαίδαλος.

«Τίποτα καινούργιο.»

Τα λόγια της φάνηκαν να παραξενεύουν τον Άλτρης, αλλά δεν ρώτησε τίποτα.

Η Λαμρίτ μπήκε στην αίθουσα περνώντας ανάμεσα από κάτι κιβώτια. Μερικοί επαναστάτες αντάλλαξαν σύντομες κουβέντες μαζί της, και μετά η Πρόμαχος ήρθε και κάθισε στην κορυφή του τραπεζιού, στη συνηθισμένη της θέση. Γέμισε μια κούπα με γάλα και έβαλε δυο τηγανίτες στο πιάτο της. Ήταν μουτρωμένη. Νόμιζες ότι θα σε δαγκώσει.

«Το πόδι σου;» τη ρώτησε ο Άλτρης.

«Ναι,» μούγκρισε εκείνη.

«Έχεις χτυπήσει το πόδι σου, Πρόμαχε;» είπε ο Πολ.

«Όταν φεύγαμε απ'το Πριγκιπάτο Έλρηνεχ,» εξήγησε η Λαμρίτ, «κυνηγημένοι απ'τα σκυλιά της Παντοκράτειρας, ένα βέλος τους με χτύπησε. Το τραύμα έχει επουλωθεί καλά, αλλά ακόμα ξυπνάω μουδιασμένη. Ειδικά εδώ κάτω, μες στην καταραμένη υγρασία.»

«Σου έχουμε άσχημα νέα,» της είπε ο Δαίδαλος.

Η Λαμρίτ συνοφρυώθηκε. «Πιο άσχημα απ'το να ξυπνάω με μουδιασμένο πόδι;»

«Φοβάμαι πως ναι.» Ο Δαίδαλος σκούπισε το στόμα του μ'ένα μαντήλι, και της είπε αυτά που ήξερε η Διάττα μέσω του ψυχικού δεσμού της με τους άλλους Ιεράρχες.

Η Λαμρίτ τον άκουγε χωρίς να τρώει· μοιάζοντας να έχει ξεχάσει τελείως τις τηγανίτες και το γάλα. Όταν ο Δαίδαλος τελείωσε, είπε: «Έχεις δίκιο: είναι χειρότερο απ'το να ξυπνάς με μουδιασμένο πόδι.»

«Δεν μπορούμε να τους βοηθήσουμε εκεί όπου βρίσκονται...» παρατήρησε ο Δάρυλμος.

«Παραδόξως,» είπε ειρωνικά ο Πολ, «κι εμείς στο ίδιο συμπέρασμα φτάσαμε.»

Η Διάττα είπε: «Ο Μεγάλος Προφήτης μοιάζει ήρεμος, πάντως, κι αυτό ίσως να είναι καλό σημάδι. Από την άλλη, βέβαια, ο Μεγάλος Προφήτης πάντα μοιάζει ήρεμος...»

«Μέγαλο Προφήτη' λένε τον Τάμπριελ,» εξήγησε ο Πολ στη Λαμρίτ. «Θέμα οικειότητας.»

«Το πρόβλημα είναι πολλαπλό,» τόνισε η Πρόμαχος, προς όλους. «Δεν είναι μόνο ότι ο Τάμπριελ και οι δικοί του αιχμαλωτίστηκαν, αλλά και... και... Το γεγονός ότι Παντοκρατορικοί τούς περίμεναν εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκονται οι επαναστάτες του Προμάχου Άτβος σημαίνει πως ο Πρόμαχος ίσως νάναι νεκρός. Σημαίνει, σίγουρα, πως το άντρο του ανακαλύφθηκε κι εκείνος... αν δεν είναι νεκρός, αναγκάστηκε να φύγει· ή είναι αιχμάλωτος, ή...» Η Λαμρίτ κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι. «Τα Δαιμόνια γαμώ! Αυτό μάς χαλάει τα πάντα.»

«Υπομονή, Πρόμαχε,» είπε ο Δαίδαλος. «Σύντομα θα μάθουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Από τους Ιεράρχες.»

Την υπόλοιπη ημέρα, η Διάττα τούς μετέφερε τα νέα του Τάμπριελ και των συντρόφων του, τα οποία δεν ήταν και πολλά. Οι Παντοκρατορικοί εξακολουθούσαν να τους οδηγούν μέσα στα δάση, οδοιπορώντας και κατευθυνόμενοι δυτικά. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι τους πήγαιναν στη Νέλερβικ. «Αύριο πρέπει να είναι εκεί,» υπέθεσε ο Δαίδαλος, αλλά δεν ασχολήθηκε περισσότερο μ'αυτό το θέμα γιατί έπρεπε να μιλήσει με τον Καρτάφες'νορ σχετικά με τα αυτοκίνητά του. Η Φενίλδα πήγε μαζί με τον Δαίδαλο στο εργαστήριο του Πεφωτισμένου, ενώ ο Πολ και η Διάττα έμειναν με τη Λαμρίτ, κάνοντας σχέδια για την απώθηση των Παντοκρατορικών από το Πριγκιπάτο Κίρτβεχ.

Ο Καρτάφες είχε ήδη φτιάξει την ειδική εστία που του είχε δείξει ο Δαίδαλος χτες βράδυ. Δεν την είχε, όμως, φτιάξει και σωστά. Ο Δαίδαλος αμέσως πρόσεξε το σφάλμα στη κατασκευή της, και είπε στον Πεφωτισμένο ότι δεν θα έκανε αυτό που ήθελαν· δεν θα συγκρατούσε το Φως εντός της. Βάλθηκαν, λοιπόν, να κατασκευάσουν μια καινούργια εστία, την οποία ο Καρτάφες πρότεινε να λένε κυκλοειδές για να την ξεχωρίζουν από τις άλλες εστίες. Ο Δαίδαλος δεν διαφώνησε. Και η Φενίλδα τούς παρακολουθούσε να εργάζονται, μαλακώνοντας μέταλλα σε ειδικά καμίνια και διαμορφώνοντας το κατασκευάσμά τους με τη

μαγική ενέργεια της Βίηλ. Παντού γύρω της μπορούσε να νιώσει έναν έντονο παλμό: έναν παλμό που δεν αμφέβαλλε πλέον ότι ήταν το Φως. Η Φενίλδα δεν είχε γεννηθεί στη Βίηλ, ούτε είχε εκπαιδευτεί ως Πεφωτισμένη, όμως μπορούσε να το αισθανθεί· και μάλλον, σκεφτόταν, θα μπορούσε και να το χρησιμοποιήσει, όπως της είχε πει ο Δαίδαλος.

Πρέπει να έχει δίκιο. Μόνοι μας δημιουργούμε τους περιορισμούς μας. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν περιορισμοί. Τα μαγικά τάγματα έχουν κατασκευάσει πλαστούς διαχωρισμούς για τη μαγεία. Δεν έχουν ερμηνεύσει το σύμπαν· το έχουν, ουσιαστικά, τροποποιήσει, ώστε να μπορούμε ευκολότερα να διδαχθούμε μαγικές τεχνικές και να μην ξεφεύγουμε από το μονοπάτι που έχουμε επιλέξει. Ή, τουλάχιστον, να μην ξεφεύγουμε πολύ.

Η Φενίλδα αισθανόταν ότι ο κόσμος της είχε ξαφνικά διευρυνθεί αφάνταστα, και το πάθος της Ερευνήτριας εντός της της δημιουργούσε την επιθυμία να ερευνήσει το σύμπαν όπως δεν το είχε ερευνήσει ποτέ ξανά.

Ο Δαίδαλος και ο Καρτάφες·νор τελείωσαν το απόγευμα με την κατασκευή του κυκλοειδούς, και ο πρώτος είπε στον δεύτερο ότι μπορούσαν τώρα να κλέψουν λίγο από το Φως και να το παγιδεύσουν μέσα σ'αυτή την καινούργια εστία, ώστε να δώσουν ζωή σε κάποιο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο, όμως, έπρεπε να είναι βέβαιοι πως θα ήταν τέλεια κατασκευασμένο, αλλιώς η δουλειά τους θα πήγαινε χαμένη. Το κυκλοειδές θα αχρηστευόταν—

«Και το Φως που θα είχαμε παγιδεύσει μέσα του τι θα γινόταν;» ρώτησε ο Καρτάφες. «Θα επέστρεφε στη Βίηλ;»

«Ή θα έσβηγε για πάντα. Θα χανόταν.»

«Δεν είσαι σίγουρος;»

«Δεν το έχω ξαναδοκιμάσει, Καρτάφες. Και τα δύο είναι πιθανά, πάντως. Μπορεί να έχουν ίσες πιθανότητες να συμβούν, ίσως. Δε χρειάζεται, όμως, να το δοκιμάσουμε.»

Ο Καρτάφες συμφωνούσε μ'αυτό, και ο Δαίδαλος τού είπε πως θα έπιαναν δουλειά αύριο για να φτιάξουν ένα αυτοκίνητο ακριβώς όπως έπρεπε να φτιαχτεί.

«Γιατί όχι τώρα;»

«Δεν είσαι κουρασμένος;»

Ο Καρτάφες ένευσε σαν τότε να το είχε συνειδητοποιήσει. «Ναι,» μουρμούρισε, «ναι... καλύτερα να ξεκουραστούμε, φυσικά. Δουλεύεις πιο καλά ξεκούραστος.»

Ο Δαίδαλος και η Φενίλδα πήγαν στον ξενώνα του άντρου, όπου συνάντησαν τον Πολ και τη Διάττα. Η Ιεράρχης τούς είπε ότι ο Τάμπριελ και οι άλλοι ακόμα ταξίδευαν μέσα στο δάσος, αιχμάλωτοι των Παντοκρατορικών. Ο Δαίδαλος ένευσε σαν να το περίμενε, και ρώτησε αν υπήρχε νερό για να κάνει μπάνιο. Ο Πολ, δείχνοντας ένα απ'τα βαρέλια, είπε: «Γεμάτο είναι, και κανένας δεν τόχει χρησιμοποιήσει.» Ο Δαίδαλος γδύθηκε πίσω από ένα παραβάν και μετά βυθίστηκε στο βαρέλι.

Η Φενίλδα ακόμα δεν είχε κάνει μπάνιο εκεί μέσα, αλλά αισθανόταν πλέον τον πειρασμό να μεγαλώνει, επειδή είχε αρχίσει να ξύνεται. Αποφάσισε, όμως, πως δεν θα πλενόταν ούτε απόψε. Αύριο ίσως.

Έβγαλε τις μπότες της, ξάπλωσε στο κρεβάτι της, και τεντώθηκε. Χασμουρήθηκε.

«Τι κάνετε εκεί κάτω, μ'αυτό τον μάγο;» τη ρώτησε ο Πολ, καθισμένος σ'ένα σκαμνί κοντά στο δικό του κρεβάτι και καπνίζοντας ένα σιγάρο.

«Ο Δαίδαλος τού δείχνει πώς να φτιάξει αυτά τα αυτοκίνητα που θέλει να φτιάξει,» αποκρίθηκε η Φενίλδα γυρίζοντας στο πλάι για να τον κοιτάξει.

«Και τα πηγαίνουν καλά;»

«Έτσι νομίζω.»

«Καμια ιδέα για το πώς να χρησιμοποιήσετε τον δεσμό των Ιεραρχών ώστε να βοηθήσουμε τον Τάμπριελ και τους άλλους;»

«Τίποτα μέχρι στιγμής.»

«Αν δεν υπάρχει τρόπος να τους βοηθήσουμε, κι αν δεν μπορούν ούτε οι ίδιοι να βοηθήσουν τον εαυτό τους, το σχέδιό μας θα χαλάσει τελείως, Φενίλδα,» είπε ο Πολ, φυσώντας καπνό προς το πάτωμα. «Δε θα μπορούμε να πετύχουμε αυτό που θέλουμε. Θα ελευθερώσουμε, ίσως, το Πριγκιπάτο Κίρτβεχ, αλλά το Πριγκιπάτο Νέλερβικ θα μείνει υπό τον έλεγχο των Παντοκρατορικών, επομένως δε θα έχουμε τη δυνατότητα να επιτεθούμε στα άλλα Πριγκιπάτα κλείνοντάς τα ανάμεσά μας. Μόνοι μας, μόνο με το Πριγκιπάτο Κίρτβεχ, δεν θα μπορούμε να κινηθούμε κατά των Παντοκρατορικών. Και η Πρόμαχος συμφωνεί.»

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Τι προτείνεις; Να πάμε στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ; Για να είμαστε κοντά και να τους βοηθήσουμε;»

Ο Πολ κούνησε το κεφάλι. «Αυτό θα ήταν τελείως τρελό. Εδώ, έχουμε τη Λαμρίτ και τους ανθρώπους της· εκεί, δεν έχουμε καμία υποστήριξη.»

Το επόμενο πρωί, η Διάττα τούς είπε ότι οι Παντοκρατορικοί πήγαν τον Μεγάλο Προφήτη και τους άλλους στη Νέλερβικ και στο κάστρο της Πριγκίπισσας Κισβέτα. Οι ομοούσιοι οδηγήθηκαν στα μπουντρούμια, το ίδιο και η Ανταρλίδα· τον Μεγάλο Προφήτη και την Αλιζέτ τούς πήγαν αλλού. Την Ανταρλίδα την έκλεισαν σ'ένα κελί μαζί με τη Ράιλμεχ, ενώ τον Αρκαλόν, τον Ζίρτελον, και τον Όρνιφιμ σ'ένα άλλο κελί.

«Η Ανταρλίδα σκέφτεται πώς να δραπετεύσει,» είπε η Διάττα, καθώς εκείνη κι οι υπόλοιποι ήταν συγκεντρωμένοι στην κεντρική αίθουσα του άντρου, μαζί με τη Λαμρίτ, τον Άλτρες, τον Δάρυλμος, και μερικούς άλλους επαναστάτες.

«Και πού φαίνεται να καταλήγει;» ρώτησε ο Πολ. «Νομίζει πως θα τα καταφέρει;»

«Δεν ξέρει ακόμα.»

«Το περίμενα πως θα το ακούγαμε αυτό,» είπε ο Πολ, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος.

7.

«Ο Τάμπριελ είπε πως αυτό το ραβδί είναι επικίνδυνο.» Ο Λοχαγός Ταλμάρως Βέμπρηχ βαστούσε το μακρύ μπαστούνι με την πορφυρή σφαίρα.

Η Πριγκίπισσα Κισβέτα είχε τώρα κατεβεί από τον θρόνο της και στεκόταν κοντά του, κρατώντας τη μακριά φούστα του γαλανού φορέματός της μέσα στα χέρια της, υψωμένη ελαφρώς για να μη μπερδεύεται στα πόδια της, αλλά όχι υψωμένη τόσο ώστε να φαίνεται τίποτα περισσότερο από τα γυαλιστερά της παπούτσια και οι αστράγαλοί της.

«Επικίνδυνο;» ρώτησε. «Γιατί;»

Ο Τάμπριελ και η Αλιζέτ δεν ήταν πια στην Αίθουσα του Θρόνου. Εκτός από την Κισβέτα, τον Ζακ, και κάποιους φρουρούς, εδώ βρίσκονταν τώρα μόνο η Νισμέτ'νορ και η Βασνίτα. Η πρώτη ήταν η μοναδική αδελφή της Κισβέτα, τρία χρόνια μικρότερη από την Πριγκίπισσα, και

μάγισσα του τάγματος των Πεφωτισμένων. Η άλλη γυναίκα ήταν μια ξαδέλφη της Κισβέτα, αριστοκρατικής καταγωγής, βέβαια, και κατέχοντας τον τίτλο της Βαρόνης· πολύ δραστήρια στην πολιτική ζωή του Πριγκιπάτου, δημοφιλής ανάμεσα στον κοινό λαό, συμπαθής στους περισσότερους ευγενείς, και γνωστή συγγραφέας, που κάποια απ'τα βιβλία της είχαν κυκλοφορήσει και έξω από τη Βίηλ.

«Αυτή η σφαίρα,» ο Ταλμάρος την έδειξε, στην κορυφή του ραβδιού, «μπορεί να προκαλέσει μια τόσο τρομερή έκρηξη που θα διαλύσει ολόκληρο το Πριγκιπάτο.»

«Ανοησίες!» αναφώνησε η Πριγκίπισσα. «Για εκφοβισμό σάς το είπε.»

«Με συγχωρείτε, Υψηλοτάτη, αλλά δεν είμαι καθόλου βέβαιος γ'αυτό. Τα υπόλοιπα που μας είπε ήταν αλήθεια, εξάλλου.»

«Γιατί, όμως,» έθεσε το ερώτημα ο Ζακ, «να κουβαλά μαζί του ένα τόσο επικίνδυνο αντικείμενο; Δεν είναι παράξενο;»

Ο Ταλμάρος μόρφασε, σκεπτικός, μην ξέροντας τι να απαντήσει. «Είπε πως αν η σφαίρα σπάσει....»

«Τι έχει μέσα;»

«Κάποια εκρηκτική ύλη, νομίζω...»

«Εκρηκτική ύλη; Φέρτο εδώ!» Ο Ζακ πήρε το ραβδί από το χέρι του Ταλμάρος και κοίταξε από κοντά την πορφυρή, ολοστρόγγυλη σφαίρα. Στο εσωτερικό της κάτι φαινόταν να αναδύεται. Σαν καπνός, ίσως. Ο Ζακ συνοφρυώθηκε. *Οφθαλμαπάτη*; αναρωτήθηκε. Και μετά θυμήθηκε ότι ο Τάμπριελ ήταν μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Οι κάτοικοι της Βίηλ δεν ήξεραν και πολλά για άλλα τάγματα μάγων πέρα από τους Πεφωτισμένους, όμως ο Ζακ, καταγόμενος από τη Ρελκάμνια, γνώριζε φυσικά πως οι Δεσμοφύλακες κρατούσαν δαιμονικούς θεούς φυλακισμένους μέσα σε αντικείμενα, και τους έβαζαν να κάνουν... διάφορα πράγματα γ'αυτούς. Δεν ήξερε τι ακριβώς· οι αναφορές που είχε ακούσει διέφεραν πολύ αναμεταξύ τους.

Τούτη η σφαίρα, πάντως, μπορεί να είχε μέσα της φυλακισμένο κάποιον δαίμονα του Τάμπριελ. Μάλιστα, αυτό ήταν πολύ πιο πιθανό απ'το να περιέχει εκρηκτική ύλη αρκετά ισχυρή για να ανατινάξει ολόκληρο το Πριγκιπάτο!

«Τι νομίζεις;» τον ρώτησε η Κισβέτα.

Ο Επόπτης τής μίλησε για την υποψία του.

«Δε θα πρότεινα να το ριψοκινδυνέψουμε, Ζακ,» είπε η Βασνίτα, αγγίζοντας το μπράτσο του.

Ο Επόπτης στράφηκε να κοιτάξει τη Βαρόνη, η οποία δεν έμοιαζε και τόσο με τις ξαδέλφες της, την Πριγκίπισσα και τη Νισμέτ'νορ. Είχαν κι οι τρεις τους λευκό δέρμα με απόχρωση του ροζ, αλλά το δέρμα της Βασνίτα δεν ήταν τόσο ανοιχτό όσο το δικό τους, και τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του χαλκού, σ'αντίθεση με την Κισβέτα και τη Νισμέτ που ήταν κι οι δύο ξανθές και γυαλιστερές σαν κοσμήματα.

«Δεν πιστεύω ότι θα εκραγεί,» είπε ο Ζακ. «Αλλά έχεις δίκιο: καλύτερα να μην το ριψοκινδυνέψουμε. Εξάλλου, δε νομίζω να έχουμε λόγο να το σπάσουμε. Όχι ακόμα, τουλάχιστον...» Κοίταζε τη σφαίρα συνοφρυωμένος, συλλογισμένος.

«Μου επιτρέπει, Επόπτη;» είπε η Νισμέτ'νορ, τείνοντας το χέρι της προς το ραβδί.

Ο Ζακ τής το έδωσε. Η μάγισσα μουρμούρισε κάποιο ξόρκι, υψώνοντας το ένα της χέρι πάνω από την πορφυρή σφαίρα και ατενίζοντας βαθιά μέσα της. Μετά, είπε: «Η υπόθεσή σου μάλλον είναι σωστή, Επόπτη. Κάποια πνευματική οντότητα πρέπει να είναι φυλακισμένη εδώ μέσα.»

Η Κισβέτα είπε: «Αν ο Τάμπριελ μάς είπε ψέματα για το ραβδί, τότε δεν μπορεί και γι'άλλα πράγματα να μας έχει πει ψέματα;»

«Διόλου απίθανο, Πριγκίπισσά μου,» αποκρίθηκε ο Ζακ.

«Το βραχιόλι της Αλιζέτ, όμως, άνοιξε ακριβώς όπως εξήγησε,» τους θύμισε η Βασνίτα.

«Μπορεί κι η Αλιζέτ να είναι αποστάτρια!» προειδοποίησε η Κισβέτα.

«Βλέπεις παντού φαντάσματα, ξαδέλφη,» είπε η Βασνίτα, ενώ ο Ζακ έλεγε: «Ελπίζω αυτό, Πριγκίπισσά μου, να μην το αναφέρετε μπροστά της.»

«Τι;» έκανε η Κισβέτα. «Την εμπιστεύεστε;»

«Κανέναν δεν εμπιστεύομαι, Πριγκίπισσά μου,» τόνισε ο Ζακ. «Δε μπορούσαμε, όμως, να την κρατήσουμε φυλακισμένη. Είναι Μαύρη Δράκαινα. Από τις τελευταίες που εξακολουθούν να υπηρετούν την Παντοκράτειρα. Ωστόσο – θα την παρακολουθούμε. Είπα στους φρουρούς να την οδηγήσουν σ'ένα από τα δωμάτια με τα αφτιά, αν προσέξατε.»

«Ακριβώς,» είπε η Κισβέτα, εμφατικά. «Έτσι.»

«Με τον Τάμπριελ τι θα κάνουμε, Ζακ;» ρώτησε η Βασνίτα.

«Θα πρέπει, σύντομα, να τον στείλουμε στη Ρελκάμνια,» αποκρίθηκε ο Επόπτης.

«Θα ανταμειφθούμε για τις καλές μας υπηρεσίες στη Μεγαλειότητά της;» Υπήρχε μια γυαλάδα απληστίας στα μάτια της Κισβέτα.

«Το εύχομαι, Πριγκίπισσά μου.»

8.

Τον Τάμπριελ τον οδήγησαν σ'ένα από τα «δωμάτια με τα αφτιά» που είχε αναφέρει ο Ζακ Ματνέρω. Ήταν στο πέμπτο πάτωμα ενός πύργου του κάστρου. Οι φρουροί δεν έλυσαν τα χέρια του· συνέχισαν να του φοράνε χειροπέδες γιατί, όπως ο Επόπτης τούς είχε προειδοποιήσει, ήταν μάγος. Ούτε έφυγαν από το δωμάτιο του Τάμπριελ όταν τον ώθησαν μέσα· δύο άντρες και μία γυναίκα έμειναν μαζί του, έχοντας διαταγές να τον αναισθητοποιήσουν με την παραμικρή υποψία ότι μπορεί να προσπαθούσε να υφάνει μαγεία.

Ο Τάμπριελ κάθισε σε μια πολυθρόνα. «Σας βρίσκεται μια κούπα κρασί;» ρώτησε, κουρασμένα.

Την Αλιζέτ την οδήγησαν σ'ένα άλλο δωμάτιο, στον ίδιο πύργο του κάστρου. Κανένας φρουρός δεν μπήκε μέσα μαζί της· μπήκε, όμως, ένας υπηρέτης ο οποίος είπε ότι θα την υπηρετούσε σε ό,τι επιθυμούσε. Από τον τόνο του, έμοιαζε να υπονοεί και ερωτικές υπηρεσίες αν η Αλιζέτ τις χρειαζόταν. Του ζήτησε να της ανάψει το τζάκι, να της ετοιμάσει το μπάνιο, και να της φέρει φαγητό. Ο υπηρέτης άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του δωματίου και είπε σε κάποιον να φέρει φαγητό. Μετά, βάλθηκε ν'ανάψει το τζάκι, κι όταν αυτό έγινε πήγε στο λουτρό κι άνοιξε τη βρύση.

Η Αλιζέτ, εν τω μεταξύ, βημάτιζε μέσα στο δωμάτιο, παρατηρώντας. Το καλώδιο του επικοινωνιακού διαύλου έτρεχε πάνω στον τοίχο σαν αναρριχητικό φυτό, είδε· δεν περνούσε μέσα από τις πέτρες, οι οποίες φαίνονταν μεγάλες και συμπαγείς. Συνηθισμένο για τα κάστρα της Βίηλ. Τα εκπαιδευμένα μάτια της Αλιζέτ, όμως, εντόπισαν και κάποια καλώδια που ήταν πολύ λεπτότερα και που δεν φαινόταν αμέσως ποια μπορεί να ήταν η χρησιμότητά τους. Το ένα βρισκόταν χαμηλά, κοντά στο πάτωμα· το άλλο ψηλά, κοντά στο ταβάνι. Εκεί, εν ολίγοις, όπου οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα κοιτούσαν.

Κοριοί, σκέφτηκε η Αλιζέτ. Μικροσκοπικές συσκευές που συνδέονταν, μέσω καλωδίων, με κάποια κεντρική εστία του κάστρου – γιατί ήταν αδύνατον, φυσικά, να κατασκευαστούν τόσο μικρές εστίες ώστε να χωράνε μέσα σε κοριούς. *Ο Επόπτης δεν με εμπιστεύεται. Όχι πως δεν το περίμενε αυτό, βέβαια. Δεν είχε τυχαία κοιτάξει γύρω-γύρω στο δωμάτιο.*

Ο υπηρέτης βγήκε από το λουτρό. «Το μπάνιο σας είναι έτοιμο, κυρία.»

«Ωραία. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Με μια σύντομη υπόκλιση, ο πρασινόδερμος νεαρός αποχώρησε.

Η Αλιζέτ έβγαλε τις μπότες και τα ρούχα της και τεντώθηκε. Οι παλάμες της άγγιζαν το πάτωμα, γερά, και τα πόδια της υψώθηκαν στον αέρα, πρώτα το ένα κι ύστερα το άλλο. Προχώρησε για λίγο με τα χέρια, παρατηρώντας το δωμάτιο ανάποδα. Πέρασε κοντά από τον χαμηλό κοριό που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα τραπεζάκι. Ακουστικός κοριός, σίγουρα: δεν έβλεπε, μόνο άκουγε. Κι αυτός στο ταβάνι πρέπει να ήταν παρόμοιος, υποψιαζόταν η Αλιζέτ.

Η πόρτα χτύπησε, και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Το φαγητό σας, κυρία.»

Η Αλιζέτ πάτησε πάλι στα πόδια της. Φόρεσε την κάπα της (γιατί ήταν ντυμένη με τα εσώρουχά της – μια περισκελίδα κι έναν στηθόδεσμο) και άνοιξε. Μια υπηρέτρια μπήκε, σπρώχνοντας ένα κυλιόμενο τραπεζάκι. Επάνω του ήταν ένα μπουκάλι κρασί και μερικά σκεπασμένα πιάτα.

«Θα επιθυμούσε η κυρία κάτι άλλο;»

«Όχι.»

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε και έφυγε.

Η Αλιζέτ πήγε να κάνει μπάνιο. Μέσα στο λουτρό, παρατήρησε, δεν υπήρχαν κοριοί.

Ρελκάμνια

1.

Η Παντοκράτειρα επέστρεψε στο αεροπλάνο της και υψώθηκε πάνω από τον Ύψιστο Ναό του Κρόνου. Μέχρι το απόγευμα, που θα ξαναερχόταν εδώ για να κοιμηθεί, είχε ακόμα πολλές ώρες και ήθελε κάτι να βρει για να κάνει.

«Πού πηγαίνουμε, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε ο πιλότος, από μπροστά.

«Δεν ξέρω ακόμα. Απλά πέτα!»

Το αεροπλάνο πέταξε πάνω από τη Ρελκάμνια.

Η Παντοκράτειρα έριξε μια ματιά στους δύο Υπερασπιστές της, οι οποίοι στέκονταν σιωπηλά παραδίπλα, με τις μαύρες τους αρματωσιές να κάνουν παράξενες ενεργειακές αντανακλάσεις. Δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να της προτείνουν κανέναν προορισμό. Αλλά πάντοτε έτσι ήταν αυτοί: έκαναν τις επιθυμίες της να πραγματοποιούνται και σπάνια τη συμβούλευαν. Η Αγαρίστη δεν είχε κανένα πρόβλημα με τούτο.

Άνοιξε την κονσόλα που ήταν κοντά της και κάλεσε τον σύζυγό της, Ρίμναλ'μορ. Το πρόσωπό του παρουσιάστηκε στην οθόνη, καθώς απάντησε.

«Καλημέρα, αγάπη μου,» είπε.

«Βρήκες τίποτα για την εξαφάνιση της Φενίλδα;» τον ρώτησε η Παντοκράτειρα.

«Τίποτα ακόμα. Φαίνεται απλά να... εξαφανίστηκε. Καμία εμφάνισή της δεν είναι καταγεγραμμένη ύστερα από εκείνη τη βραδιά στο *Νυχτόςκαλο*.»

«Για τη δολοφονία του Νάρνταλ Φέρενγκοχ έμαθες;»

«Το άκουσα στα νέα, ασφαλώς.»

«Θες να σου στείλω τηλεοπτικά δεδομένα από τους πομπούς του;»

Ο Ρίμναλ συνοφρυώθηκε. «Τι τηλεοπτικά δεδομένα;»

«Θα δεις.» Η Παντοκράτειρα πάτησε μερικά πλήκτρα και του έστειλε την καταγραφή με τον Πειθαρχικό του Κενού (όπως τον είχαν αποκαλέσει οι Υπερασπιστές της).

Ο Ρίμναλ έστρεψε τα μάτια του κάπου παραδίπλα. Πρέπει να κοίταζε, σε κάποια οθόνη, την παράξενη φιγούρα. Μετά, στράφηκε πάλι στην Αγαρίστη. «Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι παρόμοιο.»

«Είναι το ίδιο πράγμα που σκότωσε τους ανθρώπους μου μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο,» εξήγησε εκείνη, και του είπε αυτά που της είχαν πει οι Υπερασπιστές της για τους Πειθαρχικούς του Κενού.

«Τι σχέση μπορεί να είχε η επίθεση στο Παντοτινό Ανάκτορο με την επίθεση εναντίον του Νάρνταλ Φέρενγκοχ, όμως;»

«Δεν ξέρω, αλλά έχω βάλει ανθρώπους να το ερευνήσουν.»

«Τι ανθρώπους;»

Η Παντοκράτειρα ύψωσε τους ώμους της, μορφάζοντας. «Ανθρώπους.» Ούτε κι εκείνη δεν ήξερε ποιους ακριβώς· απλά είχε δώσει τη διαταγή. Επιπλέον, είχε σημασία ποιοι ακριβώς ήταν; Οι Υπερασπιστές της και η Βάρμη και άλλοι αξιωματούχοι μπορούσαν να φροντίσουν για τις λεπτομέρειες...

«Παράξενο, πάντως,» είπε ο Ρίμναλ. «Είναι σαν κάποιος να αποφάσισε να χτυπήσει δύο πολύ σημαντικά κέντρα μέσα στη Ρελκάμνια.»

«Αποστάτες.» Η όψη της Αγαρίστης αγρίεψε.

«Πιθανώς. Αλλά μέχρι στιγμής δεν είχαν τέτοια δύναμη.»

Ο Ρίμναλ είχε δίκιο· ήταν, όντως, ανησυχητικό, σκέφτηκε η Αγαρίστη. «Θα έρθω από κει,» του είπε.

«Έλα.»

«Δεν έχεις καμια δουλειά;»

«Αν σου έλεγα πως έχω, δεν θα ερχόσουν;»

«Θα ερχόμουν ούτως ή άλλως.»

«Βλέπεις;»

Η Παντοκράτειρα τερμάτισε την επικοινωνία, ελαφρώς τσαντισμένη μαζί του. Σηκώθηκε απ'τη θέση της και πλησίασε το πιλοτήριο. «Πηγαίνουμε στην κατοικία του συζύγου μου, Ρίμναλ'μορ,» είπε στον πιλότο.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

2.

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε στην κορυφή του ψηλού μεταλλικού πύργου ο οποίος ήταν χτισμένος σ'ένα νησί στο κέντρο της Μικρής Θάλασσας. Μεγάλες γέφυρες τον συνέδεαν με άλλα οικοδομήματα σε άλλα νησιά. Ανήκε ολόκληρος στον Ρίμναλ'μορ, και ήταν γεμάτος με ανθρώπους και μηχανές που δούλευαν γι'αυτόν.

Η Παντοκράτειρα βγήκε απ'το αεροσκάφος της μαζί με τους δύο Υπερασπιστές, και συνάντησε έναν άντρα με μηχανικά χέρια και μηχανική ουρά. Κατά τα άλλα ήταν φυσιολογικός, και κατάρμαυρος στο δέρμα, με γαλανά μαλλιά. Το δεξί του χέρι είχε τουλάχιστον εννιά μακριά δάχτυλα που θύμιζαν κατσαβίδια· το αριστερό ήταν μια αρπάγη. Η ουρά του έκανε πέρα-δώθε πίσω του, και στο πέρας της αναβόσβηνε ένα φωτάκι.

«Ακολουθήστε με, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο εν μέρει μηχανικός άντρας, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

«Ξέρω το δρόμο,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα. «Πήγαινε τους συνοδούς μου κάπου για να ξεκουραστούν.» Έδειξε τον πιλότο και την αεροσυνοδό που είχαν βγει από το αεροπλάνο, πίσω της.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη.»

Η Παντοκράτειρα πήγε στη σκάλα που φαινόταν αντίκρυ της κι άρχισε να την κατεβαίνει, με τους δύο Υπερασπιστές της στο κατόπι.

«Υπάρχει και ανελκυστήρας, Αρχόντισσά μας,» της υπενθύμισε ο ένας.

«Θέλω να βαδίσω.»

Η Αγαρίστη κατέβαινε τα σκαλοπάτια για τέσσερις ορόφους, βλέποντας κλειστές πόρτες και περάσματα, κάπου-κάπου, δεξιά κι αριστερά. Δεν ακούγονταν πολλοί θόρυβοι πέρα από μερικές απόμακρες ομιλίες (όχι δυνατές), το ανοιγοκλείσιμο κάποιας πόρτας, και ήχοι από την κίνηση κάποιας μηχανής. Το πρωινό φως της Ρελκάμνια έμπαινε από κρυστάλλινα παράθυρα. Μερικοί άνθρωποι του πύργου που συνάντησαν την Παντοκράτειρα την αναγνώρισαν αμέσως και υποκλίθηκαν αποκαλώντας την Μεγαλειοτάτη. Εκείνο που την πρόδιδε, υποπτευόταν η Αγαρίστη, ήταν οι Υπερασπιστές της.

Τι βαρετό!

«Εσύ!» φώναξε σε μια γυναίκα που είχε μόλις βγει από μια πόρτα.

Εκείνη στράφηκε και είδε την Παντοκράτειρα. Τα μάτια της πήγαν πρώτα στους Υπερασπιστές και μετά στην Αγαρίστη. Υποκλίθηκε αμέσως. «Μεγαλειοτάτη...»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Τι είναι εκεί μέσα;» ρώτησε δείχνοντας την πόρτα απ'την οποία είχε βγει η γυναίκα.

«Ενεργειακό κέντρο, Μεγαλειοτάτη.» Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, καστανά μαλλιά κομμένα κοντά, και φορούσε μια μονοκόμματα υπηρεσιακή στολή.

«Είναι κανέννας άλλος μέσα;»

«Όχι.»

«Γιατί ήσουν εσύ εκεί;»

«Είχα πάει για να ελέγξω κάτι στις ρυθμίσεις της ενέργειας. Το κέντρο τροφοδοτεί κάποια συγκεκριμένα δωμάτια, και εκεί–»

«Πήγαινε πάλι μέσα και γδύσου.»

Η γυναίκα φάνηκε ξαφνιασμένη. Ανοιγόκλεισε το στόμα της χωρίς να βγει ήχος.

«Κουφή είσαι; Πήγαινε μέσα και γδύσου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» Η γυναίκα μπήκε στο ενεργειακό κέντρο.

Η Παντοκράτειρα την ακολούθησε και την είδε να γδύνεται, βγάζοντας την υπηρεσιακή στολή της. Εν τω μεταξύ, γδύθηκε κι εκείνη – παρξενεύοντας ακόμα περισσότερο τη γυναίκα, που έμοιαζε φοβισμένη. Έλυσε την κοντή μπεζ κάπα της, έβγαλε την κίτρινη μπλούζα της, και άφησε τη μακριά καφέ φούστα της να γλιστρήσει κάτω.

«Πάρε τα ρούχα μου,» πρόσταξε τη γυναίκα, «φόρεσέ τα, και φύγε.»

Εκείνη βλεφάρισε. «Μεγαλειοτάτη... εγώ... γιατί να...;»

«Κάντο και τελείωνε!»

Η γυναίκα άρχισε γρήγορα να ντύνεται με τα ρούχα της Παντοκράτειρας, τα οποία τής ήταν στενά.

«Φύγε τώρα!» πρόσταξε η Αγαρίστη, και η γυναίκα έφυγε απ'το ενεργειακό κέντρο.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στους Υπερασπιστές της. «Θέλω να μου αλλάξετε την εμφάνιση.»

«Δεν έχουμε όλη μας τη δύναμη εδώ, Αρχόντισσά μας.» Μονάχα οι δύο ήταν μαζί της· οι άλλοι δύο βρίσκονταν στο Παντοτινό Ανάκτορο.

«Δε μπορείτε, δηλαδή;» Υπήρχε κατάκριση, και λίγος θυμός, στη φωνή της.

«Μπορούμε, αν επιμένεις...»

«Επιμένω.»

Οι δύο Υπερασπιστές φάνηκαν να *βυθίζονται* ο ένας μέσα στον άλλο, να χάνουν την ανθρωποειδή μορφή τους και να γίνονται μαύρες φλόγες που στο εσωτερικό τους αναβόσβηναν αργυρές και πορφυρές γλώσσες φωτιάς. Μετά, οι φλόγες μετατράπηκαν σε μια περιστρεφόμενη μελανή δίνη, και η δίνη πήρε, τελικά, τη μορφή κύβου, κατάμαυρου και γυαλιστερού, ο οποίος έκανε πορφυρόχρωμες και αργυρό-

χρωμες ανταύγειες. Μια πόρτα άνοιξε πάνω σε μια από τις πλευρές του, κι από μέσα της φάνηκε το κόκκινο φως που η Αγαρίστη γνώριζε καλά.

Βγάζοντας τα παπούτσια της και τα εσώρουχά της, μπήκε στον κύβο, κι όταν ξαναβγήκε δεν ήταν πλέον πορφυρόδερμη με μαύρα μαλλιά και μελιά μάτια. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά της καστανά, και τα μάτια της σχεδόν μαύρα. Θύμιζε, απόμακρα, τη γυναίκα που είχε αναγκάσει να γδυθεί.

Φόρεσε τα εσώρουχά της, την υπηρεσιακή στολή που ήταν ριγμένη πάνω σε μια κονσόλα, και τα παπούτσια της, και είπε στους δύο Υπερασπιστές της: «Θα προχωρήσω μόνη μου από δω και πέρα.»

«*Αρχόντισσά μας, δεν θα το προτείνουμε,*» είπε ο ένας.

«*Ειδικά τώρα,*» πρόσθεσε ο άλλος, «*που τριγυρίζουν εχθροί μας μέσα στην ίδια τη Ρελκάμνια.*»

«Δεν κινδυνεύω εδώ!» είπε η Παντοκράτειρα, επίμονα. «Επιπλέον, κανένας δεν πρόκειται να καταλάβει ποια είμαι· θα το καταλάβει;»

«*Μάλλον όχι, Αρχόντισσά μας. Ωστόσο—*»

«Επίσης, έχω μαζί μου τον πομπό μου!» Η Παντοκράτειρα ύψωσε το ρολόι στον καρπό της. «Θα ξέρετε πού βρίσκομαι, κι άμα θέλω θα σας καλέσω.»

«*Όπως επιθυμείς, Αρχόντισσά μας...*»

Η Αγαρίστη χαμογέλασε. «Σας αγαπώ,» τους είπε, και βγήκε απ'το ενεργειακό κέντρο.

Κατέβηκε μερικές σκάλες και, μετά, μπήκε σ'έναν ανελκυστήρα. Γνώριζε τα μονοπάτια εδώ μέσα, δεν είχε πρόβλημα. Πίεσε ένα κουμπί πλάι της και κατέβηκε ένα πάτωμα. Βγήκε απ'τον ανελκυστήρα και πέρασε δίπλα από δύο άντρες που μιλούσαν· ο ένας είχε ένα παράξενο μηχανικό πράγμα στην πλάτη. Κανένας δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία. Η Αγαρίστη χαχάνισε καθώς τους άφηνε πίσω της.

Ήταν αόρατη!

Δεν άργησε να φτάσει στο γραφείο του Ρίμναλ'μορ και να βρει έναν φρουρό μπροστά της. Έκανε να τον προσπεράσει αλλά εκείνος την έπιασε απ'το μπράτσο.

«Πού πηγαίνεις;»

«Πρέπει να μιλήσω στον κύριο. Μ'έχει καλέσει.» Ούτε ο φρουρός την είχε αναγνωρίσει! Γελούσε από μέσα της.

«Μισό λεπτό.» Ο άντρας στράφηκε στον τοίχο όπου υπήρχε μια οθόνη και μερικά πλήκτρα από κάτω. Πάτησε ένα πλήκτρο και περίμενε.

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Είναι ανάγκη τώρα γι'αυτά;»

Η οθόνη άναψε και η όψη του Ρίμναλ'μορ φάνηκε. «Άρχοντά μου,» είπε ο φρουρός, «είναι εδώ μια εργάτρια και λέει πως την έχετε καλέσει.»

«Δεν έχω καλέσει καμία εργάτρια. Μη μ'ενοχλείς χωρίς λόγο!»

Ο φρουρός στράφηκε στην Αγαρίστη, με την όψη του πολύ επιφυλακτική. «Ποιος σ'έστειλε εδώ;»

«Πρέπει να μιλήσω στον κύριο Ρίμναλ'μορ, σου είπα! Μην κάνεις φασαρίες!»

«Φασαρίες; Μα, δεν σε περιμένει!» Το χέρι του πήγε στο πιστόλι στη ζώνη του.

«Να του μιλήσω;» Η Αγαρίστη έδειξε την οθόνη.

Ο φρουρός παραμέρισε, έχοντας τα μάτια του συνεχώς επάνω της.

Η Αγαρίστη κοίταξε τον Ρίμναλ, κι εκείνος αναγνώρισε αμέσως την Παντοκράτειρα.

«Δεν με περιμένεις;» τον ρώτησε.

«Φρουρέ!» φώναξε ο Ρίμναλ.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου...»

«Τι σαχλαμάρες μού λες; Ποια εργάτρια! Άνοιξέ της να μπει, ανόητε, προτού σε διώξω από δω πέρα χωρίς μάτια!»

Ο φρουρός, μοιάζοντας ταραγμένος και πολύ παραξενεμένος, πάτησε μια σειρά από κουμπιά στον τοίχο και η πόρτα άνοιξε.

Η Παντοκράτειρα τον κοίταξε. «Θα τιμωρηθείς γι'αυτό,» του είπε, σταθερά, και μετά μπήκε στο γραφείο του Ρίμναλ το οποίο αποτελείτο από κάμποσα δωμάτια.

Βρήκε τον σύζυγό της καθισμένο μπροστά σε κονσόλες, οθόνες, και πληροφοριακά συστήματα. Φωτάκια άναβαν γύρω-γύρω, και το υπόκωφο βούισμα μηχανών και ανεμιστήρων ακουγόταν.

«Δε βάζεις καμια μουσική εδώ μέσα;» είπε η Παντοκράτειρα.

Ο Ρίμναλ γύρισε την πολυθρόνα του για να την κοιτάξει. «Α, κατάλαβα...» είπε.

«Τι κατάλαβες;» Η Παντοκράτειρα τον πλησίασε, για να σταθεί μπροστά του.

«Κατάλαβα γιατί σε πέρασε για εργάτρια. Γιατί είσαι ντυμένη έτσι;»

«Για πλάκα.» Η Αγαρίστη κατέβασε το φερμουάρ της μονοκόμματης στολής και την άφησε να πέσει γύρω από τους αστραγάλους της. Ντυμένη με τα εσώρουχά της, κάθισε στα γόνατα του Ρίμναλ. «Δε βάζεις καμία μουσική εδώ μέσα;» είπε, στρεφόμενη στην κονσόλα κι απλώνοντας τα χέρια της προς τα κουμπιά.

Ο Ρίμναλ τής έπιασε τους καρπούς. «Στάσου στάσου στάσου... Θα βάλω μουσική.» Πάτησε μερικά πλήκτρα και μουσική γέμισε το δωμάτιο. «Καλύτερα τώρα;»

Η Αγαρίστη ένευσε. «Ναι.» Και ρώτησε, στρέφοντας το βλέμμα της στις οθόνες: «Τι κοιτάς;»

«Τα νέα.»

Για κάποια ώρα, κάθισαν και τα παρακολουθούσαν μαζί.

«Τόσα άσχημα πράγματα συμβαίνουν στη διάστασή μου;» ρώτησε η Παντοκράτειρα.

«Έχουν συμβεί και χειρότερα.»

«Χειρότερα απ'τη δολοφονία του Νάρνταλ Φέρενγκοχ;»

«Δεν αναφερόμουν σ'αυτό.»

Η Παντοκράτειρα χασμουρήθηκε.

«Γιατί ήρθες εδώ;» τη ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Δε με θέλεις εδώ;»

«Δεν είπα αυτό· ρώτησα απλά γιατί ήρθες εδώ.»

«Έχω κανονίσω να κοιμηθώ στον Ναό του Κρόνου, με τη Ρία, και μέχρι το βράδυ θέλω κάπως να περάσει η ώρα. Έχεις τίποτα ενδιαφέρον να μου δείξεις;»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να σ'ενδιαφέρει...»

«Τα πάντα μ'ενδιαφέρουν, αγάπη μου.»

3.

Ο Ρίμναλ'μορ τής βρήκε διάφορους περισπασμούς.

Την έβαλε μέσα σε μια μηχανή όπου καλώδια ενώνονταν εξωτερικά με το νευρικό της σύστημα και της επέτρεπαν να πλοηγηθεί σε μια ειρηνική πραγματικότητα ρυθμιζόμενη από μια τεχνητή νοημοσύνη προσωπικής κατασκευής του Ρίμναλ. Στην αρχή, η Αγαρίστη σκότωνε κάτι μαύρα τέρατα μέσα σ'έναν υπόγειο λαβύρινθο, κρατώντας ένα μεγάλο τσεκούρι. Μετά, τριγύριζε σε καταπράσινους λόφους κάνοντας μεγάλα άλματα και προσπαθώντας να πιάσει μπαλόνια που περιφέρο-

νταν στον ουρανό. Μετά, πηδούσε πάνω από λάκκους φωτιάς σε μια περιοχή όλο πέτρες και ηφαίστεια, προσπαθώντας να φτάσει έναν γυαλιστερό λίθο στο τέλος της εικονικής πραγματικότητας και να νικήσει. Σε κάποια στιγμή έπεσε μέσα σ'έναν λάκκο φωτιάς κι αισθάνθηκε τα πόδια της να καίγονται – κάτι σαν πολύ έντονο γαργαλητό. Η Αγαρίστη ούρλιαξε, γελώντας, και πάτησε το κουμπί που πάντα αιωρείτο πλάι της και έγραφε ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ. Επέστρεψε έτσι στην κανονική πραγματικότητα της Ρελκάμνια και βγήκε από το μηχάνημα του Ρίμναλ, ξεκολλώντας από πάνω της τα καλώδια που συνέδεαν το νευρικό της σύστημα με την τεχνητή νοημοσύνη.

«Σου άρεσε;» τη ρώτησε ο σύζυγός της, καθώς πληκτρολογούσε, παρατηρώντας συγχρόνως ατελείωτες σειρές κώδικα να κυλάνε σε μια οθόνη.

«Ωραίο ήταν.»

«Θες να ξαναπάς;»

«Όχι.»

Ο Ρίμναλ μουρμούρισε ένα ξόρκι που δεν πρέπει να είχε σχέση με την Παντοκράτειρα αλλά με τη δουλειά που έκανε εκείνος.

Αργότερα, οι δυο τους έπαιξαν Απολλώνια Σύγκρουση – ένα παιχνίδι μάχης με ολογράμματα, προερχόμενο από την Απολλώνια, τη διάσταση του Αρχιπροδότη και πρώην συζύγου της, Πρίγκιπα Ανδρόνικου. Ο Ρίμναλ την άφησε να νικήσει· η Αγαρίστη το κατάλαβε και τσακώθηκαν.

Μετά, της έδωσε τους κατάλληλους κωδικούς ώστε να μπορεί να βλέπει ζωντανά, μέσα από έξι οθόνες, ό,τι έβλεπαν δεκάξι τηλεοπτικοί πομποί σε διάφορα ενδιαφέροντα σημεία της Ατέρμονης Πολιτείας, όπως Εμπορικά Κέντρα, πολυσύχναστους δρόμους, κέντρα εκδηλώσεων, γραφεία, αίθουσες συνεδριάσεων. Ορισμένοι από τους ποπούς έπιαναν και ήχο, όχι μόνο εικόνα.

Ένας υπηρέτης τούς έφερε, το μεσημέρι, γεύμα επάνω σ'ένα κυλιόμενο τραπέζι. Η Παντοκράτειρα έφαγε όλο το φαγητό της· ο Ρίμναλ – καθώς συνέχιζε να εργάζεται, πληκτρολογώντας και κοιτάζοντας σε οθόνες – ίσα που άγγιξε το δικό του.

Η Αγαρίστη άναψε τσιγάρο και κάπνιζε παρακολουθώντας τον, ξαπλωμένη πάνω σ'ένα ανάκλιντρο που της είχαν φέρει πριν από λίγο,

εξακολουθώντας να είναι ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της και τα παπούτσια της.

«Βλέπεις όνειρα, Ρίμναλ;» τον ρώτησε.

«Μμμ...» έκανε εκείνος. Δεν έμοιαζε να την έχει ακούσει.

Η Παντοκράτειρα έβγαλε το δεξί της παπούτσι και του το πέταξε. Το παπούτσι κατέληξε πάνω σε μια κονσόλα. Φωτάκια αναβόσβησαν.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε ο Ρίμναλ. Γύρισε την πολυθρόνα του προς το μέρος της. «Τι-;» Έσκυψε, για ν'αποφύγει το δεύτερο παπούτσι. «Τι είναι;»

«Είναι αυτός τρόπος για να διασκεδάξεις την Παντοκράτειρα;» φώναξε η Αγαρίστη.

«Μα – μου πετάς παπούτσια! Τι θέλεις να κάνω;»

«Σε ρώτησα κάτι πριν: Βλέπεις όνειρα;»

«Όνειρα;»

«Ναι, όνειρα.» Εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένη στο ανάκλιντρο.

Ο Ρίμναλ ανασήκωσε τους ώμους. «Καμια φορά...»

«Τι όνειρα;»

«Δε θυμάμαι, αγάπη μου. Δε δίνω σημασία.»

«Μπορείς να καταγράψεις ένα όνειρο;»

«Να το καταγράψω;»

«Ναι, όπως τα δεδομένα από έναν τηλεοπτικό πομπό,» είπε η Παντοκράτειρα.

Τα μάτια του γυάλισαν· πρέπει να θεωρούσε το θέμα ενδιαφέρον. «Δεν είμαι ειδικός – οι Διαλογιστές είναι ειδικοί σ'αυτά – όμως δεν νομίζω ότι μπορεί κάτι τέτοιο να επιτευχθεί, αγάπη μου.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Γιατί το μυαλό δεν είναι μια απλή τηλεοπτική συσκευή. Δε μπορείς να σκεφτείς, για παράδειγμα, μια εικόνα κι αυτή η εικόνα να παρουσιάσει σε μια οθόνη. Το μυαλό κάνει διάφορες μικροσυνδέσεις ανάμεσα στα δεδομένα που έχει, κι έτσι σκέφτεται. Έτσι, επίσης, ονειρεύεσαι, νομίζω.»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Σοβαρά;»

«Ναι.»

«Και πώς γίνονται η Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και η Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης;»

«Αυτά τα ξέρουν καλύτερα οι Διαλογιστές. Αλλά, σου λέω, το μυαλό δεν είναι μια σειρά από εικόνες, η μία μετά την άλλη· το μυαλό κάνει συνδέσεις ανάμεσα στα πράγματα που ξέρει.

»Γιατί, ξαφνικά, σ'ενδιαφέρει τόσο πολύ αυτό το θέμα, αγάπη μου;»

«Για διάφορους λόγους,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη· αλλά δεν είπε τίποτα περισσότερο.

4.

Το βράδυ, η Ναλτάφιρ προσπάθησε πάλι να μπει στο όνειρο της Παντοκράτειρας αλλά δεν μπορούσε να την εντοπίσει πουθενά μέσα στην εμβέλεια της συσκευής που ο Ελπιδοφόρος είχε φυτέψει στο Παντοτινό Ανάκτορο – και η εμβέλεια δεν ήταν μικρή.

Η Ναλτάφιρ έπαψε, τελικά, να προσπαθεί. Μπορούσε να εντοπίσει πολλούς ανθρώπους που κοιμόνταν, μα όχι την Αγαρίστη – όχι τα νοητικά σήματα που την ξεχώριζαν ανάμεσα στους υπόλοιπους.

Απενεργοποίησε τη συσκευή στα γόνατά της και έβγαλε το διάδημα απ'το κεφάλι της. Σηκώθηκε απ'τον καναπέ και πήγε να βρει τον Κλαρκ. Χτύπησε την πόρτα του υπνοδωματίου του κι εκείνος άνοιξε, ντυμένος με μια ρόμπα.

«Δε βρίσκω την Παντοκράτειρα,» του είπε η Ναλτάφιρ.

Ο Κλαρκ συνοφρυώθηκε. «Ο Ελκράσ'ναρχ;»

«Η συσκευή του Ελπιδοφόρου εξακολουθεί να είναι στη θέση της, νομίζω· η Παντοκράτειρα, όμως, όχι.»

«Ίσως απλά να μην έχει πέσει για ύπνο ακόμα.»

«Θα εντόπιζα τη νοητική της συχνότητα στη νοόσφαιρα της περιοχής. Κατά πάσα πιθανότητα δεν είναι εκεί κοντά. Ίσως να έχει φύγει.»

«Ξαναπροσπάθησε,» την προέτρεψε ο Κλαρκ.

«Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Πέντε το πρωί.»

«Και έχω ήδη προσπαθήσει πολλές φορές να την εντοπίσω,» είπε η Ναλτάφιρ. «Δεν είναι στα διαμερίσματά της μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο. Ή ίσως να μην είναι πουθενά μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο. Σ'το αναφέρω απλά για να το ξέρεις· δε νομίζω ότι υπάρχει κάποιος κίνδυνος,» πρόσθεσε.

Ο Κλαρκ ένευσε. «Παρ'όλ'αυτά, θα πάρω τα μέτρα μου.»

«Περισσότερα απ'όσα παίρνεις ήδη;»

«Ναι.»

«Πηγαίνω να ξεκουραστώ,» είπε η Ναλτάφιρ.

«Καλή ξεκούραση.»

5.

Το πρωί, η Αγαρίστη ξύπνησε στο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει η Ρία-Μία μέσα στον Ύψιστο Ναό του Κρόνου. Τεντώθηκε πάνω στο πουπουλένιο κρεβάτι και σκέφτηκε ότι δεν θυμόταν να είχε δει όνειρα. Ήταν τυχαίο, ή ο Κρόνος την είχε προστατέψει;

Σηκώθηκε και πήγε να βρει τη Ρία-Μία, η οποία είχε επίσης κοιμηθεί στον Ναό απόψε. Οι μαθητευόμενοι και οι φρουροί την κοίταζαν καλά-καλά, καθώς είχε ρίξει μόνο μια ρόμπα επάνω της.

«Μεγαλειότητα,» είπε μια μαθητευόμενη ιέρεια, «η Αρχιέρεια δεν είναι εδώ.»

Η Αγαρίστη σταμάτησε μπροστά στην κλειστή πόρτα του δωματίου της Ρία-Μία. «Πού είναι;»

«Κάνει την Τελετή της Πρώτης Ώρας. Θα μπορούσα, κάπως, να σας εξυπηρετήσω εγώ;»

«Ζήτα να μου φέρουν πρωινό,» πρόσταξε η Παντοκράτειρα, κι επέστρεψε στο δωμάτιό της.

Όταν η Ρία-Μία ήρθε να την επισκεφτεί η Αγαρίστη καθόταν οκλαδόν επάνω στο πουπουλένιο κρεβάτι μ'έναν δίσκο γεμάτο πρωινά φαγητά και ποτά στα γόνατά της.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε η Αρχιέρεια, καθίζοντας αντίκρυ της, σε μια καρέκλα, και σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κάτω από τον ιερατικό χιτώνα της.

Η Παντοκράτειρα έγλειψε τη μαρμελάδα από το δάχτυλό της. «Δεν ονειρεύτηκα.»

«Δεν είδες τίποτα;»

«Απολύτως τίποτα.»

«Ή δεν το θυμάσαι,» είπε η Ρία-Μία.

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Το ίδιο δεν είναι; Δε μ'ενοχλεί άμα δεν το θυμάμαι.»

«Τις προηγούμενες νύχτες, έβλεπες όνειρα κάθε φορά;»

«Ναι, έτσι νομίζω.» Η Παντοκράτειρα δάγκωσε μια φρυγανιά στρωμένη με βούτυρο. «Πιστεύεις ότι με προστάτεψε ο Κρόνος τώρα;»

«Δεν ξέρω, Αγαρίστη,» παραδέχτηκε η Ρία-Μία. «Μπορεί απλά να ήταν τυχαίο.»

«Να κοιμηθώ εδώ κι άλλη βραδιά;»

«Κάνε ό,τι θέλεις. Είσαι η Παντοκράτειρα.»

«Τι με συμβουλεύεις, όμως;»

Η Ρία ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Δε βλέπω κανέναν λόγο για να ξανακοιμηθείς εδώ.»

«Θα έρθεις εσύ να κοιμηθείς μαζί μου στο Παντοτινό Ανάκτορο;»

«Αν θέλεις...» Η ιδέα δεν έμοιαζε να την ενθουσιάζει.

«Θα περάσουμε ωραία,» της υποσχέθηκε η Παντοκράτειρα, χαμογελώντας, «μη μου τρώνεις.» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά ζεστό καφέ.

Σάρντλι

1.

Η Ανεμόφθαλμη ήταν μουδιασμένη. Ψυχικά. Δεν τους έφερε αντίσταση γιατί δεν θα είχε νόημα να τους φέρει αντίσταση – επιπλέον, θα έβαζε σε άσκοπο κίνδυνο την Αλρίβα και την Οξυγώνια. Αλλά ούτε και είπε τίποτα, καθώς την αφόπλιζαν και τη συλλάμβαναν. Ήταν παγίδα. Εξαρχής ήταν παγίδα, είχε συνειδητοποιήσει.

Ο Ορείχαλκος αισθανόταν επίσης μουδιασμένος, καθώς έβλεπε τους μισθοφόρους του Οίκου του να περιτριγυρίζουν την Ανεμόφθαλμη και τις σωματοφύλακές της και να τις συλλαμβάνουν, να περνάνε χειροπέδες στους καρπούς τους. Ένιωθε την προδοσία της πολύ βαριά στην καρδιά του.

Στην αρχή δεν ήθελε να το πιστέψει, όταν οι κατάσκοποι του του είχαν αναφέρει ότι η Ανεμόφθαλμη είχε αλλάξει κατεύθυνση, ότι είχε στρίψει δυτικά, νότια της λίμνης Νόλκ'βα, ότι δεν πήγαινε στη Νισθάι. Ακόμα και τότε ήλπιζε πως ο Όνυχας ο Δεύτερος είχε κάνει λάθος, πως άδικα είχε ετοιμάσει ετούτη την παγίδα για να δοκιμάσουν την Ανεμόφθαλμη.

Δεν είχε, όμως, κάνει λάθος.

Η Ανεμόφθαλμη – η Ανεμόφθαλμη που ο Ορείχαλκος ήξερε από τότε που ήταν μικρή – η Ανεμόφθαλμη που αγαπούσε – ήταν με την Επανάσταση. Είχε βοηθήσει τους επαναστάτες να καταλάβουν τα ορυχεία της οικογένειάς του. Είχε ειδοποιήσει τους επαναστάτες για τους Ούρταθ.

Γιατί; Γιατί το έκανε;

Οι μισθοφόροι οδήγησαν την Ανεμόφθαλμη και τις σωματοφύλακές της προς το ορυχείο σιδήρου, όπου ένα όχημα περίμενε.

Ο Ορείχαλκος ακολούθησε, σιωπηλός.

Η Ανεμόφθαλμη τον είχε πλέον χάσει από τα μάτια της, καθώς τα σώματα των οπλισμένων πολεμιστών τον είχαν κρύψει. Όμως σκέφτηκε πως ίσως και να ήταν καλύτερα έτσι. Δεν θα ήθελε να δει μίσος στα μάτια του· και φοβόταν πως αυτό θα έβλεπε αν τον ξανακοιτούσε. Μίσος· επειδή τον είχε προδώσει. –Αλλά δεν τον πρόδωσα! Δεν είμαι

εναντίον του. Δάκρυα είχαν θολώσει την όρασή της. Βλεφάρισε για να τα διώξει, και τα αισθάνθηκε να κυλάνε στο πρόσωπό της.

«Με συγχωρείτε που σας έμπλεξα σ' αυτό,» είπε στις δύο σωματοφύλακές της.

Η Αλρίβα και η Οξυγώνια δεν αποκρίθηκαν. Ήταν κι οι δύο σαστισμένες, φοβισμένες. Ίσως να περίμεναν ότι θα τις εκτελούσαν. Ίσως και να έχουν δίκιο. Ίσως να μας εκτελέσουν και τις τρεις.

Αλλά η Ανεμόφθαλμη δεν ήθελε να πεθάνει προτού έχει την ευκαιρία να μιλήσει με τον Ορείχαλκο. Να του εξηγήσει. Να μην τον αφήσει να νομίζει ότι ήταν εναντίον του, ότι είχε πάει με την Επανάσταση επειδή δεν τον αγαπούσε. Διότι, αντιθέτως, είχε πάει με την Επανάσταση επειδή τον αγαπούσε.

Μπορούμε να ζήσουμε ελεύθεροι στη Σάρντλι, χωρίς τυράννους και καταπιεστές.

2.

Οι μισθοφόροι την έβαλαν να καθίσει μέσα σ' ένα φορτηγό, μαζί με τις σωματοφύλακές της. Ο Ορείχαλκος κάθισε μπροστά, μη θέλοντας να την αντικρίσει, ή να της μιλήσει. Τι μπορούσε να της πει, ύστερα από τόσα που είχαν περάσει μαζί; Ύστερα από έτσι όπως τον είχε προδώσει; Επιπλέον, αν της μιλούσε, δεν σκόπευε να το κάνει μπροστά σε τρίτους.

Έκλεισε τα μάτια, καθώς το φορτηγό ξεκινούσε, και πήρε βαθιές αναπνοές. Σταθερά. Προσευχήθηκε στους θεούς, για να γαληνέψει το μυαλό του.

Αναρωτήθηκε τι θα του έλεγε το β'ζάιλ του αν ήταν ακόμα ζωντανό. Τι θα τον συμβούλευε να κάνει με την Ανεμόφθαλμη...

Κι ενώ ο Ορείχαλκος αναρωτιόταν για το ανύπαρκτο πλέον β'ζάιλ του, η Ανεμόφθαλμη, στην πίσω μεριά του φορτηγού, καθισμένη ανάμεσα στην Οξυγώνια και στην Αλρίβα, με τα χέρια της δεμένα μπροστά της, άκουγε τα λόγια του δικού της β'ζάιλ, εκείνη και μόνο εκείνη:

Σε είχα προειδοποιήσει ότι δεν σε εμπιστεύονταν. Έπρεπε να τους πρόσεχες περισσότερο.

Τώρα, οι θεοί είναι δυσареστημένοι. Με όλους σας.

Εκείνο που πρέπει να κάνεις είναι να έχεις τα μάτια και τ'αφτιά σου ανοιχτά: να είσαι έτοιμη να δραπετεύσεις, και να φύγεις μακριά από τους Ορείβατες. Γιατί η οργή τους θα είναι μεγάλη.

Μην αφήσεις την καρδιά σου να σε αποπροσανατολίζει. Ξέχνα τον Ορείχαλκο! Να έχεις τα μάτια και τ'αφτιά σου ανοιχτά – για να κινηθείς όταν θα είναι η ώρα.

Η Ανεμόφθαλμη δεν μιλούσε στο β'ζάιλ της, δεν αισθανόταν καλά να του μιλήσει εδώ, ανάμεσα σε τόσους άλλους ανθρώπους που δεν είχαν β'ζάιλ. Όμως δεν μπορούσε να κάνει αυτό που της πρότεινε το πνεύμα της αγέννητης αδελφής της. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τον Ορείχαλκο.

Πώς να τον ξέχναγε; Να διέγραφε απ'το μυαλό της όλες αυτές της όμορφες μνήμες; Να έσβηνε απ'την ψυχή της το άγγιγμα της δικής του ψυχής;

Όχι, δεν μπορούσε να δραπετεύσει προτού εξηγήσει στον Ορείχαλκο. Το είχε αποφασίσει αυτό· και τίποτα που της έλεγε το β'ζάιλ της δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να το αλλάξει...

Το φορτηγό κατέβηκε από τα βουνά ακολουθώντας τον Κυρτό Δρόμο, και δεν άργησε να βρεθεί κοντά στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα και, στη συνέχεια, στο Πολύλιθο Μέγαρο, βόρεια της Φιλτά'κβι.

Οι μισθοφόροι έβγαλαν την Ανεμόφθαλμη και τις σωματοφύλακές της από το όχημα και τις οδήγησαν στο εσωτερικό του Μεγάρου. Και κάτω από τη γη. Στα μπουντρούμια. Όπου, η Ανεμόφθαλμη παρατήρησε, δεν βρισκόταν κανένας άλλος εκτός από αυτές. Ετούτα τα κελιά δεν ήταν για τον κάθε τυχαίο κακοποιό που πιανόταν να κλέβει φρούτα στη Φιλτά'κβι· ήταν για ειδικές περιπτώσεις ανθρώπων.

Ανθρώπων σαν εμένα.

Προδότες.

Οι μισθοφόροι ξεκλείδωσαν τις χειροπέδες από τα χέρια της και την έσπρωξαν μέσα σ'ένα κελί. Έκλεισαν την πόρτα πίσω της και την άφησαν μόνη. Την Αλρίβα και την Οξυγώνια δεν τις έβαλαν κάπου κοντά της: δεν μπορούσε να τις δει, ούτε, φυσικά, να τους μιλήσει.

Η Ανεμόφθαλμη κάθισε στο στρώμα του σκοτεινού κελιού, περιμένοντας.

3.

Ο Ορείχαλκος συνάντησε τον Όνουχα τον Δεύτερο πριν από κανέναν άλλο από τους συγγενείς του.

«Είχες δίκιο,» του είπε. «Αλλά ακόμα μού φαίνεται αδιανόητο. Δε μπορώ να καταλάβω τι λόγο είχε για να μας προδώσει.»

Στέκονταν σ'έναν απ'τους διαδρόμους του Πολύλιθου Μεγάρου, πλάι σ'ένα μεγάλο παράθυρο που έβλεπε δυτικά, προς τη λίμνη Νόλκ'βα.

«Καταλαβαίνεις,» συνέχισε ο Ορείχαλκος, «τι θα γίνει τώρα που θα μαθευτεί αυτό; Η Ανεμόφθαλμη είναι του Οίκου των Ουράνιων – του Οίκου της μητέρας μου! Η αναστάτωση, θείε, θα είναι... τρομερή. Δεν έχει ποτέ ξανά συμβεί οι Ουράνιοι να μας προδώσουν. Και δεν πρόδωσαν μόνο εμάς, αλλά και την Παντοκράτειρα. Τι θα ζητήσουν οι Παντοκρατορικοί; Τι πρέπει να κάνουμε εμείς;»

«Πρέπει να φανούμε δίκαιοι,» είπε ο Όνουχας. «Θα γίνει συμβούλιο, φυσικά. Η Ανεμόφθαλμη δεν είναι κάποιος τυχαίος αποστάτης που μπορούμε να εκτελέσουμε χωρίς–»

«Να την εκτελέσουμε; Θείε, δεν μπορεί να–»

«Μη βιάζεσαι,» τον διέκοψε ο Όνουχας. «Αλλά αν η Παντοκράτειρα ζητήσει η Ανεμόφθαλμη να εκτελεστεί, τι θα κάνεις;»

«Η Παντοκράτειρα; Η Παντοκράτειρα δεν χρειάζεται να μάθει καν για την Ανεμόφθαλμη! Τόσοι άλλοι αποστάτες στη Σάρντλι–»

«Τόσοι άλλοι αποστάτες δεν μοιράζονται το κρεβάτι σου, Ορείχαλκε. Η περίπτωση είναι ιδιαίτερη. Πάρα πολύ ιδιαίτερη. Αν δεν πάρεις τις σωστές αποφάσεις, τι θα εμποδίσει τους πράκτορες της Παντοκράτειρας απ'το να υποθέσουν ότι ίσως κι εσύ είσαι προσκείμενος στην Επανάσταση;»

«Προκαλώντας πρόβλημα στον ίδιο μου τον Οίκο!;» φώναξε ο Ορείχαλκος. «Προτρέποντας τους επαναστάτες να καταλαμβάνουν τα ορυχεία μας;»

«Ως πρόσχημα, για να σταματήσουμε να δίνουμε μεταλλεύματα στη Συμπαντική Παντοκρατορία.»

«Γίνεσαι παράλογος.»

«Το ίδιο θα γίνουν και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Είναι τόσο καχύποπτοι όσο εγώ. *Περισσότερο*, κατά πάσα πιθανότητα,» τον προειδοποίησε ο Όνουχας.

«Θα μιλήσω με την Ανεμόφθαλμη,» δήλωσε ο Ορείχαλκος κάνοντας ν'απομακρυνθεί απ'το παράθυρο.

Ο Όνυχας ο Δεύτερος τον έπιασε απ'τον ώμο. «Πρόσεχε. Γιατί δεν αποκλείεται να προσπαθήσει να σε παραπλανήσει, αφού είναι με το μέρος των επαναστατών.»

«Πρέπει να μάθω γιατί, θείε. Δε μπορώ να πιστέψω ότι έτσι ξαφνικά η Ανεμόφθαλμη αποφάσισε να προκαλέσει τέτοια προβλήματα στον Οίκο μας.»

«Δεν τα προκάλεσε μόνη της. Είναι μέρος κάτι πολύ μεγαλύτερου από τον εαυτό της. Κι αυτό την κάνει εχθρό μας τώρα. Μην το ξεχνάς.»

4.

Δε μπορώ να τη θεωρήσω εχθρό μου, σκεφτόταν ο Ορείχαλκος καθώς κατέβαινε στα μπουντρούμια του Πολύλιθου Μεγάρου. Παρ'όλα όσα είχαν γίνει, δεν μπορούσε να τη θεωρήσει εχθρό του, όπως είχε προτείνει ο Όνυχας ο Δεύτερος. Περισσότερο ήθελε να μάθει παρά να εκδικηθεί. Ήθελε να μάθει τι την είχε παρακινήσει να στραφεί εναντίον του και εναντίον του Οίκου του.

Έφταιγε ο γάμος μου με την Παντοκράτειρα; Ο Ορείχαλκος το θεωρούσε πιθανό. Ήταν το μόνο που μπορούσε να υποθέσει. Γιατί, τι άλλο λόγο μπορεί η Ανεμόφθαλμη να είχε;

Είπε στους φρουρούς να τον οδηγήσουν στο κελί της, κι εκείνοι υπάκουσαν. Ο Ορείχαλκος βρέθηκε μπροστά στην καγκελωτή πόρτα. Είδε την Ανεμόφθαλμη να κάθεται πάνω στο στρώμα. Την είδε να στρέφει, αργά, το βλέμμα της προς τη μεριά του, σαν να το σκεφτόταν να τον αντικρίσει.

Κι εκείνος το σκεφτόταν να την αντικρίσει.

Τα μάτια τους, τελικά, συναντήθηκαν.

Ο Ορείχαλκος δεν διέκρινε οργή στα μάτια της Ανεμόφθαλμης, ούτε μίσος· μονάχα θλίψη.

Η Ανεμόφθαλμη δεν διέκρινε οργή στα μάτια του Ορείχαλκου, ούτε μίσος· μονάχα θλίψη.

Και σκέφτηκε: *Παρά τα όσα κατάλαβε για μένα, δεν με μισεί.* Τον ήξερε καλά, και ήταν βέβαιη πως η εκτίμησή της δεν ήταν λάθος. Κι αυτό, παραδόξως, έκανε τη στενοχώρια στο στήθος της να μεγαλώσει. Δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια της.

Ο Ορείχαλκος πρόσταξε τον φρουρό ν'ανοίξει την πόρτα. Εκείνος δίστασε.

«Είστε βέβαιος, Άρχοντά μου;»

«Είπα: άνοιξε την πόρτα.»

Ο φρουρός υπάκουσε, ξεκλειδώνοντας κι αφήνοντάς τον να μπει.

«Πήγαινε,» πρόσταξε ο Ορείχαλκος καθώς περνούσε από το άνοιγμα στα κάγκελα. Ο άντρας υπάκουσε πάλι, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη.

Η Ανεμόφθαλμη σηκώθηκε όρθια. Αισθανόταν τα γόνατά της να τρέμουν. Προσπάθησε να ασκήσει αυτοκυριαρχία. Ο Ορείχαλκος δεν ήταν κάποιος άγνωστος που την είχε αιχμαλωτίσει- Καλύτερα, όμως, να ήταν κάποιος άγνωστος...

«Γιατί;» τη ρώτησε ο Ορείχαλκος, νιώθοντας το στόμα του ξερό.

Η Ανεμόφθαλμη μόρφασε σμίγοντας τα χείλη. «Δεν... Μη νομίζεις ότι θέλω το κακό σου, Ορείχαλκε. Δεν είναι έτσι.»

Γιατί μου φαίνονται αληθινά τα λόγια της; Θεοί, γιατί μου φαίνονται αληθινά τα λόγια της; «Γιατί, τότε, συμμάχησες με τους ανθρώπους που προσπαθούν να καταστρέψουν τον Οίκο μου;»

«Δεν προσπαθούν να καταστρέψουν τον Οίκο των Ορειβατών-»

«Δεν το προσπαθούν;» φώναξε ο Ορείχαλκος. «Καταλαμβάνουν τα ορυχεία μας, το ένα μετά το άλλο! Μας κλέβουν! Μας προκαλούν προβλήματα με την Παντοκράτειρα, μας ατιμάζουν στα μάτια των άλλων Οίκων της Σάρντλι! Κι εσύ τους έχεις βοηθήσει να-!»

«Όχι! Δεν είναι έτσι. Δεν τους έχω βοηθήσει για να σας κάνουν κακό, Ορείχαλκε...» Η Ανεμόφθαλμη κουνούσε το κεφάλι της καθώς δάκρυα συνέχιζαν να κυλάνε από τα μάτια της.

«Το έκανες επειδή παντρεύτηκα την Παντοκράτειρα-»

«Όχι-»

«Τότε, γιατί το έκανες, Ανεμόφθαλμη;»

«Περίμενε και άκουσέ με λίγο, μα τους θεούς! Δεν συμμάχησα με την Επανάσταση για να σ'εκδικηθώ που παντρεύτηκες την Παντοκράτειρα. Καταλαβαίνω γιατί έπρεπε να παντρευτείς την Παντοκράτειρα, Ορείχαλκε. Είμαι με την Επανάσταση επειδή... επειδή θέλω να είμαστε ελεύθεροι. Η Σάρντλι δεν ανήκει σ'αυτούς τους ξένους. Ανήκει σ'εμάς! Και μπορούμε να την πάρουμε πίσω-»

«Χτυπάς τον Οίκο μου, όμως!»

Η Ανεμόφθαλμη άρπαξε τον χιτώνα του μέσα στα χέρια της. «Οι επαναστάτες δεν έχουν τίποτα εναντίον του Οίκου των Ορειβατών, Ορείχαλκε. Πίστεψέ με. Είναι μόνο εναντίον της Παντοκράτειρας.» Δεν φώναζε τώρα, μη θέλοντας να την ακούσει κανένας άλλος εκτός από εκείνον.

«Είναι δυνατόν να πιστεύεις αυτές τις ανοησίες;» Ο Ορείχαλκος έπιασε τους ώμους της, απωθώντας την. «Από τη στιγμή που κλέβουν τα ορυχεία μας, είναι εναντίον μας, Ανεμόφθαλμη!»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Θέλουν μονάχα να στερήσουν τα μεταλλεύματα από τη Συμπαντική Πα—»

«Τα στερούν, όμως, και από εμάς! Ούτε εμείς έχουμε τα ορυχεία πλέον!»

«Ναι αλλά δεν είναι αυτό που νομίζεις!»

«Και τι είναι; Πες μου.»

Η Ανεμόφθαλμη πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να καλμάρει τα νεύρα της. «Δε... δεν μπορώ να σου πω τώρα, Ορείχαλκε. Αλλά υπάρχει λόγος.» Αν του έλεγε τώρα, ίσως να χαλούσε το σχέδιο των επαναστατών. Οι επαναστάτες ήθελαν να είναι βέβαιοι ότι θα μπορούσαν να διαπραγματευτούν με τους Ορειβάτες προτού τους πλησιάσουν.

«Γιατί δεν μπορείς να μου πεις τώρα;»

«Υπάρχει λόγος,» επανέλαβε σταθερά η Ανεμόφθαλμη. «Πίστεψέ με σ'αυτό που σου λέω.»

«Καταλαβαίνεις τι μου λες; Μου λες ότι παίρνουν τα ορυχεία μας, το ένα μετά το άλλο, αλλά δεν πειράζει γιατί... 'υπάρχει λόγος'! Με κοροϊδεύεις, Ανεμόφθαλμη; Τόσα χρόνια... τόσα—»

«Σταμάτα! Ποτέ δεν σ'έχω κοροϊδέψει, Ορείχαλκε. Σ'αγαπώ το ξέρεις.» Το είπε γρήγορα σαν να φοβόταν ν'ακούσει τα ίδια της τα λόγια.

«Μ'έχεις, όμως, κοροϊδέψει,» είπε εκείνος. «Όταν έδωσες στους επαναστάτες την πληροφορία για τους Ούρταθ, με κορόιδεψες. Όταν συμμαχήσες με τους επαναστάτες χωρίς να το ξέρω, με κορόιδεψες. Σήμερα θα με κοροϊδεύεις ξανά, αν η πληροφορία για το ορυχείο σιδήρου ήταν αληθινή και όχι παγίδα—»

«Κι εσύ με κορόιδεψες,» φώναξε η Ανεμόφθαλμη νιώθοντας να θυμώνει μαζί του, να γίνεται εκτός εαυτού, «όταν μου έσθησες παγίδα! Όταν θεώρησες ότι θέλω το κακό σου! ότι είμαι εναντίον σου!»

«Μα είσαι εναντίον μου! Όταν είσαι εναντίον των Ορειβατών, είσαι εναντίον μου – πώς μπορεί να είναι αλλιώς; Και δεν έχεις ούτε καν έναν καλό λόγο γι' αυτό!»

«Δεν είμαι εναντίον σου, ούτε εναντίον των Ορειβατών! Κι αν η ελευθερία της Σάρντλι δεν είναι καλός λόγος για σένα, για εμένα είναι! Δε χρειαζόμαστε αυτούς τους δυνάστες να μας ελέγχουν!»

Ο Ορείχαλκος δεν μπορούσε να την ακούει άλλο. Νόμιζε ότι, όταν ερχόταν εδώ και της μιλούσε, η Ανεμόφθαλμη θα είχε, τουλάχιστον, μια καλή δικαιολογία για όλα τούτα. Θα είχε κάποιον λόγο. Θα του έλεγε κάτι που εκείνος μπορούσε να καταλάβει.

Αλλά δεν του έλεγε τίποτα που μπορούσε να καταλάβει. Του έλεγε, ουσιαστικά, ότι ήταν με την Επανάσταση και δεν την ενδιέφερε για εκείνον ή για τους Ορειβάτες, αλλά ο Ορείχαλκος δεν θα έπρεπε να νομίζει πως οι επαναστάτες ήταν εναντίον του Οίκου του, επειδή τα πράγματα δεν ήταν όπως νόμιζε. Όμως η Ανεμόφθαλμη αρνιόταν να του πει πώς ακριβώς ήταν τα πράγματα, πέρα από το ότι... υπήρχε λόγος.

Τι σαχλαμάρες!

Αηδιασμένος, νιώθοντας τελειώς προδομένος, στράφηκε στην έξοδο του κελιού, έσπρωξε την πόρτα, και βγήκε.

«Ορείχαλκε!»

Στάθηκε. Γύρισε να την κοιτάξει.

Η όψη της εξακολουθούσε να είναι θλιμμένη, αν και τώρα οργή γυάλιζε επίσης στα μάτια της εκτός από θλίψη.

«Η Αλρίβα και η Οξυγώνια δεν ήξεραν τίποτα για την Επανάσταση,» του είπε η Ανεμόφθαλμη. «Σήμερα το έμαθαν, επειδή της τράβηξα μαζί μου.»

Ο Ορείχαλκος δεν μίλησε. Έφυγε· και ο φρουρός πλησίασε γρήγορα, έκλεισε την καγκελωτή πόρτα του κελιού, και την κλείδωσε.

Η Ανεμόφθαλμη κάθισε στο στρώμα, νιώθοντας εξαντλημένη, νιώθοντας το σώμα της να τρέμει από έναν βαθύ, εσωτερικό σεισμό που γινόταν στην ψυχή της.

Έπρεπε να του είχε μιλήσει, της είπε το β'ζάιλ της. Έπρεπε να του είχε πει για το σχέδιο των επαναστατών.

«Σιωπή!» φώναξε η Ανεμόφθαλμη. «Μη μου μιλάς άλλο!» Χτύπησε το στρώμα με τη γροθιά της.

5.

Της είχαν πάρει το ρολόι της προτού την κλειδώσουν εδώ, έτσι η Ανεμόφθαλμη δεν ήξερε πόση ακριβώς ώρα είχε περάσει όταν η Ημισέληνη ήρθε να σταθεί πίσω από τα κάγκελα του κελιού της.

Η Ανεμόφθαλμη δεν σηκώθηκε απ'τη θέση της επάνω στο στρώμα, διαισθανόμενη ότι δεν θα είχε κανένα νόημα να μιλήσει με τη θεία της. *Αποκλείεται να την καταλάβαινε, ή να συμφωνούσε μαζί της. Δεν είχε ποτέ εκφράσει απόψεις κατά των Παντοκρατορικών.*

Η Ημισέληνη ήταν η μητέρα του Ορείχαλκου, σύζυγος του Σιδήρου του Δευτέρου. Πατέρας της ήταν ο Αστροφώτιστος ο Πρώτος, που ήταν αδελφός της Νεφέλης, που ήταν γιαγιά της Ανεμόφθαλμης αλλά, τώρα πλέον, νεκρή.

«Ανεμόφθαλμη...» είπε η Ημισέληνη.

«Φύγε, θεία. Δεν έχουμε τίποτα να πούμε.»

«Μας έβαλες όλους σε μπελάδες μ'αυτό που έκανες, και μου λες 'δεν έχουμε τίποτα να πούμε';» Η φωνή της Ημισέληνης ήταν πολύ ήρεμη γ'αυτά τα λόγια – μάλλον, επειδή ήταν σοκαρισμένη. «Μια κόρη του Οίκου των Ουράνιων να κάνει κάτι τέτοιο; Να συμμαχήσει με αποστάτες και κακοποιούς;»

«Δεν είναι κακοποιοί, θεία! Μάχονται για την ελευθερία μας.»

«Ωραία 'ελευθερία' είναι αυτή,» είπε η Ημισέληνη. «Κλέβουν αυτά που ανήκουν στους άλλους– Οι Ουράνιοι ποτέ δεν ήμασταν ληστές–»

«Δεν είμαι ληστής! Οι επαναστάτες θέλουν να σταματήσουν οι Ορειβάτες να δίνουν μεταλλεύματα στους Παντοκρατορικούς. Δεν τους τα χρωστάνε, θεία. Ήρθαν εδώ και μας υποδούλωσαν, αλλά δεν είμαστε δούλοι τους. Δεν τους χρωστάμε να τους δίνουμε τίποτα!»

«Ωιωπή!» φώναξε η Ημισέληνη, με την όψη της να έχει αγριέψει. Οι ρυτίδες είχαν, ξαφνικά, γίνει φανερές στο πρόσωπό της. «Αν δεν σκεφτόσουν τον Οίκο σου – τη ντροπή που θα μας προκαλούσες – έπρεπε τουλάχιστον να είχες σκεφτεί τον Ορείχαλκο, που ακόμα και τώρα κάνει το λάθος να σ'αγαπά.»

Η Ανεμόφθαλμη την κοίταξε με απέχθεια. «Θα προτείνεις, λοιπόν, να με εκτελέσουν, θεία, για να... *σβηστεί* η ντροπή του Οίκου μας; Θα προτείνεις κιόλας να διαγράψουν το όνομα της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης από την ιστορία μας;»

«Είσαι *απαράδεκτη* και θάπρεπε να ντρέπεσαι για τις πράξεις σου,» της είπε η Ημισέληνη. «Μακάρι οι θεοί να λυπηθούν την ψυχή σου.» Στράφηκε, φεύγοντας.

«Εγώ δεν έχω προδώσει τη Σάρντλι, θεία!» φώναξε πίσω της η Ανεμόφθαλμη, χωρίς να σηκωθεί. «Οι θεοί είναι μαζί μου!»

Το *β'ζάιλ* της της ψιθύρισε: *Πρέπει να φύγεις από εδώ, αδελφή. Πρέπει να δραπετεύσεις με την πρώτη ευκαιρία.* Και μετά, σώπασε.

Η Ανεμόφθαλμη αναστέναξε.

Κι αναρωτήθηκε τότε οι επαναστάτες σκόπευαν να επιχειρήσουν να συνεννοηθούν με τον Ορείχαλκο και τους άλλους Ορειβάτες. Είχαν ήδη στην κατοχή τους πέντε από τα δέκα ορυχεία που βρίσκονταν στην περιοχή των βουνών βόρεια της Φιλτά'κβι. Δεν πίστευαν ότι είχε, επιτέλους, έρθει ο καιρός να κάνουν την κίνησή τους; Σίγουρα, οι πιέσεις ήταν σοβαρές για τον Οίκο των Ορειβατών· η Ανεμόφθαλμη το ήξερε αυτό από πρώτο χέρι.

6.

Η συγκέντρωση στην Υψηλή Αίθουσα ήταν θορυβώδης. Οι Ορειβάτες ήταν ανάστατοι, και μιλούσαν όλοι μαζί. Ο Σίδηρος ο Πρώτος, καθισμένος στον Πολύλιθο Θρόνο, μιλούσε όχι μόνο με τους άλλους αλλά και με το *β'ζάιλ* του, στρέφοντας κάθε τόσο το κεφάλι του στο πλάι και μοιάζοντας να μουρμουρίζει στον αέρα. Ο Θάργκεκ, ο καμπούρης Επιτηρητής του Μεγάρου, με τα μεγάλα, παράξενα μάτια, στεκόταν και παρακολουθούσε, σιωπηλός, συλλογισμένος, με τα πυκνά του φρύδια σουφρωμένα. Η Γρανίτια η Πρώτη έλεγε, εμφιατικά, ότι έπρεπε να παραδώσουν την Ανεμόφθαλμη στους Παντοκρατορικούς για να μην υπάρξουν υποψίες ότι κι οι Ορειβάτες ήταν μπλεγμένοι με την Επανάσταση. Ο Όνυχας ο Δεύτερος τόνιζε ότι έπρεπε να κινηθούν προσεχτικά: να στείλουν, κατ'αρχήν, έναν μαντατοφόρο στους Ουράνιους για να τους καλέσει και κάποιοι από αυτούς να έρθουν εδώ. Ο Σίδηρος ο Δεύτερος, ο πατέρας του Ορείχαλκου, συμφωνούσε, ενώ η Ημισέληνη, η μητέρα του, η οποία είχε μόλις επιστρέψει από μια επίσκεψη στο κελί της Ανεμόφθαλμης, φαινόταν σοκαρισμένη και ήταν σιωπηλή.

Ο Ρουμπίνης, ο αδελφός του Ορείχαλκου, του είπε: «Έπρεπε να την είχες καταλάβει από καιρό! Βασικά, δεν έπρεπε πια να σχετίζεσαι καθόλου μαζί της, αφού είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας.»

«Δεν είχες ποτέ παλιότερα εκφράσει τέτοια άποψη, αδελφέ,» αποκρίθηκε ξερά ο Ορείχαλκος, που γνώριζε ότι ο Ρουμπίνης ήθελε εκείνος να είχε παντρευτεί την Παντοκράτειρα – και θα την είχε παντρευτεί αν ο Ορείχαλκος δεν τον είχε προλάβει.

«Δε μου είχε φανεί σημαντικό ως τώρα. Δεν φανταζόμουν πόσο τυφλός μπορούσες να φανείς.»

«Δε φταίει ο Ορείχαλκος, Ρουμπίνη!» είπε η Αζουρίτια η Δεύτερη, η αδελφή τους, αγριοκοιτάζοντας τον Ρουμπίνη.

«Και ποιος φταίει;»

Ο Όνυχας ο Πέμπτος, ο μικρότερος (και τελευταίος) αδελφός του Ορείχαλκου, είπε: «Θα το καταλάβαινες εσύ αν η γυναίκα σου η Ευύδρια ήταν με την Επανάσταση;»

«Μη λες ανοησίες, Όνυχα! Η Ευύδρια ποτέ δεν θα μπορούσε να ήταν προδότρια του Οίκου μας ή του δικού της, και το ξέρεις!» φώναξε ο Ρουμπίνης, σείοντας το δάχτυλό του προς το μέρος του Όνυχα.

«Το ξέρω; Πώς; Είμαι μάντης, μήπως, αδελφέ;»

«Ανόητε! Δε μιλάμε για την Ευύδρια! Η *Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη* είναι που μας πρόδωσε όλους· και τι νομίζεις ότι θα κάνει η Παντοκράτειρα την επόμενη φορά που θα είναι εδώ; Νομίζεις ότι δεν θα κατηγορήσει κι εμάς; Νομίζεις ότι θα το δεχτεί αν της πούμε ‘δεν το είχαμε φανταστεί’;»

«Το τι θα πούμε στην Παντοκράτειρα,» τον διέκοψε ο Ορείχαλκος, προσπαθώντας απεγνωσμένα να διατηρήσει την ψυχραιμία του μετά από όλα τούτα, «είναι δική μου υπόθεση, Ρουμπίνη! Είμαι σύζυγός της. Ο μοναδικός της σύζυγος στη Σάρντλι.»

«Κακώς, ίσως.»

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για μερικές στιγμές, άγρια και των δύο.

Ο Όνυχας ο Δεύτερος παρενέβη: «Ο Ορείχαλκος, μέχρι στιγμής, έχει αποδ-» Σταμάτησε να μιλά καθώς, με τις άκριες των ματιών του, είδε κάτι και στράφηκε.

Ο Ορείχαλκος είχε, επίσης, παρατηρήσει ότι κάτι συνέβαινε, και στράφηκε κι εκείνος.

Προς την είσοδο της Υψηλής Αίθουσας, η οποία είχε ανοίξει διάπλατα.

Ένας μεγαλόσωμος, καφετόδερμος άντρας είχε μπει, ντυμένος με τη λευκή στολή των Παντοκρατορικών αξιωματικών και με γαλανό μανδύα. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα σπαθί κι ένα πιστόλι. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας τον περιστοίχιζαν.

Ο Ορείχαλκος τον ήξερε. Ήταν ένας από τους πράκτορες της συζύγου του. Δημήτριος ονομαζόταν, και είχε μάτια στενά και παρατηρητικά, μαλλιά κοντά και μαύρα. Καταγόταν από την Υπερυδάτια. Είχε πολλούς πληροφοριοδότες στη Φιλτά'κβι (κι ακόμα και μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο, ήταν βέβαιος ο Ορείχαλκος) και είχε, φυσικά, μάθει αμέσως για την αιχμαλωσία της Ανεμόφθαλμης.

«Άρχοντές μου, Αρχόντισσές μου,» χαιρέτησε καθώς τα βλέμματα των Ορειβατών στρέφονταν επάνω του, το ένα κατόπιν του άλλου. «Υψηλότετε» προς τον Ορείχαλκο, κλίνοντας το κεφάλι. Στον σύζυγο της Παντοκράτειρας όφειλαν να αποδίδονται οι ανάλογες τιμές, ακόμα κι αν ήταν τυπικές σε πολλές περιπτώσεις – ο Ορείχαλκος δεν αμφέβαλλε πως οι πράκτορες της συζύγου του θα τον σκοτώναν αμέσως αν είχαν τη διαταγή να τον σκοτώσουν.

«Με πληροφορήσαν ότι έχετε στα μπουντρούμια του Μεγάρου τρεις αποστάτριες, η μία εκ των οποίων είναι η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη, του Οίκου των Ουράνιων. Αληθεύει;»

Κανένας δεν απάντησε. Περίμεναν τον Ορείχαλκο να μιλήσει.

«Αληθεύει,» είπε εκείνος.

«Θα μπορούσα να μάθω πώς συνελήφθησαν, Υψηλότετε;»

«Είχαμε κάποιες υποψίες, και στήσαμε μια παγίδα για να βεβαιωθούμε.»

«Βεβαιωθήκατε, λοιπόν, υποθέτω...»

Ο Ορείχαλκος δεν μίλησε αμέσως, αλλά ο Όνουχας ο Δεύτερος είπε: «Πέραν πάσης αμφιβολίας.»

«Και τι πληροφορίες σάς έδωσαν;» ρώτησε ο Δημήτριος. «Πού στα βουνά βρίσκεται το άντρο των επαναστατών;»

«Δεν το έχουμε μάθει αυτό,» είπε ο Ορείχαλκος. «Πιθανώς να μην το ξέρουν καν.»

«Προλάβετε, τόσο γρήγορα, να τις ανακρίνετε κανονικά, Πρίγκιπά μου;»

«Το θέμα είναι περίπλοκο, Δημήτριε,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Η Ανεμόφθαλμη ανήκει στον Οίκο των Ουράνιων, με τους οποίους, όπως

θα γνωρίζεις, οι σχέσεις μας δεν είναι... επιπόλαιες. Πρέπει να κληθούν μέλη των Ουράνιων εδώ, ώστε να παρθεί απόφαση σχετικά με το τι πρέπει να γίνει.»

«Οι αιχμάλωτες πρέπει να ανακριθούν, Πρίγκιπά μου! Ίσως αυτές να είναι το κλειδί για να σταματήσουμε τις επιθέσεις εναντίον των ορυχείων σας και να αποκαταστήσουμε την τάξη στη διάσταση.»

«Ή, ίσως όχι. Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε.»

«Αυτό προτείνω κι εγώ,» είπε ο Δημήτριος.

«Οι δύο γυναίκες που πιάστηκαν μαζί με την Ανεμόφθαλμη ήταν σωματοφύλακές της. Ονομάζονται Αλρίβα και Οξυγώνια. Η ίδια η Ανεμόφθαλμη ισχυρίστηκε ότι, μέχρι στιγμής, αυτές δεν ήξεραν τίποτα για την ανάμιξη της με την Επανάσταση.»

«Την πιστέψατε, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος.

«Επιτρέψτε μου να έχω τις αμφιβολίες μου γι' αυτό το θέμα. Οι τρεις γυναίκες πρέπει να ανακριθούν ξεχωριστά η μία από την άλλη—»

«Σε διαφορετικά κελιά βρίσκονται.»

«Μπορούμε, λοιπόν, να ξεκινήσουμε την ανάκριση όποτε επιθυμείτε.»

«Θα πρέπει να περιμένουμε την άφιξη των Ουράνιων, προτού κά-
νουμε οτιδήποτε, Δημήτριά,» είπε ο Ορείχαλκος.

«Ο χρόνος είναι πολύτιμος, Υψηλότατε, και τα ορυχεία που πλήττονται είναι δικά σας!»

Ενδιαφέρουν, όμως, πολύ και εσάς, αποκρίθηκε νοερά ο Ορείχαλκος. «Θα φροντίσουμε το ζήτημα,» είπε, «αλλά θα το φροντίσουμε σύμφωνα με τα έθιμά μας. Η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη είναι ευγενικής καταγωγής· δεν είναι μια οποιαδήποτε Σάρντλια γυναίκα. Πρέπει να κληθούν εδώ μέλη της οικογένειάς της.»

«Καλώς, Πρίγκιπά μου. Επιτρέψτε μου, τότε, να ανακρίνω τουλάχιστον τις άλλες δύο.»

«Η μία απ' αυτές, η Οξυγώνια, είναι του Οίκου των Γεωμετρών. Με τους οποίους, επίσης, έχουμε δεσμούς...» Ο Ορείχαλκος στράφηκε ελαφρώς, για να κοιτάξει τον Τριγώνιο, τον σύζυγο της ξαδέλφης του, της Γρανίτίας της Πρώτης.

Το καφετόδερμο πρόσωπο του Δημήτριου φάνηκε να σκουραίνει και τα μάτια του να σκοτεινιάζουν. «Η άλλη γυναίκα, όμως, δεν είναι ευγενικής καταγωγής· είναι, Πρίγκιπά μου;»

«Όχι, δεν είναι,» παραδέχτηκε ο Ορείχαλκος.

«Θα μου επιτρέψετε, τότε, να την ανακρίνω.» Δεν ήταν καν ερώτηση.

Ο Ορείχαλκος, μετά από μια στιγμή δισταγμού, είπε: «Καλώς. Μπορείς να την ανακρίνεις. Αλλά χωρίς να ασκηθεί υπέρμετρη βία επάνω της. Γίνομαι κατανοητός;»

«Απολύτως, Πρίγκιπά μου.»

7.

Ενώ είχε μόλις βραδιάσει, ένα ελικόπτερο στάλθηκε από το Πολύλιθο Μέγαρο προς τη Νισθάι, για να ειδοποιήσει τον Οίκο των Ουράνιων· και ένα άλλο ελικόπτερο στάλθηκε προς την Κάρντβι, για να ειδοποιήσει τον Οίκο των Γεωμετρών.

Ο Δημήτριος και δύο άνθρωποί του πήγαν στα μπουντρούμια για να ανακρίνουν την Αλρίβα.

Η συγκέντρωση στην Υψηλή Αίθουσα είχε διαλυθεί, και λίγοι είχαν πλέον απομείνει μέσα στο μεγάλο δωμάτιο: η Γρανίτια η Πρώτη και ο σύζυγός της ο Τριγώνιος, η Ημισέληνη, ο Όνυχας ο Δεύτερος, και ο Ορείχαλκος. Ο χώρος ήταν σιωπηλός για κάποια ώρα, καθώς όλοι τους ήταν καθισμένοι γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι κι έμοιαζαν να ξεκουράζονται από τη βαβούρα που είχε προηγηθεί. Η Γρανίτια κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο· ο Τριγώνιος έπινε *τάο βις* από μια αργυρή κούπα· η Ημισέληνη είχε ακουμπισμένο το κεφάλι στην πλάτη της καρέκλας της και τα μάτια μισόκλειστα· ο Όνυχας στήριζε το σαγόνι του στα πλεγμένα δάχτυλα των χεριών του δείχνοντας σκεπτικός· και ο Ορείχαλκος προσπαθούσε να καθαρίσει το μυαλό του από τη θύελλα που το γέμιζε, ώστε να μπορέσει να σκεφτεί σωστά.

Τελικά, ο Τριγώνιος είπε: «Θα ήθελα να μιλήσω με την Οξυγώνια, Ορείχαλκε, αν μου το επιτρέψεις.»

Ο Ορείχαλκος στράφηκε να τον κοιτάξει σαν να είχε σχεδόν ξεχάσει την παρουσία του.

Η Γρανίτια είπε στον σύζυγό της: «Τη γνωρίζεις;»

«Προσωπικά, όχι. Αλλά είναι από τον Οίκο μου.»

Ο Ορείχαλκος τού είπε: «Πήγαινε να της μιλήσεις αν θέλεις.»

Ο Τριγώνιος έγνεψε προς τη μεριά του, σαν να ήθελε να πει *ευχαριστώ*, και σηκώθηκε, φεύγοντας από την Υψηλή Αίθουσα.

Τα φρύδια της Γρανίτιας ήταν σουφρωμένα σκεπτικά.

Όταν ο Τριγώνιος επέστρεψε, μετά από κάποια ώρα, βρήκε την Υψηλή Αίθουσα σιωπηλή και πράγματι, κανένας δεν είχε μιλήσει ως τότε. Ήταν όλοι τους κουρασμένοι.

«Τι έγινε;» ρώτησε τώρα η Γρανίτια, καθώς ο σύζυγός της καθόταν δίπλα της.

«Δε νομίζω ότι έχει καμία σχέση με την Επανάσταση. Μου είπε αυτό που είπε κι η Ανεμόφθαλμη στον Ορείχαλκο: ότι εκείνη και η Αλρίβα δεν ήξεραν τίποτα μέχρι πρότινος. Ήταν πολύ ταραγμένη. Έκλαιγε καθώς μου μιλούσε. Νομίζει ότι θα την εκτελέσουν για κάτι που δεν φταίει.»

«Δεν πρόκειται καμια τους να εκτελεστεί,» είπε ο Ορείχαλκος. «Και οι δύο σωματοφύλακες, κατά πάσα πιθανότητα, δεν έχουν ιδέα για το τι συνέβαινε. Μόλις αυτό διαπιστωθεί, θα αφεθούν ελεύθερες.»

«Θα το πιστέψουν, όμως, οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας;» έθεσε το ερώτημα η Γρανίτια.

«Αν ο Δημήτριος είναι τόσο καλός στις ανακρίσεις όσο ισχυρίζεται, τότε πρέπει να μπορεί να το διαπιστώσει κι από μόνος του μιλώντας με την Αλρίβα.

»Τι νομίζεις κι εσύ, θείε;» ρώτησε στρεφόμενος στον Όνουχα τον Δεύτερο.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος.

8.

Στο τέλος, ο Ορείχαλκος έμεινε μόνος στην Υψηλή Αίθουσα· οι υπόλοιποι, ο ένας μετά τον άλλο, πήγαν να ξεκουραστούν. Τελευταία έφυγε η μητέρα του, η Ημισέληνη, λέγοντάς του να ξεκουραστεί κι εκείνος. Ο Ορείχαλκος αποκρίθηκε πως θα ξεκουραζόταν, όμως ακόμα εδώ ήταν, γιατί και στα δωμάτιά του να πήγαινε, αμφέβαλλε αν θα κατόρθωνε να κοιμηθεί.

Αναρωτιόταν για πολλά πράγματα, και προβληματιζόταν γι'ακόμα περισσότερα. Ανάμεσα σ'όλα αυτά ήταν και η επιμονή της Ανεμόφθαλμης ότι οι επαναστάτες δεν ήταν εναντίον του Οίκου των Ορειβιών, ότι υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος για τον οποίο γίνονταν οι

επιθέσεις στα ορυχεία· κάποιος λόγος που, όμως, δεν μπορούσε να του αποκαλύψει. *Προσπαθεί να με αποπροσανατολίσει; Προσπαθεί να γλιτώσει τον εαυτό της λέγοντάς μου μια ακαθόριστη ανοησία; Ή, μήπως, λέει αλήθεια; Αν είναι όμως έτσι, γιατί αρνείται να μου εξηγήσει ακριβώς τι συμβαίνει; Κι επιπλέον, πώς μπορούν οι επαναστάτες να είναι υπέρ μας, όταν μας παίρνουν τα ορυχεία;*

Βήματα διέκοψαν τους συλλογισμούς του.

Ο Ορείχαλκος έστρεψε το βλέμμα του και είδε τον Δημήτριο να μπαίνει στην Υψηλή Αίθουσα.

«Πρίγκιπά μου,» χαιρέτησε ο πράκτορας κλίνοντας το κεφάλι.

«Πώς πήγε η ανάκρισή σου;» ρώτησε ο Ορείχαλκος.

«Δεν μας έχει δώσει καμία πληροφορία μέχρι στιγμής. Ισχυρίζεται πως δεν ξέρει τίποτα για την Επανάσταση, πως σήμερα έμαθε ότι η Αρχόντισσά της, η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη, είχε συναναστροφές με επαναστάτες.»

«Ακριβώς αυτό που μου είπε κι εμένα η ίδια η Ανεμόφθαλμη. Και το ίδιο είπε και η Οξυγώνια στον συγγενή της, τον Τριγώνιο, ο οποίος είναι σύζυγος της ξαδέλφης μου της Γρανίτιας.»

«Τούτο δεν σημαίνει τίποτα, Πρίγκιπά μου. Θα μπορούσαν να είναι συνεννοημένες.»

«Πιστεύεις ότι είναι;»

«Δεν θα το απέκλεια,» είπε ο Δημήτριος. «Ωστόσο, η Ανεμόφθαλμη μάλλον έχει τις περισσότερες πληροφορίες. Αν ανακρίνουμε αυτήν – η οποία έχει ήδη παραδεχτεί ότι συναναστρέφεται αποστάτες – μπορεί η ανάκριση των άλλων δύο να αποδειχτεί αχρείαστη.» Και, φυσικά, ο τόνος της φωνής του ήταν σαν να πρόσθετε: *Άφησέ με να την ανακρίνω τώρα.*

Αλλά ο Ορείχαλκος δεν είχε καμία τέτοια πρόθεση. «Μπορεί. Όμως δεν θα ανακρίνουμε την Ανεμόφθαλμη απόψε. Όχι προτού έρθουν εδώ αντιπρόσωποι από τον Οίκο της.»

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Δημήτριος, «οι ανακρίσεις είναι καλό να γίνονται γρήγορα, πριν ο αιχμάλωτ–»

«Αυτή είναι η απόφασή μου,» δήλωσε ο Ορείχαλκος καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. «Τα υπόλοιπα αύριο.»

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλότητα.» Ο Δημήτριος έκανε μια σύντομη υπόκλιση και αποχώρησε από την αίθουσα. Ήταν, φανερά, δυσαρεστημένος.

9.

Τα ελικόπτερα επέστρεψαν αργά μέσα στη νύχτα, και οι μαντατοφόροι ανέφεραν στον Ορείχαλκο ότι είχαν μεταφέρει τα μηνύματά τους στους Οίκους των Ουράνιων και των Γεωμετρών. Και οι δύο οικογένειες είχαν ταραχτεί πολύ, και είχαν υποσχεθεί ότι αύριο θα έστελναν αντιπροσώπους τους στο Πολύλιθο Μέγαρο.

Ο Ορείχαλκος πήγε και βρήκε τον Θάργκεκ, τον Επιτηρητή του Μεγάρου, ο οποίος ξενυχτούσε όπως εκείνος. Του είπε ότι θα είχαν επισκέψεις ή αύριο το βράδυ ή μεθαύριο, και τα πάντα έπρεπε να είναι έτοιμα για να φιλοξενηθούν οι ευγενείς.

«Ασφαλώς, Άρχοντα Ορείχαλκε,» αποκρίθηκε ο Θάργκεκ μορφάζοντας έντονα. «Ασφαλώς.»

«Τι νομίζεις για όλα τούτα, Θάργκεκ;» τον ρώτησε ο Ορείχαλκος, προτού φύγει από τη μικρή αίθουσα όπου τον είχε συναντήσει. «Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι ο πατέρας μου έκανε καλή επιλογή μ'εμένα;»

«Φυσικά, Άρχοντά μου.»

«Με εκπλήσσεις, Θάργκεκ.»

«Φανταστείτε, Άρχοντά μου, τι θα γινόταν αν όλα τούτα είχαν συμβεί σε κάποιον άλλο μέσα σε τούτο τον Οίκο, χε-χε-χε-χε...» Ο Ορείχαλκος είχε την αμυδρή εντύπωση ότι ο Επιτηρητής αναφερόταν στον αδελφό του, τον Ρουμπίνη· δεν ρώτησε, όμως.

«Μπορεί να είχε αντιληφτεί τις διαθέσεις της Ανεμόφθαλμης πολύ πιο πριν.»

«Μπορεί και όχι. *Μάλλον όχι,*» επέμεινε ο Θάργκεκ σουφρώνοντας τα φρύδια θεατρικά. Και πρόσθεσε: «Δεν έχει σημασία τι συμβαίνει, Άρχοντά μου, αλλά πώς αντιμετωπίζεις *εσύ* αυτό που συμβαίνει. Έτσι δεν είναι;» Και βάδισε προς μια έξοδο της αίθουσας. Η μορφή του, καμπουριασμένη όπως πάντα, ήταν σχεδόν εφιαλτική μέσα στο χαμηλό φως· έφερνε στο μυαλό στοιχειό που είχε έρθει από τις ζούγκλες ή τα βουνά.

Ο Ορείχαλκος δεν επιχείρησε να τον σταματήσει για να μιλήσουν περισσότερο. Εξάλλου, αφού σύντομα θα δέχονταν επισκέψεις από δύο Οίκους, ο Θάργκεκ είχε δουλειές να κάνει. Και ο Ορείχαλκος δεν νόμιζε πως είχαν κάτι άλλο να πουν. Πάντως, σίγουρα ήταν αλήθεια αυτό που είχε πει ο Επιτηρητής: *Σημασία έχει πώς εσύ αντιμετωπίζεις αυτό που συμβαίνει.*

Ο Ορείχαλκος βάδισε (σαν στοιχειό κι εκείνος) μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο, κι αναρωτήθηκε τι θα του έλεγε το β'ζάιλ του τώρα, αν ήταν ακόμα μαζί του. Αν δεν το είχαν σκοτώσει οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας...

10.

Ο Ορείχαλκος κοιμήθηκε ελάχιστα τη νύχτα και, το πρωί, κατέβηκε στα μπουντρούμια του Πολύλιθου Μεγάρου για να πάει να δει την Αλρίβα. Στάθηκε έξω απ'το κελί της, μπροστά στα κάγκελα, και την ατένισε να είναι ξαπλωμένη πάνω στο στρώμα. Κοιμόταν. Δεν έμοιαζε τραυματισμένη ή χτυπημένη από τους ανακριτές της, αλλά ο Ορείχαλκος δεν μπορούσε και να είναι βέβαιος, καθώς ο φωτισμός ήταν χαμηλός.

Έκανε νόημα στον φρουρό πλάι του να φύγει, κι εκείνος υπάκουσε.

«Αλρίβα,» είπε ο Ορείχαλκος· κι όταν η μισθοφόρος δεν κινήθηκε, δεν ξύπνησε: «Αλρίβα!» πιο δυνατά.

Τώρα, η μαυρόδερμη γυναίκα ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα. Τα μάτια της στένεψαν παρατηρώντας τον. Τον αναγνώρισε κι αμέσως σηκώθηκε όρθια. «Άρχοντά μου...»

«Σε χτύπησαν;»

«Ελάχιστα, Άρχοντά μου.»

Το βλέπω. Δεν είχε κανένα ευδιάκριτο σημάδι στο πρόσωπό της. Ήταν, βέβαια, και μαυρόδερμη, πράγμα που σήμαινε ότι τα σημάδια κρύβονταν ευκολότερα, ειδικά στα σκιερά μέρη· και πάλι, όμως, ο Ορείχαλκος δεν νόμιζε πως η Αλρίβα έλεγε ψέματα. *Τουλάχιστον, ο Δημήτριος φέρθηκε πολιτισμένα για αρχή.*

«Τι του είπες;»

«Αυτά που ξέρω. Δηλαδή τίποτα. Όπως και η Οξυγώνια, Άρχοντά μου. Δεν ξέρουμε τίποτα για την Επανάσταση. Δεν ξέραμε καν ότι η

Αρχόντισσα Ανεμόφθαλμη συναναστρεφόταν επαναστάτες. Μας το είπε όταν μας πήγε γύρω από τη λίμνη Νόλκ'βα, προς τα βουνά.»

«Σας εξήγησε γιατί πηγαίνατε εκεί;»

«Για να ειδοποιήσουμε κάποιους επαναστάτες. Αλλά... ήταν παγίδα, έτσι δεν είναι, Άρχοντά μου; Εσείς την είχατε ετοιμάσει.»

«Με κάποια βοήθεια,» παραδέχτηκε ο Ορείχαλκος.

Η Αλρίβα πλησίασε τα κάγκελα του κελιού, και τώρα εκείνος είδε ότι η άκρη του κάτω χείλους της ήταν κομμένη – τα ελάχιστα χτυπήματα των ανακριτών της. «Η Ανεμόφθαλμη, Άρχοντά μου... Δε χρειάζεται να πιστέψετε εμένα αν δε θέλετε, φυσικά· αλλά η Ανεμόφθαλμη δεν είναι εναντίον σας. Ποτέ δεν ήταν. Δε νομίζω ότι θα μπορούσε να είναι...»

«Γιατί, τότε, συμμάχησε μ'ανθρώπους που είναι εχθροί του Οίκου μου;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, προσπαθώντας να μη δείξει πόσο τα λόγια της τον στενοχωρούσαν. Τον στενοχωρούσαν επειδή κι εκείνος το ίδιο καταλάβαινε βαθιά μέσα του. Η λογική, όμως, έλεγε ότι αυτό δεν μπορούσε να ισχύει – όχι όταν η Ανεμόφθαλμη βοηθούσε τους ανθρώπους που έπαιρναν τα ορυχεία από την οικογένειά του, προκαλώντας χάος και ένα σωρό προβλήματα.

Η Αλρίβα έγλειψε τα χείλη της, που εκτός από σπασμένα φαίνονταν και ξεραμένα. «Δεν το βλέπει έτσι εκείνη. Θέλει να ελευθερώσει τη Σάρντλι. Το θεωρεί σημαντικότερο αυτό. Νομίζει ότι θα σας κάνουν να καταλάβετε...»

«Να καταλάβουμε τι;»

«Ότι πρέπει να πολεμήσετε την Παντοκράτειρα.»

«Σας το είπε αυτό;»

Η Αλρίβα ένευσε. «Ναι.»

«Και πώς θα καταλάβουμε ότι πρέπει να πολεμήσουμε την Παντοκράτειρα, όταν μας παίρνουν τα ορυχεία μας;» Η φωνή του δεν ήταν απότομη. Πραγματικά απορούσε με τη λογική που άκουγε από την Αλρίβα, και ήθελε να μάθει. *Δεν είναι δυνατόν η Ανεμόφθαλμη να είναι τρελή!*

«Οι επαναστάτες θέλουν να στερήσουν από την Παντοκράτειρα τα μεταλλεύματα...»

«Αυτό το έχω καταλάβει. Δεν είναι δύσκολο.»

«Άρχοντά μου...» Η Αλρίβα έγλειψε πάλι τα ξεραμένα χείλη της. «Θα μπορούσα να έχω λίγο νερό;»

Ο Ορείχαλκος φώναξε στον φρουρό να φέρει νερό, και σε λίγο η Αλρίβα έπινε, διψασμένα, από μια τενεκεδένια κούπα.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε.

«Θα μου εξηγήσεις τι σας είπε η Ανεμόφθαλμη;»

Η Αλρίβα ένευσε. «Ναι. Μας είπε ότι οι επαναστάτες σάς παίρνουν τα ορυχεία για να σας αναγκάσουν, στο τέλος, να στραφείτε εναντίον της Παντοκράτειρας.»

«Και πώς θα συμβεί αυτό;» Ο Ορείχαλκος εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει.

«Θα σας πιέσουν, υποθέτω, Άρχοντά μου. Θα ζητήσουν να πάτε με την Επανάσταση αν θέλετε τα ορυχεία σας πίσω.»

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. *Μάλιστα...* «Σκοπεύουν, δηλαδή, να μας τα επιστρέψουν;»

«Έτσι λέει η Ανεμόφθαλμη.»

«Το είπες αυτό στον Δημήτριο;»

«Ποιον;»

«Τον Παντοκρατορικό που ήρθε και σε ανέκρινε.»

Η Αλρίβα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Καλά έκανες,» είπε ο Ορείχαλκος.

«Δεν το σκέφτηκα, για να είμαι ειλικρινής... Η Ανεμόφθαλμη δεν σας εξήγησε γιατί γίνεται όλη αυτή η ιστορία με τα ορυχεία, Άρχοντά μου;» Η Αλρίβα ήπια την τελευταία γουλιά νερό από την κούπα της.

«Όχι.»

Και ο Ορείχαλκος, τότε, είδε μια έκφραση ανησυχίας να περνά απ' το μαυρόδερμο πρόσωπο της μισθοφόρου. *Φοβάται ότι την πρόδωσε.*

«Δε θα της πω ότι μου το είπες.»

Η Αλρίβα ξεροκατάπια. «Ευχαριστώ, Άρχοντά μου.»

«Εγώ σ' ευχαριστώ γι' αυτό που μου είπες, Αλρίβα. Και θα φροντίσω να σε βγάλω από δω το συντομότερο δυνατό.»

Ο Ορείχαλκος στράφηκε και απομακρύνθηκε από το κελί της, βαδίζοντας μέσα στους διαδρόμους των μπουντρουμιών. Τώρα, είχε αρχίσει να κατανοεί το σκεπτικό της Ανεμόφθαλμης. Τώρα, όλα έβγαζαν νόημα, επιτέλους. Η Ανεμόφθαλμη δεν θεωρούσε τον εαυτό της εχθρό του, ούτε εχθρό του Οίκου του, επειδή αληθινά πίστευε ότι το μόνο που έκανε ήταν να προσπαθεί να τους ωθήσει να πάνε με την Επανάσταση. Και, μάλλον, δεν του είχε πει για το σχέδιο των επαναστατών

επειδή δεν ήξερε αν ακόμα ήταν η κατάλληλη ώρα για να του το αποκαλύψει. Φοβόταν ότι το σχέδιο θα χαλούσε αν μαθευόταν νωρίτερα απ'ό,τι έπρεπε.

Ποντάρουν στο ότι θα έχουν καταλάβει τόσα από τα ορυχεία μας ώστε να μπορούν να μας εξαναγκάσουν να στραφούμε εναντίον της Παντοκράτειρας. Και ο Ορείχαλκος νόμιζε ότι οι επαναστάτες δεν βρίσκονταν μακριά από τον στόχο τους. Πέντε ορυχεία στην περιοχή των βουνών ήταν ήδη υπό κατάληψη. Πέντε από τα δέκα. Τα μισά. Μας στερούν τόσα κοιτάσματα, ενώ η Συμπαντική Παντοκρατορία δεν ζητά λιγότερα από εμάς αλλά περισσότερα τον τελευταίο καιρό, εξαιτίας του πολέμου που της κάνει σε κάθε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος η Επανάσταση.

Θα καταστραφούμε οικονομικά, αν συνεχιστεί αυτό...

11.

Πρώτοι ήρθαν οι αντιπρόσωποι του Οίκου των Γεωμετρών, το απόγευμα, έχοντας διασχίσει τις παρυφές της Τρίγωνης και τα περάσματα των βουνών. Ο Θάργκεκ είχε, φυσικά, ετοιμάσει τα πάντα για τους φιλοξενούμενους, και οδηγήθηκαν σε δωμάτια για να αναπαυθούν· όχι, όμως, προτού ο Ορείχαλκος τούς μιλήσει στην Υψηλή Αίθουσα, μαζί με τον Τριγώνιο, τη Γρανίτια την Πρώτη, και τον Σίδηρο τον Πρώτο. Ο τελευταίος απλά καθόταν στον Πολύλιθο Θρόνο και κάπου-κάπου μουρμούριζε στο β'ζάιλ του.

Αλλά, προς το τέλος, είπε κάτι που ο Ορείχαλκος θεώρησε μάλλον αντιδιπλωματικό: «Προσεύχομαι στους θεούς η εμπιστοσύνη μας στον Οίκο των Γεωμετρών να μην ήταν λαθεμένη, γιατί κάποιος θα το μετανιώσουν αν ήταν.»

«Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Ευθύγραμμη η Τρίτη, η θεία του Τριγώνιου, μετά τη σιγή που ακολούθησε, «δεν κρύβουμε μέσα στον Οίκο μας αποστάτες. Ούτε είμαστε υπέρ της Επανάστασης. Αν η Οξυγώνια αποδειχτεί ότι ήταν αναμιγμένη σε κάτι τέτοιο, θα πάρουμε τα μέτρα μας.»

Ο Ορείχαλκος, θέλοντας να αποφορτίσει τη στιγμή, είπε: «Η Οξυγώνια κατά πάσα πιθανότητα δεν ήξερε τίποτα για τη συμμετοχή της Ανεμόφθαλμης στην Επανάσταση, Αρχόντισσά μου. Όπως ούτε η άλλη

σωματοφύλακάς της, η Αλρίβα, φαίνεται να ήξερε. Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος για πραγματική ανησυχία.»

Τα λόγια του φάνηκε να καθησυχάζουν την Ευθύγραμμη. Πράγμα όχι τυχαίο. Ο Ορείχαλκος ήταν σύζυγος της Παντοκράτειρας· η άποψή του είχε βαρύτητα, ειδικά σε τέτοια θέματα.

Η Ευθύγραμμη έκλινε το κεφάλι προς το μέρος του. «Άρχοντά μου, είμαστε υπόχρεοι που μας ειδοποιήσατε αμέσως για τούτο.»

«Η υποχρέωση ήταν δική μας. Η Οξυγώνια μπορεί να εργάζεται ως μισθοφόρος για την Ανεμόφθαλμη, αλλά εξακολουθεί να είναι ευγενικής καταγωγής, από έναν καθόλου αμελητέο Οίκο.»

Ο Ορείχαλκος παρατήρησε, από την έκφραση της Ευθύγραμμης της Τρίτης, ότι είχε καταφέρει να διορθώσει το λάθος που είχε κάνει ο θείος του, ο Σίδηρος ο Πρώτος. Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να ήταν πάνω από εβδομήντα χρονών αλλά φερόταν, ώρες-ώρες, σαν εικοσάρης! Ίσως και να είχε πια χάσει λιγάκι το μυαλό του.

Οι αντιπρόσωποι του Οίκου των Ουράνιων ήρθαν καμια ώρα μετά τους αντιπροσώπους του Οίκου των Γεωμετρών, και ήταν όλοι τους άνθρωποι που ο Ορείχαλκος γνώριζε αρκετά καλά: ο Ηλιόνους ο Πρώτος, πατέρας της Ανεμόφθαλμης· η Αστρόπνοη η Τρίτη, αδελφή της Ανεμόφθαλμης· ο Αστροφώτιστος ο Δεύτερος, ξάδελφος της Ημισέληνης· η Νεφελόπτερη, κόρη του Επουράνιου του Πρώτου, ο οποίος ήταν αδελφός της Ημισέληνης και θείος του Ορείχαλκου· και ο Ναλκέτρι, ο σύζυγος της Νεφελόπτερης, ο οποίος δεν ήταν από Οίκο και είχε δημιουργηθεί ένας κάποιος σάλος όταν εκείνη είχε αποφασίσει να τον παντρευτεί. Οι ευγενείς της Σάρντλι γενικά απέφευγαν να παντρεύονται ανθρώπους που δεν ήταν από Οίκο επειδή οι απόγονοι, σ'αυτές τις περιπτώσεις, δεν ήταν πάντοτε ευγενείς: δηλαδή, δεν είχαν πάντοτε β'ζάιλ.

Οι Ουράνιοι ήταν, για προφανείς λόγους, αναστατωμένοι όταν ήρθαν στο Πολύλιθο Μέγαρο. Ειδικά ο πατέρας της Ανεμόφθαλμης, ο Ηλιόνους ο Πρώτος. Απορούσε πώς ήταν δυνατόν να είχε συμβεί αυτό που είχε συμβεί, απαιτούσε να μάθει μήπως είχε γίνει κάποιο λάθος, ζητούσε να του εξηγήσουν περισσότερα, ποιες ακριβώς ήταν οι περιστάσεις.

Ο Ορείχαλκος τού μίλησε με ηρεμία και αυτοκυριαρχία, καθώς καταλάβαινε πώς πρέπει να αισθανόταν ο Ηλιόνους. Του είπε πώς είχαν τα

πράγματα, χωρίς να του εξηγήσει τίποτα για το σχέδιο των επαναστατών που του είχε αποκαλύψει η Αλρίβα. Δεν είχε πει τίποτα γι' αυτό σε κανέναν, ούτως ή άλλως· ούτε καν στον θείο του τον Όνυχα τον Δεύτερο ακόμα.

Ο Ηλιόνους τον άκουσε προσεχτικά, και τον ευχαρίστησε που το μόνο που είχε γίνει ήταν να φυλακιστεί η Ανεμόφθαλμη. Μετά, ζήτησε να τη δει. Ο Ορείχαλκος, φυσικά, του το επέτρεψε. Έτσι, ο Ηλιόνους και η Αστρόπνοη οδηγήθηκαν στα μπουντρούμια του Μεγάρου από τους φρουρούς. Ο Ορείχαλκος δεν το θεώρησε σκόπιμο να πάει μαζί τους.

Αργότερα, οι υπηρέτες του Πολύλιθου Μεγάρου οδήγησαν τους Ουράνιους στα δωμάτια που είχαν ετοιμαστεί γι' αυτούς, και φρόντισαν να έχουν όλες τις ανέσεις.

Ο Ορείχαλκος, καθισμένος σε μια πολυθρόνα μέσα στην Υψηλή Αίθουσα, αναλογιζόταν πόσο λεπτή ήταν η θέση του τώρα, και όφειλε να παραδεχτεί στον εαυτό του ότι δεν ήξερε πώς ακριβώς να κινηθεί.

Οι Παντοκρατορικοί θα ήθελαν να μπορούν να ανακρίνουν την Ανεμόφθαλμη για να πάρουν πληροφορίες, αλλά ίσως και να ήθελαν να την τιμωρήσουν παραδειγματικά. Ο Οίκος του, επίσης, οι Ορειβάτες, δεν μπορούσαν να αγνοήσουν το γεγονός ότι η Ανεμόφθαλμη είχε βοηθήσει αυτούς που έκλεβαν τα ορυχεία τους. Από την άλλη, όμως, οι Ουράνιοι είχαν πολύ στενές – και, μέχρι στιγμής, πολύ καλές – σχέσεις με τους Ορειβάτες. Ο Ορείχαλκος, αν δεν είχε παντρευτεί την Παντοκράτειρα, θα είχε παντρευτεί την Ανεμόφθαλμη – και την Παντοκράτειρα την είχε παντρευτεί από ανάγκη.

Επιπλέον, παρά τα όσα είχαν συμβεί, η αγάπη που είχε για την Ανεμόφθαλμη δεν είχε ξαφνικά σβήσει. Δε μπορούσε να την παραδώσει στα χέρια των Παντοκρατορικών σαν να ήταν μια οποιαδήποτε άλλη προδότρια.

Ένα ήταν το βέβαιο: το αυριανό συμβούλιο θα ήταν ταραγμένο.

12.

Τον ειδοποίησαν μέσα στη βαθιά νύχτα, ενώ τον είχε πάρει ο ύπνος, από την εξάντληση περισσότερο παρά επειδή αισθανόταν πως είχε την επιθυμία να κοιμηθεί.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, πατώντας το κουμπί που ενεργοποιούσε τον επικοινωνιακό δίαυλο στον τοίχο.

«Οι μισθοφόροι από το ορυχείο λευκόχρυσου ήρθαν εδώ, Άρχοντά μου. Λένε πως τους επιτέθηκαν.»

«Έρχομαι αμέσως, Θάργκεκ.»

Ο Ορείχαλκος φόρεσε τα παπούτσια του και έφυγε από τα δωμάτιά του. Δεν χρειαζόταν να ντυθεί γιατί ήταν ήδη ντυμένος· ο ύπνος τον είχε πάρει στον καναπέ, καθώς καθόταν εκεί και σκεφτόταν.

Στην Υψηλή Αίθουσα τον περίμεναν μια γυναίκα με δερμάτινη πανοπλία κι ένας άντρας που φορούσε τη λευκή στολή του Παντοκρατορικού Στρατού. Ο Ορείχαλκος τούς αναγνώριζε: ήταν η αρχηγός των μισθοφόρων που φρουρούσαν το ορυχείο λευκόχρυσου, και ο αρχηγός των στρατιωτών της Παντοκράτειρας εκεί.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Ορείχαλκος, φοβούμενος πως ήδη ήξερε την απάντηση.

«Επαναστάτες κατέλαβαν το ορυχείο, Άρχοντά μου,» ανέφερε η μισθοφόρος.

«Δεν μπορείτε να κάνετε τη δουλειά σας;» φώναξε ο Ορείχαλκος, χάνοντας προς στιγμή την ψυχραιμία του. Τα μάτια του γυάλισαν σαν αστραπές να είχαν αναβοσβήσει μέσα τους, και η δεξιά του γροθιά σφίχτηκε.

«Ήρθαν από μέσα, Άρχοντά μου· δεν το περιμέναμε αυτό. Ήταν αδύνατον να το περιμένουμε.»

Ο Ορείχαλκος προσπάθησε πάλι να κυριαρχήσει επάνω στον εαυτό του. Οι θεοί δεν είναι στο πλευρό αυτών που εξοργίζονται εύκολα. *«Από μέσα; Τι εννοείς, 'από μέσα';»*

«Από το εσωτερικό του ορυχείου, Υψηλότατε,» απάντησε ο Παντοκρατορικός αντί για τη γυναίκα.

«Πώς είναι δυνατόν να μπήκαν στο ορυχείο χωρίς να τους δείτε;»

Η μισθοφόρος είπε: *«Πρέπει να βρήκαν κάποια άλλη είσοδο...»*

«Υπάρχουν άλλες είσοδοι που να γνωρίζετε;»

Η μισθοφόρος και ο Παντοκρατορικός έμειναν σιωπηλοί. Μάλλον δεν ήξεραν καμία άλλη είσοδο.

Μάλιστα... σκέφτηκε ο Ορείχαλκος κουνώντας το κεφάλι. Έξι ορυχεία, τώρα. Ό,τι χρειαζόμασταν...

Βίηλ

1.

Ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό. Πλησίαζε μεσημέρι. Στην Κεντρική Πλατεία της Νέλερβικ ένα κάρο ήρθε, φέρνοντας τον αιχμάλωτο δεμένο με αλυσίδες. Ο εκτελεστής ήταν ήδη εκεί, ντυμένος με μαύρο χιτώνα και φορώντας μια δαιμονική μάσκα με μεγάλα μάτια και μεγάλο στόμα. Στα χέρια του κρατούσε ένα πελώριο τσεκούρι.

Ένα πλήθος είχε συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει την εκτέλεση. Οι περισσότεροι ήταν σιωπηλοί.

Το κάρο σταμάτησε, και οι φρουροί έβγαλαν από μέσα τον δεμένο επαναστάτη, τραβώντας τον από τις αλυσίδες. Το πρόσωπό του φαινόταν μελανιασμένο· πρέπει να τους είχε αντισταθεί προτού τον βγάλουν από τα μπουντρούμια. Τον πήγαν στο κέντρο της πλατείας κλωτσώντας τον και σπρώχνοντάς τον. Τον ανάγκασαν να γονατίσει και να βάλει τον λαιμό του επάνω στο κοίλωμα ενός ξύλου οριζόντια τοποθετημένο και στηριγμένο σε σιδερένια πόδια. Ένα άλλο ξύλο κατέβηκε πάνω στο πρώτο, έχοντας ένα παρόμοιο κοίλωμα και παγιδεύοντας έτσι το κεφάλι του επαναστάτη.

Μια γυναίκα, ντυμένη σαν κήρυκας της Πριγκίπισσας, ξετύλιξε μια περγαμηνή και διάβασε δυνατά, με τη φωνή της να μεγαθύνεται στο δεκαπλάσιο από το μηχανήμα που ήταν πιασμένο στην πλάτη της και τύλιγε μια προεξοχή του γύρω από το δεξί της αφτί φτάνοντας κοντά στο στόμα της: «ΑΥΤΟΣ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΣΥΝΕΛΛΗΦΘΗ ΚΑΙ ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ ΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥΣ – ΚΑΚΟΠΟΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑΤΟΥ ΝΕΛΕΡΒΙΚ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ. ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ, Η ΥΨΗΛΟΤΑΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΣ, ΚΙΣΒΕΤΑ, ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΟΛΟΣΣΩΝ, ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΔΙ'ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤΡΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΩΝ ΤΟΥ, ΕΝΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ ΚΑΘΕ ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ.»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι κάτοικοι της Νέλερβικ άκουγαν τούτα τα λόγια. Είχαν ήδη γίνει άλλες τρεις παρόμοιες εκτελέσεις μέσα

στην Κεντρική Πλατεία της πόλης τους – ανήκουστος αριθμός για ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν όλοι τους τρομοκρατημένοι.

Ακριβώς όπως τους θέλουν, σκέφτηκε η Βασνίτα. *Τρομοκρατημένους, για να μην αντιδρούν.* Η Βαρόνη, και ξαδέλφη της Πριγκίπισσας Κισβέτα, στεκόταν σ'έναν εξώστη του κάστρου της Νέλερβικ και παρακολουθούσε την εκτέλεση από ψηλά. Ολόκληρη η πρωτεύουσα του Πριγκιπάτου φαινόταν από εδώ πάνω. Ο αέρας, όχι και τόσο ζεστός, έκανε το γκρίζο φόρεμα και τον πράσινο μανδύα της Βασνίτα ν'ανεμίζουν γύρω από το σώμα της.

Το μεγάλο τσεκούρι του εκτελεστή υψώθηκε πάνω απ'το κεφάλι του καθώς εκείνος το βαστούσε με τα δύο χέρια. Η βαριά λεπίδα γυάλισε στον μεσημεριανό ήλιο.

Η Βασνίτα πήρε μια βαθιά ανάσα. Το θέαμα την αηδίαζε. Ωστόσο, είχε βγει εσκεμμένα για να κοιτάξει. Ήθελε να θυμάται για τι αγωνιζόταν.

Η λεπίδα του τσεκουριού κατέβηκε επάνω στον εκτεθειμένο αυχένα του παγιδευμένου από το ξύλο επαναστάτη – κόβοντας τον λαιμό μ'ένα μόνο χτύπημα. Το κεφάλι κύλησε στο πλακόστρωτο, ενώ αίμα τινάζοταν από τις κομμένες αρτηρίες.

Η Βασνίτα αισθάνθηκε χολή να έρχεται στον λαιμό της, και την κατάνιε.

Ένας πολεμιστής της Πριγκίπισσας έπιασε το κομμένο κεφάλι απ'τα μαλλιά και το πέταξε μέσα σ'έναν ξύλινο κουβά. Το πλήθος άρχισε να διαλύεται.

Και δε φαίνεται να μπορώ να κάνω τίποτα για να σταματήσω αυτές τις εκτελέσεις... σκέφτηκε η Βασνίτα.

Πήρε ακόμα μια βαθιά αναπνοή, και προσπάθησε να διώξει την αηδία που της προκαλούσαν οι αποκεφαλισμοί. Ύστερα, έφυγε από τον εξώστη μπαίνοντας στα δωμάτια του Παντοκρατορικού Επόπτη.

«Τελείωσε;» ρώτησε ο Ζακ, καθισμένος στη μια μεριά του τραπεζιού που ήταν γεμάτο με το μεσημεριανό φαγητό. Φαινόταν να είχε φάει μερικές μπουκιές από το πιάτο του, καθώς την περίμενε να έρθει.

«Τελείωσε,» είπε η Βασνίτα, πηγαίνοντας να καθίσει αντίκρυ του.

Ο Ζακ γέλασε. «Έχεις δει όλες τις εκτελέσεις. Και τις τέσσερις που έχουν γίνει μέχρι στιγμής. Δε σε είχα για τόσο αιμοδιψή, Βασνίτα.»

«Απ'αυτή την απόσταση δεν φαίνεται και πολύ αίμα.» Έβαλε φαγητό στο πιάτο της.

Ο Ζακ γέμισε την κούπα της με Σεργήλιο οίνο. «Θέλεις, όμως, να τους βλέπεις να χάνουν τα κεφάλια τους ο ένας μετά τον άλλο. Σκέφτεσαι να γράψεις κανένα βιβλίο με κεντρικό θέμα τους αποκεφαλισμούς;»

«Πολύ αστείο,» του είπε η Βασνίτα. «Δείχνεις ότι δεν διαβάζεις τα βιβλία μου, και θα το θεωρήσω προσωπική προσβολή.» Υπομειδώντας ήπια μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Θα προσπαθήσω να διορθώσω αυτό το λάθος. Αλλά πες μου,» τη ρώτησε τρώγοντας, «τόσο συναρπαστικές βρίσκεις τις εκτελέσεις;»

Η Βασνίτα γέλασε. «Απλώς το θεώρησα ενδιαφέρον να τις παρακολουθήσω, μέχρι στιγμής. Δεν ξέρω αν θα το κάνω και στις επόμενες. Όπως και νάχει, είναι» – άρχισε κι εκείνη να τρώει – «ικανοποιητικό να βλέπεις έναν κίνδυνο να πεθαίνει κομμάτι-κομμάτι. Και νομίζω, Ζακ, πως αυτοί που είναι να πάρουν το μήνυμά σου το παίρνουν...»

«Το μήνυμα της Πριγκίπισσας,» διόρθωσε ο Ζακ.

«Ναι, έτσι πιστεύουν οι περισσότεροι. Αλλά εμείς ξέρουμε ότι ήταν δική σου η ιδέα.»

«Το Πριγκιπάτο Νέλερβικ δεν έχει τα μέσα για να καταπνίξει μια γενοκυμένη επανάσταση. Καλύτερα ο φόβος να είναι ο φύλακάς του. Τα προβλήματά μας είναι ήδη πολλά μ'αυτή την τρελή στα βουνά και τα Παιδιά του Φωτός.»

«Ναι...» Η Βασνίτα ήπια αργά ακόμα μια γουλιά απ'τον εισαγμένο Σεργήλιο οίνο. Η Μητέρα τής προκαλούσε την ίδια αποστροφή με τις δημόσιες εκτελέσεις που είχε προστάξει ο Ζακ. Να στέλνει παιδιά για να σκοτώνονται έτσι ήταν αποτρόπαιο. Τίποτα δεν μπορούσε να το δικαιολογήσει, είτε η γυναίκα αυτή ήταν εναντίον των Παντοκρατορικών είτε όχι. Η Βασνίτα, αν μπορούσε, θα βοηθούσε η ίδια τους Παντοκρατορικούς να τη βρουν και να τη σκοτώσουν.

«Στα δάση,» είπε ο Ζακ, σκουπίζοντας τα χείλη του με μια πετσέτα, «μας περιμένει ένα μεταβαλλόμενο όχημα. Το χρησιμοποιούσαν αυτοί που συνέλαβε ο Λοχαγός Βέμπρηχ. Μπορεί να μας φανεί κι εμάς χρήσιμο.»

Η Βασνίτα αισθάνθηκε ελαφρώς αποπροσανατολισμένη από την αλλαγή θέματος. «Χρήσιμο;»

Ο Ζακ ανασήκωσε τους ώμους. «Ένα μεταβαλλόμενο όχημα πάντοτε μπορεί να φανεί χρήσιμο. Θα ζητήσω από τη Νισμέτ να πάει να το φέρει.»

«Τη Νισμέτ;»

«Χρειάζεται κάποιος μάγος να είναι στο ενεργειακό κέντρο, και η Νισμέτ γνωρίζει τη Μαγγανεία Κινήσεως αν δεν κάνω λάθος.»

Η Βασνίτα ένευσε, τρώγοντας. Αναρωτήθηκε αν μέσα σ' αυτό το όχημα υπήρχαν και τίποτα πληροφορίες για το τι μπορεί να έκαναν ο Πρίγκιπας Τάμπριελ και οι σύντροφοί του εδώ. Είχαν κάποια συμφωνία με τον Πρόμαχο Άτβος; Μια συμφωνία που εκείνη αγνοούσε; Γιατί ο Άτβος δεν της είχε πει τίποτα γι' αυτό; – αν ήταν, όντως, έτσι.

Τώρα, βέβαια, δεν μπορούσε εύκολα να τον ρωτήσει...

Ο Ζακ είπε: «Ο λοχαγός βρήκε κι ένα σωρό όπλα στο εσωτερικό του οχήματος. Πυροβόλα όπλα, που δεν χρησιμοποιούνται στη Βίηλ.»

«Αυτό σημαίνει ότι ήρθαν από άλλες διαστάσεις. Αλλά δε νομίζω ότι είναι κάτι που δεν ξέραμε ήδη.»

«Ναι· αναρωτιέμαι, όμως, γιατί ήρθαν εδώ, στη Βίηλ. Είναι προφανές, βέβαια, πως ήθελαν να βοηθήσουν τον Άτβος, αλλά και πάλι... Συλλάβαμε τον ίδιο τον Πρίγκιπα Τάμπριελ. Γιατί να φύγει από τη διάσταση που λένε πως βρίσκεται – τη Νόρχακ – και να ταξιδέψει στη δική μας διάσταση; Εκεί τον λατρεύουν σαν προφήτη, αν αληθεύουν οι φήμες· εδώ, τι είναι; Ένας επαναστάτης που τρέχει μες στα δάση;»

«Τι υποπτεύεσαι, λοιπόν; Ότι έχουν κάποιο άλλο σχέδιο;»

«Δεν αποκλείεται. Μπορεί η κατάσταση να είναι πολύ πιο περίπλοκη απ' ό,τι φανταζόμαστε... Και η παρουσία της Αλιζέτ μαζί τους είναι ύποπτη, ακόμα κι αν η Μαύρη Δράκαινα έμοιαζε αιχμάλωτη.»

«Έμοιαζε αιχμάλωτη;» Η Βασνίτα ύψωσε ένα φρύδι.

«Μπορεί όλο το επεισόδιο να ήταν στημένο, Βασνίτα.»

«Στημένο, το γεγονός ότι ο Λοχαγός Βέμπρηχ τούς αιχμαλώτισε;»

«Μπορεί να ήθελαν να τους αιχμαλωτίσει. Μπορεί επίτηδες να έπεσαν στην παγίδα μας.»

«Πώς να έμαθαν γι' αυτήν;» Η Βασνίτα, τουλάχιστον, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να μεταβιβάσει αυτή την πληροφορία σε κανέναν. Με την αιχμαλωσία του Άτβος, η κατάσταση στο Πρίγκιπάτο τής είχε φανεί ξαφνικά απελπιστική. Ενώ, λίγο πιο πριν, υπήρχε ελπίδα απελευθέρωσης από τους Παντοκρατορικούς, τώρα αυτή η ελπίδα είχε σβήσει.

«Επιπόλαια ερώτηση, Βασνίτα. Οι επαναστάτες έχουν κι αυτοί το δικτυό τους. Είναι δαιμόνιοι. Μαθαίνουν πράγματα που δεν φαντάζεσαι.»

Μακάρι, όμως, να μπορούσαν και να κάνουν κάτι μ'αυτά που μαθαίνουν... «Υποθέτεις, επομένως, ότι ήθελαν να αιχμαλωτιστούν.»

«Ναι.»

«Γιατί, όμως;»

«Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ,» είπε ο Ζακ, «είναι επειδή σκοπεύουν να βοηθήσουν τον Άτβος να δραπετεύσει, προτού έρθει η ώρα να τον εκτελέσουμε.» Ο Ζακ Ματνέρω είχε υποσχεθεί στον Πρόμαχο ότι θα ήταν ο τελευταίος που θα εκτελούσε. *Θα έχουν όλοι οι λακέδες σου πεθάνει πρώτα, αποστάτη, προτού τους ακολουθήσεις*, του είχε πει.

«Δε μου είχες πει, όμως, ότι στην πραγματικότητα δεν θα τον εκτελέσεις;»

«Θεωρούσα ότι ίσως μπορούσε να μας δώσει πληροφορίες. Για το πού κρύβεται η Μητέρα, πιθανώς. Μέχρι στιγμής, όμως, δεν έχει αποκαλύψει τίποτα.»

«Είναι νωρίς ακόμα.» *Ο Άτβος δεν έχει συναναστροφές μ'αυτή την τρελή!* «Όταν κι άλλοι από τους ανθρώπους του εκτελεστούν....»

«Ναι,» είπε ο Ζακ, «μπορεί τότε να λυγίσει. Ή όταν αρχίσουμε να κάνουμε παιχνίδι με τη γυναίκα του.»

Η γυναίκα του Άτβος, Ιλρίν'νορ, ήταν κλεισμένη σ'ένα ειδικό κελί ώστε να μη μπορεί να έρθει σε επαφή με το Φως. Οι τοίχοι του ήταν επικαλυμμένοι με λευκόχρυσο. Κανείς δεν την είχε πειράξει μέχρι στιγμής, αλλά όταν η Βασνίτα είχε τύχει να κοιτάξει τη φυλακισμένη μάγισσα την είχε δει να είναι κατάχλωμη και ισχνή, μοιάζοντας σχεδόν ετοιμοθάνατη.

Η Βασνίτα ήξερε ότι έπρεπε να βοηθήσει τον Άτβος, την Ιλρίν'νορ, και τους άλλους επαναστάτες, μα δεν γνώριζε πώς. Θα μπορούσαν, ίσως, αυτοί οι καινούργιοι αιχμάλωτοι να της δώσουν την ευκαιρία που χρειαζόταν; Από την αρχή το είχε σκεφτεί. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν γνώριζε καθόλου κανέναν τους. Ούτε γνώριζε γιατί ακριβώς είχαν έρθει στη Βίηλ.

«Με τον Τάμπριελ τι θα κάνεις;» ρώτησε τον Ζακ.

«Όπως είπα και στην Πριγκίπισσα, ο Τάμπριελ πρέπει να παραδοθεί στην Παντοκράτειρα. Θέλω, όμως, πρώτα να τον ανακρίνω. Θέλω να μάθω γιατί ήρθε εδώ.»

Το ίδιο πράγμα θέλουμε, σκέφτηκε η Βασνίτα.

«Επίσης,» συνέχισε ο Ζακ, «η Αλιζέτ... Πρέπει να μάθω πράγματα και γ' αυτήν. Να τα διαπιστώσω, μάλλον. Να βεβαιωθώ ότι δεν μας έχει προδώσει.»

«Πώς σκοπεύεις να το κάνεις αυτό;»

«Θα σκεφτώ κάτι.» Ο Ζακ ήπιε μια τελευταία γουλιά απ' το κρασί του και σηκώθηκε απ' το τραπέζι. Είχε τελειώσει το φαγητό του.

Και η Βασνίτα είχε σχεδόν τελειώσει το δικό της. Εξάλλου, ποτέ δεν έτρωγε πολύ. «Και οι άλλοι;» τον ρώτησε.

«Ποιοι άλλοι;»

«Αυτοί που οι στρατιώτες του λοχαγού πήγαν στα μπουντρούμια. Ποιοι είναι;»

«Θέλεις να τα μαθαίνεις όλα, Βασνίτα...» Ο Ζακ βάδισε, πηγαίνοντας πίσω της κι αγγίζοντας τους ώμους της, σκύβοντας και φιλώντας τον λαιμό της.

Η Βασνίτα ύψωσε το χέρι της για ν' αγγίξει το ξυρισμένο μάγουλό του. «Είμαι περίεργη.» Στράφηκε και φίλησε τα χείλη του, κάτω από το μαύρο μουστάκι. «Ποιοι είναι;»

«Κάποιοι αποστάτες. Δεν είχα χρόνο να τους ανακρίνω· πέρασα μόνο και τους κοίταξα. Αλλά αρκετά μ' αυτά τα θέματα.» Τα χέρια του σύρθηκαν επάνω στα πλευρά της, προκαλώντας ένα γαργαλητό σ' όλο της το σώμα. Ύστερα, χάιδεψαν την κοιλιά της κι ανέβηκαν προς τα στήθη της, που η Βασνίτα αισθανόταν ήδη ν' αρχίζουν να πιέζουν τον στηθόδεσμο κάτω από το φόρεμά της.

«Δε θα μ' αφήσεις να τελειώσω το φαγητό μου;»

«Όχι. Είσαι αιχμάλωτή μου τώρα, Βαρόνη.»

Η Βασνίτα γέλασε καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα, με τα χέρια του ακόμα επάνω της. Δεν της ήταν αντιπαθητικός ο Ζακ Ματνέρω, από ερωτικής άποψης. Και δεν ήταν ο μόνος εραστής που είχε η Βασνίτα. Επιπλέον, το κέρδος μ' αυτόν ήταν διπλό: διασκέδαση και πληροφορίες. Η Βαρόνη δεν ξεχνούσε τις πεποιθήσεις της απλά και μόνο επειδή ερωτοτροπούσε με κάποιον. Τα σώματά τους γίνονταν ένα, αλλά όχι και τα μυαλά τους.

Η Βασνίτα ακούμπησε την πλάτη της στο στήθος του, καθώς τα χέρια του εξερευνούσαν το σώμα της και τα χείλη του φιλούσαν τον λαιμό, το αφτί (μαζί με το μακρύ σκουλαρίκι), και το μάγουλό της. Μπορούσε να αισθανθεί τη σκληρή στύση του να πιέζει τον μηρό της.

«Στο κρεβάτι;» τον ρώτησε.

«Όχι.» Τα χείλη τους συναντήθηκαν.

«Στον καναπέ;»

«Όχι.»

«Εδώ;»

«Εδώ.» Το ένα του χέρι είχε τώρα σηκώσει το φόρεμά της και ήταν από κάτω, στην περισκελίδα της.

«Όχι εδώ.» Ξεγλιστρώντας από την αγκαλιά του, τον έπιασε από τη ζώνη και τον τράβηξε προς το γραφείο του. Ο Ζακ την ακολούθησε, και εκεί η Βασνίτα έλυσε τον μανδύα από τον λαιμό της και τον άφησε να πέσει στο πάτωμα. Ξάπλωσε ανάσκελα επάνω στο γραφείο, νιώθοντας χαρτιά, βιβλία, και άλλα μικροαντικείμενα από κάτω της. Το κεφάλι της ακούμπησε στο πληκτρολόγιο της κονσόλας, η οποία ήταν κλειστή για εξοικονόμηση ενέργειας. Ύψωσε το ένα της πόδι επάνω στο στήθος του Ζακ, κι εκείνος έπιασε τον αστράγαλό της και έλυσε το παπούτσι, βγάζοντάς το. Το άλλο της πόδι είχε γλιστρήσει ανάμεσα στους μηρούς του, και η κνήμη της τριβόταν αργά επάνω στον ανδρισμό του.

«Τι θα φάμε απόψε, Βαρόνη;» ρώτησε ο Ζακ, φέρνοντας το πόδι της από το στήθος στον ώμο του, ακουμπώντας το μάγουλό του στον αστράγαλό της και φιλώντας τη λεπτή λευκή κάλτσα. Τα λόγια του δεν ήταν τυχαία· ήταν από ένα παραμύθι γνωστό στο Πριγκιπάτο Νέλερ-βικ: ένα παραμύθι που έλεγε για μια Βαρόνη με μαλλιά στο χρώμα του χαλκού (όπως η Βασνίτα, κατά δαιμονική σύμπτωση) η οποία είχε φυλακιστεί από έναν ανθρωποφάγο Πρίγκιπα με αίμα από τα Δαιμόνια μέσα του, και προσπαθούσε συνεχώς να βρίσκει διάφορους τρόπους για να μην τη φάει, μέχρι που να βρει μια πιο μόνιμη λύση – έναν τρόπο για να τον εξοντώσει.

«Κρέας, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, με προσποιητά αθώα όψη, η Βασνίτα. «Ζεστό, ζουμερό κρέας.» Ήταν ένα παιχνίδι που συχνά έπαιζαν οι δυο τους. Εκείνη το είχε ξεκινήσει, για να βάλει τον Ζακ να την... καταβροχθίσει, από κάτω ως πάνω, ή αντιστρόφως.

Καθώς ο Ζακ τώρα γελούσε, τα χέρια του πήγαιναν προς τα μεγάλα, ξύλινα κουμπιά του φορέματός της, που ξεκινούσαν από το στήθος και τελείωναν στη μέση.

2.

Ένας φρουρός έσπρωξε φαγητό μέσα στο κελί τους από μια μικρή θυρίδα στην κάτω μεριά της πόρτας: δύο βαθιά πιάτα με ρύζι και ψωμί, και δύο χαμηλές κούπες με νερό – πιο ψηλές κούπες δεν θα χωρούσαν να περάσουν από τη θυρίδα.

Η Ανταρλίδα παρατήρησε ότι δεν τους είχαν φέρει ούτε κουτάλια ούτε πιρούνια ούτε μαχαίρια. Πήρε στα χέρια της το ένα πιάτο και τη μία κούπα. «Είμαι σίγουρη πως δεν θα ενθουσιαστείς με το γεύμα μας,» είπε στη Ράιλμεχ.

Εκείνη σηκώθηκε απ'το αχυρόστρωμα και πήγε να πάρει το φαγητό της από κάτω.

«Με τους άλλους τι γίνεται;» τη ρώτησε η Ανταρλίδα, καθίζοντας στο αχυρόστρωμα.

«Τα ίδια,» είπε η Ράιλμεχ, καθίζοντας δίπλα της.

«Τους έφεραν φαγητό;»

Η Ράιλμεχ ένευσε.

«Τίποτ'άλλο;»

«Τίποτα.» Η Ράιλμεχ έτρωγε μελαγχολικά.

Ανησυχεί για τον Τάμπριελ. Ή, ίσως, για τον Μεγάλο Ιεράρχη μέσα στη σφαίρα του ραβδιού του, σκέφτηκε η Ανταρλίδα. Κι εκείνη ανησυχούσε για τον Τάμπριελ – και καθόλου για τον Μεγάλο Ιεράρχη.

Έριξε μια ματιά στα κάγκελα του φωταγωγού. Πώς θα έβρισκε τρόπο να τα σπάσει ή να τα λυγίσει;

«Χρειαζόμαστε κάποιο εργαλείο, ή κάποια ουσία, Ράιλμεχ,» είπε καθώς έτρωγαν. «Αυτός ο φωταγωγός είναι ο μόνος δρόμος διαφυγής.»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να περιμένουμε...» είπε αβέβαια η Ιεράρχης.

«Μην είσαι ανόητη. Ο χρόνος μετρά εναντίον μας. Δε θ'αργήσουν ναβάλουν τον Τάμπριελ σε κάποιο μεταφορικό μέσο για να τον στείλουν στην Παντοκράτειρα.»

Αυτό φάνηκε να φέρνει τη Ράιλμεχ σε πλήρη εγρήγορση. «Μα, δεν έχουμε τίποτα για να λυγίσουμε τα κάγκελα.»

«Το ξέρω. Αυτό σου λέω: χρειάζεται να βρούμε κάποιο εργαλείο ή κάποια ουσία.»

«Από πού;»

Η Ανταρλίδα δεν μίλησε. Έτρωγε ρύζι και ψωμί. Η γεύση ήταν ελεεινή, αλλά θα μπορούσε να ήταν και χειρότερη.

«Οι άλλοι,» είπε η Ράιλμεχ, «ο Αρκαλόν, ο Ζίρτελον, ο Όρνιφιμ... ούτε αυτοί μπορούν να σκεφτούν τίποτα. Για να βρούμε εργαλείο ή ουσία, εννοώ.»

«Απ'τους φρουρούς μόνο,» είπε η Ανταρλίδα. «Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλος τρόπος. Το θέμα είναι πώς θα καταφέρουμε τους φρουρούς να μας φέρουν αυτό που θέλουμε...» Ήπιε νερό. Κι αυτό χάλια ήταν ή ίσως να ήταν η ιδέα της. *Μας έμπλεξες, Τάμπριελ. Εκτός αν έχεις κάποιο τόσο περίεργο σχέδιο στο μυαλό σου που αδυνατώ να το φανταστώ. Αλλά, μάλλον, το σχέδιο του Τάμπριελ – ό,τι κι αν ήταν, και όσο «σχέδιο» μπορούσε να ονομαστεί – είχε χαλάσει. Έπρεπε να συναντήσω τον Πρόμαχο Άτβος εδώ πέρα, όμως δεν τον συνάντησα...*

«Η Διάττα, Ανταρλίδα!» είπε, ξαφνικά, η Ράιλμεχ, μετά από κάποια ώρα σιωπής. «Συζητά με τον Δαίδαλο. Ο Δαίδαλος λέει ότι ίσως να έχει τρόπο να μας βοηθήσει.»

«Ο Δαίδαλος; Από εκεί πού βρίσκεται;»

Η Ράιλμεχ κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

Ο μάγος, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, ίσως τελικά να είναι ακόμα πιο ισχυρός απ'ό,τι φαίνεται.

3.

«Αυτό το ξόρκι, συνήθως, το χρησιμοποιούν οι Γαιοδίφες. Είναι για να μαλακώνει τα μέταλλα.»

Η Φενίλδα ένευσε. «Το έχω ακούσει. Ξόρκι Μεταλλικής Πλαστικότητας, δεν το λένε;»

«Ακριβώς.»

«Και είσαι βέβαιος ότι το ξέρεις;» Τα ξόρκια των Γαιοδιφών ήταν πολύ εξειδικευμένα. Αν κάποιος δεν ήταν Γαιοδίφης, σπάνια μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει γιατί κανένα άλλο μαγικό τάγμα δεν ενδιαφερόταν τόσο για τα πετρώματα και τα μέταλλα.

«Φυσικά,» είπε ο Δαίδαλος. «Δεν είναι τίποτα σπουδαίο αυτό. Το βασικό μας πρόβλημα είναι η απόσταση, την οποία ελπίζω η παρουσία των Ιεραρχών να κατορθώσει να γεφυρώσει.»

Βρίσκονταν στην κεντρική αίθουσα της υπόγειας βάσης των επαναστατών στην Καμένη Γη, μαζί με τη Λαμρίτ, τον Άλτρες, των Δάρυλμος, και άλλους.

Ο Δαίδαλος κοίταξε τη Διάττα, ερωτηματικά.

Εκείνη είπε, αν και διστακτικά: «Ο Μεγάλος Προφήτης θα μπορούσε να το κάνει, νομίζω...»

«Ο Δαίδαλος, όμως, αν και ίσως ‘Μεγάλος’, δεν είναι ‘Προφήτης’,» σχολίασε ο Πολ.

Η Φενίλδα τού έριξε ένα βλέμμα που έλεγε *Αυτή δεν είναι ώρα γιάστιά!*

Ο Πολ τής έκλεισε το μάτι, υπομειδιώντας, καθώς κάπνιζε καθισμένος αντίκρυ της στο μεγάλο τραπέζι που αποτελείτο από πολλά μικρά, το ένα πλάι στο άλλο.

«Δε βλέπεις να δοκιμάσουμε,» είπε ο Δαίδαλος στη Διάττα. «Νομίζεις ότι μπορεί να βλέπεις;»

«Μάλλον όχι...»

«Ωραία, τότε. Ενημέρωσε την Ανταρλίδα, μέσω της Ράιλμεχ, τι σκοπεύω να κάνω.»

«Η Ράιλμεχ τής το έχει πει ήδη.»

«Να το κάνουμε τώρα, λοιπόν;»

Η Διάττα έμεινε για λίγο σιωπηλή, καθώς μάλλον η Ράιλμεχ περίμενε απάντηση από την Ανταρλίδα. Τελικά, είπε: «Ναι. Τώρα, Δαίδαλε.»

Ο Δαίδαλος σηκώθηκε από τη θέση του κι έκανε μερικά βήματα γύρω απ’το μεγάλο τραπέζι. «Έλα κοντά μου.»

Η Διάττα υπάκουσε: σηκώθηκε κι εκείνη από θέση της και τον πλησίασε. Ο Δαίδαλος τής έδωσε το χέρι του· η Διάττα το έσφιξε.

«Πες στη Ράιλμεχ ν’αγγίξει τα κάγκελα που θα μαλακώσω.»

«Μόλις της το είπες ο ίδιος,» χαμογέλασε η Διάττα.

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Σωστά. Αγγίζει τα κάγκελα τώρα;»

«Ναι.»

Ο Δαίδαλος μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Η Φενίλδα τον παρατηρούσε και αφουγκραζόταν. *Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως*, σκέφτηκε. *Περίπου*. Οι λέξεις δεν ήταν όλες ίδιες. Μερικές μόνο. *Το κά-*

νει με διαφορετικό τρόπο; Ή είναι άλλο ξόρκι; Με τον Δαίδαλο ποτέ δεν μπορούσε να είναι σίγουρη. Όπως κι ο Κλαρκ, είχε μια τελείως δική του αντίληψη για τη μαγεία. *Κι έχω αρχίσει κι εγώ να γίνομαι σαν αυτόν...*

Για μερικές στιγμές, ο Δαίδαλος ήταν σιωπηλός, με τα μάτια κλειστά, μοιάζοντας να βρίσκεται σε πλήρη αυτοσυγκέντρωση.

Προσπαθεί να καταλάβει πώς συνδέονται οι Ιεράρχες, υπέθεσε η Φενίλδα. Προσπαθεί να βρει την άκρη του νήματος. Μία άκρη. Από την οποία θα στείλει το ξόρκι του, για να φτάσει στη Ράιλμεχ. Δεν πρέπει να ήταν εύκολη δουλειά.

Κανένας μέσα στην υπόγεια αίθουσα δεν μιλούσε, παρατήρησε η Φενίλδα. Νεκρική σιωπή είχε πλακώσει ανάμεσα στους επαναστάτες. Καταλάβαιναν όλοι πόσο σημαντικό ήταν αυτό που επιχειρούσε ο μάγος.

Ο Δαίδαλος δεν άργησε να μουρμουρίσει ξανά στη γλώσσα της μαγείας, και τώρα η Φενίλδα δεν καταλάβαινε τίποτα απ'αυτά που έλεγε. *Πρέπει να υφαίνει το Ξόρκι Μεταλλικής Πλαστικότητας...*

4.

Η Ράιλμεχ είχε τα χέρια της ανοιχτά, αγγίζοντας με τα απλωμένα δάχτυλά της όσο περισσότερα κάγκελα μπορούσε.

Η Ανταρλίδα, στεκόμενη πίσω της, παρακολουθούσε αμίλητη. Και στην αρχή δεν έβλεπε να συμβαίνει τίποτα. *Δε θα τα καταφέρει, σκέφτηκε. Πώς να καταφέρει να κάνει ένα τέτοιο ξόρκι από τόσο μακριά, ακόμα και με τη μεσολάβηση των Ιεραρχών;* Της φαινόταν αδιανόητο. Ούτε ο Τάμπριελ δεν το είχε κάνει ποτέ. Τουλάχιστον, δεν τον είχε ποτέ δει να το κάνει.

Η Ράιλμεχ είπε: «Κάτι αισθάνομαι...» Κι έτριξε τα δόντια, ενώ το σώμα της τρεμούλιαζε σαν να πλησίαζε σε οργασμό. Τα χέρια της έτρεμαν επάνω στα κάγκελα. Ιδρώτας κυλούσε στις πλευρές του προσώπου της. «Ανταρλίδα...» έκανε, ξέπνοα.

Τι σκατά συμβαίνει; Βρίσκεται σε κίνδυνο; Πρέπει να κάνω κάτι; Η Ανταρλίδα δεν είχε ιδέα από μαγεία. Η μαγεία την άφηνε, γενικά, σε αμηχανία.

«Τι;» ρώτησε μόνο.

Η Ράιλμεχ κατέβασε τα χέρια της από τα κάγκελα. Ξεροκατάπιε. «Έγινε,» είπε, μοιάζοντας να ηρεμεί. «Έγινε. Ο Δαίδαλος λέει πως έγινε. Γρήγορα, λύγισέ τα!»

Η Ανταρλίδα έπιασε τα κάγκελα. Τα τράβηξε – και τα βρήκε απίστευτα εύπλαστα! Αδιανόητο για σίδηρο. Τα άνοιξε σαν να ήταν από κάποια πλαστική ύλη. Δημιούργησε μια μεγάλη τρύπα στο κέντρο τους.

«Δε θα μείνουν για πάντα έτσι,» είπε η Ράιλμεχ, λαχανιασμένα.

«Τι εννοείς; Θα κλείσουν;»

«Θα σκληρύνουν. Θα μείνουν στη μορφή που τους έδωσες.»

«Έτσι λέει ο Δαίδαλος;»

«Ναι.»

«Εντάξει, δε μας πειράζει. Πες, όμως, στον Δαίδαλο ότι υπάρχει άλλο ένα κιγκλίδωμα που πρέπει να ανοίξουμε: στο εσωτερικό του φωταγωγού.»

«Του το είπε η Διάττα. Αλλά, Ανταρλίδα... δεν ξέρω αν... Δεν ξέρω καν αν θα μπορώ να σκαρφαλώσω ως εκεί πάνω–»

«Θα τα καταφέρεις! Πρέπει να σώσουμε τον Τάμπριελ.»

«Ναι, το ξέρω, αλλά... Ανταρλίδα, δε νομίζω ότι θα καταφέρω και να κρατιέμαι εκεί πάνω και να... να κάνει ο Δαίδαλος αυτό το ξόρκι από μέσα μου.»

«Θα σε κρατάω.»

«Θα–; Πώς;»

«Θα είμαι από κάτω σου, χαζή. Έλα τώρα, πήγαινε. Εσύ πρώτη. Να έχεις τα χέρια και τα πόδια σου απλωμένα, ανοιχτά, με δύναμη. Ο φωταγωγός είναι στενός· αν το κάνεις αυτό που σου λέω, δεν θα πέσεις. Θα πιέζεις τα τοιχώματα γύρω σου και, με την ταχύτητα που μπορείς, θ'ανεβαίνεις. Καλύτερα να βγάλεις τις μπότες σου· θα σε βοηθήσει. Το γυμνό πόδι γλιστρά πιο δύσκολα.»

Η Ράιλμεχ ένευσε, και έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της. Στράφηκε στο άνοιγμα του φωταγωγού και το ατένισε σαν να ήταν το εφιαλτικό στόμα κάποιου τέρατος, έτοιμο να την καταβροχθίσει.

Η Ανταρλίδα, βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπό της, την άρπαξε γερά από την τουνίκα της, με το ένα χέρι. «Μην είσαι αγχωμένη! Θα τα καταφέρεις. Δεν είναι δύσκολο. Ξέρεις από τι μαλακίες έχω περάσει εγώ στην εκπαίδευσή μου για Μαύρη Δράκαινα; Αυτό το πηγαδάκι είναι για παιχνίδι.»

«Δεν είμαι εσύ, Ανταρλίδα.»

«Είσαι, όμως, πολεμίστρια. Υπηρετείς στο παλάτι της Βασίλισσας Παμράνεχ. Μπορείς να τα καταφέρεις. Πήγαινε τώρα! Πιάσου όπως σου είπα, και δε θα έχεις πρόβλημα.»

Η Ράιλμεχ ένευσε, και μπήκε στον φωταγωγό, με κάποια δυσκολία γιατί το άνοιγμα ήταν πράγματι στενό. Η Ανταρλίδα την είδε να βάζει μέσα πρώτα τα χέρια της, ν'αγγίζει τους τοίχους, κι ύστερα να βάζει το ένα πόδι... και το άλλο. Σιγά-σιγά, άρχισε να σκαρφαλώνει.

Ωραία, σκέφτηκε η Ανταρλίδα. Προχωρά. Και, μόλις υπήρχε χώρος για εκείνη, ακολούθησε τη Ράιλμεχ. Πέρασε από το άνοιγμα και, τεντώνοντας τα χέρια και τα πόδια της, πιάστηκε μέσα στο φρεάτιο, όπου πρωινό φως ερχόταν – μετά δυσκολίας – από ψηλά. Από πάνω της, όμως, η Ανταρλίδα δεν μπορούσε τώρα να δει ούτε το παράθυρο απ'όπου γλιστρούσε το φως ούτε το κιγκλίδωμα πριν από το παράθυρο· έβλεπε μόνο τα οπίσθια της Ράιλμεχ καθώς εκείνη ανέβαινε αργά και με προσοχή.

Η απόσταση, ευτυχώς, δεν ήταν και τόσο μεγάλη, και η Ιεράρχης σύντομα έφτασε στο κιγκλίδωμα.

«Ανταρλίδα...» είπε λαχανιασμένη.

«Μη φοβάσαι· είμαι από κάτω σου.» Η Ανταρλίδα σταμάτησε κοντά στη Ράιλμεχ, βάζοντας τον έναν της ώμο κάτω από τον δεξή μηρό της Ιεράρχη για να τη στηρίξει, ενώ με το αριστερό της χέρι έπιασε γερά την αριστερή κνήμη της Ράιλμεχ. Το δεξί χέρι της Ανταρλίδας και τα πόδια της πίεζαν δυνατά τους τοίχους του φρεατίου, για να την κρατούν στη θέση της. Οι μύες της είχαν τσιτωθεί· τους αισθανόταν να έχουν γίνει σκληροί σαν πέτρες.

«Κάντο,» είπε στη Ράιλμεχ. «Πες στον Δαίδαλο να το κάνει.»

«Του το είπε η Διάττα. Έχει αρχίσει.»

Η Ανταρλίδα, κοιτάζοντας επάνω, ανάμεσα από τα πόδια της Ράιλμεχ, μπορούσε να δει τα χέρια της Ιεράρχη να έχουν πιαστεί στο κιγκλίδωμα· κι αισθάνθηκε ολόκληρο το σώμα της Ράιλμεχ ν'αρχίζει να τρεμουλιάζει, σαν κάποιο ενεργειακό ρεύμα να το διέτρεχε.

Τα πόδια της Ράιλμεχ γλίστρησαν στα τοιχώματα του φρεατίου. Η Ανταρλίδα τη στηρίξε, αν κι εκείνη αισθάνθηκε τα πόδια της να γλιστράνε λιγάκι. Έπρεπε κι εγώ να είχα βγάλει τις μπότες μου! Πολύ αργά, τώρα...

«Δε μπορώ...!» άκουσε τη Ράιλμεχ να κάνει από πάνω της, αγκομαχώντας. Το σώμα της έτρεμε πιο δυνατά τώρα· η Ανταρλίδα το αισθανόταν. Κι αισθανόταν και τα δικά της πόδια να γλιστράνε, παρά τη δύναμη που έβαζε. Το βάρος ήταν πολύ μεγάλο. Δε μπορούσε να κρατήσει και τον εαυτό της και την Ιεράρχη ακίνητες.

«Τελείωνε, Ράιλμεχ! Ακόμα να-;»

Η Ράιλμεχ έβγαλε μια πνιχτή φωνή, και η Ανταρλίδα ένωσε το βάρος να πολλαπλασιάζεται. Η καταραμένη Ιεράρχης πρέπει να είχε αφήσει τα κάγκελα, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Τι σκατά την είχε πιάσει; Η Ανταρλίδα προσπάθησε απεγνωσμένα να μείνει στη θέση της. Το αριστερό της χέρι άφησε την αριστερή κνήμη της Ράιλμεχ για να πιαστεί κι αυτό από τα τοιχώματα-

Το βάρος, όμως...

Δε γίνεται...! γρύλισε εσωτερικά η Ανταρλίδα, τρίζοντας τα δόντια, βρίσκοντάς το αδύνατο να μιλήσει έστω και για να πει στην ηλίθια Ιεράρχη να *ΠΙΑΣΤΕΙ* η καταραμένη!

Οι σόλες των μπορών της Ανταρλίδας γλίστρησαν, και τα χέρια της δεν μπορούσαν να σταματήσουν την πτώση. Με μεγάλη ταχύτητα - νιώθοντας τις παλάμες της να γδέρνονται πάνω στις πέτρες και τις πατούσες της να θερμαίνονται μέσα στις μπότες της - γλίστρησε προς τα κάτω μέσα στο φρεάτιο, ενώ πάλευε, απεγνωσμένα, να ανακόψει τη γρήγορη, βίαιη κάθοδο.

Η Ράιλμεχ την είχε, ουσιαστικά, καβαλήσει. Είχαν μπλεχτεί οι δυο τους. Η Ανταρλίδα, μέσα στο χάος, δεν μπορούσε να καταλάβει πού ήταν τώρα το πάνω του σώματος της Ιεράρχης και πού το κάτω. Έβλεπε ένα πόδι να τεντώνεται μπροστά της· ένα χέρι, με την άκρια του ματιού της - κι αισθανόταν το *βάρος*-

-το οποίο, απρόσμενα, εξαφανίστηκε καθώς γλιστρούσαν προς τα κάτω έχοντας αναμφίβολα προσπεράσει το άνοιγμα του κελιού τους. Η Ράιλμεχ είχε φύγει από πάνω της - έπεφτε ελεύθερα, χωρίς να κρατιέται, η ηλίθια - θα σκοτωνόταν!

Η Ανταρλίδα ίσα που πρόλαβε ν'αρπάξει τον αστράγαλο της Ιεράρχης, ενώ συγχρόνως έβαζε και τα δύο πόδια της στον έναν τοίχο του φρεατίου και πίεζε τον αντικρινό τοίχο με τη ράχη της. Νόμιζε ότι η σπονδυλική της στήλη θα έσπαγε, αλλά κατάφερε να σταματήσει την πτώση της και την πτώση της Ράιλμεχ επίσης.

«Πιάσου, καταραμένη!» σύριξε, νιώθοντας ακόμα και τον λαιμό της πιεσμένο. «Πιάσου – τώρα – γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ – ΤΩΡΑ!»

Παραδόξως για την ανικανότητά της, η Ιεράρχης κατάφερε να βάλει τα χέρια της σε αντικριστά τοιχώματα του φρεατίου· το ίδιο και το ένα πόδι της, το ελεύθερο. Η Ανταρλίδα άφησε τον αστράγαλο του άλλου της ποδιού, και η Ράιλμεχ το χρησιμοποίησε κι αυτό όπως έπρεπε να το χρησιμοποιήσει.

«Θα σε σκοτώσω,» της είπε η Ανταρλίδα, λαχανιασμένη, ξεθεωμένη. «Αν δε σκοτωθούμε εδώ, θα σε σκοτώσω.»

«Ανταρλίδα... συγγνώμη... Σ'το είπα... δε μπορώ...» Μετά βίας κατάφερνε να μιλά.

«Πρέπει να ανεβούμε πάλι.»

«Τι κάνετε εδώ; Ποιες είστε;» Η φωνή δεν ήταν της Ράιλμεχ.

Ξαφνιασμένη, η Ανταρλίδα κοίταξε πάνω και είδε ένα καγκελωτό παράθυρο. Ένα από τα ανοίγματα του φωταγωγού. Πίσω από τα κάγκελα ένα πρόσωπο φαινόταν. Κάποιος κρατούμενος. Η Ανταρλίδα δεν μπορούσε να διακρίνει καλά την όψη του από εδώ.

Έκανε νόημα στη Ράιλμεχ – που βρισκόταν από κάτω της – να μην κινηθεί, και ανέβηκε λιγάκι, φτάνοντας μπροστά στο παράθυρο χωρίς δυσκολία. Το πρόσωπο που είδε, φωτισμένο από όσο φως κατόρθωνε να γλιστρήσει ως εδώ πέρα, ήταν γαλανόδερμο και είχε πράσινα μούσια και μαλλιά.

Δεν το πιστεύω... Θα βγει, τελικά, σωστός ο Τάμπριελ;

«Ο Πρόμαχος Άτβος;» ρώτησε η Ανταρλίδα τον άγνωστο.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Γνωρίζομαστε από κάπου;»

«Μέχρι στιγμής, όχι, αλλά έμελλε να γνωριστούμε.»

«Ανταρλίδα;» Η Ράιλμεχ, από κάτω. «Δε μπορώ να κρατιέμαι άλλο, Ανταρλίδα!»

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ... «Ανέβα επάνω – γρήγορα! Και θ'ανοίξεις αυτά εδώ τα κάγκελα, αλλιώς την έχουμε άσχημα κι οι δύο.»

Η Ράιλμεχ σκαρφάλωσε, ενώ ο Άτβος έλεγε: «Θ'ανοίξει τα κάγκελα;»

«Θα καταλάβεις,» του είπε η Ανταρλίδα, καθώς έκανε χώρο για να έρθει η Ράιλμεχ μπροστά της.

«Θα σε κρατάω,» είπε στην Ιεράρχη. «Μην κάνεις πάλι τα ίδια.»

Εκείνη ένευσε. «Εντάξει.» Η φωνή της έτρεμε.

Σκατά. Τα χάλια της έχει. Χειρότερα από πριν. Είπε στον Άτβος: «Πρόμαχε. Να κρατάς τα χέρια της.»

Η Ράιλμεχ βαστούσε τα κάγκελα του μικρού ανοίγματος τώρα, και ο Άτβος άπλωσε τα χέρια του κι έπιασε τους πήχεις της.

«Ωραία,» είπε η Ανταρλίδα. «Έτσι.» Και στη Ράιλμεχ: «Τι κάνει ο Δαίδαλος;»

«Τώρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τώρα.»

Το σώμα της άρχισε πάλι να τρέμει μ'εκείνον τον παράξενο τρόπο· τα δόντια της έτριζαν.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Άτβος την Ανταρλίδα. «Είναι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κράτα την.» Η Ανταρλίδα υποπτευόταν πως αν εκείνη ή ο Πρόμαχος άφηναν την Ιεράρχη, η Ράιλμεχ θα γλιστρούσε πάλι και θα έπεφτε – και τούτη τη φορά ίσως να μην κατορθώσω να σταματήσω την πτώση της.

Καθώς το τρέμουλο της Ράιλμεχ έπαυε, εκείνη είπε: «Έγινε.»

«Ανοίξτε τα!» είπε η Ανταρλίδα, απευθυνόμενη και στην Ιεράρχη και στον Πρόμαχο. «Τραβήξτε τα κάγκελα.»

Ο Άτβος τα τράβηξε, και είδε, έκπληκτος, τα κάγκελα ν'ανοίγουν. «Μα τους Κολοσσούς...»

«Μπες,» είπε η Ανταρλίδα. «Ράιλμεχ, μπες. Κουνήσου!»

Η Ράιλμεχ πιάστηκε από τις πλευρές του ανοίγματος και, με τη βοήθεια του Άτβος, μπήκε στο κελί. Η Ανταρλίδα την ακολούθησε, και είδε ότι ο χώρος δεν είχε καμια διαφορά από το δικό της κελί· πρέπει απλώς να ήταν σε πιο βαθύ επίπεδο των μπουντρουμιών.

«Ποιες είστε;» ρώτησε ο Άτβος. «Πώς το κάνατε αυτό;» Έδειξε τα ανοιγμένα κάγκελα.

«Μας βοηθά ένας μάγος,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα, ενώ η Ράιλμεχ κατέρρεε πάνω στο αχυρόστρωμα· «μεγάλη ιστορία αυτή, και δεν έχει νόημα να ειπωθεί τώρα. Είμαστε με την Επανάσταση, Πρόμαχε. Ερχόμαστε να σε βοηθήσουμε, αλλά μας συνέλαβαν στα δάση. Ήταν παγίδα.»

Ο Άτβος ένευσε, καταλαβαίνοντας. «Ο Πρίγκιπας είχε υποσχεθεί ότι θα μου έστελνε βοήθεια... Πολύ φοβάμαι, όμως, ότι τώρα...»

«Δεν είναι αργά, Πρόμαχε,» είπε η Ανταρλίδα. «Μπορούμε να δραπετεύσουμε απ'τον φωταγωγό... φτάνει-» Κοίταξε τη Ράιλμεχ που ήταν

πεσμένη, μισολιπόθυμη, πάνω στο αχυρόστρωμα. «Φτάνει η Ράιλμεχ να συνέλθει.»

5.

«Βρήκαν τον Πρόμαχο Άτβος!» είπε η Διάττα. «Ο άνθρωπος που τους μίλησε απ'το παράθυρο ήταν ο Άτβος!»

«Επομένως, ο Πρόμαχος είναι όντως αιχμάλωτος,» συμπέρανε ο Δαίδαλος.

«Αλλά αυτά είναι καλά νέα,» είπε η Λαμρίτ. «Τον βρήκαμε!»

«Δεν τον βρήκαμε εμείς· η Ανταρλίδα τον βρήκε,» είπε ο Πολ. «Και νομίζετε ότι θα καταφέρει και να τον βγάλει από κει μέσα;»

«Γιατί όχι;» έκανε η Λαμρίτ. «Αν μπορούν να σκαρφαλώσουν αυτόν τον φωταγωγό...»

«Σε τι κατάσταση είναι η αδελφή σου;» ρώτησε ο Πολ τη Διάττα.

«Η *ομοούσια*,» τον διόρθωσε η Ιεράρχης. «Και δεν είναι σε καθόλου καλή κατάσταση. Είναι εξαντλημένη.»

«Πώς, λοιπόν, θ'ανεβούν;»

«Το ξόρκι μου έγινε,» τους είπε ο Δαίδαλος.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Πολ.

«Το ξόρκι που έκανα για να μαλακώσουν τα κάγκελα στην κορυφή του φρεατίου έγινε κανονικά. Τα κάγκελα, ακόμα και τώρα, θα είναι εύπλαστα· μπορούν να τα ανοίξουν αν πάνε κοντά εγκαίρως.»

«Γιατί, τότε, έπεσαν πριν;»

Η Διάττα είπε: «Η Ράιλμεχ έχασε τη λαβή της επάνω στα κάγκελα, όταν αυτά μαλάκωσαν.»

6.

«Η Διάττα θέλει να σας πω ότι τα κάγκελα επάνω είναι ακόμα μαλακά,» είπε η Ράιλμεχ, κουρασμένα.

Η Ανταρλίδα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Τα κάγκελα στο πάνω κιγκλίδωμα, Ανταρλίδα, είναι μαλακά-»

«Δηλαδή, το ξόρκι έγινε κανονικά;»

«Φυσικά. Γι'αυτό έπεσα. Τα κάγκελα μαλάκωσαν και τα χέρια μου γλίστρησαν. Ο Δαίδαλος λέει πως αν βιαστούμε μπορούμε να φτάσουμε επάνω και να φύγουμε. Αλλά εγώ δε μπορώ να σκαρφαλώσω άλλο, Ανταρλίδα, δε μπορώ...»

«Ανοησίες.» Η Ανταρλίδα έπιασε την τουνίκα της Ράιλμεχ, τραβώντας την. «Σήκω. Πρέπει να πηγαίνουμε. Δε μπορούμε να μείνουμε εδώ, τρεις άνθρωποι μέσα σ'ένα κελί που υποτίθεται ότι είναι ένας.»

«Ανταρλίδα, δεν μπορώ!» είπε η Ράιλμεχ, φέρνοντας αντίσταση στο τράβηγμά της. «Πήγαινε εσύ, μαζί με τον Πρόμαχο. Φύγετε κι αφήστε με. Βρείτε τον Μεγάλο Προφήτη.»

«Δεν πρόκειται να σ'αφήσω εδώ πέρα,» επέμεινε η Ανταρλίδα.

Η Ράιλμεχ συνοφρυώθηκε σαν να της είχε έρθει κάποια ξαφνική, διαφωτιστική σκέψη. «Ο Δαίδαλος λέει ότι μπορεί να κάνει ένα ξόρκι για να με βοηθήσει ν'ανεβώ πολύ εύκολα.»

«Το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως;»

Η Ράιλμεχ έμεινε για λίγο σιωπηλή πάλι· μετά είπε: «Ναι, αυτό. Πώς το ξέρεις;»

«Το χρησιμοποιούν συχνά οι μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών.»

Ο Άτβος είπε: «Δεν καταλαβαίνω... Έχει επικοινωνία με κάποιον που δεν βλέπω;»

Η Ανταρλίδα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Ναι, κάποιον πολύ μακριά από εδώ. Θα σου εξηγήσω μετά. Τώρα πρέπει να φύγουμε. Μπορείς να σκαρφαλώσεις μέσα στον φωταγωγό;»

«Θα προσπαθήσω.»

Η Ανταρλίδα ένευσε. «Πάμε τότε.»

Ο Άτβος ήταν ήδη ξυπόλυτος, έτσι δεν χρειάστηκε να βγάλει τα υποδήματά του. Πέρασε από το άνοιγμα και μπήκε στο φρεάτιο. Πιάστηκε, με τα χέρια και τα πόδια τεντωμένα, κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Η Ράιλμεχ έτρεμε· ο Δαίδαλος πρέπει να ύφαινε το ξόρκι του μέσα από τον ψυχικό δεσμό των Ιεραρχών. Δε φαίνεται να είναι ευχάριστο για τους Ιεράρχες, πάντως, παρατήρησε η Ανταρλίδα.

Και είπε: «Πηγαίνω πρώτη.»

Η Ράιλμεχ ένευσε, καταϊδρωμένη, και η Μαύρη Δράκαινα βγήκε στον φωταγωγό. Σκαρφάλωσε λίγο και, κοιτάζοντας από κάτω της, είδε την Ιεράρχη ν'ανεβαίνει με ευκολία· τα πόδια και τα χέρια της έλκονταν από τις πέτρες ύστερα από το ξόρκι του Δαίδαλου.

Ο Άτβος έφτασε πρώτος στην κορυφή του φρεατίου και παραμέρισε τα εύπλαστα κάγκελα με το ένα χέρι, δημιουργώντας ένα μεγάλο άνοιγμα. Πέρασε από μέσα του, συνεχίζοντας ν'ανεβαίνει.

Η Ανταρλίδα και η Ράιλμεχ τον ακολούθησαν.

Ο Άτβος πλησίασε το παράθυρο απ'όπου ερχόταν το φως, και η Ανταρλίδα παρατήρησε τώρα ότι δεν υπήρχε παράθυρο μόνο από αυτή τη μεριά του φωταγωγού αλλά κι από την άλλη, την αντικρινή. Από το δεύτερο παράθυρο, όμως, δεν ερχόταν πρωινό φως: έβγαζε στο εσωτερικό του κάστρου. Ο φωταγωγός, ουσιαστικά, ήταν ένας στενός, αλλά πολύ ψηλός, χώρος ανάμεσα στα δύο παράθυρα.

«Προσεχτικά!» ψιθύρισε έντονα η Ανταρλίδα στον Άτβος. «Μπορεί νάναι φρουροί επάνω!»

«Προσέχω,» αποκρίθηκε εκείνος, επίσης ψιθυριστά· και ανέβηκε ως την άκρη του εσωτερικού παραθύρου, για να κρυφοκοιτάξει.

Η Ανταρλίδα έμεινε λίγο πιο κάτω, και ο Άτβος δεν άργησε να έρθει πάλι κοντά της. «Ένας φρουρός,» της είπε.

«Βλέπει προς εμάς;»

«Στέκεται στη διασταύρωση· κοιτάζει γύρω-γύρω.»

«Πόσο μακριά απ'το παράθυρο;»

«Λιγότερο από δέκα βήματα.»

Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν έχω κανένα όπλο. Αλλά μια Μαύρη Δράκαινα δεν χρειάζοταν όπλο για να σκοτώσει κάποιον. Εκείνο που πραγματικά απασχολούσε την Ανταρλίδα ήταν να ξεπαστρέψει τον φρουρό προτού αυτός φωνάξει.

«Θα τον αναλάβω,» είπε στον Άτβος.

Ο Πρόμαχος την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Μπορείς;»

«Ναι.»

Ο Άτβος κινήθηκε πλάγια, για να της κάνει χώρο. Η Ανταρλίδα πέρασε από δίπλα του και ανέβηκε, φτάνοντας στην άκρη του παραθύρου. Έβγαλε ένα μάτι απ'τη γωνία και κοίταξε. Πράγματι, ένας φρουρός στεκόταν στη διασταύρωση, λιγότερο από δέκα βήματα απόσταση.

Η Ανταρλίδα πιάστηκε γερά μέσα στον φωταγωγό. Πιάστηκε έτσι ώστε να μπορεί να τινάξει το σώμα της επάνω και μπροστά.

Και τινάχτηκε. Περνώντας μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, βρέθηκε στον μικρό διάδρομο, βάζοντας τα χέρια της κάτω και κάνοντας τούμπα πάνω στο πέτρινο πάτωμα, κυλώντας γρήγορα.

Ο φρουρός δεν είχε χρόνο να αντιδράσει, καθώς στην αρχή δεν κατάλαβε ούτε καν τι συνέβαινε. Είδε μονάχα κάτι – άγνωστο τι – να έρχεται στροβιλιζόμενο καταπάνω του. Και μετά, η Ανταρλίδα στεκόταν

μπροστά του, χτυπώντας τον στον λαιμό με τα τεντωμένα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Ο λάρυγγάς του έσπασε, και ο φρουρός παραπάτησε προσπαθώντας απεγνωσμένα ν'αναπνεύσει. Η πλάτη του κοπάνησε σ'έναν τοίχο. Η Ανταρλίδα τον χτύπησε με την παλάμη της στο μέτωπο, δυνατά, και ο άντρας κατέρρευσε.

Τον τράβηξε γρήγορα στο πλάι, προτού προλάβει κανένας να τον δει έτσι πεσμένο. Του πήρε το σπαθί του και το ξιφιδιό του, και πήγε προς το παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω, στον φωταγωγό, και κάνοντας νόημα στον Άτβος και τη Ράλμεχ να έρθουν. Εκείνοι ανέβηκαν χωρίς καθυστέρηση.

Η Ανταρλίδα έδωσε το σπαθί στον Πρόμαχο. «Πρέπει να σε πάρουμε από δω,» του είπε, «αλλά πρώτα πρέπει να πάρουμε και κάποιους άλλους.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άτβος, «δεν πρέπει να φύγω. Έχω κι εγώ ανθρώπους που θέλω να πάρω από εδώ – οπωσδήποτε. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό: Όσο είμαστε μέσα στο κάστρο, έχουμε την ευκαιρία να ανατρέψουμε το καθεστώς.»

«Τι; Πώς;»

«Έχω μια πολύ σημαντική σύμμαχο εδώ. Νόμιζα ότι θα την ξέρατε. Δεν την ξέρετε;»

«Όχι. Το μόνο που ξέραμε ήταν ότι έπρεπε να πάμε να σε βρούμε, και ότι εσύ θα είχες κάποιο σχέδιο για να–»

«Εντάξει,» είπε ο Άτβος. «Πρέπει να κρυφτούμε για την ώρα. Ελάτε μαζί μου.»

«Μαζί σου; Ξέρεις το κάστρο;»

Ο Άτβος ένευσε, αρχίζοντας να πλησιάζει, επιφυλακτικά, τη διασταύρωση, σκυμμένος και με το σπαθί του έτοιμο να κινηθεί επιθετικά. «Σου είπα – έχω μια σύμμαχο εδώ.»

7.

«Ο Πρόμαχος φαίνεται αισιόδοξος,» παρατήρησε ο Πολ, όταν η Διάττα τούς είπε τι συνέβαινε. Και προς τον Δαίδαλο: «Δε μας είχες πει ότι είχε τέτοιες διασυνδέσεις.»

«Δεν ήξερα τι ακριβώς γινόταν στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ. Και τώρα, νομίζω πως πρέπει ν'ασχοληθώ μ'ένα άλλο θέμα.» Ο μάγος σηκώθηκε από τη θέση του και στράφηκε στον Καρτάφες'νορ, ο οποίος είχε έρθει

πριν από λίγο για να διαμαρτυρηθεί που ο Δαίδαλος δεν τον είχε επισκεφτεί ακόμα για την κατασκευή του πρώτου αυτοκινήτου.

«Δε μπορείς να φύγεις τώρα!» είπε ο Πολ. «Ίσως να σε ξαναχρειαστούν για να τους βοηθήσεις με τη μαγεία σου.»

«Έχει δίκιο,» συμφώνησε η Λαμρίτ. «Δαίδαλε, μείνε εδώ καλύτερα, κοντά στη Διάττα.» Και προς τον Καρτάφες: «Τα αυτοκίνητα μπορούν να περιμένουν, μάγε· αυτό δεν μπορεί να περιμένει. Πιστεύω καταλαβαίνεις γιατί.»

«Όπως επιθυμείς, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Πεφωτισμένος, αν και ήταν φανερά δυσαρεστημένος.

Ο Δαίδαλος κάθισε πάλι στην καρέκλα του, μη φέρνοντας καμία αντίρρηση. Η Φενίλδα υποψιαζόταν πως ο μάγος συμφωνούσε, ούτως ή άλλως, με τη Λαμρίτ και τον Πολ.

«Τι γίνεται τώρα;» ρώτησε η Πρόμαχος τη Διάττα.

8.

Ο Άτβος, η Ανταρλίδα, και η Ράιλμεχ επιτέθηκαν από γύρω σ'έναν φρουρό. Τον αναισθητοποίησαν προτού εκείνος προλάβει να καταλάβει τι τον είχε χτυπήσει. Πήραν τα όπλα του και πλησίασαν έναν ανελκυστήρα του κάστρου.

Ο Πρόμαχος πάτησε το κουμπί που τον καλούσε. «Θ'αρχίσουν να βρίσκουν τους χτυπημένους φρουρούς σύντομα. Πρέπει ώς τότε να έχουμε κρυφτεί.»

«Πού;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Στο δωμάτιο της συμμάχου μας, για την ώρα.»

Ο ανελκυστήρας έφτασε, κι ο Πρόμαχος άνοιξε τη σιδερένια πόρτα ενώ η Ανταρλίδα και η Ράιλμεχ ύψωναν τα όπλα τους. Κανένας δεν ήταν μέσα. Μπήκαν, και ο Άτβος πάτησε ένα κουμπί. Τροχαλίες ακούστηκαν να μπαίνουν σε λειτουργία. Ανέβηκαν.

«Εδώ,» είπε ο Πρόμαχος, «θα συναντήσουμε αντίσταση. Μένουν σημαντικά πρόσωπα.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε.

Ο Άτβος άγγιξε τη σιδερένια πόρτα, αλλά δεν την έσπρωξε. Κοίταξε την Ανταρλίδα.

Η Ανταρλίδα ένευσε. *Άνοιξέ την.* Κρατούσε δύο ξιφίδια, το ένα έτοιμο να το εκτοξεύσει.

Η Ράιλμεχ βαστούσε ένα σπαθί, με τα δύο χέρια. Η όψη της ήταν κουρασμένη αλλά αποφασισμένη.

Απρόσμενα, η πόρτα άνοιξε – όχι από τον Άτβος.

Ένας υπηρέτης φάνηκε. Τους κοίταξε ξαφνιασμένος–

–κι έπεσε πίσω και κάτω, καθώς ο Πρόμαχος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο.

Δύο φρουροί στον διάδρομο – ένας άντρας, μια γυναίκα.

Το ξιφίδιο της Ανταρλίδας εκτοξεύτηκε, στροβιλίστηκε στον αέρα, καρφώθηκε στον λαιμό του άντρα.

Η Ράιλμεχ πήδησε έξω απ'τον ανελκυστήρα.

Η φρουρός τράβηξε το σπαθί της ενώ άνοιγε το στόμα της για να–

Το δεύτερο ξιφίδιο της Ανταρλίδας βρισκόταν ήδη στον αέρα. Διαπέρασε το αριστερό μάγουλο της φρουρού και βγήκε απ'το δεξί· η κραυγή της πνίγηκε στο αίμα. Η Ράιλμεχ χίμησε καταπάνω της, καρφώνοντάς την στην κοιλιά, διαπερνώντας την πανοπλία της. Έπειτα, την κλότσησε για να την ξεκολλήσει απ'τη λεπίδα της, και το πτώμα της γυναίκας σωριάστηκε στο πάτωμα. Ο διάδρομος είχε γεμίσει αίμα.

«Από δω!» Ο Άτβος έκανε νόημα.

Η Ανταρλίδα μάζεψε γρήγορα τα ξιφιδιά της και τον ακολούθησε. Η Ράιλμεχ πήρε το σπαθί της νεκρής φρουρού κι ακολούθησε την Ανταρλίδα.

Ο Άτβος τις οδήγησε σε μια ξύλινη πόρτα, κλειστή. Χτύπησε, εσπευσμένα. Κανείς δεν άνοιξε. Ο Πρόμαχος καταράστηκε.

«Τι;» είπε η Ανταρλίδα.

«Δεν είναι μέσα.»

Η Ανταρλίδα έπιασε το πόμολο της πόρτας και έσπρωξε. Η πόρτα άνοιξε. «Δεν είναι κλειδωμένα, όμως.»

Μπήκαν σ'ένα μεγάλο, πολυτελές δωμάτιο στρωμένο με όμορφο χαλί. Στους τοίχους υπήρχαν δύο πίνακες και μία ταπετσαρία. Σε μια γωνία ήταν ένα ξύλινο γραφείο, και παραδίπλα, μια μικρή βιβλιοθήκη. Το κρεβάτι ήταν μεγάλο και είχε κουρτίνες. Κοντά του στεκόταν ένα παρβάν. Τα πατζούρια του παραθύρου ήταν μισάνοιχτα.

«Ποια είναι αυτή η σύμμαχός σου;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Βασνίτα, τη λένε. Είναι Βαρόνη, και ξαδέλφη της Πριγκίπισσας Κισβέτα.»

«Είσαι σίγουρος ότι δεν θα μας προδώσει;»

«Ναι. Γιατί το σχέδιό μας ήταν εξαρχής αυτή να πάρει την εξουσία όταν έχουμε εκθρονίσει την Κισβέτα.»

Η Ράιλμεχ παρατήρησε: «Τούτο το δωμάτιο, πάντως, δεν έχει και πολλές κρυψώνες.»

«Θα πρέπει να βρούμε κάπου να κρυφτούμε, όμως, μέχρι να έρθει η Βασνίτα,» είπε ο Άτβος.

9.

Η Βασνίτα ήταν ξαπλωμένη στον μαλακό δερμάτινο καναπέ, φορώντας μόνο το μεσοφόρι της, και ο Ζακ ήταν ξαπλωμένος επάνω της, ακουμπώντας το κεφάλι του στα στήθη της. Δεν φορούσε τίποτα. Πλάι τους, στο πάτωμα, ήταν δύο κούπες, η μία όρθια και μισογεμάτη, η άλλη πεσμένη· και δίπλα στις κούπες στεκόταν ένα μπουκάλι με Σεργήλιο οίνο, σχεδόν άδειο.

Η Βασνίτα και ο Ζακ λαγοκοίμονταν, όταν ο επικοινωνιακός διάυλος του Παντοκρατορικού Επόπτη χτύπησε δυνατά.

«Κάποιος σε θέλει...» μουρμούρισε η Βασνίτα μέσα στ'αφτί του, τρίβοντας το πόδι της πάνω στην τριχωτή κνήμη του.

Ο Ζακ, μουγκρίζοντας, σηκώθηκε απ'τον καναπέ. Πήγε στον διάυλο και τον άνοιξε, χωρίς να πιάσει το ακουστικό.

«Ναι,» είπε.

«Εξοχότατε,» ακούστηκε από το μεγάφωνο μια αντρική φωνή.

«Τι είναι;»

«Δύο φρουροί βρέθηκαν χτυπημένοι στο ισόγειο του κάστρου. Ο ένας κοντά στα μπουντρούμια, νεκρός· ο άλλος κοντά στον Ανελκυστήρα Βήτα, αναίσθητος. Επίσης, στον τέταρτο όροφο του Κεντρικού Οικήματος, βρέθηκαν ένας χτυπημένος υπηρέτης και δύο νεκροί φρουροί κοντά στον Ανελκυστήρα Βήτα.»

Στον τέταρτο όροφο του Κεντρικού Οικήματος! Η Βασνίτα πετάχτηκε όρθια. Στον τέταρτο όροφο ήταν τώρα εκείνη κι ο Ζακ.

«Υποπτευόμαστε ότι κάποιοι ξέφυγαν από τα μπουντρούμια, Εξοχότατε,» συνέχισε η φωνή από τον διάυλο.

«Κινητοποιήστε όλες τις δυνάμεις μας μέσα στο κάστρο,» πρόσταξε ο Ζακ. «Βρείτε τους! Μην τους σκοτώσετε· τους θέλω ζωντανούς.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Και στείλτε φρουρούς στα δωμάτιά μου – αμέσως.»

«Μάλιστα.»

Ο Ζακ έκλεισε τον δίαυλο και άρχισε να ντύνεται.

Η Βασνίτα είχε ήδη αρχίσει να ντύνεται. Αν κάποιοι επαναστάτες είχαν κατορθώσει να ξεφύγουν από τα μπουντρούμια... τότε... τότε εκείνη έπρεπε να–

«Πολύ πιθανόν αυτοί να το έκαναν!» είπε ο Ζακ, οργισμένα.

«Ποιοι;»

«Οι καινούργιοι που συλλάβαμε. Οι άνθρωποι του Τάμπριελ. Το ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μ'αυτούς!»

Έχοντας ντυθεί, ζώστηκε το σπαθί του και πλησίασε τον δίαυλο. Πάτησε μερικά κουμπιά.

«Μάλιστα;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Ο Επόπτης Ζακ Ματνέρω σάς μιλά. Είναι ακόμα μαζί σας ο κρατούμενος;»

«Ασφαλώς, Εξοχότατε. Για ποιο λόγο–;»

«Να είστε σε επιφυλακή. Κάποιοι κρατούμενοι πιθανώς να απέδρασαν από τα μπουντρούμια.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η εξώπορτα των δωματίων χτύπησε, και μια φωνή ακούστηκε: «Εξοχότατε! Καλέσατε φρουρούς.»

Ο Ζακ πλησίασε την πόρτα και κοίταξε από το ματάκι. Ύστερα την άνοιξε και είπε στους φρουρούς: «Ελάτε μαζί μου. Και δύο από σας πηγαίνετε τη Βαρόνη στο δωμάτιό της.»

Η Βασνίτα, που ήταν πίσω του, είπε: «Μπορώ να βοηθήσω αν θέλεις...» Στην πραγματικότητα, όμως, ήθελε να βρει έναν τρόπο για να απομακρυνθεί από αυτόν και να βοηθήσει τους επαναστάτες. Ανάμεσα στους κρατούμενους που είχαν δραπετεύσει πολύ πιθανόν να ήταν κι ο Άτβος.

«Καλύτερα να πας κάπου όπου θα είσαι ασφαλής, Βασνίτα. Πήγαινε στο δωμάτιό σου και μείνε εκεί, εντάξει; Οι φρουροί θα μείνουν μαζί σου.»

Κατάρες! σκέφτηκε η Βασνίτα, που δεν τους ήθελε κοντά της. Δεν μπορούσε, όμως, και να αρνηθεί χωρίς να κάνει τον Ζακ να την υποψιαστεί.

10.

«Προβλήματα;» ρώτησε ο Τάμπριελ, καθώς ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα και κάπνιζε πίπα. Είχε δει τη φρουρό να μιλά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, και είχε προσέξει την ανήσυχη όψη της, καθώς και τον τόνο της φωνής της.

«Να είστε έτοιμοι,» είπε η γυναίκα στους άλλους δύο φρουρούς, αγνοώντας τον Τάμπριελ. «Ο Επόπτης με ειδοποίησε ότι κάποιοι μάλλον έχουν ξεφύγει απ'τα μπουντρούμια.»

Οι άντρες τράβηξαν τα σπαθιά τους. Το ίδιο κι εκείνη.

«Ποιοι ξέφυγαν;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

«Σιωπή!» φώναξε η γυναίκα, δείχνοντάς τον με τη λεπίδα της.

Ο Τάμπριελ συνέχισε να καπνίζει, ήρεμα. Μάλλον η Ανταρλίδα ήταν που είχε δραπετεύσει, υπέθετε. Είχε, άλλωστε, καταφέρει να ξεφύγει κι από χειρότερα μέρη από τούτο το κάστρο...

11.

Η Βασνίτα μπήκε στο δωμάτιό της και οι δύο φρουροί την ακολούθησαν.

Το πρώτο παράξενο πράγμα που πρόσεξε ήταν ότι τα παντζούρια του παραθύρου ήταν ανοιχτά παρότι πριν τα είχε αφήσει μισάνοιχτα. Μπορεί να είχαν ανοίξει από τον αέρα;

Μετά, όμως, το βλέμμα της έπεσε στο γραφείο: κι εκεί είδε ένα ξιφίδιο καρφωμένο, όρθιο, σαν σημάδι. Κάποιος ήταν εδώ. Κάποιος επαναστάτης. Κρυμμένος. Και ζητούσε τη βοήθειά της.

Ήρεμα, τώρα, Βασνίτα... Ήρεμα...

Είπε στους φρουρούς: «Δε νομίζω ότι σας χρειάζομαι άλλο· μπορείτε να πηγαίνετε.»

«Ο Επόπτης πρόσταξε να μείνουμε μαζί σας, Βαρόνη.»

Η Βασνίτα στράφηκε να τους αντικρίσει. «Ναι, εντάξει, αλλά δεν αισθάνομαι ότι υπάρχει κίνδυνος εδώ μέσα.»

«Μπορεί κάποιος να εισβάλει από στιγμή σε στιγμή, όμως.»

«Θα αμπαρώσω την πόρτα. Πηγαίνετε καλύτερα· θα ήθελα να μείνω μόνη.»

«Δε μπορούμε να παρακούσουμε τις διαταγές του Επόπτη, Βαρόνη, αλλά υποσχόμαστε να μη σας ενοχλήσουμε με κανέναν τρόπο.» Ήταν κι οι δυο τους Παντοκρατορικοί στρατιώτες· οι προσταγές του Ζακ

είχαν πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα γι'αυτούς από τις προσταγές οποιουδήποτε άλλου.

«Πολύ καλά,» είπε η Βασνίτα, «όπως θέλετε.» Και, αναστενάζοντας, κάθισε στο γραφείο. Ξεκάρφωσε το ξιφίδιο και το άφησε ξαπλωτό επάνω του. Αν ο επαναστάτης που κρυβόταν εδώ την έβλεπε, θα ήξερε τώρα ότι είχε αντιληφτεί την παρουσία του.

Πού μπορεί να είναι κρυμμένος;

Κάνοντας ότι παραμέριζε τα μαλλιά από το μέτωπό της, κοίταξε γύρω-γύρω στο μεγάλο δωμάτιο, καθώς οι φρουροί στέκονταν κοντά στην πόρτα. Κάτω απ'το κρεβάτι πρόσεξε μια σκιά. Μετά δυσκολίας, αλλά την πρόσεξε, πίσω απ'τις κουρτίνες και το σεντόνι που κρεμόταν από τα πλάγια του κρεβατιού. *Εκεί είναι; Ύστερα, όμως, το βλέμμα της πρόσεξε και κάτι ακόμα. Πίσω από το παραβάν. Άλλη μια σκιά. Δύο επαναστάτες;*

Κολοσσοί, βοηθήστε με!

Έπρεπε οπωσδήποτε να διώξει τους φρουρούς από εδώ.

Αλλά δε νόμιζε ότι υπήρχε κάτι που μπορούσε να τους πει για να φύγουν. Δε θα την υπάκουγαν.

Βγάζοντας τα παπούτσια της, η Βασνίτα άρχισε να τρίβει τα πόδια της σαν για να ξεμουδιάσει· αλλά στην πραγματικότητα για να αποσπάσει την προσοχή των φρουρών. Συγχρόνως, είπε: «Πολλοί είν'οι ποταμοί που κυλούν απ'τα βουνά, αλλά θέλουν να τους κάνουν έναν – τα όπλα μόνο πρέπει να μιλήσουν!» Ένα συνθηματικό της Επανάστασης, αλλοιωμένο – και η Βασνίτα ήταν βέβαιη ότι τα λόγια της απλά θα αποπροσανατόλιζαν τους φρουρούς ακόμα περισσότερο: θα τα θεωρούσαν κάποιο τραγούδι ίσως.

Αναπάντεχα, ένα δυνατό *τρρρρρρ!* ακούστηκε, σαν τη φωνή πουλιού – αλλά ερχόμενο κάτω απ'το κρεβάτι, κατάλαβε αμέσως η Βασνίτα.

Μια μορφή πετάχτηκε απ'το παράθυρο. Ξανθά μαλλιά, κατάλευκο δέρμα. Ατσάλι γυάλισε καθώς ένα ξιφίδιο πετούσε, στροβιλιζόμενο, μες στο δωμάτιο.

Ο ένας φρουρός κατέρρευσε, με τη λεπίδα του ξιφιδίου καρφωμένη στο μέτωπό του.

Ο Άτβος πετάχτηκε κάτω απ'το κρεβάτι, με σπαθί στο χέρι. Το παραβάν έπεσε και μια γυναίκα βγήκε από πίσω – δέρμα λευκό-ροζ, μακριά μαύρα μαλλιά, σπαθί κι αυτή στο χέρι.

Ο ακόμα όρθιος φρουρός έκανε να τραβήξει το ξίφος του, αλλά η λεπίδα του Άτβος τον κάρφωσε κάτω απ'το σαγόνι.

«Πρόμαχε...» είπε η Βασνίτα καθώς σηκωνόταν όρθια. Αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω απ'το στήθος της.

Ο Άτβος τράβηξε το σπαθί του έξω απ'το κεφάλι του φρουρού, αφήνοντας το νεκρό σώμα να πέσει στο πάτωμα. Το αίμα έκανε το χαλί να μουλιάσει.

«Μαζέψτε τους!» είπε η Βασνίτα. «Δεν πρέπει ν'αφήσουν σημάδια με το αίμα τους μες στο δωμάτιό μου! Πηγαίνετε τους στο λουτρό!» Έδειξε μια πλευρική πόρτα, μικρότερη από την εξώπορτα.

Ο Άτβος, η Ανταρλίδα, και η Ράλμεχ σήκωσαν γρήγορα τα πτώματα και τα πήγαν στην πλευρική πόρτα, την οποία τους άνοιξε η Βαρόνη. Η Ανταρλίδα ήξερε ήδη τι υπήρχε εδώ, γιατί είχε ανοίξει την πόρτα και πιο πριν, όταν έψαχναν για κρυψώνες. Στην αρχή, το είχε σκεφτεί να κρυφτεί στο λουτρό, αλλά μετά είχε αποφασίσει ότι θα έμενε κοντά στο παράθυρο και θα έβγαινε έξω, πιασμένη στις πέτρες του τοίχου, μόλις άκουγαν κάποιον να πλησιάζει για ν'ανοίξει την εξώπορτα.

Το πάτωμα του λουτρού ήταν από πέτρα και δεν υπήρχε χαλί, όμως ακόμα και η πέτρα μπορούσε να πει αίμα, ειδικά μετά από ώρα· έτσι η Ανταρλίδα έδεσε – σφιχτά – με κομμάτια υφάσματος τα τραύματα που είχαν σκοτώσει τους φρουρούς.

Η Βασνίτα παρατηρούσε τις κινήσεις της, κι όφειλε να παραδεχτεί ότι τούτη η κατάλευκη γυναίκα ήξερε καλά τη δουλειά της – όποια κι αν ήταν αυτή. *Δολοφόνος, ίσως;*

«Δεν είσαι απ'τη διάστασή μας...» της είπε.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ανταρλίδα περνώντας πάνω απ'τους νεκρούς και βγαίνοντας απ'το λουτρό, «δεν είμαι από τη Βίηλ.»

«Ανταρλίδα λέγεται,» τη σύστησε ο Άτβος. «Είναι Μαύρη Δράκαινα.»

Η Βασνίτα ήξερε για τις Μαύρες Δράκαινες, φυσικά. «Όπως η Αλιζέτ;»

«Ναι,» είπε η Ανταρλίδα, «όπως η Αλιζέτ. Πού την έχετε;»

Η Βασνίτα τούς εξήγησε, επί τροχάδην, τι είχε συμβεί με την Αλιζέτ και τον Τάμπριελ.

«Βασνίτα,» είπε ο Άτβος, «αυτή είναι η ευκαιρία που περιμέναμε. Η ευκαιρία να ανατρέψουμε το καθεστώς της ξαδέλφη σου και να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς.»

Η Βασνίτα δεν ήταν έτοιμη γι' αυτό· είχαν συμβεί όλα τόσο ξαφνικά... «Τώρα;» είπε.

«Ή τώρα ή ποτέ,» αποκρίθηκε ο Άτβος.

12.

Η Αλιζέτ είχε κάνει μπάνιο, είχε φάει, και, αφού είχε βεβαιωθεί ότι οι κοριοί δεν ήταν τηλεοπτικοί αλλά ακουστικοί μόνο, είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι. Όμως δεν είχε κοιμηθεί. Ξεκούραζε το σώμα της ενώ σκεφτόταν.

Κι ύστερα, άκουσε βήματα από έξω. Πολλά βήματα. Μπότες.

Κάτι συνέβαινε.

Η Αλιζέτ πετάχτηκε όρθια. Πήγε στην πόρτα. Τη μισάνοιξε κοιτάζοντας έξω. Είδε στρατιώτες να έχουν μόλις περάσει: Παντοκρατορικούς στρατιώτες. Έκλεισε πάλι την πόρτα. Φόρεσε το παντελόνι της (την τουνίκα της τη φορούσε ήδη) και τις μπότες της και βγήκε απ' το δωμάτιο. Δυστυχώς, εξακολουθούσε να μην έχει όπλα, αλλά αυτό το πρόβλημα μπορούσε εύκολα να λυθεί, τώρα που δεν ήταν πλέον αιχμάλωτη.

Ακολούθησε τους στρατιώτες, γρήγορα αλλά προσεχτικά (όπως όφειλε να κάνει μια Μαύρη Δράκαινα), και τους είδε να έχουν σταματήσει μπροστά σε μια πόρτα κοντά στο δωμάτιό της.

13.

Η εξώπορτα του δωματίου άνοιξε χωρίς προειδοποίηση, και ο Παντοκρατορικός Επόπτης Ζακ Ματνέρω μπήκε, συνοδευόμενος από φρουρούς, ενώ κι άλλοι φαίνονταν πίσω του, πέρα απ' το κατώφλι.

Ο Τάμπριελ σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του, κρατώντας την πίπα του στο αριστερό χέρι. Οι καρποί του ήταν ακόμα δεμένοι με χειροπέδες αλλά η αλυσίδα ήταν αρκετά μακριά για να μπορεί να καπνίζει χωρίς δυσκολία. «Επόπτη. Πώς θα μπορούσα να σε εξυπηρετήσω;»

«Αρχίζοντας με το να μου πεις γιατί ήρθες εδώ,» αποκρίθηκε ο Ζακ.

«Ήρθα για να συναντήσω τους επαναστάτες, όπως θα έχεις υποθέσει, αλλά οι στρατιώτες του Λοχαγού Βέμπρηχ με αιχμαλώτισαν μαζί με τους συντρόφους μου.»

Τα μάτια του Ζακ στένεψαν. «Μη με περνάς για ανόητο! Γνωρίζω αρκετά πράγματα για σένα. Γνωρίζω ότι ήσουν σ' αυτή την καινούργια

διάσταση, τη Νόρχακ. Γνωρίζω ότι σε θεωρούν προφήτη εκεί. Θες να πιστέψω ότι ήρθες εδώ, σ'ένα παρακμιακό Πριγκιπάτο της Βίηλ, τόσο αφύλαχτος που ο Λοχαγός Βέμπρηχ και οι στρατιώτες του κατόρθωσαν να σε συλλάβουν με τέτοια ευκολία;»

Ο Τάμπριελ ρούφηξε καπνό από την πίπα του και τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Ποιο, λοιπόν, θα μπορούσε να ήταν το κίνητρό μου, Επόπτη;»

«Εσύ θα μου πεις.»

«Εγώ σου είπα: ήρθα να συναντήσω τους επαναστάτες. Αλλά προφανώς εσύ τούς είχες συναντήσει πριν από εμένα...»

«Κι αυτό δεν φαίνεται να σ'ενοχλεί καθόλου!» σύριξε ο Ζακ, παρατηρώντας τον και κρίνοντας ότι ο Τάμπριελ ήταν αφύσικα ήρεμος, σα να μη συνέβαινε τίποτα που είχαν συλλάβει αυτόν και τους συντρόφους του. *Απόδειξη ότι ήθελε να συλληφθούν!* «Ποιο είναι το *πραγματικό* σου σχέδιο;» απαίτησε. «Θα μου πεις, ή θα πρέπει να εφαρμόσω... *άκομψες* μεθόδους;» Το έλεγε για εκφοβισμό κυρίως, επειδή ήξερε πως στην πραγματικότητα τον συνέφερε περισσότερο να παραδώσει τον προδότη στην Παντοκράτειρα ζωντανό και άθικτο.

«Γιατί τέτοια αναστάτωση τόσο ξαφνικά, Επόπτη;» ρώτησε ο Τάμπριελ, αφήνοντας την πίπα του πάνω σ'ένα τραπεζάκι του δωματίου. «Εξαιτίας της απόδρασης;»

«Μην παίζεις μαζί μου, Τάμπριελ!» γρύλισε ο Ζακ. «Πιστεύεις αληθινά ότι θα καταφέρεις να ελευθερώσεις τον Άτβος και τους επαναστάτες του; Θα τους σκοτώσω όλους προτού τους αφήσω να φύγουν από τούτο το κάστρο!»

«Τότε, καλύτερα να πιάσεις δουλειά, αντί να κάθεσαι να μιλάς σ'εμένα.»

Ο άνθρωπος ήταν εξωφρενικός! Μιλούσε σα να μην ήταν αιχμάλωτος του Ζακ, αλλά σχεδόν σαν ο Ζακ να ήταν *δικός του* αιχμάλωτος! «Μη νομίζεις ότι το γεγονός πως κάποτε ήσουν σύζυγος της Παντοκράτειρας σου προσφέρει *ασυλία* στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ!»

«Δεν θα τολμούσα να κάνω μια τέτοια υπόθεση,» είπε ο Τάμπριελ, ήρεμα.

Έχει το θράσος να με ειρωνεύεται κιόλας! σκέφτηκε ο Ζακ, και τράβηξε το σπαθί από τη μέση του. «Δεν είμαστε και τόσο κοντά στη Ρελκάμνια. Πολλά μπορούν να συμβούν... κατά λάθος.»

«Επόπτη!» Η φωνή ήρθε από πίσω.

Ο Ζακ στράφηκε.

Η Αλιζέτ στεκόταν στο κατώφλι της εξώπορτας. Ορισμένοι απ'τους φρουρούς είχαν τραβήξει τα σπαθιά τους. Εκείνη δεν κρατούσε όπλο.

«Μην παραφέρεσαι, Επόπτη,» είπε η Αλιζέτ. «Η Μεγαλειοτάτη τον θέλει ζωντανό, αν μπορεί να τον έχει ζωντανό.»

Τι ρόλο παίζεις εσύ, Μαύρη Δράκαινα; Αναρωτιέμαι... σκέφτηκε ο Ζακ, κατεβάζοντας το ξίφος του καθώς η Αλιζέτ τον πλησίαζε, βαδίζοντας άνετα ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους που κρατούσαν γυμνωμένο ατσάλι.

«Κάποιοι,» της είπε, «απέδρασαν από τα μπουντρούμια.»

«Κάποιοι;»

«Δε μου έχουν αναφέρει ακόμα ποιοι ακριβώς. Ο Τάμπριελ, όμως, ίσως να ξέρει περισσότερα.»

«Ο Τάμπριελ; Να ξέρει τι γίνεται στα μπουντρούμια;»

«Γιατί ήρθε εδώ, Αλιζέτ;» ρώτησε ο Ζακ. «Δεν τον άκουσες να λέει τίποτα;»

«Ήθελε να βοηθήσει τον Πρόμαχο Άτβος, με διαταγή του Αρχιπροδότη από την Απολλώνια.»

«Και μπορεί να ήταν αυτός αρκετά καλός λόγος για να φύγει από τη Νόρχακ και να ταξιδέψει τόσο αφύλαχτος;»

«Δεν ήταν αφύλαχτος, Επόπτη· η δική σου παγίδα στα δάση ήταν, ομολογουμένως, καλή. Τι άλλος λόγος πιστεύεις ότι μπορεί να υπήρχε;»

«Μπορεί να ήθελε να αιχμαλωτιστεί για να βοηθήσει τον Άτβος να δραπετεύσει.»

«Δε νομίζω,» είπε η Αλιζέτ, «ότι η αιχμαλωσία ήταν μέσα στα σχέδια του Τάμπριελ. Δε νομίζω ότι ήξερε καν πως είχες αιχμαλωτίσει τον Άτβος. Εξάλλου, αν δεν κάνω λάθος, αυτό πρέπει να συνέβη πρόσφατα.»

«Πρόσφατα συνέβη,» αποκρίθηκε ο Ζακ. «Αλλά και πάλι...» Ατένισε με στενεμένα μάτια τον Τάμπριελ.

«Πάμε να δούμε πώς μπορούμε να πιάσουμε τους δραπέτες,» πρότεινε η Αλιζέτ. «Τον Τάμπριελ τον ανακρίνουμε κι αργότερα. Δεν πρόκειται να πάει πουθενά όσο έχεις τους φρουρούς σου γύρω του.»

Ο Ζακ δίστασε για μια στιγμή, αλλά μετά συμφώνησε, και έφυγαν από το δωμάτιο.

14.

«Πού έχουν τον Τάμπριελ;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Εκεί που έχουν και την Αλιζέτ,» απάντησε η Βασνίτα. «Στον ίδιο πύργο, όχι στο ίδιο δωμάτιο. Κι οι δυο τους, όμως, είναι σε δωμάτια με αφτιά.»

Η Ανταρλίδα ύψωσε ένα φρύδι. «Με αφτιά;»

«Έτσι τα λέει ο Ζακ, επειδή έχει βάλει κοριούς για την παρακολούθηση των φιλοξενούμενων.»

«Κατάλαβα... Και ο Τάμπριελ είναι υπό φρούρηση;»

«Ναι.»

«Πόσοι φρουροί;»

«Τρεις, απ'όσο ξέρω.»

«Πρέπει να τον πάρουμε απ'αυτό το δωμάτιο. Είναι μακριά από εδώ;»

«Όχι πολύ μακριά,» είπε η Βασνίτα. «Το πρόβλημα είναι ότι τώρα ο Ζακ έχει κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις μέσα στο κάστρο, και σ'όλους τους διαδρόμους, παντού, θα συναντάμε φρουρούς, Παντοκρατορικούς και της Πριγκίπισσας. Αποκλείεται να καταφέρω να σας περάσω απαρατήρητους, ακόμα και χρησιμοποιώντας, ως ένα σημείο, τα λίγα μυστικά περάσματα που έχω καταφέρει να ανακαλύψω εδώ μέσα.»

«Μπορούμε να μεταμφιεστούμε,» είπε ο Άτβος, «παίρνοντας τα ρούχα των φρουρών στο λουτρό σου.»

«Είστε τρεις, αυτοί είναι δύο.»

«Θα σκοτώσουμε άλλον έναν. Και δεν πρέπει να πάμε μόνο να πάρουμε αυτόν τον Τάμπριελ, αλλά και τη γυναίκα μου, και να ελευθερώσουμε και τους υπόλοιπους επαναστάτες απ'τα μπουντρούμια, προτού αυτό το καθίκι ο Επόπτης τούς εκτελέσει όλους.»

«Ναι,» είπε η Βασνίτα, νεύοντας αλλά μοιάζοντας συλλογισμένη, προβληματισμένη. «Κοίτα... Ναι, πρέπει κάπως να φτάσουμε και στα μπουντρούμια...» Κοίταζε το πάτωμα, σουφρώνοντας τα χείλη της.

«Υπομονή,» είπε η Ανταρλίδα. «Το ένα μετά το άλλο. Πρώτα πηγαίνουμε για τον Τάμπριελ, μετά πηγαίνουμε στα μπουντρούμια.»

«Ποιος είναι ο Τάμπριελ;» ρώτησε ο Άτβος.

Η Ανταρλίδα τον κοίταξε ξαφνιασμένη· νόμιζε ότι ο Πρόμαχος θα είχε ως τώρα καταλάβει. «Ο πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας. Ο Προφήτης της Νόρχακ.»

«Α, αυτός ο Τάμπριελ...»

«Ναι, αυτός ο Τάμπριελ.»

Η Ράιλμεχ είπε: «Πρώτα – πριν πάμε για τον Μεγάλο Προφήτη – πρέπει να πάρουμε το ραβδί του.» Και ρώτησε τη Βασνίτα: «Η είναι στο ίδιο δωμάτιο μ'αυτόν;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι· είναι στα δωμάτια του Ζακ, μαζί με τα άλλα πράγματα που πάρθηκαν από εσάς. Αλλά... είναι τόσο σημαντικό αυτό το ραβδί;»

«Είναι,» είπε η Ράιλμεχ, εμφατικά.

«Γιατί; Υπάρχει, όντως, κίνδυνος να εκραγεί;»

Η Ανταρλίδα απάντησε αντί για την Ιεράρχη: «Δεν υπάρχει κίνδυνος να εκραγεί, αλλά η Ράιλμεχ έχει δίκιο: είναι απαραίτητο να το βρούμε. Έχει μέσα του κλεισμένη μια πνευματική οντότητα – πολύ σημαντική. Δεν έχουμε χρόνο τώρα για εξηγήσεις. Πού είναι τα δωμάτια του Επόπτη; Μακριά;»

«Καθόλου,» είπε η Βασνίτα. «Εδώ που είμαστε είναι. Στον ίδιο όροφο.»

«Μπορείς να πας και να μας φέρεις το ραβδί;» τη ρώτησε ο Άτβος.

Η Βασνίτα δάγκωσε το χείλος της, σκεπτική πάλι. «Υποθέτω πως θα μπορούσα. Όμως... δεν ξέρω. Ο Ζακ μ'έστειλε εδώ, στο δωμάτιό μου, μαζί με δύο φρουρούς... Αν συναντήσω φρουρούς στο δρόμο μου, ή αν ο Ζακ έχει κλειδώσει το δωμάτιό του....»

«Καλύτερα να πάμε όλοι μαζί, λοιπόν,» είπε η Ανταρλίδα. «Πρόμαχε, ας φορέσουμε τις ενδυμασίες τους· έδειξε, με το σαγόνι, προς το λουτρό. «Ράιλμεχ, εσένα δεν είναι τόσο εύκολο να σ'αναγνωρίσουν αμέσως· θα μεταμφιεστείς μόλις άλλος ένας πεθάνει.»

Η Ιεράρχης δεν έφερε αντίρρηση.

Η Μαύρη Δράκαινα και ο Πρόμαχος της Επανάστασης πήγαν στο λουτρό, έγδυσαν γρήγορα τους νεκρούς φρουρούς, και φόρεσαν τις πανοπλίες και τους λευκούς χιτώνες και μανδύες τους που είχαν επάνω το έμβλημα της Παντοκράτειρας. Η Βασνίτα, εν τω μεταξύ, έβγαλε δύο ξιφίδια από ένα μπαούλο και τα έκρυψε μέσα στο φόρεμά της. Πολύ φοβόταν ότι ίσως να της φαίνονταν χρήσιμα. Δεν ήταν ανεκπαίδευ-

τη στα όπλα, παρότι απεχθανόταν τη χρήση τους. Ο θάνατος τής προκαλούσε μεγάλη αποστροφή.

Όταν η Ανταρλίδα και ο Άτβος ήταν έτοιμοι, βγήκαν όλοι τους από το δωμάτιο της Βασνίτα και βάδισαν αποφασιστικά προς τα δωμάτια του Ζακ Ματνέρω. «Θ'αναλάβω εγώ τους φρουρούς,» είπε η Βαρόνη ενόσω βάδιζαν. «Να επιτεθείτε μόνο αν δείτε ότι δεν μπορούμε αλλιώς να βγάλουμε άκρη.» Και πήρε μια βαθιά ανάσα για να ατσαλώσει τα νεύρα της, καθώς ζύγωναν τα δωμάτια του Επόπτη.

Τρεις Παντοκρατορικοί φρουροί ήταν στον διάδρομο, κι έστρεψαν τα μάτια τους στη Βασνίτα με τρόπο που έλεγε ξεκάθαρα ότι την αναγνώριζαν.

«Πρέπει να πάρω κάτι από μέσα,» τους είπε η Βαρόνη. «Ο Επόπτης μ'έστειλε.»

Οι φρουροί ένευσαν. «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» είπε ένας, και της άνοιξε την εξώπορτα των δωματίων του Ζακ Ματνέρω.

«Περιμένετε εδώ,» είπε η Βασνίτα στον Άτβος και στην Ανταρλίδα, που στέκονταν κάμποσα βήματα πίσω της, και πίσω απ'αυτούς ήταν η Ράιλμεχ.

Η Βασνίτα μπήκε στα δωμάτια του Επόπτη, ενώ εκείνοι περίμεναν στον διάδρομο. Η Ανταρλίδα παρατηρούσε προσεχτικά τους φρουρούς για να δει μήπως τους αναγνώριζαν, μα δεν πρόσεξε κανένα τέτοιο σημάδι στα βλέμματα ή στις όψεις τους. Και εκείνη και ο Άτβος φορούσαν κράνη, και ο δερματικός χρωματισμός τους δεν ήταν παράξενος για πολεμιστές της Παντοκράτειρας, οι οποίοι προέρχονταν από κάθε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος. Η Ανταρλίδα ήταν κατάλευκη – τίποτα το ιδιαίτερο. Και ο Άτβος ήταν γαλανός. Προτού φύγουν από το δωμάτιο της Βαρόνης είχε, επίσης, ξυρίσει τα πράσινα μούσια του, έτσι ώστε να μοιάζει ακόμα λιγότερο με τον Πρόμαχο που μπορεί να είχαν δει οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες. Φυσικά, αν τον κοίταζαν από κοντά και με προσοχή, μάλλον θα τον αναγνώριζαν, υπέθετε η Ανταρλίδα· τώρα, όμως, καθώς ήταν ντυμένος σαν πολεμιστής της Παντοκράτειρας και καθώς βρισκόταν μαζί με τη Βασνίτα, οι πιθανότητες να τον καταλάβουν ήταν ελάχιστες.

Η Βαρόνη βγήκε απ'τα δωμάτια του Επόπτη μαζί με το ραβδί του Τάμπριελ, και πλησίασε την Ανταρλίδα και τον Άτβος χωρίς να δώσει

καμία σημασία στους φρουρούς. Εκείνος που είχε ανοίξει την πόρτα του Επόπτη την έκλεισε πάλι.

15.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζακ κουδούνισε, κι εκείνος τον άνοιξε και τον έφερε στ'αφτί του. «Τι;» ρώτησε, κι άκουσε χωρίς να μιλά. Μετά είπε: «Κατεβαίνω αμέσως.»

«Τι έγινε;» τον ρώτησε η Αλιζέτ, που βάδιζε πλάι του μαζί με τους υπόλοιπους πολεμιστές της Παντοκράτειρας.

«Βρήκαν ποιοι δραπέτευσαν.»

«Ποιοι;»

«Η γυναίκα με το κατάλευκο δέρμα και η άλλη που ήταν μαζί της στο ίδιο κελί – μια μελαχρινή με δέρμα λευκό-ροζ.»

«Η Ανταρλίδα,» είπε η Αλιζέτ. «Δε με εκπλήσσει.»

«Ποια είναι η Ανταρλίδα;»

«Η κατάλευκη. Είναι Μαύρη Δράκαινα, σαν εμένα.»

«Τι;» έκανε ο Ζακ. «Και τώρα μου το λες;»

«Νόμιζα ότι θα το ήξερες, Επόπτη. Όλες οι Μαύρες Δράκαινες που πρόδωσαν τη Μεγαλειότηά της καταζητούνται.»

«Περιμένεις να θυμάμαι όλες τις φάτσες τους!;»

«Θα πρέπει κάτι να κάνεις για τη μνήμη σου, Επόπτη,» είπε η Αλιζέτ, σοβαρά.

«Με κοροϊδεύεις, μου φαίνεται, Μαύρη Δράκαινα...» μούγκρισε ο Ζακ, και πλησίασαν τον ανελκυστήρα. Πάτησε ένα κουμπί και τον κάλεσε. Όταν είχε έρθει, μπήκαν και πάτησε ένα άλλο κουμπί, για να κατεβούν στα μπουντρούμια του κάστρου.

Την ίδια στιγμή, η Βασνίτα οδηγούσε τον Άτβος, την Ανταρλίδα, και τη Ράλιμεχ προς μια από τις εξόδους του Κεντρικού Οικήματος του κάστρου η οποία έβγαζε στον πύργο όπου ήταν τα δωμάτια με τα αφτιά. Στο δρόμο τους είχαν συναντήσει Παντοκρατορικούς στρατιώτες, μα αυτοί δεν τους είχαν σταματήσει, βλέποντας τη Βαρόνη (που ήξεραν ότι είχε φιλικές σχέσεις με τον Επόπτη) μαζί με έναν πολεμιστή και μια πολεμίστρια ντυμένους σαν τους ίδιους, καθώς και μια άγνωστη γυναίκα η οποία δεν τους τραβούσε την προσοχή – και υπέθεταν ότι, μάλλον, δεν ήταν επικίνδυνη.

«Από εδώ,» είπε η Βασνίτα, και μπήκε σ'ένα πέρασμα. Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

Ο φύλακας του περάσματος – ένας στρατιώτης της Πριγκίπισσας Κισβέτα – έκλινε το κεφάλι του προς το μέρος της Βαρώνης.

Βγαίνοντας απ'το πέρασμα, η Ανταρλίδα παρατήρησε ότι ο χώρος είχε αλλάξει ελαφρώς – στη γενικότερη δομή του και, ίσως, ακόμα και στις πέτρες που αποτελούσαν τους τοίχους, το πάτωμα, και το ταβάνι.

«Είμαστε στον πύργο, τώρα;» ρώτησε τη Βασνίτα.

«Ναι. Να σας πάω πρώτα στην Αλιζέτ ή στον Τάμπριελ;»

«Στον Τάμπριελ. Η Αλιζέτ δεν ξέρουμε αν μας έχει προδώσει ή όχι. Καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί μαζί της, τώρα που είναι ελεύθερη.»

Η Βασνίτα τούς οδήγησε στον ανελκυστήρα του πύργου. Τον κάλεσαν και, όταν ήρθε, μπήκαν.

«Στο πέμπτο πάτωμα, μου είπε ο Ζακ,» είπε η Βαρώνη, και πάτησε το κουμπί που είχε τον αριθμό 5 λαξεμένο επάνω.

Ο ανελκυστήρας ανέβηκε, με τις τροχαλίες του να μουγκρίζουν. Έφτασε στον προορισμό του και σταμάτησε.

Η Βασνίτα έσπρωξε τη σιδερένια πόρτα, βγαίνοντας πρώτη.

«Βαρώνη,» τη χαιρέτησε ένας πολεμιστής της Παντοκράτειρας.

Η Ανταρλίδα, ο Άτβος, και η Ράιλμεχ την ακολούθησαν.

«Μια στιγμή!» είπε απότομα ο πολεμιστής. «Αυτή δεν είναι η αιχμάλωτη;» Κοίταζε την Ιεράρχη. Και δεν ήταν μόνο αυτός στον διάδρομο, αλλά κι άλλη μία μαζί του.

Η Ανταρλίδα εκτόξευσε ένα ξιφίδιο, καρφώνοντάς τον στον λαιμό. Ο Άτβος και η Ράιλμεχ, τραβώντας σπαθιά, χτύπησαν την πολεμίστρια – που ήταν λίγο πιο πέρα – προτού εκείνη προλάβει να ξεθηκαρώσει το δικό της σπαθί, ξαφνιασμένη από την απρόσμενη επίθεση.

Η Βασνίτα μόρφασε αηδιασμένη. «Δαιμόνια... κι άλλοι νεκροί.»

«Αναπόφευκτο, Βαρώνη,» είπε ο Άτβος σκουπίζοντας το σπαθί του πάνω στον λευκό μανδύα της σκοτωμένης πολεμίστριας. «Μην καθυστερούμε τώρα.»

Η Βασνίτα τούς οδήγησε προς μια πόρτα, δεξιά κι αριστερά της οποίας δύο φρουροί στέκονταν. Η Ανταρλίδα και ο Άτβος αμέσως τράβηξαν τα σπαθιά τους και τους χίμησαν. Λεπίδες τρύπησαν αρματω-

σιές, αίμα τινάχτηκε· αλλά και φωνές ακούστηκαν. Αυτή τη φορά, δεν μπόρεσαν να τους ξεπαστρέψουν σιωπηλά.

Και, στο εσωτερικό του δωματίου με τα αφτιά, οι δύο πολεμιστές και η πολεμίστρια της Παντοκράτειρας τούς άκουσαν.

Το ίδιο και ο Τάμπριελ, ο οποίος ήταν καθισμένος πάλι στην πολυθρόνα του (χωρίς να καπνίζει) αλλά τώρα σηκώθηκε όρθιος.

«Μείνε στη θέση σου!» Η πολεμίστρια, τραβώντας το σπαθί της, έστρεψε την αιχμή προς το μέρος του.

Οι άλλοι δύο είχαν επίσης ξεθηκαρώσει τα όπλα τους.

«Ένας περίεργος θόρυβος ακούστηκε από έξω,» είπε ο Τάμπριελ, σχεδόν αδιάφορα.

Κάποιος κλότσησε την πόρτα του δωματίου, και η πόρτα άνοιξε με γδούπο. Δύο άτομα όρμησαν μέσα – ένας άντρας και μια γυναίκα – κρατώντας σπαθιά, ντυμένοι σαν στρατιώτες της Παντοκράτειρας – αλλά, σίγουρα, δεν ήταν τέτοιοι.

Ο Τάμπριελ αμέσως αναγνώρισε την Ανταρλίδα και, μερικές στιγμές ύστερα, τον Πρόμαχο Άτβος, καθώς λεπίδες συναντούσαν λεπίδες και κραυγές αντηχούσαν.

Πίσω από την Ανταρλίδα και τον Άτβος μπήκε η Ράιλμεχ, με σπαθί στο χέρι κι εκείνη, και έχοντας περασμένο στην πλάτη της κάτι μακρύ τυλιγμένο με ύφασμα (που ο Τάμπριελ είχε μια υποψία τι μπορεί να ήταν). Η Ιεράρχης όρμησε καταπάνω στην πολεμίστρια που στεκόταν πλάι στον Τάμπριελ, σπαθίζοντας ημικυκλικά, από δεξιά προς αριστερά. Εκείνη απέκρουσε την επίθεση κι έκανε ένα αναγκαστικό βήμα όπισθεν καθώς οι λεπίδες συγκρούονταν. Ο Τάμπριελ τής άρπαξε τον καρπό και της έβαλε τρικλοποδιά, σωριάζοντάς την στο πάτωμα. Η Ράιλμεχ την κλότσησε στο κεφάλι, κάνοντάς τη να χάσει τις αισθήσεις της.

«Μεγάλε Προφήτη,» είπε, και έβγαλε το ραβδί από την πλάτη της, ξετυλίγοντάς το από το ύφασμα και προτείνοντάς το προς το μέρος του.

«Σ'ευχαριστώ, Ράιλμεχ,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. Πήρε το ραβδί και ήρθε σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη και, επομένως, με όλους τους Ιεράρχες. Γνώσεις, μνήμες, σκέψεις, και αισθήσεις πλημμύρισαν το μυαλό του. «Μάλιστα...» μουρμούρισε, και ζήτησε, νοητικά, από τη Διάττα να ευχαριστήσει τον Δαίδαλο για την πολύτιμη βοήθειά του. Ο

Δαίδαλος αποκρίθηκε στη Διάττα ότι αυτά τα πράγματα δεν έπρεπε καν να αναφέρονται ανάμεσα σε συμμάχους.

Η Ανταρλίδα και ο Άτβος είχαν τώρα σκοτώσει και τους δύο Παντοκρατορικούς πολεμιστές.

«Αργήσατε,» τους είπε ο Τάμπριελ.

«Μας περίμενες;» απόρησε η Ανταρλίδα.

«Φυσικά και σας περίμενα.» Ως συνήθως, δεν χαμογελούσε.

Η Ανταρλίδα χαμογέλασε πλατιά και, πλησιάζοντας, τον φίλησε δυνατά στα χείλη. «Βρήκα τον Πρόμαχο, όπως βλέπεις.»

Ο Άτβος έβγαλε το κράνος του. «Τάμπριελ...»

Ο Τάμπριελ είπε: «Θα σου σφίξω το χέρι, Πρόμαχε, μόλις κάποιος σπάσει τούτη την αλυσίδα...» Τέντωσε τους δεμένους καρπούς του, και η Ανταρλίδα διέλυσε την αλυσίδα με δύο δυνατές σπαθιές.

Ο Τάμπριελ έδωσε το χέρι του στον Άτβος. «Χαίρω πολύ, Πρόμαχε Άτβος. Δεν ήταν εύκολο να σε βρούμε.»

Ο Άτβος αντάλλαξε μια δυνατή χειραψία μαζί του, μειδιώντας. «Είχαμε κάποια προβλήματα, όπως θα κατάλαβες. Ο ερχομός σου, όμως, δημιούργησε την ευκαιρία να κατακτήσουμε το κάστρο της Πριγκίπισσας εκ των έσω – πράγμα που μέχρι στιγμής δεν ελπίσαμε.»

«Χαίρομαι που εγώ και οι σύντροφοί μου φανήκαμε χρήσιμοι.» Και ο Τάμπριελ είδε, τότε, μια γυναίκα να πλησιάζει πίσω από τον Άτβος, μπαίνοντας στο δωμάτιο και προσέχοντας να μην πατήσει πάνω στους νεκρούς. Μια γυναίκα την οποία είχε ξαναδεί, όχι μονάχα στην Αίθουσα του Θρόνου του κάστρου, αλλά και σε μερικές εικόνες στο μυαλό του. «Η κυρία;»

«Να σου γνωρίσω τη Βαρόνη Βασνίτα Κάλνεραχ, ξαδέλφη της Πριγκίπισσας Κισβέτα και κρυφή σύμμαχός μας μέσα στο κάστρο. Εκείνη μάς οδήγησε εδώ.»

Ο Τάμπριελ έκλινε το κεφάλι του προς τη Βασνίτα. «Χαίρω πολύ, Βαρόνη.»

«Παρομοίως, Πρίγκιπά μου.»

«Δεν κατέχω αυτόν τον τίτλο πλέον,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. Και τους είπε: «Πριν από λίγο, ο Επόπτης ήταν εδώ. Και η Αλιζέτ.»

«Η Αλιζέτ;» είπε η Ανταρλίδα.

«Ο Επόπτης ήθελε να μάθει–»

«Καλύτερα να πηγαίνουμε,» τον διέκοψε η Βασνίτα. «Αυτό είναι ένα από τα δωμάτια με τ'αφτιά. Έχει κοριούς.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Ανταρλίδα. «Πάμε.»

«Κοριούς;» είπε ο Τάμπριελ καθώς πήγαιναν προς την έξοδο. Όχι πως το γεγονός τον εξέπληττε, βέβαια.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βασνίτα. «Και κοριούς έχει, επίσης, και στο δωμάτιο της Αλιζέτ. Ο Ζακ δεν την εμπιστεύεται.»

«Αναμενόμενο.»

«Ούτε εμείς την εμπιστευόμαστε,» είπε η Ανταρλίδα.

«Νομίζω ότι η Αλιζέτ είναι, πλέον, οικειοθελώς με το μέρος μας, Ανταρλίδα,» της είπε ο Τάμπριελ.

«Δε μπορεί να μιλάς σοβαρά...»

16.

«Πώς είναι δυνατόν να έγινε αυτό;» φώναξε ο Ζακ Ματνέρω, κοιτάζοντας τα λυγισμένα κάγκελα μέσα στο κελί όπου μέχρι πρότινος βρισκονταν η Ανταρλίδα και η Ράιλμεχ.

Η Αλιζέτ πλησίασε τα κάγκελα και τα άγγιξε. Τα έσφιξε μέσα στα χέρια της κι επιχείρησε να τα λυγίσει. Δεν τα κούνησε ούτε μισό εκατοστό. «Πρέπει να χρησιμοποιήθηκε πολύ μεγάλη δύναμη...» είπε, παραξενεμένη. Και σκέφτηκε: *Μονάχα με μαγεία θα μπορούσε να επιτευχθεί κάτι τέτοιο.*

«Η Ανταρλίδα είναι τόσο δυνατή;»

Η Αλιζέτ στράφηκε να κοιτάξει τον Ζακ, γελώντας. «Όχι,» είπε. «Ούτε εγώ δεν είμαι τόσο δυνατή.»

«Πώς στα Δαιμόνια λύγισαν, τότε, τα κάγκελα;» γρύλισε ο Ζακ.

«Δεν ξέρω.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Εκείνος τον άνοιξε φέρνοντάς τον στ'αφτί του. «Ναι,» είπε. Και μετά: «Τι!» ούρλιαξε. «Στείλτε ανθρώπους στον πύργο! Προλάβετε τους! Κουνηθείτε!» Έκλεισε τον πομπό, στρεφόμενος στην έξοδο του κελιού και βγαίνοντας.

Η Αλιζέτ τον ακολούθησε. «Τι έγινε;»

«Κάποιοι επιτέθηκαν στο δωμάτιο του Τάμπριελ,» είπε ο Ζακ. «Τους άκουσαν μέσω των κοριών. Και ο Πρόμαχος Άτβος ήταν μαζί τους» ειπώθηκε το όνομά του. Όπως επίσης και το όνομα της Βασνίτα...» Το

τελευταίο το έλεγε σαν να μη μπορούσε να το πιστέψει. «Αυτό το γαμημένο κάστρο έχει γεμίσει προδότες!»

17.

Πολεμιστές της Παντοκράτειρας και της Πριγκίπισσας Κισβέτα άρχισαν να μπαίνουν στον πύργο από κάθε πιθανή είσοδο.

Η Ανταρλίδα άκουσε αμέσως τα βήματά τους ν'αντηχούν, και ήξερε τι σήμαιναν. «Έρχονται,» είπε. «Ειδοποιήθηκαν από τους κοριούς.»

«Πρέπει να πάμε στα μπουντρούμια, να ελευθερώσουμε τη γυναίκα μου και τους άλλους,» είπε ο Άτβος.

«Εννοείται, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, εξακολουθώντας να βρίσκεται σε συνεχή επαφή με τους Ιεράρχες. Ο συλλογικός νους θα είχε τρελάνει οποιονδήποτε Δεσμοφύλακα δεν είχε εκπαιδευτεί τόσες ώρες όσες ο Τάμπριελ, αλλά για εκείνον δεν ήταν παρά παιχνίδι τώρα.

Πλησίασαν την πόρτα του ανελκυστήρα, και ο Άτβος πάτησε το κουμπί για να τον καλέσει. Τίποτα δεν έγινε, όμως· ο μηχανισμός δεν κινήθηκε.

«Τον απενεργοποίησαν!» μούγκρισε ο Πρόμαχος.

Και τα βήματα των εχθρών τους ζύγωναν.

Πολεμιστές της Παντοκράτειρας και της Πριγκίπισσας Κισβέτα ήρθαν από δεξιά κι από αριστερά. Η Ανταρλίδα, ο Άτβος, η Ράιλμεχ, και ο Τάμπριελ άρχισαν να τους χτυπάνε, ενώ η Βασνίτα βοηθούσε όσο μπορούσε, μ'ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι. Λεπίδες συναντούσαν λεπίδες, πανοπλίες κόβονταν, σάρκα σκιζόταν, αίμα τιναζόταν στους τοίχους και στο πάτωμα και στις σκάλες του πύργου.

Και στα μπουντρούμια, πολλά πατώματα κάτω από τον Τάμπριελ και τους συντρόφους του, οι τρεις φυλακισμένοι Ιεράρχες, ο Αρκαλόν, ο Ζίρτελον, και ο Όρνιφιμ, έκριναν ότι είχε έρθει η ώρα να κινηθούν. Και ο Μεγάλος Προφήτης δεν διαφωνούσε. Ζήτησαν τη βοήθεια του Δαίδαλου μέσω της Διάττα, και ο Δαίδαλος τούς την πρόσφερε. Μαγική δύναμη κύλησε μέσα από τον δεσμό των Ιεραρχών, και ο Ζίρτελον, νιώθοντας το σώμα του να τραντάζεται σαν κάποιο ενεργειακό ρεύμα να έτρεχε πάνω στη σπονδυλική του στήλη, νιώθοντας τον καυλό του να έχει σκληρύνει απρόσμενα και να έχει ορθωθεί, έπιασε τα κάγκελα του φωταγωγού και τα τράβηξε, λυγίζοντάς τα λες και ήταν από πηλό.

Οι τρεις Ιεράρχες, ο ένας μετά τον άλλο, μπήκαν στον στενό φωταγωγό και ανέβηκαν. Ήταν όλοι τους γυμνασμένοι και σκληραγωγημένοι άντρες, και δεν δυσκολεύτηκαν να φτάσουν στο επάνω κιγκλίδωμα, όπου ο Όρνιφιμ τώρα άφησε τη μαγεία του Δαίδαλου να περάσει από μέσα του για να λυγίσει τα κάγκελα. Ανεβαίνοντας λίγο ακόμα, έφτασαν σ'ένα διπλό παράθυρο – το ένα άνοιγμα κοίταζε προς τα έξω, το άλλο προς το εσωτερικό του κάστρου, καθώς ο φωταγωγός ήταν ανάμεσά τους.

Οι Ιεράρχες μπήκαν στο εσωτερικό του κάστρου.

Όπου, αμέσως, συνάντησαν δύο φρουρούς, και άγριο ξυλοκόπημα ακολούθησε.

18.

Ξέρω τι θα κόψει τα πόδια του γαμημένου Προμάχου Άτβος, σκέφτηκε ο Ζακ καθώς κατέβαινε τα επίπεδα των μπουντρουμιών, με τους στρατιώτες του γύρω του και την Αλιζέτ κοντά του.

«Γιατί πηγαίνουμε κάτω και όχι επάνω;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα.

«Γιατί εκεί βρίσκεται το χαρτί στο μανίκι μας,» αποκρίθηκε ο Ζακ Ματνέρω. Και ρώτησε τους στρατιώτες του: «Έχετε μαζί σας σχοινί και φίμωτρο;»

«Όχι, Εξοχότατε.»

«Πηγαίνετε να φέρετε, τότε. Εσείς οι δύο. Και συναντήστε με στο κελί της μάγισσας. Κουνθηείτε!»

Οι στρατιώτες έτρεξαν.

«Ποιας μάγισσας;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Της γυναίκας του Προμάχου – της Ιλρίν'νορ. Την είχε παντρευτεί όταν ήταν ακόμα Πρίγκιπας του Κάνρελ, προτού μας προδώσει· κι όταν μας πρόδωσε, το ίδιο έκανε και η Ιλρίν'νορ.»

«Είναι ευγενικής καταγωγής;»

«Ναι. Αλλά όχι από τούτα τα μέρη, φυσικά.»

Ο Ζακ σταμάτησε, τελικά, μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα που το καγκελωτό της παράθυρο ήταν φραγμένο από μέσα, μ'ένα μέταλλο που, η Αλιζέτ ήταν βέβαιη, μπορούσε νάναι μονάχα λευκόχρυσος.

Φυσικά, σκέφτηκε· λευκόχρυσος. Το μέταλλο που καθιστά αδύνατη την επαφή με το Φως. Ο Ζακ είχε τη γυναίκα του Προμάχου κλειδωμένη μέσα σ'έναν λευκόχρυσο κλωβό, όπως τον ονόμαζαν στη Βίηλ. Ήταν η

τέλεια φυλακή για έναν μάγο του τάγματος των Πεφωτισμένων· δεν τον άφηνε να χρησιμοποιήσει καθόλου τη μαγεία του. Πολλοί μάγοι είχαν πεθάνει από κατάθλιψη μέσα σε λευκόχρυσους κλωβούς.

Ο Επόπτης περίμενε λίγο, μέχρι οι στρατιώτες του να έρθουν μαζί με φίμωτρο και σχοινί. Όταν ήρθαν έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά που είχε πάρει από το πρώτο επίπεδο του μπουντρουμιού και ξεκλείδωσε την πόρτα. Την άνοιξε με προσοχή, και ένας στρατιώτης φώτισε – μ'έναν φακό που περιείχε εστία – το εσωτερικό του κελιού. Το φως αντανάκλαστηκε πάνω σε λευκόχρυσο. Το πάτωμα, η οροφή, οι τοίχοι, η μέσα μεριά της ξύλινης πόρτας: ήταν όλα επικαλυμμένα με λευκόχρυσο.

Μια γυναίκα καθόταν ζαρωμένη στη γωνία. Είχε δέρμα λευκό και καστανά μαλλιά. Φορούσε ένα μαυρισμένο και σκονισμένο φόρεμα, και ήταν ξυπόλυτη. Από την έκφραση στο πρόσωπό της, έμοιαζε να τα έχει τελείως χαμένα. Τα μάτια της διαστάλθηκαν από το ξαφνικό φως.

«Φιμώστε την,» πρόσταξε ο Ζακ, «δέστε τα χέρια της, και βγάλτε την έξω.»

Δύο στρατιώτες μπήκαν στο κελί. Ο ένας έπιασε την Ιλρίνα·νορ από τη μασκάλη και τη σήκωσε όρθια, βίαια. «Τι – τι συμβαίνει;» τραύλισε εκείνη· κι ύστερα ο άλλος στρατιώτης πίεσε τα μάγουλά της μέσα στην αριστερή γροθιά του και, με το δεξί χέρι, έχωσε το φίμωτρο στο στόμα της.

Όταν η Ιλρίνα ήταν φιμωμένη και τα χέρια της δεμένα πίσω απ'την πλάτη της, την τράβηξαν έξω απ'το κελί ενώ εκείνη παραπατούσε τρέμοντας.

Ο Ζακ την άρπαξε απ'τα μαλλιά, αναγκάζοντάς την να κάνει το κεφάλι πίσω. «Ο άντρας σου δραπετεύσε, μάγισσα. Για να δούμε αν εσύ θα μπορέσεις να μας τον φέρεις πίσω,» είπε. Και προς τους άλλους: «Πάμε επάνω. Έχουμε αποστάτες να μαζέψουμε, στο όνομα της Συμπαντικής Παντοκράτειρας!»

19.

Οι λεπίδες τους ήταν αιματοβαμμένες ως τη λαβή· ο διάδρομος και οι σκάλες είχαν γεμίσει κουφάρια· και οι εχθροί είχαν πάψει να έρχονται. Ούτε η Ανταρλίδα δεν μπορούσε να τους ακούσει να πλησιάζουν.

«Πρέπει να μας περιμένουν να κατεβούμε,» είπε. «Το ξέρουν ότι δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ.»

«Χρειαζόμαστε τον ανελκυστήρα,» είπε ο Τάμπριελ. «Βαρόνη, από πού μπορούμε να τον ενεργοποιήσουμε ξανά;»

«Από το ισόγειο.»

«Στη βάση του πύργου;»

«Ναι· εκεί είναι το κέντρο ελέγχου του ανελκυστήρα.»

Ο Τάμπριελ, που εξακολουθούσε να βρίσκεται σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη μέσα στην πορφυρή σφαίρα του ραβδιού του, μεταβίβασε στον Ζίρτελον, τον Όρνιφιμ, και τον Αρκαλόν την επιθυμία του να πάνε στη βάση του πύργου και να ενεργοποιήσουν τον ανελκυστήρα. Γρήγορα.

«Πες μου, Βαρόνη, πώς μπορεί να φτάσει κάποιος εκεί όταν είναι στο ισόγειο, σ'έναν διάδρομο με-;»

«Τι σχέση έχει αυτό;»

«Βρίσκομαι σε νοητική επαφή με κάποιους ανθρώπους μου που μόλις ξέφυγαν από τα μπουντρούμια και μπορούν να μας βοηθήσουν.»

Η Βασνίτα συνοφρυώθηκε, φανερά μπερδεμένη.

«Θεώρησε ότι βλέπω μέσα απ'τα μάτια τους. Πες μου.»

Η Βασνίτα, αν και συνέχιζε να είναι παραξενεμένη, άρχισε να του λέει πώς μπορούσε να φτάσει στο κέντρο ελέγχου του ανελκυστήρα καθώς ο Τάμπριελ τής περιέγραφε κάθε φορά τον χώρο όπου βρίσκονταν ο Όρνιφιμ, ο Αρκαλόν, και ο Ζίρτελον.

Οι τρεις Ιεράρχες είχαν φορέσει τις πανοπλίες Παντοκρατορικών πολεμιστών και ρίξει επάνω τους τους λευκούς χιτώνες και τους μανδύες με το έμβλημα της Παντοκράτειρας, επομένως δεν συνάντησαν καμία αντίσταση μέχρι που έφτασαν τελικά στον προορισμό τους. Εκεί είδαν ότι το μέρος φυλασσόταν από τρεις πολεμιστές της Παντοκράτειρας και τρεις της Πριγκίπισσας Κισβέτα. Ήταν ένα μικρό δωμάτιο με έναν πίνακα ελέγχου στον τοίχο και τροχαλίες κι αλυσίδες στο κέντρο. Δύο μόνο από τους στρατιώτες ήταν στο εσωτερικό του· οι άλλοι στέκονταν απέξω.

Οι τρεις Ιεράρχες τούς όρμησαν απροειδοποίητα: σκότωσαν τρεις προτού εκείνοι προλάβουν να αμυνθούν. Οι υπόλοιποι, όμως, είχαν τώρα τραβήξει τα σπαθιά τους, και η σύγκρουση που ξεκίνησε ήταν αιματηρή. Φωνές αντηχούσαν ως επάνω στον πύργο· ο Τάμπριελ και η Ανταρλίδα μπορούσαν να τις ακούσουν. Και η Ανταρλίδα σκέφτηκε:

Αφού εμείς τους ακούμε, και ο Επόπτης τούς ακούει. Και η Αλιζέτ. Και άλλοι επίσης.

Ο Τάμπριελ παρακολουθούσε τη συμπλοκή μέσα από τις αισθήσεις των τριών Ιεραρχών, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα για να τους βοηθήσει. Ο Αρκαλόν τραυματίστηκε στα πλευρά – όχι και τόσο ελαφρύ τραύμα, παρά την πανοπλία του· ο Τάμπριελ κατάλαβε ότι παραπατούσε. Ο Όρνιφιμ χτυπήθηκε στον μηρό, αλλά ξώφαρτσα. Ο Ζίρτελον ήταν που, ουσιαστικά, γλίτωσε τους συντρόφους του, μακελεύοντας σαν θηρίο, μ'ένα σπαθί σε κάθε χέρι. Κάποτε, στη Νόρχακ, ήταν μισθοφόρος και υπεύθυνος караβаниού με δούλους. Ήξερε καλά να σκοτώνει.

Ο Τάμπριελ ρώτησε τη Βασνίτα ποιο κουμπί έπρεπε να πατήσουν οι Ιεράρχες για να ενεργοποιήσουν τον ανελκυστήρα. Εκείνη τού είπε. Ο Όρνιφιμ πάτησε το κουμπί.

Ο Αρκαλόν, καθώς κρατούσε τα αιματοβαμμένα πλευρά του, άκουσε κάποιους να έρχονται.

Ο Τάμπριελ είπε: «Τον ενεργοποίησαν.»

Ο Άτβος πάτησε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα. Τροχαλίες και αλυσίδες ακούστηκαν να μπαίνουν σε λειτουργία, και τα μάτια του Προμάχου γυάλισαν.

Ο ανελκυστήρας ήρθε. Άνοιξαν την πόρτα, μπήκαν, και ο Άτβος πάτησε το κουμπί για το ισόγειο.

Ο Αρκαλόν, ο Ζίρτελον, και ο Όρνιφιμ είδαν εχθρούς να έρχονται προς το κέντρο ελέγχου, και έκλεισαν αμέσως την πόρτα. Την αμπάρωσαν από μέσα. Αλλά σύντομα κάποιοι άρχισαν να την κοπανάνε άγρια, από την άλλη μεριά. Κομμάτια ξύλου τινάζονταν, μεντεσέδες έτριζαν.

Ο ανελκυστήρας έφτασε στο ισόγειο.

Η Ανταρλίδα είπε: «Μάλλον θα μας περιμένουν»· και, κλοτσώντας την πόρτα, τινάχτηκε έξω, με σπαθί στο ένα χέρι και ξιφίδιο στο άλλο.

Η εκτίμησή της αποδείχτηκε και σωστή και λάθος. Οι εχθροί τους δεν είχαν προλάβει να συγκεντρώσουν πολλούς μαχητές εδώ, γιατί δεν τους περίμεναν να έρθουν από τον ανελκυστήρα αφού τον είχαν απενεργοποιήσει. Η Ανταρλίδα χίμησε στις δύο Παντοκρατορικές πολέμιστριες που ήταν αντίκρυ της. Απέκρουσε ένα σπαθί και κάρφωσε τη μία στον λαιμό με το ξιφιδίό της. Απέφυγε το ξίφος της άλλης και την

κλότσησε πίσω απ'το γόνατο, σωριάζοντάς την. Ο Άτβος ήρθε από πάνω της και την κάρφωσε με το σπαθί του.

«Στα μπουντρούμια,» είπε, δείχνοντας.

«Όχι,» διαφώνησε ο Τάμπριελ. «Στο κέντρο ελέγχου του ανελκυστήρα, πρώτα–»

«Η γυναίκα μου και οι άνθρωποί μου είναι εκεί κά–!»

«Και οι δικοί μου άνθρωποι είναι στο κέντρο ελέγχου, Πρόμαχε, δεχόμενοι επίθεση. Κι αν δεν ήταν εκεί, εμείς δεν θα είχαμε καταφέρει ποτέ να κατεβούμε.»

Ο Άτβος ήταν φανερά διχασμένος, αλλά ένευσε.

Πήγαν προς το κέντρο ελέγχου· και, στον μικρό διάδρομο πριν από αυτό, συνάντησαν τους στρατιώτες που κοπανούσαν την πόρτα με τσεκούρια – και τους χίμησαν χωρίς καθυστέρηση. Την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε και ο Ζίρτελον επιτέθηκε από το κατώφλι, κραυγάζοντας κι εξακολουθώντας να χειρίζεται δύο σπαθιά σαν χασάπης.

Οι πολεμιστές του κάστρου είχαν, ξαφνικά, βρεθεί παγιδευμένοι. Πανικοβλήθηκαν, κι αυτό ήταν το τέλος τους. Σκοτώθηκαν και οι οχτώ που είχαν συγκεντρωθεί εδώ.

«Αρκαλόν,» ρώτησε ο Τάμπριελ, «μπορείς να περπατήσεις;»

«Δεν έχω άλλη επιλογή, Μεγάλε Προφήτη,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας βγει από το μικρό δωμάτιο μαζί με τον Όρνιφιμ.

Δεν έμειναν άλλο εδώ. Πήγαν προς τα μπουντρούμια, βέβαιοι ότι θα συναντούσαν αντίσταση στον δρόμο τους. Αντίσταση, όμως, δεν συνάντησαν, κι αυτό παραξένεψε την Ανταρλίδα και το είπε στον Τάμπριελ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς διέσχιζαν έρημους διαδρόμους, «είναι παράξενο. Ύποπτο.»

«Ο Ζακ,» είπε η Βασνίτα, «θα μας έχει στήσει παγίδα. Θα το έχει καταλάβει ότι θα πάμε στα μπουντρούμια. Είναι λογικό να θέλουμε να βγάλουμε τους επαναστάτες από εκεί. Εξαρχής το υποψιαζόταν ότι ήρθατε εδώ γι'ακριβώς αυτό τον λόγο.»

«Δεν πρόκειται ν'αφήσω την Ιλρίνα στα χέρια του!» γρύλισε ο Άτβος. «Ακόμα κι αν σκοτωθώ, θα την πάρω από κει!»

«Αν σκοτωθείς,» του είπε η Ανταρλίδα, νηφάλια, «ίσως τίποτα να μην την πάρει από εκεί.» Και η οργή στα μάτια του Άτβος φάνηκε να δίνει τη θέση της στη σκέψη.

Ο Τάμπριελ σταμάτησε να βαδίζει και είπε: «Φέρτε μου δύο από τα πτώματα.»

Η Ανταρλίδα συνοφρυώθηκε. «Τι να τα κάνεις;» Ο Ζίρτελον και ο Όρνιφιμ, όμως, είχαν ήδη φύγει τρέχοντας.

«Θα δεις.»

Οι δύο Ιεράρχες δεν άργησαν να επιστρέψουν σέρνοντας τα κουφάρια των δύο πολεμιστριών που είχε σκοτώσει η Ανταρλίδα μπροστά στην πόρτα του ανελκυστήρα, αφού αυτά ήταν πιο κοντά τους.

Ο Τάμπριελ τα κοίταξε εκεί όπου τα άφησαν οι Ιεράρχες, και επικαλέστηκε, με τη θέλησή του, μια από τις δυνάμεις του Μεγάλου Ιεράρχη που σπάνια χρησιμοποιούσε. Τη δύναμη να κινεί πράγματα από απόσταση – παρόμοια με Ξόρκι Τηλεκινήσεως αλλά πολύ πιο ισχυρή. Ο Τάμπριελ είχε βρεθεί αντιμέτωπος μ'αυτή τη δύναμη όταν, στη Νόρχακ, συγκρούστηκε με τον Μεγάλο Ιεράρχη και τον νίκησε, φυλακίζοντάς τον τελικά μέσα στην πορφυρή σφαίρα του ραβδιού του. Σ'εκείνη την αναμέτρηση, ο Μέγας Ιεράρχης είχε στείλει δύο βαριές πανοπλίες εναντίον του Τάμπριελ και των συντρόφων του, οι οποίες μάχονταν σαν άνθρωποι να ήταν μέσα τους, και ήταν πολύ πιο θανατηφόρες από οποιουσδήποτε απλούς πολεμιστές. Αν ο Τάμπριελ δεν είχε καταφέρει να παγιδέψει τον Μεγάλο Ιεράρχη, αυτά τα άδεια κελύφη από ατσάλι πιθανώς να είχαν σκοτώσει εκείνον και τους άλλους που ήταν μαζί του.

Τώρα, θα χρησιμοποιούσε τις τηλεκινητικές δυνάμεις του Μεγάλου Ιεράρχη προς όφελός του.

Μέσα στην πορφυρή σφαίρα, στην κορυφή του ραβδιού του, κάτι φάνηκε να στροβιλίζεται γρήγορα. Η σφαίρα φώτισε αχνά.

Και το ένα πτώμα ορθώθηκε σαν να ήταν μαριονέτα που κάποιος την κρατούσε από τα σχοινιά της.

Η Βασνίτα αναφώνησε, αηδιασμένη. «Τα Δαιμόνια...!»

Η Ανταρλίδα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της Βασνίτα. «Ήρεμα, Βαρόνη. Δεν είναι δαίμονες· ο Τάμπριελ το κάνει αυτό.»

Εκείνη κατάπιε χολή. «Το κατάλαβα...»

Το ορθωμένο κουφάρι της πολεμίστριας, στην αρχή, φάνηκε να παρπαίζει· μετά, όμως, έμεινε στα πόδια του σταθερά.

Και σηκώθηκε και το κουφάρι της δεύτερης πολεμίστριας, στάζοντας αίματα στο πάτωμα.

Ο Τάμπριελ αισθανόταν να δυσκολεύεται να ελέγξει τον Μεγάλο Ιεράρχη· το πνεύμα τού έφερνε κάποια αντίσταση. Για την ώρα, όμως, δε νόμιζε ότι θα είχε πρόβλημα. Το πρόσταξε να μετακινήσει τις νεκρές πολεμίστριες μπροστά, κι αυτές προχώρησαν, άψυχα.

«Τι σκοπό εξυπηρετεί τούτο;» ρώτησε η Βασνίτα, καθώς τις ακολουθούσαν.

«Στη χειρότερη περίπτωση, θα αποτελέσουν ασπίδα για εμάς από τα πρώτα χτυπήματα της παγίδας του Επόπτη,» είπε η Ανταρλίδα. «Στην καλύτερη, η θέα τους θα πανικοβάλλει τους εχθρούς μας.»

Ο Τάμπριελ δεν είπε τίποτα, αλλά ήταν προφανές πως αυτό ήταν το σχέδιό του.

20.

Καθώς πλησίαζαν τις πέτρινες σκάλες που οδηγούσαν στα μπουντρούμια, άκουσαν κραυγές από τα γύρω ανοίγματα, και είδαν εκεί πολεμιστές με τα όπλα τους στα χέρια, ξαφνιασμένους από την παρουσία των δύο νεκρών γυναικών που περπατούσαν αφύσικα, σαν κάποιος να κρατούσε αόρατα σχοινιά δεμένα επάνω τους.

«...Το μυαλό του Σκοτοδαίμονος...!»

«...Τι σκατά είν'αυτό;»

«...Είναι νεκρές!»

Το βέλος μιας βαλλίστρας καρφώθηκε πάνω στο σώμα μιας από τις γυναίκες, κι εκείνη συνέχισε να βαδίζει.

Η Ανταρλίδα, ο Άτβος, και οι Ιεράρχες ήταν έτοιμοι να επιτεθούν στους πολεμιστές της Παντοκράτειρας ολόγυρα, προτού αυτοί συνέλθουν από το σοκ· αλλά τότε μια φωνή αντήχησε:

«Άτβος! Έχω τη γυναίκα σου εδώ! Έχω την Ιλρίνα'νορ! Παραδώσου, αλλιώς είναι νεκρή!»

Από ένα άνοιγμα, ο Ζακ Ματνέρω ξεπρόβαλε, σπρώχνοντας μπροστά του την Ιλρίνα'νορ, φιμωμένη και με τα χέρια της δεμένα. Ο Επόπτης κρατούσε με το ένα χέρι τα μαλλιά της και με το άλλο είχε ένα ξιφίδιο στον λαιμό της. Γύρω του στέκονταν Παντοκρατορικοί πολεμιστές – και η Αλιζέτ.

Μας πρόδωσε, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, όπως ήταν αναμενόμενο, παρά τις ανοησίες του Τάμπριελ. Η ίδια δεν είχε ποτέ καμία αμφιβολία ότι η

Σκοτεινή Βασίλισσα θα στρεφόταν εναντίον τους με την πρώτη ευκαιρία.

«Νομίζεις ότι θα φύγεις ζωντανός από εδώ αν τη σκοτώσεις;» φώναξε ο Άτβος.

«Πετάξτε κάτω τα όπλα σας!» πρόσταξε ο Ζακ. «Κι ό,τι κι αν κάνεις, Τάμπριελ, μ'αυτά τα πτώματα που περπατάνε – σταμάτα το!» Ο Ζακ έσπρωξε πάλι την Ιλρίνα, η οποία παραπατούσε, για να πάει λίγο πιο μπροστά. Πίεσε το ξιφίδιο επάνω στον λαιμό της, αρκετά για να κάνει αίμα να τρέξει. Από τα μάτια της δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. «Τα όπλα σας!» φώναξε ξανά ο Επόπτης. «Κάτω, τώρα!»

Κι εκείνη τη στιγμή, προτού έχει κανένας την ευκαιρία να κινηθεί ή να μιλήσει, ένα ξιφίδιο γυάλισε στο χέρι της Αλιζέτ: και η λεπίδα χτύπησε τον καρπό του Ζακ.

«Ααααρρχ!» μούγκρισε εκείνος, αφήνοντας ακούσια το ξιφίδιό του να πέσει.

Και μετά, η Αλιζέτ κινήθηκε απίστευτα γρήγορα. Το ελεύθερό της χέρι τον χτύπησε στο κεφάλι, στέλνοντάς τον στο πάτωμα κι ελευθερώνοντας την Ιλρίνα απ'τη λαβή του. Το πόδι της κλότσησε έναν πολεμιστή στο στήθος, σωριάζοντάς τον. Το ξιφίδιό της εκτοξεύτηκε, για να καρφωθεί στο μάτι ενός άλλου πολεμιστή ο οποίος έπεσε ουρλιάζοντας.

«ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ!» γκάριξε ο Ζίρτελον, και χίμησε στους Παντοκρατορικούς κραδαίνοντας τα δύο αιματοβαμμένα σπαθιά του.

Οι άλλοι Ιεράρχες, η Ανταρλίδα, και ο Άτβος τον ακολούθησαν. Ο Τάμπριελ έστειλε τις δύο νεκρές πολεμίστριες να πέσουν, με φόρα, πάνω σε μερικούς πολεμιστές της Παντοκράτειρας, πανικοβάλλοντάς τους. Μετά έπαψε να εστιάζει τις δυνάμεις του στον Μεγάλο Ιεράρχη, και τα δύο όρθια κουφάρια σωριάστηκαν στο πάτωμα. Τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε μια πολεμίστρια στον ώμο, αναγκάζοντάς την να χάσει το όπλο της. Ο Αρκαλόν την κάρφωσε στο στήθος.

Ο Άτβος, χτυπώντας όποιον έμπαινε στο δρόμο του, έφτασε κοντά στην Ιλρίνα'νορ και στην Αλιζέτ, η οποία προστάτευε τη μάγισσα από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας μ'ένα σπαθί στα χέρια της. Η Ανταρλίδα ακολούθησε τον Πρόμαχο και, μετά από λίγο, βρέθηκε πλάτη-πλάτη με την Αλιζέτ όταν οι εχθροί τους επιτέθηκαν από παντού

γύρω. Ο Άτβος, χρησιμοποιώντας ένα ξιφίδιο, έκοψε τα δεσμά των χεριών της γυναίκας του και έβγαλε το φίμωτρό από το στόμα της.

Οι Παντοκρατορικοί, σύντομα, υποχώρησαν. Ο Ζακ Ματνέρω είχε ήδη εξαφανιστεί. Ο χώρος γύρω από την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στα μπουντρούμια είχε γεμίσει πτώματα. Ο Αρκαλόν είχε τραυματιστεί ξανά, στον ώμο τώρα, και κάθισε στο πάτωμα, με την πλάτη στον τοίχο, αγκομαχώντας, τυλιγμένος στο αίμα, δικό του και των εχθρών του.

«Φροντίστε τον,» είπε ο Τάμπριελ στους άλλους Ιεράρχες. Δεν βρισκόταν τώρα σε άμεση επαφή μαζί τους μέσω του Μεγάλου Ιεράρχη· είχε κουρασθεί.

Πλησίασε την Αλιζέτ, που στεκόταν κοντά στην Ανταρλίδα, τον Άτβος, και την Ιλρίνα'νορ. Ο Πρόμαχος κρατούσε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του· οι δύο Μαύρες Δράκαινες σκούπιζαν τις λεπίδες τους από το αίμα.

«Αλιζέτ,» είπε ο Τάμπριελ. «Αποφάσισες.»

«Πες ότι είμαι περίεργη να μάθω για τον Ελκράσ'ναρχ,» αποκρίθηκε η Σκοτεινή Βασίλισσα, και θηκάρωσε το σπαθί της.

Ο Τάμπριελ ένευσε.

Η Βασνίτα, πλησιάζοντάς τους, είπε: «Αν είναι να ολοκληρώσουμε την ανατροπή, πρέπει να συλλάβουμε την Πριγκίπισσα Κισβέτα και την αδελφή της, Νισμέτ'νορ.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άτβος. «Αλλά θα χρειαστούμε βοήθεια για να καταλάβουμε το κάστρο. Και θα τη βρούμε στα μπουντρούμια.»

21.

Πραγματική αντίσταση δεν συνάντησαν. Οι φρουροί που βρήκαν στα μπουντρούμια ήταν λίγοι, και παραδόθηκαν αμέσως μόλις τους είδαν. Εκείνοι τούς πήραν τα όπλα και τους κλείδωσαν σε κελιά. Επίσης, πήραν τα κλειδιά τους και άρχισαν ν'ανοίγουν όλα τα υπόλοιπα κελιά, ελευθερώνοντας τους επαναστάτες του Προμάχου Άτβος.

Ο Επόπτης, σκέφτηκε η Ανταρλίδα, πρέπει να υπολόγιζε ότι ποτέ δεν θα φτάναμε εδώ. Πρέπει να υπολόγιζε ότι θα μας σταματούσε επάνω.

Οι αποφυλακισμένοι επαναστάτες έπαιρναν τα όπλα που τους έδιναν ο Πρόμαχος και οι άλλοι, ζητωκραυγάζοντας μερικοί από αυτούς, υποσχόμενοι να λιανίσουν κάθε Παντοκρατορικό που θα έβρισκαν μπροστά τους.

«Αν είναι να νικήσουμε,» τους είπε ο Άτβος, «πρέπει να είμαστε *συγκροτημένοι*. Ο Επόπτης έχει χτυπηθεί άσχημα, αλλά δεν έχει νικηθεί. Και το βασικό για να διώξουμε τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας από εδώ είναι να αιχμαλωτίσουμε την Πριγκίπισσα και την αδελφή της, που υποστηρίζουν την Παντοκράτειρα στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ. Όταν αυτές είναι στα χέρια μας, τότε θα καθίσει στον θρόνο κάποια που μπορεί να κάνει *πραγματικά* καλό στο Πριγκιπάτο! Η Βαρόνη Βασνίτα Κάλνεραχ!» φώναξε, αγγίζοντας τον ώμο της Βασνίτα, η οποία στεκόταν δίπλα του.

Οι επαναστάτες ύψωσαν τα όπλα τους και ζητωκραύγασαν πάλι.

«Επάνω τώρα!» είπε ο Άτβος.

Και ανέβηκαν τις σκάλες του μπουντρουμιού, βγαίνοντας στους διαδρόμους και στις αίθουσες του κάστρου. Όπου, αναμενόμενα, συνάντησαν αντίσταση. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας και της Πριγκίπισσας.

Η Βασνίτα είπε: «Ο Ζακ, μάλλον, θα προσπαθήσει να φύγει μαζί με την Πριγκίπισσα. Αν μη τι άλλο, για λόγους ασφάλειας. Το ξέρει πως αν αιχμαλωτίσουμε την Κισβέτα–»

«Τότε πρέπει να τον προλάβουμε!» τη διέκοψε η Ανταρλίδα. «Ξέρεις από πού θα προσπαθήσει να διαφύγει;»

«Υποθέτω ότι θα πάει για το ελικόπτερο στην οροφή του Κεντρικού Οικήματος του κάστρου.»

«Οδήγησέ μας, λοιπόν!»

Η Βασνίτα ένευσε, και βάδισε πρώτη, εσπευσμένα. Οι άλλοι – η Ανταρλίδα, ο Τάμπριελ, η Αλιζέτ, οι Ιεράρχες (εκτός από τον Αρκαλόν, που ήταν άσχημα τραυματισμένος) – την ακολούθησαν. Ο Άτβος μαχόταν στο πλευρό των αποφυλακισμένων επαναστατών, και δεν ήρθε μαζί τους· το ίδιο και η Ιλρίνα'νορ.

Η Βασνίτα τούς πήγε σ'ένα δωμάτιο που έμοιαζε αδιέξοδο. Η Ανταρλίδα ήταν έτοιμη να τη ρωτήσει τι σκατά είχε στο μυαλό της, όταν η Βαρόνη παραμέρισε μια βαριά ταπετσαρία αποκαλύπτοντας από πίσω ένα στενό άνοιγμα. Μπήκε εκεί χωρίς καθυστέρηση, και οι άλλοι την ακολούθησαν. «Ανάψτε κανένα φως,» είπε η Βασνίτα, γιατί το σκοτάδι ήταν απόλυτο σε τούτο το μέρος· ούτε ένα μικρό παράθυρο δεν υπήρχε.

«Δεν έχουμε φώτα μαζί μας,» είπε η Ανταρλίδα.

«Πιαστείτε χέρι-χέρι, τότε. Εγώ ξέρω τον δρόμο και με τα μάτια κλεί-
στά.»

Έκαναν όπως τους είπε, και η Βαρώνη έγινε ο οδηγός τους μες στο
σκοτάδι.

«Σίγουρα κόβουμε δρόμο από δω;» ρώτησε η Ανταρλίδα. «Ή είναι
χειρότερα;»

«Με τις συμπλοκές που γίνονται στο κάστρο τώρα, δεν μπορεί νάναι
χειρότερα,» αποκρίθηκε η Βασνίτα. «Θα καθυστερούσαμε περισσότε-
ρα αλλιώς.»

Λίγο παρακάτω, η Βαρώνη αποκάλυψε άλλο ένα άνοιγμα μέσα απ'το
σκοτάδι, και βγήκαν σ'ένα δωμάτιο κοντά στην Αίθουσα του Θρόνου.
Κραυγές και ο ήχος των λεπίδων αντηχούσαν από όχι πολύ μακριά. Η
Ανταρλίδα είδε ότι στην Αίθουσα του Θρόνου ήταν στρατιώτες της
Πριγκίπισσας Κισβέτα, αλλά όχι η ίδια η Πριγκίπισσα. Ανάμεσα στους
πολεμιστές αυτούς βρισκόταν και ένας που η εμφάνισή του της έκανε
εντύπωση: έμοιαζε ντυμένος με κόκαλα τα οποία φύτεωναν μέσα από
την ίδια τη σάρκα του. Ένας Ιερός Μαχητής των Οστών.

«Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε τη Βασνίτα.

«Ο Ραφέλνες,» απάντησε εκείνη. «Ιερός Μαχητής των Οστών. Ξέρεις
τι-;»

«Ναι, ξέρω τι είναι.»

«Καλύτερα να μην τον συναντήσουμε τώρα,» είπε η Βασνίτα. «Ελάτε,
από δω. Ήσυχα, και δε θα μας προσέξουν.»

Διέσχισαν το δωμάτιο, και η Βαρώνη άνοιξε μια πόρτα στην αντικρι-
νή του μεριά, όπου και μπήκαν χωρίς κανέναν θόρυβο ν'ακουστεί πί-
σω τους. Οι μαχητές στην Αίθουσα του Θρόνου δεν τους είχαν πάρει
είδηση.

Βγήκαν σ'έναν διάδρομο και είδαν πόρτες να κλείνουν ξαφνικά
στ'αριστερά τους.

«Υπηρέτες,» είπε η Βασνίτα. «Εδώ μένουν υπηρέτες. Δε θα μας ενο-
χλήσουν.» Και, σηκώνοντας το φόρεμά της, άρχισε να τρέχει – μάλλον
επειδή νόμιζε ότι ίσως ο χρόνος τους τελείωνε, υπέθεσε η Ανταρλίδα.

Μετά από δύο στροφές σε διαδρόμους, συνάντησαν τέσσερις πολε-
μιστές της Πριγκίπισσας, και η Βασνίτα τούς είπε εσπευσμένα, δείχνο-
ντας: «Από κει! Έρχονται από κει!» Εκείνοι, αποπροσανατολισμένοι,

και μην έχοντας ακόμα μάθει ότι η Βαρόνη τούς είχε προδώσει, υπάκουσαν. Στράφηκαν φεύγοντας.

Η Βασνίτα οδήγησε την Ανταρλίδα και τους άλλους μπροστά σε μια σιδερένια πόρτα ανελκυστήρα, και πάτησε το κουμπί που τον καλούσε. Τον άκουσαν να έρχεται, με τις τροχαλίες του να γυρίζουν και τις αλυσίδες του να τρίζουν.

«Δαιμόνια...» καταράστηκε η Βασνίτα. «Είναι ήδη επάνω.»

«Ποιοι;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Ο Ζακ, η Πριγκίπισσα, και η Νισμέτ. Αλλιώς–» Ο ανελκυστήρας έφτασε· η Βασνίτα άνοιξε την πόρτα και μπήκαν· πάτησε ένα κουμπί κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν. «Αλλιώς ο ανελκυστήρας δεν θα ήταν στην οροφή όταν τον κάλεσα.»

«Από εδώ, δηλαδή, υποθέτεις ότι πήγε κι ο Επόπτης;»

«Αυτός ο ανελκυστήρας χρησιμοποιείται κυρίως από την Πριγκίπισσα και όσους είναι κοντά της, Ανταρλίδα.»

Η Ανταρλίδα στράφηκε στη Σκοτεινή Βασίλισσα. «Έπρεπε να τον είχες σκοτώσει, Αλιζέτ, όταν είχες την ευκαιρία.»

«Ήταν σημαντικότερο να πάρω τη μάγισσα απ'τα χέρια του. Εκτός αν τον σκότωνα ακαριαία – πράγμα πάντα δύσκολο – μπορεί να τη σκότωνε κι εκείνη.»

Ο ανελκυστήρας έφτασε στην οροφή του Κεντρικού Οικήματος. Η Βασνίτα έσπρωξε τη σιδερένια πόρτα και βγήκαν. Αντίκρυ τους είδαν ένα ελικόπτερο που ο έλικάς του είχε ήδη αρχίσει να περιστρέφεται και ήταν έτοιμο για απογείωση.

Ο Ζακ στεκόταν στην ανοιχτή πόρτα του σκάφους, με μια οπλισμένη βαλλίστρα στα χέρια. Σημαδεύοντας, πάτησε τη σκανδάλη. Το βέλος έσχισε τον αέρα και καρφώθηκε πάνω στη Βασνίτα, η οποία έπεσε με μια κραυγή.

«Θα σε ξανασυνάντησω, Τάμπριελ!» φώναξε ο Επόπτης μέσα στον θόρυβο του περιστρεφόμενου έλικα. «Σύντομα, προδότη!» Το ελικόπτερο υψωνόταν.

Η Ανταρλίδα ήταν έτοιμη να ορμήσει, για να πηδήσει και να πιαστεί επάνω του.

Αλλά ο Τάμπριελ, που βρισκόταν πάλι σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη και γνώριζε ότι γνώριζαν όλοι οι Ιεράρχες στη Βίηλ, άγγιξε τον ώμο της. «Στάσου.»

22.

«Το ελικόπτερο υψώνεται!» είπε η Διάττα. «Δε θα προλάβουν να το σταματήσουν!»

Ο Δαίδαλος έπιασε το χέρι της. «Εγώ θα το σταματήσω. Συγκεντρώσου.» Και, κλείνοντας τα μάτια, άρθρωσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι που η Φενίλδα καταλάβαινε ότι έμοιαζε με το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου.

23.

Ο Όρνιφιμ τέντωσε το ελεύθερο χέρι του, αυτό που δεν κρατούσε σπαθί, προς το ελικόπτερο, ενώ το σώμα του τρανταζόταν από κάποια αόρατη δύναμη και τα δόντια του έτριζαν.

Ο Τάμπριελ αισθανόταν κι εκείνος αυτή τη δύναμη, αλλά απόμακρα, όχι σαν να διαπερνούσε τον ίδιο. Ο Δαίδαλος ήταν τετραπέρατος, έτσι όπως χρησιμοποιούσε τον δεσμό των Ιεραρχών ως δίαυλο για τη μαγεία του. Και μάλιστα με τέτοια *ευκολία*. Ο Τάμπριελ δεν ήξερε αν θα τα κατάφερνε: τουλάχιστον όχι αν δεν βρισκόταν σε άμεση επαφή μαζί τους με τη βοήθεια του Μεγάλου Ιεράρχη.

Το ελικόπτερο, που είχε μόλις υψωθεί κανένα-δυο μέτρα πάνω απ'την οροφή, τραντάχτηκε σαν κάτι να μην πήγαινε καλά με τη μηχανή του. Ο έλικάς του έχασε δύναμη: οι στροφές του ελαττώνονταν. Και το αεροσκάφος κοπάνησε, βίαια, με μεγάλο γδούπο, στην οροφή.

«Ο Δαίδαλος...» μουρμούρισε η Ανταρλίδα, κι ύστερα έτρεξε προς το ελικόπτερο, μαζί με την Αλιζέτ, τη Ράιλμεχ, και τον Ζίρτελον.

Ο Όρνιφιμ έπεσε στα γόνατα, αγκομαχώντας.

Ο Τάμπριελ γονάτισε κοντά στη Βασνίτα, που ήταν πεσμένη ανάσκελα, με το βέλος του Ζακ καρφωμένο επάνω της, αλλά έχοντας τις αισθήσεις της.

Η Ανταρλίδα πήδησε μέσα στην ανοιχτή πόρτα του ελικοπτέρου και κοπάνησε, με τη λαβή του σπαθιού της, τον Επόπτη καταπρόσωπο, στέλνοντάς τον να χτυπήσει στην άλλη μεριά της καμπίνας. Ο Ζακ σωριάστηκε, αναίσθητος.

«Βγείτε!» πρόσταξε η Ανταρλίδα τις δύο ξανθές γυναίκες που ήταν καθισμένες σε δερμάτινα καθίσματα – η Πριγκίπισσα και η αδελφή της, υπέθετε. «Κι εσύ!» φώναζε στον πιλότο. «Έξω – τώρα!»

Κανένας δεν έφερε αντίσταση, καθώς έβλεπαν προφανώς ότι ήταν σε μειονεκτική θέση. Βγήκαν από το ελικόπτερο, και η Αλιζέτ κι οι Ιεράρχες τούς ανάγκασαν να γονατίσουν.

«Ποια είναι η Πριγκίπισσα;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Αυτή,» της είπε η Αλιζέτ, δείχνοντας τη μία από τις ξανθές γυναίκες με το σαγόνι της.

Η Κισβέτα ήταν κάτωχρη. «Αν τολμήσετε να με σκοτώσετε, θα υπάρξει ανταπόδοση!» τους προειδοποίησε, πανικόβλητα.

Η Αλιζέτ την κλότσησε στο στομάχι. «Δε θα σε σκοτώσουμε αν δε μας τσαντίσεις.»

«Ανταρλίδα!» φώναξε ο Τάμπριελ. «Βοήθησέ με!»

Η Μαύρη Δράκαινα τον πλησίασε εκεί όπου ήταν γονατισμένος πλάι στη Βασνίτα.

«Πρέπει να βγάλεις το βέλος,» είπε ο Τάμπριελ.

Η Ανταρλίδα είδε ότι ήταν καρφωμένο στα πλευρά της Βαρόνης, χαμηλά. Επικίνδυνο σημείο.

«Κάντο!» γρύλισε η Βασνίτα, τρίζοντας τα δόντια, με το πρόσωπό της λουσμένο στον ιδρώτα. «Τράβα το έξω!» Το χέρι της πήγε προς το βέλος, αλλά ο Τάμπριελ το έπιασε απ'τον καρπό, απομακρύνοντάς το.

«Όχι, Βαρόνη,» είπε. «Δε γίνεται έτσι. Η Ανταρλίδα ξέρει.» Και κοίταξε την Ανταρλίδα.

Εκείνη ένευσε, σμίγοντας τα χείλη. «Θα το βγάλω...» Δεν άκουγε, όμως, τον εαυτό της και πολύ σίγουρο. Αν και ήταν εκπαιδευμένη να περιποιείται τραυματίες, δεν ήταν θεραπεύτρια, και καταλάβαινε πόσο σημαντικό ήταν να μην πεθάνει η Βασνίτα. Ο Πρόμαχος Άτβος φαινόταν να τη θεωρεί το μοναδικό πρόσωπο ικανό να καθίσει στον θρόνο του Πριγκιπάτου και να κρατήσει το Πριγκιπάτο μακριά από τα χέρια της Παντοκράτειρας.

Αφήνοντας το σπαθί της στο πλάι, η Ανταρλίδα έβαλε το ένα της χέρι κάτω από τη μουσκεμένη από τον ιδρώτα και το αίμα πλάτη της Βασνίτα. Η Βαρόνη βόγκησε. Η Ανταρλίδα έγλειψε τα χείλη της. Δεν πρέπει να έχει τρυπηθεί η κοιλιά της, σκέφτηκε. Δε φτύνει αίμα. Ας ελπίσουμε ότι δεν έχει τρυπηθεί και κανένα άλλο ζωτικό όργανο που θα τη σκοτώσει... Κι ας ελπίσουμε ότι δεν θα το κάνω τώρα εγώ να τρυπηθεί. Έπιασε την πίσω άκρη του βέλους, συνθλίβοντας τα φτερά μέσα στη γροθιά της. Κράτησε γερά το στέλεχος. Και το πίεσε, με δύναμη.

Η Βασνίτα ούρλιαξε, και το σώμα της τραντάχτηκε. Τα πόδια της κλοτσούσαν το πέτρινο πάτωμα.

«Βοηθήστε μας!» φώναξε ο Τάμπριελ στους Ιεράρχες, καθώς κρατούσε κάτω τη Βαρόνη. Η Ράλμεχ ήρθε γρήγορα, για να πιάσει τους αστραγάλους της Βασνίτα.

Η Ανταρλίδα, εξακολουθώντας να έχει το ένα της χέρι κάτω από την πλάτη της Βαρόνης, είδε ότι η αιχμή του βέλους είχε ξεπροβάλει εκεί, αιματοβαμμένη, μερικά εκατοστά δίπλα από τα δάχτυλά της. Την έπιασε και την έσπασε. Ύστερα, τράβηξε αμέσως το στέλεχος έξω απ'το σώμα της Βασνίτα και το πέταξε παραδίπλα. Εκείνη ούρλιαζε ξανά, αλλά δεν είχε λιποθυμήσει ακόμα. Ήταν ανθεκτική, παρατήρησε η Ανταρλίδα.

«Αυτό ήταν,» της είπε. «Μίλησέ μου. Πώς νιώθεις;»

«Σκατά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σα να μ'έχουν κόψει στα δύο.»

Η Ανταρλίδα χαμογέλασε. *Δε φτύνει αίμα.* «Καλά είναι,» είπε στον Τάμπριελ. «Θα ζήσει.» Και, χρησιμοποιώντας επιδέξια τα χέρια της, έσκισε το φόρεμα της Βασνίτα από τη μέση και κάτω. Έκοψε μια λωρίδα από το κουρέλι και έδεσε το τραύμα, σφιχτά, για να σταματήσει την αιμορραγία.

«Υπάρχει θεραπευτής στο κάστρο, έτσι;» ρώτησε τη Βαρόνη.

«Υπάρχει,» έκρωξε εκείνη. «Σκότωσες τον Ζακ;»

«Όχι. Μπορείς να τον σκοτώσεις εσύ.»

«Με κάνεις να αισθάνομαι τόσο ωραία...» είπε η Βασνίτα, χωρίς να λείπει η ειρωνεία από τη φωνή της.

Η Ανταρλίδα μειδίασε. *Θα ζήσει,* σκέφτηκε.

24.

«Λοιπόν,» είπε ο Πολ όταν η Διάττα τούς διηγήθηκε τι είχε γίνει, «αυτές οι μαλακίες συμβαίνουν μόνο όταν είσαι Μεγάλος Προφήτης. Πηγαίνεις και σε κλειδώνουν σε κάποιο μπουντρούμι και, μετά, μέσα στην ίδια γαμημένη μέρα, ως εκ θαύματος, το κάστρο γίνεται δικό σου!»

Οι επαναστάτες τριγύρω γελούσαν, καθώς είχαν όλοι συγκεντρωθεί εδώ για να μάθουν τι θα γινόταν στο Πριγκιπάτο Νέλερβικ, που βρισκόταν στην άλλη άκρη της Βίηλ σε σχέση με το άντρο τους στην Καμένη Γη.

«Αυτοί οι Μεγάλοι Προφήτες είναι πολύ χρήσιμοι, τότε,» είπε η Λαμ-
ρίτ. «Θέλω μερικούς να πολεμάνε για μένα, για να διώξουμε γρήγορα
την Παντοκράτειρα από τη Βίηλ!»

Διάφοροι επαναστάτες ζητωκραύγασαν, υψώνοντας κούπες με ποτά
και πίνοντας.

«Εγώ,» είπε ο Πολ, «είμαι Μεγάλος, αλλά όχι Προφήτης ακόμα.»

«Τελικά, είσαι μετριόφρων άνθρωπος,» παρατήρησε ο Δάρυλμος.

«Το κατά δύναμιν, φίλε μου.»

«Είχαν, βέβαια, και κάποια μικρή βοήθεια...» είπε ο Δαίδαλος, εσκεμ-
μένα αδιάφορα. Και χαμογέλασε.

«Είναι πάντα χρήσιμο να έχεις κάποιον παράξενο μάγο να σε βοηθά
από την άλλη άκρη της διάστασης,» σχολίασε ο Πολ.

«Δεν είναι ο Τάμπριελ, από μόνος του, αρκετά παράξενος για σένα;»
τον ρώτησε η Φενίλδα.

«Πάντοτε υπάρχει κάποιος πιο παράξενος, μάγισσα.»

«Στους παράξενους!» είπε ο Άλτρεις υψώνοντας την κούπα του.

«Στους παράξενους!» συμφώνησαν οι άλλοι επαναστάτες, υψώνο-
ντας κι εκείνοι τις κούπες τους και πίνοντας.

«Νομίζω,» παρατήρησε ο Δάρυλμος, «πως αυτή, τελικά, εξελίχτηκε
στην καλύτερη μέρα που έχουμε περάσει μέσα σε τούτο το ανήλιαγο
λαγούμι.»

«Μην το παίρνετε πάνω σας,» είπε ο Πολ. «Τα πράγματα θα σκουρύ-
νουν πάλι, σύντομα. Για να μην ξεχνιόμαστε.»

Ρελκάμνια

1.

Ο Ελπιδοφόρος ονειρευόταν τη Φενίδα'σαρ: και το όνειρο ήταν ερωτικό. Ξύπνησε, μες στη νύχτα. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο.

12:33

Όχι και τόσο αργά. Αλλά ούτε και τόσο νωρίς.

Αναστενάζοντας, γύρισε απ'την άλλη και έκλεισε τα μάτια. Ο ύπνος τον πήρε μετά από λίγο.

Ονειρεύτηκε πάλι τη Φενίδα: και το όνειρο ήταν εφιαλτικό. Ο Ελκράσ'ναρχ ήταν εκεί, μπροστά της, ενώ δύο Δημιουργήματα – άνθρωποι που δεν είναι άνθρωποι – την κρατούσαν, βίαια, ξαπλωμένη πάνω σ'ένα τραπέζι, με μεγάλη δύναμη. Ο Ελκράσ'ναρχ άπλωνε ένα παράξενο πλοκάμι προς το μέρος, πλησιάζοντας το κεφάλι της, το μυαλό της.

Το πλοκάμι αυτό έμοιαζε μ'εκείνο που είχε χρησιμοποιήσει για να βάλει το εμφύτευμα μέσα στον Στίβεν. Τον Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος.

Δεν είμαι αυτός πια. Αυτός είναι νεκρός!

Το πλοκάμι άγγιξε το κεφάλι της, ενώ τα Δημιουργήματα την κρατούσαν κάτω.

Φενίδα!

ΦΕΝΙΔΑ!

Ο Ελπιδοφόρος από κάπου παρακολουθούσε, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να βοηθήσει.

Γεμάτος οργή και τρόμο, ξύπνησε. Ανακαθίζοντας πάνω στο κρεβάτι.

Αποκλείεται ο Ελκράσ'ναρχ να την έχει βρει εκεί όπου είναι, μαζί με τον Δαίδαλο.

Γιατί, όμως, η Φενίδα δεν είχε επιστρέψει ακόμα στη Ρελκάμνια; Τόσο δύσκολο ήταν ο μάγος να θεραπεύσει τον πονοκέφαλό της; Ο Κλαρκ έμοιαζε σχεδόν σίγουρος ότι θα τον θεράπευε.

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο.

2:23

Δε μπορούσε να ξαναπέσει για να κοιμηθεί. Ίσως και να φοβόταν ότι θα ονειρευόταν πάλι τη Φενίλδα... Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε το παντελόνι του, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Βαδίζοντας μέσα στο παράξενο διαμέρισμα του Κλαρκ, προσπαθούσε να μην αποπροσανατολιστεί. Ακόμα δεν το είχε συνηθίσει· ακόμα η λαβυρινθώδης ψευδαίσθηση (γιατί, αναμφίβολα, ψευδαίσθηση ήταν) τον μπέρδευε· ωστόσο, μπορούσε να πλοηγηθεί μέσα του. Ήξερε πώς να πάει σε αρκετούς από τους χώρους του, αν και ήταν βέβαιος ότι σε πολλούς δεν είχε κατορθώσει να πλησιάσει ποτέ. Για παράδειγμα, δεν ήξερε πού ακριβώς κοιμόταν ο μάγος. Μονάχα υποθέσεις είχε κάνει οι οποίες πάντοτε έβγαιναν λάθος.

Πήγε στο καθιστικό, που ποτέ δεν είχε πρόβλημα να βρει, και είδε πως εκεί δεν ήταν μόνος. Εκτός από δύο γάτες, ήταν και η Ναλτάφιρ, καθισμένη οκλαδόν επάνω στον καναπέ, μ'εκείνη τη συσκευή στα γόνατά της και με το διάδημα της συσκευής περασμένο στο κεφάλι της. Τα μάτια της ήταν κλειστά και η όψη της ήρεμη. Δεν πρέπει να είχε αντιληφτεί την παρουσία του Ελπιδοφόρου.

Βρίσκεται μέσα στο όνειρο της Παντοκράτειρας πάλι, σκέφτηκε εκείνος. Την ξαναεντόπισε. Το πρωί, ο Κλαρκ και η Ναλτάφιρ τού είχαν πει ότι είχαν χάσει την Παντοκράτειρα· δεν μπορούσαν να την εντοπίσουν μέσα στην εμβέλεια της συσκευής που είχε ο Ελπιδοφόρος φυτέψει στο Παντοτινό Ανάκτορο. Κι αυτό ίσως να σήμαινε ότι η Παντοκράτειρα είχε – προσωρινά, μάλλον – φύγει από τη συνηθισμένη κατοικία της.

«Μπορεί, όμως, να σημαίνει και ότι ο Ελκράσ'ναρχ βρήκε τη συσκευή μου,» τους είχε προειδοποιήσει ο Ελπιδοφόρος, αν και ήταν βέβαιος πως εκείνοι ήξεραν καλύτερα από αυτόν τι μπορεί να συνέβαινε.

«Και γ'αυτό το ενδεχόμενο έχουμε προετοιμαστεί,» είχε αποκριθεί, αινιγματικά, ο Κλαρκ.

Και η Ναλτάφιρ είχε προσθέσει: *«Θα το διαπιστώσουμε σύντομα αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, Ελπιδοφόρε. Διότι, για να έχει αφήσει ο Ελκράσ'ναρχ τη συσκευή στη θέση της, σημαίνει ότι θα θέλει κάπως να προσπαθήσει να με παγιδέψει.»*

Ο Ελπιδοφόρος αναρωτιόταν τώρα, καθώς έβλεπε τη μαυρόδερμη μάγισσα καθισμένη στον καναπέ, αν ο Ελκράσ'ναρχ την είχε όντως

παγιδέψει με κάποιον τρόπο. Δε θα αντιδρούσε, όμως, η Ναλτάφιρ, σε μια τέτοια περίπτωση; Θα καθόταν έτσι, ακίνητη, μοιάζοντας ήρεμη;

Ο Ελπιδοφόρος γέμισε ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό για τον εαυτό του και κάθισε σε μια πολυθρόνα, παρακολουθώντας τη μάγισσα.

Ο Γκριζοχαίτης τον πλησίασε, ατενίζοντάς τον καχύποπτα. Ο Κοκκινομάτης πήδησε πάνω σε μια άλλη πολυθρόνα και κουλουριάστηκε. Κανένας απ'τους δύο γάτους δεν φαινόταν ν'ανησυχεί για την αφέντρα του. Αλλά από την άλλη, βέβαια, ήταν απλά δύο γάτοι...

2.

Η Αγαρίστη χαίρεται που βλέπει πάλι τη Ναλτάφιρ. Κάθε φορά που η μαυρόδερμη γυναίκα την επισκέπτεται στο εστιατόριο, είναι ένα ευχάριστο διάλειμμα· και παραδόξως η Αγαρίστη πάντοτε βρίσκει χρόνο για να μιλήσουν. Πάντοτε μπορεί, εκείνη την ώρα, ν'αφήσει τα καθήκοντά της, και κανένας δεν μοιάζει να έχει πρόβλημα μ'αυτό. Φέρονται όλοι σαν να είναι υπηρέτες της. Τι τρελή σκέψη! Θα έπρεπε να είναι η Κυρά του Σύμπαντος για να φέρονται όλοι σαν να είναι υπηρέτες της!

«Τι κάνεις, Αγαρίστη;» ρωτά η Ναλτάφιρ, ανακατεύοντας τον καφέ της μ'ένα κουταλάκι.

«Τα ίδια και τα ίδια,» αποκρίνεται εκείνη χαμογελώντας, και πίνει μια γουλιά απ'το τσάι της – που μοιάζει με το καλύτερο τσάι που έχει ποτέ γευτεί. Κάτι πεταλούδες πετάνε γύρω της και γύρω απ'τη Ναλτάφιρ, σαν για να δημιουργούν ένα φυσικό τείχος ανάμεσα σ'εκείνες και στον υπόλοιπο κόσμο.

«Δυστυχώς, τελευταία δεν έχω πολύ χρόνο, αλλιώς θα ερχόμουν να σε βλέπω πιο συχνά. Μπορεί να σου πρότεινα να έρθεις κι από το διαμέρισμά μου, ή να πάμε καμια βόλτα.»

«Έχεις μπλεξίματα;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Την προηγούμενη φορά» – που, περιέργως, η Αγαρίστη δεν θυμάται πότε ακριβώς ήταν (πριν από δύο ημέρες; τρεις; πέντε;) – «είχε έρθει ένας τύπος εδώ και... σε κυνηγούσε.» Σμίγει τα φρύδια της καθώς προσπαθεί να θυμηθεί την όψη του και αποτυχαίνει. «Ένας τύπος με καπέλο, νομίζω, ήταν...»

«Ναι,» αποκρίνεται η Ναλτάφιρ, «ένας παλιός γνωστός. Καλύτερα να μη με βρει.»

«Δηλαδή, έχεις μπλεξίματα...»

«Δεν είναι μπλεξίματα ακριβώς· απλώς θέλω να αποφύγω κάποιους ανθρώπους, γιατί δεν έχουμε στην πραγματικότητα τίποτα να πούμε. Καταλαβαίνεις;»

Η Αγαρίστη νεύει αβέβαια. «Νομίζω.»

Η Ναλτάφιρ την παρατηρεί με τα γυαλιστερά πράσινα μάτια της, κάτω από πελώριες βλεφαρίδες που φέρνουν στο μυαλό της Αγαρίστης κάτι βγαλμένο από κήπο. Η Ναλτάφιρ είναι σαν δαίμονας της φύσης, ορισμένες φορές. «Τους έχεις ξαναδεί αυτούς, Αγαρίστη;»

«Αυτούς;»

«Θέλω να πω *αυτόν*. Τον άντρα που είχε έρθει εκείνη τη μέρα και με ζητούσε.»

«Δε νομίζω. Ή, δηλαδή, μπορεί νάχει ξαναπεράσει απ'το εστιατόριο, αλλά δεν είμαι σίγουρη. Πάντως, ο κόσμος πανικοβλήθηκε τότε από την παρουσία του. Δε θυμάμαι, όμως, γιατί ακριβώς. Απλά προσπαθούσε να σε πλησιάσει... και μετά... μετά έγινε χαμός εδώ μέσα. Μ'έσπρωξαν και έπεσα.»

«Με συγχωρείς, Αγαρίστη.»

Ανασηκώνει τους ώμους. «Δε φταις εσύ.» Πίνει μια γουλιά τσάι. «Πού να ήξερες ότι θα ερχόταν εδώ κι ότι θα γίνονταν αυτά που έγιναν;»

Η Ναλτάφιρ δεν μιλά· πίνει κι εκείνη μια γουλιά απ'τον καφέ της. Η Αγαρίστη παρατηρεί ότι τα μάτια της κοιτάζουν δεξιά κι αριστερά, ανάμεσα από τις πεταλούδες. Φοβάται, άραγε, ότι θα παρουσιαστεί πάλι εκείνος ο παράξενος άνθρωπος;

Η Αγαρίστη σκέφτεται ν'αλλάξει θέμα, να πουν κάτι άλλο, πιο ευχάριστο. Τι; Ψάχνει μέσα στο μυαλό της, και συμπεραίνει – ως συνήθως – ότι ο εαυτός της και η ζωή της δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον. *Τι μπορώ εγώ να πω στη Ναλτάφιρ; Είμαι τόσο βαρετή.*

«Το πρωί, προτού έρθω στη δουλειά, πέρασα απ'το μηχανουργείο του μπαμπά μου,» λέει τελικά, αυθόρμητα, χωρίς να ξέρει γιατί επέλεξε αυτό και όχι κάτι άλλο, «επειδή ήθελε να πάρω κάτι εξαρτήματα και να τ'αφήσω σ'ένα κατάστημα που δεν είναι μακριά από δω. Και είδα πως έχει έρθει ο Άζ'λεφκ κι έχει φέρει δυο οχήματα μέσα στο μηχανουργείο. Τον έχεις ακούσει ποτέ;»

«Πλανόδιος έμπορος. Ταξιδευτής σε πολλές διαστάσεις. Εξερευνητής.»

«Τον ξέρεις λοιπόν!»

Η Ναλτάφιρ νεύει. «Δε μου είναι άγνωστος. Δεν το ήξερα, όμως, ότι επισκέπτεται το μηχανουργείο του πατέρα σου.»

«Μας έρχεται κάπου-κάπου: για επισκευές, για ν'αγοράσει εξαρτήματα· τέτοια πράγματα. Και κουβαλά πάντα ένα σωρό παράξενα μαζί του. Τα βρίσκει σε άλλες διαστάσεις. Μια φορά, μου είχε χαρίσει ένα βραχιόλι με μια πέτρα επάνω που περιστρεφόταν αργά, από μόνη της, ακολουθώντας, λέει, τον χρόνο κάποιας διάστασης που... τώρα δε θυμάμαι τ'όνομά της. Δε θα ήταν ωραία να μπορώ να ταξιδέψω σ'όποια διάσταση ήθελα, Ναλτάφιρ; Εσύ έχεις πάει πουθενά αλλού; Σε άλλη διάσταση, εννοώ.»

«Δυστυχώς όχι. Συνέχεια εδώ είμαι.»

«Τουλάχιστον έχεις ταξιδέψει μέσα στη Ρελκάμνια. Εγώ δεν πηγαίνω πουθενά.»

«Μπορεί κάποια στιγμή να—» Η Ναλτάφιρ κοιτάζει το ρολόι στον καρπό της, καθώς παύει απότομα να μιλά. «Καλύτερα, όμως, να πηγαίνω τώρα.»

«Έχεις δουλειές;»

«Ναι. Αλλά θα τα ξαναπούμε, Αγαρίστη. Και την άλλη φορά μπορεί να έχεις να μου δείξεις τίποτα καινούργιο που σου έδωσε ο Άζ'λεφκ.»

«Καλύτερα να μη μου δώσει τίποτα. Το βραχιόλι το έχασα.»

«Πώς;»

«Δεν ξέρω· μπορεί και να μου τόκλεψαν. Το είχα βγάλει για να πλύνω κάτι πιάτα, το είχα βάλει στην τσέπη μου, αλλά μετά είχε εξαφανιστεί. Πουθενά δεν το έβρισκα.»

«Μπορεί να το ξαναβρείς τώρα. Καμια φορά κι εγώ ξεχνάω πράγματα μες στα ρούχα μου και τα βρίσκω μετά από καιρό.» Η Ναλτάφιρ σηκώνεται από την καρέκλα της.

Το ίδιο κι η Αγαρίστη, λέγοντας θλιμμένα: «Δεν ήταν τόσο μικρό...»

«Ποτέ δεν ξέρεις μ'αυτά τα πράγματα. Ψάξε μες στην τσέπη σου και θα το βρεις – είμαι σίγουρη. Ψάξε *τρεις-τρεις-τρεις* φορές.»

Η Αγαρίστη αισθάνεται μπερδεμένη καθώς η Ναλτάφιρ, κουνώντας της το χέρι, της στρέφει την πλάτη και φεύγει. Οι πεταλούδες διαλύονται, λιώνουν μέσα στον αέρα του εστιατορίου, και η Αγαρίστη βλέπει τη μαυρόδερμη γυναίκα με τα όμορφα μενεξεδιά μαλλιά να πηγαίνει προς την εξώπορτα, να την ανοίγει, και να βγαίνει.

Τρεις-τρεις-τρεις φορές. Της φάνηκε ότι η Ναλτάφιρ το είπε αυτό; Ή όντως το είπε;

Η Αγαρίστη ψάχνει μέσα στην τσέπη του φορέματός της *τρεις-τρεις-τρεις φορές*, και το χέρι της κάτι βρίσκει... κάτι, εκεί όπου δεν θα έπρεπε να είναι τίποτα... σ'ένα σημείο που νομίζει ότι παλιά δεν υπήρχε στην τσέπη της: ένα πολύ βαθύ σημείο. Η Αγαρίστη νιώθει έναν ψυχρό αέρα να χτυπά τα δάχτυλά της...

Πιάνει το αντικείμενο και το τραβά έξω. Το κοιτάζει.

Είναι το βραχιόλι της! Η μικρή πέτρα επάνω του συνεχίζει να περιστρέφεται αργά, ακολουθώντας τον χρόνο κάποιας άγνωστης διάστασης.

Η Ναλτάφιρ είναι σίγουρα μάγισσα!

Η Αγαρίστη φορά το βραχιόλι στον καρπό της κι επιστρέφει στις δουλειές του εστιατορίου.

Ο χρόνος κυλά σαν άνεμος, σαν καπνός από καμινάδες εργοστασίων, σαν το βουητό οχημάτων που τρέχουν στις λεωφόρους και στις γέφυρες, σαν τον ήχο από έλικες αεροσκαφών που πετούν πάνω και ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες. Ο χρόνος μοιάζει σχεδόν σαν να μην υφίσταται.

Και η Αγαρίστη πλησιάζει την είσοδο του μηχανουργείου του πατέρα της. Κοιτάζει το βραχιόλι στον καρπό της (για να βεβαιωθεί ότι είναι ακόμα εκεί – πότε το ξαναβρήκε; – πώς το ξαναβρήκε;) και βλέπει την πέτρα να βρίσκεται σε μια θέση που κάτι της θυμίζει, σαν πάντοτε σ'αυτή τη θέση να βρισκόταν ετούτη τη συγκεκριμένη στιγμή. Και γιατί όχι; Σε ποια άλλη θέση θα μπορούσε να βρίσκεται; Η κάθε στιγμή δεν είναι μοναδική;

Η Αγαρίστη μπαίνει στο μηχανουργείο.

Ο πατέρας της πληκτρολογεί κάτι σε μια κονσόλα, και σε μια οθόνη μπροστά του δημιουργείται ένα σχήμα. Παραδίπλα, κάτι μακριές τσιμπίδες κρατούν μια μηχανή, ενώ μια άλλη τσιμπίδα, βαστώντας ένα μακρύ εργαλείο, πασπατεύει το εσωτερικό της μηχανής. Η μηχανή κλαψουρίζει πονεμένα· αίμα κυλά από τα πλευρά της. Ο πατέρας της Αγαρίστης σκουπίζει ιδρώτα από το μέτωπό του.

Ο Φέγκνιρ κοπανά ένα σίδερο μ'ένα βαρύ σφυρί, προσπαθεί να το ισιώσει. Το πράσινο δέρμα του έχει σκληρύνει· έχει γίνει σαν φολίδες κάποιου μυθικού τέρατος.

«Πού είναι ο Άζ'λεφκ;» ρωτά η Αγαρίστη τον πατέρα της.

Εκείνος γυρίζει να την κοιτάξει. «Α, εδώ είσαι,» λέει. «Ωραία, γιατί πρέπει να μου πας κάτι πράγματα κάτω, στο πρώτο υπόγειο.»

«Πού είναι ο Άζ'λεφκ;»

Ο πατέρας της αναστενάζει. «Έφυγε, ρε Αγαρίστη.»

«Τόσο γρήγορα;»

«Τι θα περιμένε, δηλαδή; Του κάναμε τη δουλειά του. Έλα τώρα, πήγαινε αυτά τα πράγματα κάτω.» Δείχνει σ'ένα σκιερό μέρος του μηχανουργείου.

«Εντάξει, μπαμπά,» μουρμουρίζει η Αγαρίστη, απογοητευμένα, και πλησιάζει τα σιδερικά. Κάτι σαβούρες είναι, βλέπει. Τις μαζεύει μέσα σε δυο κουβάδες, τους παίρνει στα χέρια, και βαδίζει προς το βάθος.

Ο Φέγκνιρ τής σφυρά. Εκείνη τον αγνοεί. Ο Φέγκνιρ γελά. «Κόκαλο, κόκαλο,» λέει. Γιατί όλοι τής λένε πως είναι κοκαλιάρα; Δεν είναι και τόσο κοκαλιάρα!

Νιώθοντας τα χέρια της κουρασμένα από το βάρος, κατεβαίνει με προσοχή τη σιδερένια σκάλα η οποία τραγουδά κάτω από τα πόδια της ένα θλιβερό, εκνευριστικό τραγούδι. *Σκάσε! Σκάσε πια!* σκέφτεται η Αγαρίστη δαγκώνοντας το χέιλος της.

Φτάνει στο πρώτο υπόγειο και βλέπει ότι το μέρος είναι άνω-κάτω. Πράγματα είναι πεταμένα από δω κι από κει. Εξαρτήματα από μηχανές, σιδερικά, εργαλεία, τροχοί. Τι χάλι! Δύο ερπετά κυκλοφορούν ανάμεσα στις σαβούρες, το ένα με αδύναμα φτερά που δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει για να πετάξει, το άλλο με σπασμένα δόντια στην πλάτη.

Η Αγαρίστη προχωρά μέσα στα πεταμένα πράγματα προσπαθώντας να μη σκοντάψει και πέσει. Σκοντάφτει, όμως, και οι κουβάδες φεύγουν απ'τα χέρια της, ανατρέπονται και χύνουν το περιεχόμενό τους επάνω στις υπόλοιπες σαβούρες.

Της έρχεται να κλάψει αλλά σταματά τον εαυτό της. Τι σημασία έχει, έτσι κι αλλιώς, που της έπεσαν; Τα πάντα είναι άνω-κάτω εδώ· ποιος θα το καταλάβει;

Κοιτάζει τα χέρια της και βλέπει πως τα νύχια της είναι σπασμένα και γρατσουνισμένα. Όπως πάντα. Χάλια... Κάνει να πιαστεί στις σαβούρες για να σηκωθεί στα γόνατα, και ξαφνικά ξεχωρίζει κάτι που δεν είχε προσέξει πριν. Και απορεί πώς δεν το είχε δει.

Ένας κύβος που οι πλευρές του θυμίζουν κρύσταλλα. Αργυρό-κόκκινο-μαύρο-αργυρό-μαύρο-κόκκινο. Ανταύγειες μέσα σε ανταύγειες· αντανakλάσεις μέσα σε αντανakλάσεις. Το φως, ελάχιστο καθώς είναι από τη μοναδική λάμπα στην οροφή του υπογείου, μοιάζει να απορροφάται από τον κύβο. Μοιάζει να λυγίζει αλλόκοτα γύρω του. Κι επάνω σε κάθε πλευρά του κύβου υπάρχει ένας δίσκος από καθαρό κρύσταλλο χωρίς χρώματα – ένας δίσκος σαν μάτι. Σ' αυτό το σημείο το φως διαλύεται κι ένα καινούργιου είδους φως γεννιέται.

Τι πράγμα είναι αυτό; αναρωτιέται η Αγαρίστη. *Πρέπει να του έπεσε, καταλήγει.* Πρέπει να είναι κάτι που έπεσε από τα οχήματα που είχε φέρει ο Αζ'λεφκ. Έχει ξανασυμβεί και παλιότερα. Πράγματα τού πέφτουν καμια φορά, με τόσα που κουβαλά μαζί του. Ποτέ άλλοτε, όμως, η Αγαρίστη δεν έχει δει κάτι τέτοιο. Κάτι τόσο... όμορφο. Ονειρικό.

Καθώς σηκώνεται στα γόνατα, πιάνει τον κύβο με τα δύο χέρια. Αισθάνεται ένα γαργαλητό στις παλάμες, στα δάχτυλα, κάτω από τα νύχια. Μέσα στο μυαλό της ακούει ένα *κάλεσμα*. Ο κύβος την καλεί.

Η Αγαρίστη κλείνει το δεξί μάτι και με το αριστερό κοιτάζει ένα από τα κρυστάλλινα μάτια του κύβου. Κοιτάζει βαθιά, βαθιά, μέσα στο μάτι του κύβου: και το μάτι γίνεται παράθυρο: και μέσα στο παράθυρο βλέπει αστραφτερά παλάτια και αυλικούς· πανέμορφα λαξευτά οχήματα και αεροσκάφη που γυαλίζουν κάτω από τις αχτίνες ατελείωτων ήλιων και άλλων ουράνιων σωμάτων· πολεμιστές ντυμένους με φανταχτερές στολές οι οποίοι φέρουν σπαθιά και πυροβόλα και ασπίδες, και έχουν κράνη στα κεφάλια τους με ψηλά πολύχρωμα φτερά· άντρες και γυναίκες που χορεύουν σε πελώριες αίθουσες, οι οποίες απλώνονται απ' τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη· μουσικούς που παίζουν ανέγνωρα όργανα, παράγοντας μελωδίες εφικτές μονάχα στα όνειρα· πανάρχαιες ερειπωμένες πόλεις, ασύγκριτου μεγαλείου και ομορφιάς· οντότητες αδύνατο να περιγραφούν, μονάχα να ειπωθούν, να γίνουν *εμπειρίες* για τον παρατηρητή, φωνές, οράματα, αισθήσεις· ατελείωτους στρατούς που προελαύνουν επάνω σε ραγισμένες από τον πόλεμο πεδιάδες, με ψηλά άρματα μάχης να τους ακολουθούν και γιγάντια αεροσκάφη να πετούν από πάνω τους· φτερωτά θηρία που χτυπούν τις φτερούγες τους πάνω από φαράγγια και δάση· θρόνους από κάθε λογής μέταλλα και πετρώματα· πύργους που ορθώνονται πανύψηλοι και λιγνοί καταμεσής μιας καυτής, ατέρμονης ερήμου· διαστάσεις που

δημιουργούνται μέσα από το χάος όπου άλλες διαστάσεις έγιναν κομμάτια· διαστάσεις καμωμένες από κρύσταλλο και ασήμι, όπου ο άνθρωπος αδυνατεί να κατοικήσει· καπνούς και αέρηδες ασύλληπτων χρωματισμών, οι οποίοι λαξεύουν σχήματα και πρόσωπα επάνω σε ολόκληρες βουνοπλαγιές· πόλεις περιτριγυρισμένες από όμορφες πεδιάδες, όπου έμποροι ταξιδεύουν και συναλλάσσονται· έναν χώρο ατελείωτο και κατακόκκινο, όπου νησιά, κομμάτια σπασμένης γης, αιωρούνται, και πλοία με πανιά από πάνω και από κάτω αρμενίζουν· μια φουρτουνιασμένη θάλασσα, μια αίθουσα όλο φώτα και τραγούδια, ποτά μέσα σε ψηλά μακρύποδα ποτήρια, όμορφα φορέματα και παπούτσια, γούνες, γάντια, φτερωτά ενδύματα, μανδύες από μετάξι, κοσμήματα από χρυσό, πλατίνα, ασήμι, χαλκό· πολύτιμοι λίθοι, αρίφνητοι, μέσα σε ανοιχτά μπαούλα...

...Όλα αυτά δικά σου, Αρχόντισσά μας...

Ονειρεύομαι.

...Ένα όνειρο μονάχα μέσα σ'ένα όνειρο μέσα σ'ένα όνειρο· κι όλα αυτά δικά σου, Αρχόντισσά μας. Τα θέλεις;

Τα θέλω.

Απλώνει το χέρι της να τ'αγγίξει, αλλά η άγνωστη παρουσία τη σταματά. Ένας φύλακας στέκεται μπροστά σε μια πόρτα: ένας ψηλός, μεγαλόσωμος πολεμιστής, ντυμένος με μαύρη πανοπλία που κάνει αργυρές και πορφυρές ανταύγειες. Στα χέρια του κρατά ένα μεγάλο σπαθί, ανάστροφα. Το κράνος του έχει μια σχισμή εκεί όπου πρέπει να είναι τα μάτια, κι από τη σχισμή πανίσχυρο κατακόκκινο φως γλιστρά.

Δεν μπορείς να τα έχεις, παρά μονάχα αν γίνεις η Αρχόντισσά μας.

...Δεν καταλαβαίνω. Τον φοβάται.

Θα κρατήσεις το κουτί μας μαζί σου, Αρχόντισσά μας, κι από εκεί θα μπορείς να παίρνεις όλα όσα επιθυμείς.

...Μου λες αλήθεια;

Ο πολεμιστής διαιρείται: χωρίζεται: ο ένας λιώνει, και από τον έναν γεννιούνται τέσσερις, ίδιοι αλλά χωρίς σπαθιά. *Ναι, Αρχόντισσά μας.* Ο ένας από τους τέσσερις πλησιάζει, βαστώντας τον παράξενο κύβο στα χέρια του: προσφέροντάς της τον κύβο. *Θα είμαστε για πάντα οι Υπερασπιστές σου. Κι όσο έχεις το κουτί μας μαζί σου, από εκεί θα μπορείς να παίρνεις όλα όσα επιθυμείς.*

Η Αγαρίστη διστάζει. Για λίγο μονάχα. Ύστερα, απλώνει το χέρι της και παίρνει το κουτί. Το αισθάνεται να ρέει μέσα στη χούφτα της, σαν ενέργεια: να περνά από τον καρπό της, τον πήχη της, τον αγκώνα, τον βραχίονα, τον ώμο – να καταλήγει στην καρδιά της.

...Αρχόντισσά μας...

Αυτός είναι ο κόσμος σου. Ο κόσμος που σου προσφέρουμε.

Ένας κόσμος θαυμάτων. Ολόκληρο το σύμπαν.

Για σένα.

Υπάρχουμε για να σε υπηρετούμε.

Αρχόντισσά μας...

Η Παντοκράτειρα βγαίνει απ'την πισίνα, και ένας υπηρέτης τής προσφέρει μια ρόμπα. Εκείνη την παίρνει και την τυλίγει γύρω της. Φεύγει απ'το μεγάλο δωμάτιο με τις τζαμαρίες και βρίσκεται σ'ένα μπαλκόνι, όπου ολόκληρη η Ρελκάμνια απλώνεται από κάτω της μέσα στη νύχτα, γεμάτη φώτα και θόρυβο.

Αλλά δεν είναι μόνη. Γυρίζοντας βλέπει μια γυναίκα με μαύρο δέρμα και σγουρά μενεξεδιά μαλλιά.

«Αγαρίστη...»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώνεται. Τι της θυμίζει αυτή η γυναίκα; «Ποια είσαι εσύ;»

«Δε με θυμάσαι, Αγαρίστη;»

«Πώς ξέρεις τ'όνομά μου;» φωνάζει η Παντοκράτειρα, θορυβημένη ξαφνικά. «Ποια σου το είπε;»

Η γυναίκα κουνά το κεφάλι. «Καμία δεν μου το είπε. Εσύ μου το είπες–»

«Λες ψέματα! Κάποια τους με πρόδωσε–»

«Όχι,» επιμένει η γυναίκα. «Γνωρίζομαστε από παλιά, Αγαρίστη, και με είχες τώρα καλέσει–»

«Λες ψέματα!» ουρλιάζει η Παντοκράτειρα. «Συλλάβετέ την!» προστάζει δείχνοντας την παράξενη γυναίκα.

Τζαμαρίες και τοίχοι θρυμματίζονται, μέναν ήχο θραύσης που τραντάζει τη Ρελκάμνια, σηκώνοντας καπνό και σκόνη και εκτοξεύοντας μικρά κομμάτια παντού – κομμάτια που δεν μπορούν να βλάψουν την Παντοκράτειρα· η μαυρόδερμη γυναίκα, όμως, κραυγάζει από πόνο.

Οι Υπερασπιστές παρουνσιάζονται.

Η παράξενη γυναίκα πηδά απ'το μπαλκόνι και προσγειώνεται πάνω σε μια γέφυρα.

«Κυνηγήστε την!» προστάζει η Παντοκράτειρα.

3.

Βλέποντας ιδρώτα να γυαλίζει πάνω στο πρόσωπό της Ναλτάφιρ, ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώνεται παραξενεμένος. Ποτέ ξανά δεν είχε παρατηρήσει τη μάγισσα να ιδρώνει. Πάντα έδειχνε τόσο ήρεμη και τόσο συγκροτημένη. Ήταν σχεδόν σαν να μη μπορούσε να ιδρώσει – μια ψευδαίσθηση αναμφίβολα.

Τώρα, όμως, για να συμβαίνει αυτό, μάλλον σήμαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με το όνειρο της Παντοκράτειρας.

Ο Ελπιδοφόρος νόμιζε ότι μπορούσε να δει τα μάτια της Ναλτάφιρ να κινούνται πίσω από τα κλειστά βλέφαρά της. Να κινούνται έντονα. Σπασμωδικά. *Και τι κάνουμε;* Πίνοντας την τελευταία γουλιά Κρύου Ουρανού από το ποτήρι του, σηκώθηκε από την πολυθρόνα. Και είδε ότι τώρα και οι γάτες της μάγισσας είχαν ανησυχήσει. Το τρίχωμα του Γκριζοχαίτη είχε ορθωθεί, καθώς και η ουρά του· τα μάτια του Κοκκινόματη έμοιαζαν έτοιμα να πεταχτούν έξω απ'το κεφάλι του. *Διαισθάνονται τον κίνδυνο.*

Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος γαμώ! ο Ελκράσ'ναρχ, τελικά, της είχε στήσει παγίδα!

Πρέπει να φωνάξω τον Κλαρκ! Αλλά δεν ήξερε πού ήταν το δωμάτιο του καταραμένου μάγου.

«Κλαρκ!» φώναξε δυνατά, βαδίζοντας μες στο καθιστικό. «Κλαρκ! Η Ναλτάφιρ κινδυνεύει! ΚΛΑΡΚ!»

Ο μάγος παρουσιάστηκε από μια πόρτα, δείχνοντας αγουροξυπνημένος. «Τι είναι;»

«Η Ναλτάφιρ.»

Ο Κλαρκ την πλησίασε, για να σταθεί εμπρός της, ακίνητος, παρατηρώντας την.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, καθώς στο μυαλό του ερχόταν, αναπόφευκτα, το επεισόδιο με τη Φενίλδα, όταν ο Κλαρκ την είχε αφήσει ν'αντιμετωπίσει μόνη της τον πονοκέφαλό της, χωρίς φάρμακα. «Είναι παγίδα του Ελκράσ'ναρχ;»

Ο Κλαρκ γονάτισε στο ένα γόνατο, εξακολουθώντας να κοιτάζει τη Ναλτάφιρ. «Δεν ξέρω, Ελπιδοφόρε. Πιθανώς... Ή ίσως όχι.»

«Δε μπορείς να το ελέγξεις;»

«Η Ναλτάφιρ είναι πολύ καλύτερη σ'αυτά τα πράγματα απ'ό,τι εγώ. Αν παρέμβω μπορεί να κάνω ζημιά, μπορεί να χειροτερέψω τα πράγματα.»

Ο Ελπιδοφόρος είδε, με τις άκριες των ματιών του, τους Πειθαρχικούς του Κενού να έρχονται στο δωμάτιο. Στράφηκε και τους ρώτησε: «Μπορείτε εσείς να βοηθήσετε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αϊνιρ.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε πάλι στη Ναλτάφιρ, η οποία συνέχιζε να ιδρώνει και τα μάτια της να κινούνται έντονα πίσω από τα βλέφαρά της. Το πρόσωπό της, που συνήθως ήταν τόσο ήρεμο, τώρα φαινόταν ρυτιδωμένο, αυλακωμένο. Επάνω στη συσκευή στα γόνατά της τα φωτάκια αναβόσβηναν πιο γρήγορα, νόμιζε ο Ελπιδοφόρος.

«Δε μπορούμε να κλείσουμε αυτό το μηχάνημα και να τη συνεφέρουμε;» ρώτησε τον Κλαρκ.

«Ίσως ν'αποδειχτεί επικίνδυνο. Για το μυαλό της.»

«Θα καθόμαστε, δηλαδή, και θα τη βλέπουμε;»

«Περίμενε, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Κλαρκ. «Περίμενε.»

Και μετά, τα βλέφαρα της Ναλτάφιρ άνοιξαν.

4.

Η Παντοκράτειρα ξύπνησε μες στη νύχτα, ταραγμένη. Ανοίγοντας τα μάτια της, είδε από πάνω της ένα βαθυγάλαζο στερέωμα με αστέρια και παράξενα ουράνια σώματα. Απλώνοντας το χέρι της, πάτησε στον τοίχο το κουμπί που διέλυε το ολόγραμμα στο ταβάνι του υπνοδωματίου της, και το βαθυγάλαζο στερέωμα εξαφανίστηκε.

Τα καταραμένα όνειρα είχαν επιστρέψει!

Η Παντοκράτειρα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι νιώθοντας ζαλισμένη. Δε θυμόταν το όνειρο με πολλές λεπτομέρειες αλλά θυμόταν κάποια βασικά πράγματα: πως ήταν στο Παντοτινό Ανάκτορο, και πως εκείνη η παράξενη μαυρόδερμη γυναίκα είχε παρουσιαστεί σαν κατάσκοπος, γιατί δεν είχε καμία δουλειά εδώ μέσα.

Η Αγαρίστη έριξε μια ρόμπα επάνω της και πήγε να βρει τη Ρία-Μία, η οποία κοιμόταν στα διαμερίσματά της απόψε, στο Παντοτινό Ανά-

κτορο. Χτες βράδυ είχαν μεθύσει λιγάκι κι οι δυο τους, αλλά η Παντοκράτειρα δεν αισθανόταν μεθυσμένη πλέον.

Καθώς περνούσε από έναν διάδρομο, είδε έναν από τους Υπερασπιστές της να στέκεται στη γωνία και να την παρατηρεί, αμίλητος, ακίνητος, σχεδόν σαν μέρος της διακόσμησης του χώρου.

Η Παντοκράτειρα δεν χτύπησε την πόρτα της Ρία-Μία· απλά άνοιξε και μπήκε σ'ένα δωμάτιο ημιφωτισμένο από μια χαμηλωμένη λάμπα στον τοίχο.

«Ρία! Ξύπνα!»

Η Αρχιέρεια του Κρόνου, που κοιμόταν μπρούμυτα, γύρισε ανάσκελα, κι ανασηκώθηκε σαστισμένη. «Τι είναι, Αγαρίστη;»

«Τα όνειρα πάλι...» Η Παντοκράτειρα, μαζεύοντας τη ρόμπα γύρω της, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Τι είδες;» Η Ρία παραμέρισε τα καστανά, σγουρά της μαλλιά από το πρόσωπό της με το ένα χέρι. «Τι ήταν;»

«Αυτή η γυναίκα ξανά. Με το μαύρο δέρμα. Ήταν μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο τώρα. Την είδα σ'ένα μπαλκόνι, και... δε νομίζω ότι τη θυμόμουν. Μεσ στο όνειρό μου, δηλαδή, δεν τη θυμόμουν. Και μου είπε ψέματα· δε θυμάμαι, όμως, γιατί. Την πρόσταξα να φύγει, και οι Υπερασπιστές μου άρχισαν να την κυνηγάνε. Ολόκληρη η Ρελκάμνια άρχισε να την κυνηγά. Η γυναίκα πήδησε απ'το μπαλκόνι και βρέθηκε πάνω σε μια γέφυρα, σαν να ήταν γάτα, κι έφυγε τρέχοντας.»

«Και μετά;»

«Δε θυμάμαι τίποτ'άλλο. Ξύπνησα.»

Η Ρία-Μία, έχοντας μαζέψει τα πόδια της κοντά της, ακούμπησε το σαγόνι της στα γόνατα, σκεπτική.

Η Παντοκράτειρα την ατένισε μέσα στο ημίφως. «Τι νομίζεις;»

«Δεν ξέρω, Αγαρίστη. Είναι σαν αυτή η μαυρόδερμη γυναίκα να παρουσιάζεται σ'όλα σου τα όνειρα.»

«Στον Ναό δεν ονειρεύτηκα τίποτα.»

Η Ρία ένευσε, αργά, συλλογισμένα. «Ναι, στον Ναό δεν ονειρεύτηκες τίποτα...»

Η Αγαρίστη άρπαξε τον ώμο της με το ένα χέρι. «Τι σημαίνουν όλ'αυτά! Πες μου!»

«Σου είπα: δεν ξέρω. Δεν είναι κάτι που μπορώ να αποκωδικοποιήσω με την ιδιότητά μου ως Αρχιέρεια του Κρόνου.»

«*Αρχόντισσά μας...*»

Η Αγαρίστη στράφηκε για να δει έναν από τους Υπερασπιστές της να στέκεται στο κατώφλι της ανοιχτής πόρτας. Ήταν αδύνατον να ξεχωρίσει αν ήταν ο ίδιος που είχε δει και πριν, στον διάδρομο – αλλά έτσι κι αλλιώς αυτό δεν είχε σημασία· ήταν όλοι ένα.

«*Τι σε προβληματίζει;*»

Η Αγαρίστη αισθανόταν γι'αυτά τα όνειρα όπως είχε αισθανθεί για ελάχιστα πράγματα εδώ και πολλά χρόνια. Αισθανόταν ότι ήταν κάτι το πολύ προσωπικό, κάτι που ήθελε να μάθουν όσο το δυνατόν λιγότεροι. Ακόμα κι οι Υπερασπιστές της δεν χρειαζόταν να ξέρουν. Όμως τώρα η Ρία-Μία τής έλεγε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει... και ίσως οι Υπερασπιστές της να μπορούσαν. Πολλές φορές τής είχαν δώσει λύσεις...

5.

Τα χέρια της Ναλτάφιρ έτρεμαν καθώς έβγαζε το διάδημα απ'το κεφάλι της και πατούσε τον διακόπτη που απενεργοποιούσε τη συσκευή. Παίρνοντας το μηχανήμα από τα γόνατά της έκανε να σηκωθεί από τον καναπέ αλλά δεν τα κατάφερε· έπεσε πίσω, βαριανασαίνοντας, καταϊδρωμένη.

Οι γάτες της άρχισαν να νιαουρίζουν, πηδώντας κοντά της, τρίβοντας τα σώματά τους επάνω στα πόδια της και στους ώμους της.

«Ναλτάφιρ!» είπε ο Κλαρκ. «Να σου φέρω κάτι να πιεις;»

Εκείνη μούγκρισε, βλεφαρίζοντας, τρίβοντας το πρόσωπό της με τη δεξιά της παλάμη. Ο Κοκκινομάτης αγριοκοίταξε τον μάγο.

«Με καταλαβαίνεις, Ναλτάφιρ;» ρώτησε ο Κλαρκ, αγνοώντας το βλέμμα του γάτου.

Ο Ελπιδοφόρος προτίμησε να μείνει σιωπηλός, παρατηρώντας. Οι δύο Πειθαρχικοί του Κενού αιωρούνταν πίσω του, δεξιά κι αριστερά του.

Η Ναλτάφιρ κατάφερε να πει: «Ναι, σε καταλαβαίνω...» Η φωνή της ακούστηκε σαν κρώξιμο που βγαίνει από ξερό λαιμό.

«Να σου φέρω κάτι;» ρώτησε ο Κλαρκ.

«Όχι· περίμενε λίγο.» Η μάγισσα έκλεισε τα μάτια της και έμεινε ακίνητη. Ο Ελπιδοφόρος είδε ότι η αναπνοή της έγινε, σταδιακά, πιο ήπια·

τα μικρά στήθη κάτω από τη ρόμπα της ίσα που φαίνονταν να ανεβοκατεβαίνουν.

Τα μάτια της Ναλτάφιρ άνοιξαν ξανά, ύστερα από κανένα λεπτό, και η μάγισσα πήρε καθιστή θέση στον καναπέ, χωρίς να είναι οκλαδόν επάνω του· οι φτέρνες της ακουμπούσαν στο πάτωμα, τα πόδια της ήταν τεντωμένα μπροστά της. «Φέρτε μου λίγο νερό,» είπε, σαφώς πιο συγκροτημένα τώρα.

Ο Ελπιδοφόρος γέμισε ένα ποτήρι από τη βρύση στην κάβα και της το έδωσε. Η Ναλτάφιρ ήπιε σιωπηλά.

Ο Κλαρκ είχε ήδη καθίσει σε μια πολυθρόνα, και ρώτησε: «Ο Ελκράσ'ναρχ;»

Η Ναλτάφιρ ήπιε πάλι. «Η Παντοκράτειρα.»

Ο Κλαρκ συνοφρυώθηκε.

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε σε μια καρέκλα, ανάβοντας τσιγάρο.

«Προσπάθησα να πλησιάσω τη στιγμή που ήρθε για πρώτη φορά σε επαφή με τον Ελκράσ'ναρχ,» εξήγησε η Ναλτάφιρ. «Και πρέπει να ήμουν πολύ κοντά, Κλαρκ... Πρέπει. Γιατί μιλούσαμε, εγώ κι η Αγαρίστη, στο εστιατόριο που δούλευε η μητέρα της, και η Αγαρίστη μού είπε ότι το πρωί ήρθε στο μηχανουργείο του πατέρα της κάποιος που σταματά εκεί κάπου-κάπου για να κάνει επισκευές και τα λοιπά. Κάποιος που λέγεται Άζ'λεφκ. Και μιλάμε για τον γνωστό Άζ'λεφκ, Κλαρκ.»

«Και λοιπόν; Νομίζεις ότι αυτός σχετίζεται με τον Ελκράσ'ναρχ;»

Ο Ελπιδοφόρος παρενέβη: «Ποιος είναι ο Άζ'λεφκ;»

«Ο Άζ'λεφκ,» του είπε ο Κλαρκ, «είναι ένας πολύ ισχυρός μάγος. Ισχυρότερος από εμένα, τη Ναλτάφιρ, και τον Δαίδαλο μαζί, πιθανώς. Ταξιδεύει σε πολλές διαστάσεις· εξερευνεί, για δικούς του λόγους· εμπορεύεται διάφορα πράγματα. Τα τελευταία χρόνια, δεν παρουσιάζεται παρά σπάνια στο Γνωστό Σύμπαν· αναμφίβολα, εξαιτίας της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Δεν θέλει να συναναστρέφεται τους Παντοκρατορικούς;»

«Μπορεί να φοβάται τον Ελκράσ'ναρχ, ή μπορεί απλά να μην του αρέσει να του κάνουν πολλές ερωτήσεις.» Ο Κλαρκ στράφηκε πάλι στη Ναλτάφιρ. «Πιστεύεις ότι ο Άζ'λεφκ είναι δυνατόν να έχει κάποια σχέση με τον Ελκράσ'ναρχ;»

«Η Αγαρίστη μού είπε ότι παλιά τής είχε δώσει ένα βραχιόλι το οποίο μετά έχασε.»

«Και τι μ'αυτό;»

«Απλώς σου εξηγώ ότι είχε συναναστροφές με τον Άζ'λεφκ.»

«Αυτό δεν πάει να πει τίποτα, Ναλτάφιρ.»

Η μάγισσα φάνηκε ενοχλημένη από τον αρνητισμό του· τα μάτια της στένεψαν ελαφρώς, κρύφτηκαν μέσα στις μακριές βλεφαρίδες. «Πώς αλλιώς μπορεί να ήρθε η Αγαρίστη σε επαφή με τον Ελκράσ'ναρχ, έτσι όπως ζούσε όταν ήταν μικρή; Έχεις καμια καλύτερη ιδέα; Επιπλέον, σου είπα ότι πλησίαζα το σημείο που έκανε τη συμφωνία μαζί του για να γίνει πλοηγός του.»

«Εκτός από την επίσκεψη του Άζ'λεφκ, έμαθες άλλα;»

«Ναι.» Η Ναλτάφιρ τελείωσε το νερό της. «Στο εστιατόριο δεν συνάντησα εκείνη την παράξενη σκοτεινή οντότητα, επειδή έφυγα νωρίς – ακριβώς όπως το είχα υπολογίσει. Και μετά, προσπάθησα να πλησιάσω ακόμα περισσότερο το χρονικό σημείο που η Αγαρίστη συνάντησε τον Ελκράσ'ναρχ, γιατί ήμουν βέβαιη ότι βρισκόμουν κοντά. Δεν είναι, όμως, εύκολο να πλοηγηθείς ακριβώς εκεί όπου θέλεις μέσα στα όνειρα κάποιου άλλου. Κατέληξα, έτσι, στο Παντοτινό Ανάκτορο–»

«Στο Παντοτινό Ανάκτορο; Μα, αν βρισκόσουν στο παρελθόν της Αγαρίστης, στο παρελθόν της Ρελκάμνια, όταν η Σύγκλητος–»

«Δεν ήμουν στο παρελθόν πλέον· ή τουλάχιστον, όχι στο τόσο μακρινό παρελθόν. Βρέθηκα σ'ένα μπαλκόνι του Παντοτινού Ανακτόρου ενώ η Παντοκράτειρα έβγαине για να πάρει αέρα, βρεγμένη (από το μπάνιο, μάλλον) και ντυμένη με μια ρόμπα. Με είδε αμέσως, και δεν ήταν πια φιλική μαζί μου. Δε με θυμόταν καθόλου, νομίζω. Φάνηκε εχθρική. Πολύ εχθρική. Κι όπως σου είπα, αν στραφεί εναντίον μου μέσα στο όνειρό της, δεν θα μπορώ εύκολα να την αντιμετωπίσω...»

«Στράφηκε εναντίον σου;»

«Ναι. Πρόσταξε να με συλλάβουν, και οι Υπερασπιστές της αμέσως παρουσιάστηκαν. Πήδησα από το μπαλκόνι και έτρεξα να φύγω, αλλά ολόκληρη η Ρελκάμνια ήταν εχθρός μου, και εκείνη η σκοτεινή οντότητα παρουσιαζόταν από παντού. Ο καθένας μπορούσε να μεταμορφωθεί σ'αυτήν. Πρέπει να είναι κάποιο κομμάτι του Ελκράσ'ναρχ που η Αγαρίστη κουβαλά μέσα της, Κλαρκ – πιθανώς το κομμάτι που την καθιστά πλοηγό του. Μετά δυσκολίας κατόρθωσα να ξεφύγω, και ήμουν τραυματισμένη. Έχασα το ένα μου μάτι από μια σπαθιά· μπορεί άλλος

να τρελαινόταν από ένα τέτοιο όνειρο.» Η Ναλτάφιρ ρίγησε φανερά. Οι γάτες της νιαούρισαν.

«Φέρε μου κάτι πιο δυνατό από νερό,» είπε στον Ελπιδοφόρο.

Εκείνος ένευσε και της έφερε ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο. Η Ναλτάφιρ ήπιε.

Ο Κλαρκ τη ρώτησε: «Αν ξανασυναντήσεις την Παντοκράτειρα μέσα στο όνειρό της, θα είναι πάλι εχθρική μαζί σου;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί. Αυτή η σκοτεινή οντότητα... αυτός ο φύλακας της....» Κούνησε το κεφάλι, δείχνοντας αβέβαιη, μπερδεμένη.

«Και θεωρείς ότι ο Άζ'λεφκ την έφερε σε επαφή με τον Ελκράσ'ναρχ;» Δεν ήταν ερώτηση.

«Βρισκόμουν πολύ κοντά στο χρονικό σημείο που έγινε πλοηγός του, Κλαρκ· είμαι σίγουρη. Ο Άζ'λεφκ πρέπει, κάπως, να σχετίζεται με το γεγονός, αν και δεν ξέρω πώς ακριβώς.»

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Μπορεί αυτός ο Άζ'λεφκ να ήθελε η Αγαρίστη να γίνει πλοηγός του Ελκράσ'ναρχ;»

Ο Κλαρκ είπε: «Δεν αποκλείεται. Ο Άζ'λεφκ είναι παράξενος πέρα από κάθε φαντασία· τα κίνητρά του πάντοτε μυστηριώδη. Ωστόσο, δεν νομίζω ότι θα συμφωνούσε με τη δημιουργία της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Γιατί;»

«Διότι είναι σαν εμάς, Ελπιδοφόρε· και κανένας από τον Κύκλο της Αλήθειας δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι υπέρ της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Ο Άζ'λεφκ δεν είναι σαν εμάς, Κλαρκ,» διαφώνησε η Ναλτάφιρ. «Είναι ανόητο να υποθέτεις πώς 'είναι' ο Άζ'λεφκ. Ο Άζ'λεφκ δεν είναι τίποτα, και συγχρόνως μπορεί να είναι οτιδήποτε.»

«Και τι να κάνει ένας τέτοιος άνθρωπος μια Συμπαντική Παντοκρατορία;» έθεσε το ερώτημα ο Κλαρκ.

«Περιμένεις, πραγματικά, απάντηση τώρα;»

6.

Η Παντοκράτειρα είπε στον Υπερασπιστή για τα όνειρά της. Για τη μαυρόδερμη γυναίκα με τις μεγάλες βλεφαρίδες που συνεχώς παρουσιαζόταν εκεί.

Και ο Υπερασπιστής αποκρίθηκε: *«Κάποιος, κάποια, ή κάτι εισβάλλει στα όνειρά σου, Αρχόντισσά μας.»*

«Και είναι εχθρός;»

«Προσπαθεί να σε χειραγωγήσει για κάποιο λόγο, υποθέτουμε.»

«Τι λόγος μπορεί να υπάρχει;» έκανε η Παντοκράτειρα, συνοφρυωμένη, κι ακόμα καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της Ρία-Μία.

«Αρχόντισσά μας,» αποκρίθηκε η απόκοσμη φωνή του Υπερασπιστή, *«είσαι η Παντοκράτειρα ολόκληρου του Γνωστού Σύμπαντος. Πολλοί θα ήθελαν να σε χρησιμοποιήσουν για δικό τους όφελος.»*

Η Ρία-Μία δεν μιλούσε· μονάχα παρακολουθούσε τη συζήτηση του Υπερασπιστή και της Παντοκράτειρας. Αισθανόταν τη γλώσσα της μουδιασμένη, όπως και πολλές άλλες φορές όταν βρισκόταν κοντά στους Υπερασπιστές και αντιλαμβανόταν την παρουσία τους – δηλαδή, όποτε αυτοί δεν στέκονταν σαν παράξενα ενεργειακά αγάλματα, ακίνητοι, αμίλητοι.

«Μπορείτε να διώξετε τη μαυρόδερμη γυναίκα απ'τα όνειρά μου; Πώς καταφέρνει να έρχεται κάθε νύχτα; Και γιατί στον Ναό δεν ήρθε; Με προστάτεψε ο Κρόνος;»

«Ο Κρόνος, παρά τη δύναμή του, δεν νομίζουμε ότι μπορεί να σε προστατέψει από αυτό τον εχθρό,» είπε ο Υπερασπιστής· και η Ρία-Μία έμεινε πάλι σιωπηλή παρότι αισθανόταν ότι πρόσβαλλαν τον Κύριό της. Ξεροκατάπιε. *«Υποθέτουμε ότι βρισκόσουν εκτός εμβέλειας.»*

«Εκτός εμβέλειας;»

«Δεν υπάρχει κανένας μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο που θα μπορούσε να εισβάλει έτσι στα όνειρά σου, Αρχόντισσά μας· επομένως, κάποιος που βρίσκεται έξω από το Παντοτινό Ανάκτορο σου επιτίθεται: και για να το κατορθώσει αυτό πρέπει να έχει μία τουλάχιστον πρόσβαση. Έναν δρόμο.»

«Τι εννοείς; Τι δρόμο; Έρχεται κάποιος κρυφά ενώ κοιμάμαι;»

«Η επίθεση του Στίβεν Νέλκος στο Παντοτινό Ανάκτορο, μέχρι στιγμής, μας έμοιαζε τυχαία. Ή εκδικητική, ίσως. Αλλά τώρα αντιλαμβανόμαστε ότι πιθανώς να υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος.»

«Ο Στίβεν Νέλκος μπαίνει στα όνειρά μου;» Η Παντοκράτειρα πετάχτηκε όρθια.

«Ο Στίβεν Νέλκος ίσως να δημιούργησε τον δρόμο. Τώρα, όμως, θα ψάξουμε, θα ανακαλύψουμε την απάτη του, και... θα πάρουμε τα μέτρα μας. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα, Αρχόντισσά μας.»

Ο Υπερασπιστής έφυγε από το κατώφλι της πόρτας και χάθηκε απ'τα μάτια τους.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στην Αρχιέρεια του Κρόνου, κάνοντας τη ρόμπα της ν'ανεμίσει. «Δεν καταλαβαίνω, Ρία! Τι συμβαίνει;»

Η Ρία-Μία παραμέρισε τα σκεπάσματα του κρεβατιού και σηκώθηκε. «Το μόνο που καταλαβαίνω εγώ,» είπε, «είναι ότι αποκλείεται να κοιμηθώ άλλο απόψε.» Εξάλλου, αυτός που εισέβαλλε στα όνειρα της Αγαρίστης πολύ πιθανόν να μπορούσε να εισβάλει και στα δικά της όνειρα. Ένα ρίγος διέτρεξε τη ράχη της. *Κρόνε, προφύλαξέ με από τέτοιους δαίμονες!* προσευχήθηκε σιωπηλά.

«Πάμε να καθίσουμε,» πρότεινε η Παντοκράτειρα. «Μέσα.»

Η Ρία-Μία, βάζοντας τις παντόφλες της και φορώντας μια ρόμπα πάνω απ'το νυχτικό της, την ακολούθησε.

Σάρντλι

1.

Τη νύχτα, όταν ο Κασρίμ επέστρεψε από το Φτερωτό Όρος, έμαθε, στα καπηλειά της Φιλτά'κβι όπου σύχναζε, ότι κάποιοι είχαν έρθει στο Πολύλιθο Μέγαρο βόρεια της πόλης: πρώτα ένα μεγάλο, ενεργειακό τετράκυκλο όχημα, και μετά άλλο ένα, με συνοδεία δίκυκλων, πάνω στα οποία κάθονταν οπλισμένοι φρουροί. Δεν μπόρεσε, όμως, να μάθει περισσότερες πληροφορίες, και, όπως συνήθως, δεν έγινε πειστικός για να μην τραβήξει την προσοχή των κατασκόπων της Παντοκράτειρας ή του Οίκου των Ορειβατών (όχι πως είχαν και καμια σπουδαία διαφορά μεταξύ τους, αφού οι μεν υπηρετούσαν τους δε). Επιπλέον, ήταν κουρασμένος από το ταξίδι πάνω στο δίκυκλό του, και ήθελε να πάει να κοιμηθεί μετά από ένα γεμάτο ποτήρι *τάο βις*.

Το πρωί, ενώ τριγύριζε στα συνηθισμένα του λημέρια στην Αγορά της Φιλτά'κβι, είδε τη Ρισμάι να έρχεται μαζί με μερικούς άλλους υπηρέτες από το Πολύλιθο Μέγαρο. Ο Κασρίμ δεν την πλησίασε αλλά στάθηκε εκεί όπου ήξερε ότι μπορούσε εύκολα να τον πάρει το βλέμμα της. Η Ρισμάι τον πρόσεξε αμέσως, και του χαμογέλασε από απόσταση κλείνοντάς του το μάτι. Μίλησε βιαστικά στους άλλους υπηρέτες των Ορειβατών (μάλλον λέγοντάς τους κάποια δικαιολογία, υπέθεσε ο Κασρίμ – *η οποία ας ελπίσουμε ότι είναι πειστική και δε θα σκατώσει το πράγμα*) κι ύστερα απομακρύνθηκε απ'αυτούς ερχόμενη προς το μέρος του. Ο Κασρίμ στράφηκε, βαδίζοντας, και συναντήθηκε με τη Ρισμάι σ'ένα σοκάκι, λίγο παρακάτω, μακριά από τα πολλά ανήσυχα μάτια της Αγοράς.

Η Ρισμάι, κυριολεκτικά, του χίμησε, φιλώντας τον πεινασμένα στα χείλη, συνθλίβοντάς τον μέσα στην αγκαλιά της. «Μου έλειψες,» του είπε. Είχε καιρό να τον δει.

«Κι εσύ. Τι κάνεις εδώ, τόσο πρωί;» Συνήθως, οι υπηρέτες των Ορειβατών δεν έρχονταν στην Αγορά μόλις αυτή άνοιγε· και ο Κασρίμ ήταν βέβαιος πως ο ερχομός τους τώρα είχε σχέση με τους επισκέπτες στο Πολύλιθο Μέγαρο – όποιοι κι αν ήταν – και καλύτερα να *μάθαινε* ποιοι ήταν.

«Έχουν πιάσει μια προδότρια. Την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη! Θα το πίστευες; Κι έχουν καλέσει τους συγγενείς της, τους Ουράνιους, αλλά και τους Γεωμέτρους, γιατί η Ανεμόφθαλμη είχε και δυο άλλες μαζί της – δυο σωματοφύλακές της – και η μία είναι του Οίκου των Γεωμετρών.»

«Η Ανεμόφθαλμη...» έκανε ο Κασρίμ.

«Ναι· δεν είναι *απίστευτο*; Θα το περίμενες ποτέ; Θυμάσαι πόσο σου έχω πει ότι τα πάει καλά με τον Άρχοντα Ορείχαλκο, έτσι;»

«Θυμάμαι.» *Η Ανεμόφθαλμη... αιχμάλωτη. Θεοί!... Αυτό πρέπει να το μάθουν ο Πρόμαχος και ο Πρίγκιπας, αμέσως!* Ο Κασρίμ είχε πολλές φορές επικοινωνία με την Ανεμόφθαλμη· του έδινε πληροφορίες εξαιρετικά χρήσιμες για την Επανάσταση.

«Ξαφνιασμένος μού φαίνεσαι!» γέλασε η Ρισμάι, κρατώντας τον ακόμα μες στην αγκαλιά της. Δεν είχε ιδέα ότι ο Κασρίμ ήταν γάτος της Επανάστασης.

«Απλά... το γεγονός είναι λιγάκι... παράξενο. Και τι λένε πώς θα γίνει τώρα;»

«Ξέρω γω; Θα τη δικάσουν, ίσως. Αυτά που κάνουν οι ευγενείς,» μόρφασε η Ρισμάι. «Δικές τους δουλειές.» Τον φίλησε πάλι. «Πάμε, έλα,» του είπε εσπευσμένα. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο – και μου έχεις λείψει πολύ.»

Βάδισαν προς την πίσω μεριά ενός πανδοχείου, όπου πάντοτε ήταν σκιερά και ήσυχα, ακόμα και τις ώρες αιχμής της Αγοράς – και τώρα δεν ήταν ώρα αιχμής. Το μέρος βρισκόταν κάτω από ένα μεγάλο μπαλκόνι, και στους τοίχους σκαρφάλωναν αναρριχητικά φυτά που σ'έκαναν να νομίζεις ότι είσαι σε ζούγκλα. Τα έντομα που κυκλοφορούσαν μες στη βλάστηση ήταν διάφορα, μεγάλα και μικρά· κι ακόμα και μερικά πουλιά είχαν τις φωλιές τους εδώ.

«Τι είπες στους άλλους;» τη ρώτησε ο Κασρίμ. «Μη μπλέξεις για χάρη μου...» Στην πραγματικότητα, ήθελε να φύγει όσο πιο γρήγορα γινόταν, για να πάει στο Φτερωτό Όρος.

«Σταμάτα να μιλάς! Τους είπα ότι θέλω να κοιτάξω κάτι.» Και τον φιλούσε ξανά, παθιασμένα, και γαντζωνόταν επάνω του με χέρια και με πόδια.

Ο Κασρίμ την οδήγησε πάνω σ'έναν τοίχο γεμάτο βλάστηση.

Μερικά έντομα σκορπίστηκαν τρομαγμένα προτού η πλάτη της νεαρής υπηρέτριας τα λιώσει· άλλα, πάλι, τότε ήταν η μοίρα τους να πεθάνουν. Μια φυσική καταστροφή για αυτά.

«Ω θεοί...» έκανε η Ρισμάι, «μου έχεις λείψει τόσο πολύ, καβαλάρη μου! Σε θέλω, τώρα τώρα *τώρατώρατώρα!*» Πάντοτε ήταν ενθουσιώδης κοπέλα.

Ο Κασρίμ άργησε να βρει τη στύση του – πράγμα που δεν φάνηκε να αποθαρρύνει τη Ρισμάι – αλλά όταν τελικά τη βρήκε και γλίστρησε μέσα της, κάτω απ'το φόρεμά της, εκείνη έγινε ακόμα πιο ενθουσιώδης από πριν. Και τελείωσαν γρήγορα. Η Ρισμάι δάγκωσε το αφτί του δυνατά, όταν έφτασε σε οργασμό.

«Δεν έχουμε άλλο χρόνο...» του είπε μετά, φιλώντας τον· και έστρωσε το φόρεμά της, γελώντας. «Πού είναι τα σανδάλια μου;» Κοίταξε στο πλακόστρωτο. Τα βρήκε και τα φόρεσε. «Γιατί δε μιλάς;»

Ήταν ακόμα αποπροσανατολισμένος από τα νέα της φυλάκισης της Ανεμόφθαλμης. «Ρωτάς γιατί;» ρώτησε, ξέπνοα.

Η Ρισμάι γέλασε, κι ύστερα έφυγε βιαστικά, χωρίς να πει *αντίο* αλλά ρίχνοντάς του ένα βλέμμα που του υποσχόταν ότι θα τον ξανασυναντούσε σύντομα.

Ο Κασρίμ δεν έχασε άλλο χρόνο. Χωρίς να τρέχει (για λόγους ασφαλείας, φυσικά) πήγε στο σπίτι του, πήρε το δίκυκλό του, και έφυγε από τη Φιλτά'κβι.

Το επίσημό του επάγγελμα στην πόλη ήταν μαντατοφόρος. Μετέφερε μηνύματα μέσα στη Φιλτά'κβι και στις γύρω περιοχές. Αυτό ήταν που μπορούσε να δικαιολογήσει, στα μυαλά των περιέργων, το γεγονός ότι κάποιες φορές έλειπε για μια μέρα ολόκληρη, ή και δύο, από την πόλη – κι έτσι ο γάτος απέφευγε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Ποτέ δεν τον είχαν υποψιαστεί.

Τώρα, πέρασε νότια της λίμνης Νόλκ'βα και, μετά, έστριψε βόρεια, φτάνοντας στα βουνά κι ακολουθώντας περάσματα που λίγοι γνώριζαν.

Όταν το μεσημέρι πλησίαζε, ο Κασρίμ, ο γάτος της Επανάστασης, έφτασε στο Φτερωτό Όρος.

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, ο Πρόμαχος Σάνραντιλ'φεν, και οι άλλοι επαναστάτες που είχαν επιτεθεί, μέσα στην προηγούμενη νύχτα, στο

ορυχείο λευκόχρυσου είχαν επιστρέψει στη βάση πριν από πολλές ώρες, λίγο προτού ξημερώσει· και όλοι τους τώρα ξεκουράζονταν. Κοιμόνταν στα κρεβάτια τους, εξαντλημένοι από τη μάχη με τα *νουκ'ρέσμα*, το υπόγειο ταξίδι μέσα στις σπηλιές και στο ορυχείο, και τη σύγκρουση με τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας και τους μισθοφόρους των Ορειβατών.

Ο Ανδρόνικος άκουσε, μέσα στον ύπνο του, τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του να κουδουνίζει.

Απόλλωνα... τι είναι πάλι; σκέφτηκε, γυρίζοντας πάνω στο κρεβάτι. Έπιασε τον πομπό και, φέρνοντάς τον σ'αφτι του, τον άνοιξε.

«Ναι;» είπε.

«Πρίγκιπά μου, με συγχωρείτε που σας ανησυχώ, αλλά ένας γάτος είναι εδώ και λέει πως φέρνει μια πολύ σημαντική πληροφορία για εσάς και τον Πρόμαχο. Μπορείτε να κατεβείτε στη μεγάλη αίθουσα;»

«Ναι, έρχομαι,» μούγκρισε ο Ανδρόνικος καθώς σηκωνόταν ντυμένος με την περισκελίδα του.

Κοιτάζοντας από το παράθυρο του δωματίου του, μπορούσε να δει μέσα στη μεγάλη αίθουσα του Φτερωτού Όρους, εκεί όπου ήταν σταθμευμένα τα οχήματα και προσγειωμένα τα αεροσκάφη· και εκτός από αυτά είδε, επίσης, τον γάτο που ονομαζόταν Κασρίμ: τον ίδιο γάτο που, την προηγούμενη φορά, είχε αναφέρει ότι οι Ούρταθ είχαν φύγει από τις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα και, μετά, ότι είχαν πάλι επιστρέψει εκεί. *Ελπίζω τώρα να έχει να αναφέρει κάτι πιο σημαντικό από έναν περρίπατο των Ούρταθ*, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, ενοχλημένος που τον είχαν ξυπνήσει παρότι δεν αδικούσε, φυσικά, κανέναν. Αφού έπρεπε να τον ξυπνήσουν, έπρεπε να τον ξυπνήσουν – όσο κουρασμένος κι αν ήταν. Αυτή ήταν η δουλειά του Πρίγκιπα της Επανάστασης.

Όταν ντύθηκε και κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα, δεν συνάντησε εκεί μόνο τον γάτο αλλά και τον Σάνραντιλ'φεν, ο οποίος, παρά την ηλικία του, δεν φαινόταν τόσο αγουροξυπνημένος όσο ο Ανδρόνικος νόμιζε πως πρέπει να φαινόταν ο εαυτός του.

Ο Κασρίμ έκανε μια γρήγορη υπόκλιση. «Πρίγκιπά μου...»

«Τι συμβαίνει;»

Ο Κασρίμ κοίταξε μια τον Πρόμαχο και μια τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, σα να μη μπορούσε ν'αποφασίσει σε ποιον ν'απευθυνθεί· ύστερα – κοιτάζοντας περισσότερο τον Σάνραντιλ και λιγότερο τον Αν-

δρόνικο – τους μίλησε γι'αυτά που είχε μάθει. Για την αιχμαλωσία της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης, και για τη συγκέντρωση ορισμένων μελών των Οίκων των Ουράνιων και των Γεωμετρών στο Πολύλιθο Μέγαρο. (Δεν τους ανέφερε τίποτα για τη Ρισμάι, μη θέλοντας να μπλέξει την κοπέλα σε καμία παλιοϊστορία από κανένα στραβοκοίταγμα των θεών.)

Ο Ανδρόνικος ξαφνιάστηκε απ'αυτά που άκουσε – επειδή δεν είχε ιδέα για την Ανεμόφθαλμη. Ρώτησε τον Σάνραντιλ: «Είχαμε πράκτορά μας μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο και δεν μου είχες πει τίποτα;»

Ο Πρόμαχος τον ατένισε σοβαρά. «Είχα υποσχεθεί στην Ανεμόφθαλμη να ξέρουν όσο το δυνατόν λιγότεροι για τις ενέργειές της. Δεν ήθελε να μάθει ο Ορείχαλκος ότι μας βοηθά, γιατί φοβόταν ότι ίσως να την παρεξηγούσε. Είναι ερωτευμένη με τον Ορείχαλκο, κι εκείνος μαζί της. Εδώ και πολλά χρόνια. Το μόνο που απέτρεψε τον γάμο τους ήταν το γεγονός ότι ο Ορείχαλκος παντρεύτηκε την Παντοκράτειρα.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Καταλαβαίνω.» *Πολιτικές σκοπιμότητες... όπως πάντα*, σκέφτηκε, καθώς στο μυαλό του ήρθε ο εαυτός του. Κι εκείνος για πολιτικές σκοπιμότητες είχε παντρευτεί, κι εξαιτίας αυτού είχε πληγώσει την Ιωάννα, και δεν μπορούσε να είναι συνέχεια μαζί της όπως θα ήθελε. Τούτες οι σκέψεις, όμως, διαλύθηκαν γρήγορα καθώς σκέφτηκε κάτι άλλο, πολύ πιο άμεσο και, για την ώρα, πολύ πιο σημαντικό. «Ξέρει τη θέση του Φτερωτού Όρους, Πρόμαχε;»

«Ευτυχώς όχι,» αποκρίθηκε ο Σάνραντιλ. «Είχε επικοινωνία με πράκτορές μας, όπως τον Κασρίμ, κι αυτοί μάς μετέφεραν ότι εκείνη μάθαινε. Όμως, Πρίγκιπά μου...» δίστασε για μια στιγμή, «δε μπορώ να την αφήσω στα χέρια των Παντοκρατορικών.»

«Αν ο Ορείχαλκος την αγαπά, όπως λες, θα την προστατέψει–»

«Θα το κάνει; Η κατάσταση για τον Οίκο του έχει γίνει επικίνδυνη, ύστερα από τόσα ορυχεία που τους έχουμε πάρει. Ο Ορείχαλκος θα δέχεται, σίγουρα, πολλές πιέσεις: και από τους Παντοκρατορικούς αλλά και από τους συγγενείς του.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να οργανώσουμε διάσωση;» Ο Ανδρόνικος δεν ήξερε αν αυτή ήταν καλή ιδέα. Δεν ήξερε αν θα τα κατάφερναν. Κι αν τα κατάφερναν, ποιο θα ήταν το κόστος; Κι άλλες χαμένες ζωές επαναστατών;

«Η Ανεμόφθαλμη μού έδειξε μεγάλη εμπιστοσύνη, Ανδρόνικε,» είπε ο Σάνραντιλ. «Ρίσκαρε πολλά. Δε μπορώ να την εγκαταλείψω.»

Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Ο Ανδρόνικος τον κατανοούσε· τον κατανοούσε πλήρως. Ούτε εκείνος θα μπορούσε να εγκαταλείψει έναν άνθρωπο που είχε ριψοκινδυνέψει για την Επανάσταση. Ωστόσο, τώρα δεν ήξερε τι να αποκριθεί στον Πρόμαχο του Φτερωτού Όρους. Αισθανόταν διχασμένος.

Ο Σάνραντιλ'φεν είπε: «Δε σκοπεύεις, ούτως ή άλλως, να μιλήσεις με τον Ορείχαλκο, τώρα που τα περισσότερα ορυχεία τους στην περιοχή των βουνών είναι δικά μας;»

Ο Ανδρόνικος άρχισε να καταλαβαίνει τι είχε στο μυαλό του ο Πρόμαχος.

2.

Ο Ορείχαλκος καθυστέρησε τη διαδικασία του συμβουλίου όσο μπορούσε. Αλλά δεν μπορούσε και πολύ. Επιπλέον, το συμβούλιο αργά ή γρήγορα θα γινόταν, και εκείνος δεν είχε κανέναν συγκεκριμένο λόγο για να θέλει να το καθυστερεί. Κανέναν πέρα απ'το γεγονός ότι φοβόταν για τη ζωή της Ανεμόφθαλμης. Αν και καταλάβαινε ότι αποκλείεται να τη σκότωναν, οι συγγενείς της, οι Ουράνιοι, σίγουρα θα την τιμωρούσαν· και οι Παντοκρατορικοί θα ήθελαν να την ανακρίνουν.

Το συμβούλιο ξεκίνησε δύο ώρες πριν από το μεσημέρι. Στην Υψηλή Αίθουσα του Πολύλιθου Μεγάρου συγκεντρώθηκαν όσα από τα μέλη του Οίκου των Ορειβατών επιθυμούσαν να παρευρεθούν (και, όπως φάνηκε, επιθυμούσαν σχεδόν όλα), οι αντιπρόσωποι του Οίκου των Γεωμετρών, οι αντιπρόσωποι του Οίκου των Ουράνιων, και ο Δημήτριος ως αντιπρόσωπος της Παντοκράτειρας. Φαίνεται, το γεγονός ότι ο Ορείχαλκος ήταν σύζυγός της δεν έφτανε για τους Παντοκρατορικούς. Η Ανεμόφθαλμη, η Οξυγώνια, και η Αλρίβα δεν μεταφέρθηκαν επάνω· παρέμειναν στα κελιά τους, στα μπουντρούμια του Μεγάρου.

Στον Πολύλιθο Θρόνο, ως συνήθως, καθόταν ο Σίδηρος ο Πρώτος, και τους παρατηρούσε όλους με βλέμμα αυστηρό. Τόσο αυστηρό, νόμιζε ο Ορείχαλκος, που καταντούσε αστέιο.

Γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας κάθονταν, συνολικά, δέκα-οκτώ άτομα. Στη μία κορυφή ήταν ο Ορείχαλκος, με τον Όνουχα τον Δεύτερο αριστερά του και τον Σίδηρο τον Δεύτερο, τον πα-

τέρα του, δεξιά του. Αντίκρυ στον Ορείχαλκο, στην άλλη κορυφή του τραπεζιού, καθόταν ο Δημήτριος με άλλους δύο Παντοκρατορικούς εκατέρωθέν του, μια γυναίκα κι έναν άντρα, στρατιωτικούς. Στη δεξιά μεριά του τραπεζιού, αρχίζοντας να κοιτάζει κανείς μετά τον Σίδηρο τον Δεύτερο, κάθονταν η Ημισέληνη (η μητέρα του Ορείχαλκου), ο Ηλιόνους ο Πρώτος (ο πατέρας της Ανεμόφθαλμης), η Αστρόπνοη η Τρίτη, και οι υπόλοιποι του Οίκου των Ουράνιων. Στην αριστερή μεριά του τραπεζιού, αρχίζοντας κανείς να κοιτάζει μετά τον Όνουχα τον Δεύτερο, κάθονταν η Ευθύγραμμη η Τρίτη, οι άλλοι τρεις αντιπρόσωποι του Οίκου των Γεωμετρών, ο Τριγώνιος (ο σύζυγος της Γρανίτιας της Πρώτης), και η Γρανίτια η Πρώτη. Οι υπόλοιποι Ορειβάτες που βρίσκονταν στην Υψηλή Αίθουσα κάθονταν ή στέκονταν γύρω από το τραπέζι, μαζί με υπηρέτες και φρουρούς.

Ο Ορείχαλκος καθάρισε τον λαιμό του. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα ερχόταν μια τέτοια στιγμή, αλλά είχε έρθει· και τώρα, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να συνεχίσει όπως απαιτούσαν τα έθιμα των Οίκων της Σάρντλι.

«Οι θεοί,» είπε, «το ήθελαν να συγκεντρωθούμε σήμερα εδώ για ένα θέμα το οποίο δεν είναι ευχάριστο για κανέναν από τους Οίκους μας. Γνωρίζετε, ασφαλώς, τα γεγονότα, όμως θα τα εκθέσω ακόμα μία φορά. Θα αναφέρω μόνο όσα έχουμε ανακαλύψει, αντικειμενικά, χωρίς καμία υποκειμενική κρίση.» Και τους μίλησε για τις υποψίες του, και τις υποψίες του Όνουχα του Δευτέρου, σχετικά με κάποιον προδότη πολύ κοντά στον Οίκο των Ορειβατών· τους μίλησε για την παρακολούθηση διάφορων ατόμων μέσω κατασκοπών, συμπεριλαμβανομένης και της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης· και τους μίλησε για την παγίδα που της έστησαν στην περιοχή των βουνών βόρεια της λίμνης Νόλκ'βα. Δεν τους είπε τίποτα για τη συζήτησή του με την Αλρίβα, γιατί ακόμα δεν ήταν βέβαιος πόσοι θα έπρεπε να έχουν αυτή την πληροφορία. Κι ανάμεσα σ'εκείνους που θα έπρεπε να την έχουν δεν νόμιζε ότι ήταν ο Δημήτριος.

Τελειώνοντας με την έκθεση των γεγονότων, ο Ορείχαλκος ρώτησε: «Σε τι συμπέρασμα φτάνει, ύστερα από όλα τούτα, ο Οίκος των Ουράνιων;» Διότι δεν του επιτρεπόταν ο ίδιος να φτάσει σε συμπέρασμα χωρίς πρώτα να ρωτήσει τους Ουράνιους. Η Ανεμόφθαλμη ανήκε στον δικό τους Οίκο, όχι στους Ορειβάτες, και ο κάθε Οίκος φρόντιζε για τα

μέλη του. Οι άλλοι Οίκοι υποτίθεται πως έπρεπε να εμπιστεύονται ότι η κρίση θα ήταν δίκαιη. Πολλές φορές στην Ιστορία της Σάρντλι, βέβαια, κάποιιο διαφωνούσαν με τις «δίκαιες» κρίσεις, και ακόμα και πόλεμοι είχαν ξεσπάσει ανάμεσα στους Οίκους.

Ο Ηλιόνους ο Πρώτος αποκρίθηκε: «Από όλα όσα ακούσαμε, μέχρι στιγμής, δεν υπάρχει κάποια συγκεκριμένη απόδειξη ότι η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη είναι όντως με την Επανάσταση. Το μόνο που γνωρίζετε είναι πως πήγε στα βουνά, στη συγκεκριμένη τοποθεσία. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Μπορεί να το έκανε απλά από περιέργεια.»

Το ξέρεις, όμως, πως δεν είναι έτσι, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος, καταλαβαίνοντας φυσικά ότι ο Ηλιόνους όφειλε να προσπαθήσει να υπερασπιστεί την κόρη του αλλά και τη φήμη του Οίκου του.

Ο Δημήτριος είπε: «Η υπόθεσή σας, Άρχοντά μου, είναι τουλάχιστον παράλογη! Η Ανεμόφθαλμη είπε ψέματα προτού φύγει από το Πολύλιθο Μέγαρο· είπε ότι θα επέστρεφε στη Νισθάι, αλλά μετά έστριψε δυτικά, αλλάζοντας πορεία και ταξιδεύοντας προς την ύποπτη τοποθεσία. Αυτό από μόνο του σημαίνει κάτι, νομίζω.

»Επιπλέον, Άρχοντά μου, ανέκρ-«

«Αν δεν κάνω λάθος,» τον διέκοψε ο Ηλιόνους κοιτάζοντάς τον με βλέμμα άγριο και οργισμένο, «οφείλετε να ζητήσετε την άδεια του Πρώτου Οικοδεσπότη μας προτού πάρετε τον λόγο!»

Ο Δημήτριος βλεφάρισε, ξαφνιασμένος.

«Σ'εμένα αναφέρεται ο Άρχοντας Ηλιόνους,» εξήγησε ο Ορείχαλκος. Εφόσον το συμβούλιο γινόταν στην έδρα ενός συγκεκριμένου Οίκου, ο Πρώτος Οικοδεσπότης – ένα από τα μέλη τους το οποίο εκείνοι ανέθεταν – ήταν ρυθμιστής της όλης διαδικασίας, και κανείς δεν έπαιρνε τον λόγο χωρίς την άδειά του.

Ο Δημήτριος έριξε μια ματιά στον Ορείχαλκο· ύστερα είπε στον Ηλιόνου: «Ο Άρχοντας Ορείχαλκος είναι Πρίγκιπας της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Σύζυγος της Παντοκράτειρας.»

«Το ένα είναι άσχετο με το άλλο, κύριε,» τόνισε ο Ηλιόνους ο Πρώτος.

«Ωραία,» είπε, εκνευρισμένα, ο Δημήτριος. «Ζητώ άδεια να μιλήσω, τότε!» Και στράφηκε στον Ορείχαλκο.

Εκείνος ρώτησε τον Ηλιόνου: «Τελειώσατε, Άρχοντά μου;»

«Ναι.»

Ο Ορείχαλκος είπε στον Δημήτριο: «Σας ακούμε, κύριε.»

«Όπως έλεγα,» συνέχισε ο Δημήτριος, «εκτός των άλλων, ανέκρινα και την Αλρίβα, μια από τις σωματοφύλακες της Ανεμόφθαλμης: και η Αλρίβα παραδέχτηκε ότι η Ανεμόφθαλμη είπε σ'εκείνη και την Οξυγώνια πως έχει συναναστροφές με αποστάτες. Επομένως, δεν μπορούμε πλέον να αμφισβητούμε ότι η Ανεμόφθαλμη είναι αποστάτρια και εναντίον της έννομης τάξης της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Άρχοντα Ορείχαλκε!» είπε ο Ηλιόνους.

Ο Ορείχαλκος κοίταξε τον Δημήτριο. «Υπάρχει κάτι άλλο που θέλετε να μας πείτε;»

«Όχι.»

«Έχετε τον λόγο, Άρχοντά μου,» είπε ο Ορείχαλκος στον Ηλιόνου.

«Η Αλρίβα,» θύμισε ο Ηλιόνους, έντονα, «δεν είναι καν από Οίκο. Θα μπορούσε να παραδεχτεί οτιδήποτε – ειδικά αν τρόμαξε από την ανάκριση των Παντοκρατορικών, ή αν οι Παντοκρατορικοί τη χρημάτισαν. Εξάλλου, όπως ξέρουμε, η Αλρίβα είναι μισθοφόρος.»

«Τα λόγια σας πλησιάζουν να είναι προδοτικά, Άρχοντά μου!» φώναξε ο Δημήτριος, χωρίς να μπει στη διαδικασία να πάρει τον λόγο από τον Ορείχαλκο – κάτι που δεν ήταν σπάνιο σε τέτοια συμβούλια όταν η κατάσταση άρχιζε να γίνεται τεταμένη.

«Προδοτικά;» αντιγύρισε ο Ηλιόνους, οργισμένα. «Είναι μόνο η αλήθεια!»

«Η Αλρίβα ούτε χρηματίστηκε ούτε απειλήθηκε!»

«Δεν απειλήθηκε; Ήταν ανάκριση, δεν ήταν;»

«Φυσικά και ήταν ανάκριση! Τι θα κάνατε εσείς, Άρχοντά μου;»

«Ησυχία, παρακαλώ!» φώναξε ο Ορείχαλκος καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Ησυχία!» Κι όταν οι φωνές είχαν πάψει: «Ο Άρχοντας Ηλιόνους ο Πρώτος μάς είπε την άποψή του. Θα θέλατε να προσθέσετε κάτι, Άρχοντά μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ηλιόνους.

Ο Δημήτριος κούνησε το κεφάλι του κι έκανε να μιλήσει, αλλά ο Ορείχαλκος τον πρόλαβε: «Όταν έρθει η σειρά σας. Την άποψή σας, μέχρι στιγμής, την εκφράσατε επαρκώς, πιστεύω.»

Ο Δημήτριος ήταν τσαντισμένος με την όλη διαδικασία του συμβουλίου, πράγμα φανερό από την έκφρασή του, τον τρόπο που καθόταν, και το γεγονός ότι χτυπούσε τα δάχτυλά του στο τραπέζι. Οι πράκτο-

ρες της Παντοκράτειρας δεν είχαν συνηθίσει να περιμένουν τις αποφάσεις συμβουλίων, ειδικά για θέματα που θεωρούσαν αυτονόητα, όπως η φυλάκιση και η ανάκριση αποστατών.

Ο Ορείχαλκος κάθισε πάλι και στράφηκε στους Γεωμέτρους. «Σε τι συμπέρασμα φτάνει, ύστερα από όλα τούτα, ο Οίκος των Γεωμετρών;»

Η Ευθύγραμμη η Τρίτη αποκρίθηκε: «Στο ίδιο συμπέρασμα με τον Ηλιόνου τον Πρώτο, Άρχοντα Ορείχαλκε. Πραγματικά, δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι η Ανεμόφθαλμη, πόσω μάλλον η Οξυγώνια, είναι σύμμαχος αποστατών. Ο λόγος μιας μισθοφόρου, που δεν ανήκει καν σε Οίκο, δεν θεωρώ πως είναι επαρκής.»

Ο Ορείχαλκος, βλέποντας ότι η Ευθύγραμμη είχε τελειώσει, στράφηκε στον Δημήτριο: «Θα θέλατε να προσθέσετε κάτι;»

«Φυσικά και θα ήθελα να προσθέσω κάτι! Κατ'αρχήν, είναι γελοίο να αμφισβητούμε ότι η Ανεμόφθαλμη συναναστρέφεται αποστάτες, αφού – ακόμα και αγνοώντας την ομολογία της Αλρίβα – πήγε σ'ένα μέρος όπου, κανονικά, δεν μπορεί να είχε κανέναν λόγο να πάει! Ο μοναδικός λόγος μπορεί να ήταν για να προειδοποιήσει τους αποστάτες.

»Ως εκ τούτου, ζητώ το δικαίωμα να την ανακρίνω, Πρίγκιπά μου. Και νομίζω πως έχουμε ήδη καθυστερήσει. Κάθε λίγο, οι αποστάτες επιτίθενται στα ορυχεία σας! Αν δεν μάθουμε σύντομα τα σχέδιά τους, καθώς και πού έχουν την κεντρική βάση τους, ίσως να είναι πολύ αργά.»

Ο Ορείχαλκος, τότε, σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε πίσω του, στον Πολύλιθο Θρόνο, όπου καθόταν ο Σίδηρος ο Πρώτος. Φοβόταν να κάνει αυτή την ερώτηση – διότι ο Σίδηρος ο Πρώτος ήταν πάντοτε απρόβλεπτος, τώρα στα γεράματά του – αλλά την έκανε, όπως του επέβαλλε το έθιμο του συμβουλίου: «Σε τι συμπέρασμα φτάνει, ύστερα από όλα τούτα, ο Οίκος των Ορειβατών, Άρχοντά μου;» Ο Ορείχαλκος ενεργούσε ως Πρώτος Οικοδεσπότης σε τούτη τη συγκέντρωση αλλά όχι και ως βασικός αντιπρόσωπος του Οίκου του. Αυτή την τιμή την είχε ο Σίδηρος ο Πρώτος, ως γηραιότερο μέλος, εκτός αν δεχόταν να την παραιτηθεί σε κάποιον άλλο – για παράδειγμα, στην κόρη του τη Γρανίτια την Πρώτη – αλλά ο Σίδηρος ο Πρώτος δεν ήταν γνωστός για τέτοια. Νόμιζε ότι ακόμα ήταν νεαρός. Η Γρανίτια, ευτυχώς για τον Οίκο, έβρισκε τον πατέρα της αξιολάτρευτο παρά αυτές τις... αρετές του. Ή ίσως απλά να τον ανεχόταν.

Ο Σίδηρος ο Πρώτος είπε: «Είναι προφανές πως πρόκειται για μια υπόθεση...» μόρφασε, «αμφιλεγόμενη.»

«Αμφιλεγόμενη, Άρχοντά μου;» παρενέβη ο Δημήτριος.

«Μη με διακόπτεις όταν μιλάω!» φώναξε ο Σίδηρος ο Πρώτος, καρφώνοντάς τον μ'ένα βλέμμα που έμοιαζε να λέει *Χάρη σου κάνω που δε σε διώχνω από το σπίτι μου!* Ύστερα, συνέχισε, πιο ήπια: «Είναι δύσκολο να φτάσουμε σε συμπέρασμα μόνο μ'αυτές τις ενδείξεις. Ωστόσο τα ορυχεία μας εξακολουθούν να πλήττονται από τους αποστάτες. Χτες βράδυ μάς ενημέρωσαν ότι και ένα ορυχείο λευκόχρυσου πάρθηκε. Ακόμα λοιπόν και με τις ενδείξεις αυτές, οφείλουμε να πάρουμε τα μέτρα μας. Η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη νομίζω ότι πρέπει να ανακριθεί προκειμένου να μαθευτεί η αλήθεια και, αν μπορούμε, να πάρουμε όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες για τους επαναστάτες, ώστε να τους σταματήσουμε απ'το να μας ληστεύουν.»

Ο Ηλιόνους ο Πρώτος ύψωσε το χέρι του – σημάδι ότι επιθυμούσε να μιλήσει. Ο Ορείχαλκος περίμενε μέχρι που βεβαιώθηκε ότι ο Σίδηρος ο Πρώτος δεν είχε τίποτε άλλο να πει, και τότε στράφηκε στον Ηλιόνου κάνοντάς του νόημα να πάρει τον λόγο.

Εκείνος είπε: «Αδυνατώ να πιστέψω ότι η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη, του Οίκου μας, είχε καμία σχέση με τις επιθέσεις κατά των ορυχείων σας. Από μικρή συναναστρεφόταν τον Οίκο των Ορειβατών, εξάλλου. Δεν μπορεί να έτρεφε κακά αισθήματα για εσάς – το ξέρω αυτό, εγώ και οι θεοί επίσης!»

«Βοηθούσε τους αποστάτες αλλά διαφωνούσε με τις ενέργειές τους;» γέλασε ο Δημήτριος. «Θα πρέπει, τότε, η κόρη σας, Άρχοντά μου, να είναι ή χαζή ή παραπλανημένη.»

«Τολμάς!» φώναξε ο Ηλιόνους, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι καθώς πεταγόταν όρθιος.

«Εκφράζω μονάχα αυτό που υποδεικνύει η κοινή λογική, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε άνετα ο Δημήτριος, χωρίς να υψώσει τον τόνο της φωνής του.

«Ησυχία, παρακαλώ!» φώναξε ο Ορείχαλκος. «Και οι χαρακτηρισμοί δεν έχουν θέση σε τούτο το συμβούλιο, Δημήτρίε. Οφείλεις να απολογηθείς στον Άρχοντα Ηλιόνου, προκειμένου να συνεχιστεί η διαδικασία με ομαλό τρόπο.»

Του Δημήτριου, προφανώς, δεν του άρεσε αυτό, μα δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς· ο Ορείχαλκος ήταν σύζυγος της Παντοκράτειρας. «Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου,» είπε στον Ηλιόνου. «Παραφέρθηκα, καθώς ο παραλογισμός της όλης υπόθεσης με έχει εκπλήξει.»

Ο Ηλιόνους εξακολουθούσε να τον ατενίζει με βλέμμα δυσανεσθημένο και εχθρικό.

Ο Ορείχαλκος, καθίζοντας στη θέση του (γιατί μέχρι στιγμής ήταν όρθιος), είπε: «Ο θεός μου, ο Σίδηρος ο Πρώτος, δήλωσε, εκ μέρους του Οίκου των Ορειβατών, πως συμφωνεί με το να γίνει ανάκριση της Ανεμόφθαλμης της Δεύτερης. Ο Δημήτριος, επίσης, συμφωνεί.

»Ποια είναι η θέση του Οίκου των Ουράνιων σ' αυτό;»

«Ζητάμε η ανάκριση να γίνει από εμάς τους ίδιους,» είπε ο Ηλιόνους ο Πρώτος.

«Μιλήσατε ήδη στην Ανεμόφθαλμη, αν δεν κάνω λάθος, Άρχοντά μου,» παρενέβη ο Δημήτριος. «Πείτε μας τι σας αποκάλυψε.»

Τα χαρακτηριστικά του ερυθρόδερμου προσώπου του Ηλιόνου φάνηκαν να ζαρώνουν. «Δεν μας 'αποκάλυψε' τίποτα, κύριε. Ήταν πολύ ταραγμένη από τη φυλάκισή της. Επιπλέον, δεν την *ανακρίναμε*· μιλήσαμε μαζί της.»

«Και θέλετε τώρα να σας δοθεί χρόνος για να την ανακρίνετε;»

«Ασφαλώς. Δεν επιθυμείτε μόνο εσείς να μάθετε την αλήθεια, αλλά κι εμείς. Η προσβολή για τον Οίκο μας δεν είναι μικρή!»

«Καλώς. Πάντως, σας προϊδεάζω από τώρα, Άρχοντά μου: η Ανεμόφθαλμη η Δεύτερη θα ανακριθεί και από ανθρώπους πιστούς στην Παντοκράτειρα. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην ανακριθεί – και μάλιστα με ιδιαίτερο... ενδιαφέρον. Γίνομαι αντιληπτός;»

«Ακόμα κι αν η απόφαση του συμβουλίου είναι διαφορετική;» απαίτησε ο Ηλιόνους.

«Εννοείται! Πρόκειται για θέμα που αφορά την έννομη τάξη της ίδιας της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Τότε, αυτό το συμβούλιο δεν είναι παρά μια φάρσα!»

«Το συμβούλιο εξακολουθεί να έχει τη βαρύτητα που πρέπει να έχει!» παρενέβη ο Ορείχαλκος, διακόπτοντάς τους. «Η απόφασή του δεν θα αγνοηθεί. Ωστόσο, πιστεύω πως όλοι θέλουμε να φτάσουμε στην αλήθεια, Άρχοντα Ηλιόνου, όπως είπατε κι ο ίδιος· και δεν πρόκειται να

φτάσουμε στην αλήθεια μιλώντας μόνο αναμεταξύ μας. Πρέπει να μιλήσουμε και με την Ανεμόφθαλμη.»

«Θα έχουμε, λοιπόν, την ευκαιρία να την ανακρίνουμε;»

«Θεωρώ πως ναι.» Σηκώθηκε από τη θέση του, στρεφόμενος στον Πολύλιθο Θρόνο και στον Σίδηρο τον Πρώτο. «Άρχοντά μου,» ρώτησε, ελπίζοντας πως ο θεός του δεν θα αποφάσιζε τώρα να κάνει κάποια από τις παροιμιώδεις ανοησίες του, «συμφωνεί ο Οίκος των Ορειβατών να ανακρίνουν οι αντιπρόσωποι του Οίκου των Ουράνιων την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη;»

«Ασφαλώς και όχι, Ορείχαλκε.»

Την έκανε, μα τα γέρικα βυζιά της Νάεφισπ! σκέφτηκε, έκπληκτος και οργισμένος, ο Ορείχαλκος, ενώ φωνές ακούγονταν μέσα στην αίθουσα, κυρίως από τους Ουράνιους αλλά και από τους Γεωμέτρεις.

«Ησυχία!» φώναξε ο Σίδηρος ο Πρώτος υψώνοντας το χέρι του. «Ησυχία, λέω! Ακούστε με. Το θεωρώ παράλογο ο Οίκος των Ουράνιων να ανακρίνει την Ανεμόφθαλμη. Ως κόρη τους, αναμφίβολα, θα επιθυμούν να την προστατέψουν–»

«Άρχοντά μου,» φώναξε η Αστρόπνοη η Τρίτη, η αδελφή της Ανεμόφθαλμης, χωρίς να ζητήσει τον λόγο, «η αλήθεια είναι το μόνο που μας ενδιαφέρει! Ο Οίκος μας ποτέ δεν είχε σχέσεις με αποστάτες!»

«Δεν είπα ότι ο Οίκος σας είχε σχέσεις με αποστάτες. Πρέπει, όμως, κάποιος άλλος Οίκος να την ανακρίνει. Ο Οίκος που έχει υποστεί ζημιά από αυτήν. Ο δικός μας Οίκος, ασφαλώς!»

«Τι ζημιά σάς έχει προκαλέσει η Ανεμόφθαλμη;» απαίτησε ο Ηλιόνους.

«Οι αποστάτες – με τους οποίους πολύ πιθανόν συνεργάζεται – κλέβουν τα ορυχεία μας, Άρχοντά μου! Τι άλλο θα θέλατε να δείτε να συμβαίνει, μπορώ να μάθω;»

Ο Ηλιόνους δεν απάντησε.

Ο Ορείχαλκος κοίταξε δίπλα του, τον Όνουχα τον Δεύτερο. Εκείνος κούνησε το κεφάλι καταφατικά, με ηρεμία, σαν όλα να είχαν πάει όπως τα περίμενε.

Ο Ορείχαλκος κοίταξε απ'την άλλη μεριά, τον πατέρα του, τον Σίδηρο τον Δεύτερο. Κι εκείνος κούνησε το κεφάλι καταφατικά, αλλά έμοιαζε ταραγμένος, ανήσυχος.

Ο Ορείχαλκος είπε στο συμβούλιο: «Ο Οίκος των Ορειβατών προτείνει ο ίδιος να ανακρίνει την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη. Και μετά, ασφαλώς, θα δοθεί δικαίωμα και στον Οίκο των Ουράνιων να την ανακρίνει.

»Συμφωνεί ο Οίκος των Ουράνιων με τούτη την απόφαση;»

Οι Ουράνιοι μίλησαν αναμεταξύ τους για μερικές στιγμές, και μετά ο Ηλιόνους ο Πρώτος δήλωσε προς όλους: «Συμφωνούμε. Αλλά ζητάμε ένας από εμάς να είναι παρών στην ανάκριση.»

«Το ίδιο ζητάω κι εγώ,» πετάχτηκε ο Δημήτριος. «Να είμαι παρών στην ανάκριση.»

Ο Ορείχαλκος και ο Ηλιόνους στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

Ο Δημήτριος είπε: «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να βεβαιωθούμε ότι θα υπάρξει μια σχετική... συμφωνία στις απόψεις.»

«Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε,» είπε, άγρια, ο Ηλιόνους.

Και ο Ορείχαλκος: «Η δική μου παρουσία είναι αρκετή για να βεβαιωθούμε ότι θα υπάρξει 'συμφωνία στις απόψεις', Δημήτريε. Το αμφισβητείς;»

«Ασφαλώς και όχι, Πρίγκιπά μου.» Οποιαδήποτε άλλη απάντηση θα υποδήλωνε πως ο πράκτορας θεωρούσε ότι ένας σύζυγος της Παντοκράτειρας μπορεί να έλεγε ψέματα – ψέματα εναντίον της Παντοκρατορίας. Μια απαράδεκτη σκέψη.

«Μάλιστα,» είπε ο Ορείχαλκος. «Επομένως. Η απόφαση είναι η εξής: Ο Οίκος των Ορειβατών θα ανακρίνει σήμερα την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη, με την παρουσία ενός αντιπροσωπευτικού μέλους του Οίκου των Ουράνιων. Υπάρχει καμια διαφωνία;»

Κανένας δεν διαφώνησε.

3.

Η ανάκριση ήταν, φυσικά, κοροϊδία. Δεν είχε κανένα νόημα, από τη στιγμή που η ίδια η Ανεμόφθαλμη είχε ομολογήσει ενώπιον του Ορείχαλκου ότι ήταν σύμμαχος των επαναστατών. Ωστόσο ο Ορείχαλκος δεν ήταν πρόθυμος να καταθέσει εναντίον της, κι επιπλέον τα προσχήματα έπρεπε να διατηρούνται για εθιμοτυπικούς λόγους. Μετά το μεσημεριανό γεύμα, οι Ορειβάτες θα ετοιμάζονταν για να την ανακρίνουν.

Οι υπηρέτες έφεραν φαγητό στα δωμάτια του Ορείχαλκου αλλά εκείνος έφαγε ελάχιστα. Του χρειαζόταν περισσότερο να οργανώσει το μυαλό του παρά να φάει. Κάθισε οκλαδόν και διαλογίστηκε, προσευχόμενος στους θεούς. Παλιότερα, ίσως και να συζητούσε με το β'ζάιλ του, ίσως να ζητούσε την καθοδήγησή του. Τώρα πλέον δεν είχε β'ζάιλ, δεν είχε θεϊκή καθοδήγηση, κι αυτό... ήταν παράδοξα απελευθερωτικό, είχε παρατηρήσει πολλές φορές. Ωστόσο, υπήρχαν και στιγμές που θα ήθελε να είχε ακόμα το β'ζάιλ του στο πλευρό του.

Δεν ήταν σίγουρος ότι ετούτη ήταν μία από αυτές τις στιγμές. Διότι πολύ φοβόταν ότι πιθανώς το β'ζάιλ του θα του έλεγε να ξεφορτωθεί την Ανεμόφθαλμη όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, προτού μπλέξει άσχημα με τους Παντοκρατορικούς, ή ακόμα και με την ίδια την Παντοκράτειρα.

Τον διαλογισμό του διέκοψε ο ήχος του κουδουνιού. Ο Ορείχαλκος σηκώθηκε και πήγε στην εξώπορτα. Την άνοιξε και είδε τον θείο του, τον Όνυχα τον Δεύτερο.

«Να περάσω;»

«Φυσικά.» Ο Ορείχαλκος παραμέρισε από το κατώφλι και ο Όνυχας μπήκε. «Γιατί είσαι εδώ, θείε;» Έκλεισε την πόρτα.

Ο Όνυχας στράφηκε να τον αντικρίσει. «Για να αποφασίσουμε ποιοι θα παρευρεθούν στην ανάκριση της Ανεμόφθαλμης.»

«Ναι, αυτό είναι ένα θέμα...»

«Ποιους προτείνεις;»

«Πέρα από τον εαυτό μου και εσένα;»

Ο Όνυχας κατένευσε.

Ο Ορείχαλκος είπε: «Τη Γρανίτια την Πρώτη, τον πατέρα μου, και... πολύ φοβάμαι ότι δεν θα μεταπείσουμε τον Ρουμπίνη απ'το να έρθει επίσης.» Ο αδελφός του είχε δηλώσει ήδη πως επιθυμούσε να είναι παρών στην ανάκριση.

«Για τον Σίδηρο τον Πρώτο, τι νομίζεις;»

«Καλύτερα να μην είναι εκεί, θείε. Κι επιπλέον, δεν εξέφρασε καμία επιθυμία να είναι.»

Ο Όνυχας μειδίασε αχνά. «Αυτό δεν σημαίνει πως δεν θέλει κιόλας. Όμως συμφωνώ με το σκεπτικό σου: Αφού δεν είπε τίποτα, ας θεωρήσουμε ότι δεν επιθυμεί να έρθει.»

«Τον θεωρείς επικίνδυνο;»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όχι. Αλλά είναι, γενικά, αφελής τώρα που... ενηλικιώθηκε.» Το μειδίαμα πλάτυνε πάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του.

Ενηλικιώθηκε... στα εβδομήντα-ένα. Όχι πως και ο Όνυχας ο Δεύτερος ήταν πολύ νεότερος, όφειλε να παρατηρήσει ο Ορείχαλκος. Εξήντα-δύο χρονών ήταν.

«Εντάξει, θείε. Για μένα αποφασίστηκε το θέμα. Αν, τώρα, θέλει και κανένας άλλος να έρθει, δεν μπορώ να του το αρνηθώ.»

Ο Όνυχας ένευσε και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο σκεπτικά. Μετά είπε: «Πιστεύεις ότι θα αποκαλύψει σ'εμάς κάτι που δεν αποκάλυψε σ'εσένα;»

«Θα δούμε, θείε.» Δεν ήταν πρόθυμος να συζητήσει τέτοιο θέμα τώρα.

«Αν αρνηθεί να μας μιλήσει, ποια είναι η θέση μας, Ορείχαλκε; Πρέπει οπωσδήποτε να πάρουμε κάποιες πληροφορίες από αυτήν για την Επανάσταση – και όχι μόνο για χάρη των Παντοκρατορικών. Πρέπει να σταματήσουμε τους επαναστάτες προτού καταλάβουν όλα μας τα ορυχεία. Έξι από τα δέκα βρίσκονται υπό-»

«Αντιλαμβάνομαι την κατάσταση, θείε. Σε παρακαλώ, θέλω να μείνω μόνος. Θα συναντηθούμε το απόγευμα. Για την ανάκριση.»

Ο Όνυχας τον ατένισε για λίγο σιωπηλά· ύστερα, ένευσε και είπε: «Καλώς. Σε αφήνω.» Αγγίζοντας τον ώμο του Ορείχαλκου, βάδισε προς την εξώπορτα, την άνοιξε, και βγήκε.

4.

Η Ανεμόφθαλμη καθόταν οκλαδόν επάνω στο στρώμα του κελιού της, περιμένοντας σιωπηλά. Πρέπει να είχαν περάσει δύο ημέρες και τούτη να ήταν η τρίτη, απ'ό,τι καταλάβαινε και απ'ό,τι της είχε πει το β'ζάιλ της όταν το είχε ρωτήσει. Πράγμα το οποίο, βέβαια, δεν την παραξένευε στο ελάχιστο. Γνώριζε τι θα συνέβαινε. Γνώριζε ότι θα έπρεπε να γίνει συμβούλιο, αφού και εκείνη και η Οξυγώνια ήταν ευγενείς. Δεν μπορούσαν να τις εκτελέσουν και να τελειώνουν μαζί τους· ούτε μπορούσαν αμέσως ν'αρχίσουν τα βασανιστήρια για να τους πάρουν πληροφορίες. Μονάχα η Αλρίβα επιτρεπόταν να υποφέρει, και η Ανεμόφθαλμη πολύ φοβόταν ότι είχε ήδη υποφέρει. Είχε δει τους Παντοκρατορικούς που είχαν έρθει στα μπουντρούμια, βαδίζοντας σαν να πή-

γαιναν προς κάποια δουλειά – και η μόνη δουλειά που μπορεί να είχαν εδώ μέσα ήταν η Αλρίβα.

Σε κάποια άλλη στιγμή, το πρωί της δεύτερης ημέρας που ήταν κλεισμένη στα μπουντρούμια, το β'ζάιλ της την είχε ξυπνήσει ψιθυρίζοντάς της ότι ο Ορείχαλκος πλησίαζε. Η Ανεμόφθαλμη είχε ανοίξει τα μάτια της κοιτάζοντας μέσα από τα κάγκελα, στον διάδρομο των μπουντρουμιών. Πίστευε ότι ο Ορείχαλκος θα ερχόταν για εκείνη, μα τον είδε να προσπερνά το κελί της χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει και να συνεχίζει. Πού μπορεί να πήγαινε;

Μετά από λίγη ώρα, τον είχε δει να φεύγει. Είχε πάει κι αυτός στην Αλρίβα για να της μιλήσει ή να την ανακρίνει; Ή, μήπως, είχε επισκεφτεί την Οξυγώνια;

Δεν έρχεται πια καθόλου να μου μιλήσει. Ούτε να με δει. Η Ανεμόφθαλμη αισθάνθηκε οργισμένη μαζί του.

Το βράδυ της δεύτερης ημέρας (σύμφωνα με τα λόγια του β'ζάιλ της) την επισκέφτηκαν ο πατέρας της ο Ηλιόνους και η αδελφή της η Αστρόπνοη. Δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένοι μαζί της, όπως ήταν αναμενόμενο, αλλά ανησυχούσαν για εκείνη – και για τον Οίκο τους. Τη ρωτούσαν γιατί το είχε κάνει αυτό· γιατί τους είχε βάλει όλους σε τέτοιο κίνδυνο.

«Αν δεν μπορείτε να καταλάβετε, τι να σας εξηγήσω;» αποκρίθηκε η Ανεμόφθαλμη, θυμωμένη με τη συμπεριφορά τους (και τώρα πλέον είχε μετανιώσει για τα λόγια της· δεν έπρεπε να τους είχε μιλήσει τόσο απότομα, νόμιζε). «Θέλετε να είστε δούλοι; Θέλετε η διάστασή μας να αιμορραγεί για την Παντοκράτειρα; Να λογοδοτούμε σε εξωδιαστασιακούς;»

Ο Ηλιόνους την προειδοποίησε να προσέχει τα λόγια της, για να μη μπλέξουν όλοι τους. «Μη μου ζητάς να σε καταλάβω,» της είπε. «Αλλά, τουλάχιστον, προσποιήσου πως ήταν παρεξήγηση, πως δεν ξέρεις τίποτα για επαναστάτες, πως όλα ήταν ένα λάθος.»

«Δε γίνεται αυτό, πατέρα. Ο Ορείχαλκος ξέρει το ίδιο κι ο Όνυχας ο Δεύτερος.»

Η Αστρόπνοη την είχε αγκαλιάσει και της είχε πει ότι θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για εκείνη, ότι θα την έπαιρναν σύντομα από τούτο το ανήλιαγο μέρος του Τάρφεοθ και θα την πήγαιναν στη Νισθάι. «Η μητέρα μας δεν θα ήθελε να βρίσκεσαι εδώ κάτω ούτε λεπτό,» της είπε.

Η μητέρα τους ήταν νεκρή· είχε πεθάνει πριν από πέντε χρόνια. «Και νομίζεις ότι θα ήθελε τους Παντοκρατορικούς στη Σάρντλι; Ποτέ δεν τους συμπαθούσε, Αστρόπνοη!»

«Δεν έχει σημασία αν τους *συμπαθούμε*, Ανεμόφθαλμη,» της είπε ο Ηλιόνους. «Η κατάσταση είναι, τώρα, όπως είναι. Και χρειάζομαι την κόρη μου κοντά μου» – της έσφιξε το χέρι – «όχι μέσα σε κάποιο μπουντρούμι.»

«Η Επανάσταση δεν θ'αργήσει να διώξει τις δυνάμεις της Παντοκρατειρας από εδώ,» τόνισε η Ανεμόφθαλμη. «Μπορείς κι εσύ να βοηθήσεις, πατέρα! Μπορείτε όλοι σας να βοηθήσετε αν το θέλετε!»

«Αυτές είναι ανοησίες! Και δεν θα σε ξανακούσω να μιλάς έτσι!»

«Πήγαινε, τότε!» του είπε η Ανεμόφθαλμη, στρέφοντάς του ξαφνικά την πλάτη. «Φύγετε – κι οι δυο σας! Μιλάτε σαν τη θεία Ημισέληνη.»

«Η ξαδέλφη μου έχει σύνεση.»

«Είναι δειλή!» Η Ανεμόφθαλμη συνέχιζε να τους έχει γυρισμένη την πλάτη. «Θα μπορούσαμε να τους διώξουμε αν δεν ήσασταν όλοι σας τόσο δειλοί!»

«Ανεμόφθαλμη, σε παρακαλώ, όταν σου μιλήσουν–»

«Πηγαίνετε!»

Ο Ηλιόνους και η Αστρόπνοη είχαν, τότε, φύγει απ'το κελί της, αφήνοντας την μόνη.

Και το β'ζάιλ της της είχε πει: *Κάνεις λάθη. Καλύτερα να φανείς συνεργάσιμη παρά όχι' έτσι, τουλάχιστον, μπορεί να σου παρουσιαστεί μια ευκαιρία για να δραπετεύσεις. Και πρέπει να δραπετεύσεις, Ανεμόφθαλμη, αλλιώς το ξέρεις ότι κι οι δυο μας θα είμαστε φυλακισμένες για πολύ καιρό. Ακόμα κι αν σε βγάλουν απ'τα μπουντρούμια του Πολύλιθου Μεγάρου, οι συγγενείς σου θα υποχρεωθούν, από τους Παντοκρατορικούς, να σε έχουν υπό φρούρηση στη Νισθάι – αν οι Παντοκρατορικοί δεν αποφασίσουν να–*

«Σταμάτα πια!»

Μα, δεν μιλάω πολύ τελευταία...

«Μιλάς περισσότερο απ'όσο χρειάζεται.»

Η Ανεμόφθαλμη ξάπλωσε στο στρώμα, νιώθοντας τα σωθικά της να έχουν γίνει ένας κόμπος μέσα της.

Την τρίτη ημέρα της φυλάκισής της, κανένας δεν είχε έρθει μέχρι στιγμής να την επισκεφτεί. Της είχαν φέρει, όμως, καλύτερο φαγητό

και πιoto από τις προηγούμενες φορές: ψητό κρέας αλιγάτορα, ρύζι, και τσό βις.

Ετοιμάζουν κάτι, της είπε το β'ζάιλ της.

«Να με ανακρίνουν μάλλον. Και θέλουν νάμαι φαγωμένη.»

Πιθανώς...

«Έχεις καμια άλλη υποψία, αδελφούλα;»

Μη με λες «αδελφούλα»· με τσαντίζει, γρύλισε το β'ζάιλ της. Και, όχι, δεν έχω καμια άλλη υποψία. Πάντως, δεν νομίζω ότι θα σε παραδώσουν στα χέρια των Παντοκρατορικών τόσο γρήγορα.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε η Ανεμόφθαλμη, όταν σίγουρα είχαν περάσει κάποιες ώρες μετά το γεύμα της και καθόταν οκλαδόν επάνω στο στρώμα.

Απόγευμα, απάντησε το β'ζάιλ· και δεν είπε τίποτ'άλλο, μένοντας παράδοξα σιωπηλό.

Η Ανεμόφθαλμη αναστέναξε. Είχε κουραστεί να διαλογίζεται, και σηκώθηκε όρθια για να τεντωθεί – όσο μπορούσε να τεντωθεί – μέσα στο κελί της. Οι θεοί ήταν μαζί της· δεν είχε καμια αμφιβολία γι'αυτό. Μακάρι, όμως, να της έδειχναν κι έναν δρόμο για να δραπετεύσει από εδώ...

Κι αν καταφέρω να δραπετεύσω, πού θα πάω; Θα πρέπει να βρω τους επαναστάτες. Ο Σάνραντιλ'φεν μού υποσχέθηκε πως θα με προστατέψει αν χρειαστεί. Η Ανεμόφθαλμη γνώριζε ότι υπήρχε, κάπου, ένα μέρος που ονομαζόταν Φτερωτό Όρος: μια κρυφή, πανίσχυρη βάση της Επανάστασης. Μέσω των συνδέσμων της θα έφτανε εκεί. Ήταν το μόνο ασφαλές μέρος για εκείνη πλέον, υποψιαζόταν.

Θα συνέχιζε να πολεμά την Παντοκράτειρα από το Φτερωτό Όρος.

Και, μια μέρα σύντομα, θα κάνω τον Ορείχαλκο να καταλάβει ότι πρέπει κι εκείνος να πολεμήσει. Θα τους κάνω όλους να καταλάβουν ότι πρέπει να πολεμήσουν! Δεν έβλεπαν ότι ενωμένους οι Παντοκρατορικοί δεν θα μπορούσαν να τους νικήσουν; ειδικά τώρα που είχαν τόσα προβλήματα σε τόσες διαστάσεις, και που η Επανάσταση είχε εξαπλωθεί παντού στο Γνωστό Σύμπαν; Τι ήταν αυτό που τους παρέλυε; Η δειλία, ή η συνήθεια;

Τρεις φρουροί ήρθαν έξω απ'την καγκελωτή πόρτα του κελιού της, και ο ένας την ξεκλείδωσε και είπε στην Ανεμόφθαλμη: «Πρέπει να έρθετε μαζί μας, Αρχόντισσά μου.»

Έφτασε η ώρα, της ψιθύρισε το β'ζάιλ της. Να έχεις πάντα στο μυαλό σου τι σε συμφέρει! Να θυμάσαι: το πιο σημαντικό είναι να φύγεις από εδώ, όχι να καλύψεις κανέναν!

Η Ανεμόφθαλμη δεν συμφωνούσε απόλυτα· κατά τη γνώμη της, και τα δύο ήταν το ίδιο σημαντικά. Δεν μπορούσε να προδώσει τους επαναστάτες που την είχαν εμπιστευτεί. Ωστόσο, δεν μίλησε στο β'ζάιλ της· ποτέ δεν μιλούσε στο β'ζάιλ της μπροστά σε άλλους.

Φορώντας τις μπότες της, ακολούθησε τους φρουρούς έξω απ'το κελί της και στους διαδρόμους του μπουντρουμιού.

5.

Οι Ορειβάτες την περίμεναν σε μια αίθουσα στο ισόγειο του Πολύλιθου Μεγάρου. Ο Ορείχαλκος, ο Όνυχας ο Δεύτερος, ο Σίδηρος ο Δεύτερος, η Γρανίτια η Πρώτη, ο Ρουμπίνης, και η Αργιλία η Δεύτερη – αυτή η μονόφθαλμη γριά που το ένα της μάτι ήταν κατάλευκο. Η Ανεμόφθαλμη δεν την ήξερε καλά επειδή εκείνη δεν μιλούσε και πολύ· το βλέμμα της Αργιλίας, όμως, πάντοτε της προκαλούσε ρίγος.

Εκτός από αυτούς, και από κάποιους φρουρούς, στην αίθουσα βρισκόταν επίσης ο πατέρας της Ανεμόφθαλμης, ο Ηλιόνους.

Ήταν όλοι τους καθισμένοι σ'ένα στρογγυλό ξύλινο τραπέζι, και τα βλέμματά τους στράφηκαν αμέσως στην Ανεμόφθαλμη, καθώς τρεις φρουροί την έφεραν μέσα στο δωμάτιο με τα χέρια της δεμένα μπροστά της, με χειροπέδες.

Πάλι έτσι... σκέφτηκε ο Ορείχαλκος, νιώθοντας ένα βάρος στο στήθος. *Πάλι πρέπει να τη δω έτσι... δεμένη.* Πράγμα που του προκαλούσε οργή – για εκείνη, κυρίως, που είχε πάει με τους επαναστάτες και ήταν αρκετά απρόσεχτη ώστε να καταλήξει όπως είχε καταλήξει.

Η όψη στο πρόσωπό της, όμως, του προκαλούσε μεγαλύτερη αναστάτωση. Ήταν φανερά κουρασμένη, αλλά και αποφασισμένη συγχρόνως. Τα μάτια της το έλεγαν ξεκάθαρα. *Θα μας δυσκολέψει, και μόνο επειδή μπορεί.*

Οι φρουροί άφησαν την Ανεμόφθαλμη να σταθεί μπροστά στους καθισμένους ευγενείς. Κι εκείνη συνάντησε το βλέμμα του Ορείχαλκου. *Ακόμα δεν με μισεί,* παρατήρησε, κι αισθάνθηκε μια ανέλπιστα χαρά να τη γεμίζει. *Ακόμα δεν με μισεί!* Μπορεί αυτό, άραγε, να σήμαινε πως είχε σκεφτεί τα όσα τού είχε πει; Είχε σκεφτεί να έρθει κι εκείνος με

την Επανάσταση, ίσως; *Μην είσαι ανόητη!* μάλωσε τον εαυτό της. *Ο Ορείχαλκος δεν θα προδώσει τον Οίκο του.*

«Ανεμόφθαλμη,» είπε ο Όνυχας (ξαφνιάζοντάς την λιγάκι που μίλησε εκείνος και όχι ο Ορείχαλκος), «σύμφωνα με τις ενδείξεις που έχουμε, φαίνεται να είσαι συνασπισμένη με αποστάτες. Αληθεύει;»

«Αποστάτες;» Έφτυσε τη λέξη σαν να ήταν κατάρρα. «Αποστάτες σε σχέση με *τι*; Πολεμάνε για τη Σάρντλι, την πατρίδα τους! Κάνουν αυτό που θα έπρεπε κι εσείς να κάνετε!»

Και είδε το βλέμμα του πατέρα της, του Ηλιόνου, να χαμηλώνει, να πηγαίνει στο τραπέζι, σα να φοβόταν, ή να ντρεπόταν, να την ατενίζει.

«Δεν είμαστε εδώ για να συζητήσουμε, Ανεμόφθαλμη!» είπε, ξαφνικά, ο Ορείχαλκος, νιώθοντας εξοργισμένος γι'ακόμα μια φορά μαζί της. Δεν έφτανε που ήταν τόσο ανόητη ώστε να την αιχμαλωτίσουν, τώρα προσπαθούσε και να χειροτερέψει τη θέση της; *Δε θα μπορέσω να τη γλιτώσω από τα χέρια των Παντοκρατορικών ακόμα κι αν προσπαθήσω!*

Η Ανεμόφθαλμη έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. «Γιατί είμαστε εδώ;» Η φωνή της ήταν ήπια τώρα.

«Για να μας πεις ό,τι ξέρεις για την Επανάσταση στη Σάρντλι,» απάντησε ο Όνυχας αντί για τον Ορείχαλκο. «Αν φανείς συνεργάσιμη–»

«Νόμιζα,» τον διέκοψε ο Ηλιόνους, «ότι ήμασταν εδώ, πρώτα, για να διαπιστώσουμε ότι όντως *είναι* με την Επανάσταση.»

Ο Ρουμπίνης γέλασε. «Υπάρχει ακόμα αμφιβολία;» Και προς την Ανεμόφθαλμη: «Αρνείσαι ότι είσαι με το μέρος της Επανάστασης;»

«Όχι,» αποκρίθηκε σταθερά εκείνη.

Ολοένα και πιο βαθιά πηγαίνουμε... παρατήρησε ο Ορείχαλκος, απογοητευμένα.

«Καταλαβαίνεις σίγουρα,» της είπε ο Όνυχας, «ότι οι Παντοκρατορικοί αυτή τη στιγμή θα σε είχαν στα χέρια τους αν δεν ήσουν από Οίκο. Και στο τέλος θα σε *πάρουν* στα χέρια τους, αν δεν φανείς συνεργάσιμη μαζί μας. Το μόνο που θέλουμε από εσένα είναι να μας πεις ό,τι ξέρεις για την Επανάσταση. Εκείνο που μας ενδιαφέρει, Ανεμόφθαλμη, είναι κυρίως να διαφυλάξουμε τα ορυχεία μας.»

Η Ανεμόφθαλμη έμεινε σιωπηλή.

«Τι έχεις, λοιπόν, να πεις;» φώναξε ο Ρουμπίνης – και ο Ορείχαλκος τον κάρφωσε μ'ένα οργισμένο βλέμμα.

«Τίποτα,» απάντησε η Ανεμόφθαλμη. «Δεν έχω καμία πληροφορία που μπορεί να σας βοηθήσει να αποτρέψετε τις επιθέσεις κατά των ορυχείων σας.»

«Είναι φανερό πως ψεύδεται!» είπε ο Ρουμπίνης· και τότε ο Ορείχαλκος τον άρπαξε από τον ώμο.

«Ησυχία, αδελφέ!»

«*Ησυχία*; Την είχες τόσο καιρό κοντά σου και έπαιρνε πληροφορίες για να τις μεταφέρει σε εγκληματίες που θέλουν να μας καταστρέψουν! Ενδιαφέρεσαι γι' αυτό τον Οίκο, ή όχι;»

«Ρουμπίνη!» φώναξε ο Σίδηρος ο Δεύτερος, μοιάζοντας κουρασμένος, μοιάζοντας να βαριέται όλη αυτή τη διαδικασία, να μη θέλει να βρίσκεται εδώ. «Βρήκες λάθος ώρα για να εκφράσεις τέτοιες απόψεις.»

Ο Ρουμπίνης στραβομουτσούνιασε σαν μικρό παιδί που το είχαν κατσαδιάσει. «Ποτέ δε φαίνεται να υπάρχει η σωστή ώρα...» μούγκρισε.

Ο Όνουχας ρώτησε: «Σε ποιον έδινες τις πληροφορίες σου, Ανεμόφθαλμη;»

«Σε κανέναν.»

«Τις μετέφερες η ίδια σε κάποιο κέντρο της Επανάστασης;»

«Όχι.»

«Πώς, τότε, τους ενημέρωσες για την επίθεση των Ούρταθ;»

«Δεν τους ενημέρωσα εγώ.»

«Ισχυρίζεσαι, όμως, ότι είσαι με το μέρος τους. Άρα, ο Ρουμπίνης έχει δίκιο: μας λες ψέματα. Δεν μπορεί να μην έχεις καμία επαφή μαζί τους.»

«Η μόνη φορά που προσπάθησα να επικοινωνήσω μαζί τους ήταν η φορά που με αιχμαλωτίσατε.»

«Ανοησίες,» είπε ο Όνουχας. «Το ξέρουμε όλοι πως δεν είναι έτσι.»

«Πες τους, Ανεμόφθαλμη,» την προέτρεψε ο Ηλιόνους. «Πες τους. Τι έχεις να χάσεις;»

Εκείνη έμεινε σιωπηλή. *Δεν θα προδώσω την Επανάσταση.*

Το β'ζάιλ της της ψιθύρισε: *Βρες τρόπο να δραπετεύσεις. Τρόπο να δραπετεύσουμε!*

Ο Όνουχας είπε: «Μετά από εμάς, θα πρέπει να μιλήσεις με τους Πα-ντοκρατορικούς. Και οι μέθοδοί τους θα είναι πολύ πιο δυσάρεστες.»

«Κι εμείς τις ίδιες μεθόδους θάπρεπε να χρησιμοποιήσουμε, θείε!» είπε ο Ρουμπίνης. «Αυτή η γυναίκα βοηθά τους κλέφτες των ορυχείων μας! Προσπαθεί να μας χρεοκοπήσει!»

Ο Ορείχαλκος κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Ακόμα μια κουβέντα από εσένα, αδελφέ, και θα σε στείλω έξω από την αίθουσα! Συνεννοηθήκαμε;»

Τα μάτια του Ρουμπίνη στένεψαν, κι έμοιαζαν να λένε στον Ορείχαλκο: *Δεν θα τολμήσεις.*

Κι όμως, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. *Θα τολμήσω, αδελφέ.* Η υπομονή του πλησίαζε στο τέλος της μέτούτη την κατάσταση.

«Δώστε μου χρόνο,» ζήτησε η Ανεμόφθαλμη, όχι σαν να παρακαλούσε αλλά σαν να διαπραγματευόταν, «για να το σκεφτώ περισσότερο.»

Ο Όνουχας δεν αποκρίθηκε αμέσως, και ο Ρουμπίνης βρήκε την ευκαιρία να μιλήσει ξανά.

«Τι χρόνο να της δώσουμε; Για να σκεφτεί καμια απάτη; Για να προσπαθήσει να δραπετεύσει;» Και προς την Ανεμόφθαλμη, δείχνοντάς την με το δάχτυλό του καθώς σηκωνόταν όρθιος: «Ή μας λες *τώρα* ό,τι ξέρεις για την Επανάσταση – τα πάντα! – ή θα σε παραδώσουμε στον Δημήτριο, ο οποίος, είμαι βέβαιος, θα χαρεί να γδάρει το κόκκινο πετσό σου μέχρι που να–!»

«*Πάρτε τον έξω!*» πρόσταξε ο Ορείχαλκος τους φρουρούς, χτυπώντας πάλι τη γροθιά του στο τραπέζι. «*Πάρτε τον έξω!*»

«Τι!» γρύλισε ο Ρουμπίνης, καθώς δύο από τους πολεμιστές που στέκονταν μέσα στην αίθουσα πλησίαζαν για να τον αρπάξουν. «Δε μπορείς να με *διώξεις* εμένα, αδελφέ!» Έπιασαν τους βραχίονές του και τον τράβηξαν μακριά από το τραπέζι. «Πάρτε τα κωλόχερά σας από πάνω μου, σας προστάζω!» Αγνοώντας τον, τον έβγαλαν από την αίθουσα και έκλεισαν την πόρτα. Ένας άλλος φρουρός την αμπάρωσε. Τα ουρλιαχτά του Ρουμπίνη αντηχούσαν από έξω για μερικές στιγμές.

Ο Όνουχας είπε στην Ανεμόφθαλμη: «Τι νόημα θα έχει να σου δώσουμε χρόνο; Ή συμφωνείς να μας αποκαλύψεις πληροφορίες για την Επανάσταση, ή αρνείσαι. Και με την άρνησή σου γνωρίζεις τι θα επακολουθήσει...»

«Θέλω χρόνο για να σκεφτώ,» επέμεινε εκείνη.

Η Γρανίτια, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή, είπε: «Ο Δημήτριος δεν πρόκειται να συμφωνήσει να της δοθεί χρόνος. Κι επιπλέον, τι μπορεί

να έχει να σκεφτεί;» Στράφηκε στην Ανεμόφθαλμη. «Καταλαβαίνεις ότι η ζωή σου και η υπόληψη του Οίκου σου – ίσως ακόμα και του δικούς μας – κινδυνεύουν;»

«Κάποιοι πρέπει να κάνουν κάτι για τους εξωδιαστασιακούς δυνάστες, ακόμα κι αν εσείς είστε πολύ δειλοί για να κάνετε τίποτα.»

«Δε θα λες τόσο μεγάλα λόγια όταν ο Δημήτριος αρχίσει να ασχολείται μαζί σου,» την προειδοποίησε η Γρανίτια. Και ο Ορείχαλκος φοβήθηκε ότι και η ξαδέλφη του θα έκανε τα ίδια με τον αδελφό του, και θ'αναγκαζόταν να την πετάξει κι αυτήν έξω. Ωστόσο, η Γρανίτια δεν συνέχισε.

«Ζητώ να μου δώσετε χρόνο για να σκεφτώ,» επανέλαβε η Ανεμόφθαλμη.

«Δε μπορείτε να της το αρνηθείτε αυτό,» είπε ο Ηλιόνους, θέλοντας να βοηθήσει την κόρη του, αν και η Ανεμόφθαλμη έβλεπε στην όψη του ότι δεν συμφωνούσε με τη στρατηγική της. *Θα προτιμούσε να προδώσω τους επαναστάτες. Αλλ'αυτό δεν πρόκειται να το κάνω, πατέρα. Ποτέ!* Επιπλέον, οι επαναστάτες πρέπει πλέον να βρίσκονταν κοντά στον στόχο τους, και η Ανεμόφθαλμη δεν ήθελε – με κανέναν τρόπο – να τους χαλάσει το σχέδιο· διότι μπορεί αυτή να ήταν η μοναδική ευκαιρία να απελευθερώσουν τη Σάρντλι από την Παντοκράτειρα.

«Φυσικά και μπορούμε να της το αρνηθούμε,» είπε ο Όνουχας στον Ηλιόνου. «Δεν είναι καν λογικό.»

«Είναι παραγμένη· είναι φανερό!»

«Δε μου φαίνεται και τόσο παραγμένη εμένα... Ωστόσο,» πρόσθεσε ο Όνουχας στρέφοντας το βλέμμα του στην Ανεμόφθαλμη πάλι, «εφόσον θέλεις να σκεφτείς, μπορούμε να σου το επιτρέψουμε. Μέσα στο Στόμα των Θεών.»

ΟΧΙ! ούρλιαξε το β'ζάιλ της – και, φυσικά, μονάχα εκείνη άκουσε το ουρλιαχτό του. *ΟΧΙ! Μην τους αφήσεις να το κάνουν αυτό!*

Και πώς να τους σταματήσω; σκέφτηκε η Ανεμόφθαλμη.

«Γίνεσαι παράλογος, θείε,» είπε ο Ορείχαλκος στον Όνουχα.

«Δεν το νομίζω. Μέσα στο Στόμα των Θεών, πιθανώς να αποκτήσει το... κατάλληλο κίνητρο για να μιλήσει – και δεν θα πάθει και κανένα μεγάλο κακό, σωματικά.»

Η γροθιά του Ορείχαλκου σφίχτηκε πάνω στο τραπέζι. «Μιλάς για τρελά πράγματα!»

«Δε μπορούμε αναίτια να της δώσουμε χρόνο, Ορείχαλκε! Ο Δημήτριος δεν θα το δεχτεί· και μπορεί ν'αρχίσει να υποψιάζεται κι εμάς.»

«Ο Θεός έχει δίκιο,» τόνισε η Γρανίτια.

«Στο Στόμα,» συνέχισε ο Όνουχας, «θα έχει χρόνο, όπως ζήτησε, και ίσως να πάρουμε κι εμείς τις πληροφορίες μας.»

ΠΕΣ ΤΟΥΣ! ούρλιαξε το β'ζάιλ της Ανεμόφθαλμης. ΠΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΩΡΑ! ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ! ΠΕΣ ΤΟΥΣ – ΤΩΡΑ – ΠΕΣ ΤΟΥΣ!

Η Ανεμόφθαλμη αγνόησε την αγέννητη αδελφή της. Είπε στον Όνουχα: «Δεν είχα αυτό στο μυαλό μου όταν ζήτησα χρόνο. Θέλω να μπορώ να σκεφτώ. Και ξέρεις πολύ καλά ότι εκεί μέσα αυτό θα μπορούσα να το κάνω μόνο αν δεν είχα β'ζάιλ.»

«Είσαι πρόθυμη, λοιπόν, να μας μιλήσεις τώρα για την Επανάσταση;»
ΝΑΙ! ΠΕΣ ΤΟΥΣ ΝΑΙ!

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ανεμόφθαλμη, κατηγορηματικά.

«Τότε,» είπε ο Όνουχας, «θα οδηγηθείς στο Στόμα των Θεών.»

«Θείε,» είπε ο Ορείχαλκος, «δεν έδωσα τη συγκατάθεσή μου ακόμα.»

Ο Όνουχας τον ατένισε αυστηρά. «Η Γρανίτια συμφωνεί. Εγώ συμφωνώ. Σίδηρε, συμφωνείς;»

Ο Σίδηρος ο Δεύτερος έμοιαζε διχασμένος – κι επίσης, έμοιαζε να θέλει να ξεμπερδεύει, να απεμπλακεί. «Συμφωνώ.»

«Αργιλία;»

«Συμφωνώ,» δήλωσε η μονόφθαλμη θεία του Ορείχαλκου.

Καταραμένοι να είστε όλοι! γρύλισε από μέσα του εκείνος. Το β'ζάιλ της Ανεμόφθαλμης θα τρελαινόταν εκεί κάτω: και ίσως κι η ίδια η Ανεμόφθαλμη. Ακόμα κι αν δεν έχανε το μυαλό της, όταν την έβγαζαν από το Στόμα των Θεών θα βρισκόταν σε πολύ άσχημη ψυχική κατάσταση – και θα ήταν σαφώς πιο επιρρεπής σε οποιαδήποτε ανάκριση. Αυτό, μάλλον, θέλει να πετύχει κι ο θεός Όνουχας, ώστε να την κάνει να μας μιλήσει. Ο Ορείχαλκος, όμως, δεν συμφωνούσε με τούτη τη μέθοδο.

«Νομίζω ότι το θέμα αποφασίστηκε, Ορείχαλκε,» είπε ο Όνουχας. «Θα φέρεις αντίρρηση;»

«Και να φέρω θα εισακουστώ;»

«Καταλαβαίνουμε πώς αισθάνεσαι,» του είπε η Γρανίτια, «αλλά η Ανεμόφθαλμη δεν είναι αυτή που νόμιζες· και πρέπει να προστατέψουμε–»

«Μη μου λες τι αισθάνομαι, ούτε τι νόμιζα, Γρανίτια!» έκανε απότομα ο Ορείχαλκος. Και σηκώθηκε από τη θέση του. «Δεν έχουμε τίποτ'άλλο να πούμε.»

Ο Όνυχας πρόσταξε τους φρουρούς: «Πηγαίνετε την κρατούμενη στο Στόμα των Θεών.»

6.

Στόμα των Θεών.

Υπήρχαν πολλά μέρη στη Σάρντλι μ'αυτή την ονομασία. Συνήθως ήταν σπηλιές, ή τρύπες στο έδαφος, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν και ξέφωτα μέσα στις ζούγκλες, σημεία κάτω από τα νερά λιμνών ή ποταμών, ή περιοχές στα βάθη της ερήμου.

Σ'αυτά τα μέρη η επιρροή των θεών ήταν μεγάλη, έλεγαν οι γηγενείς της διάστασης· και πολλοί ιερείς – πανθεικοί και μονόθεοι – πήγαιναν εκεί όταν ήθελαν να έρθουν σε επαφή με τους θεούς και να δουν οράματα ή να λάβουν καθοδήγηση. Δεν συνέβαινε πάντοτε κάτι· πολλές φορές η αναμονή ήταν άσκοπη· αλλά άλλες φορές, πάλι, το μυαλό των ιερέων γέμιζε με άμεση γνώση.

Οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών που είχαν πλησιάσει Στόματα των Θεών για να τα μελετήσουν δεν είχαν γράψει τίποτα στις αναφορές τους για επιρροή των θεών της Σάρντλι, παρά για παράξενες αλλοιώσεις της διάστασης οι οποίες αφορούσαν, κυρίως, τον χρόνο αλλά και, σε ορισμένες περιπτώσεις, τον χώρο επίσης. Γενικώς, τα Στόματα των Θεών ήταν κάτι που τους μπέρδευε, και δεν μπορούσαν επαρκώς να εξηγήσουν. Τη μια τούς φαινόταν ότι αυτά τα μέρη είχαν φοβερή δραστηριότητα· την άλλη ότι ήταν σχεδόν ανενεργά, ή τα παρατηρήσιμα αποτελέσματα που προκαλούσαν, σχεδόν αμελητέα.

Η επίδραση των Στομάτων των Θεών ήταν πιο αισθητή στα β'ζάιλ των ευγενών της Σάρντλι, πολύ περισσότερο από ό,τι στα μυαλά των ιερέων. Οι ιερείς πήγαιναν εκεί μήπως και γίνει κάτι που θεωρούσαν ιερό. Τα β'ζάιλ, όμως, έτρεμαν τα Στόματα των Θεών, γιατί σ'αυτά τα σημεία της Σάρντλι ήταν σαν να τρελαίνονταν, ή να πονούσαν φριχτά, ή τίποτα ακόμα χειρότερο. Και ο ευγενής τους τα άκουγε να ουρλιάζουν και να λένε ασυναρτησίες, και στο τέλος τα έβλεπε να στρέφονται εναντίον του, με παράξενα οράματα και τρομαχτικές παραισθή-

σεις, σφυροκοπώντας το μυαλό του, σε μια φρενήρη κατάσταση αλλοφροσύνης.

Δεν ήταν ευχάριστο για έναν ευγενή της Σάρντλι να βρεθεί σε Στόμα των Θεών.

Ευτυχώς (σύμφωνα με την άποψη ορισμένων) υπήρχαν ελάχιστα τέτοια μέρη στη διάσταση, και θεωρούνταν όλα ιερά από τους πανθεικούς και από τους μονόθεους ιερείς, ενώ καταραμένα από τα β'ζάιλ. Κι αυτό το τελευταίο κάποιους τούς είχε παραξενέψει, διότι τα β'ζάιλ υποτίθεται πως, εκτός των άλλων, ήταν και μαντατοφόροι των θεών. Τι μπορούσε, λοιπόν, να τα ενοχλεί σ'ένα μέρος όπου η επιρροή των θεών ήταν μεγαλύτερη; Επρόκειτο για ένα μυστήριο· και μέχρι στιγμής κανένας ευγενής δεν είχε καταγράψει ότι το β'ζάιλ του του είχε εξηγήσει γιατί συνέβαινε ό,τι συνέβαινε στα Στόματα των Θεών.

Καθώς οι φρουροί οδηγούσαν την Ανεμόφθαλμη έξω από το Πολύλιθο Μέγαρο, μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος, το β'ζάιλ της της έλεγε: *Μην τους αφήσεις να το κάνουν αυτό, καλή μου αδελφή! Μην τους αφήσεις! Θα υποφέρουμε κι οι δύο! Πρέπει να τους ξεφύγεις! Τώρα! Τώρα! Να τους ξεφύγεις! Δες γύρω μας – τώρα μπορείς να τους ξεφύγεις! Φύγε φύγε φύγε φύγε!*

Οι φρουροί πήγαιναν την Ανεμόφθαλμη βόρεια και δυτικά, προς τις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα, προς τον μικρό ναό που φαινόταν εκεί, σκοτεινός επάνω στους βράχους. Ακριβώς κάτω απ'το ναό, σε μια σπηλιά που ήταν η μισή πλημμυρισμένη απ'το νερό της λίμνης, βρισκόταν το Στόμα των Θεών, όπως ήξερε η Ανεμόφθαλμη. Ο Ορείχαλκος τής το είχε δείξει· αλλά, βέβαια, ποτέ δεν είχαν μπει.

ΦΥΓΕ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ! ούρλιαξε το β'ζάιλ της.

Τέσσερις φρουροί ήταν γύρω της – τρεις άντρες, μία γυναίκα. Είχαν πλέον αφήσει το Πολύλιθο Μέγαρο αρκετά πίσω τους· η όχθη της λίμνης ερχόταν ολοένα και πιο κοντά. Στα βόρεια, τα ψηλά βουνά φαίνονταν να ορθώνονται. Το σκοτάδι βάθαινε.

Η Ανεμόφθαλμη έσφιξε τις γροθιές της, καθώς τα χέρια της ήταν δεμένα με χειροπέδες εμπρός της.

Πρέπει να φύγουμε! σύριξε το β'ζάιλ της. Ποτέ άλλοτε η Ανεμόφθαλμη δεν νόμιζε ότι είχε ακούσει την αγέννητη αδελφή της τόσο φοβισμένη.

Τώρα, σκέφτηκε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. *Αν είναι να κάνω κάτι, πρέπει να το κάνω τώρα.* Κι έπεσε πάνω στον φρουρό δεξιά της, χτυπώντας τον με τον ώμο της, όσο πιο δυνατά κι απότομα μπορούσε. Ο άντρας παραπάτησε, και, καθώς παραπατούσε, η Ανεμόφθαλμη τον γρονθοκόπησε στο υπογάστριο με τα δεμένα χέρια της. Το σημείο ήταν προστατευμένο από πέτσινη πανοπλία, αλλά το όλο ξάφνιασμα αποδείχτηκε αρκετό για να σωριάσει τον φρουρό στη γη.

Η Ανεμόφθαλμη, αμέσως, τινάχτηκε κι άρχισε να τρέχει – προς τ'ανατολικά. Φωνές ακούστηκαν πίσω της. Κι ένα δυνατό, ξαφνικό *ΧΡΑΚ-ΚΡΑΚ!* Κάτι τυλίχτηκε γύρω απ'τη δεξιά της μπότα, τραβώντας την. Η Ανεμόφθαλμη έχασε την ισορροπία της και, με μια κραυγή, έπεσε μπρούμυτα στο έδαφος.

ΟΧΙ! ούρλιαξε το β'ζάιλ της. Σήκω!

Η Ανεμόφθαλμη γύρισε ανάσκελα όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γιατί ακόμα αισθανόταν κάτι τυλιγμένο γύρω απ'το πόδι της και ήθελε να δει τι ήταν.

Η άκρη ενός μαστιγίου. Και ο φρουρός που κρατούσε την άλλη άκρη, και τη λαβή, ερχόταν τώρα προς το μέρος της. Όπως κι οι άλλοι δύο που βρίσκονταν ακόμα όρθιοι. Τα όπλα τους ήταν στα χέρια τους. Καθώς η Ανεμόφθαλμη ξετύλιξε το μαστίγιο απ'τη μπότα της κι έκανε να ορθωθεί, την κλότσησαν και τη χτύπησαν, ρίχνοντάς την πάλι κάτω.

Ενώ την έπιαναν από τις μασκάλες και τη σήκωναν, η φρουρός τής είπε: «Δε θα σας χτυπούσαμε, Αρχόντισσά μου, αλλά δε μπορούμε να σας αφήσουμε να φύγετε.»

Η Ανεμόφθαλμη δεν μίλησε· τα ουρλιαχτά του β'ζάιλ γέμιζαν το κεφάλι της.

Οι φρουροί την οδήγησαν στις όχθες της λίμνης, και καθώς πλησίαζαν τον μικρό ναό μια ιέρεια βγήκε από εκεί και τους ρώτησε τι συνέβαινε. Το χρυσαφένιο δέρμα της έμοιαζε να φωσφορίζει στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου. Οι φρουροί τής αποκρίθηκαν: «Πηγαίνουμε την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη, του Οίκου των Ουράνιων, στο Στόμα των Θεών. Με διαταγή του Άρχοντα Ορείχαλκου και του Άρχοντα Όνυχας του Δευτέρου. Θα μείνει κλεισμένη εκεί μέχρι που οι Άρχοντές μας να αποφασίσουν να την ελευθερώσουν.»

Η ιέρεια τούς ατένισε με κάποιο δισταγμό στο πρόσωπό της. Η Ανεμόφθαλμη γνώριζε πως το όνομά της ήταν Σατμάφρι, και πως ήταν μονόθεη, ιέρεια της Νάεφισπ, της Κυράς των Παραμυθιών.

«Είναι διαταγή των Αρχόντων του Οίκου των Ορειβατών, Σεβασμιότατη,» τόνισε η μοναδική γυναίκα φρουρός λες και αυτό δεν είχε ήδη ειπωθεί.

Η ιέρεια ένευσε τελικά και κατέβηκε από τον μικρό ναό επάνω στους βράχους, κάνοντας νόημα να την ακολουθήσουν. Οι φρουροί την ακολούθησαν, έχοντας την Ανεμόφθαλμη περικυκλωμένη και σπρώχνοντάς την. Τα όπλα τους ήταν στα χέρια τους· φοβόνταν μην προσπαθήσει πάλι να τους φύγει.

Και όντως, το β'ζάιλ της την προέτρεπε να το κάνει, με κραυγές, ικεσίες, απειλές, ουρλιαχτά. Αλλά εκείνη δεν έκανε τίποτα, γιατί δεν νόμιζε ότι είχε κανένα νόημα· δεν θα τα κατάφερνε να τους ξεφύγει. Το σώμα της ακόμα πονούσε απ'τα προηγούμενα χτυπήματά τους.

Η ιέρεια σταμάτησε μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα επάνω στους βράχους, δίπλα στα νερά της λίμνης Νόλκ'βα. Έβγαλε ένα κλειδί από τον χιτώνα της, το πέρασε μέσα στη μεγάλη κλειδαριά, και την ξεκλείδωσε με δύο στροφές. Έσπρωξε την πόρτα, και η πόρτα άνοιξε.

Το β'ζάιλ ούρλιαξε σαν να το έσφαζαν.

Η Ανεμόφθαλμη αισθάνθηκε να τρέμει. Ξεροκατάπιε.

Μετά την πόρτα, μονάχα σκοτάδι φαινόταν. Θα άναβαν, τουλάχιστον, κανένα φως; Θα της έδιναν καμια λάμπα;

Προτού προλάβει να πει τίποτα, οι φρουροί έλυσαν τις χειροπέδες της και την έσπρωξαν, αναγκάζοντάς την να περάσει το κατώφλι της ανοιχτής πόρτας και να βρεθεί σε μια σπηλιά. Το πάτωμα ήταν βρεγμένο κάτω από τις μπότες της, γλιστρισμένο, γλιστερό. Η Ανεμόφθαλμη, με μια κραυγή, έχασε την ισορροπία της και έπεσε. Κουτροβαλώντας.

Βρέθηκε στα τέσσερα, μέσα σε νερό που έφτανε ως τους αγκώνες της – όχι και πολύ βαθύ.

ΜΗ! ούρλιαξε το πνεύμα της αγέννητης αδελφής της. *ΜΗΝ ΕΡΧΕΣΑΙ! ΟΧΙ! ΑΑΑΑΑΑΑΑΑ! ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ! ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ!*

Τα πόδια μου; απόρησε η Ανεμόφθαλμη. Το β'ζάιλ της ποτέ άλλοτε δεν είχε αναφερθεί σε κάποιο μέρος του σώματός του. Εξάλλου, ήταν πνεύμα, σωστά; Δεν είχε υλική μορφή. Δεν είχε–

Πίσω της, άκουσε την πόρτα να κλείνει με γδούπο και το κλειδί να περιστρέφεται μέσα στην κλειδαριά.

Παντού γύρω της, σκοτάδι τώρα· και πέτρα· και νερό.

*Πώς να τους δω; Από πού να έρθω; Το β'ζάιλ της έλεγε ασυναρτησίες.
Ήταν εδώ από πριν! Από πριν!*

Κι όμως – είχαμε!

00000000000000000000000000!...

Η Ανεμόφθαλμη είδε μορφές να διαγράφονται μες στο σκοτάδι, μ'έναν τελείως αλλόκοτο τρόπο, σαν παρότι δεν υπήρχε φως να μπορούσε να διακρίνει αποχρώσεις του σκοταδιού. Και την τρομοκρατούσαν. Έβλεπε μακριά μέλη, και πλοκάμια, και στόματα. Μασέλες ανοιγόκλειναν. Κρανία σχηματίζονταν, γελώντας δαιμονικά: *χαχαχαχαχαχαχαχαχα...*

Και το β'ζαίλ της: Δεν το έκανα εγώ! ΕΚΕΙΝΗ! Εκείνη φταίει! Αυτήν – σκοτώστε την! Πάρτε την από πάνω μου!

Και η Ανεμόφθαλμη, ακούσια, αναρωτήθηκε: *Για μένα λέει, Για μένα;* τρέμοντας καθώς έβλεπε μια θύελλα από κρανία και μακριά μέλη να περιστρέφονται γύρω της. «*Φύγετε!*» ούρλιαξε. «*Δε σας έχω κάνει τίποτα!*» Και μετά, προσπάθησε να ασκήσει αυτοκυριαρχία: *Παραισθήσεις, Ανεμόφθαλμη. Είναι παραισθήσεις.*

Αισθάνθηκε κάτι να δαγκώνει τον ώμο της καθώς σηκωνόταν όρθια. Ούρλιαξε, κι έπεσε. Βυθίστηκε μέσα στο νερό που είχε ξαφνικά γίνει πάρα πολύ βαθύ. Η Ανεμόφθαλμη δεν μπορούσε να πατήσει κάτω, όσο κι αν προσπαθούσε. Πώς ήταν δυνατόν; Είχε πέσει σε κάποια τρύπα εδώ μέσα; Άνοιξε το στόμα της να φωνάξει, και ήπιε νερό.

ΣΟΥ ΕΙΠΑ – ΟΧΙ! Δεν είμαι αυτή που νομίζεις! ούρλιαξε το β'ζάιλ. Δεν είμαι αυτή που νομίζεις! Κάτι άρπαξε τα μαλλιά της Ανεμόφθαλμης, τραβώντας τα ενώ εκείνη πάλευε να βγει από το βαθύ νερό· τα πόδια της κλοτσούσαν. Πάρε με από δω – δεν σου ανήκω! Δεν ήθελα ποτέ να είμαι εδώ! Δύο πορφυρά μάτια γυάλιζαν από πάνω της, και αρίφνητα ακατονόμαστα χρώματα χόρευαν παντού γύρω από τα μάτια.

Η Ανεμόφθαλμη είχε χάσει κάθε είδους αίσθηση της κατεύθυνσης· παρασυρόταν από παράδοξα, αδύνατον να καθοριστούν ρεύματα· είχε το στόμα της κλειστό, και προσπαθούσε να μην αναπνέει, γιατί θα πνιγόταν. Πώς είχε βρεθεί εδώ; Πώς–; Πώς–;

Κάτι πυρωμένο χτυπούσε το σώμα της, αλλά η Ανεμόφθαλμη δεν το έβλεπε. Προσπαθούσε να γυρίσει και μπλεκόταν σε νήματα, ιστούς αράχνης. Μια πελώρια αράχνη – σαν αυτές που συναντά κανείς στις ζούγκλες – ερχόταν προς το μέρος της. Η Ανεμόφθαλμη ούρλιαξε, και το ουρλιαχτό της αντήχησε παντού.

Δεν υπήρχε πια νερό; –Δεν υπήρχε νερό! Η Ανεμόφθαλμη ανέπνευσε. Και είδε αράχνες να σκαρφαλώνουν στα πόδια της: αμέτρητες μικρές αράχνες. Κραυγάζοντας προσπάθησε να τις αποτινάξει – και διαπίστωσε ότι τα χέρια της είχαν μετατραπεί σε ξύλα χωρίς δάχτυλα.

Ένα νυχάτο χέρι, σαν χέρι ζωντανού σκελετού, άρπαξε τα μάγουλά της, και μια φωνή είπε: *Οι θεοί θα αποδώσουν τιμωρία!* και μια αόρατη μασέλα δάγκωσε τα χείλη της, και η Ανεμόφθαλμη γεύτηκε αίμα, και τώρα δεν μπορούσε να ουρλιάξει – ενώ οι αράχνες σκαρφάλωναν παντού επάνω της, γλιστρούσαν μέσα σε κάθε κοιλότητα του σώματός της.

Ακατονόμαστα χρώματα παντού, και σκοτάδι· και η Ανεμόφθαλμη έπεφτε από μεγάλο ύψος.

Βρέθηκε μέσα σε νερό – ρηχό νερό – η πλάτη της χτύπησε επώδυνα σε πέτρες.

Οι αράχνες είχαν εξαφανιστεί.

Ουρλιαχτά αντηχούσαν: *Σας το έφερα όπως με προστάξατε, Άρχοντές μου! Τ'ορκίζομαι! Το έχω εδώ! Εδώ! Αλλά διώξτε αυτήν μακριά μου, δεν ήταν ποτέ γι' αυτόν· το λέω και τ'ορκίζομαι, το λέω και τ'ορκίζομαι, το λέω και τ'ορκίζομαι!*

Το β'ζάιλ της, ή κάτι άλλο;

Φίδια άρχισαν να τυλίγονται γύρω από τα χέρια της Ανεμόφθαλμης. Μια κραυγή βγήκε ακούσια απ' το στήθος της. Έκανε να σηκωθεί, αλλά ένα βαρύ πόδι πάτησε στην κοιλιά της κρατώντας την κάτω. Ένας χιτώννας ανέμιζε από πάνω της, ένας σκοτεινός χιτώννας.

Και μια άγνωστη φωνή είπε: *Ο Τάμπριελ'λι τρύπησε το σκοτάδι και είδε...*

Δε μπορεί να τους οδηγήσει! ούρλιαξε μια άλλη φωνή. Ήταν το β'ζάιλ της;

Θα τον απομακρύνουν την κατάλληλη ώρα. Μια τρίτη φωνή;

Αν δεν τους παγιδέψει όλους.

Η Ανεμόφθαλμη έκανε να μιλήσει αλλά διαπίστωσε ότι είχε ένα σφουγγάρι μέσα στο στόμα της, βρεγμένο με αίμα. Αίμα που έσταζε στον λαιμό της, υποχρεώνοντάς την να το πίνει. Και ήταν μολυσμένο! το ήξερε πως ήταν μολυσμένο! Σπαρταρούσε, χτυπιόταν, προσπαθούσε να ξεφύγει, μα τα φίδια στα χέρια της και το βαρύ πόδι στην κοιλιά της την κρατούσαν κάτω.

Οι θεοί αποδίδουν την τιμωρία τους. Το β'ζάιλ της μιλούσε;

Είναι όλοι τους ένας, κι αυτός είναι ο κύριός τους...

Ακόμα κι έτσι, πλησιάζοντάς από παντού, η δύναμή του είναι μεγάλη-

Ο έλεγχός του ακόμα χειρότερος-

Δε θα τον διώξουν.

Ο Τάμπριελ'λι έχει σπάσει τον κύκλο!

Η Ανεμόφθαλμη προσπαθούσε να πετάξει το ματωμένο σφουγγάρι από το στόμα της· έκανε το κεφάλι της πέρα-δώθε, χτυπιόταν. Μάταια...

Έπρεπε να είχε καταστραφεί!

Αλλά είναι εδώ.

Στην καρδιά του μεγάλου οικοδομήματος;

Θεούς τούς λένε. Χα-χα-χα-χα-χα-χα...

Σιωπή! Σ'ακούω, και σε ξέρω.

Η Ανεμόφθαλμη αισθάνθηκε κάτι να γλιστρά μέσα στη μήτρα της, και να εκτοξεύει αίμα.

Σπαρταρώντας χτύπησε το κεφάλι της κάπου - χρώματα πλημμύρισαν το σκοτάδι - πεταλούδες πέταξαν παντού - η Ανεμόφθαλμη γλίστρησε σε μια παράδοξη άβυσσο, γεμάτη χόρτα που τη χαιρετούσαν με ειρωνική χαιρεκακία...

7.

Το αεροπλάνο περνούσε πάνω απ'τα βουνά, μέσα στη νύχτα.

Η Ιωάννα βρισκόταν στο πιλοτήριο, με το τιμόνι στα χέρια. Δεν θεωρούσε και τόσο καλή αυτή την ιδέα - να πάνε να βρουν τους Ορειβάτες τώρα, έτσι βιαστικά. Καλύτερα να περίμεναν λίγο, νόμιζε, να το σχεδίαζαν περισσότερο. Ο Σάνραντιλ'φεν, όμως, ήθελε να βοηθήσει αυτή την Ανεμόφθαλμη, και ο Ανδρόνικος δεν είχε διαφωνήσει. Εξάλλου, είχε πει, *είναι καιρός να επικοινωνήσουμε με τους Ορειβάτες. Αυτό ήταν το σχέδιό μας από την αρχή.*

Ναι, αυτό ήταν το σχέδιό μας, σκεφτόταν η Ιωάννα, αλλά πολύ βιαστικά το βάλαμε σ'εφαρμογή! Τέλος πάντων' δεν ήταν η πρώτη φορά που θα έπρεπε να αυτοσχεδιάσουν σε μεγάλο βαθμό για να πετύχουν κάποιο σκοπό της Επανάστασης...

Εκτός από την Ιωάννα, στο αεροσκάφος ήταν ο Ανδρόνικος, ο Σάνραντιλ'φεν, η Άνμα'ταρ, ο Σέλιρ'χοκ, ο Φένχιλ, η Σιλάνα, η Αλρίβα'σαρ (καθισμένη στο ενεργειακό κέντρο, αφού το τραύμα της είχε πλέον θεραπευτεί), ο Νάρτιλ (ο οποίος είχε διαμαρτυρηθεί που δεν τον είχαν αφήσει να πιλοτάρει εκείνος), τρεις ακόμα επαναστάτες της Σάρντλι, και δύο επαναστάτριες.

Η Ιωάννα οδήγησε το αεροπλάνο στο μέρος που της είχε πει ο Σάνραντιλ'φεν, στους πρόποδες των βουνών, βόρεια της Φιλτά'κβι και του Πολύλιθου Μεγάρου, πίσω από μια περιοχή με αρκετή βλάστηση. Εκεί το προσγείωσε. Χωρίς να ανάψει φώτα. Όπως δεν είχε ανάψει φώτα και καθ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, προκειμένου να αποφύγουν τον εντοπισμό από Παντοκρατορικούς.

Οι πόρτες του αεροσκάφους άνοιξαν και οι επαναστάτες βγήκαν.

«Το Πολύλιθο Μέγαρο είναι δέκα χιλιόμετρα απόσταση από εδώ,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, «και καλύτερα να το πλησιάσετε με τα πόδια, όπως είπαμε.» Στράφηκε στην Ιωάννα και στην Άνμα'ταρ, γιατί εκείνες ήταν που είχαν αναλάβει το πρώτο μέρος ετούτης της επιχείρησης. «Θα τραβήξετε έτσι λιγότερη προσοχή.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Δεν έχουμε πρόβλημα.» Μέσα στο αεροσκάφος υπήρχαν και δύο δίκυκλα, αλλά τα είχαν πάρει μαζί τους μόνο για περίπτωση ανάγκης.

«Το σχέδιο του Μεγάρου το θυμάστε, σωστά;» ρώτησε ο Σάνραντιλ.

«Ναι.»

«Το έχουμε και μαζί μας, εξάλλου,» πρόσθεσε η Άνμα'ταρ, αγγίζοντας τον μικρό σάκο που ήταν δεμένος στον γοφό της.

«Ωραία,» είπε ο Σάνραντιλ. «Θέλετε να με ρωτήσετε τίποτε άλλο, προτού ξεκινήσετε;»

«Νομίζω πως είμαστε καλυμμένες,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. Και κοίταξε την Άνμα.

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη.

«Πηγαίνετε, τότε.»

Η Ιωάννα έριξε ένα βλέμμα στον Ανδρόνικο – ο οποίος τη χαιρέτησε μ'ένα νεύμα – κι ύστερα γύρισε απ'την άλλη και βάδισε μέσα στη βλάστηση. Η Άνμα'ταρ την ακολούθησε και, γρήγορα, βρέθηκε πλάι της. Μετά, άρχισαν να τρέχουν μες στη νύχτα, τσακίζοντας ψηλό χορτάρι κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια τους και γλιστρώντας σαν σκιές ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων και τις φυλλωσιές. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένες με κατάμαυρες στολές, και φορούσαν μαύρα γάντια χωρίς δάχτυλα. Η ενδυμασία τους τις έκανε ένα με το σκοτάδι. Η Ιωάννα είχε τα ξανθά της μαλλιά δεμένα κότσο, σφιχτά, και είχε βάψει το πρόσωπό της με μαύρη μπογιά – λωρίδες που θύμιζαν μουστάκια γάτας. Η Άνμα'ταρ είχε μαύρα, κοντά, σγουρά μαλλιά που έμοιαζαν μέρος της σκοτεινής ενδυμασίας της. Το δέρμα της ήταν χρυσό, όχι λευκό-ροζ όπως της Ιωάννας, αλλά το πρόσωπό της ήταν επίσης βαμμένο με μαύρες λωρίδες – και η Άνμα θύμιζε γάτα περισσότερο από την Ιωάννα, βαμμένη έτσι.

Βγήκαν τρέχοντας από τη βλάστηση και συνέχισαν να τρέχουν πάνω σε μια πεδιάδα, σκυμμένες, ώστε να μη μπορούν εύκολα να τις προσέξουν από απόσταση. Σε κάποιο σημείο σταμάτησαν, γονατισμένες στο ένα γόνατο. Η Άνμα'ταρ ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως πάνω στα κιάλια της Ιωάννας, κι εκείνη κοίταξε προς τα δυτικά. Είδε το Πολύλιθο Μέγαρο και τους φρουρούς γύρω του.

«Όπως μας τα είπε ο Πρόμαχος;» ρώτησε η Άνμα.

«Ναι.» Η Ιωάννα τής έδωσε τα κιάλια, κι εκείνη κοίταξε· ύστερα τα επέστρεψε στην Ιωάννα.

Και οι δύο γυναίκες έτρεξαν ξανά – ένα με τη νύχτα. Καθόλου δεν σταμάτησαν για να ξεκουραστούν, μέχρι που η απόσταση που τις χώριζε πλέον από το Πολύλιθο Μέγαρο ήταν μικρή: ένα, ενάμιση χιλιόμετρο, την υπολόγιζε η Ιωάννα. Πήρε πάλι τα κιάλια και κοίταξε, ρωτώντας: «Ισχύει ακόμα το ξόρκι σου;»

«Όχι.»

«Το φαντάστηκα.»

«Μπορώ να το ξανακάνω.»

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται.» Κατέβασε τα κιάλια. «Ας πλησιάσουμε.»

Η νύχτα τις κατάπια γι'ακόμα μια φορά.

Πλησίασαν τη μεριά που ο Σάνραντιλ'φεν τούς είχε πει ότι θα ήταν πιο αφύλακτη, και είδαν ότι ο Πρόμαχος δεν είχε πέσει έξω: πράγματι,

μονάχα μία φρουρός έκανε βόλτες εδώ. Μια μισθοφόρος των Ορειβατών δεν φορούσε τη λευκή στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ την πλησίασαν γρήγορα, μέσα απ'το σκοτάδι, κι εκείνη δεν πρόσεξε ότι κάτι συνέβαινε παρά μονάχα την τελευταία στιγμή. Έκανε να τραβήξει το σπαθί της καθώς είδε την Ιωάννα να έρχεται καταπάνω της' αλλά το πόδι της Μαύρης Δράκαινας βρισκόταν ήδη σε κίνηση και κλότσησε τη φρουρό στο στήθος, πάνω από την πέτσινη πανοπλία της. Εκείνη παραπάτησε όπισθεν, βγάζοντας μια πνιχτή κραυγή – κι έπεσε στα χέρια της Άνμα'ταρ που είχε έρθει απ'την άλλη μεριά. Η μάγισσα τής έκλεισε το στόμα και τη μύτη, αποτρέποντάς την απ'το να φωνάζει και στερώντας της αέρα για να γεμίσει τα πνευμόνια της. Σε διαφορετική περίπτωση θα τη χτυπούσε στον αυχένα για να την κάνει αμέσως να λιποθυμήσει, αλλά η φρουρός φορούσε σιδερένιο κράνος, και το πίσω μέρος του κεφαλιού της ήταν προστατευμένο. Η Ιωάννα κλότσησε τη μισθοφόρο δύο φορές, απανωτά, ανάμεσα στους μηρούς, ενώ η Άνμα'ταρ συνέχιζε να της κρατά κλειστή τη μύτη και το στόμα. Τα μάτια της φρουρού αναποδογύρισαν και έχασε τις αισθήσεις της. Η μάγισσα την άφησε να πέσει. Η Ιωάννα είχε ήδη βγάλει σχοινί από τον σάκο της, και τώρα έδεσε τα χέρια και τα πόδια της μισθοφόρου' ύστερα, της έκλεισε το στόμα.

Ο Σάνραντιλ είχε ζητήσει να μη σκοτώσουν κανέναν φρουρό, για να δείξουν στον Ορείχαλκο ότι δεν είχαν κακές προθέσεις. Η Ιωάννα θεωρούσε το σκεπτικό του Προμάχου σωστό γενικά (και ο Ανδρόνικος, φυσικά, συμφωνούσε), αλλά νόμιζε πως αν ο Ορείχαλκος συμμαχούσε τελικά με την επανάσταση, αυτό θα εξαρτιόταν από πολύ σημαντικότερους παράγοντες.

Η Άνμα'ταρ και η Ιωάννα πλησίασαν τον τοίχο της αυλής του Μεγάλου. Συσπειρώθηκαν και πήδησαν ψηλά· πιάστηκαν απ'την άκρη του τοίχου και κοίταξαν μέσα. Σκοτάδι και δέντρα. Ατένισαν η μια την άλλη για μια στιγμή, είδαν ότι συμφωνούσαν πως δεν υπήρχε κίνδυνος, και πήδησαν στο εσωτερικό του κήπου. Προσγειώθηκαν στα πόδια τους, με τα γόνατα λυγισμένα και με ελάχιστο θόρυβο, καθώς οι μπότες τους ήταν μαλακές και οι ίδιες εξειδικευμένες στις αθόρυβες πτώσεις.

Η Άνμα'ταρ ύφανε αμέσως το Ξόρκι Οσφραντικής Προκαλύψεως, γιατί ο Σάνραντιλ'φεν τούς είχε πει πως ειδικά εκπαιδευμένα θηρία

τριγύριζαν μέσα στον κήπο για να τον φυλάνε, και η όσφρησή τους ήταν καλή. *Κάσ'τερχ*, κυρίως: ψηλοί, τριχωτοί σκύλοι με χαυλιόδοντες. *Καλύτερα να τους αποφύγετε*, είχε πει ο Πρόμαχος. *Μπορούν να φανούν εξαιρετικά άγριοι – ειδικά όταν είναι εκπαιδευμένοι ως φρουροί. Επιπλέον, σίγουρα θα προκαλέσουν θόρυβο. Σε περίπτωση που πέσετε επάνω τους, το προτιμότερο είναι να τους αναισθητοποιήσετε αμέσως.*

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ τράβηξαν τα πιστόλια τους και τα ρύθμισαν στην αναισθητοποίηση με ενεργειακή ριπή. Ωστόσο, ο σκοπός τους δεν ήταν να συναντήσουν κανένα θηρίο, αλλά να τα αποφύγουν. Προχώρησαν προσεχτικά, αφουγκραζόμενες, βέβαιες ότι μόνο από κάποιο λάθος στην κίνησή τους οι *κάσ'τερχ* θα μπορούσαν να τις εντοπίσουν: διότι την οσμή τους θα ήταν αδύνατο να την πιάσουν στον αέρα, ύστερα από το ξόρκι της μάγισσας.

Καθώς γλιστρούσαν μες στη βλάστηση και στα σκοτάδια, άκουσαν φωνές από μια μεριά. Ανθρώπινες ομιλίες. Στην Πανσάρντλια, που κι οι δυο τους δεν ήξεραν τόσο καλά όσο τη Συμπαντική.

Η Ιωάννα έκανε νόημα στην Άνμα να περιμένει μια στιγμή, και απομακρύνθηκε, σκυφτή. Μπήκε μέσα στις φυλλωσιές και, από ένα άνοιγμα ανάμεσά τους, είδε τέσσερις ανθρώπους να είναι καθισμένοι σε πέτρινα καθίσματα, γύρω από ένα επίσης πέτρινο τραπέζι. Οι δύο ήταν γυναίκες, οι δύο άντρες. Η Ιωάννα αναγνώριζε μόνο τη μία. *Η Γρανίτια η Πρώτη πρέπει να είναι – η ξαδέλφη του Ορείχαλκου*. Κι ο άντρας πλάι της μάλλον ήταν ο σύζυγός της, γιατί είχε το χέρι του ακουμπισμένο με οικειότητα πάνω στο γόνατό της. Για τους άλλους δύο, η Ιωάννα δεν είχε ιδέα ποιοι μπορεί να ήταν. Κρυφακούγοντας για μερικές στιγμές, κατάλαβε ότι συζητούσαν για την αποφυλάκιση κάποιας γυναίκας που ονομαζόταν Οξυγώνια και που, σύμφωνα με τα λόγια τους, πρέπει να ήταν θύμα, δεν πρέπει να είχε καμία σχέση με αποστάτες.

Οξυγώνια; σκέφτηκε η Ιωάννα καθώς έφευγε αθόρυβα. Η μία από τις σωματοφύλακες της Ανεμόφθαλμης, μάλλον. Ο Κασρίμ είχε μιλήσει γ'αυτές.

Η Ιωάννα συνάντησε την Άνμα εκεί όπου την είχε αφήσει. Κι εκείνη με το βλέμμα της ρώτησε: *Τι;*

Η Ιωάννα απάντησε μ'έναν μορφασμό: *Τίποτα.*

Λίγο παρακάτω έφτασαν μπροστά σ'έναν τοίχο. Αλληλοκοιτάχτηκαν και είδαν ότι συμφωνούσαν πως πρέπει να βρίσκονταν στο μέρος που

τους είχε πει ο Πρόμαχος. Έβγαλαν τις μπότες τους (κάλτσες δεν φορούσαν από μέσα) και η Άνμα'ταρ ύφανε ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως για τον εαυτό της και ένα για την Ιωάννα. Τα γυμνά τους πόδια και τα δάχτυλα των χεριών τους, εκεί όπου έβγαιναν μέσα από τα γάντια τους, μετατράπηκαν σε μαγνήτες που τραβούσαν τις πέτρες. Οι δύο γυναίκες πιάστηκαν πανεύκολα πάνω στον τοίχο και σκαρφάλωσαν, χωρίς να χρειάζονται ούτε τη βοήθεια σχοινιού ούτε τη βοήθεια κανενός πατήματος ή στηρίγματος.

Φτάνοντας στον πέμπτο όροφο συνάντησαν ένα μπαλκόνι γεμάτο φυτά. Πιάστηκαν από τις άκριές του και ανέβηκαν. Έμειναν σκυμμένες επάνω του, και η Ιωάννα έκανε νόημα στην Άνμα ν'ανοίξει την ξύλινη πόρτα για να κοιτάξουν μέσα.

Εκείνη τής έγνεψε Όχι.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

Η Άνμα μειδίασε λοξά, αχνά, γνωρίζοντας ότι η κίνησή της θα ξάφνιαζε την Ιωάννα, η οποία ούτε είχε ιδέα από μαγεία ούτε την είχε δει ποτέ να κάνει κάτι σαν αυτό που θα έκανε τώρα. Η Άνμα υποτονθόρυσσε προσεχτικά τα λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. Παλιότερα δεν ήξερε αυτό το ξόρκι· ο Σέλιρ τής το είχε μάθει, πρόσφατα – προτού, βέβαια, έρθουν στη Σάρντλι. Αλλά την είχε προειδοποιήσει πως υπήρχαν άνθρωποι που μπορούσαν να το ξεγελάσουν· και, για να την πείσει, την είχε βάλει να τον εντοπίσει μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο. Η Άνμα είχε κάνει το ξόρκι και δεν είχε βρει κανενός είδους νοητική δραστηριότητα· όταν άναψε, όμως, το φως, είδε τον Σέλιρ καθισμένο στην πολυθρόνα στη γωνία, με τα μάτια κλειστά και μια επίπεδη, γαλήνια όψη στο πρόσωπό του. Τα μάτια του άνοιξαν και την κοίταξαν. Το ξόρκι, τότε, αμέσως έδωσε στο μυαλό της σήματα νοητικής δραστηριότητας που της έλεγαν: *ένας άνθρωπος, λίγη σκέψη.*

Καθώς η Άνμα'ταρ έκανε τώρα το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, δεν νόμιζε ότι οι ένοικοι του Πολύλιθου Μεγάρου – ειδικά οι φρουροί – θα είχαν την ίδια εκπαίδευση με τον Σέλιρ'χοκ ώστε να σταματούν τη σκέψη τους και να γίνονται αόρατοι για εκείνη.

Και είχε δίκιο. Εντόπισε δύο ανθρώπους πίσω από την πόρτα.

Σήκωσε δύο δάχτυλα προς τη μεριά της Ιωάννας.

Εκείνη συνοφρυώθηκε ξανά. *Πώς το ξέρεις;* ρώτησε, κουνώντας μόνο τα χείλη της, χωρίς να βγει ήχος, και βέβαιη ότι η Άνμα μπορούσε να τα διαβάσει σαν ανοιχτό βιβλίο.

Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, απάντησε η μάγισσα. *Ο Σέλιρ μού το έμαθε.*

Έπρεπε να μου το είχες πει. Δεν της άρεσαν οι εκπλήξεις, της Ιωάννας.

Η Άνμα μειδίασε πάλι, χωρίς ν'αποκριθεί.

Πόσο μακριά; ρώτησε η Ιωάννα.

Κοντά.

Και οι δύο;

Ναι. Αλλά δεν είναι δίπλα-δίπλα.

Η Ιωάννα ένευσε, και είπε κινώντας μόνο τα χείλη: *Εσύ στον κοντινό, εγώ στον μακρινό.*

Η Άνμα συμφώνησε σείοντας το κεφάλι.

Είχαν προ πολλού θηκαρώσει τα πιστόλια τους και τώρα τράβηξαν κοντά ρόπαλα από τους μηρούς τους όπου ήταν δεμένα.

Η Άνμα'ταρ άνοιξε την πόρτα και όρμησε καταπάνω στον πρώτο φρουρό. Η Ιωάννα πέρασε από δίπλα της σαν άνεμος – τα πόδια της ίσα που ακουμπούσαν στο πάτωμα – και χίμησε στον δεύτερο φρουρό, που ήταν πιο μακριά μέσα στον πέτρινο, στρωμένο με χαλί διάδρομο.

Κι οι δυο άντρες ξαφνιάστηκαν: και ο χρόνος που αυτό έδωσε στην Άνμα'ταρ και στην Ιωάννα ήταν πολύτιμος. Η πρώτη χτύπησε με το ρόπαλό της τον φρουρό στη μύτη, δυνατά, σπάζοντάς την και κάνοντας αίμα να πεταχτεί στο πρόσωπό του. Το κρανοφόρο κεφάλι του κοπάνησε στον τοίχο κι ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του. Η Ιωάννα τινάχτηκε καταπάνω στον δεύτερο ενώ το χέρι του πήγαινε προς ένα ξιφίδιο στη ζώνη του. Η Μαύρη Δράκαινα είχε την αίσθηση πως ο χρόνος είχε σταματήσει, πως όλα κινούνταν αργά, μέσα σε κρύσταλλο. Το ένα της πόδι πάτησε γερά στο χαλί, το άλλο κλότσησε ευθεία μπροστά και ψηλά. Τα δάχτυλά της συνάντησαν το σαγόνι του άντρα – μαλακή σάρκα και σκληρό κόκαλο. Ο φρουρός παραπάτησε, πέφτοντας ανάσκελα στο πάτωμα του διαδρόμου. Η Ιωάννα πήγε από πάνω του και τον χτύπησε στο μέτωπο με το ρόπαλό της, κάνοντάς τον να λιποθυμήσει.

Στράφηκε και είδε ότι κι η Άνμα είχε ξεμπερδέψει με τον άλλο.

Η μάγισσα έδειξε προς ένα άνοιγμα του διαδρόμου – το άνοιγμα που θυμόταν πως οδηγούσε προς τον προορισμό τους, αν είχαν ακολουθήσει τον χάρτη του Σάνραντιλ σωστά.

Η Ιωάννα κατένευσε. Κι εκείνη αυτή νόμιζε πως ήταν η σωστή κατεύθυνση.

Οι δύο γυναίκες μπήκαν στο άνοιγμα και βάδισαν σ'έναν διάδρομο με πόρτες δεξιά κι αριστερά. Μια λάμπα υπήρχε στο ταβάνι. Ενεργειακή.

Μια πόρτα άνοιξε.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ κόλλησαν στον τοίχο. Είδαν μια γυναίκα να βγαίνει από την πόρτα, να την κλείνει, και να φεύγει έχοντάς τους στραμμένη την πλάτη, χωρίς να κοιτάξει ούτε για μια στιγμή προς τη μεριά τους.

Περίμεναν μέχρι να εξαφανιστεί, και μετά, έχοντας κι οι δυο τους κατά νου τον χάρτη του Σάνραντιλ'φεν, πήγαν προς την πόρτα του προορισμού τους.

Φτάνοντας δεν το ριψοκινδύνεψαν: η Άνμα'ταρ έκανε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Αλλά διαπίστωσε πως η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη ούτε ως ή άλλως.

Έτσι, με τα πιστόλια τους στα χέρια, ρυθμισμένα στην αναισθητοποίηση, μπήκαν στα δωμάτια του Ορείχαλκου.

8.

Ο Ορείχαλκος ήταν θυμωμένος με τους συγγενείς του. Καταλάβαινε ότι ανησυχούσαν για το θέμα των ορυχείων – κι ο ίδιος ανησυχούσε, φυσικά! – αλλά δεν ήταν αυτός τρόπος να συμπεριφερθούν στην Ανεμόφθαλμη! Όχι μόνο επειδή τη γνώριζαν από μικρή αλλά κι επειδή ήταν από Οίκο – και είχαν στενές σχέσεις με τους Ουράνιους.

Θεοί, βοηθήστε την. Θα τρελαθεί εκεί μέσα.

Το Στόμα των Θεών ήταν βασανιστήριο για όσους είχαν β'ζάιλ. Το πνεύμα οργιζόταν, έκανε πράγματα... *πράγματα όπως αυτά που έκανε το δικό μου β'ζάιλ στον γάμο μου με την Παντοκράτειρα.* Είχε προσπαθήσει να τους σκοτώσει και τους δύο, να τους διαλύσει – και εκείνον και την Αγαρίστη – επειδή είχαν παραβεί τα έθιμα και θεωρούσε ότι έπρεπε να λάβουν την τιμωρία των Θεών. Οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας είχαν, τελικά, σκοτώσει το β'ζάιλ (το οποίο είχε πάρει μια

παράξενη φασματική μορφή σαν σκιά), και ο Ορείχαλκος δεν είχε λυπηθεί καθόλου γι' αυτό... Ούτε και τώρα λυπόταν. Νόμιζε πως, από μια άποψη, ήταν καλύτερα χωρίς πνευματικό βοηθό.

Για παράδειγμα, κοίτα τώρα πού είχε μπλέξει την Ανεμόφθαλμη το β' ζάιλ της...

Αν δεν αποφασίσουν να τη βγάλουν από κει μέσα ως το πρωί, θα τη βγάλω εγώ. Αποκλείεται να την αφήσω σ' αυτό το μέρος.

Ωστόσο δεν νόμιζε πως ούτως ή άλλως ο θεός Όνυχας σκόπευε να αφήσει για πολύ την Ανεμόφθαλμη μέσα στο Στόμα των Θεών. Αναμφίβολα, ήθελε απλά να την τρομάξει για να την κάνει πιο συνεργάσιμη. Να την κάνει να τους μιλήσει.

Κι από μια μεριά, είχε δίκιο. Τα ορυχεία ήταν πολύ σημαντικά για τον Οίκο των Ορειβατών· έπρεπε να δώσουν τέλος στους αποστάτες που τα άρπαζαν. Από την άλλη, όμως, ο Ορείχαλκος δεν μπορούσε να ξέρει ότι η Ανεμόφθαλμη βασανιζόταν–

Ένας θόρυβος πίσω του.

Μια πόρτα είχε χτυπήσει στον τοίχο, όχι πολύ δυνατά.

Ο Ορείχαλκος στράφηκε, καθώς στεκόταν μέσα στο καθιστικό των δωματίων του, μπροστά στο παράθυρο, μ' ένα ποτήρι υπόγειο οίνο στο χέρι. Στο κατώφλι της πόρτας ήταν δύο γυναίκες, ντυμένες με μαύρες στολές, ξυπόλυτες, και κρατώντας πιστόλια που τον σημάδευαν. Τα πρόσωπά τους ήταν βαμμένα με μαύρη μπογιά.

«Άρχοντα Ορείχαλκε,» είπε η μία – λευκόδερμη, ξανθιά. «Δεν θέλουμε το κακό σου. Θέλουμε μόνο να μιλήσουμε.»

«Με σημαδεύετε με πιστόλια,» αποκρίθηκε εκείνος, προσπαθώντας να μη φανεί ξαφνιασμένος ή τρομαγμένος, αν και η αλήθεια ήταν ότι είχε τρομάξει. Πολύ. Πώς είχαν καταφέρει αυτές, όποιες κι αν ήταν, να μπουν στο Πολύλιθο Μέγαρο; Πώς είχαν καταφέρει να τον βρουν; Κι άλλοι προδότες ήταν εδώ μέσα;

«Για προληπτικούς λόγους και μόνο,» του είπε η γυναίκα χωρίς να κατεβάσει το όπλο της. «Για να μην προσπαθήσεις να φωνάξεις ή να μας επιτεθείς.»

«Δεν έχω όπλα επάνω μου.»

Η Ιωάννα, καθώς τον σημάδευε, τον ατένισε με στενεμένα μάτια, παρατηρώντας τις πτυχές του λευκού χιτώνα του. *Πράγματι*, συμπέρανε, δεν φαίνεται οπλισμένος. Κάτω από το ένδυμα τίποτα δεν διαγραφό-

ταν με ύποπτο τρόπο. Ωστόσο, και πάλι, δεν κατέβασε το πιστόλι της. «Δεν έχει σημασία,» του είπε. Και άλλαξε θέμα: «Είμαστε με την Επανάσταση. Θέλουμε να σου μιλήσουμε για τα ορυχεία που έχουμε καταλάβει. Και για την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη.»

Τόσο γρήγορα; απόρησε ο Ορείχαλκος. *Τόσο γρήγορα έμαθαν για την Ανεμόφθαλμη;* «Εδώ; Τώρα;»

«Όχι. Θα έρθεις εσύ να μας βρεις. Χωρίς ανθρώπους της Παντοκράτειρας μαζί σου. Μπορείς να φέρεις μόνο μέλη της οικογένειάς σου, και όχι πάνω από τέσσερις μισθοφόρους.»

«Γιατί να έρθω να σας βρω έτσι, σχεδόν ανυπεράσπιστος; Και γιατί να βάλω τους συγγενείς μου σε κίνδυνο;» Δεν αποκλειόταν οι επαναστάτες να σκόπευαν να συγκεντρώσουν κάπου όσο το δυνατόν περισσότερους Ορειβάτες ώστε να τους αιχμαλωτίσουν.

«Γιατί,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, «υποθέτουμε ότι και εσύ και οι συγγενείς σου θέλετε πίσω τα ορυχεία που σας πήραμε. Και είμαστε πρόθυμοι να διαπραγματευτούμε γι'αυτά – και για την Ανεμόφθαλμη.»

Να διαπραγματευτείτε γι'αυτά... Ακριβώς όπως είπε η Αλρίβα ότι της είπε η Ανεμόφθαλμη, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. *Οι επαναστάτες θέλουν να μας αναγκάσουν να πάμε με το μέρος τους.* «Σκοπεύετε να μας επιστρέψετε τα ορυχεία μας; Με τι αντάλλαγμα;»

«Αυτό θα το συζητήσεις με άλλους, όχι μέμένα. Και να θυμάσαι: πρέπει να έρθεις χωρίς ανθρώπους της Παντοκράτειρας μαζί σου. Αν φέρεις Παντοκρατορικούς, η συνάντηση δεν θα γίνει, και θα χάσεις κάθε δυνατότητα διαπραγμάτευσης. Όπως επίσης αν τώρα, που εμείς οι δύο θα φύγουμε, βάλεις να μας καταδιώξουν.»

«Πού θέλετε να σας συναντήσω;»

«Δέκα χιλιόμετρα απόσταση από το Πολύλιθο Μέγαρο. Βορειοανατολικά. Στους πρόποδες των βουνών. Πίσω από μια περιοχή γεμάτη βλάστηση. Θα καταλάβεις όταν τη δεις. Τριγύρω έχει μόνο πεδινά, ανοιχτά μέρη και μετά είναι τα βουνά.»

«Εντάξει,» είπε ο Ορείχαλκος. «Πότε πρέπει να έρθω;»

«Προτού ξημερώσει.»

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ, κατεβάζοντας τα όπλα τους, έφυγαν από το καθιστικό και βγήκαν από την εξώπορτα των δωματίων του Ορείχαλκου.

Βίηλ

1.

Το πάτωμα της μεγάλης Αίθουσας του Θρόνου είχε γεμίσει πτώματα, αλλά στο κέντρο της, ανάμεσα στους τέσσερις χοντρούς κίονες που ήταν λαξευμένοι σαν αγάλματα πολεμιστών, στεκόταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας ντυμένος με πανοπλία από κόκαλα, που ήταν ένα με το σώμα του, και βαστώντας αιματοβαμμένο σπαθί στα χέρια. Ένας Ιερός Μαχητής των Οστών. Οι επιθέσεις των επαναστατών δεν τον πτούσαν: οι λεπίδες τους χτυπούσαν την οστέινη αρματοσιά του χωρίς να τη βλάπτουν σοβαρά, ή γλιστρούσαν άκακα επάνω της, ή ακόμα κι αν την έσπαζαν η ζημιά ήταν ελάχιστη, αμελητέα, κι ο πολεμιστής που ήταν ντυμένος μ' αυτήν δεν είχε επάνω του το παραμικρό τραύμα. Το δικό του σπαθί, αντιθέτως, λιάνιζε τους εχθρούς του με τρομαχτική δύναμη και ακρίβεια. Δεν έμοιαζε με άνθρωπος, αλλά με κάτι πολύ πιο άγριο και πρωταρχικό. Ένα στοιχείο της ίδιας της διάστασης της Βίηλ. Ένας δαίμονας από κόκαλο και ατσάλι.

Ο Πρόμαχος Άτβος ήξερε ότι ονομαζόταν Ραφέλνες, και έβλεπε ότι δεν θα ξεμπερδεύαν εύκολα μαζί του. Η μοναδική αντίσταση που είχε απομείνει στην Αίθουσα του Θρόνου ήταν, ουσιαστικά, αυτός. *Πού είναι τώρα ο Τάμπριελ και τα παράξενα μαγικά του; Πού είναι η Μαύρη Δράκαινα;*

«Απομακρυνθείτε!» φώναξε ο Άτβος στους πρόσφατα απελευθερωμένους επαναστάτες του. «Απομακρυνθείτε! Κάντε μου χώρο!»

Εκείνοι υπάκουσαν, παραμερίζοντας γύρω από τον Ιερό Μαχητή των Οστών. Τα μακριά ξανθά μαλλιά του Ραφέλνες ξεπρόβαλλαν μέσα από ένα οστέινο κράνος που φύτεωνε απ' το ίδιο το κρανίο του. Τα γαλανά μάτια του γυάλιζαν δαιμονικά. Τα δόντια του έτριζαν.

«Θες να ζυγώσεις κι εσύ, προδότη; Μόνος σου;» γρύλισε, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια εμπρός του, υψωμένο, ενώ τα πόδια του πατούσαν έτσι που υποδήλωναν ότι ήταν έτοιμος για επίθεση ή για άμυνα. Γύρω από τον Ιερό Μαχητή των Οστών, ο Άτβος έβλεπε πτώματα επαναστατών.

«Παραδώσου, Ραφέλνες!» είπε ο Πρόμαχος, δείχνοντας τον Ιερό Μαχητή με το σπαθί του. «Η κυριαρχία της Παντοκράτειρας σε τούτο το Πριγκιπάτο τελειώσει! Δε μπορείς να μας σκοτώσεις όλους!»

«Θα προσπαθήσω όμως.»

«Τότε, θα περάσεις από εμένα πρώτα.» Ο Άτβος τον πλησίασε.

«Δε θα είναι δύσκολη δουλειά,» γέλασε ο Ραφέλνες.

Επαναστάτες συγκεντρώθηκαν γύρω από τον Άτβος, αλλά εκείνος τούς φώναξε: «Όχι! Απομακρυνθείτε!»

«Μα, Πρόμαχε...»

«Απομακρυνθείτε!»

Ο Ραφέλνες σπάθισε εναντίον του Άτβος καθώς εκείνος τον ζύγωνε. Ο Πρόμαχος της Επανάστασης απέφυγε το μεγάλο ξίφος του Ιερού Μαχητή και, λυγίζοντας επιδέξια, τον χτύπησε στα πλευρά – μια σπαθιά που θα είχε μισερώσει, ή σκοτώσει, οποιονδήποτε φυσιολογικό άνθρωπο: τον Ραφέλνες, όμως, ούτε που τον τράνταξε. Ένα μικρό κομμάτι έφυγε από την οστέινη αρματωσιά του – ένα κομμάτι που αργότερα θα αναπλαθόταν από μόνο του, όπως θεραπεύονται οι ζωντανοί οργανισμοί – και ο Ιερός Μαχητής δεν έκανε ούτε ένα βήμα όπισθεν. Επιτέθηκε ξανά στον Άτβος, με τη λεπίδα του να гуαλίζει στο φως των ενεργειακών λαμπών της μεγάλης αίθουσας.

Ο Πρόμαχος απέφευγε και απέκρουε δυνατά χτυπήματα. Κάθε φορά που τα όπλα τους συναντιόνταν, αισθανόταν ολόκληρο το σώμα του να τραντάζεται. Έβλεπε τα γαλανά μάτια του Ραφέλνες να γυαλίζουν δολοφονικά μέσα από το κοκάλινο κράνος του. Και τον σπάθιζε όποτε έβρισκε άνοιγμα στην άμυνά του: πράγμα που συνέβαινε συχνά – καθώς ο Ιερός Μαχητής επικεντρωνόταν περισσότερο στην επίθεση παρά στην άμυνα – αλλά ήταν μάταιο· η λεπίδα του Προμάχου δεν μπορούσε να διαπεράσει την αρματωσιά από οστά Λάν'τραχαμ: της έκανε μονάχα μικρά σπασίματα και εκδορές.

Σε κάποια στιγμή, ο Άτβος ένιωσε κάτι να πιάνεται στο πόδι του – το πτώμα ενός Παντοκρατορικού πολεμιστή! Και συγχρόνως, το ξίφος του Ραφέλνες ερχόταν να τον λιανίσει. Ο Πρόμαχος απέκρουσε, έχασε την ισορροπία του, κι έπεσε. Ο Ραφέλνες γέλασε και πάτησε το χέρι του Άτβος.

«Πρόμαχε της Επανάστασης...» είπε, ειρωνικά.

Και τότε, όλοι οι επαναστάτες μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου ήταν έτοιμοι να του χιμήσουν· αλλά δεν πρόλαβαν. Μια φωνή αντήχησε:

«Ραφέλνες! Σταμάτα! Παραδώσου.»

Η Πριγκίπισσα Κισβέτα ήταν εδώ.

Δεξιά της στεκόταν ο Τάμπριελ· αριστερά της, η Ανταρλίδα. Ο πρώτος κρατούσε το μακρύ ραβδί του με την πορφυρή σφαίρα στην κορυφή· η δεύτερη κρατούσε ένα σπαθί κι ένα ξιφίδιο.

«Πριγκίπισσά μου...» έκανε ο Ραφέλνες, ξαφνιασμένος.

«Παραδώσου,» επανέλαβε η Κισβέτα, φανερά ταραγμένη. Φοβισμένη.

Η Ανταρλίδα ύψωσε το ξιφίδιό της με τρόπο που υποδήλωνε ότι θα τη σκότωνε αν ο Ιερός Μαχητής δεν υπάκουγε.

Τα μάτια του Ραφέλνες στένεψαν. Έκανε ένα βήμα πίσω, ελευθερώνοντας το χέρι του Άτβος, ενώ συγχρόνως οι επαναστάτες σχημάτιζαν έναν δακτύλιο γύρω του, με τα όπλα τους υψωμένα, έτοιμοι να του ορμήσουν όλοι, μαζικά, όπως πολλά μικρά άγρια ζώα του δάσους ορμούν πάνω σ'ένα μεγάλο, επικίνδυνο θηρίο.

Ο Ιερός Μαχητής των Οστών έμοιαζε, για λίγο, διχασμένος. Μετά είπε: «Δεν παραδίδομαι. Ελάτε να με σκοτώσετε!»

Ο Άτβος είχε ήδη κυλήσει στο πλάι και σηκωθεί όρθιος, χωρίς το σπαθί του όμως, το οποίο είχε χάσει όταν έπεσε. «Μην είσαι ανόητος, Ραφέλνες! Είμαστε, ουσιαστικά, στο ίδιο στρατόπεδο. Δεν είσαι Παντοκρατορικός. Είσαι άνθρωπος του Πριγκιπάτου Νέλερβικ· άνθρωπος της Βίηλ. Και η Βίηλ θα γίνει ξανά ελεύθερη!»

«Εσύ είσαι ανόητος, Πρόμαχε της Επανάστασης!» αντιγύρισε ο Ραφέλνες. «Προσπαθείς να μας καταστρέψεις όλους! Για πόσο νομίζεις ότι θα κρατήσει αυτή η... ανταρσία σας; Επειδή πήρατε την Πριγκίπισσα αιχμάλωτη, νομίζετε ότι εκεί θα τελειώσει το πράγμα;» φώναξε, και η φωνή του αντήχησε στη μεγάλη αίθουσα. «Η Παντοκράτειρα θα στείλει τα στρατεύματά της εδώ!»

«Η Παντοκράτειρα θα έχει άλλα προβλήματα, Ραφέλνες.» Δεν ήταν ο Άτβος που είχε μιλήσει, αλλά ο Τάμπριελ. «Θα συμβούν, σύντομα, πράγματα στη Βίηλ που κανένας δεν θα τα πίστευε πριν από λίγο καιρό. Μείνε ζωντανός και θα τα δεις, σ'το υπόσχομαι.»

«Δεν έχεις τίποτα να κερδίσεις δείχνοντας πίστη στην Παντοκράτειρα,» πρόσθεσε ο Άτβος.

«Η πίστη μου δεν είναι στην Παντοκράτειρα, αλλά στην Πριγκίπισσα!» αποκρίθηκε ο Ραφέλνες. «Η πίστη μου είναι στη νόμιμη διάδοχο του Θρόνου του Πριγκιπάτου Νέλερβικ.»

«Όχι στο *ίδιο* το Πριγκιπάτο;»

«Διαφορά δεν υφίσταται, προδότη.»

«Φυσικά και υφίσταται! Ο Πρίγκιπας σου μπορεί να σε προδώσει οποιαδήποτε στιγμή, αλλά μόνο εσύ μπορείς να προδώσεις την πατρίδα σου.»

Ο Τάμπριελ είπε: «Παραδώσου, Ραφέλνες, και θα συζητήσουμε περισσότερο. Διαφορετικά, θα πρέπει να σε σκοτώσουμε. Και μην αμφιβάλλεις ότι θα τα καταφέρουμε.»

2.

Ο Ζακ Ματνέρω (που τώρα βρισκόταν στα μουντρούμια του κάστρου) είχε πάρει την Πριγκίπισσα Κισβέτα και την αδελφή της, τη Νισμέτ'νορ, άρον-άρον για να φύγουν από το κάστρο μέσω ελικοπτέρου. Αλλά δεν είχε ενδιαφερθεί για τον σύζυγο της Κισβέτα, τον Πρίγκιπα Θαλράνος. Του ήταν αδιάφορος, αφού ακόμα κι αν οι επαναστάτες τον αιχμαλώτιζαν τίποτα δεν θα άλλαζε· δεν θα είχαν στα χέρια τους κανένα πρόσωπο με πραγματικό – λόγω αίματος – δικαίωμα στον Θρόνο του Νέλερβικ.

Επομένως, όταν η ανταρσία ξεκίνησε, ο Πρίγκιπας Θαλράνος βρέθηκε μπλεγμένος χωρίς να ξέρει τι ακριβώς συνέβαινε. Και τώρα, που το πράγμα είχε τελειώσει, στεκόταν μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου περιτριγυρισμένος από τέσσερις μαχητές του.

«Είμαι αιχμάλωτος;» απαίτησε, με οργισμένο ύφος. Ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με γαλανό δέρμα και καστανά μαλλιά και μουστάκι. Φορούσε πλούσια ρούχα και έναν μεταλλικό, επίχρυσο θώρακα. Από τη μέση του κρεμόταν ένα μακρύ σπαθί, κι από τους ώμους του ένας πορφυρός μανδύας.

Ο Τάμπριελ καθόταν στον Θρόνο του Πριγκιπάτου (καθώς η Βασνίτα ήταν σ'ένα δωμάτιο και ξεκουραζόταν, ξαπλωμένη, ύστερα από τον τραυματισμό της), με την Ανταρλίδα να στέκεται αριστερά του και τον Πρόμαχο Άτβος δεξιά του. Η Αλιζέτ περιφερόταν μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου, παρατηρώντας τα πάντα σαν επικίνδυνος πάνθηρας. Οι Ιεράρχες ήταν καθισμένοι σε διάφορα σημεία του μεγάλου δωματίου,

όπως επίσης και πολλοί από τους επαναστάτες και η Ιλρίνα'νορ – η οποία έδειχνε να είναι πολύ καλύτερα τώρα που είχε ελευθερωθεί από τη λευκόχρυση φυλακή της.

«Δεν είσαι αιχμάλωτος,» αποκρίθηκε ο Άτβος στον Θαλράνος. «Μπορείς να φύγεις αν θέλεις. Κανένας δεν είναι αιχμάλωτος πλέον. Είμαστε εδώ για να ελευθερώσουμε, όχι για να αιχμαλωτίσουμε.»

«Και πού είναι η σύζυγός μου, τότε; Δεν είναι αιχμάλωτή σας;»

«Εξ ανάγκης, μόνο.»

«Εξ ανάγκης;» γρύλισε ο Θαλράνος. «Η Κισβέτα Κάλνεραχ είναι η νόμιμη διάδοχος του Θρόνου του Πριγκιπάτου Νέλερβικ!»

«Επίσης,» είπε ο Τάμπριελ προτού ο Θαλράνος συνεχίσει, «είναι σύμμαχος των Παντοκρατορικών. Όπως και η αδελφή της, η Νισμέτ'νορ. Δεν μπορούμε, επομένως, να τους επιτρέψουμε να καθίσουν στον θρόνο.»

«Θα κάθεται, λοιπόν, εσύ εκεί τώρα;»

«Η Βασνίτα Κάλνεραχ θα καθίσει, μόλις μπορέσει. Επί του παρόντος, όμως, είναι τραυματισμένη.»

«Και η Βασνίτα,» πρόσθεσε ο Άτβος, «είναι νόμιμη διάδοχος του θρόνου.»

«Μόνο μετά τον θάνατο της Κισβέτα και της Νισμέτ. Και δεν είναι ακόμα νεκρές!»

«Σου απαντήσαμε: είναι με τον εχθρό που θέλει να μας υποδουλώσει όλους!»

Ο Θαλράνος τούς έδειξε, οργισμένα, με το χέρι του. «Προσπαθείτε να δικαιολογήσετε τον σφετερισμό σας!»

«Δεν είναι σφετερισμός!» είπε ο Άτβος. «Δεν θα πάρουμε εμείς την εξουσία του Πριγκιπάτου—»

«Θα την πάρει, όμως, η Βασνίτα!»

«Για το καλό της Βίηλ—»

«Της Βίηλ;» φώναξε ο Θαλράνος. «Τώρα νοιάζεστε για το καλό ολόκληρης της διάστασης;»

«Τα πράγματα, πολύ σύντομα, θ'αλλάξουν στη Βίηλ, Άρχοντα Θαλράνος,» τον πληροφόρησε ο Τάμπριελ. «Οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας θα διωχτούν από εδώ. Εμείς δεν κάναμε παρά μια αρχή.»

Ο Θαλράνος γέλασε. «Είστε τρελοί! Εδώ και δεκαετίες η Βίηλ είναι σύμμαχος της Συμπαντικής Παντοκρατορίας—»

«Σύμμαχος;» τον διέκοψε ο Άτβος. «Δεν είναι σύμμαχος! Είμαστε υποτελείς. Υπάρχει διαφορά, Θαλράνος. Υπηρετούμε μια δύναμη που προσπαθεί να υποδουλώσει ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

Ο Θαλράνος αναστέναξε. «Αν δεν ελευθερώσετε τη σύζυγό μου,» τους προειδοποίησε, «θα προκληθούν αντιδράσεις ανάμεσα στους ευγενείς, και το ξέρετε.» Μιλούσε πιο ήρεμα τώρα, προσπαθώντας να καλμάρει τα νεύρα του.

«Μόνο από όσους είναι φανατικά πιστοί στην Παντοκράτειρα,» αποκρίθηκε ο Άτβος. «Κι ελπίζουμε αυτοί, γρήγορα, να λιγοστέψουν. Διότι δεν είμαστε μόνοι μας, Θαλράνος. Δεν είμαστε μια οποιαδήποτε ανταρσία που σύντομα θα ποδοπατηθεί από τους Παντοκρατορικούς· είμαστε με την Επανάσταση, και είμαστε η αρχή της απελευθέρωσης της Βίηλ!»

«Πολύ καλά,» είπε ο Θαλράνος, με σκληρή όψη. «Θα κρατήσετε, λοιπόν, τη σύζυγό μου αιχμάλωτη;»

«Για όσο χρειαστεί.»

«Τι ‘για όσο χρειαστεί’; Η Βασνίτα δεν μου είπες ότι θα πάρει την εξουσία;»

«Ναι. Επειδή το ξέρουμε πως η Βασνίτα είναι υπέρ της Επανάστασης· μας βοήθησε να φτάσουμε ως εδώ. Δε μπορούμε να βάλουμε πάλι την Κισβέτα στο θρόνο· είναι πολύ επικίνδυνο. Ανέκαθεν είχε καλές σχέσεις με τους Παντοκρατορικούς.»

«Μάλιστα,» είπε ο Θαλράνος σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του. «Και μ’εμένα τι θα γίνει;»

«Σου είπαμε ήδη: μπορείς να φύγεις αν θέλεις.»

«Κι αν δεν θέλω; Θα με φυλακίσετε;»

Ο Τάμπριελ μίλησε πριν από τον Άτβος: «Μόνο αν μας προκαλέσεις πρόβλημα, Άρχοντά μου.»

«Δεν έχω τη δύναμη να σας προκαλέσω πρόβλημα,» δήλωσε ο Θαλράνος. «Αναρωτιέμαι, όμως, τι σκοπεύετε να κάνετε όταν ξημερώσει.» Ήταν νύχτα τώρα, αφότου οι συγκρούσεις μέσα στο κάστρο είχαν λάβει τέλος.

«Θα ξεκινήσουμε να εργαζόμαστε υπέρ της απελευθέρωσης της Βίηλ,» απάντησε ο Άτβος.

«Μεγαλομανή σχέδια τόσο γρήγορα...» είπε ειρωνικά ο Θαλράνος.

«Δεν είναι ‘μεγαλομανή’ τα σχέδιά μας, Θαλράνος. Έχουμε υποστηρίξει. Δεν είμαστε οι μόνοι που ανατρέπουμε καθεστώτα, αυτή τη στιγμή, στη Βίηλ.»

«Ποιος άλλο το κάνει;»

«Αυτή,» είπε ο Τάμπριελ, «είναι μια πληροφορία που δεν μπορούμε να σου δώσουμε ακόμα. Πρέπει, πρώτα, να αποδείξεις ότι είσαι υπέρ της Επανάστασης.»

«Μάλιστα. Θέλετε κάτι άλλο από εμένα, λοιπόν;»

«Όχι,» είπε ο Τάμπριελ. Και ο Άτβος κατένευσε.

Ο Θαλράνος στράφηκε και βάδισε έξω από την Αίθουσα του Θρόνου, ακολουθούμενος από τους μαχητές του.

«Αυτός,» είπε η Αλιζέτ πλησιάζοντας τον θρόνο, «μπορεί να κάνει φασαρίες.»

«Θα πεθάνει τότε,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Αλλά όχι πριν, Αλιζέτ.»

Ένας επαναστάτης μπήκε στην αίθουσα και πλησίασε κι αυτός τον θρόνο. «Το κάστρο είναι ασφαλές, Πρόμαχε,» δήλωσε. «Το ελέγξαμε όλο· είναι δικό μας. Οι Παντοκρατορικοί έχουν φυλακιστεί στα μπουντρούμια, καθώς και όσοι από τους πολεμιστές της Πριγκίπισσας αρνήθηκαν να μας παραδώσουν τα όπλα τους ώστε να έρθουν δοκιμαστικά με το μέρος μας.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Άτβος. Και κοίταξε τον Τάμπριελ.

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε,» είπε εκείνος, «εκτός απ’το να είμαστε σε εγρήγορση, μήπως τίποτα απρόοπτο συμβεί.»

3.

Τα πράγματα είχαν, απροσδόκητα, αίσιο τέλος στο Πριγκιπάτο Νέλερ-βικ, όπως τους έλεγε η Διάττα· κι αυτό σήμαινε ότι οι επαναστάτες μπορούσαν να ξεκουραστούν ήσυχα, στο άντρο τους κάτω από την επιφάνεια της Καμένης Γης. Ο Καρτάφες’νορ εξακολουθούσε να είναι δυσारेστημένος που, όλη την ημέρα σήμερα, δεν είχαν ασχοληθεί καθόλου με τα αυτοκίνητά του, όμως ο Δαίδαλος τού υποσχέθηκε ότι αύριο μ’αυτά θα ασχολούνταν.

Και φαινόταν κουρασμένος, νόμιζε η Φενίλδα. Τα ξόρκια που είχε κάνει μέσω του δεσμού των Ιεραρχών τον είχαν εξουθενώσει. Πρέπει να ήταν, σίγουρα, πιο δύσκολο απ’το να κάνεις ξόρκια υπό κανονικές

συνθήκες. Η Φενίλδα δεν μπορούσε καν να διανοηθεί πώς ο Δαίδαλος χρησιμοποιούσε τον δεσμό των Ιεραρχών ως δίαυλο για τη μαγεία του.

Επιστρέφοντας στον ξενώνα μαζί με τους υπόλοιπους, μπήκε στον πειρασμό να κάνει μπάνιο μέσα στο βαρέλι. Της χρειαζόταν, ύστερα από τόσες ημέρες. Επιπλέον, τώρα ήταν λιγάκι ζαλισμένη από τα ποτά που είχαν πει στην κεντρική αίθουσα του άντρου – και μόνο ζαλισμένη θα μπω εκεί μέσα.

«Θα με βοηθήσεις να το γεμίσω;» ρώτησε τον Πολ, δείχνοντας το βαρέλι.

«Μετά χαράς.»

Πήγαν στη σπηλιά με το πηγάδι για να φέρουν κουβάδες με νερό και τους άδειασαν μέσα στο βαρέλι. Όταν ήταν γεμάτο, ο Πολ ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Η Φενίλδα πήρε την κάπα της από το μπαούλο δίπλα στο δικό της κρεβάτι, κι ήταν έτοιμη να πάει πίσω από ένα παραβάν, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. Για κάποιο λόγο, της φαινόταν ανόητο, ενώ παλιά, προτού φύγει από τη Ρελκάμνια, προτού μάθει όσα είχε τώρα μάθει, νόμιζε ότι καθόλου ανόητο δεν θα της φαινόταν. Κάτι είχε, αναμφίβολα, αλλάξει εντός της· το καταλάβαινε. Έριξε την κάπα στους ώμους της και έβγαλε τις μπότες και τα ρούχα της. Μετά, τυλιγμένη στην κάπα, πλησίασε το βαρέλι, ανέβηκε στο σκαμνί δίπλα του, και άγγιξε το νερό. Ήταν κρύο, αλλά όχι τόσο που δεν θα το ανεχόταν. Αφήνοντας την κάπα της να πέσει, έπιασε τις άκριες του μεγάλου βαρελιού και, σηκώνοντας το σώμα της, πήδησε μέσα. Για μια στιγμή κοκάλωσε, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διαπερνά πατόκορφα. Ύστερα το σώμα της συνήθισε, και το μπάνιο δεν ήταν τόσο δυσάρεστο όσο φανταζόταν. Όχι, βέβαια, πως ήταν κι από τα καλύτερα που είχε κάνει...

Μετά από λίγο, βγήκε απ'το βαρέλι, τυλίχτηκε στην κάπα της, και πήγε στο κρεβάτι, όπου ξάπλωσε χωρίς να ντυθεί, περιμένοντας πρώτα να στεγνώσει. Έσβησε τη λάμπα λαδιού δίπλα της και άναψε ένα τσιγάρο – χρησιμοποιώντας έναν από τους μεγάλους, άκομψους ενεργειακούς αναπτήρες της Βίηλ οι οποίοι περιείχαν εστία, γιατί η μπαταρία του παλιού της αναπτήρα είχε τελειώσει λόγω του ταχύ ρυθμού ενεργειακής κατανάλωσης που ίσχυε σ'ετούτη τη διάσταση.

Κοίταξε τους άλλους. Ο Δαίδαλος φαινόταν ήδη να κοιμάται, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος. Η Διάττα επίσης φαινόταν να κοιμάται, ξαπλωμένη στο πλάι

και τυλιγμένη στην κουβέρτα της. Ο Πολ μόνο ήταν ξύπνιος, καπνίζοντας κι αυτός όπως η Φενίλδα. Ήταν μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι του, και είχε το ένα πόδι πάνω στο σηκωμένο γόνατο του άλλου.

«Δε θ'αργήσει τώρα η Λαμρίτ να ξεκινήσει, ε;» τον ρώτησε η Φενίλδα.

Ο Πολ στράφηκε να την κοιτάξει. «Εννοείς επειδή πάρθηκε το Πριγκιπάτο Νέλερβικ από τους δικούς μας;»

«Ναι.»

«Μπορεί,» είπε ο Πολ, φυσώντας καπνό από τα ρουθούνια. «Αλλά, μάλλον, θα περιμένει πρώτα να δει τι θα μαγειρέψουν ο Δαίδαλος και ο Καρτάφες. Θέλει να χρησιμοποιήσει αυτά τα αυτοκίνητα. Θα είναι, σίγουρα, ένα πολύ ισχυρό όπλο.»

Η Φενίλδα δεν μίλησε, καπνίζοντας.

Ο καπνός είχε αρχίσει να πυκνώνει μέσα στο υπόγειο δωμάτιο. Κούνησε το χέρι της από πάνω της, για να τον διώξει.

«Καλύτερα να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από δω μέσα,» είπε. «Ούτε να κάνεις το μπάνιο σου μπορείς, ούτε να καπνίσεις με την άνεσή σου!»

Ο Πολ γέλασε. «Δε διαφωνώ στο ελάχιστο. Οι επαναστάτες πρέπει να εξειδικεύονται στο να βρίσκουν κωλοπεριοχές για να φωλιάζουν.»

«Δε σταματάτε λίγο την κουβέντα;» είπε η Διάττα. «Θέλουμε και να κοιμηθούμε εδώ μέσα!»

«Κοιμάστε κιόλας, εσείς οι Ιεράρχες;» ρώτησε ο Πολ.

«Σκασμός πια!...» Η Διάττα γύρισε απ'την άλλη μέσα στην κουβέρτα της.

Η Φενίλδα δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Και έσβησε το τσιγάρο στο πάτωμα, δίπλα της.

4.

Ο Τάμπριελ, έχοντας κάνει ένα μπάνιο, ήταν μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός δωματίου του κάστρου της Νέλερβικ, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι και καπνίζοντας την πίπα του, η οποία γέμιζε τον χώρο με αρωματικό καπνό. Το ραβδί του με την πορφυρή σφαίρα στηριζόταν, όρθιο, στον τοίχο δίπλα στο κρεβάτι. Τα ρούχα του Τάμπριελ ήταν αφημένα σ'έναν σωρό πλάι σε μια καρέκλα.

φορούσε μόνο την περισκελίδα του και μια μαλακή ρόμπα που είχε βρει στη ντουλάπα του δωματίου.

Η πόρτα του λουτρού άνοιξε, και η Ανταρλίδα βγήκε, τυλιγμένη σε μια μακριά πετσέτα. Πλησίασε το κρεβάτι και κάθισε στην άκρη, διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της.

«Να κοιμηθούμε;» είπε.

Ο Τάμπριελ μόρφασε, βγάζοντας το τσιμπούκι απ'το στόμα του. «Αν θέλεις...» Τα νεύρα της ήταν ακόμα τσιτωμένα, μπορούσε να παρατηρήσει. Το πρόσωπό της δεν είχε χαλαρώσει.

«Δεν έχεις 'δεί' ότι θα συμβεί κάτι...;»

«Τίποτα.»

«Δε θ'αρχίσει ο Ραφέλνες, μες στη νύχτα, να σκοτώνει όποιον βρει μπροστά του...;»

«Δε νομίζω.»

«Ούτε ο Θαλράνος θα ξεκινήσει κάποια ανταρσία...;»

«Ούτε αυτό το νομίζω.»

«Ούτε η Αλιζέτ θ'αλλάξει, ξαφνικά, στρατόπεδο...;»

«Μάλλον απίθανο, τώρα πλέον. Μπορείς να ηρεμήσεις, Μαύρη Δράκαινα.»

«Οι Μαύρες Δράκαινες ποτέ δεν ηρεμούν,» είπε η Ανταρλίδα, πολύ σοβαρά: επιτηδευμένα. Πήρε την πίπα από το χέρι του Τάμπριελ και την άφησε στο κομοδίνο παραδίπλα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του, βρέχοντάς τον με τα νοτισμένα μαλλιά της.

Ο Τάμπριελ φίλησε το μέτωπό της, σιωπηλά.

Η Ανταρλίδα μούγκρισε ευχαριστημένα. «Αν μόνο δεν ήμουν τόσο κουρασμένη...» είπε καθώς χασμουριόταν.

Ο Τάμπριελ χάιδεψε τα πλευρά της πάνω από την πετσέτα που την τύλιγε. Αισθανόταν κι εκείνος να βρίσκεται στα όρια του ύπνου.

«Δε μου λες,» τον ρώτησε η Ανταρλίδα μετά από λίγο, «μήπως θα ήταν συνετό να υφάνεις Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως;»

Δε μπορούσε, τελικά, να ηρεμήσει. Με τίποτα.

«Το έχω κάνει ήδη.»

«Αλήθεια;»

«Όσο πλενόσουν. Αν κάποιος επιχειρήσει να εισβάλει στο δωμάτιο, θα το καταλάβω.»

«Ωραία,» είπε η Ανταρλίδα, «γιατί εγώ δεν είμαι σίγουρη πως θα το καταλάβω.» Ήταν εξουθενωμένη και, σ' αυτή την κατάσταση, δεν εμπιστευόταν τις ειδικά εκπαιδευμένες αισθήσεις της.

Την πήρε πρώτη ο ύπνος.

Και ο Τάμπριελ δεν άργησε να την ακολουθήσει.

5.

Το επόμενο πρωί, ο Δαίδαλος πήγε να επισκεφτεί τον Καρτάφες'νορ στο εργαστήριό του, και η Φενίλδα τον ακολούθησε, από περιέργεια περισσότερο, παρά επειδή νόμιζε ότι μπορούσε κάπως να βοηθήσει. Ήθελε να δει τι θα γινόταν' πού θα κατέληγε το πείραμα με τα αυτοκίνητα. Αν και ο Δαίδαλος, απ' ό,τι φαινόταν, δεν το θεωρούσε πείραμα' το θεωρούσε κάτι δοκιμασμένο. Δεν έδειχνε να αμφιβάλλει για την επιτυχία' έμοιαζε με κάποιον που πάει να κάνει μια δουλειά την οποία ξέρει καλά. Κάποιον επαγγελματία.

Και η Φενίλδα σκεφτόταν ότι ο Δαίδαλος, πράγματι, ίσως να ήταν ο πιο επαγγελματίας μάγος που είχε γνωρίσει ποτέ της. Ο πιο αληθινός μάγος. Κι ωστόσο, ο ίδιος παραδεχόταν πως δεν ήξερε τα πάντα – ούτε καν τα περισσότερα – που μπορούσε κανείς να ξέρει για τη φύση της μαγείας. Αυτό δεν θα το έκανε ένας άλλος μάγος που θεωρούσε τον εαυτό του επαγγελματία' θα έλεγε ότι ήξερε σχεδόν τα πάντα που σχετίζονταν με το μαγικό τάγμα του, για να τον παίρνουν σοβαρά. Αλλά για την πραγματική φύση της μαγείας δεν θα γνώριζε ούτε το ένα δέκατο απ' όσα γνώριζε ο Δαίδαλος, ήταν βέβαιη η Φενίλδα.

Ο Δαίδαλος είναι ένας άνθρωπος απ' τον οποίο μπορείς αληθινά να μάθεις...

Ο Καρτάφες'νορ καταχάρηκε που τους είδε να έρχονται στο εργαστήριό του πρωί-πρωί, και, τρίβοντας τα χέρια του και χαμογελώντας, δήλωσε έτοιμος να ξεκινήσουν να φτιάχνουν το πρώτο αυτοκίνητο. Η προθυμία του, ως συνήθως, αναστάτωνε τη Φενίλδα με αρνητικό τρόπο. Ήταν σα να βλέπεις έναν χειρουργό να χαίρεται που θα χειρουργήσει.

Ο Δαίδαλος έπιασε χαρτί και στιλογράφο και άρχισε να κάνει ένα σχεδιάγραμμα του αυτοκινήτου που είχε κατά νου να φτιάξουν. Παρατηρώντας το σχέδιό του η Φενίλδα είδε ότι ήταν ένας άνθρωπος από μέταλλο, τρεισήμισι μέτρα ψηλός' και στο εσωτερικό του υπήρχαν κυ-

κλώματα και καλώδια, τα οποία ο Δαίδαλος εξήγησε στον Καρτάφες ότι έπρεπε να τοποθετηθούν ακριβώς έτσι: σε διαφορετική περίπτωση, υπήρχε κίνδυνος να καταστραφεί το κυκλοειδές (το καινούργιο είδος εστίας που είχαν κατασκευάσει χτες), με πιθανώς απρόβλεπτες συνέπειες.

«Ας αρχίσουμε!» είπε ο Καρτάφες, ενθουσιωδώς.

Και έφυγαν από το εργαστήριο του Πεφωτισμένου, για να πάνε σ'ένα μέρος που, όταν η ενεργειακή λάμπα άναψε, αποκαλύφθηκε πως ήταν μεταλλουργείο. Ο Καρτάφες'νορ κάλεσε εκεί και μερικούς άλλους επαναστάτες, ζητώντας τους να φέρουν μέταλλα από την αποθήκη και να βοηθήσουν, επίσης, στην κατασκευή του αυτοκινήτου. «Μην ανησυχείτε,» τους είπε όταν φάνηκαν ανήσυχοι (η μαγεία πρέπει να τους τρόμαζε λιγάκι): «το μόνο που θα κάνετε θα είναι να λιώσετε μέταλλα και να τους δώσετε τα σχήματα που θα σας υποδείξω.»

Η Φενίλδα ρώτησε τον Καρτάφες, ενώ οι επαναστάτες συγκέντρωναν τα υλικά στη σπηλιά και άναβαν δυνατές φωτιές στα καμίνια: «Από πού βγαίνει ο καπνός;»

«Υπάρχουν καμινάδες. Τρύπες στους βράχους. Μην ανησυχείς.»

«Καμινάδες που φτάνουν ως επάνω, στην Καμένη Γη;»

«Φυσικά! Πού αλλού;» Την ατένισε καχύποπτα: και η Φενίλδα είχε την αίσθηση ότι ο μάγος κοίταζε περισσότερο την παράξενη γυαλάδα στο αριστερό της μάτι.

«Δεν υπάρχει, τότε, κίνδυνος να δει κάποιος τον καπνό; Κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας;» Η Φενίλδα αγνόησε το βλέμμα του.

«Κίνδυνος; Μπα, δε νομίζω. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για την Καμένη Γη. Αυτό είναι τ'όλο νόημα τού νάσαι κρυμμένος εδώ!»

Μια επαναστάτρια που βοηθούσε είπε, παρεμβαίνοντας στη συζήτηση: «Οι καμινάδες βγάζουν σε βαθουλώματα του εδάφους, πίσω από πλαγιές. Είναι καλυμμένες. Παρ'όλ'αυτά, καλό θα ήταν να μην κρατήσετε τα καμίνια αναμμένα για πολύ.»

«Μόνο όσο χρειαστεί, ασφαλώς!» είπε ο Καρτάφες'νορ, μοιάζοντας ενοχλημένος και στρίβοντας τα μακριά γκρίζα γένια του ανάμεσα σε δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού.

Η Φενίλδα κοίταξε τον Δαίδαλο, ο οποίος δεν έμοιαζε ν'ανησυχεί, καθώς περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και με νηφάλια όψη στο πρόσωπο.

Οι επαναστάτες άρχισαν να θερμαίνουν τα μέταλλα και, μετά, κρατώντας τα με ειδικές λαβίδες, να τα χτυπούν με σφυριά ώστε να τους δώσουν τα σχήματα που τους υποδείκνυαν ο Καρτάφες'νορ και ο Δαίδαλος. Η σπηλιά ήταν καμίνι με κάθε σημασία της λέξης, και η Φενίλδα πήγαινε να σκάσει. Κάθε τόσο έκανε πίσω τα μακριά μαύρα μαλλιά της και ξεφυσούσε, ενώ αισθανόταν ιδρώτας να τη λούζει απ'το κεφάλι μέχρι τις φτέρνες. Κοιτάζοντας γύρω της έβλεπε, βέβαια, πως δεν ήταν η μόνη που ζεσταινόταν. Οι επαναστάτες, ειδικά, οι οποίοι εργάζονταν ήταν λουσμένοι στον ιδρώτα και είχαν ξεφορτωθεί τα περισσότερα ρούχα τους. Οι μύες στα χέρια και στις πλάτες τους γυάλιζαν από τις φλόγες των καμινιών και συσπώνταν από τις κινήσεις. Η Φενίλδα έπιασε πολλές φορές τον εαυτό της να παρατηρεί τους πιο καλοσχηματισμένους άντρες, και πήρε το βλέμμα της από πάνω τους – για λίγο, τουλάχιστον.

Μια επαναστάτρια έφερνε σε όλους νερό, σε τακτά χρονικά διαστήματα, για να μη σκάσουν. Η Φενίλδα το βρήκε εύγευστο και δροσερό. Πρέπει να ήταν από τα υπόγεια ρεύματα που περνούσαν κάτω απ'τις σπηλιές.

Η Πρόμαχος Λαμρίτ ήρθε, σε κάποια στιγμή, για να δει τι γινόταν. «Είστε ακόμα ζωντανοί εδώ μέσα;» ρώτησε. Και οι επαναστάτες που δούλευαν τής απάντησαν αστειευόμενοι: «Είμαστε σαν τους Κολοσσούς, Πρόμαχε!» – «Μόνο το νερό μάς σώζει.» – «Ο μάγος είπε πως θα λιώσει εμάς αν δεν του λιώσουμε τα σίδερά του.»

Η Λαμρίτ κοίταξε τον Καρτάφες μειδώντας.

«Δεν τους είπα τέτοιο πράγμα,» διευκρίνισε εκείνος, μέσα στα συνεχή χτυπήματα των σφυριών επάνω στα μέταλλα – νταν νταν! νταν! ΝΤΑΝ! Έμοιαζε να είχε πάρει το σχόλιο των επαναστατών σοβαρά. Δεν ξέρει από αστεία, σκέφτηκε η Φενίλδα. Όχι πως αυτό την εξέπληττε.

Η Λαμρίτ γέλασε. «Το φαντάζομαι!» είπε στον Καρτάφες. Και ρώτησε τον Δαίδαλο: «Πώς πάει η δουλειά;»

«Καλά, απ'ό,τι φαίνεται.»

«Θα λειτουργήσουν, δηλαδή;»

«Έτσι πιστεύω.»

«Κι αν δεν λειτουργήσουν με την πρώτη,» πρόσθεσε ο Καρτάφες, «θα λειτουργήσουν με τη δεύτερη ή με την τρίτη, Πρόμαχε! Σ'το υπόσχομαι.»

Ο τύπος είναι τρομαχτικός, σκέφτηκε η Φενίλδα.

«Ωραία!» φώναξε η Λαμρίτ για ν'ακουστεί πάνω από την κακοφωνία των σφυριών. Και, χτυπώντας τον Καρτάφες'νορ στον ώμο, έκανε να βγει από τη σπηλιά.

«Πρόμαχε!» της φώναξε ο Δαίδαλος προτού φύγει.

Η Λαμρίτ γύρισε.

«Τι λέει η Διάττα;»

Η Λαμρίτ μόρφασε. «*Τι;*» Δεν είχε ακούσει.

«*Τι λέει η Διάττα;*» φώναξε ο Δαίδαλος. «Για το Πριγκιπάτο Νέλερ-βικ.»

«Όλα καλά.»

Ο Δαίδαλος ένευσε, και η Λαμρίτ έφυγε.

Χρειάστηκαν ώρες εντατικής εργασίας προτού ολοκληρωθεί το κέλυφος του πρώτου αυτοκινήτου, και όταν ολοκληρώθηκε έμοιαζε με μια πολύ βαριά πανοπλία για γίγαντες, αδύνατον να φορεθεί από φυσιολογικό άνθρωπο.

«Πραγματικά, κάναμε δουλειά για Κολοσσούς!» παρατήρησε ένας επαναστάτης.

«Πάμε τώρα να πιούμε τίποτα προτού πεθάνουμε,» πρότεινε ένας άλλος.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ένας τρίτος. «Θα το λένε τούτο, να δείτε – ότι εμείς φτιάξαμε το πρώτο απ'αυτά τα τέρατα!»

Ο Καρτάφες'νορ τούς είπε ότι έπρεπε να πάρουν το δημιούργημά τους και να το μεταφέρουν στο εργαστήριό του, κι αυτό τούς χάλασε την εύθυμη διάθεση, αλλά υπάκουσαν. Σήκωσαν τα κομμάτια της πελώριας πανοπλίας και τα κατέβασαν στη σπηλιά που ο Πεφωτισμένος αποκαλούσε εργαστήριο.

Τα αφτιά της Φενίλδα ακόμα κουδούνιζαν από τα χτυπήματα των σφυριών επάνω στα μέταλλα, κι ακόμα ήταν, φυσικά, λουσμένη στον ιδρώτα, τα ρούχα της νωπά. *Θα χρειαστώ κι άλλο μπάνιο, το βράδυ.*

Τι ώρα είναι, αλήθεια;

Κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε πως ήταν απόγευμα. Γι'αυτό πεινούσε.

«Δεν πάμε να φάμε τίποτα προτού συνεχίσουμε;» είπε.

Ο Καρτάφες την κοίταξε σαν να είχε προτείνει να πάνε να κρεμαστούν. «Αν είναι δυνατόν! Έχουμε σοβαρή δουλειά τώρα.» Και στράφηκε στον Δαίδαλο.

Εκείνος αναστέναξε. «Μπορείς να ζητήσεις να μας φέρουν φαγητό εδώ, Φενίλδα;»

Εκείνη κατένευσε και έφυγε απ'το εργαστήριο του Καρτάφες'νορ, διασχίζοντας τις σπηλιές του άντρου της Επανάστασης και καταφέροντας (αφού ρώτησε έναν επαναστάτη για κατευθύνσεις) να φτάσει στην κεντρική αίθουσα. Εκεί βρήκε τον Πολ, τη Διάττα, τη Λαμρίτ, τον Άλτρες, και μερικούς άλλους που ή δεν θυμόταν τα ονόματά τους ή δεν τα ήξερε.

«Πού βούτηξες;» τη ρώτησε ο Πολ, παρατηρώντας, χωρίς να το κρύβει, τις καμπύλες της μέσα από τα νοτισμένα ρούχα της.

Η Φενίλδα, σκεπτόμενη ξαφνικά σαν εξωτερικός παρατηρητής για τον εαυτό της, σκέφτηκε πως, πριν από τις τελευταίες περιπέτειές της με τον Κλαρκ και τον Δαίδαλο, ένα τέτοιο σχόλιο μάλλον θα την είχε φέρει σε σχετική αμηχανία, κάνοντας τα μάγουλά της να μουδιάσουν και, υπέθετε, το γαλανό τους χρώμα να σκουρύνει. Τώρα, απλά αποκρίθηκε: «Σ'ένα καμίνι. Και συνεχίζουμε. Μπορεί κάποιος να μας φέρει φαγητό στο εργαστήριο του Καρτάφες'νορ;»

«Κάποιος θα το φέρει,» είπε η Λαμρίτ.

«Ευχαριστούμε, Πρόμαχε.»

Η Φενίλδα γύρισε και έφυγε από την κεντρική αίθουσα, επιστρέφοντας στο εργαστήριο του Πεφωτισμένου, για να βρει εκεί τον Δαίδαλο και τον Καρτάφες'νορ να προσαρμόζουν καλώδια και κυκλώματα στο εσωτερικό του μεταλλικού ανθρώπου. Κάθισε στην άκρη ενός πάγκου και τους παρατηρούσε να δουλεύουν. Και η δουλειά τους δεν ήταν μόνο χειρονακτική· χρησιμοποιούσαν και το Φως. Τους άκουγε να υποτονθορύζουν λόγια και τους έβλεπε να διαγράφουν σύμβολα με τα δάχτυλά τους, ενώ σημεία των καλωδίων και των κυκλωμάτων του αυτοκινήτου γυάλιζαν από μια παράξενη ακτινοβολία που έμοιαζε να προέρχεται από τα ίδια αλλά κι από τον αέρα συγχρόνως. Επίσης, η Φενίλδα αισθανόταν εκείνον τον παλμό παντού γύρω της, σαν ν'άκουγε την καρδιά της ίδιας της διάστασης της Βίηλ. Και όλ'αυτά μαζί της έδιναν την αίσθηση μιας πρωτόγνωρης αρμονίας... Ήταν σαν μουσική... Σαν μια πολύ ιδιαίτερη μουσική... Μια σύνθεση που-

«Το φαγητό έφτασε, κυρία!»

Τα λόγια του Πολ τη διέκοψαν, και η Φενίλδα στράφηκε να τον κοιτάξει, θυμωμένη λιγάκι μαζί του. Στα χέρια του κρατούσε έναν μεγάλο δίσκο με πιάτα επάνω, και κούπες. Η Φενίλδα θυμήθηκε πάλι πόσο πεινούσε και τον συγχώρεσε για την παρεμβολή του.

«Άφησέ τα εδώ,» του είπε, καθώς σηκωνόταν από τον πάγκο όπου ήταν καθισμένη.

Ο Πολ τα άφησε, και κοίταξε τους μάγους που συνέχιζαν να εργάζονται. «Τι κάνουν αυτοί;»

«Εκείνο που υποτίθεται πως πρέπει να κάνουν.» Η Φενίλδα έπιασε μια ψημένη πατάτα και την έβαλε στο στόμα της, μασώντας γρήγορα και καταπίνοντας. Η μαγείρισσα του άντρου εξακολουθούσε να είναι άψογη.

«Κι εσύ τι κάνεις; Επιβλέπεις;»

«Φυσικά. Κάποιος πρέπει να κάνει την πιο δύσκολη δουλειά απ'όλες.» Έφαγε κι άλλη πατάτα.

«Αυτό εξηγεί το γεγονός ότι είσαι πεινασμένη.»

«Θέλεις να καθίσεις κι εσύ;»

«Ίσως να ξανάρθω αργότερα,» είπε ο Πολ, και, κλείνοντάς της το μάτι, έφυγε.

Η Φενίλδα ήπια μια γουλιά από μια κούπα με νερωμένο κρασί, έφαγε δύο ακόμα πατάτες, και μετά έπιασε τα ζυμαρικά. Καθώς έτρωγε όμως δεν μπόρεσε παρά να παρασυρθεί πάλι από τη μελωδία του Φωτός, από τη συναυλία που έμοιαζαν να δημιουργούν οι δύο μάγοι δουλεύοντας επάνω στα σωθικά του μεταλλικού ανθρώπου. Δεν υπήρχε τίποτα το τυχαίο σ'αυτό το τραγούδι, παρατήρησε η Φενίλδα. Ο ένας ήχος διαδεχόταν τον άλλο... Αρμονία... Η καρδιά της Βίηλ... Ο παλμός της διάστασης... Η ενέργεια, η δύναμη, που τη φόρτιζε και τη συγκροτούσε... Η Φενίλδα άκουγε/έβλεπε/αισθανόταν, γοητευμένη.

Αυτό νιώθουν και οι μάγοι του τάγματος των Πεφωτισμένων;

Και πώς είναι δυνατόν να είμαι σαν αυτούς;

Είχε σταματήσει να τρώει χωρίς να το καταλάβει, και ξανάρχισε όταν ο Δαίδαλος κι ο Καρτάφες'νορ έπαψαν να ασχολούνται με τα κυκλώματα του αυτοκινήτου και ήρθαν κοντά της για να φάνε κι αυτοί.

«Τι είναι, Φενίλδα;» τη ρώτησε ο Δαίδαλος, μοιάζοντας λιγάκι κουρασμένος. «Βλέπεις τίποτα περίεργο;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.»

Μετά το φαγητό, οι δύο μάγοι συνέχισαν τη δουλειά τους και δεν άργησαν να τελειώσουν ό,τι έκαναν. Η Φενίλδα κοιτάζοντας το ρολόι της είδε ότι πρέπει να είχε πια βραδιάσει.

«Το κυκλοειδές θα το φορτίσουμε και θα το προσαρμόσουμε αύριο, αφότου έχουμε κωδικογραφήσει το αυτοκίνητο,» είπε ο Δαίδαλος.

Ο Καρτάφες'νορ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Το αυτοκίνητο πρέπει να κωδικογραφηθεί. Πρέπει να γράψω έναν κώδικα που θα του λέει πώς να λειτουργεί, και μετά πρέπει να του περάσουμε αυτόν τον κώδικα μέσα στα κυκλώματά του.»

«Μια σειρά από εντολές, δηλαδή. Αυτό που έκανα κι εγώ, παλιότερα!»

«Καμία σχέση· δεν είναι εντολές. Θα πρέπει να σταματήσεις να το σκέφτεσαι σαν μηχανήμα. Αυτό που φτιάχνουμε δεν είναι μια μηχανή που πατάς ένα κουμπί, ή λες μια συνθηματική λέξη, και παράγεται κάποιο αποτέλεσμα. Πρόκειται για κάτι το ζωντανό. Κι αν δε θέλουμε να παραφρονήσει ξαφνικά και να μας σκοτώσει όλους, πρέπει να κωδικογραφήσουμε σωστά το σύστημά του, ώστε να φέρεται σαν άνθρωπος περίπου.»

Η Φενίλδα ρώτησε: «Αν κάνεις κάποιο λάθος στον κώδικά σου, Δαίδαλε;»

«Δε θα κάνω λάθος. Τον έχω ξαναχρησιμοποιήσει.»

«Για τον υπηρέτη σου στην Απολλώνια;»

«Ναι. Είναι δοκιμασμένος.»

«Μάλιστα,» είπε ο Καρτάφες'νορ, τρίβοντας τα μούσια του. «Μάλιστα... Εγώ, πάντως, δεν το σκεφτόμουν έτσι. Προσπαθούσα να περάσω στα αυτοκίνητα μια σειρά από εντολές.»

«Σου εξήγησα, δε γίνεται όπως νόμιζες,» του είπε ο Δαίδαλος. «Είναι μια τελείως διαφορετική διαδικασία.»

«Χμμ, ναι...» Ο Καρτάφες παρατηρούσε τον μεταλλικό άνθρωπο που ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο πάτωμα του εργαστηρίου, με τα σωθικά του ανοιγμένα. «Ναι... Αύριο λοιπόν;» Στράφηκε πάλι στον Δαίδαλο.

«Αύριο,» είπε εκείνος.

Και καθώς επέστρεφαν στον ξενώνα η Φενίλδα σκέφτηκε ότι, αυτή τη φορά, δεν υπήρχε περίπτωση να διστάσει στο ελάχιστο να κάνει

μπάνιο μέσα στο βαρέλι. Θα έκανε μπάνιο ακόμα και μέσα σε *κουβά*, αν χρειαζόταν!

6.

Οι δύο υπηρέτριες βοήθησαν τη Βασνίτα να σηκωθεί από το κρεβάτι και να καθίσει στην πολυθρόνα που είχαν φέρει παραδίπλα. Η Βαρόνη ήταν ωχρή, αλλά η όψη της φανέρωνε πως αυτό οφειλόταν στον πόνο, όχι στον φόβο. Φορούσε ένα φαρδύ νυχτικό που σκέπαζε τον επίδεσμο γύρω από τη μέση της.

Πρωινό φως έμπαινε από τις κουρτίνες του παραθύρου.

Ο Τάμπριελ είχε έρθει να την επισκεφτεί μαζί με τον Πρόμαχο Άτβος και την Ιλρίνα'νορ, και τώρα στέκονταν κι οι τρεις αντίκρυ της.

«Πώς είσαι, Βασνίτα;» ρώτησε ο Άτβος.

«Πονάω αλλά θα το ξεπεράσω.» Μόρφασε καθώς αναδευόταν επάνω στην πολυθρόνα της.

«Θέλετε λίγο καφέ, Υψηλότητα;» τη ρώτησε η μία υπηρέτρια.

Εκείνη ένευσε καταφατικά, και είπε στον Άτβος: «Από τώρα έχουν αρχίσει να με θεωρούν Πριγκίπισσά τους. Δεν ξέρω αν αυτό είναι καλό ή κακό.»

«Λογικό είναι,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος, «αφού τώρα *είσαι* η Πριγκίπισσα του Νέλερβικ.»

Η Βασνίτα πήρε τον καφέ που της πρόσφερε η υπηρέτρια και την ευχαρίστησε χαμογελώντας. Ήπιε μια γουλιά. «Μα τους Κολοσσούς... Αυτό ήταν το σχέδιό μας, βέβαια – να πάρω τον θρόνο – αλλά... είναι σα να μη νόμιζα ότι θα πραγματοποιιόταν ποτέ. Δεν αισθάνομαι σαν Πριγκίπισσα, Άτβος. Και δεν ξέρω αν θέλω να είμαι.»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόσωπο πιο κατάλληλο από εσένα, Βασνίτα.»

Η Βασνίτα χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς, δεν θα παραιτηθώ. Όχι όσο υπάρχει η απειλή της Παντοκράτειρας στη διάστασή μας, τουλάχιστον.»

«Χαίρομαι που το ακούω.»

«Ο Θαλράνος είναι φυλακισμένος όπως και η Κισβέτα;» ρώτησε η Βασνίτα ύστερα από ακόμα μια γουλιά καφέ.

«Αποφασίσαμε να μην τον φυλακίσουμε. Ούτε αυτόν ούτε τον Ραφέλνες.»

Η Βασνίτα ένευσε, δείχνοντας να συμφωνεί. «Συνετή κίνηση. Δε χρειάζεται να στρέψουμε τους ευγενείς εναντίον μας. Δε θέλω να νομίσουν ότι πρόκειται για σφετερισμό.»

«Πολύ φοβάμαι, Βασνίτα, ότι αυτό ορισμένοι θα το νομίσουν ούτως ή άλλως.»

Τα χείλη της έσμιζαν. *Μάλλον, παρατήρησε ο Τάμπριελ, κι εκείνη το φοβάται.* Η Βαρώνη τού έμοιαζε καλή στην πολιτική· ήταν βέβαιος πως ήξερε ότι κάθε πολιτική δράση επιφέρει μια πολιτική αντίδραση. Και τα πράγματα οφείλουν να είναι έτσι υπολογισμένα ώστε αυτή η αντίδραση να είναι όσο το δυνατόν πιο ήπια. *Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, η αντίδραση θα είναι ήπια;* Ο Τάμπριελ ήθελε να πιστεύει πως ναι, ύστερα από όσα τού είχε πει ο Άτβος για τη Βασνίτα – ότι ήταν αγαπητή ανάμεσα στους αριστοκράτες αλλά κι ανάμεσα στον λαό.

«Πράγματι,» αποκρίθηκε η Βασνίτα. «Και θα φροντίσω να τους μεταπείσω αν χρειαστεί.»

«Υπάρχουν και σημαντικότερες ενέργειες στις οποίες πρέπει να προβείς,» είπε ο Άτβος· «και η πρώτη οφείλει να γίνει σήμερα κιόλας, το συντομότερο δυνατό.»

Η Βασνίτα ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, και ήπια μια γουλιά καφέ από το φλιτζάνι της.

«Πρέπει να γράψεις έναν λόγο για να εκφωνηθεί στον λαό της Νέ-λερβικ,» είπε ο Άτβος. «Πρέπει να μάθουν από εσένα τι έχει συμβεί, προτού οι φήμες που θα κυκλοφορήσουν αρχίσουν ν'ανάβουν φωτιές που δεν θα μπορέσουμε εύκολα να σβήσουμε.»

Η Βασνίτα ένευσε. «Έχεις δίκιο. Έπρεπε ήδη να το είχα σκεφτεί.»

Η Ιλρίνα'νορ είπε: «Δεν ήσουν σε κατάσταση να σκέφτεσαι πολιτικά θέματα.»

«Ναι, όντως.» Η Βασνίτα έκανε να σηκωθεί από την πολυθρόνα και, μουγκρίζοντας, ξανακάθισε. Οι υπηρέτριες ήρθαν, από δεξιά κι από αριστερά, για να τη βοηθήσουν. Τη στήριξαν κι εκείνη κατάφερε να πατήσει στα πόδια της. «Δαιμόνια... Τι χάλια...» γρύλισε κάτω απ'την ανάσα της.

Οι υπηρέτριες τη βοήθησαν να πάει ως το γραφείο και να καθίσει εκεί· και η Βασνίτα έπιασε χαρτί και στιλογράφο κι άρχισε να γράφει τον λόγο προς εκφώνηση. Θα ήθελε η ίδια να μπορούσε να τον εκφωνήσει, αλλά ήξερε ότι αυτό, έτσι τραυματισμένη όπως ήταν, δεν ήταν

εφικτό. Ούτε να σταθεί, καλά-καλά, δεν μπορούσε· πόσω μάλλον να βγει σε κάποιον εξώστη του κάστρου για να μιλήσει στον λαό της Νέλερβικ.

Θα με θεωρήσουν δειλή, σκέφτηκε, κι αποφάσισε να συμπεριλάβει στον λόγο ότι ήταν τραυματισμένη: ότι είχε τραυματιστεί μαχόμενη για την απελευθέρωση του Πριγκιπάτου Νέλερβικ. Ναι, αυτό θ'άρεσε στους ανθρώπους που αισθάνονταν καταπιεσμένοι από τους Παντοκρατορικούς...

7.

Ο λόγος της Βασνίτα εκφωνήθηκε από μια κήρυκα στην Κεντρική Πλατεία της πρωτεύουσας του Πριγκιπάτου. Τρεις φορές ακούστηκαν όσα ήθελε η καινούργια Πριγκίπισσα να ακουστούν, με διαλλείματα των τριάντα λεπτών ανάμεσα στην κάθε εκφώνηση.

Η αντίδραση του λαού δεν ήταν αρνητική. Αντιθέτως, μάλλον θετική θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει ο Τάμπριελ, καθώς, στεκόμενος σ'έναν εξώστη του κάστρου, τους κοίταζε να ζητωκραυγάζουν, να παίζουν μουσική, και να χορεύουν στην Κεντρική Πλατεία της Νέλερβικ. Δεν είχαν κανέναν λόγο να θέλουν εδώ τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας· και οι τακτικές εκτελέσεις επαναστατών μάλλον δεν ήταν ένα ευχάριστο θέαμα γι'αυτούς, παρά κάτι που τους τρομοκρατούσε, καθώς πιθανώς ν'αναρωτιόνταν πότε θα ερχόταν και η δική τους σειρά.

Επίσης, η Βασνίτα είχε ανακοινώσει πως οι φόροι – που μεγάλο μέρος τους προοριζόταν για τον Παντοκρατορικό Στρατό – θα μειώνονταν αισθητά, και η σημερινή ημέρα από εδώ και στο εξής – και ξεκινώντας από σήμερα – θα ήταν αργία. Οι απλοί άνθρωποι του Πριγκιπάτου, επομένως, είχαν κάθε λόγο για να γιορτάζουν.

«Αναρωτιέμαι,» είπε η Ανταρλίδα, που στεκόταν πλάι στον Τάμπριελ, «αν όλοι αυτοί θα είναι πρόθυμοι και να πολεμήσουν για την Επανάσταση.»

Εκείνος δεν πήρε το βλέμμα του από τους ανθρώπους που γιόρταζαν την απελευθέρωσή τους. «Δεν είναι αυτή η δουλειά τους, Ανταρλίδα. Η δουλειά τους είναι να κάνουν όσα οι αγωνιστές δεν μπορούν να κάνουν ενώ αγωνίζονται. Εκείνα τα... μικροπράγματα που μας κρατάνε

όλους ζωντανούς – όπως το μαγείρεμα, το ράψιμο, το κτίσιμο, η κατασκευή εργαλείων και όπλων...»

Η Ανταρλίδα χαμογέλασε. «Εντάξει, το παίρνω πίσω,» είπε, και κάθισε στην άκρη του εξώστη. «Δεν το ήξερα ότι σκέφτεσαι τέτοια πράγματα.»

«Αυτά είναι τα σημαντικότερα. Όταν το αιματοκύλισμα έχει τελειώσει, όταν οι πολιτικοί έχουν σταματήσει να μιλάνε και να δολοπολούν, όταν οι στρατηγοί έχουν κουραστεί να δίνουν διαταγές, τότε διακρίνεις ότι το σύμπαν στηρίζεται στα μικρά πράγματα.»

«Νομίζω,» είπε η Ανταρλίδα, «πως κάθε μέρα ανακαλύπτω για σένα και κάτι καινούργιο.»

Τα γκρίζα, ομιχλώδη μάτια του στράφηκαν να την ατενίσουν. «Και είναι καλό αυτό, ή κακό;» Δεν χαμογελούσε – Τάμπριελ γαρ.

«Καλό.» Ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα ετοιμόλογη. Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το δικό του. Τα δάχτυλά τους μπλέχτηκαν. «Δεν έχεις να πας πουθενά τώρα, έχεις;»

«Όχι. Αργότερα, νομίζω.»

«Αργότερα;»

«Υποθέτω, συζητήσεις θα γίνουν στην Αίθουσα του Θρόνου. Ευγενείς θα έρθουν.»

«Ας μη χάνουμε χρόνο, τότε.» Η Ανταρλίδα, εξακολουθώντας να έχει τα δάχτυλά της πλεγμένα με τα δικά του, κατέβηκε από την κουπαστή του εξώστη και βάδισε προς την πόρτα του μπαλκονιού τραβώντας τον μαζί της.

Ο Τάμπριελ την ακολούθησε στο δωμάτιό τους, και σύντομα την είχε στην αγκαλιά του.

8.

Οι ευγενείς της πρωτεύουσας του Πριγκιπάτου συγκεντρώθηκαν το απόγευμα στην Αίθουσα του Θρόνου, ύστερα από συναίνεση της καινούργιας Πριγκίπισσας ώστε να μιλήσουν μαζί της.

Η Βασνίτα όφειλε να τους δεχτεί αυτοπροσώπως. Δεν ήταν κάτι που μπορούσε κάποιος άλλος να κάνει για εκείνη, παρά την κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Οι δύο υπηρέτριες που την περιποιούνταν τη βοήθησαν να πλυθεί, να αρωματιστεί, και να ντυθεί· κι έτσι, όταν οι αριστοκράτες ήρθαν στο κάστρο, η Βασνίτα καθόταν στον Θρόνο του

Πριγκιπάτου και τους περίμενε. Ο Πρόμαχος Άτβος στεκόταν δεξιά της, καλοντυμένος σαν Πρίγκιπας κι ο ίδιος (άλλωστε, παλιότερα ήταν Πρίγκιπας στη Βίηλ). Ο Τάμπριελ στεκόταν αριστερά της, εξίσου καλοντυμένος και βαστώντας το μακρύ του ραβδί με την πορφυρή σφαίρα. (Το μυαλό του βρισκόταν σε επαφή με τον Μεγάλο Ιεράρχη και, συνεπώς, με τους Ιεράρχες, οι οποίοι ήταν σε διάφορα σημεία της μεγάλης αίθουσας παρατηρώντας μήπως κάποιος από τους αριστοκράτες επιχειρούσε να δολοφονήσει τη νέα Πριγκίπισσα.)

Οι ευγενείς ήταν συγκεντρωμένοι ανάμεσα στους τέσσερις χοντρούς, ψηλούς κίονες που ήταν λαξεμένοι σαν Ιεροί Μαχητές των Οστών. Δύο από τους ευγενείς ήταν κι οι ίδιοι Ιεροί Μαχητές των Οστών: ο Ραφέλνες και ο Νισμάνος. Και τους δύο η Βασνίτα τους γνώριζε.

Κανένας δεν φαινόταν πρόθυμος να πάρει πρώτος τον λόγο. Περίμεναν τη νέα Πριγκίπισσα να μιλήσει. Κι εκείνη το έκανε.

«Δε βρίσκομαι καθισμένη σήμερα στον Θρόνο του Πριγκιπάτου επειδή μισούσα την ξαδέλφη μου, την Κισβέτα,» είπε· «ούτε επειδή εποφθαλμιούσα την εξουσία της. Η ανάγκη είναι μου μ'έφερε εδώ. Η ανάγκη να είμαστε ελεύθεροι από την τυραννία της Παντοκράτειρας. Η Κισβέτα δεν θα ήταν ποτέ πρόθυμη να συμμαχήσει με την Επανάσταση – η οποία έχει ήδη εξαπλωθεί πολύ σε άλλες διαστάσεις – επομένως κάποιος άλλος έπρεπε να το κάνει–»

«Ποιος λέει ότι έπρεπε να γίνει αυτό;» ρώτησε η Νιρλέτα Βάθμακ, μια αριστοκράτισσα τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τη Βασνίτα, και από Υψηλό Οίκο. «Νομίζεις ότι δεν θα υπάρξει αντίδραση από την Παντοκράτειρα; Θα τιμωρηθούμε όλοι μας γι'αυτό που έκανες, Βασνίτα!»

«Κανένας δεν θα τιμωρηθεί,» αποκρίθηκε ήρεμα η Βασνίτα, «γιατί δεν είμαστε παιδιά για να μας 'τιμωρήσουν'. Δεν είμαστε δούλοι της Παντοκράτειρας! Και δεν είμαστε οι μόνοι που, αυτό τον καιρό, έχουμε αποφασίσει να το δείξουμε.»

«Υπάρχουν κι άλλα Πριγκιπάτα;» ρώτησε ο Σάλμος Τίρθλεχ, ένας αριστοκράτης περίπου στην ηλικία της Βασνίτα, γύρω στα τριάνταπέντε, από Χαμηλό Οίκο.

«Φυσικά.»

«Κάποιο παράδειγμα;» ζήτησε η Νιρλέτα Βάθμακ.

Ο Άτβος είπε, πριν μιλήσει η Βασνίτα: «Δεν μπορούμε τώρα να αποκαλύψουμε αυτή την πληροφορία, Αρχόντισσά μου. Ίσως να θέσει τα σχέδια της Επανάστασης σε κίνδυνο. Σύντομα, όμως, θα δείτε πως δεν είμαστε μόνοι.»

«Και ποιος είστε εσείς, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο Σάλμος Τίρθλεχ.

«Ο Πρόμαχος Άτβος,» τον σύστησε η Βασνίτα. «Πρίγκιπας του Κάνρελ, μέχρι που ο Στρατηγός του σφετερίστηκε την εξουσία και τώρα εκείνος κάθεται στον θρόνο του Πριγκιπάτου.»

«Σφετερίστηκε;» είπε ο Νίλθρος Βόρτεμαχ, ευγενής Χαμηλού Οίκου, μεγαλύτερος σε ηλικία από τη Βασνίτα, πάνω από τα πενήντα, με πράσινο δέρμα και γκριζα μαλλιά και μούσια. «Το ίδιο δεν κάνατε κι εσείς;»

«Για διαφορετικούς λόγους, όμως!» απάντησε ο Άτβος. «Ο Στρατηγός μου, ο Ρέτβελνους, στράφηκε εναντίον μου όταν έμαθε ότι σκόπευα να συμμαχήσω με την Επανάσταση. Με πρόδωσε στους Παντοκρατορικούς: στους ανθρώπους που μας κρατάνε υπόδουλους. Μετά δυσκολίας κατόρθωσα να ξεφύγω από τα χέρια τους, μαζί με τη σύζυγό μου, και να βρω τους επαναστάτες – που εργάζονται για το καλό της διάστασής μας με ελάχιστη, δυστυχώς, υποστήριξη από εμάς, τους ευγενείς της, τους υποτιθέμενους προστάτες της!»

«Τι θα γίνει όταν δεχτούμε επίθεση από την Παντοκράτειρα;» έθεσε το ερώτημα η Νιρλέτα Βάθμακ.

«Θα επιτεθούμε,» απάντησε η Βασνίτα, «*προτού* δεχτούμε επίθεση.»

«Θα επιτεθούμε;» έκανε, έκπληκτος, ο Σάλμος Τίρθλεχ. «Με τι δυνάμεις; Εμείς, το Πριγκιπάτο της Νέλερβικ, μόνοι μας εναντίον... εναντίον ολόκληρου του Παντοκρατορικού Στρατού;»

«Δεν θα είμαστε μόνοι μας, όπως ήδη εξήγησα· και δεν θα επιτεθούμε σ'ολόκληρο τον Παντοκρατορικό Στρατό, Άρχοντά μου. Θα ξεκινήσουμε από τα κοντινά μας Πριγκιπάτα.»

«Το Πριγκιπάτο Χαύδοραλ και το Πριγκιπάτο Τάσβεραλ;»

«Ναι. Το Χαύδοραλ πρώτα, που μας ενδιαφέρει περισσότερο. Και συγχρόνως, θα γίνονται επιθέσεις σε άλλα Πριγκιπάτα, από την Επανάσταση–»

«Θα μας αποκεφαλίσουν όλους!» φώναξε η Κελρίτ Βόρτεμαχ, αριστοκράτισσα και κόρη του Νίλθρος Βόρτεμαχ. «Θα μας επιτεθούν και–!»

«Οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας,» τη διέκοψε ο Άτβος, «είναι άσχημα σφυροκοπημένες σε όλο το Γνωστό Σύμπαν. Ο στρατός της έχει πρόβλημα. Δεν μπορούν πλέον να κινούνται όπως παλιά. Δεν χρειάζεται να φοβάστε!»

«Το λες αυτό τώρα,» του είπε ο Νίλθρος. «Να δούμε τι θα γίνει μετά...»

«Από το Πριγκιπάτο μας,» είπε η Βασνίτα, «ξεκινά ο αγώνας για την απελευθέρωση της Βίηλ. Αυτό θα γίνει μετά, Άρχοντά μου. Γιατί, πείτε μου, ποιος από εσάς επιθυμεί να είναι υποτελής σε εξωδιαστασιακούς; Ποιος επιθυμεί να εργάζεται εξαναγκαστικά γι' αυτούς; Ποιος επιθυμεί να πληρώνει φόρους για να εξοπλίζονται και να αυξάνονται σε αριθμό οι στρατοί της Παντοκράτειρας; Ποιος ευγενής του Νέλερβικ – της Βίηλ ολόκληρης – επιθυμεί να δίνει λόγο για τις ενέργειές του σε ανθρώπους που δεν είναι καν από τη Βίηλ; Γιατί οι πολεμιστές μας να μάχονται σε άλλες διαστάσεις όταν οι Παντοκρατορικοί το προστάζουν; Γιατί να πεθαίνουν σε πολέμους και σε συμπλοκές που δεν τους αφορούν καν; Συμφωνείτε με το να συμβαίνουν αυτά στη διάστασή σας, Άρχοντές μου, Αρχόντισσές μου;»

Για μερικές στιγμές, κανένας δεν μίλησε. Μετά, ο Σάλμος Τίρθλεχ είπε: «Δε νομίζω πως υπάρχει ούτε ένας που να συμφωνεί μ' αυτά, Πριγκίπισσά μου. Όμως εκείνο που μας ανησυχεί όλους, πιστεύω, είναι τι θα μας συμβεί σε περίπτωση που εσύ και ο Πρόμαχος Άτβος δεν έχετε υπολογίσει καλά τα πράγματα και, σύντομα, βρεθούμε περικυκλωμένοι από Παντοκρατορικούς...» Πολλοί ακούστηκαν να λένε ότι είχε δίκιο.

«Πρέπει,» τους είπε η Βασνίτα, «να δείξετε *πίστη*. Χωρίς πίστη τίποτα δεν επιτυγχάνεται. Είμαστε παιδιά των Αρχαίων Κολοσσών· δεν θα γονατίσουμε μπροστά σε εξωδιαστασιακούς κατακτητές! Ούτε όμως είμαστε άμυναλοι. Δεν θα έβαζα σε εφαρμογή αυτό το σχέδιο αν πραγματικά δεν πίστευα ότι θα επιτύχει. Κι ελπίζω όλοι σας – ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι από εσάς – να με πιστεύετε όταν το λέω αυτό.»

Παρατηρώντας τις αντιδράσεις των ευγενών, ο Τάμπριελ σκέφτηκε: *Αν η Βασνίτα δεν ήταν τόσο αγαπητή ανάμεσά τους όσο ισχυρίζεται ο Άτβος πως είναι, θα είχαμε τώρα να αντιμετωπίσουμε μια πολύ άσχημη ανταρσία πιθανώς. Όμως ο Πρόμαχος φαίνεται πως επέλεξε το σωστό πρόσωπο για σύμμαχό του. Οι ευγενείς γκρίνιαζαν, φοβόνταν – και δι-*

καιολογημένα – μα κανένας δεν έμοιαζε πρόθυμος να στραφεί εναντίον της Βασνίτα Κάλνεραχ.

Κανένας, ίσως, εκτός απ' τον Θαλράνος, τον σύζυγο της Κισβέτα, που ο Τάμπριελ μπορούσε να δει να στέκεται πλάι σ' έναν απ' τους μεγάλους, λαξευτούς αγαλματομόρφους κίονες και ν' ατενίζει προς τον θρόνο με σκοτεινό βλέμμα και με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος.

9.

«Αφήστε τον να περάσει,» είπε η Βασνίτα στις δύο υπηρέτριες, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, έχοντας βγάλει τα επίσημα ρούχα της και φορέσει πάλι το άνετο νυχτικό της.

Είχε νυχτώσει, αλλά τα τραγούδια των ανθρώπων της Νέλερβικ εξακολουθούσαν ν' ακούγονται έξω από το κάστρο· το γλέντι τους για την απελευθέρωσή τους δεν είχε ακόμα τελειώσει: και μάλλον θα κρατούσε ως το πρωί. Η Βασνίτα είχε προστάξει τη φρουρά της πόλης να τους αφήσει να γλεντήσουν όσο επιθυμούσαν. Διότι σκεφτόταν πως δύσκολοι καιροί πιθανώς ν' ακολουθούσαν, κι αυτός ο πρώτος ενθουσιασμός θα τους χρειαζόταν για να επιβιώσουν.

Η μία από τις δύο υπηρέτριες – η μεγαλύτερη – πήγε στην εξώπορτα και την άνοιξε, επιτρέποντας στον Ραφέλνες Βάθμακ να μπει.

Ο Ιερός Μαχητής των Οστών στάθηκε αντίκρυ στη Βασνίτα, ατενίζοντάς την με τα γαλανά μάτια του· ντυμένος, όπως πάντα, με την πανοπλία των ιερών κοκάλων των Λάν'τραχαμ, τα οποία ήταν ένα με το σώμα του, ένα με τον εαυτό του.

«Θα με συγχωρέσεις που δεν θα σηκωθώ,» του είπε η Βασνίτα. «Μόλις ξάπλωσα, και είμαι τραυματισμένη, και κουρασμένη.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Ραφέλνες, και η Βασνίτα ήξερε πως δε θα την παρεξηγούσε. Κάποτε, πριν από όχι πολύ καιρό, οι δυο τους ήταν εραστές. Η σύζυγός του, η Αλιζέτ, γνώριζε για τη σχέση τους αλλά δεν είχε εκφράσει ποτέ δυσαρέσκεια γι' αυτήν. Εξάλλου, κι εκείνη ήταν καλή φίλη της Βασνίτα. Μια καλοκαιρινή νύχτα, στην έπαυλη του Ραφέλνες, είχαν κι οι δυο τους, εναλλάξ, «καβαλήσει τα κόκαλά του», όπως έλεγε παιχιδιάρικα η Αλιζέτ.

Η Βασνίτα έκανε νόημα στις υπηρέτριές της να φύγουν, κι εκείνες υπάκουσαν, αφήνοντάς την μόνη με τον Ιερό Μαχητή των Οστών.

«Κάθισε όπου θέλεις,» του είπε.

Ο Ραφέλνες κάθισε σε μια καρέκλα που έφερε κοντά στο κρεβάτι. «Τι συμβαίνει, Βασνίτα; Πώς το αποφάσισες αυτό;»

«Δεν το αποφάσισα τώρα' είμαι από παλιά με την Επανάσταση. Ήξερα εδώ και καιρό τον Πρόμαχο Άτβος. Από τότε που ήρθε στο Πριγκιπάτο μας.»

Ο Ραφέλνες συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις ότι ήσουν με την Επανάσταση προτού έρθει εδώ ο Άτβος;»

«Ναι,» είπε η Βασνίτα. «Μου φέρνεις τα τσιγάρα μου;» Έδειξε προς το κομοδίνο.

Ο Ραφέλνες τής έδωσε την τσιγαροθήκη και τα σπίρτα. Σπάνια χρησιμοποιούσαν ενεργειακούς αναπτήρες στη Βίηλ, γιατί οι μπαταρίες τελείωναν πολύ γρήγορα, ενώ αυτοί που ήταν φτιαγμένοι με εστία στο εσωτερικό τους ήταν, συνήθως, μεγάλοι και άβολοι. Για αναπτήρες με τσακμάκι, ούτε συζήτηση' αν δε σου ανατίναζαν το σπίτι με την πρώτη φορά, θα σ'το ανατίναζαν σίγουρα με την τρίτη.

Η Βασνίτα έβγαλε ένα τσιγάρο απ'την ταμπακιέρα, το έβαλε στα χείλη, και το άναψε μ'ένα σπίρτο. Τα σπίρτα της Βίηλ φτιάχνονταν από μια ειδική ποικιλία δέντρων αυτοχθόνων στη διάσταση τα οποία οι περισσότεροι ονόμαζαν, εξαιτίας αυτού, σπιρτόδεντρα. Οι τεχνίτες επεξεργάζονταν τον κορμό τους με τέτοιο τρόπο ώστε τα σπίρτα που κατασκευάζονταν από αυτόν να μπορούν ν'ανάψουν μ'ένα ελαφρύ τρίψιμο επάνω σε χαρτί φτιαγμένο από μια άλλη ποικιλία δέντρου. Αυτά τα σπίρτα δεν λειτουργούσαν σε άλλες διαστάσεις – δεν άναβαν καθόλου – ενώ τα σπίρτα άλλων διαστάσεων ήταν επικίνδυνα στη Βίηλ.

«Ήμουν με την Επανάσταση,» είπε η Βασνίτα καπνίζοντας, «εδώ και πολύ καιρό. Αλλά δεν μπορούσα να κάνω και πολλά, εκτός απ'το να παρατηρώ και να δίνω μερικές ασήμαντες πληροφορίες, αφού το Πριγκιπάτο μας δεν είναι κι απ'τα σημαντικότερα της διάστασης, ούτως ή άλλως.»

Ο Ραφέλνες την κοίταζε σκεπτικά.

«Μου είπαν ότι πήγες να σκοτώσεις τον Άτβος...»

«Ήμουν στο κάστρο,» αποκρίθηκε ο Ραφέλνες, «κι εκείνος προσπαθούσε να το καταλάβει. Ακόμα δεν ξέρω αν έκανα καλά που δεν τον σκότωσα. Η Πριγκίπισσα– Η Κισβέτα με σταμάτησε. Υπό την απειλή των όπλων των επαναστατών, βέβαια.»

«Πιστεύεις ότι δεν έπρεπε να είχαμε ανατρέψει το καθεστώς;» ρώτησε η Βασνίτα.

Ο Ραφέλνες δίστασε ν'απαντήσει. «Δεν είμαι καλός πολιτικός, όπως ξέρεις...» είπε τελικά. «Είμαι πολύ καλύτερος πολεμιστής απ'ό,τι πολιτικός.»

«Θα πολεμήσεις για μένα; Θα πολεμήσεις για την Επανάσταση;»

«Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος στον θρόνο εκτός από εσένα, Βασνίτα, θα τον σκότωνα – ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι, μετά, θα έπρεπε να φύγω τρέχοντας από το Πριγκιπάτο. Τώρα, όμως, θα πολεμήσω. Κι ελπίζω η Επανάστασή σας να αξίζει τον κόπο.»

«Αξίζει τον κόπο,» του είπε η Βασνίτα· «να είσαι βέβαιος γι'αυτό. Δεν είναι τυχαίο που όλοι οι επαναστάτες κινούνται τώρα. Η δύναμή τους έχει μεγαλώσει, και ο Παντοκρατορικός Στρατός είναι αποδυναμωμένος.» Ρούφηξε καπνό απ'το τσιγάρο της και τον φύσηξε προς το ταβάκι. Ρώτησε τον Ραφέλνες: «Ο Νισμάνος τι λέει;» Οι μοναδικοί δύο Ιεροί Μαχητές του Πριγκιπάτου είχαν καλές σχέσεις μεταξύ τους· συζητούσαν.

«Μπερδεμένος είναι. Ουτ'αυτός τα πάει καλά με την πολιτική... αν και καλύτερα από εμένα, νομίζω.» Μειδίασε μέσα απ'το οστέινο κράνος του.

«Βλέπει θετικά την ανατροπή, όμως, ή αρνητικά;»

«Σου είπα, είναι μπερδεμένος. Δε νομίζω ότι έχει αποφασίσει ακόμα.»

«Θα πολεμήσει για μένα αν χρειαστεί;»

Ο Ραφέλνες φάνηκε σκεπτικός.

«Θα του μιλήσεις;» Η Βασνίτα το είπε με τέτοιο τρόπο που ήταν κάτι περισσότερο από μια απλή ερώτηση· ήθελε να τον κάνει να καταλάβει ότι του το ζητούσε ως προσωπική χάρη.

«Θα του μιλήσω,» υποσχέθηκε ο Ραφέλνες.

«Χρειάζομαι δίπλα μου,» είπε η Βασνίτα, «όσο το δυνατόν περισσότερους καλούς και πιστούς πολεμιστές μπορώ να έχω.»

«Εγώ το ξέρεις ότι πάντα θα είμαι δίπλα σου.»

10.

Η Φενίλδα στεκόταν πάνω από τον Δαίδαλο και τον έβλεπε να γράφει σ'ένα κομμάτι χαρτί. Ήταν καθισμένος σ'έναν από τους πάγκους του εργαστηρίου του Καρτάφες'νορ, έχοντας πάει εκεί από την αυγή

(σύμφωνα μ'ό,τι έλεγαν τα ρολόγια, τουλάχιστον, γιατί το φως της ημέρας δεν έφτανε εδώ κάτω). Ο Πεφωτισμένος παρατηρούσε επίσης, και έτριβε τα γκρίζα μούσια του νευρικά.

«Τι γλώσσα είναι αυτή;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Σςς!» έκανε αμέσως ο Καρτάφες, σα να φοβόταν ότι η ερώτησή της θα προκαλούσε καμια έκρηξη όπως αυτές που γίνονταν στη Βίηλ όταν κάποιος πατούσε τη σκανδάλη ενός πυροβόλου όπλου.

Ο Δαίδαλος τον αγνόησε. «Η γλώσσα που καταλαβαίνουν τα κυκλώματα του αυτοκινήτου μας.» Συνέχιζε να γράφει τον κώδικα καθώς μιλούσε. «Χτες, εγώ κι ο Καρτάφες ρυθμίζαμε τα κυκλώματα έτσι ώστε να μπορούν να παίρνουν εντολές σε τούτο τον κώδικα. Η ρύθμιση θα κρατήσει για μερικές ημέρες – χρόνος παραπάνω από αρκετός, φυσικά, για να ολοκληρώσουμε τη δουλειά μας.»

«Να ζωντανέψετε το αυτοκίνητο;»

«Να κωδικογραφήσουμε το σύστημά του και μετά, ναι, να εμφυτέψουμε το κυκλοειδές μέσα του ώστε να αποκτήσει ζωή.»

«Είναι καλό που μιλάμε;» ρώτησε ο Καρτάφες. «Μήπως κάνεις κανένα λάθος...»

«Δε μπορώ να κάνω λάθος σ'έναν τόσο απλό κώδικα.»

Τα μάτια του Καρτάφες γούρλωσαν. «Απλό;»

«Δεν είναι ιδιαίτερα περίπλοκος.»

Μετά από λίγη ώρα, ο Δαίδαλος είχε τελειώσει με τη συγγραφή και, κρατώντας το χαρτί εμπρός του με το ένα χέρι, διάβασε τον κώδικα απ'την αρχή ως το τέλος. Έπειτα, σε μια γραμμή, συμπλήρωσε κάτι με τον στιλογράφο του· και έδωσε τον κώδικα στον Καρτάφες για να τον κοιτάξει.

Η Φενίλδα είδε τα μάτια του Πεφωτισμένου να πηγαίνουν πέρα-δώθε σαν χάντρες καθώς διάβαζε. Τελικά, ο Καρτάφες είπε: «Εντάξει φαίνεται.»

«Γνωρίζεις κι εσύ αυτό τον κώδικα;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Είναι ο ίδιος που προσπαθούσα να χρησιμοποιήσω και παλιά, αν και σε διαφορετική βάση.»

«Τι διαφορετική βάση;»

Ο Δαίδαλος είπε: «Προσπαθούσε να κάνει τα αυτοκίνητα να παίρνουν εντολές σαν μηχανήματα. Εγώ έχω απλά ορίσει μια κυκλική δια-

δικασία βασισμένη σε κάποιες σταθερές αρχές και αξίες.» Και προς τον Καρτάφες: «Το κωδικογραφούμε, λοιπόν;»

«Ασφαλώς!»

Ο Δαίδαλος πλησίασε το μεταλλικό ανθρωπόμορφο κέλυφος που ακόμα τα σωθικά του ήταν ανοιχτά, γονάτισε κοντά του, και έκανε κάποιο ξόρκι που η Φενίλδα δεν αναγνώριζε. Τα κυκλώματα και τα καλώδια του αυτοκινήτου φώτισαν από ένα φως που έμοιαζε να έρχεται από μέσα τους και, συγχρόνως, από παντού γύρω.

«Δε χρειάζεται τον κώδικα...» μουρμούρισε, με θαυμασμό, ο Καρτάφες δίπλα στη Φενίλδα.

«Τι εννοείς; Δεν έγραψε τον κώδικα;»

Ο Πεφωτισμένος την ατένισε σαν να ήταν χαζή. «Δεν τον κοιτάζει όμως! Κωδικογραφεί το αυτοκίνητο χωρίς να κοιτάζει το χαρτί!»

«Το κάνει από μνήμης...»

«Ναι!» Το γεγονός φαινόταν να εντυπωσιάζει τον Καρτάφες.

Η Φενίλδα αναρωτήθηκε αν ήταν τόσο δύσκολο να θυμάται κανείς αυτόν τον κώδικα. Οι μάγοι όλων των ταγμάτων, άλλωστε, θυμούνταν τις μεθόδους ένα σωρό ξορκιών και μαγγανειών. Τι διαφορά είχε ο συγκεκριμένος κώδικας;

Δεν ρώτησε τον Καρτάφες· το σκέφτηκε, καθώς ο Δαίδαλος συνέχιζε να είναι επικεντρωμένος στο αυτοκίνητο. *Μάλλον, η διαφορά είναι ότι ο κώδικας αλλάζει, ενώ οι μέθοδοι των ξορκιών και των μαγγανειών δεν αλλάζουν. Χρησιμοποιείς τα ξόρκια ξανά και ξανά και ξανά ώσπου να σου γίνουν δευτέρα φύση· αυτός ο κώδικας, όμως, πρέπει κάθε φορά να είναι και λιγάκι διαφορετικός.* Τον Δαίδαλο, βέβαια, δεν θα τον ενοχλούσε κάτι τέτοιο. Εκείνος ακόμα και τα ξόρκια του δεν τα έκανε πάντα με τον ίδιο τρόπο, απ'ότι είχε καταλάβει η Φενίλδα.

Είναι ευέλικτος, ενώ όλοι εμείς οι άλλοι μάγοι ακολουθούμε συνέχεια τα ίδια μονοπάτια· σπάνια παρεκκλίνουμε.

Όταν ο Δαίδαλος σηκώθηκε όρθιος, μετά από κανένα τέταρτο πλήρους αυτοσυγκέντρωσης, τα κυκλώματα και τα καλώδια του αυτοκινήτου έπαψαν να φωτίζουν· και ο μάγος είπε: «Είναι έτοιμο.»

«Θα βάλουμε τώρα το κυκλοειδές;» Υπήρχε ενθουσιασμός και ανυπομονησία στη φωνή του Καρτάφες· νορ – πράγμα που φάνταζε παράξενο για έναν ηλικιωμένο άνθρωπο όπως αυτόν, νόμιζε η Φενίλδα.

«Μην ξεχνάς,» του είπε ο Δαίδαλος, «ότι πρώτα πρέπει να το φορτίσουμε. Να κλέψουμε λίγο από το Φως της Βίηλ και να το φυλακίσουμε εντός του.» Γέμισε μια κούπα με νερό από την καράφα στο τραπέζι και ήπιε. Η κωδικογράφηση πρέπει να τον είχε κουράσει.

«Σωστά, σωστά...» αποκρίθηκε ο Καρτάφες'νορ, και άνοιξε το κλειδωμένο κιβώτιο όπου είχαν βάλει το κυκλοειδές. Η ειδική εστία αποκαλύφθηκε, και ο Πεφωτισμένος, αρθρώνοντας τα λόγια για ένα Ξόρκι Τηλεκινήσεως, την έβγαλε έξω, αιωρούμενη. Η μαγεία του χρησιμοποιούσε το Φως· η Φενίλδα μπορούσε πάλι να νιώσει τον παλμό, ν'ακούσει τον ρυθμό.

Ο Καρτάφες απόθεσε το κυκλοειδές επάνω σ'ένα τραπεζάκι.

«Θα το φορτίσω εγώ,» του είπε ο Δαίδαλος· και η Φενίλδα νόμιζε ότι φοβόταν πως ο Πεφωτισμένος μπορεί να έκανε κανένα λάθος και να κατέστρεφε την ειδική εστία.

Ο Καρτάφες'νορ κατένευσε, σιωπηλά. Έμοιαζε να έχει αγωνία.

Ο Δαίδαλος στάθηκε μπροστά στο κυκλοειδές, ύψωσε τα χέρια του πάνω από την ειδική εστία, και άρθρωσε λόγια άγνωστα για τη Φενίλδα. Λόγια που την έκαναν πάλι να αισθανθεί τον παλμό του Φωτός παντού γύρω της, αλλά πολύ πιο έντονο τώρα. Το κυκλοειδές άστραψε, και η Φενίλδα πήρε τα μάτια της από πάνω του, μη μπορώντας να το ατενίζει. Ο παλμός δυνάμωσε· η Φενίλδα ένιωσε κάτι σαν πόνος να εκπέμπεται από τα βάθη της διάστασης. Ένιωσε σαν κάτι να είχε φύγει από τη θέση του. Να είχε χαθεί για πάντα.

Ο Καρτάφες'νορ αναφώνησε. «Μεγάλοι Κολοσσοί!»

Το κυκλοειδές δεν φώτιζε πλέον τόσο δυνατά όσο πριν – η Φενίλδα μπορούσε άνετα να το κοιτάζει – αλλά είχε κρατήσει ένα μέρος της ακτινοβολίας εντός του. Ο Δαίδαλος στράφηκε, και στο πρόσωπό του ιδρώτας κυλούσε.

«Έτοιμο κι αυτό,» είπε.

Ο Καρτάφες'νορ ξεροκατάπιε. «Καταλαβαίνω...» μουρμούρισε.

«Τι;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Αισθάνθηκα το Φως... το Φως να κλέβεται από τη διάσταση.»

Κι εγώ, σκέφτηκε η Φενίλδα, αλλά έμεινε σιωπηλή.

Ο Δαίδαλος ένευσε. «Γι'αυτό πρέπει να είμαστε προσεχτικοί, Καρτάφες. Όλοι οι Πεφωτισμένοι αισθάνθηκαν την κλοπή, όχι μονό εσύ – όπου κι αν βρίσκονταν επάνω στη Βίηλ.

»Τώρα, όμως... Με προσοχή, τοποθέτησε το κυκλοειδές στην ειδικά διαμορφωμένη θέση στο στήθος του αυτοκινήτου.»

Ο Καρτάφες'νορ έκανε ξανά το Ξόρκι Τηλεκινήσεως, και ήταν καταφανώς προσεχτικός καθώς πήγαινε το κυκλοειδές προς την αριστερή μεριά του ανοιχτού θώρακα του αυτοκινήτου, εκεί όπου σ'έναν φυσιολογικό άνθρωπο θα ήταν η καρδιά. Η Φενίλδα είδε την εστία να κατεβαίνει, φωτίζοντας, και να μπαίνει στην ειδική θέση. Ένα ξαφνικό φως φάνηκε να διατρέχει αμέσως τα καλώδια και τα κυκλώματα.

«Εντάξει,» είπε ο Δαίδαλος. Φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια και, πλησιάζοντας το αυτοκίνητο, ένωσε κάποια τελευταία καλώδια. Μετά, έκλεισε το κέλυφός του και έκανε μερικά βήματα πίσω. «Μείνετε μακριά του,» προειδοποίησε. «Στην αρχή, αναπόφευκτα, θα είναι αποπροσανατολισμένο.»

«Ναι... ναι...» Ο Καρτάφες'νορ, κυριολεκτικά, έτριβε τα χέρια του. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν να ήταν τρελός, και χαμογελούσε με τον ίδιο τρόπο. «Ναι...»

Ο Δαίδαλος, όταν όλοι τους είχαν απομακρυνθεί, είπε, δυνατά και καθαρά: «Σήκω, Πάνοπλε!»

Και η φράση αυτή φάνηκε να λειτουργεί σαν ειδική προσταγή ενεργοποίησης. Οι μεταλλικές γροθιές του αυτοκινήτου ανοιγόκλεισαν. Φως φάνηκε να βγαίνει από τα μάτια του κεφαλιού του. Κάτι σαν μουγκρητό ήρθε από μέσα του, και ο μεταλλικός άνθρωπος ανακάθισε στο πάτωμα. Το ένα γόνατό του σηκώθηκε.

«Πώς αισθάνεσαι, Πάνοπλε;» ρώτησε ο Δαίδαλος, ενώ ο Καρτάφες έμοιαζε να έχει καταπιεί τη γλώσσα του από τον ενθουσιασμό. Η Φενίλδα, κοιτάζοντάς τον με τις άκριες των ματιών της, σκέφτηκε: *Δεν πιστεύω τώρα να μας λιποθυμήσει...*

«...Δαίδαλε...» Η φωνή του αυτοκινήτου έβγαине σαν μεταλλική αντήχηση μέσα από το κράνος που ήταν το κεφάλι του. «*Κοιμόμουν πολύ, Δαίδαλε;*»

«Κοιμόσουν, πράγματι, για καιρό. Αλλά τώρα ήρθε η ώρα να ξυπνήσεις.»

Ο Πάνοπλος ορθώθηκε. Τρεισήμισι μέτρα μέταλλο και κλειδώσεις. Έπρεπε να είναι σκυφτός για να χωρά μέσα στη σπηλιά' και στην αρχή κοπάνησε το κεφάλι του στο ταβάνι, πράγμα που είχε ως συνέπεια να

πέσουν μερικά πέτρινα θραύσματα. Το αυτοκίνητο δεν φάνηκε να πό-
νεσε· κατάλαβε, όμως, τι είχε συμβεί.

«Συγγνώμη γι' αυτό, Αφέντη Καρτάφες,» είπε.

Ένας γδούπος ακούστηκε από δίπλα.

Η Φενίλδα στράφηκε.

Ο Καρτάφες'νορ είχε λιποθυμήσει.

Ρελκάμνια

1.

Το μικρό αεροσκάφος προσγειώθηκε στον ειδικό χώρο προσγείωσης επάνω σε μια από τις οροφές του Παντοτινού Ανακτόρου, καθώς οι πρώτες ακτίνες του ήλιου της Ρελκάμνια έρχονταν από την ανατολή, γλιστρώντας μέσα από τρύπες στα κατακόκκινα σύννεφα, που έμοιαζαν να έχουν ξεπροβάλλει από την Ουλή η οποία διέτρεχε το στερέωμα, πάντοτε στην ίδια θέση, ολοπόρφυρη και απαράλλαχτη, καπνίζοντας.

Μια πόρτα του αεροπλάνου άνοιξε, και ο Ρίμναλ'μορ βγήκε, τυλιγμένος στην καπαρντίνα του για να προστατεύεται από το πρωινό ψύχος. Τον είχαν καλέσει πριν από καμια ώρα, και είχε έρθει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ακόμα κι αν ήσουν ένας από τους ισχυρότερους μάγους του τάγματος των Τεχνομαθών στη Ρελκάμνια, ακόμα κι αν ήσουν σύζυγος της Παντοκράτειρας, δεν ήταν συνετό να καθυστερείς όταν εκείνη σε καλούσε – και, μάλιστα, επειγόντως.

Παντοκρατορικοί πολεμιστές τον περίμεναν στην οροφή όπου είχε προσγειωθεί το αεροσκάφος του, και μαζί τους ήταν η Βάρμη Ύλντρηχ, η Διοικήτρια της Προσωπικής Φρουράς της Παντοκράτειρας.

«Ακολουθήστε με, Υψηλότητα,» είπε στον Ρίμναλ'μορ. «Η Μεγαλειότητα σας περιμένει.»

Ο μάγος ήξερε πώς να πάει στα διαμερίσματα της συζύγου του, αλλά αποκρίθηκε: «Πάμε,» μορφάζοντας αδιάφορα.

Η Βάρμη τον οδήγησε μέσα σ'έναν ανελκυστήρα του Παντοτινού Ανακτόρου· μετά, σ'έναν διάδρομο, σε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από ένα χάσμα (υπήρχαν πολλά τέτοια στο Παντοτινό Ανάκτορο, αφού ήταν μια συνένωση διάφορων προϋπαρχόντων οικοδομημάτων), και, τελικά, στα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας, όπου οι φρουροί τούς άφησαν να περάσουν χωρίς ερωτήσεις.

«Τον έφερα, Μεγαλειοτάτη,» ανακοίνωσε η Βάρμη, όταν εκείνη κι ο Ρίμναλ'μορ βρίσκονταν σ'ένα καθιστικό κι αντίκρυ τους ήταν η Παντοκράτειρα καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. Είχε δέρμα κατάλευκο, σήμερα, και μαλλιά κατακόκκινα και μακριά. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα με διχτυωτό ντεκολτέ και

μια σειρά από στρογγυλά ανοίγματα δεξιά, τα οποία ξεκινούσαν από τον μηρό και τελείωναν στον ποδόγυρο, κι άλλη μια σειρά από στρογγυλά ανοίγματα αριστερά.

Η Ρία-Μία στεκόταν δίπλα της, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, ντυμένη μ'ένα φαρδύ φόρεμα όλο πτυχές.

Και οι τέσσερις Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας ήταν μέσα στο δωμάτιο, στεκόμενοι στις γωνίες του, με τις παράξενες μαύρες πανοπλίες τους να κάνουν πορφυρές και αργυρές αντανakλάσεις.

«Το βλέπω, Βάρμη· δεν είμαι τυφλή,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη, κι έστρεψε τα μάτια της στον Ρίμναλ'μορ, παρατηρώντας στην έκφρασή του ότι ήταν απορημένος που τον είχε καλέσει εδώ τόσο πρωί. Το βλέμμα του, που συνήθως ήταν επικεντρωμένο σε κάτι άλλο, άσχετο, εκτός από εκείνη, τώρα ήταν πλήρως εστιασμένο επάνω της. Μάλλον συνειδητοποιούσε ότι δεν τον είχε φέρει εδώ για κάποιο παιχνίδι. *Και πάντα έτσι θα έπρεπε να φέρεται, κανονικά!* σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, ευχαριστημένη με την παρούσα αντίδρασή του.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε στη Βάρμη, κι εκείνη έφυγε.

«Τι συμβαίνει, αγάπη μου;» ρώτησε ο Ρίμναλ, βγάζοντας την καπαρντίνα του κι αφήνοντάς την πάνω στην πλάτη μιας καρέκλας, όπου και κάθισε. Κοιτάζοντας τη σύζυγό του, αλλά και τη Ρία-Μία, πιο προσεχτικά τώρα, νόμιζε πως κι οι δυο τους φαίνονταν λιγάκι άυπνες. Ήταν η ιδέα του, άραγε, ή όντως δεν είχαν κοιμηθεί;

«Βλέπω κάτι περίεργα όνειρα,» είπε, πολύ σοβαρά, η Παντοκράτειρα, «και θέλω να με βοηθήσεις να τα ξεφορτωθώ.»

Ο Ρίμναλ συνοφρυώθηκε. Θυμόταν ότι πρόσφατα η σύζυγός του του είχε πει πάλι κάτι για τα όνειρα... *ή το νομίζω;* Δεν ήταν σίγουρος. «Δεν έχω τέτοιες γνώσεις,» αποκρίθηκε, λέγοντας την αλήθεια. «Ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών ίσως να—»

Η Παντοκράτειρα αναστέναξε επιτηδευμένα. «Περίμενε να τελειώσω, αγάπη μου! Και την άλλη φορά μού είχες πει για τους Διαλογιστές.»

«Με είχες ξαναρωτήσει;»

Τίποτα δε θυμάται! σκέφτηκε η Αγαρίστη, θυμωμένη μαζί του. Δεν της έδινε καθόλου σημασία; Θα έπρεπε να τον τιμωρήσει! Αλλά τώρα είχαν, δυστυχώς, άλλες δουλειές... «Φυσικά και σε είχα ξαναρωτήσει! Σου είχα μιλήσει γενικά για τα όνειρα.»

«Νομίζω ότι κάτι θυμάμαι...»

Ψέματα λέει γιατί βλέπει ότι μ'έχει τσαντίσει. «Τέλος πάντων' δεν είναι εκεί το θέμα! Και δε σε χρειάζομαι για να κάνεις κάτι σχετικά με τα ίδια τα όνειρά μου.»

«Τι χρειάζεσαι, τότε;»

«Βρήκαμε μια συσκευή κρυμμένη μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Σε μια αποθήκη για ποτά. Δεν ήταν εύκολο να την εντοπίσουν οι Υπερασπιστές μου, επειδή η συσκευή εκπέμπει ένα σήμα πολύ...» Στράφηκε σ'έναν απ'αυτούς. «Πώς το είπατε;»

«*Συγκαλυμμένο, Αρχόντισσά μας,*» ήρθε η απόκοσμη φωνή μέσα από το κλειστό κράνος. «*Ένα σήμα ύπουλο και συγκαλυμμένο, ώστε να είναι πολύ δύσκολο να εντοπιστεί.*»

«Για τι συσκευή μιλάμε;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Για κάποιου είδους κοριό;»

«*Περίπου, Πρίγκιπά μου,*» αποκρίθηκε ένας άλλος Υπερασπιστής, ο-λόιδιος με τον προηγούμενο. Κι οι τέσσερις φαίνονταν τελείως ίδιοι στον Ρίμναλ'μορ· ποτέ δεν μπορούσε να τους ξεχωρίσει· και ποτέ δεν μπορούσε να καταλάβει τη φύση τους. Αποτελούσαν ένα μυστήριο για εκείνον· αλλά δεν ήταν ένα από τα τεχνολογικά μυστήρια που αισθανόταν πάντοτε την παρόρμηση να θέλει να εξερευνήσει· δεν ήταν ένας μηχανικός γρίφος για να λύσει, αλλά περισσότερο ένα κοσμικό αίνιγμα, και με τέτοια δεν ασχολιόταν ο Ρίμναλ'μορ. Αυτά ήταν για το τάγμα των Ερευνητών.

«*Η συσκευή,*» είπε ο πρώτος Υπερασπιστής που είχε μιλήσει, «*δίνει πρόσβαση στα όνειρα της Μεγαλειοτάτης. Επιτρέπει σε κάποιον να έρχεται πνευματικά ενώ η Μεγαλειοτάτη κοιμάται και να εισβάλλει στα όνειρά της.*»

«Αποκλείεται!» έκανε ο Ρίμναλ, ξαφνιασμένος. «Δεν υπάρχει τέτοια συσκευή!»

«*Υπάρχει, Πρίγκιπά μου,*» είπε ο Υπερασπιστής που είχε μιλήσει δεύτερος. «*Μη νομίζεις ότι είσαι παντογνώστης.*»

Ο Ρίμναλ δεν θέλησε να λογοφέρει μ'αυτές τις παράξενες οντότητες. «Τι θέλετε, τότε, από εμένα;» ρώτησε. «Δεν είχα ποτέ ξανά επαφή με τέτοιο μηχάνημα, επομένως δεν ξέρω αν θα μπορώ να βοηθήσω σε τίποτα.»

«Να εντοπίσεις το σήμα θέλουμε,» δήλωσε η Παντοκράτειρα. «Δε μπορείς να το κάνεις αυτό;»

«Μπορώ, αλλά... Με μια οποιαδήποτε συσκευή, μπορεί να το κάνει ο καθένας επίσης.»

«Χρειαζόμαστε μια καλή συσκευή,» είπε η Αγαρίστη· και κοιτάζοντας προς έναν από τους Υπερασπιστές: «Έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Οι απλές συσκευές δεν εντοπίζουν το συγκαλυμμένο σήμα.»

«Εσείς, τότε, πώς το εντοπίσατε;» απόρησε ο Ρίμναλ.

Και ο Υπερασπιστής αποκρίθηκε: «Με τις δικές μας, προσωπικές δυνάμεις, Πρίγκιπά μου. Καταφέραμε να... διακρίνουμε ότι κάτι εκπέμπει από την αποθήκη ποτών. Θέλουμε, όμως, εσύ να ερευνήσεις περισσότερο. Να μας φέρεις ένα μηχάνημα που να μπορεί να δει το σήμα, ώστε να στείλουμε ανθρώπους να βρουν τον εχθρό που εισβάλλει στα όνειρα της Μεγαλειοτάτης. Κι επίσης, θέλουμε να κάνεις το Ξόρκι Αϋλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητας, ώστε να μάθουμε εξ αρχής σε ποια περιοχή βρίσκεται ο στόχος μας.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ρίμναλ, βγάζοντας τα γυαλιά του και τρίβοντας τα μάτια του. «Το ξέρετε, βέβαια, πως το Ξόρκι Αϋλου Προσεγγίσεως δεν εντοπίζει τίποτα με ακρίβεια...»

«Ναι. Όμως θα δεις το μέρος που θα σε οδηγήσει το τηλεπικοινωνιακό σήμα, σωστά;»

«Σωστά,» παραδέχτηκε ο Ρίμναλ. «Πού είναι τώρα αυτή η συσκευή;»

«Στην αποθήκη ποτών, εκεί όπου, μάλλον, την έκρυψε ο Στίβεν Νέλκος.»

«Ο Στίβεν Νέλκος;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο Ρίμναλ'μορ.

«Ναι. Αυτός υποθέτουμε πως, τελικά, ήταν ο λόγος της εισβολής του στο Παντοτινό Ανάκτορο.»

«Δηλαδή, αυτός ο προδότης γνωρίζει κάποιον που ξέρει να φτιάχνει συσκευές τις οποίες δεν ξέρω ούτε εγώ;»

«Θα φροντίσουμε να ανακαλύψουμε τι συμβαίνει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε μόνο ο Υπερασπιστής.

«Γιατί δεν βγάλατε τη συσκευή από την αποθήκη;»

«Διότι μας βολεύει εκεί όπου είναι. Για να εντοπιστεί η τοποθεσία όπου κρύβεται ο εχθρός μας, πρέπει η Αρχόντισσά μας να κοιμάται. Η συσκευή, αναδίδοντας το σήμα της, αποτελεί νοητικό φάρο: έναν δρόμο

που ο εχθρός ακολουθεί για να φτάσει εδώ και να εισβάλει στα όνειρα της Μεγαλειοτάτης.»

«Επομένως,» είπε ο Ρίμναλ, «αυτός ο εχθρός – όποιος κι αν είναι – χρησιμοποιεί μια ακόμα συσκευή, η οποία βρίσκεται κάπου μέσα στη Ρελκάμνια, σωστά;»

«Ναι, έτσι πι–»

«Δε σταματάμε με τα επεξηγηματικά πράγματα;» τους διέκοψε η Παντοκράτειρα, που, έτσι άυπνη όπως ήταν, είχε αρχίσει να ζαλίζεται από όλα αυτά και δεν καταλάβαινε τίποτα. «Μπορείς να μας φέρεις μια συσκευή για τον εντοπισμό του σήματος, Ρίμναλ; Μια καλή, πολύ καλή συσκευή; Πρέπει να την έχουμε ως το βράδυ, που θα πέσω για ύπνο.»

«Θα τη φέρω,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ'μορ. «Θα μπορούσα, όμως, πρώτα να δω τη συσκευή στην αποθήκη των ποτών;»

Η Αγαρίστη ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Αν επιμένεις...» είπε, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα της.

2.

Νύχτα στη Ρελκάμνια.

Εκτός από την Ουλή, δύο φεγγάρια κρέμονταν στον σκοτεινό ουρανό, το ένα ασημένιο και τ'άλλο κόκκινο, σχετιζόμενο άμεσα με τη λατρεία του Κρόνου.

Η Αγαρίστη πήγε για ύπνο, ξαπλώνοντας σ'ένα μεγάλο κρεβάτι φτιαγμένο σαν πελώρια παλάμη.

Η Ρία-Μία ήταν ακόμα στο Παντοτινό Ανάκτορο, γιατί η Παντοκράτειρα τής το είχε ζητήσει, αλλά και γιατί ήθελε κι η ίδια να δει τι θα συνέβαινε. Ήταν περίεργη. Δεν κοιμόταν· περιφερόταν μέσα στα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας, που αποτελούνταν από τόσα πολλά δωμάτια όσα μερικά μικρά ξενοδοχεία.

Ο Ρίμναλ'μορ είχε στήσει τη συσκευή εντοπισμού στην αποθήκη ποτών, και στην οθόνη της παρακολουθούσε το σήμα που εξέπεμπε η συσκευή που ήταν τοποθετημένη σ'έναν τοίχο του δωματίου, πίσω από μια θήκη για ποτά (την οποία τώρα είχαν αδειάσει για πρακτικούς λόγους). Οι Υπερασπιστές της συζύγου του είχαν δίκιο, έβλεπε ο μάγος: το τηλεπικοινωνιακό σήμα ήταν, πράγματι, συγκαλυμμένο· καθόλου εύκολο να εντοπιστεί. Και ήταν το μόνο πράγμα για ετούτη τη συ-

σκευή που ο Ρίμναλ κατανοούσε απόλυτα. Ο μηχανισμός ήταν μυστηριώδης. Ποτέ ξανά δεν είχε συναντήσει κάτι τέτοιο. Και οι Υπερασπιστές τού είχαν απαγορεύσει να τον ανοίξει για να τον μελετήσει περισσότερο. Όχι προτού εντόπιζαν τον εχθρό τους. Δεν ήθελαν να το ρισκάρουν η συσκευή να καταστραφεί.

Ο Ρίμναλ αναρωτιόταν σε ποια διάσταση μπορεί να είχε κατασκευαστεί ένας μηχανισμός σαν αυτόν. Σίγουρα όχι στη Ρελκάμνια! Αν υπήρχε τέτοια γνώση στη Ρελκάμνια, πρέπει λογικά εκείνος να είχε έρθει σε επαφή μαζί της· πώς μπορεί να του είχε διαφύγει; Η συσκευή στον τοίχο ήταν τόσο παράξενη που ο Ρίμναλ δεν καταλάβαινε ούτε από πού έπαιρνε ενέργεια. Δεν ενωνόταν με το κεντρικό ενεργειακό σύστημα που άναβε τα φώτα μέσα στο Ανάκτορο· έμοιαζε νάναι αυτόνομη. Ήταν, όμως, πολύ μικρή για να περιέχει μπαταρία η οποία θα κρατούσε για καιρό· κι αν είχε καταλάβει καλά ο Ρίμναλ, η σύζυγός του έβλεπε αυτά τα όνειρα για κάμποσες νύχτες.

Το σήμα στην οθόνη του δεν φαινόταν να πηγαίνει και πολύ μακριά. Ίσα που έφτανε ως τα άκρα του Παντοτινού Ανακτόρου. Αυτό σήμαινε πως ο αόρατος εχθρός έπρεπε ή να είναι κάπου κοντά στο Ανάκτορο ή να χρησιμοποιεί κάποια συσκευή με πολύ μεγαλύτερη εμβέλεια από τούτη εδώ. Και τι είδους συσκευή μπορεί να ήταν αυτή;

Τι είδους συσκευή μπορεί να χρησιμοποιούσε για να μπαίνει στα όνειρα της Παντοκράτειρας;

Μα τον Κρόνο, πού βρήκαν τέτοια τεχνολογία!

Ο Ρίμναλ περίμενε, παρακολουθώντας την οθόνη. Περίμενε να δει τότε το σήμα του αόρατου εχθρού θα ακουμπούσε το σήμα της συσκευής που ήταν τοποθετημένη στον τοίχο.

«Η Παντοκράτειρα κοιμάται;» ρώτησε τον Υπερασπιστή που στεκόταν πλάι του – ο μοναδικός από αυτούς που ήταν εδώ.

«Ναι.»

Ο Ρίμναλ δεν ρώτησε πώς το ήξερε. Υπέθετε ότι κάποιος νοητικός σύνδεσμος υπήρχε ανάμεσα στους τέσσερις Υπερασπιστές. «Αφού κοιμάται, δε μπορεί ν'αργήσει να–» Το δεύτερο σήμα! Αυτό που περίμεναν. Είχε παρουσιαστεί στην οθόνη.

«Τι είναι, Πρίγκιπά μου;»

«Ο εχθρός μας. Ήρθε σε επαφή.»

«Αποθήκευσε το σήμα,» πρόσταξε ο Υπερασπιστής.

Ο Ρίμναλ πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω στη συσκευή του και το σήμα αποθηκεύτηκε. Δε θα ήταν δύσκολο, τώρα, να το ακολουθήσουν προς τα πίσω. Καθόλου δύσκολο.

«Και κάνε το ξόρκι,» συνέχισε ο Υπερασπιστής.

«Αυτό θα έκανα,» είπε ο Ρίμναλ, που δεν του άρεσε να του δίνουν διαταγές με τέτοιο τρόπο, ειδικά όταν είχαν ανάγκη τις υπηρεσίες του.

Κάθισε σε μια καρέκλα που είχε φέρει στην αποθήκη ποτών και, κλείνοντας τα μάτια, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Αύλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητας. Δεν του ήταν καθόλου δύσκολο να φέρει το μυαλό του σε επαφή με τη συχνότητα της συσκευής· είχε χρόνια εμπειρίας επάνω σε τέτοια θέματα. Αισθάνθηκε το πνεύμα του να γλιστρά προς τα έξω, σαν το σώμα του να μην ήταν παρά ένα ρούχο, και ακολούθησε το τηλεπικοινωνιακό σήμα.

Το ακολούθησε προς την πηγή του.

Είδε τη Ρελκάμνια να κυλά σαν όνειρο από κάτω κι από γύρω του: περνούσε μέσα από τοίχους και τζάμια σα να μην υπήρχαν· αγνοούσε την παρουσία οχημάτων, σκαφών, και ανθρώπων· σε καλώδια δεν μπορούσε να μπλεχτεί· οι πόρτες αδυνατούσαν να τον σταματήσουν· στο νερό δεν βούλιαζε· τα σκοτάδια στις σήραγγες δεν τον έκαναν να χάνει τον δρόμο του· οι σιδηρόδρομοι δεν κινδύνευε να τον πατήσουν. Το σήμα τραβούσε το πνεύμα του όπως ένα νήμα τραβά πίσω του ένα νόμισμα· ή το πνεύμα του γλιστρούσε πάνω στο σήμα όπως ένα παιδί γλιστρά πάνω σε μια τσουλήθρα. Νόμιζε πως άκουγε ένα ζουζούνισμα παντού γύρω.

Με την ταχύτητα που διέσχιζε τη Ρελκάμνια, δεν ήταν δυνατόν να αντιλαμβάνεται και πολλά για την κατεύθυνσή του. Με το ζόρι κατάλαβαινε από ποιες περιοχές περνούσε, κι αυτό εξαιτίας της μεγάλης εμπειρίας του με τηλεπικοινωνιακές συχνότητες και το Ξόρκι Αύλου Προσεγγίσεως. Σε ορισμένες στιγμές, βέβαια, μπερδευόταν τελείως και δεν είχε καμία αίσθηση του προσανατολισμού.

Ο χρόνος είχε χάσει το νόημά του, αλλά ο Ρίμναλ γνώριζε ότι αποκλείεται να περνούσε πολλή ώρα μέχρι να φτάσει στον προορισμό του· αυτή ήταν η φύση του ταξιδιού. Το είχε κάνει πάρα πολλές φορές. Ήξερε.

Αλλά, *ετούτη* τη φορά, συνάντησε κάτι τελείως, μα τελείως, παράξενο.

Είχε περάσει προ πολλού από τη Μικρή Θάλασσα, είχε αφήσει πίσω του συνοικίες και δρόμους και γέφυρες και σήραγγες και σιδηρόδρομους, είχε διασχίσει εκατοντάδες χιλιόμετρα υλικού κόσμου – και, ξαφνικά, ενώ (πίστευε) ταξίδευε βόρεια, προτού φτάσει στον Ριγοπόταμο, το σήμα *τριχοτομήθηκε!*

Πράγμα αδύνατον.

Κανένα σήμα δεν το έκανε αυτό όταν το ακολουθούσες προς την πηγή.

Το πνεύμα του Ρίμναλ γλίστρησε τυχαία μέσα σ'ένα από τα τρία μονοπάτια, προτού ο μάγος προλάβει να επιχειρήσει το παραμικρό για να σταματήσει τον εαυτό του. Και τότε η Ρελκάμνια περιστράφηκε γύρω του. Ο Ρίμναλ είχε αρχίσει να κάνει αλλόκοτες σπείρες που δεν έμοιαζαν να έχουν τελειωμό, δεν έμοιαζαν να φτάνουν σε κανένα τέλος.

Ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα που διέγραφε κύκλους!

Δεν μπορούσε να συμβαίνει – κι όμως συνέβαινε!

Ο Ρίμναλ προσπάθησε να αποδεσμευτεί, και φοβήθηκε, προς στιγμή, ότι ίσως να υπήρχε κάποια παγίδα που δεν θα τον άφηνε, που θα τον κρατούσε δέσμιο μέσα σ'αυτόν τον ατέρμονο κύκλο· όμως δεν είχε πρόβλημα να αποτραβήξει το πνεύμα του από τη συχνότητα, ν'ανοίξει τα μάτια του, και να βρεθεί πάλι στην αποθήκη ποτών.

Πετάχτηκε, αμέσως, όρθιος. «Κρόνε...!» αναφώνησε ξέπνοα.

«*Τι συνέβη;*» ρώτησε ο Υπερασπιστής.

«Υπάρχει κάτι τελείως, μα τελείως, παράξενο σ'αυτή τη συχνότητα,» του είπε ο Ρίμναλ. Και του εξήγησε. Και τον ρώτησε, μετά: «Πώς είναι δυνατόν το σήμα να χωρίζεται στα *τρία* προτού φτάσει στην πηγή του;»

«*Κάποιος – κάποιος πολύ ισχυρός – παίζει μαζί μας.*»

Ο Ρίμναλ κούνησε το κεφάλι του, δυσανασχετώντας. «Μα... δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει!» φώναξε. «Δεν έχει απλά κρύψει την πηγή του σήματος· έχει... έχει κάνει κάτι *ανήκουστο!*» Ατένισε τον Υπερασπιστή επίμονα. «Με τι τρόπο θα μπορούσε να γίνει, ξέρεις;»

«*Δεν έχει σημασία πώς έγινε· σημασία έχει να βρούμε τον εχθρό μας. Η συσκευή σου, αν ακολουθήσει το σήμα, πιστεύεις ότι θα συναντήσει το ίδιο εμπόδιο;*»

«Κατά πάσα πιθανότητα, ναι,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ. «Εκτός αν πρόκειται για κάτι το νοητικό μόνο.»

«Πρέπει να βεβαιωθούμε. Και θα έρθω μαζί σας.»
 «Θ' αφήσεις τη Μεγαλειοτάτη να ονειρεύεται;»
 «Ναι. Για την ώρα.»

3.

Η Ναλτάφιρ καθόταν στον καναπέ, οκλαδόν, στη συνηθισμένη της θέση, όπως πάντα όταν έμπαινε στα όνειρα της Παντοκράτειρας, έχοντας το διάδημα με τα καλώδια στο κεφάλι της και τη συσκευή στα γόνατά της.

Ο Ελπιδοφόρος και Κλαρκ απόψε ξενυχτούσαν μαζί της. Δηλαδή, ο μάγος ήταν που έπρεπε ουσιαστικά να ξενυχτίσει, για λόγους ασφάλειας ύστερα από το τελευταίο επεισόδιο μέσα στο όνειρο της Παντοκράτειρας· ο Ελπιδοφόρος είχε μείνει ξύπνιος από περιέργεια. Καθόταν σε μια πολυθρόνα και έβλεπε, στον τηλεοπτικό δέκτη αντίκρου του, τις σαχλαμάρες που εξέπεμπε ένα τοπικό κανάλι. Ο Άερ'θλαρ και η Ά-ϊ'νιρ αιωρούνταν ακίνητοι μέσα στο δωμάτιο, και αμίλητοι. Έμοιαζαν σχεδόν με οπτασίες. Οι γάτες της Ναλτάφιρ τούς παρατηρούσαν, κάπου-κάπου, με περιέργεια, μα ποτέ δεν τους ζύγωναν, σα να τους θεωρούσαν θανάσιμα επικίνδυνους στην οποιαδήποτε επαφή.

Ο Κλαρκ καθόταν μπροστά σε μια κονσόλα και μια οθόνη πολύ μικρότερη από αυτή που κοίταζε ο Ελπιδοφόρος. Επίσης, ο μάγος δεν παρακολουθούσε κανέναν τηλεοπτικό σταθμό αλλά κάποιες ενδείξεις που ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν· νόμιζε, όμως, ότι σχετίζονταν με την ασφάλεια του διαμερίσματός του.

Δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά από τότε που η Ναλτάφιρ έκλεισε τα μάτια και ενεργοποίησε την ονειρική συσκευή, όταν ο Κλαρκ είπε: «Όπως το περίμενα... Όπως το περίμενα.»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Κάποιος έπεσε στην παγίδα μου και υποχώρησε. Κάποιος μάγος που είχε κάνει Ξόρκι Αύλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητας. Ο Ρίμναλ'μορ, πιθανώς, αν κρίνω από τη μέθοδο και την εμπειρία της προσέγγισής του.»

«Βρίσκεται κοντά μας, θες να πεις;»

«Βρισκόταν. Πνευματικά, μόνο,» εξήγησε ο Κλαρκ. «Η παγίδα μου τον αποπροσανατόλισε και υποχώρησε.»

«Κι αν ξαναπροσπαθήσει να έρθει;»

«Θα ξαναπέσει στην παγίδα. Δεν έχει τις απαραίτητες γνώσεις για να την προσπεράσει· είναι κάτι το εξωφρενικό για εκείνον, και για όλους τους μάγους των μαγικών ταγμάτων. Αλλά δε μ'απασχολεί αυτού του είδους η προσέγγιση τώρα. Για να βλέπεις κάτι τέτοιο,» είπε ο Κλαρκ καθώς σηκωνόταν από τη θέση του, «σημαίνει πως έχουν εντοπίσει το σήμα μας. Επομένως, ο Ελκράσ'ναρχ θα στείλει τους ανθρώπους του να το ακολουθήσουν προς την πηγή. Ίσως, μάλιστα, να έρθει κι ο ίδιος προς τα εδώ.»

«Ο ίδιος;» Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε ακούσια τους Πειθαρχικούς του Κενού, καθώς αυτοί, μάλλον, θα ήταν η μοναδική τους ασπίδα εναντίον του Ελκράσ'ναρχ αν εκείνος ερχόταν.

«Αναμφίβολα, μας θεωρεί επικίνδυνους.» Ο Κλαρκ πλησίασε τη Ναλτάφιρ και πάτησε δύο πλήκτρα επάνω στη συσκευή στα γόνατά της.

«Τι έκανες;»

«Της ζήτησα να επιστρέψει. Είναι πολύ επικίνδυνο πλέον να μπαίνουμε στα όνειρα της Παντοκράτειρας, Ελπιδοφόρε.»

4.

Η Ναλτάφιρ προσπαθεί να φτάσει στη στιγμή που η Αγαρίστη δέχτηκε να γίνει πλοηγός του Ελκράσ'ναρχ, αλλά συναντά μεγάλες δυσκολίες μέσα στις ονειρικές πραγματικότητες της Παντοκράτειρας. Εκείνος ο μηχανισμός προστασίας μοιάζει τώρα δυνατότερος από πριν· οι τεχνικές που είχε η Ναλτάφιρ αναπτύξει για να τον αποφεύγει δεν φαίνεται να πιάνουν πια. Με το ζόρι ξεγλιστρά από τις επικίνδυνες συναντήσεις, αλλάζοντας συνεχώς ονειρικές συχνότητες, μη μπορώντας να μείνει πουθενά ώστε να πάρει πληροφορίες, ώστε να προσεγγίσει την Αγαρίστη.

Τα όνειρα έχουν γίνει ένα λαβυρινθώδες κυνηγητό. Και η Ναλτάφιρ δεν μπορεί να φτάσει εκεί που θέλει.

Πλησιάζει πάλι το εστιατόριο όπου δουλεύει η μητέρα της Αγαρίστης. Απλώνει το χέρι της ν'ανοίξει την πόρτα–

Νιώθει το κάλεσμα της επιστροφής.

Ο Κλαρκ.

Κάτι πρέπει να συμβαίνει. Κάτι άσχημο.

Η Ναλτάφιρ αφήνει την πόρτα και αρχίζει το ταξίδι της επιστροφής.

5.

Ο Υπερασπιστής πήγε τον Ρίμναλ'μορ σ'έναν μεγάλο θάλαμο απογείωσης. Ένα αεροπλάνο ήταν σταθμευμένο εδώ. Η πόρτα του ήταν ανοιχτή, και μπροστά της στέκονταν τρεις άνθρωποι κι άλλος ένας Υπερασπιστής, ο οποίος είπε καθώς ο μάγος πλησίαζε:

«Να σου γνωρίσω τον Σκοτ, την Ελίζα, και την Κάτια. Για την ώρα, είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις γι'αυτούς, Πρίγκιπά μου. Πρέπει να ξεκινήσουμε.»

Ο Ρίμναλ υπέθεσε ότι αυτοί οι τρεις πρέπει να ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Τουλάχιστον, δεν έμοιαζαν για στρατιωτικοί· δεν φορούσαν τις λευκές στολές του Παντοκρατορικού Στρατού.

Ο μάγος έκλινε το κεφάλι του προς τη μεριά του Σκοτ, της Ελίζας, και της Κάτιας, κι εκείνοι τον χαιρέτησαν με παρόμοιο τρόπο. Ύστερα, όλοι τους ανέβηκαν στο αεροπλάνο, μαζί με τους Υπερασπιστές.

«Θάρθετε κι οι δύο;» απόρησε ο Ρίμναλ'μορ.

«Μπορεί να αποδειχτεί αναγκαίο,» αποκρίθηκε ο ένας. (Ήταν αυτός που είχε συνοδέψει τον Ρίμναλ, ή ο άλλος; Τους είχε μπερδέψει, έτσι όπως είχαν μπει όλοι μαζί στο αεροσκάφος.) *«Θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε, ίσως, πολύ ισχυρούς αντιπάλους.»*

Ο Ρίμναλ'μορ θυμήθηκε εκείνη την παράξενη οντότητα που είχε δει μέσα από τα καταγεγραμμένα τηλεοπτικά δεδομένα της δολοφονίας του Νάρνταλ Φέρενγκοχ – τον Πειθαρχικό του Κενού. *Τέτοιους δαίμονες περιμένετε να συναντήσουμε;* αναρωτήθηκε, αλλά έμεινε σιωπηλός.

Μέσα στο αεροπλάνο υπήρχαν και κάμποσοι πολεμιστές της Παντοκράτειρας, παρατήρησε, καθώς επίσης και μία πιλότος.

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε,» είπε ο ένας Υπερασπιστής στην τελευταία.

Η πόρτα του αεροσκάφους έκλεισε αυτόματα, οι μηχανές του ακούστηκαν να μπαίνουν σε λειτουργία. Μια μεγάλη θύρα φάνηκε ν'ανοίγει στο πέρας της αίθουσας. Ο ήχος των μηχανών δυνάμωσε, και το αεροπλάνο τινάχτηκε έξω από το Παντοτινό Ανάκτορο, πετώντας στους ουρανούς της Ρελκάμνια, προς τα βόρεια, περνώντας ανάμεσα από πανύψηλες πολυκατοικίες και, μετά, βγαίνοντας πάνω από κάθε οικοδόμημα.

«Σύνδεσε τη συσκευή σου με το σύστημα πλοήγησης, Πρίγκιπά μου,» είπε ο ένας Υπερασπιστής.

Ο Ρίμναλ, που κρατούσε την ανιχνευτική συσκευή του παραμάσκαλα, πήγε στο πιλοτήριο και τη συνέδεσε χρησιμοποιώντας ένα καλώδιο μετάδοσης δεδομένων. Στην οθόνη του αεροπλάνου, μπροστά στην πιλότο, φάνηκε το σήμα.

«Πρέπει να το ακολουθήσουμε,» της είπε ο Ρίμναλ.

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου.» Η πιλότος έστριψε το σκάφος προς τα βορειοανατολικά, καθώς περνούσαν πάνω από τη Μικρή Θάλασσα.

Μετά, απροειδοποίητα, το σήμα εξαφανίστηκε.

«Πρίγκιπά μου...» έκανε η γυναίκα. «Δεν...»

«Το βλέπω,» είπε ο Ρίμναλ. Το σήμα είχε εξαφανιστεί και στην οθόνη της δικής του συσκευής, όχι μονάχα στην οθόνη της κονσόλας του αεροσκάφους. «Χάθηκε...»

«Χάθηκε;» ακούστηκε η φωνή ενός Υπερασπιστή πίσω του.

«Ο εχθρός μας πρέπει να σταμάτησε να κάνει ό,τι έκανε,» του είπε ο Ρίμναλ. Και στράφηκε να τον κοιτάξει. «Ήταν αναμενόμενο, γιατί μάλλον θα κατάλαβε ότι προσπάθησα να τον προσεγγίσω πνευματικά πριν.»

«Ναι...» είπε ο Υπερασπιστής, αργά. «Ελπίζαμε, όμως, να τον προλάβαιναμε προτού διακόψει την επαφή.»

«Και τι κάνουμε τώρα;»

«Επιστρέφουμε. Και καταστρέφουμε τη συσκευή που έβαλαν μέσα στο Ανάκτορο.»

«Τη θέλω αυτή τη συσκευή,» είπε ο Ρίμναλ. «Θέλω να τη μελετήσω.»

«Είναι επικίνδυνη.»

«Θα την πάρω στον πύργο μου και θα την απομονώσω. Από εκεί σίγουρα δεν θα μπορεί να επηρεάσει τη Μεγαλειοτάτη. Κι αν καταφέρω να καταλάβω τι τεχνολογία χρησιμοποιούν, αυτό θα μας βοηθήσει για να τους πολεμήσουμε.»

«Καλώς,» είπε ο Υπερασπιστής.

Ο Ρίμναλ πρόσταξε την πιλότο: «Επιστρέφουμε στο Παντοτινό Ανάκτορο.»

Σάρντλι

1.

Η Ανεμόφθαλμη σκαρφαλώνει. Πιάνεται από τις πέτρες και τα χόρτα και ανεβαίνει.

Τα χέρια της αιμορραγούν, κι από το αίμα βγαίνουν σκουλήκια και σέρνονται προς κάθε κατεύθυνση. Τα φτύνει όταν προσπαθούν να πάνε στο στόμα ή στη μύτη της.

Φτάνει επάνω, ακούγοντας ένα βουητό παντού γύρω της. Βουητό; Η αναπνοή της είναι: λαχανιασμένη, κουρασμένη.

Σε τι μέρος έχει βρεθεί; Το έδαφος είναι τόσο μαλακό και γλιστερό κάτω από τα πόδια της. Σαν βούρκος. Ομίχλη ολόγυρα, μια ομίχλη από σκοτάδι. Ή είναι μονάχα σκοτάδι και καθόλου ομίχλη;

Η Ανεμόφθαλμη παραπατά, έχοντας τα χέρια της απλωμένα. Απόμακρα, ακούει ένα γέλιο... κι ένα ουρλιαχτό... και μια φωνή: *Τρεις ήρθαν· ένας έφυγε· επειδή ήταν δύο. Χα-χα-χα-χα-χαχαχαχαχαχα...*

Ένα αχνό φως τρυπά την ομίχλη...

Μέσα από το Χρόνο κοιτάζω; (Η φωνή του β'ζάιλ της;)

...και μια ανθρώπινη μορφή διαγράφεται εντός του, κατάμαυρη, σκοτεινή. Γυναικεία.

Τους είπα την αλήθεια! Τους είπα ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ! – ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό από κάτω.

Η Ανεμόφθαλμη σταματά απότομα, και βλέπει μια τρύπα μπροστά στα πόδια της: μια βαθιά τρύπα, απ'όπου δυνατός αέρας έρχεται, φέρνοντας κραυγές.

«Γιατί, αδελφή μου; Γιατί;» κλαψουρίζει μια φωνή αντίκρου της.

Η Ανεμόφθαλμη κοιτάζει, πέρα από την τρύπα, και βλέπει τη σκοτεινή μορφή να έχει πλησιάσει. Μπορεί να τη διακρίνει τώρα, πολύ καθαρά. Είναι σα να κοιτάζει στον καθρέφτη. Είναι η Ανεμόφθαλμη. Είναι γυμνή και τραυματισμένη, και βδέλλες είναι κολλημένες πάνω στα χέρια της και στα στήθη της και στα πόδια της και στην κοιλιά της. Μοιάζει καταβεβλημένη, ετοιμοθάνατη.

«Γιατί, αδελφή μου; ΓΙΑΤΙ;» ουρλιάζει.

Και, μ'απρόσμενη δύναμη, πηδά πάνω από την τρύπα: χιμά στην Ανεμόφθαλμη και σωριάζονται μέσα σε νερό. Η Ανεμόφθαλμη κυλιέται,

πετά από πάνω της την Ανεμόφθαλμη, και σηκώνεται όρθια. Η Ανεμόφθαλμη αρπάζει την κνήμη της – το χέρι της είναι γεμάτο βδέλλες. Και η Ανεμόφθαλμη βλέπει τις βδέλλες να τινάζονται, αφύσικα, και να κολλάνε πάνω στο πόδι της – που είναι γυμνό. Το πόδι της είναι γυμνό, από τον μηρό ως την πατούσα!

Ποια είναι η Ανεμόφθαλμη; Είναι η γυναίκα με τις βδέλλες παντού στο σώμα της;

«Μας σκοτώνουν, αδελφή μου!... Μας σκοτώνουν!...»

Η Ανεμόφθαλμη κλοτσά το πρόσωπό της. Ελευθερώνει το πόδι της από το χέρι που έχει μυτερά, άγρια νύχια τα οποία γρατσουνίζουν άσχημα το δέρμα της· γυρίζει και τρέχει. Και συναντά την Ανεμόφθαλμη, που τη χτυπά με τη γροθιά της. Η Ανεμόφθαλμη παραπατά, πιάνεται από έναν μεγάλο βράχο· κλοτσά βίαια. Η Ανεμόφθαλμη διπλώνεται αλλά χιμά στην Ανεμόφθαλμη.

Παλεύουν...

...ενώ η σπηλιά γύρω τους λιώνει, όπως ένα κάστρο φτιαγμένο από χώμα που έχει ξαφνικά βραχεί...

Η Ανεμόφθαλμη ουρλιάζει καθώς οι βδέλλες πιπιλάνε το δέρμα της.

2.

Ο Ορείχαλκος δεν δυσκολεύτηκε να βρει το μέρος που του είχε πει η επαναστάτρια που είχε εισβάλει στο δωμάτιό του. Για την ακρίβεια, είχε ήδη υπόψη του την περιοχή· νόμιζε ότι ήξερε πού ήταν· και τώρα βεβαιώθηκε.

Οδήγησε, προσεχτικά, το άλογό του προς τα εκεί.

Δεν είχε αργήσει να φύγει από το Πολύλιθο Μέγαρο, ύστερα από την εισβολή των δύο γυναικών στα δωμάτιά του. Ούτε είχε ειδοποιήσει κανέναν άλλο για τούτη τη συνάντηση. Δεν ήθελε να φτάσει τίποτα στ'αφτιά του Δημήτριου ή κάποιου άλλου πράκτορα της Παντοκράτειρας. Επίσης, δεν ήθελε κανέναν συγγενή μαζί του. Καλύτερα να πήγαινε μόνος. Έτσι, αν οι επαναστάτες σχεδίαζαν να αιχμαλωτίσουν πολλά μέλη του Οίκου των Ορειβατών με μία παγίδα, το σχέδιό τους θα αποτύχαινε. Για τον εαυτό του δεν ανησυχούσε: αν τον ήθελαν νεκρό θα τον είχαν ήδη σκοτώσει· αν ήθελαν να τον αιχμαλωτίσουν θα το είχαν ήδη κάνει, χτυπώντας τον στα δωμάτιά του και παίρνοντάς τον από το Πολύλιθο Μέγαρο, κρυφά όπως είχαν μπει.

Ή, μάλλον, όχι και τόσο κρυφά.

Ο Ορείχαλκος, φεύγοντας, είχε δει δύο αναισθητοποιημένους φρουρούς· και ίσως, υπέθετε, να υπήρχαν κι άλλοι. Σύντομα, όλοι θα μάθαιναν ότι κάτι είχε γίνει. Τι ακριβώς, κανείς δεν θα ήξερε, όμως.

Πάντως, ο Ορείχαλκος δεν πίστευε ότι το σχέδιο των επαναστατών ήταν να αιχμαλωτίσουν όσο το δυνατόν περισσότερους Ορειβάτες με μία παγίδα. Κατά πάσα πιθανότητα ήθελαν να διαπραγματευτούν μαζί τους, όπως του είχε πει η Αλρίβα.

Φτάνοντας στην κατάφυτη περιοχή στους πρόποδες των βουνών, αφίππευσε και τραβώντας το αλόγό του από τα χαλινάρια μπήκε στη βλάστηση. Στο χέρι του κρατούσε το τόξο *σοθ'λάι'κ* του, και στην πλάτη του είχε μια φαρέτρα γεμάτη βέλη. Δεν περίμενε ότι πραγματικά θα του χρειαζόταν να πολεμήσει, αλλά καλύτερα να ήταν προετοιμασμένος. Εκτός από το τόξο, είχε πάρει κι ένα πιστόλι, καθώς κι ένα σπαθί.

Η βλάστηση έτριζε κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια του, και, πέρα απ'τον θόρυβο που έκαναν κάτι νυκτόβια έντομα, αυτός ήταν ο μόνος ήχος που μπορούσε ν'ακούσει. Αν οι επαναστάτες κρύβονταν εδώ, δεν έκαναν καμία φασαρία...

Μπορεί να μ'έχουν δει να πλησιάζω, σκέφτηκε.

Σίγουρα μ'έχουν δει να πλησιάζω, διόρθωσε τον εαυτό του.

Η κατάφυτη περιοχή δεν ήταν μεγάλη σε έκταση. Ο Ορείχαλκος γρήγορα τη διέσχισε και βρέθηκε στην άλλη μεριά.

Όπου και η παρουσία των επαναστατών τού έγινε αμέσως φανερή.

Ένα αεροπλάνο ήταν προσγειωμένο εδώ, και σκοτεινές φιγούρες στέκονταν μπροστά του. Ίσα που διακρίνονταν μέσα στο φεγγαρόφωτο.

Κι ύστερα, μια ενεργειακή λάμπα άναψε φωτίζοντάς τες καθαρά.

Ο Ορείχαλκος αναγνώρισε αμέσως κάποιους από τους επαναστάτες: ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος στεκόταν πρώτος ανάμεσά τους· πλάι του ήταν ο Σάνραντιλ'φεν, που κάποτε εργαζόταν για τους Ορειβάτες, προτού τους προδώσει και πάει με την Επανάσταση· οι δύο γυναίκες που είχαν εισβάλει στο δωμάτιο του Ορείχαλκου ήταν επίσης εδώ. Οι άλλοι τού ήταν άγνωστοι.

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε...» είπε ο Ορείχαλκος, ξαφνιασμένος από την παρουσία του ανθρώπου που οι Παντοκρατορικοί παντού αποκαλούσαν Αρχιπροδότη. «Δεν περίμενα εσένα εδώ.»

«Ήρθες μόνος σου,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος. Δεν ήταν ερώτηση.

«Δεν έβλεπα το λόγο να φέρω κανέναν άλλο μαζί μου.» Ο Ορείχαλκος πέρασε το τόξο του στον ώμο, μη θέλοντας να δείχνει επιθετικός. Το άλογό του ρουθούνησε νευρικά.

«Θέλω να μιλήσουμε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Είσαι πρόθυμος να με ακούσεις;»

«Αφού είμαι εδώ...»

Ο Ανδρόνικος, παρατηρώντας τις αντιδράσεις του Ορείχαλκου, αισθανόταν έκπληκτος μαζί του. Δεν περίμενε ότι θα ερχόταν μόνος του· αυτό έδειχνε αξιοσημείωτη γενναιότητα από μέρος του. Ούτε περίμενε ότι ο Ορείχαλκος θα ήταν τόσο πρόθυμος να συζητήσουν· μα τον Απόλλωνα! ο Ανδρόνικος περίμενε να αντικρίσει κάποιον που θα ήταν τουλάχιστον λιγάκι εχθρικός: όμως ο Ορείχαλκος δεν ήταν. Κι επιπλέον, η όψη του φανέρωνε άνθρωπο πολύ συγκροτημένο και αυτοκυριαρχούμενο. Πλησίαζε να θυμίζει στον Ανδρόνικο την όψη του Σέλιρ'χοκ!

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας της Επανάστασης. «Τότε θα συζητήσουμε. Κάθισε.» Έδειξε προς κάτι σκαμνιά που είχαν στήσει οι επαναστάτες παραδίπλα, στον μικρό καταυλισμό τους.

Ο Ορείχαλκος τώρα τα πρόσεξε για πρώτη φορά, καθώς επίσης και τον ίδιο τον καταυλισμό. Έδωσε το άλογό του σ'ένα δέντρο και κάθισε.

Οι επαναστάτες κάθισαν γύρω του, σε σκαμνιά και σε πέτρες. Ο Ανδρόνικος κάθισε αντίκρυ του. Άνοιξε ένα φλασκό με *τάο βις*, γέμισε μια κούπα, και του την πρόσφερε.

«Ευχαριστώ, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» είπε ο Ορείχαλκος παίρνοντας το ποτό.

Η Ιωάννα τον ατένιζε παρατηρητικά, υποπτευόμενη μήπως ο Ορειβάτης είχε κανένα κόλπο στο μυαλό του. Μια Μαύρη Δράκαινα δεν μπορούσε να *μην* υποπτεύεται· ήταν μέρος της εκπαίδευσής της. Οι κινήσεις του Ορείχαλκου, πάντως, μέχρι στιγμής δεν της έδιναν εχθρικά σημάδια. Ωστόσο, ήταν έτοιμη να τραβήξει τα όπλα της με το παραμικρό.

Ο Ανδρόνικος είπε: «Έχουμε στην κατοχή μας πάνω από τα μισά ορυχεία των Ορειβατών στην περιοχή των βουνών,» καθώς γέμιζε μια κούπα *τάο βις* για τον εαυτό του.

«Πράγματι,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος, και τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε να διακρίνει οργή στην έκφρασή του. *Παράξενος άνθρωπος. Πολύ παράξενος.* Τον θαύμαζε. «Τα θέλετε πίσω, υποθέτω...»

«Λογικά, ναι, τα θέλουμε. Προτίθεται να μας τα επιστρέψεις;»

«Για την ακρίβεια, ναι. Δεν έχω τίποτα εναντίον του Οίκου των Ορειβατών. Ούτε και κανένας άλλος επαναστάτης έχει τίποτα εναντίον σας, όπως μπορεί να σε διαβεβαιώσει κι ο Πρόμαχος.» Έδειξε, με το βλέμμα του, τον Σάνραντιλ'φεν. «Την Παντοκρατορία πολεμάμε.»

Η Αλρίβα είπε αλήθεια, λοιπόν, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. «Αν σκέφτεστε να μας επιστρέψετε τα ορυχεία, γιατί τα καταλάβατε εξαρχής;»

«Θα σας τα επιστρέψουμε υπό έναν όρο,» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Να συμμαχήσετε με την Επανάσταση. Να στραφείτε εναντίον της Παντοκρατορίας.»

Ναι, η Αλρίβα είπε όντως την αλήθεια... «Πρίγκιπα Ανδρόνικε, είμαι σύζυγος της Παντοκράτειρας. Πόσο εύκολο νομίζεις ότι είναι για μένα αυτό που μου ζητάς;»

«Αναμφίβολα γνωρίζεις ότι κι εγώ ήμουν κάποτε σύζυγος της Παντοκράτειρας...»

«Δεν είναι κρυφό,» είπε ο Ορείχαλκος. «Η θέση μου, όμως, εξακολουθεί να είναι δύσκολη.»

«Τι σ'ενδιαφέρει περισσότερο; Να υπηρετείς μια εξωδιαστασιακή δύναμη, ή να ελευθερώσεις τη διάστασή σου; Αν οι Ορειβάτες συμμαχήσουν με την Επανάσταση, η Παντοκρατορία θα χάσει τη σημαντικότερη πηγή μεταλλευμάτων της. Θα αποδυναμωθεί ακόμα περισσότερο· κι αυτό θα κάνει τη δική μας δουλειά πιο εύκολη.»

«Το αντιλαμβάνομαι...»

«Είμαι βέβαιος, όμως, πως δεν αντιλαμβάνεσαι και τι ακριβώς είναι αυτό που υπηρετείς όσο είσαι με το μέρος της Παντοκρατορίας.»

«Μια εξωδιαστασιακή δύναμη; Μου το είπες ήδη, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Μη με περνάς για ανόητο, Πρίγκιπα Ανδρόνικε. Η ανάγκη είναι που έκανε τους Οίκους της Σάρντλι να συμμαχήσουν με την Παντοκρατορία, όχι η πεποίθηση.»

«Δεν εννοώ αυτό,» του είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Ορείχαλκος συνοφρυώθηκε. «Τότε;»

«Πες μου: τι νομίζεις για την Παντοκράτειρα;»

«Την ίδια την Παντοκράτειρα; Ός άτομο;»

«Ναι.»

Ο Ορείχαλκος ήπια μια γουλιιά *τάο βις*, για να καθυστερήσει, να σκεφτεί· μετά, απάντησε: «Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, τη βρίσκω αρκετά συμπαθητική, αν και... είναι παράξενη, ομολογουμένως. Λιγάκι τρελή, ίσως.»

«Για τους Υπερασπιστές της, τι πιστεύεις;»

«Τι σχέση έχουν αυτοί;»

«Απάντησέ μου, Ορείχαλκε: τι πιστεύεις για τους Υπερασπιστές της;»

Ο Ορείχαλκος αναρωτήθηκε μήπως ο Ανδρόνικος προσπαθούσε να του παίξει κάποιο περίεργο νοητικό παιχνίδι. Δε μπορούσε, όμως, να μαντέψει τι. Απάντησε: «Δεν ξέρω τι να πιστέψω γι'αυτούς. Είναι... μυστηριώδεις.» *Και σκότωσαν το β'ζάιλ μου...* «Είναι... Κρύβουν κάτι, είμαι βέβαιος.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Κρύβουν πολύ περισσότερα απ'όσα μπορείς να διανοιθεις.»

«Θες να πεις ότι ξέρεις τι κρύβουν;» Το ενδιαφέρον του Ορείχαλκου είχε ξαφνικά φουντώσει. Ήταν δυνατόν ο Ανδρόνικος να ήξερε ποιοι ήταν πραγματικά οι Υπερασπιστές; Μα τα πόδια του Βάσλεοθ, τα σκότη του Τάρφεοθ, και τα μαλλιά του Άνβρεοθ!

«Ξέρω. Το ανακάλυψα. Με κάποια δυσκολία, οφείλω να ομολογήσω. Οι Υπερασπιστές, Ορείχαλκε, είναι *μία* οντότητα και οι τέσσερις. Ονομάζεται Ελκράσ'ναρχ, κι αυτός είναι που, στην πραγματικότητα, ελέγχει τη Συμπαντική Παντοκρατορία.»

Κάποιο νοητικό παιχνίδι; σκέφτηκε ο Ορείχαλκος. Κι όμως, τα λόγια του Ανδρόνικου τού φαίνονταν, για κάποιον λόγο, αληθινά. Λογικά· τελείως, μα τελείως, λογικά. Κι ο ίδιος ο Ορείχαλκος πάντοτε είχε μια παράξενη εντύπωση για τους Υπερασπιστές.

«Άκουσέ με,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Άκουσέ με προσεχτικά. Το ξέρω πως στην αρχή θα σου φανούν απίθανα αυτά που θα σου πω, αλλά είναι αλήθεια, και θα σ'τα εξηγήσω όσο καλύτερα μπορώ.»

Ο Ορείχαλκος τον άκουσε, χωρίς να μιλά.

3.

Ο Ανδρόνικος όφειλε, γι'ακόμα μια φορά, να θαυμάσει αυτό τον άνθρωπο. Να θαυμάσει τον νηφάλιο τρόπο με τον οποίο είχε ακούσει τις εξωφρενικές διηγήσεις για τον Ελκράσ'ναρχ.

«Το ξέρω ότι, μάλλον, δεν θα με πιστεύεις,» είπε ξανά ο Ανδρόνικος, και ήπιε *τάο βις* για να υγράνει το στόμα του.

Ο Ορείχαλκος μειδίασε αχνά. «Κι όμως, Πρίγκιπα Ανδρόνικε, σε πιστεύω.»

Αδύνατον! σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, κι αναρωτήθηκε μήπως ο Ορείχαλκος προσπαθούσε να του παίξει κάποιο παιχνίδι.

Αλλά εκείνος συνέχισε να μιλά: «Από τότε που παντρεύτηκα την Παντοκράτειρα υποπτευόμουν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τους Υπερασπιστές της. Κι όλες οι υπόλοιπες συναντήσεις μου μ'αυτούς δεν μείωσαν τις υποψίες μου· τις αύξησαν. Και τώρα, έρχεσαι και μου λες αυτά που μου λες... Σε πιστεύω, Πρίγκιπα Ανδρόνικε.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Ρωτάς αν θα συμμαχήσω μαζί σας;»

«Ναι.»

«Δεν εξαρτάται από εμένα μόνο,» είπε ο Ορείχαλκος. «Δεν προστάζω ολόκληρο τον Οίκο μου. Μπορώ μονάχα να *προτείνω* κάτι.»

«Αν συμμαχήσετε με την Επανάσταση, τα ορυχεία σας θα γίνουν ξανά δικά σας,» τόνισε ο Ανδρόνικος.

«Για όσο μένουμε ζωντανοί.»

Ο Σάνραντιλ'φεν μίλησε για πρώτη φορά: «Άρχοντά μου, το ξέρω πως σας έχω προδώσει και, μάλλον, η άποψή μου δεν μετρά για εσάς, αλλά πιστέψτε με όταν σας λέω πως οι Παντοκρατορικοί *δεν μπορούν* τώρα να σας βλάψουν. Όχι αν έρθετε με το μέρος της Επανάστασης. Θα χάσουν ό,τι τους δίνετε ενώ συγχρόνως εμείς τούς χτυπάμε παντού σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν – ακόμα και μέσα στην ίδια τη Ρελκάμνια, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω! Οι Παντοκρατορικοί έχουν ανάγκη εσάς, όχι εσείς αυτούς – ούτε καν για να σας προστατέψουν από τον εαυτό τους.»

«Θα είναι, όμως, ρίσκο,» είπε ο Ορείχαλκος.

«Ούτως ή άλλως θα είναι ρίσκο,» τον προειδοποίησε ο Ανδρόνικος, «διότι εμείς δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε. Αν δεν συμμαχήσετε μαζί μας, θα συνεχίσουμε να καταλαμβάνουμε τα ορυχεία σας και να σας

σαμποτάρουμε με κάθε τρόπο, προκειμένου να στερήσουμε στην Παντοκράτειρα εκείνο που θέλει από εσάς. Και μη νομίζεις πως αν συμβεί αυτό δεν θα στρέψει την οργή της επάνω σας.»

«Μας απειλείς εν ολίγοις.» Δεν υπήρχε θυμός στη φωνή του· το εξέφραζε ως απλό, αντικειμενικό γεγονός.

«Σου εξήγησα πώς έχει η κατάσταση, τι είδους δυνάμεις υπηρετείς–»

«Δεν έχει διαφορά για εμάς αν ο Ελκράσ'ναρχ είναι που πραγματικά διοικεί ή η Παντοκράτειρα. Σίγουρα, το καταλαβαίνεις αυτό,» είπε ο Ορείχαλκος.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος, «έτσι είναι. Όπως και νάχει το πράγμα, όμως, είτε υπολογίζεις τον Ελκράσ'ναρχ είτε όχι, είναι σημαντικό να πολεμήσετε την Παντοκρατορία τώρα που μπορείτε!»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, «αν οι Ορειβάτες συμμαχήσουν με την Επανάσταση, πολλοί άλλοι Οίκοι αμέσως θα τους ακολουθήσουν.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ορείχαλκος. «Θα δεχτούμε κάποια αντίποινα, όμως· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Θα έχετε όλους τους επαναστάτες της Σάρντλι στο πλευρό σας,» τόνισε ο Σάνραντιλ'φεν. «Και δεν είναι λίγοι. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήδη τους τρέμουν. Δεν μπορεί να μην το ξέρετε αυτό, Άρχοντά μου.»

«Το γνωρίζω· είναι αλήθεια.»

«Επιπλέον, τι σκοπεύετε να κάνετε με την Ανεμόφθαλμη;»

Ο Ορείχαλκος τον αγριοκοίταξε (η πρώτη έκφραση θυμού που έβλεπε ο Ανδρόνικος στο πρόσωπό του). «Τώρα το παρατραβάς, μάγε. *Εξαιτίας σας* έμπλεξε όπως έμπλεξε η Ανεμόφθαλμη!»

«Η ίδια το θέλησε να έρθει στο πλευρό μας,» εξήγησε ο Πρόμαχος του Φτερωτού Όρους. «Τη συνάντησα προσωπικά. Δεν έχει τίποτα εναντίον σας, Άρχοντά μου–»

«Μη μου λες πράγματα που ήδη ξέρω! Τι μπορούσα, όμως, να κάνω όταν την πιάσαμε να έχει συναναστροφές με επαναστάτες; Οι συγγενείς μου εξοργίστηκαν· ο Δημήτριος απαιτούσε – ακόμα απαιτεί – να την ανακρίνει!»

«Ποιος είναι ο Δημήτριος;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας.» Και, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στον Σάνραντιλ'φεν: «Μα τα τρισκατάρата σκοτάδια του

Τάρφεοθ, την έχουν κλείσει τώρα μέσα στο Στόμα των Θεών, μάγε! Αν δεν ήταν μπλεγμένη μαζί σας, ποτέ δεν θα είχε συμβεί αυτό!»

«Ποιος σας ανάγκασε να τη στείλετε εκεί;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Κανένας δεν μας ανάγκασε. Κανένας εκτός από τις περιστάσεις. Ο Όνουχας ο Δεύτερος επέμενε, και οι άλλοι συγγενείς μου συμφωνούσαν. Δε μπορούσα να κάνω τίποτα για να το αποτρέψω. Ο Όνουχας ευελπιστεί ότι η Ανεμόφθαλμη θα τρομοκρατηθεί και θα βρεθεί σε τόσο μεγάλη ψυχική ταραχή ώστε, όταν τη βγάλουμε από το Στόμα των Θεών, θα μας πει όλα όσα ξέρει για την Επανάσταση – συνδέσμους, κρησφύγετα, κρυφά σχέδια: τα πάντα.»

«Τι είναι το Στόμα των Θεών;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ένα πολύ επικίνδυνο μέρος για τους ευγενείς της Σάρντλι, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Προκαλεί ταραχή στο β'ζάιλ τους.»

«Στο ποιο;»

«Είσαι από τη Σάρντλι;» ρώτησε ο Ορείχαλκος τον μαυρόδερμο μάγο, παραξενεμένος με τις γνώσεις του.

«Όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Από τη Μοργκιάνη κατάγομαι. Ονομάζομαι Σέλιρ'χοκ' κι απλώς έχω μελετήσει για τη διάστασή σας.»

«Δεν ξέρουν οι πάντες για τα β'ζάιλ,» παρατήρησε ο Ορείχαλκος. Και προς τον Ανδρόνικο: «Ας πούμε ότι το Στόμα των Θεών είναι ένα μέρος ψυχικού μαρτυρίου, Πρίγκιπα Ανδρόνικε. Βλέπεις φριχτές παραισθήσεις όταν σε κλείσουν εκεί: απερίγραπτα οράματα.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Καταλαβαίνω τώρα.»

Ο Ορείχαλκος κοίταξε τον Σάνραντιλ'φεν κι ύστερα πάλι τον Ανδρόνικο. «Αν είναι να συμμαχήσουμε με την Επανάσταση, θα πρέπει το θέμα να συζητηθεί από όλα τα μέλη της οικογένειάς μου.»

«Είσαι πρόθυμος, λοιπόν, να έρθεις με το μέρος μας;»

«Ας πούμε ότι είμαι πρόθυμος να το σκεφτώ, ως μια καλή λύση για να πάρουμε πίσω τα ορυχεία μας.» *Και να ελευθερωθεί η Ανεμόφθαλμη*, πρόσθεσε νοερά. «Υπάρχει, όμως, ένα βασικό πρόβλημα: Πώς θα σαςβάλω στο Πολύλιθο Μέγαρο χωρίς να το μάθουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας; Χωρίς να το μάθει ο Δημήτριος; Και δε μιλάω απλά για να σας περάσω κρυφά μέσα' μιλάω για να συγκεντρωθούμε όλοι και να συζητήσουμε. Ο Δημήτριος δεν θα επιτρέψει ποτέ μια τέτοια συζήτηση να πραγματοποιηθεί.»

«Τότε,» είπε η Ιωάννα, «ο Δημήτριος θα πρέπει να βγει από τη μέση.»

«Αν το κάνουμε αυτό, θα είναι σαν ήδη να έχουμε συμμαχήσει με την Επανάσταση.»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Σάνραντιλ'φεν, «ας συναντηθούμε στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα, μέσα στον καταυλισμό των Ούρταθ. Ο Δημήτριος δεν πιστεύω να έχει κατασκόπους του εκεί.»

Ο Ορείχαλκος συλλογίστηκε για μερικές στιγμές. Έπειτα είπε: «Αν πάτε στον καταυλισμό μες στη νύχτα, τότε ναι, ίσως... ναι, μάλλον κανένας δε θα σας δει. Θα πρέπει, βέβαια, να έχω ήδη ειδοποιήσει τους Ούρταθ... Και μετά...» Μόρφασε σκεπτικά, κοιτάζοντας το έδαφος. Ύψωσε ξανά το βλέμμα του. «Μετά θα πρέπει να φέρω όλους μου τους συγγενείς εκεί. Ή, τουλάχιστον, τους περισσότερους από αυτούς. Αλλά ίσως...» Σταμάτησε να μιλά.

«Φοβάσαι ότι ίσως, πάλι, να τραβήξεις έτσι την προσοχή του Δημήτριου,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Ναι.»

«Θα πρέπει να το ρισκάρουμε, Ορείχαλκε. Δεν υπάρχει άλλη λύση.»

«Πολύ φοβάμαι πως έτσι είναι.»

4.

Ο Ορείχαλκος καβάλησε, τελικά, το άλογό του και έφυγε από το σημείο συνάντησης με τους επαναστάτες. Κάλπασε νοτιοδυτικά μέσα στη νύχτα, κατευθυνόμενος προς το Πολύλιθο Μέγαρο. Προτού όμως φτάσει εκεί, η Ανεμόφθαλμη ήρθε έντονα στο μυαλό του, και σκέφτηκε ότι δεν μπορούσε να την αφήσει στο Στόμα των Θεών. Όχι ύστερα από όσα είχε συμφωνήσει με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Ή μάλλον, γενικά δεν μπορούσε να την αφήσει εκεί. Η αυγή θα ερχόταν μετά από μερικές ώρες· για πόσο μπορεί ο θείος Όνυχας να σκόπευε να την κρατά σ'αυτό το αποτρόπαιο μέρος; Ο Ορείχαλκος δεν θα ησύχαζε γνωρίζοντας ότι η Ανεμόφθαλμη βασανιζόταν.

Αντί να συνεχίσει να πηγαίνει προς το Πολύλιθο Μέγαρο, έστρεψε το άλογό του λιγάκι προς τα βόρεια, οδηγώντας το στις όχθες της λίμνης Νόλκ'βα και στον μικρό Ναό της Νάεφισπ που βρισκόταν εκεί.

Έπρεπε να ειδοποιήσει τους Ούρταθ για το σχέδιό του σχετικά με τους επαναστάτες, και ήξερε ότι καλύτερα να μην καθυστερούσε γιατί ο Ανδρόνικος και οι άλλοι θα πήγαιναν στον καταυλισμό τους όσο η

νύχτα ακόμα τούς κάλυπτε· όμως ο Ορείχαλκος δεν πίστευε ότι θα αργούσε και πολύ κάνοντας αυτή τη μικρή λοξοδρόμηση στο Στόμα των Θεών...

Φτάνοντας στις όχθες της Νόλκ'βα, είδε τον Ναό της Νάεφισπ επάνω στους βράχους. Κατέβηκε από το άλογό του, το έδεσε σ'ένα χαμόδεντρο, και ανέβηκε τη σκάλα που ήταν λαξευμένη στις πέτρες. Χτύπησε την πόρτα του ναού, με τον μεγάλο χαλκά που ήταν κρεμασμένος εκεί, και η ιέρεια δεν άργησε να ανοίξει. Ονομαζόταν Σατμάφρι, και ήταν μια μεσόκοπη γυναίκα με χρυσό δέρμα και μακριά, γαλανά μαλλιά. Η όψη της μαρτυρούσε πως δεν περίμενε την επίσκεψή του μια τέτοια ώρα.

«Άρχοντά μου...»

«Πρέπει ν'ανοίξουμε το Στόμα των Θεών, Σεβασμιότατη. Τώρα.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου. Πηγαίνω να φέρω το κλειδί. Αν θέλετε περάστε...»

«Θα περιμένω,» δήλωσε ο Ορείχαλκος· και περίμενε στο κατώφλι του ναού, όσο εκείνη χανόταν πάλι στο σκιερό εσωτερικό του και, μετά από λίγο, παρουσιαζόταν ξανά, ντυμένη καλύτερα και ποδεμένη.

Κατέβηκαν μαζί τη λαξευτή πέτρινη σκάλα και πλησίασαν την είσοδο του Στόματος των Θεών, στο πλάι των ψηλών βράχων. Πίσω από την πόρτα, απόμακρες κραυγές αντηχούσαν, οι οποίες έκαναν το στήθος του Ορείχαλκου να σφίχτεί. *Ανεμόφθαλμη!*

Τέσσερις μισθοφόροι στέκονταν μπροστά στην είσοδο – τρεις άντρες, μία γυναίκα. Ο Ορείχαλκος τούς αναγνώριζε.

«Παραμερίστε,» τους είπε.

Εκείνοι φάνηκαν παραξενεμένοι. «Άρχοντά μου...» έκανε ένας, αβέβαια.

«Παραμερίστε, είπα.»

Δεν έφεραν αντίρρηση, φυσικά: παραμέρισαν· και ο Ορείχαλκος έκανε νόημα στην ιέρεια ν'ανοίξει την ξύλινη πόρτα. Η Σατμάφρι έβγαλε το κλειδί από τον χιτώνα της και την ξεκλείδωσε.

Την έσπρωξε, αποκαλύπτοντας μια σκοτεινή σπηλιά. Πλατσουρίσματα ακούγονταν από μέσα, καθώς και γυναικείες κραυγές, πολύ πιο δυνατά τώρα.

Ο Ορείχαλκος πήρε την ενεργειακή λάμπα που είχαν οι μισθοφόροι πάνω σε μια πέτρα και μπήκε στη σπηλιά.

«Άρχοντά μου!» αναφώνησε η Σατμάφρι.

«Μην ανησυχείτε, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε μονάχα εκείνος, κάνοντας της νόημα να μείνει πίσω. Δεν κινδυνεύω, πρόσθεσε νοερά, όταν δεν έχω β'ζάιλ. Νόμιζε, ωστόσο, ότι άκουγε τη σπηλιά να μουρμουρίζει γύρω του, να τραγουδά ένα παράξενο τραγούδι.

Και, καθώς το φως της ενεργειακής λάμπας του έσχιζε το σκοτάδι, λευκό και καθαρό, είδε στο πέρας της ακτινοβολίας δύο μορφές να παλεύουν. Δύο σκοτεινές, γυναικείες φιγούρες.

Βλεφάρισε, νομίζοντας ότι πρέπει να έκανε κάποιο λάθος, αλλά οι δύο μορφές δεν έγιναν μία.

«Ανεμόφθαλμη!» φώναξε, πλησιάζοντας με γρήγορα βήματα.

Και, για μια στιγμή, είδε δύο Ανεμόφθαλμες – να παλεύουν σαν άγριες τίγρεις της ζούγκλας, ενώ βδέλλες σκαρφάλωναν επάνω στα γυμνά κοκκινόδερμα σώματά τους τα οποία ήταν γεμάτα πληγές και μελανιές.

«...Θεοί!» έκανε ο Ορείχαλκος, σαστισμένος, ενώ το τραγούδι γύρω του δυνάμωνε και συνοδευόταν από έναν αφύσικο άνεμο που δεν μπορούσε να αισθανθεί επάνω στο πρόσωπό του.

Πρόλαβε, όμως, δεν πρόλαβε να δει τις δύο γυναίκες να παλεύουν και, απρόσμενα, η μία έλιωσε μέσα στην άλλη, σαν τελικά να ήταν όντως σκιές, τεχνάσματα του φωτός, όπως είχε αρχικά υποθέσει. Οι δύο Ανεμόφθαλμες, καθώς πάλευαν, έγιναν μία· και δεν ήταν γυμνή, ούτε βδέλλες σκαρφάλωναν επάνω της, ούτε τραυματισμένη τού φαινόταν. Μονάχα τα ρούχα της ήταν λιγάκι κουρελιασμένα, και ήταν βρεγμένη από πάνω ως κάτω.

«Ανεμόφθαλμη!» Ο Ορείχαλκος τινάχτηκε, αρπάζοντας τον καρπό της, τραβώντας την κοντά του.

Εκείνη ούρλιαξε.

«Εγώ είμαι, ο Ορείχαλκος! Εγώ!» Και τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της την παρέσυρε μαζί του, προς την έξοδο του Στόματος των Θεών.

Τα πόδια τους πλατσούριζαν μες στα νερά της σπηλιάς, και το παράξενο τραγούδι συνέχιζε να ζαλίζει το μυαλό του Ορείχαλκου. Η Ανεμόφθαλμη εξακολουθούσε να ουρλιάζει, αν και δεν πάλευε να του ξεφύγει· πρέπει κάπως, μέσα στις παραισθήσεις της, να είχε καταλάβει ότι ήταν αυτός και ότι ήθελε να τη βοηθήσει. Τα χέρια της είχαν γα-

ντζωθεί επάνω στα ρούχα του, σα να φοβόταν πως αν τον άφηνε θα έπεφτε σε κάποιο βαθύ, ατελείωτο χάσμα.

Ο Ορείχαλκος την οδήγησε στο στόμιο της σπηλιάς και την τράβηξε έξω, όπου εκείνη κοίταξε σαστισμένα γύρω της, με μάτια ορθάνοιχτα, γουρλωμένα· έκανε μερικά βήματα, τρεκλίζοντας, κι έπειτα έπεσε στα γόνατα, κλαίγοντας κι ακουμπώντας τα χέρια της στη γη. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της έκρυβαν το πρόσωπό της.

«Άρχοντά μου...» είπε ένας από τους μισθοφόρους. «Ο Άρχοντας Ό-νουχας ο Δεύτερος-»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι σας είπε ο Όνουχας! Θα την πάρω μαζί μου. Κι αν σας επιπλήξει, εμένα να κατηγορήσετε. Καλώς;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Όπως επιθυμείτε.»

Ο Ορείχαλκος βοήθησε την Ανεμόφθαλμη να σηκωθεί όρθια, και την οδήγησε προς το άλογό του ενώ εκείνη παραπατούσε.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε. «Ξέρεις τώρα πού βρίσκεσαι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη με ξερή, πονεμένη φωνή, «ξέρω πού βρίσκομαι... Πόσο καιρό ήμουν εκεί μέσα;»

«Κάποιες ώρες.»

«Ωρες...» είπε η Ανεμόφθαλμη σαν χαμένη, καθώς έφταναν κοντά στο άλογό του κι ο Ορείχαλκος το έλυνε από το χαμόδεντρο. «Ήταν λες και... αιώνες θα μπορούσαν νάχουν περάσει...»

«Ανέβα. Μπορείς ν'ανεβείς;»

«Ναι.» Η Ανεμόφθαλμη σκαρφάλωσε στη σέλα του αλόγου, αν και όχι με τη συνηθισμένη της σβελτάδα.

Ο Ορείχαλκος πήρε το άλογο από τα γκέμια και ξεκίνησε προς το Πολύλιθο Μέγαρο, που τα φώτα του φαίνονταν στα νότια. Έδωσε στην Ανεμόφθαλμη την κάπα του και της είπε να τη φορέσει και να βάλει την κουκούλα. «Δε θέλω να μας κάνουν ερωτήσεις.»

Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση: έδεσε την κάπα στους ώμους της και έκρυψε το πρόσωπό της στο σκοτάδι της κουκούλας.

Και τότε ο Ορείχαλκος σκέφτηκε: *Καλύτερα, όμως, να μην πάμε κατευθείαν στο Μέγαρο...* Θα είχαν, ως τώρα, αναμφίβολα, ανακαλυφθεί οι φρουροί που είχαν χτυπήσει η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ, και κάποια αναστάτωση θα επικρατούσε. *Αν με δουν με την Ανεμόφθαλμη* – δε θα μπορούσε συνέχεια να τους την κρύβει, παρά μονάχα στην αρχή ίσως – *θα με καθυστερήσουν, και οι συγγενείς μου και ο Δημήτριος: και δε θά-*

χω χρόνο να επισκεφτώ τους Ούρταθ. Δε μπορούσε να το ρισκάρει· ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος κι οι άλλοι σύντομα θα πήγαιναν στον καταυλισμό τους. Οι Ούρταθ έπρεπε να ειδοποιηθούν.

Στράφηκε στην Ανεμόφθαλμη. «Δε θα πάμε αμέσως στο Πολύλιθο Μέγαρο. Μπορείς να μ'ακολουθήσεις στις όχθες της λίμνης;»

Η Ανεμόφθαλμη γέλασε, και υπήρχε κάτι το κουρασμένο, το ταλαιπωρημένο, στο γέλιο της: το λιγάκι τρελό, ίσως. «Δε βιάζομαι να ξαναπάω στο κελί μου,» αποκρίθηκε.

5.

Με συγχωρείς, αδελφή μου· δεν ήμουν εγώ: δεν ήμουν πραγματικά εγώ... Δε θα σου έκανα ποτέ κακό εγώ. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;

«Ποιος ήταν, τότε;» ψιθύρισε η Ανεμόφθαλμη μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας της. «Κάτι με κυνηγούσε... Είδα τον εαυτό μου να μου επιτίθεται... Είδα... Άκουσα... Είδα...»

Δεν ήμουν εγώ, αδελφή μου. Δεν ήμουν εγώ! επέμεινε το β'ζάιλ της.

«Ποιος, τότε; Ποιος;»

Ήταν το καταραμένο μέρος! Μ'ανάγκασαν... άλλες δυνάμεις. Εκεί... εκεί δεν είμαι εγώ, αδελφή μου. Ξεχνώ ποια είμαι. Με συγχωρείς! Με συγχωρείς, αδελφή μου! Σου λέω αλήθεια ότι σ'αγαπώ!

Η Ανεμόφθαλμη αναστέναξε. «Τι συμβαίνει στο Στόμα των Θεών;» ψιθύρισε.

Είναι το καταραμένο μέρος... Χάνω... ξεχνώ ποια είμαι. Είναι άλλες δυνάμεις...

Μισόλογα! Η Ανεμόφθαλμη δεν μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα απ'αυτά. Και ήταν τόσο κουρασμένη, τόσο ζαλισμένη. Νόμιζε πως ακόμα έβλεπε παραισθήσεις: πως θα έπεφτε από το άλογο επειδή το άλογο θα γινόταν σκόνη από κάτω της· πως το χώμα θα έλιωνε και θα κατάπινε και εκείνη και το άλογο· πως ο Ορείχαλκος θα βούλιαζε μες στις σκιές· πως ο Ορείχαλκος θα γύριζε να την κοιτάξει και δεν θα ήταν πια ο Ορείχαλκος...

«Αρκετά!» είπε στο β'ζάιλ της. «Δε θέλω ν'ακούσω άλλα. Δε θέλω ν'ακούσω τίποτ'άλλο από σένα απόψε... Τίποτα...»

Με συγχωρείς, αδελφή μου... Με συγχωρείς... της ψιθύρισε το πνεύμα της αγέννητης αδελφής της.

Ο Ορείχαλκος άκουγε την Ανεμόφθαλμη να μουρμουρίζει μέσα στην κουκούλα της κάπας που της είχε δώσει, χωρίς να καταλαβαίνει τι έλεγε: αλλά ήταν βέβαιος ότι μιλούσε με το *β'ζάιλ* της. Αναρωτήθηκε τι μπορεί να συζητούσαν ύστερα από μια τέτοια εμπειρία, όπου κι οι δυο τους είχαν σίγουρα ταλαιπωρηθεί. Και συγχρόνως ευχήθηκε να μη γινόταν στην Ανεμόφθαλμη, τώρα, συνήθεια να μιλά περισσότερο με το *β'ζάιλ* της: να μη γινόταν η Ανεμόφθαλμη σαν τον Σίδηρο τον Πρώτο, για όνομα των θεών!

Ο Ορείχαλκος οδηγούσε το άλογό του στις όχθες της λίμνης, μένοντας μακριά από το Πολύλιθο Μέγαρο, κατευθυνόμενος νότια, προς τα εκεί όπου έβλεπε τα φώτα του καταυλισμού των Ούρταθ.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε, κανένας δεν παραξενεύτηκε που μπήκα και βγήκα τόσο εύκολα στο Στόμα των Θεών; Οι μισθοφόροι, βέβαια, δεν ήξεραν και πολλά για τα β'ζάιλ, αλλά η Σατμάφρι γνώριζε ακριβώς τι συνέβαινε με τους πνευματικούς συνοδούς των ευγενών, καθώς και η Ανεμόφθαλμη. Η Ανεμόφθαλμη ήταν – ακόμα είναι – ζαλισμένη. Η ιέρεια, όμως, δεν μπορεί να μην παρατήρησε το γεγονός ότι δεν δυσκολεύτηκε να μπω και να βγω από τη σπηλιά.

Παρότι όμως δεν είχε *β'ζάιλ*, ο Ορείχαλκος θυμήθηκε ότι είχε προσέξει κάποια... μάλλον παράξενα πράγματα μέσα στο Στόμα των Θεών. Είχε, ασφαλώς, δει την Ανεμόφθαλμη διπλή, σαν μέσα σε όραμα· αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Είχε ακούσει κι εκείνο το αλλόκοτο τραγούδι, και τον άνεμο όταν άνεμος δεν φυσούσε... Οι ιερείς πήγαιναν στα Στόματα των Θεών για να βιώσουν οράματα, είχε ακούσει. Το ίδιο είχε συμβεί και σ'εκείνον; Είχε μια παρόμοια εμπειρία;

Τέλος πάντων. Δεν είχε τώρα χρόνο να σκέφτεται τέτοια. Πολύ πιο άμεσα θέματα τον απασχολούσαν.

Πλησίασε τον καταυλισμό των Ούρταθ, και δύο απ'αυτούς – ψηλοί, γεροδεμένοι, με δέρμα κατάλευκο σαν ύφασμα, με μαύρους ασύμμετρους ρόμβους βαμμένους γύρω από τα μάτια τους, οπλισμένοι με μεγάλα, μακρυμάνικα τσεκούρια – στάθηκαν στο διάβα του.

Ο Ορείχαλκος τούς είπε, στην Πανσάρντλια: «Θέλω να δω τον Γκαρτάθλο Τεμέλκο.» Δε συστήθηκε γιατί σίγουρα τον αναγνώριζαν· κι επιπλέον, δεν ήταν βέβαιος ότι ετούτοι οι συγκεκριμένοι καταλάβαιναν και πολύ καλά την Πανσάρντλια. Όσοι Ούρταθ έρχονταν σε επαφή με τον έξω κόσμο την ήξεραν, οι άλλοι δεν καταλάβαιναν παρά ελάχιστα,

αν καταλάβαιναν τίποτα. Το όνομα, όμως, *Γκαρτάθλο Τεμέλκο* δεν υπήρχε περίπτωση να μην το καταλάβουν όποιοι κι αν ήταν. Τον Ψηλό Άντρα τον ήξεραν.

Οι δύο φρουροί ένευσαν, και οδήγησαν τον Ορείχαλκο και την Ανεμόφθαλμη στο εσωτερικό του καταυλισμού. Ο ένας τους φώναζε κάτι σε μια γυναίκα, και το μόνο που κατόρθωσε να καταλάβει ο Ορείχαλκος ήταν *Γκαρτάθλο Τεμέλκο*. Πρέπει να της είχε ζητήσει να τον ειδοποιήσει.

Ο Ψηλός Άντρας τον Ούρταθ βγήκε απ'τη σκηνή του κι αντίκρισε τον Ορείχαλκο που είχε σταματήσει το άλογό του εκεί κοντά, με την Ανεμόφθαλμη ακόμα επάνω, κι ακόμα κουκουλωμένη στην κάπα του.

«Γέγκμπεθ-κορ,» είπε. «Τι ζητάς, λίγο πριν την αυγή;»

«Θα έρθουν κάποιοι σύντομα στον καταυλισμό σου, Γκαρτάθλο Τεμέλκο,» του είπε ο Ορείχαλκος. «Είναι δικοί μου άνθρωποι, και θέλω να κάνεις ό,τι θα σου εξηγήσω.»

«Σ'ακούω, Γέγκμπεθ-κορ.»

6.

«Άρχοντα Ορείχαλκε, ο θεός σας, ο Όνυχας ο Δεύτερος, επιθυμεί να σας μιλήσει. Αμέσως,» είπε ο ένας από τους δύο φρουρούς που τον σταμάτησαν μόλις μπήκε στο Μέγαρο μαζί με την Ανεμόφθαλμη.

Τον ειδοποίησαν, λοιπόν, μέσα στη νύχτα, σκέφτηκε ο Ορείχαλκος· δεν έχασαν χρόνο. «Ας έρθει στα δωμάτιά μου,» αποκρίθηκε στους φρουρούς, κάνοντας να τους προσπεράσει.

«Άρχοντά μου–»

«Ας έρθει στα δωμάτιά μου, αν θέλει να μου μιλήσει,» επανέλαβε ο Ορείχαλκος, αυστηρά. Η Ανεμόφθαλμη, που βάδιζε πλάι του, εξακολουθούσε να φορά την κουκούλα της κάπας, αλλά εκείνος πολύ φοβόταν πως όποιος την έβλεπε θα υπέθετε αμέσως ποια ήταν – ειδικά αφού οι μισθοφόροι στο Στόμα των Θεών δεν είχαν καθυστερήσει καθόλου να μεταφέρουν τα νέα στον θείο του.

«Θα του το πούμε, Άρχοντά μου. Αλλά είναι και κάτι άλλο: Κάποιες – δύο γυναίκες – εισέβαλαν στο Μέγαρο μες στη νύχτα. Χτύπησαν μερικούς φρουρούς.»

«Είναι νεκροί;» Ο Ορείχαλκος έκανε πως δεν ήξερε.

«Όχι, Άρχοντά μου, κανένας δεν είναι νεκρός.»

«Τι ήθελαν οι εισβολείς;»

«Δε γνωρίζουμε ακόμα. Ο Δημήτριος το ερευνά, καθώς και ο Όνυχας ο Δεύτερος.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε, και τους προσπέρασε βαδίζοντας μέσα στους διαδρόμους του Πολύλιθου Μεγάρου.

«Κάποιες εισέβαλαν στο Μέγαρο;...» είπε η Ανεμόφθαλμη, πλάι του.

«Θα σου εξηγήσω μετά.»

«Ξέρεις τι έγινε, δηλαδή;» Ακουγόταν έκπληκτη.

«Ναι. Αλλά κανένας δεν πρέπει να μάθει.»

Πλησίασαν έναν ανεγκυστήρα, για ν'ανεβούν στα δωμάτιά του – και είδαν τον Όνυχα τον Δεύτερο να ξεπροβάλλει από μια γωνία και να έρχεται καταπάνω τους, μαζί με τη Γρανίτια την Πρώτη.

«Θείε...» είπε ο Ορείχαλκος, σταματώντας.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις;» φώναξε ο Όνυχας, φανερά οργισμένος. Και προς την Ανεμόφθαλμη: «Βγάλε την κουκούλα σου – δεν είναι κρυφό πια!» (Εκείνη δεν υπάκουσε.)

«Δε σκοπεύαμε να ήταν κρυφό!» αντιγύρισε ο Ορείχαλκος. «Αν ήθελα να ήταν κρυφό δεν θάλεγα στους φρουρούς να κατηγορήσουν εμένα προσωπικά–!»

«Αποφασίσαμε να τη βάλουμε στο Στόμα των Θεών – κι εσύ αγνόησες την απόφα–!»

«Δεν αγνόησα τίποτα! Είχε πια έρθει η άλλη μέρα. Για πόσο σκόπευες να την αφήσεις εκεί μέσα;»

«Το πρωί θα την έβγαζα, και το ξέρεις!»

«Ας πούμε ότι βιαζόμουν λίγο.»

Ο Όνυχας κατέβασε τον τόνο της φωνής του: «Αυτή σου η ενέργεια το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να στρέψει υποψίες προς το μέρος μας!»

«Υποψίες; Από ποιον;»

«Από τον Δημήτριο.»

«Ο Δημήτριος πρέπει να με υπακούει, θείε,» είπε ο Ορείχαλκος. «Είμαι ο Πρίγκιπας του, σύζυγος της Παντοκράτειρας που εκείνος υπηρετεί.»

«Συνέβησαν κι άλλα πράγματα απόψε εδώ μέσα, Ορείχαλκε.» Τώρα ήταν η Γρανίτια που μίλησε.

«Μου το ανέφεραν οι φρουροί.»

«Δύο γυναίκες εισέβαλαν στο Μέγαρο, όχι πολύ μακριά από τα προσωπικά μας δωμάτια. Ωστόσο, δε φαίνεται να επιτέθηκαν σε κανέναν από εμάς. Ούτε φαίνεται να έκλειψαν τίποτα.»

«Είναι πολύ παράξενο,» πρόσθεσε ο Όνουχας. «Και μια τέτοια νύχτα – μια *τέτοια νύχτα* – βρήκες κι εσύ να λείπεις! Ο Δημήτριος, στην αρχή, νόμιζε ότι σε απήγαγαν.»

«Τι ανοησίες...» είπε ο Ορείχαλκος, και πάτησε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα.

«Το θέμα είναι!» άρχισε ο Όνουχας, αλλά δεν ολοκλήρωσε καθώς βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Ο Ορείχαλκος στράφηκε και είδε τον Δημήτριο να έρχεται συνοδευόμενος από τους δύο στρατιωτικούς που ήταν μαζί του και στο συμβούλιο: έναν άντρα και μια γυναίκα, φανερά εξωδιαστασιακούς.

«Πρίγκιπά μου!» είπε ο πράκτορας της Παντοκράτειρας. «Δόξα τοις θεοίς είστε καλά! Είχα φοβηθεί ότι ίσως να σας είχαν απαγάγει. Ήσασταν ο μόνος που έλειπε ύστερα από την εισβολή.»

«Είχα μια δουλειά που δεν μπορούσε να περιμένει.»

Το βλέμμα του Δημήτριου ήταν καχύποπτο. «Μέσα στη νύχτα, Υψηλότητα;»

«Μέσα στη νύχτα.» Ο ανελκυστήρας είχε έρθει· ο Ορείχαλκος έπιασε τη χειρολαβή της πόρτας του, την τράβηξε–

Ο Δημήτριος έστρεψε το βλέμμα του στην κουκουλοφόρο μορφή δίπλα στον σύζυγο της Παντοκράτειρας. «Ποια είναι αυτή, Πρίγκιπά μου;»

Ο Ορείχαλκος κρατούσε την πόρτα του ανελκυστήρα ανοιχτή. *Δεν ξέρει, ή προσποιείται ότι δεν ξέρει; Ο θεός δεν του ανέφερε τίποτα;* «Πήγα να φέρω την Ανεμόφθαλμη από το Στόμα των Θεών,» αποκρίθηκε· και της έκανε νόημα να βγάλει την κουκούλα της. Εκείνη την έβγαλε, ατενίζοντας καταπρόσωπο τον πράκτορα.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Δημήτριος. «Νόμιζα ότι είχατε αποφασίσει να τη φυλακίσετε εκεί.»

«Δεν αποφασίσαμε ποτέ να τη *φυλακίσουμε* εκεί, Δημήτριε. Αποφασίσαμε να τη βάλουμε στο Στόμα των Θεών για μερικές ώρες. Έτσι δεν είναι, θείε;» Στράφηκε απότομα στον Όνουχα τον Δεύτερο.

Εκείνος έριξε μια ματιά στον Ορείχαλκο και μια στον Δημήτριο. «Πράγματι.»

«Οι ώρες πέρασαν,» είπε ο Ορείχαλκος, «η μέρα πέρασε, και πήγα να φέρω την Ανεμόφθαλμη πίσω στο Μέγαρο.»

«Δε θα ήταν συνετό να είχατε πάει με συνοδία φρουρών, Πρίγκιπά μου; Πιθανώς να είναι επικίνδυνη.»

«Για εσένα, ίσως· για εμένα, όχι. Επιπλέον, αν ξέρεις τι είναι το Στόμα των Θεών, θα ξέρεις επίσης ότι ένας ευγενής που βγαίνει από εκεί δεν είναι σε θέση να πολεμήσει.»

«Γνωρίζω τι είναι το Στόμα των Θεών. Και τώρα, θα πρέπει να την ανακρίνουμε. Είναι ευκαιρία, όπως πιστεύει κι ο Όνυχας ο Δεύτερος.»

«Θα την ανακρίνουμε εμείς, ο Οίκος των Ορειβατών,» τόνισε ο Ορείχαλκος. Και μπήκε στον ανελκυστήρα.

Η Ανεμόφθαλμη τον ακολούθησε.

Ο Δημήτριος έπιασε την πόρτα προτού κλείσει. «Ο ανελκυστήρας δεν πηγαίνει στα μπουντρούμια.»

«Ακριβώς.»

«Πού πηγαίνετε, τότε, την κρατούμενη, Πρίγκιπά μου;»

«Χρειάζεται να δίνω εξηγήσεις σ'εσένα, Δημήτριε;»

«Ασφαλώς και όχι—»

«Τότε, άφησε την πόρτα προτού σου κόψω το χέρι,» είπε ο Ορείχαλκος.

Για μερικές στιγμές τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, και ήταν και των δύο άγρια. Ύστερα, ο πράκτορας της Παντοκράτειρας άφησε την πόρτα να κλείσει.

Ο Ορείχαλκος πάτησε ένα από τα κουμπιά πλάι του και ο ανελκυστήρας άρχισε ν'ανεβαίνει.

7.

Οι φρουροί της νότιας μεριάς του καταυλισμού των Ούρταθ είδαν σκοτεινές μορφές να πλησιάζουν, λίγο πριν από την αυγή, όταν το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό. Δεν μπορούσαν να διακρίνουν πόσοι ακριβώς ήταν που ζύγωναν, αλλά πρέπει να ήταν σίγουρα πάνω από δέκα.

Ειδοποίησαν τον Γκαρτάθλο Τεμέλκο, και τους περίμεναν να έρθουν κοντά.

Οι επαναστάτες στάθηκαν αντίκρυ στους Ούρταθ, και ο Σάνραντλ'φεν είπε μιλώντας στην Πανσάρντλια: «Ερχόμαστε εκ μέρους του Άρχοντα Ορείχαλκου, του Οίκου των Ορειβατών.»

Ένας ψηλός, μυώδης άντρας ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους υπόλοιπους Ούρταθ. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο όπως όλων τους, και γύρω απ'τα μάτια του ασύμμετροι μαύροι ρόμβοι ήταν βαμμένοι όπως γύρω από τα μάτια κάθε άντρα της φυλής του. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και μακριά. Είχε πυκνά μούσια, και τον έντυναν μονάχα μια φούστα και μπότες. Στην πλάτη του ήταν περασμένο, λοξά, ένα μεγάλο κοκάλινο τόξο. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μακρύ σπαθί.

«Είμαι ο Γκαρτάθλο Τεμέλκο!» δήλωσε, ατενίζοντας τους επαναστάτες βλοσυρά.

«Ονομάζομαι Σάνραντιλ'φεν,» είπε ο μάγος.

Ο Γκαρτάθλο ένευσε, καθώς αυτό ήταν που περίμενε ν'ακούσει. «Ελάτε. Θα σας φιλοξενήσουμε μέχρι να έρθει η ώρα.»

Οι επαναστάτες τον ακολούθησαν στο εσωτερικό του καταυλισμού των Ούρταθ.

8.

«Θα έχεις προβλήματα εξαιτίας μου,» του είπε η Ανεμόφθαλμη όταν μπήκαν στα δωμάτιά του. «Καλύτερα να με πήγαινες στα μπουντρούμια.»

«Ο Δημήτριος δεν μπορεί να μου αρνηθεί να σε κρατήσω εδώ. Στην Παντοκρατορική ιεραρχία είμαι πάνω από αυτόν.»

Η Ανεμόφθαλμη κάθισε στον καναπέ, νιώθοντας εξουθενωμένη. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και έκλεισε τα μάτια.

«Με συγχωρείς για ό,τι έγινε, Ανεμόφθαλμη,» είπε ο Ορείχαλκος, καθίζοντας πλάι της. «Το ξέρεις – το είδες πως εγώ δεν συμφωνούσα μ'αυτή... μ'αυτή τη μέθοδο.»

«Δεν κατηγορώ εσένα,» αποκρίθηκε η Ανεμόφθαλμη εξακολουθώντας να έχει τα μάτια κλειστά. «Τι να έκανες;» Αναστέναξε. Το κεφάλι της... Το κεφάλι της την πονούσε τόσο πολύ... Κι ακόμα νόμιζε πως, απόμακρα, άκουγε δαιμονικές φωνές, κραυγές, και γέλια. Επίσης, τώρα που είχε καθίσει, τώρα που το σώμα της έκανε να ηρεμήσει, αισθανόταν να τρέμει ολόκληρη. «Δεν είμαι καλά...» μουρμούρισε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. *Θέλω να ξεράσω.*

Ο Ορείχαλκος την έβλεπε που έτρεμε: το τρέμουλο στο σώμα της ήταν ολοφάνερο. «Θα σε πάω μέσα, να ξαπλώσεις.» Πέρασε το ένα του

χέρι γύρω από τη μέση της και το άλλο κάτω από τα γόνατά της και τη σήκωσε.

«...Όχι,» έκανε η Ανεμόφθαλμη. «Θέλω να μείνω–» Γύρισε στο πλάι και ξέρασε πάνω στο χαλί.

«Θεοί...» είπε ο Ορείχαλκος. «Χρειάζεσαι ξεκούραση.»

Με συγχωρείς, αδελφή μου... Με συγχωρείς, με συγχωρείς, με συγχωρείς! έλεγε το β'ζάιλ της Ανεμόφθαλμης μέσα στο μυαλό της.

Κι εκείνη τού είπε: «Μη μου μιλάς πια! Μη μου μιλάς!»

Ο Ορείχαλκος νόμιζε ότι το έλεγε σ'εκείνον, και σκέφτηκε ότι την καταλάβαινε. Είχε κι ο ίδιος ζήσει μια παρόμοια ταραχώδη εμπειρία όταν παντρευόταν την Παντοκράτειρα και το β'ζάιλ του είχε στραφεί εναντίον τους, πολιορκώντας τους με παραισθήσεις, σκοπεύοντας να τους εξολοθρεύσει. Αλλά ο Ορείχαλκος και η Αγαρίστη δεν είχαν μείνει κάτω από την επιρροή του για πολλή ώρα – σε αντίθεση με την Ανεμόφθαλμη.

Κουβαλώντας τη στα χέρια, την πήγε στο υπνοδωμάτιο και την άφησε πάνω στο κρεβάτι, ενώ εκείνη μουρμούριζε πράγματα που ο Ορείχαλκος δεν καταλάβαινε. Της έβγαλε τις μπότες και τα ρούχα της, που ήταν ακόμα μουλιασμένα από το νερό της σπηλιάς, και τη ρώτησε:

«Θέλεις να σε πάω στο λουτρό, να πλυθείς;» παραμερίζοντας τα μαλλιά από το μέτωπό της.

«...Όχι,» είπε η Ανεμόφθαλμη, ξεροκαταπίνοντας, με τα βλέφαρά της μισόκλειστα. «Όχι... Είμαι... Θέλω μόνο να κοιμηθώ λίγο.»

Ο Ορείχαλκος τη σκέπασε μ'ένα σεντόνι. «Εντάξει, κοιμήσου.»

Το κουδούνι της εξώπορτας των δωματίων του χτύπησε.

Και ο Ορείχαλκος φοβόταν πως θα ήταν ο Όνυχας ο Δεύτερος. Ο Δημήτριος δεν θα τολμούσε να έρθει να τον βρει τόσο γρήγορα.

Δε μπορώ να τον αποφύγω.

Πήγε στην εξώπορτα και την άνοιξε, βλέποντας πως είχε υποθέσει σωστά.

«Θείε.»

«Τι ανοησίες είν'αυτές;» είπε ο Όνυχας. «Θα την κρατήσεις εδώ μέσα;»

«Είναι χάλια· δεν πρόκειται να τη στείλω στα μπουντρούμια.»

Ο Όνουχας τον έσπρωξε απότομα – αχαρακτήριστα βίαιος – μπαίνοντας στα δωμάτιά του. «Τότε θα πρέπει να την ανακρίνουμε εδώ,» είπε. «Γι'αυτό δεν τη βάλαμε στο Στόμα των Θεών;»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς, θείε!»

«Αυτή,» τόνισε ο Όνουχας, «είναι η ευκαιρία μας να πάρουμε πληροφορίες. Όσο βρίσκεται ακόμα υπό την επιρροή των παραισθήσεων του Στόματος των Θεών!»

«Το πρωί.»

«Ας την άφηνες στο Στόμα ως το πρωί, τότε!»

«Το πρωί θα την ανακρίνουμε, κι αυτή είναι η τελευταία μου κουβέντα, θείε.»

Η κατάμαυρη όψη του Όνουχα του Δευτέρου αγρίεψε. «Μη νομίζεις ότι επειδή είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας, Ορείχαλκε, ο Οίκος μας είναι δικός σου! Είσαι επηρεασμένος από τα αισθήματά σου για την Ανεμόφθαλμη – και το καταλαβαίνω – όμως η Ανεμόφθαλμη *είναι με τους εχθρούς μας*. Και μπορεί να μας δώσει πληροφορίες πολύ σημαντικές για να σταματήσουμε τους αποστάτες απ'το να κλέβουν τα ορυχεία μας.»

Ο Ορείχαλκος μπήκε στον πειρασμό να του πει ότι είχε μιλήσει με τους επαναστάτες και ότι ήταν πρόθυμοι να τους επιστρέψουν τα ορυχεία τους· αλλά δεν το έκανε. Δεν θεωρούσε ότι ήταν τώρα η κατάλληλη στιγμή.

«Θείε,» είπε σταθερά, «δεν θα την ανακρίνουμε τώρα. Θα την ανακρίνουμε όταν ξημερώσει. Εξάλλου, είμαστε όλοι αναστατωμένοι, νομίζω. Και ξεχνάς κι αυτές που εισέβαλαν στο Μέγαρο. Μήπως θάπρεπε πρώτα να μάθουμε τι ήθελαν εδώ πέρα; Δεν είναι αυτό πιο σημαντικό, ετούτη τη στιγμή;»

Ο Όνουχας φάνηκε διχασμένος. «Αυτό είναι, πράγματι, ένα θέμα...» παραδέχτηκε, θυμίζοντας ξανά στον Ορείχαλκο τον σκεπτόμενο θείο που ήξερε. «Είναι ένα θέμα...

»Αλλά δε θ'αφήσουμε την Ανεμόφθαλμη αφύλαχτη εδώ μέσα. Δεν υπάρχει περίπτωση!»

«Θα είμαι εγώ μαζί της.»

«Και κάποιος άλλος επίσης,» τόνισε ο Όνουχας.

«Καλά· αν επιμένεις. Ποιον προτείνεις; Τον εαυτό σου;»

«Έχω άλλες δουλειές, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα,» είπε ο Όνουχας ο Δεύτερος. «Πρέπει να μάθουμε τι ήθελαν οι εισβολείς, όπως είπες κι ο ίδιος. Θα φωνάξω τον Όνουχα τον Πέμπτο, τον αδελφό σου. Και τη Γρανίτια την Πρώτη, επίσης.»

«Γιατί και τη Γρανίτια;»

«Καλύτερα τρεις παρά δύο. Ακόμα κι ύστερα από την... περιπέτειά της μέσα στο Στόμα των Θεών, δεν την εμπιστεύομαι την Ανεμόφθαλμη τη Δεύτερη.»

Ο Ορείχαλκος δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να συμφωνήσει· κι αφ'ότου ο Όνουχας ο Δεύτερος έφυγε από τα δωμάτια του, ήρθαν σύντομα ο Όνουχας ο Πέμπτος (που ήταν οχτώ χρόνια νεότερος του Ορείχαλκου – το μικρότερο από τ'αδέλφια του) και η Γρανίτια η Πρώτη.

9.

Η Ανεμόφθαλμη κοιμόταν και παραμιλούσε. Από αυτά που έλεγε, ο Ορείχαλκος, που καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα της, δεν καταλάβαινε τίποτα. Δεν έβγαζαν κανένα νόημα.

Η Γρανίτια ήρθε στο υπνοδωμάτιο και έμεινε εκεί για λίγη ώρα, βηματίζοντας, ή μένοντας ακίνητη με τον ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο, παρατηρώντας συνοφρυωμένη την Ανεμόφθαλμη. Ο Ορείχαλκος αναρωτιόταν τι μπορεί να έλεγε το β'ζάιλ της Γρανίτιας – αν της έλεγε τίποτα.

Μετά, η ξαδέλφη του, σα να βαρέθηκε ή σα να μη μπορούσε άλλο ν'ακούει τα αλλόκοτα μурμουρητά της Ανεμόφθαλμης, έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο.

Ο Όνουχας ο Πέμπτος δεν μπήκε καθόλου· ήταν συνέχεια στο καθιστικό. Ο Ορείχαλκος τον άκουσε, σε κάποια στιγμή, να ψιθυρίζει μαζί με τη Γρανίτια, μα δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν.

Κανένas απ'τους δυο τους δεν τον είχε κατηγορήσει που είχε πάρει την Ανεμόφθαλμη από το Στόμα των Θεών· αναμφίβολα, αντιλαμβάνονταν πλήρως τα αισθήματά του για εκείνη· όμως έδειχναν ν'ανησυχούν για την όλη κατάσταση, για το πού θα οδηγούσαν όλα τούτα.

Καμια ώρα πριν από την αυγή, ο Ορείχαλκος τούς είπε πως είχε μια δουλειά να κάνει· «θα επιστρέψω, όμως, σύντομα,» τόνισε· εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση, έτσι έφυγε από τα δωμάτιά του. Βάδισε μέσα στο

Πολύλιθο Μέγαρο χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη, βέβαιος ότι κάποιοι από τους φρουρούς που τον έβλεπαν ήταν κατάσκοποι του Όνυχα του Δευτέρου ή ακόμα και του Δημήτριου. Πήγε στα δωμάτια του Θάργκεκ, του Επιτηρητή του Μεγάρου, και χτύπησε την πόρτα.

Μερικές στιγμές πέρασαν και ο γέρος άνοιξε. «Άρχοντά μου...» είπε.

«Με συγχωρείς που σε σηκώνω τέτοια ώρα, Θάργκεκ. Θέλω να ετοιμαστεί ένα φορτηγό με τρόφιμα για τους Ούρταθ. Μέχρι την αυγή να είναι έτοιμο, στη δυτική μεριά της αυλής και μόνο στη δυτική μεριά της αυλής. Και να μην ξεκινήσει! Θα το οδηγήσω προσωπικά. Κανένας άλλος δεν χρειάζεται να έρθει.»

Ο Θάργκεκ συνοφρυώθηκε. «Υπάρχει κάποιο... πρόβλημα, Άρχοντά μου;»

«Κανένα πρόβλημα απολύτως. Θέλω απλώς να τους δείξω τη φιλοξενία μας, για να μην υπάρχει κίνδυνος να εξαγριωθούν, τόσο καιρό που τους έχουμε να περιμένουν. Δεν αρέσει η αναμονή στους Ούρταθ, Θάργκεκ.»

«Όπως νομίζετε, Άρχοντά μου.»

«Βιάσου τώρα.»

«Μάλιστα.»

Ο Θάργκεκ μπήκε στα δωμάτιά του κλείνοντας την πόρτα, καθώς ο Ορείχαλκος έφευγε, επιστρέφοντας στα δικά του δωμάτια.

Βρήκε τη Γρανίτια την Πρώτη και τον Όνυχα τον Πέμπτο στο υπνοδωμάτιο, να παρακολουθούν την Ανεμόφθαλμη, που τα μουρμουρητά της ίσα που ακούγονταν πλέον.

«Γρήγορα γύρισες,» παρατήρησε ο αδελφός του Ορείχαλκου.

«Πρέπει να πάμε κάπου,» είπε ο Ορείχαλκος και στους δυο τους. «Είναι πολύ σημαντικό και πρέπει να είμαστε όλοι εκεί. Δεν είναι μακριά: στον καταυλισμό των Ούρταθ.»

Η Γρανίτια συνοφρυώθηκε καχύποπτα, ξαφνιασμένα. «Γιατί να πάμε εκεί;»

«Για να μιλήσουμε με κάποιους.»

«Γιατί δεν έρχονται αυτοί εδώ;»

«Για να λέω ότι πρέπει να γίνει έτσι, Γρανίτια, πρέπει να γίνει έτσι,» επέμεινε ο Ορείχαλκος. «Πρέπει να μου δείξεις εμπιστοσύνη.»

«Είναι παράνομοι;» ρώτησε η Γρανίτια. «Είναι...;» Ήταν προφανές ότι είχε μες στο στόμα της τη λέξη *αποστάτες* μα δεν την άφησε να βγει.

«Όχι,» είπε ψέματα ο Ορείχαλκος, «δεν είναι παράνομοι. Θα μου δείξεις εμπιστοσύνη, Γρανίτια;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη υψώνοντας τα χέρια, «τι άλλο να κάνω; Υποθέτω δεν μας πας κάπου για να μας ξεπαστρέψεις.»

«Μη γίνεσαι ανόητη,» μειδίασε ο Ορείχαλκος καθώς την έβλεπε κι εκείνη να μειδιά. Και στράφηκε στον αδελφό του. «Όνυχα;»

«Θα έρθω,» είπε εκείνος, «και μόνο από περιέργεια.»

«Σας ευχαριστώ, και τους δύο.» Ο Ορείχαλκος ακούμπησε το ένα του χέρι στον ώμο του Όνυχα και το άλλο στον ώμο της Γρανίτιας. «Ακούστε με, τώρα. Θα πάτε στη δυτική μεριά της αυλής, χωρίς προετοιμασίες και χωρίς φασαρίες: χωρίς να πείτε σε κανέναν τίποτα. Εκεί θα δείτε κάποιους υπηρέτες να φορτώνουν ένα φορτηγό με τρόφιμα για τους Ούρταθ. Θα με περιμένετε μπροστά στο φορτηγό. Καλώς;»

«Δε θάρθεις, δηλαδή, μαζί μας;» απόρησε η Γρανίτια.

«Πρέπει να μιλήσω και σε κάποιους άλλους. Λοιπόν: πηγαίνετε χωρίς να κάνετε θόρυβο και χωρίς να μάθει κανένας τίποτα. Εντάξει;»

«Εντάξει, Ορείχαλκε,» αποκρίθηκε ο Όνυχας ο Πέμπτος νεύοντας.

Και εκείνος κι η Γρανίτια έφυγαν απ'τα δωμάτια του Ορείχαλκου.

Ο Ορείχαλκος, τότε, πήγε πάνω απ'την Ανεμόφθαλμη και, πιάνοντας τους ώμους της, την ταρακούνησε. Παρότι δεν ήθελε να την ξυπνήσει, ήξερε ότι ήταν απαραίτητο.

«Ανεμόφθαλμη! Ανεμόφθαλμη!»

Εκείνη άνοιξε τα βλέφαρά της. «Τι...» έκανε, νιώθοντας το στόμα της ξερό και το κεφάλι της βαρύ. Βλεφάρισε για να ξεθολώσει η όρασή της. Έτριψε τα μάτια της με το δεξί χέρι.

«Καθώς θα σου μιλάω άρχισε να ετοιμάζεσαι,» της είπε ο Ορείχαλκος. «Σήκω.»

«Πρέπει;»

«Οπωσδήποτε.»

Η Ανεμόφθαλμη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, μουδιασμένη παντού, νιώθοντας τη μέση της και τα πόδια της να πονάνε. Το σεντόνι γλίστησε από πάνω της και διαπίστωσε ότι ήταν γυμνή. Δε θυμόταν να

είχε γδυθεί – μάλλον ο Ορείχαλκος μού έβγαλε τα ρούχα. Ακόμα μ'αγαπά. Φυσικά και μ'αγαπά.

«Εδώ.» Ο Ορείχαλκος τής έδειξε κάτι ρούχα πάνω σε μια καρέκλα. «Θες βοήθεια;»

«Όχι, εντάξει.» Η Ανεμόφθαλμη πλησίασε την καρέκλα. Το κεφάλι της ήταν βαρύ, σαν ύστερα από μεθύσι, μα δε ζαλιζόταν πλέον όπως πριν, και δε νόμιζε ότι απρόσμενα κάτι αποτρόπαιο, κάτι φριχτό, θα συνέβαινε στον κόσμο γύρω της. Άρχισε να ντύνεται.

«Χτες βράδυ,» της είπε ο Ορείχαλκος, «μίλησα με κάποιους επαναστάτες. Μου είπαν ότι είναι πρόθυμοι να μας επιστρέψουν τα ορυχεία μας. Πρέπει, όμως, να πάω τους συγγενείς μου σ'αυτούς για να μιλήσουν μαζί τους. Οι επαναστάτες είναι τώρα στον καταυλισμό των Ούρταθ και περιμένουν. Θα πάμε εκεί μ'ένα φορτηγό που είναι στη δυτική μεριά της αυλής του Μεγάρου και γεμίζει, αυτή τη στιγμή, με τρόφιμα, δήθεν για τους Ούρταθ.»

Η Ανεμόφθαλμη, καθώς ντυνόταν, τον άκουγε σαστισμένη. Αισθανόταν σαν να είχε ξυπνήσει σε άλλο κόσμο, διαφορετικό από αυτόν όπου είχε κοιμηθεί. Ο Ορείχαλκος ήταν με τους επαναστάτες!

«Με κατάλαβες;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

«Εσύ θα με περιμένεις εδώ. Δεν θα πας πουθενά. Θα έρθω για σένα μόλις ειδοποιήσω κάποιους από τους συγγενείς μου για να συναντηθούμε στο φορτηγό.»

«Θα έρθω κι εγώ, δηλαδή;»

«Ναι. Δε μπορώ να σ'αφήσω εδώ.»

«Ορείχαλκε... είσαι με το μέρος-;»

«Δεν έχουμε χρόνο για ερωτήσεις,» τη διέκοψε ο Ορείχαλκος. «Θα επιστρέψω. Μην το κουνήσεις. Και να είσαι έτοιμη.»

Αφήνοντας την Ανεμόφθαλμη στο υπνοδωμάτιο, βγήκε απ'τα δωμάτιά του και πήγε να ειδοποιήσει όσους από τους συγγενείς του πίστευε ότι όφειλαν να είναι μαζί του στη συνάντηση με τους επαναστάτες.

Πρώτα επισκέφτηκε τον πατέρα του, τον Σίδηρο τον Δεύτερο. Του είπε ότι έπρεπε, αμέσως, να πάει στη δυτική μεριά της αυλής, στο φορτηγό, και να περιμένει εκεί, για να κατευθυνθούν στον καταυλισμό των Ούρταθ όπου θα συναντούσαν κάποια πρόσωπα.

«Τι πρόσωπα, Ορείχαλκε;»

«Θα δεις. Πρέπει να μου δείξεις εμπιστοσύνη.»

«Πες μου, τότε, ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι!»

«Μου ανέθεσες τα καθήκοντά σου στον Οίκο, πατέρα. Αυτό, πιστεύω, σημαίνει ότι με εμπιστεύεσαι—»

«Φυσικά και σε εμπιστεύομαι! Αλλά—»

«Σε έχω απογοητεύσει μέχρι στιγμής;»

«Δεν είναι αυτό το θέμα, και το ξέρεις—»

«Πρέπει, επομένως, να έρθεις μαζί μου. Είναι πολύ σημαντικό.»

Ο Σίδηρος ο Δεύτερος αναστέναξε, ενώ η Ημισέληνη παρακολουθούσε αμίλητη, μοιάζοντας ταραγμένη.

«Πολύ καλά,» είπε ο πατέρας του Ορείχαλκου. «Θα έρθω. Θα πάω στο φορτηγό και θα σε περιμένω.»

«Όσο πιο γρήγορα μπορείς, και χωρίς να πεις τίποτα σε κανέναν. Θα συναντήσεις κι άλλους από την οικογένειά μας εκεί.»

Η Ημισέληνη είπε: «Θα έρθω κι εγώ, Ορείχαλκε.»

«Μητέρα, καλύτερα να μείνεις εδώ,» αποκρίθηκε εκείνος, αλλά δεν κάθισε να της μιλήσει περισσότερο γιατί βιαζόταν.

Έφυγε από τα δωμάτια των γονιών του και πήγε σ'αυτά του Όνυχα του Δευτέρου.

Ο θεός του δεν φαινόταν να κοιμάται. Μάλλον ήταν πολύ ανήσυχος για ύπνο· πρέπει να περίμενε αναφορές των κατασκόπων του: αναφορές για τις δύο γυναίκες που είχαν εισβάλει στο Μέγαρο.

«Για την ανάκριση θέλεις να μου μιλήσεις;»

«Όχι,» του απάντησε ο Ορείχαλκος, και του είπε για τη συνάντηση στον καταυλισμό των Ούρταθ.

«Ποιους θα συναντήσουμε;» ήταν η πρώτη ερώτηση του Όνυχα του Δευτέρου.

«Κάποιους που θέλουν να συζητήσουν μαζί μας.»

«Τι πάει να πει αυτό; Γιατί δεν έρχονται εδώ, στο Μέγαρο;»

«Υπάρχει λόγος, θείε, και η συνάντηση είναι πολύ σημαντική. Πρέπει να μ'εμπιστευτείς.»

«Για να μη θέλουν να εμφανιστούν στο Μέγαρο, μονάχα ένα πράγμα μπορεί να είναι,» είπε ο Όνυχας: «αποστάτες.»

«Δεν έχει σημασία—»

«Φυσικά και έχει σημασία! Συναναστρέφεται *αποστάτες*; Από πότε;»

«Θείε,» είπε ο Ορείχαλκος, νηφάλια, «θέλουν να μας μιλήσουν για τα ορυχεία μας. Και ήδη πολλοί από τους συγγενείς μας είναι έτοιμοι για να πάμε να τους δούμε.»

«Θα διαπραγματευτούμε με τους αποστάτες;» γρύλισε ο Όνουχας. «Είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας! Αν μαθευτεί αυτό–»

«Θα τους αφήσουμε τα ορυχεία μας;»

«Θα τους τα πάρουμε, αλλά όχι μιλώντας μαζί τους!»

«Γιατί όχι; Προτιμάς τον πόλεμο;»

«Νομίζεις ότι θα μας τα δώσουν έτσι απλά; Κατ'αρχήν, εσύ πού τους συνάντησες;»

«Δεν υπάρχει χρόνος γι'αυτά τώρα. Πρέπει να έρθεις μαζί μας. Δε μπορεί να λείπεις από τη συζήτηση.»

Ο Όνουχας ο Δεύτερος αναστέναξε. «Αν μάθει ο Δημήτριος–»

«Τίποτα δε θα μάθει.»

«Τέλος πάντων· έχεις δίκιο: δεν μπορώ να λείψω. Θα σε συναντήσω στο φορτηγό.»

«Ευχαριστώ, θείε,» είπε ο Ορείχαλκος, και έφυγε.

10.

Στη δυτική μεριά της αυλής, έξω από το φορτηγό, καθώς ο ήλιος της Σάρντλι ξεμύτιζε από την ανατολή, συγκεντρώθηκαν τελικά ο Όνουχας ο Πέμπτος, η Γρανίτια η Πρώτη, ο Σίδηρος ο Δεύτερος, η Ημισέληνη, ο Όνουχας ο Δεύτερος, και η Αζουρίτια η Δεύτερη. Ο Ορείχαλκος είχε προτιμήσει να μην ειδοποιήσει τον αδελφό του τον Ρουμπίνη, γιατί δεν τον εμπιστευόταν. Δεν εμπιστευόταν τις αντιδράσεις του, παρορμητικές και άγριες καθώς ήταν.

Μαζί με την Ανεμόφθαλμη – που φορούσε κάπα και κουκούλα για να κρύβει την όψη της – συνάντησε τους συγγενείς του μπροστά στο φορτηγό, το οποίο οι υπηρέτες είχαν, πλέον, σχεδόν φορτώσει με τρόφιμα. Ο Θάργκεκ ήταν επίσης εκεί και επέβλεπε.

«Άρχοντά μου,» είπε, παραξενεμένος που έβλεπε τόσους από τους Ορειβάτες εδώ. «Δε μου είχατε αναφέρει ότι....»

«Όλα είν'εντάξει, Θάργκεκ,» τον καθησύχασε ο Ορείχαλκος. «Και τελειώσαμε.»

«Μα–»

«Δε χρειάζεται τίποτ'άλλο· το όχημα είναι σχεδόν γεμάτο. Σ'ευχαριστώ, και συγνώμη που σε ξύπνησα τόσο νωρίς.»

«Είμαι στις υπηρεσίες σας, πάντα, Άρχοντά μου.» Η καμπουριασμένη μορφή του Θάργκεκ, που θύμιζε παλιό δέντρο, έκανε μια γρήγορη υπόκλιση. Ύστερα, ο Επιτηρητής του Μεγάλου πρόσταξε τους υπηρέτες να φύγουν.

Ο Ορείχαλκος ανέβηκε στο φορτηγό με την Ανεμόφθαλμη και τους υπόλοιπους. Κάθισε στο τιμόνι.

«Την έφερες μαζί μας;» του είπε ο Όνυχας ο Δεύτερος, επικριτικά.

«Θα πρότεινες να την αφήσω μόνη; Δεν είναι πιο ασφαλές να βρίσκεται κοντά μας;» Ο Ορείχαλκος ενεργοποίησε το φορτηγό, και η δυνατή μηχανή του ακούστηκε να μουγκρίζει.

«Δε μ'αρέσουν όλα τούτα, Ορείχαλκε. Μυρίζουν προδοσία...»

«Για ποιους;» Ο Ορείχαλκος πάτησε το πετάλι βάζοντας το μεγάλο όχημα σε κίνηση και οδηγώντας το προς την πύλη. «Όχι για τον Οίκο μας, πάντως. Πάμε να πάρουμε πίσω τα ορυχεία μας, θείε.»

Οι φρουροί άνοιξαν την πύλη, καθώς ο Ορείχαλκος τούς έκανε νόημα απ'το παράθυρο, και το φορτηγό βγήκε.

Ο Σίδηρος, που είχε ακούσει τα λόγια του γιου του, είπε: «Θα πάρουμε πίσω τα ορυχεία μας; Πώς;»

«Θα δεις, πατέρα. Θα συναντήσουμε τους ανθρώπους που τα έχουν καταλάβει.»

«Τους επαναστάτες...» Ο Σίδηρος το είπε σαν να μονολογούσε, σαν να είχε γίνει πραγματικότητα εκείνο που φοβόταν, σαν να σκεφτόταν *Τώρα μπλέξαμε άσχημα.*

Ο Ορείχαλκος συλλογίστηκε: *Το ξέρω ότι δε θέλεις φασαρίες, πατέρα, αλλά πρέπει ν'ακούσουμε τους επαναστάτες, γιατί ίσως έτσι να μπορέσουμε να σώσουμε τον Οίκο μας από την οικονομική καταστροφή που φαίνεται να τον απειλεί.*

Ο καταυλισμός των Ούρταθ δεν ήταν μακριά, και το φορτηγό έφτασε γρήγορα. Οι φρουροί το άφησαν να περάσει χωρίς δισταγμό μόλις είδαν τον Ορείχαλκο να τους γνέφει. Κι όταν το μεγάλο όχημα σταμάτησε ανάμεσα στις σκηνές των Ούρταθ, οι Ορειβάτες κατέβηκαν από το εσωτερικό του.

Ο Γκαρτάθλο Τεμέλκο βγήκε για να τους συναντήσει.

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, η Ιωάννα, ο Σάνραντιλ'φεν, και οι άλλοι επαναστάτες ξεπρόβαλαν απ' τις σκηνές που τους είχαν παραχωρήσει οι Ούρταθ.

«Άρχοντα Ορείχαλκε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Κράτησες τον λόγο σου.»
«Αμφέβαλλες;»

«Όχι. Για να είμαι ειλικρινής, δεν το αμφέβαλλα ούτε για μια στιγμή.» Η Ιωάννα, όμως, το είχε αμφιβάλει, και το είχε πει στον Ανδρόνικο καθώς περίμεναν να ξημερώσει. Του είχε πει ότι ίσως οι Παντοκρατορικοί να τους έστηναν παγίδα. Εξάλλου, ο Ορείχαλκος εξακολουθούσε να είναι σύζυγος της Παντοκράτειρας· δεν την είχε προδώσει ακόμα.

Προτείνεις, δηλαδή, να φύγουμε; είχε ρωτήσει ο Ανδρόνικος.

Απλώς να είμαστε έτοιμοι, του είχε απαντήσει η Ιωάννα. Να είστε έτοιμοι εσείς – οι Μαύρες Δράκαινες πάντοτε είναι έτοιμες.

Ο Ανδρόνικος είχε γελάσει και είχε φιλήσει τα χείλη της, καθώς κάθονταν έξω απ' τη σκηνή τους, μες στο πυκνό σκοτάδι πριν από την αυγή.

Ο Ορείχαλκος είπε: «Οι συγγενείς μου δεν ξέρουν τίποτα. Τους έφερα με όση περισσότερη μυστικότητα μπορούσα, και δεν πρόλαβα να τους εξηγήσω πολλά.»

«Θα τους εξηγήσω εγώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος· και πριν από οτιδήποτε άλλο τούς συστήθηκε.

«Γνωρίζουμε ποιος είσαι,» του είπε ο Όνυχας ο Δεύτερος παρατηρώντας τον με βλέμμα που ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε παρά να θεωρήσει εχθρικό. *Φυσικό είναι να μη μ' εμπιστεύονται ακόμα, σκέφτηκε.*

«Κι εγώ σάς αναγνωρίζω,» είπε. «Έχω δει φωτογραφίες όλων σας. Όνυχα Δεύτερε.»

«Τι μπορεί, λοιπόν, να έχουμε να συζητήσουμε με αποστάτες;»

«Την απελευθέρωση της διάστασής σας, κατά πρώτον.»

Ο Όνυχας γέλασε. «Δεν αισθάνομαι αιχμάλωτος.»

«Θα έπρεπε, όμως!» πετάχτηκε η Ανεμόφθαλμη.

«Σιωπή!» γρύλισε ο Όνυχας προς τη μεριά της. «Πρόδωσες τον Οίκο μας και τον δικό σου!»

«Άρχοντές μου!» παρενέβη ο Ανδρόνικος. «Έχουμε τα ορυχεία σας στην κατοχή μας.» Αυτό τράβηξε αμέσως την προσοχή όλων τους επάνω του. «Αλλά είμαστε πρόθυμοι να σας τα επιστρέψουμε. Φτάνει μό-

νο να συμμαχήσετε με την Επανάσταση – κάτι που, ούτως ή άλλως, σας συμφέρει.»

«Προσπαθείς να μας εκβιάσεις για να μας οδηγήσεις σ'ένα μονοπάτι αυτοκαταστροφικό!» τον κατηγόρησε ο Όνουχας ο Δεύτερος.

«Αυτοκαταστροφικό; Σε καμία περίπτωση, Άρχοντά μου. Ο μόνος λόγος που καταλάβαμε τα ορυχεία σας ήταν για να μπορέσουμε να μιλήσουμε μαζί σας, επειδή ξέραμε πως αλλιώς δεν θα μας ακούγατε–»

«Και έχεις δίκιο: δεν ακούμε αποστάτες. Τώρα προσπαθείς να μας εκβιάσεις,» επανέλαβε ο Όνουχας.

«Δεν είναι εκβιασμός! Έχουμε πόλεμο. Πόλεμο με την Παντοκράτειρα, όχι μ'εσάς. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι να μην παίρνει η Συμπαντική Παντοκρατορία μεταλλεύματα από τη Σάρντλι: και, μέχρι στιγμής, ο μοναδικός τρόπος για να το επιτύχουμε αυτό ήταν να καταλαμβάνουμε τα ορυχεία σας. Τούτο, όμως, δεν είναι απαραίτητο. Αν δεχτείτε να συμμαχήσετε με την Επανάσταση, θα πάρετε πίσω όλα τα ορυχεία που έχουμε καταλάβει – και θα ζήσετε ελεύθεροι από τον έλεγχο των Παντοκρατορικών.»

«Θα μας καταστρέψουν!» φώναξε ο Όνουχας.

«Δεν έχουν τη δύναμη να σας καταστρέψουν. Σας λένε ψέματα για να συνεχίζουν να σας ελέγχουν. Ο Παντοκρατορικός Στρατός έχει υποστεί φοβερές ζημιές παντού στο Γνωστό Σύμπαν· δεν είναι σε θέση πια–»

«Συκοφαντίες!»

«Στάσου, Όνουχα!» είπε ο Σίδηρος. «Αυτό δεν είναι συκοφαντία· είναι αλήθεια. Όλοι μας το ξέρουμε. Η ίδια η Παντοκράτειρα μάς το έχει πει κιόλας, νομίζω. Γι'αυτό δεν μπορούσε και να μας στείλει περισσότερους πολεμιστές, ώστε να προστατέψουμε τα ορυχεία μας.»

Ο Όνουχας ο Δεύτερος στράφηκε να τον ατενίσει, άγρια. «Έχεις χάσει τα λογικά σου, αδελφέ; Σκέφτεσαι να συμμαχήσεις με *παρანόμους*;»

«Τι παρανόμους;» φώναξε η Ανεμόφθαλμη. «Ποιος είναι παράνομος – αυτός που υπερασπίζεται τη διάστασή του από εξωδιαστασιακούς κατακτητές;»

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος δεν είναι εξωδιαστασιακός;» είπε ο Όνουχας.

«Πολεμάει για εμάς, όμως – κάτι που εσύ δεν κάνεις! Εσύ είσαι προδότης!»

«Τολμάς να συκοφαντήσεις εμένα τώρα!» βρυχήθηκε ο Όνυχας ο Δεύτερος, τραβώντας ένα πιστόλι μέσα από τα ρούχα του και στρέφοντάς το στην Ανεμόφθαλμη.

«Θείε!» φώναξε ο Ορείχαλκος, προειδοποιητικά. «Αν τη σκοτώσεις θα είσαι ο επόμενος που θα πεθάνει – σ’το ορκίζομαι στους θεούς!»

Ο Όνυχας κατέβασε το πιστόλι του. «Δε θα τη σκοτώσω. Όχι επειδή φοβάμαι τις απειλές σου, Ορείχαλκε, αλλά επειδή το ξέρω πως έχει πληροφορίες να μας δώσει.»

«Γιατί θέλεις να εξακολουθείς να παίζεις αυτό το ανόητο παιχνίδι των Παντοκρατορικών, Όνυχα;» ρώτησε τότε, απρόσμενα, ο Σάνραντιλ’φεν. «Γιατί, όταν το βλέπεις ότι η Σάρντλι μπορεί να απελευθερωθεί;»

«Ακόμα ένας προδότης μιλά,» παρατήρησε ο Όνυχας. «Ένας Γαιοδίφης που εγκατέλειψε τον Οίκο που χρόνια υπηρετούσε για να συστρατευθεί με παρανόμους και εγκληματίες.»

«Σας εγκατέλειψα επειδή δεχτήκατε να είστε υπόδουλοι,» είπε ο Σάνραντιλ’φεν. «Επειδή συμφωνούσατε με ό,τι αποφάσιζαν οι Παντοκρατορικοί, αγνοώντας ακόμα και τις ζωές των υπηρετών και των εργατών σας!»

«Τι ανοησίες!...» ρουθούνισε ο Όνυχας αποδοκιμαστικά. «Οι κραυγές ενός προδότη.»

«Άρχοντές μου, Αρχόντισσές μου,» είπε ο Ανδρόνικος, «αυτός ο άνθρωπος» – δείχνοντας τον Όνυχα τον Δεύτερο – «σας αντιπροσωπεύει όλους; Μιλά για όλους σας;» Του φαινόταν εξωφρενικό το πόσο τυφλός έμοιαζε ο Όνυχας. Φερόταν σαν λακές της Παντοκράτειρας. Φερόταν σαν να είχε κάτι πολύ σημαντικό να κερδίσει από τους Παντοκρατορικούς.

«Κανένας δεν μιλά για όλους μας, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» αποκρίθηκε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Τις αποφάσεις τις παίρνουμε από κοινού στον Οίκο μας. Τις σημαντικές, τουλάχιστον.»

«Ποια είναι, λοιπόν, η δική σας γνώμη, Άρχοντά μου; Δε θέλετε οι συγκρούσεις να τελειώσουν σήμερα; Θέλετε να συνεχιστούν; Δε θέλετε η πατρίδα σας να ελευθερωθεί; Αναμφίβολα το ξέρετε ότι έχουμε πράκτορες της Επανάστασης παντού· δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε από τους Παντοκρατορικούς. Και εγώ, προσωπικά, σας δίνω τον λόγο μου ότι η Απολλώνια θα σας βοηθήσει σε ό,τι μπορεί να χρειαστείτε.»

«Η πρότασή σας, Πρίγκιπά μου, είναι όντως δελεαστική,» αποκρίθηκε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Ελπίζω μόνο να είναι και ρεαλιστική...»

«Είναι ρεαλιστική. Αν η Επανάσταση δεν είχε δύναμη στη Σάρντλι, θα μπορούσαμε να έχουμε καταλάβει τόσα από τα ορυχεία σας; Τι άλλο χρειάζεται να κάνουμε για να αποδείξουμε τη δύναμή μας; Κι αν ο Παντοκρατορικός Στρατός δεν είχε αποδυναμωθεί όπως έχει αποδυναμωθεί, δεν θα μπορούσε να σας προστατέψει; – αν και μόνο ‘προστασία’ δεν είναι αυτό που κάνει, στην πραγματικότητα.»

«Ακούγονται λογικά αυτά, πράγματι...» παραδέχτηκε ο Σίδηρος, δείχνοντας σκεπτικούς.

«Είναι δυνατόν, αδελφέ, να σκέφτεσαι να συμμαχήσεις με τους εχθρούς μας;» γρύλισε ο Όνουχας.

Ο Ανδρόνικος, έχοντας καταλάβει ότι η πλειοψηφία θα του έδινε την πολύτιμη συμμαχία του Οίκου των Ορειβατών, ρώτησε: «Ποιος άλλος συμφωνεί μ’αυτά που λέω; Αν συμφωνείτε, μιλήστε!»

Ο Όνουχας ο Πέμπτος είπε: «Εγώ συμφωνώ. Καλύτερα να τελειώσουν τώρα οι συγκρούσεις.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ,» δήλωσε η Αζουρίτια η Δεύτερη.

«Δεν ξέρετε τίποτα από πολιτική!» είπε ο Όνουχας ο Δεύτερος στα δύο αδέλφια του Ορείχαλκου.

«Κι εσύ, θείε, ίσως πια να έχεις αρχίσει να χάνεις το μυαλό σου, όπως ο Σίδηρος ο Πρώτος!» του είπε ο Ορείχαλκος, θυμωμένος μαζί του.

Ο Όνουχας ο Δεύτερος τον ατένισε καταπρόσωπο. «Πώς κατόρθωσαν να διαστρέψουν το μυαλό σου έτσι; Τι σου λέει το β’ζάιλ σου;»

«Το β’ζάιλ μου μου λέει ότι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος πολύ πιθανόν να έχει δίκιο. Καλύτερα οι συγκρούσεις να λάβουν τέλος τώρα.»

«Σου λέει ό,τι θες ν’ακούσεις, λοιπόν!»

«Το δικό σου τι σου λέει, θείε; Να συνεχιστούν οι σκοτωμοί ενώ οι Παντοκρατορικοί ζητούν ολοένα και περισσότερα από εμάς – περισσότερα απ’ό,τι μπορούμε να τους δώσουμε;»

«Συμφωνώ,» είπε η Γρανίτια προτού προλάβει ν’αποκριθεί ο Όνουχας ο Δεύτερος, «να συμμαχήσουμε με την Επανάσταση.»

«Κι εγώ,» δήλωσε η Ημισέληνη.

«Δεν είσαι καν από τον Οίκο μας!» της είπε ο Όνουχας ο Δεύτερος.

«Είναι μητέρα μου,» του θύμισε ο Ορείχαλκος. «Και φαίνεται πως οι περισσότεροι είμαστε σύμφωνοι μ'αυτό που προτείνει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, θείε.»

«Χωρίς καθόλου περίσκεψη...» Ο Όνουχας ο Δεύτερος κούνησε το κεφάλι, κοιτάζοντας το έδαφος–

–και ξαφνικά ύψωσε το πιστόλι που ακόμα κρατούσε στο χέρι του.

Το έστρεψε προς τον Ανδρόνικο.

Ο Ορείχαλκος άρπαξε τον καρπό του Όνουχα, σηκώνοντας το χέρι ψηλά, και η ριπή αντήχησε στον αέρα. «Τρελάθηκες, θείε;»

Η Ιωάννα πυροβόλησε, με το δικό της πιστόλι, τον Όνουχα τον Δεύτερο στο πόδι.

Εκείνος δεν παραπάτησε. Ούτε αίμα πετάχτηκε για να μουλιάσει τον χιτώνα του.

Έσπρωξε τον Ορείχαλκο, με δύναμη που ο Ορείχαλκος δεν θεωρούσε ότι ο θείος του μπορούσε να έχει. Παραπάτησε, ξαφνιασμένος, και σωριάστηκε στο έδαφος, ανάσκελα.

Η Ιωάννα ξαναπυροβόλησε τον Όνουχα – στο πόδι πάλι. Στο ίδιο πόδι. Κι εκείνος δεν έπεσε (!), ούτε αίμα τινάχτηκε.

«Δημιούργημα!» φώναξε ο Ανδρόνικος, καταλαβαίνοντας αμέσως τι συνέβαινε.

Κι όσα ακολούθησαν έγιναν όλα μαζί, συγχρόνως, σαν θύελλα:

η Άνμα'ταρ πυροβολούσε τον Όνουχα τον Δεύτερο μ'ένα πιστόλι σε κάθε χέρι·

ο Φένχιλ πυροβόλησε με μια καραμπίνα·

η Ιωάννα, τραβώντας δύο ξιφίδια, χίμησε καταπάνω στον Όνουχα·

ο Ανδρόνικο πετάχτηκε παραδίπλα καθώς ο Όνουχας έκανε πάλι να τον σημαδέψει με το πιστόλι του·

ο Σέλιρ'χοκ άρχισε να υποτονθορύζει τα λόγια για ένα ξόρκι, οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του φώτισαν.

Ο Όνουχας τραντάχτηκε από τις απανωτές ριπές της Άνμα'ταρ κι από τη ριπή του Φένχιλ· η Ιωάννα έπεσε πάνω του, καρφώνοντάς τον με το ένα ξιφίδιο στο στήρνο και σπρώχνοντάς τον, ενώ με το άλλο ξιφίδιο χτυπούσε το πιστόλι του για να το κάνει να χάσει το στόχο του· ο Όνουχας πάτησε τη σκανδάλη και η ριπή αστόχησε τον Ανδρόνικο (που είχε πεταχτεί παραδίπλα και κάτω), πετυχαίνοντας έναν άλλο επαναστάτη στον ώμο.

«Τι συμβαίνει;» ούρλιαξε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Τι συμβαίνει;»

«Μην τον χτυπάτε!» φώναξε η Γρανίτια η Πρώτη, μάλλον αναφερόμενη στον Όνουχα τον Δεύτερο, μην έχοντας καταλάβει ότι, στην πραγματικότητα, δεν ήταν αυτός ο θεός της.

Η Ιωάννα έσπρωξε το Δημιούργημα όπισθεν, δυνατά, κάνοντάς το να παραπατήσει. Ο Όνουχας γρύλισε, και η μορφή του άλλαξε: έγινε φριχτή. Το σώμα του λύγισε αφύσικα, κάνοντας οξεία γωνία τα χαρακτηριστικά του προσώπου του τραβήχτηκαν, τα μάτια του στένεψαν, κυνόδοντες φύτρωσαν στο στόμα του και στα χέρια του βγήκαν μακριά, γαμψά, επικίνδυνα νύχια.

Η Αζουρίτια ούρλιαξε.

Ο Σέλιρ'χοκ ολοκλήρωσε το ξόρκι του και, ξαφνικά, ένας ενεργειακός δίσκος παρουσιάστηκε πάνω απ'τα κεφάλια όλων τους.

Το Δημιούργημα έστρεψε το πιστόλι του στην Ιωάννα, πυροβολώντας–

–και η σφαίρα του έχασε την πορεία της και πήγε επάνω, ψηλά, στον φωτεινό δίσκο.

Ξόρκι Έλξεως Πυρών. Η Μαύρη Δράκαινα το ήξερε ότι ο μάγος θα το χρησιμοποιούσε – ήταν η κατάλληλη στιγμή γι'αυτό. Μονάχα το Δημιούργημα, ουσιαστικά, θα ζημιωνόταν από το ξόρκι τους υπόλοιπους δεν τους ενδιέφερε αν οι σφαίρες τους έχαναν το στόχο τους.

Η Ιωάννα φώναξε, για να την ακούσουν οι Ορειβάτες: «Αυτός δεν είναι ο συγγενής σας! Δείτε!» Και κάρφωσε, μ'ένα της ξιφίδιο, το Δημιούργημα στο δεξί μάτι. Το μάτι διαλύθηκε, και μια ρευστή, ασημόχρωμη ουσία αποκαλύφθηκε από κάτω – μια ουσία που, αμέσως, άρχισε να αναπλάθει το κατεστραμμένο όργανο. «Δεν είναι άνθρωπος: είναι Δημιούργημα της Παντοκράτειρας!»

«Ακινητοποιήστε το!» πρόσταξε ο Ανδρόνικος, τραβώντας το σπαθί του καθώς σηκωνόταν όρθιος.

Οι επαναστάτες συγκεντρώθηκαν γύρω απ'το Δημιούργημα και, μετά από κάμποσα χτυπήματα των αγχέμαχων όπλων τους, κατόρθωσαν να το ρίξουν κάτω και να περάσουν μια αλυσίδα γύρω από τα χέρια του ενώ ήταν γονατισμένο, γρυλίζοντας σαν θηρίο. Στα τραύματά του μονάχα ρευστό ασημί φαινόταν, το οποίο ανάπλαθε το μαύρο δέρμα του με γοργό ρυθμό.

«Ο αδελφός μου;...» φώναξε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Ο Όνουχας είναι αδελφός μου! Το ξέρω! Δε μπορεί να ήταν αυτό το *τέρας!*»

«Δεν είναι αυτός ο αδελφός σας, Άρχοντά μου,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Λυπάμαι αλλά ο αδελφός σας είναι νεκρός.»

«Νεκρός; Μα...»

«Τον σκότωσαν, και τον αντικατέστησαν με το Δημιούργημα. Έχει ξανασυμβεί. Πολλές φορές.»

«Θεοί...» έκανε ο Σίδηρος ο Δεύτερος, κουνώντας το κεφάλι του· και δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια του.

Η Γρανίτια ρώτησε: «Μπορεί... μπορεί κι άλλοι ανάμεσά μας να είναι έτσι;»

«Ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων χρειάζεται μόνο για να το ελέγξει, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Ανδρόνικος. «Ή, μπορούμε να το ελέγξουμε εμείς με μια ειδική συσκευή.»

«Πρέπει οπωσδήποτε να γίνει!» είπε η Γρανίτια, πανικόβλητη. «Μπορεί νάχουμε ένα σωρό τέτοιους δαίμονες μες στο Πολύλιθο Μέγαρο!»

«Συνήθως, τα Δημιουργήματα δεν είναι τόσα πολλά σε μια τοποθεσία. Συνήθως είναι μόνο ένα. Αλλά θα το ερευνήσουμε· το υπόσχομαι.»

Ο Σέλιρ'χοκ είπε: «Ο ελεγκτής του Δημιουργήματος δεν μπορεί να είναι μακριά, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Μέσα στο Πολύλιθο Μέγαρο.»

«Ποιος ελεγκτής;» ρώτησε η Γρανίτια.

«Τα Δημιουργήματα δεν είναι αυτόβουλα. Κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας τα ελέγχει.»

«Ο Δημήτριος,» είπε ο Ορείχαλκος, συνειδητοποιώντας ότι, τόσο καιρό, όποτε μιλούσε με τον θείο του ήταν σαν να μιλά με τον Δημήτριο, σαν να του δίνει πληροφορίες, σαν ν'ακούει τις δικές του απόψεις μασκαρεμένες ώστε να μοιάζουν με απόψεις του Όνουχα του Δευτέρου. *Κι όμως, ο θείος ήταν... ήταν τόσο πολύ σαν τον πραγματικό θείο. Πότε έγινε η αλλαγή;*

«Πότε έγινε η αλλαγή, Πρίγκιπα Ανδρόνικε;»

«Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω.»

«Το Δημιούργημα, όμως, σίγουρα το ξέρει.» Ο Ορείχαλκος έστρεψε το βλέμμα του στον γονατισμένο «Όνουχα τον Δεύτερο». «Από πότε παριστάνεις τον θείο μου;»

Το Δημιούργημα γέλασε. «Είσαι νεκρός άνθρωπος που μιλά, Ορείχαλκε! Πρόδωσες την Παντοκράτειρα, και η Παντοκράτειρα θα φάει την καρδιά σου για πρωινό! Όσο για σένα, Αρχιπροδότη...» Έστρεψε το βλέμμα του στον Ανδρόνικο. «Εσένα ο Αφέντης μου σε περιμένει.»

«Δε θα περιμένει για πολύ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και χτύπησε το Δημιούργημα καταπρόσωπο με το Απολλώνια ατσάλι στο χέρι του.

«Πρίγκιπά μου!» Ο Φένχιλ έδειξε.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε και, πέρα απ'τον καταυλισμό των Ούρταθ, από τη μεριά του Πολύλιθου Μεγάρου, είδε ένα όχημα να έρχεται. Ένα όχημα με το έμβλημα της Παντοκράτειρας επάνω του, τέσσερις μεγάλους τροχούς, και κανόνι στην οροφή – το οποίο ο Ανδρόνικος υποπτευόταν πως ήταν ενεργειακό όπλο, από την εμφάνισή του.

«Ο Δημήτριος...» είπε ο Ορείχαλκος.

Η Άνμα'ταρ άρθρωσε ένα ξόρκι, γρήγορα, και είπε: «Πρίγκιπά μου, το Δημιούργημα έχει κοριό επάνω του.»

«Οι Παντοκρατορικοί έμαθαν, λοιπόν, αμέσως τι έγινε,» συμπέρανε ο Ανδρόνικος. «Ωρα να τους διώξουμε από τούτη τη διάσταση!»

11.

«Κάψτε το Δημιούργημα,» πρόσταξε ο Ανδρόνικος, ενώ έβλεπε το Παντοκρατορικό όχημα να ζυγώνει. Ήταν ο μόνος τρόπος να σκοτώσεις ένα Δημιούργημα: να το κάψεις, είτε με φωτιά είτε με οξέα. «Ανάψτε μια μεγάλη φωτιά και ρίξτε το μέσα.»

Ο Ορείχαλκος είπε στον Ψηλό Άντρα, μιλώντας στην Πανσάρντλια: «Γκαρτάθλο Τεμέλκο, ανάψτε μια μεγάλη φωτιά για να κάψουμε αυτό τον δαίμονα.»

«Όπως επιθυμείς, Γέγκμπεθ-κορ,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έδωσε διαταγές στους Ούρταθ.

«Να μπούμε στο φορτηγό,» πρότεινε η Γρανίτια η Πρώτη. «Να καλυφτούμε.»

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα είμαστε εύκολος στόχος εκεί μέσα. Αν δεν κάνω λάθος, αυτό είναι ενεργειακό κανόνι.»

«Πράγματι, ενεργειακό κανόνι είναι,» είπε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Ο Δημήτριος είχε το όχημα αυτό στο Πολύλιθο Μέγαρο μήπως παρουσιαστεί κάποιος κίνδυνος–»

Σταμάτησε να μιλά καθώς το Παντοκρατορικό όχημα είχε πλέον φτάσει σχετικά κοντά στον καταυλισμό – σε απόσταση βολής – και το κανόνι του έβαλε. Φωτεινή ενέργεια εκτοξεύτηκε από την κάννη του, χτυπώντας σκηνές και Ούρταθ και μετατρέποντας τα πάντα σε στάχτη. Φωνές και κραυγές ακούστηκαν. Οι Ούρταθ έβγαλαν τα όπλα τους· πυροβόλησαν με καραμπίνες και πιστόλια, έβαλαν με μεγάλα κοκάλινα τόξα.

Το Δημιούργημα προσπάθησε να ξεφύγει από τους επαναστάτες, αλλά εκείνοι κράτησαν γερά την αλυσίδα που είχαν τυλίξει γύρω του, και η Ιωάννα το κλότσησε στην πλάτη κολλώντας το στο έδαφος.

«Χωριστείτε!» φώναξε ο Ανδρόνικος. «Χωριστείτε!»

«Το Δημιούργημα...!» είπε η Άνμα'ταρ.

«Αφήστε το Δημιούργημα!»

Οι επαναστάτες και τα μέλη του Οίκου των Ορειβατών χωρίστηκαν καθώς το ενεργειακό κανόνι συνέχιζε να βάλλει. Σκηνές και άνθρωποι γίνονταν στάχτη. Μια βολή χτύπησε το σταματημένο φορτηγό, και διέλυσε όλη την πισινή του μεριά, προκαλώντας συγχρόνως δυνατή έκρηξη καθώς ενεργειακές φιάλες πρέπει να καταστράφηκαν στο εσωτερικό του.

Ο Ανδρόνικος έπεσε στο έδαφος, πίσω από μια σκηνή.

Η Ιωάννα γονάτισε, στο ένα γόνατο, δίπλα του. «Πρέπει να φτάσω κοντά στο όχημα,» του είπε.

Εκείνος, καταλαβαίνοντας τι είχε στο μυαλό της, κατένευσε. Ήταν Μαύρη Δράκαινα· δεν μπορούσε να φοβάται γι'αυτήν: όχι στη μάχη, τουλάχιστον. Η μάχη ήταν η ειδικότητά της.

Η Ιωάννα τινάχτηκε όρθια, τρέχοντας ανάμεσα στους καπνούς και στις φωτιές και στους Ούρταθ.

Ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας ολόγυρα, εντόπισε τον Σάνραντιλ'φεν και τον πλησίασε.

«Πρέπει να καταστρέψουμε το κανόνι,» είπε ο Πρόμαχος.

«Αυτό πάει να κάνει η Ιωάννα, τώρα.»

«Μόνη της;»

«Δεν ξέρω· μπορεί να μαζέψει βοήθεια καθοδόν.»

Ξαφνικά, μια φωνή: «Πρίγκιπα Ανδρόνικε – πίσω σου!»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε, με το σπαθί του ακόμα στο χέρι, και είδε το Δημιούργημα να έρχεται, χωρίς να κρατά όπλο αλλά έχοντας τα επικίνδυνα νύχια του έτοιμα να σκίσουν σάρκα.

12.

Η Ιωάννα έκανε νόημα στην Άνμα'ταρ να έρθει κοντά της. Εκείνη πλησίασε τρέχοντας, μαζί με τον Φένχιλ, που είχε τύχει να είναι πλάι της.

«Πάμε για το κανόνι;» ρώτησε η μάγισσα.

«Ναι,» απάντησε η Ιωάννα.

«Πώς σκατά θα το πλησιάσουμε;» είπε ο Φένχιλ. «Κι αν το πλησιάσουμε, τι μπορούμε να του κάνουμε; Τ'όχημα φαίνεται θωρακισμένο.»

Και τώρα έμπαινε στον καταυλισμό των Ούρταθ συνθλίβοντας έναν απ'αυτούς κάτω απ'τους μεγάλους τροχούς του. Κάποιοι άλλοι το χτυπούσαν με πυροβόλα και τόξα, χωρίς να φαίνεται να του προκαλούν καμία σημαντική ζημιά. Μερικοί το ζύγωσαν κραδαίνοντας μεγάλα, μακρυμάνικα πελέκια, κοπανώντας το άγρια, ουρλιάζοντας. Το ενεργειακό κανόνι δεν μπορούσε να τους σημαδέψει από τόσο κοντά, αλλά Παντοκρατορικοί πολεμιστές πυροβόλησαν από το εσωτερικό του οχήματος, σκοτώνοντάς τους.

Ο Σέλιρ'χοκ πλησίασε την Ιωάννα, την Άνμα'ταρ, και τον Φένχιλ. «Θέλετε να πάτε κοντά;»

«Δε μας ξετρελαίνει η ιδέα, μάγε,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ, «αλλά, ναι, αυτό μοιάζει νάναι το σχέδιο της Ιωάννας.»

«Θα κάνω ένα Ξόρκι Έλξεως Πυρών, αν θέλετε – το οποίο όμως θα σας βοηθήσει μόνο εναντίον των πυροβόλων των Παντοκρατορικών, όχι εναντίον του ενεργειακού κανονιού· κι επίσης θα σας βοηθήσει μόνο σε μια συγκεκριμένη περιοχή: μόλις το όχημα απομακρυνθεί από εκεί, τέλος η επιρροή του ξορκιού.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Το ξέρουμε. Κάντο, και θα πάμε γρήγορα.»

Ο μάγος άρθρωσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, υψώνοντας το ραβδί του, όπου οι κρύσταλλοι άστραψαν.

Ένας φωτεινός δίσκος παρουσιάστηκε πάνω από το Παντοκρατορικό όχημα, ενώ το ενεργειακό του κανόνι είχε στραφεί και έβαλε ξανά.

«Τώρα!» είπε η Ιωάννα, και έτρεξε προς το όχημα μαζί με την Άνμα'ταρ και τον Φένχιλ.

Το ενεργειακό κανόνι δεν προλάβαινε να γυρίσει την κάννη του προς το μέρος τους για να τους χτυπήσει· οι Παντοκρατορικοί, όμως, στο εσωτερικό του οχήματος σημάδεψαν τους επαναστάτες με τα όπλα τους και πυροβόλησαν– Οι σφαίρες τους έχασαν την πορεία τους και, στρίβοντας αφύσικα, πήγαν στον φωτεινό δίσκο του Σέλιρ'χοκ, μαγνητισμένες εκεί από τη μαγικά συγκεντρωμένη ενέργεια.

Η Ιωάννα πήδησε πάνω στο όχημα και πιάστηκε γερά εκεί, το ίδιο και η Άνμα'ταρ και ο Φένχιλ. Φωνές ακούστηκαν από τους επιβάτες του, και το όχημα κινήθηκε γρήγορα· πήγε προς μια σκηνή κι έπεσε πάνω της, διαλύοντάς την κάτω απ'τους μεγάλους τροχούς του.

Βγήκαμε απ'την επιρροή του ξορκιού, παρατήρησε η Ιωάννα καθώς έβλεπε ότι απομακρύνονταν από τον φωτεινό δίσκο στον αέρα.

Ένα παράθυρο άνοιξε στο πλάι του οχήματος κι ένας πολεμιστής της Παντοκράτειρας έκανε να βγει κατά το ήμισυ για να σημαδέψει με το πιστόλι του. Η Μαύρη Δράκαινα τον κλότσησε στο κεφάλι, δύο φορές, δυνατά· η μύτη του έσπασε, αίμα τινάχτηκε, κι ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του: το πιστόλι έφυγε από το χέρι του, κι εκείνος έπεσε έξω απ'το παράθυρο.

Το παράθυρο αμέσως έκλεισε, από κάποιον άλλο στο εσωτερικό, και το όχημα άρχισε να κάνει κύκλους, με μεγάλη ταχύτητα. Η μηχανή του γρύλιζε.

«Κρατηθείτε!» φώναξε η Ιωάννα.

Ο Φένχιλ, όμως, έχασε τη λαβή του επάνω στην οροφή του οχήματος και τινάχτηκε πέρα, κραυγάζοντας και βρίζοντας θεούς και δαίμονες.

Η Άνμα'ταρ, τρίζοντας τα δόντια, έστρεψε το βλέμμα της στο ενεργειακό κανόνι πίσω από εκείνη και την Ιωάννα. «Πρέπει να καταστρέψουμε το όπλο!» είπε. *Και μετά να φύγουμε!* προσέθετε η έκφρασή της.

Η Ιωάννα έβλεπε ότι είχε δίκιο· ήταν δύσκολο να παραμένουν πιασμένες εδώ πάνω.

13.

Ο Ανδρόνικος σπάθισε το Δημιούργημα καταπρόσωπο, διαλύοντας τη μύτη του κι αποκαλύπτοντας ρευστό ασήμι από κάτω. Το χτύπημα ίσα που ανέκοψε λιγάκι την ορμή του τέρατος· τα νύχια του πήγαν προς τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, κι εκείνος τα αισθάνθηκε να σχίζουν τα ρούχα του και να μπήγονται στη σάρκα του.

Κραυγάζοντας, κλότσησε το Δημιούργημα στην κοιλιά τινάζοντάς το λίγο πιο πίσω.

Και κάποιος άλλος ήρθε από δίπλα – ο Ορείχαλκος (*Αυτός ήταν, μάλλον, που φώναξε πριν για να με προειδοποιήσει*, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος) – χτυπώντας το Δημιούργημα μ'ένα από τα μεγάλα, μακρυμάνικα τσεκούρια των Ούρταθ. Πρέπει να το είχε πάρει από κάποιον νεκρό.

Η βαριά λεπίδα μπήχτηκε μέσα στον δεξή ώμο του τέρατος, το οποίο ούρλιαξε παραπατώντας κι έπιασε το όπλο προσπαθώντας να το ξεκαρφώσει.

Ο Ορείχαλκος άφησε το τσεκούρι. Στο άλλο του χέρι βαστούσε ένα φλεγόμενο κομμάτι ξύλο, και το κοπάνησε στο κεφάλι του Δημιουργήματος. Το τέρας ούρλιαξε καθώς οι φλόγες γαντζώνονταν επάνω στην παράξενη ύλη που το αποτελούσε.

Ο Ανδρόνικος το χτύπησε με το σπαθί του· ο Σάνραντιλ'φεν το πυροβόλησε, απαντώντά, στο στήθος.

Το Δημιούργημα παραπατούσε. Ξεκάρφωσε το τσεκούρι από πάνω του ενώ ούρλιαζε και πάλευε να σβήσει τη φωτιά στο κεφάλι του.

«Πότε σκότωσες τον θείο μου;» φώναξε ο Ορείχαλκος, πλησιάζοντας με το αναμμένο ξύλο.

Το Δημιούργημα δεν απάντησε· όρμησε καταπάνω του.

Ο Ορείχαλκος το χτύπησε με τη φωτιά, αλλά εκείνο άρπαξε με το ένα χέρι τα ρούχα του και με το άλλο χέρι τον ράπισε στο πρόσωπο, σχίζοντας τη χρυσαφένια σάρκα του με γαμψά νύχια. Ο Ορείχαλκος κραύγασε.

«*Τώρα θα πεθάνεις κι εσύ σαν τον θείο σου!*» σύριξε το τέρας.

Ο Σάνραντιλ'φεν το πυροβόλησε στην πλάτη, αλλά δεν μπορούσε έτσι να το αποτινάξει· με τρομερή δύναμη, το Δημιούργημα σώριασε τον Ορείχαλκο κι έπεσε πάνω του. Το ένα του χέρι ήταν στο στήθος του Ορειβάτη, το άλλο υψώθηκε, με τα νύχια αιματοβαμμένα–

Ο Ανδρόνικος σπάθισε το Δημιούργημα στο κεφάλι και το κλότσησε στο στέρνο, ρίχνοντάς το στο πλάι κι ελευθερώνοντας τον Ορείχαλκο. «Φέρτε κι άλλη φωτιά!» φώναξε. «Κι άλλη φωτιά!»

Ο Ορείχαλκος γύρισε στο πλάι, βλεφαρίζοντας, προσπαθώντας να διώξει το αίμα από τα μάτια του.

Ο Σάνραντιλ'φεν είπε: «Εκεί, Πρίγκιπά μου!» δείχνοντας μια φωτιά όχι και πολύ μακριά τους.

Το Δημιούργημα σηκωνόταν όρθιο πάλι, με φλόγες επάνω του· ο Ανδρόνικος τού χίμησε, χτυπώντας το με τον ώμο του και στέλνοντάς το όπισθεν, να παραπατήσει. Το σπάθισε, ξανά και ξανά και ξανά, καθώς εκείνο ούρλιαζε ξέφρενα. Οδηγώντας το προς τη φωτιά.

Ο Σάνραντιλ'φεν άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του και πυροβόλησε το αποπροσανατολισμένο τέρας.

Ο Ορείχαλκος έπιασε ξανά το μεγάλο τσεκούρι από κάτω και επιτέθηκε κι αυτός στο Δημιούργημα.

Τα απανωτά χτυπήματα των τριών αντρών το ανάγκασαν να οπισθοχωρήσει και, τελικά, να πέσει μέσα στη φωτιά, ουρλιάζοντας. Καθώς οι φλόγες καταβρόχθιζαν το σώμα του μετατρέποντάς το σε κάρβουνο, επιχείρησε να βγει από τη λαίλαπα και να ορμήσει στον Ανδρόνικο· αλλά το σπαθί του Πρίγκιπα και οι ριπές του Προμάχου του Φτερωτού Όρους το έστειλαν πάλι πίσω στη φωτιά.

14.

Η Ιωάννα, τρίζοντας τα δόντια, κατόρθωσε να φτάσει κοντά στο ενεργειακό κανόνι, να βρεθεί κάτω από τον μακρύ του κύλινδρο, ενώ κρατιόταν γερά επάνω στο όχημα που συνέχιζε να κάνει σβούρες με σκοπό να αποτινάξει εκείνη και την Άνμα'ταρ.

«Στη βάση του!» φώναξε η μάγισσα. «Εκεί που έρχεται σ'επαφή με τις φιάλες και τους δέκτες!»

«Το ξέρω,» γρύλισε η Ιωάννα. Έβλεπε, όμως, ότι εκείνο το σημείο ήταν, αναμενόμενα, προστατευμένο με σκληρά μέταλλα. Μονάχα μία λύση υπήρχε. Έβγαλε τη ζώνη της, γρήγορα, με το ένα χέρι – και κατόρθωσε να παραμείνει πάνω στο περιστρεφόμενο όχημα.

«Αααααα!» άκουσε πίσω της το ουρλιαχτό της Άνμα'ταρ, ενόσω τύλιγε τη ζώνη γύρω από τη βάση του κανονιού και την έδενε εκεί, γερά.

Ρίχνοντας μια βιαστική ματιά πάνω απ'τον ώμο της είδε ότι η Άνμα είχε βρεθεί στην άκρια του οχήματος και με το ζόρι κρατιόταν. Η Ιωάννα τής έκανε νόημα να πηδήσει μακριά – *τώρα!*

Η Άνμα'ταρ πήδησε, κι έπεσε στη γη κάνοντας τούμπα· τινάχτηκε όρθια κι έτρεξε. Οι Παντοκρατορικοί (όπως η Ιωάννα το περίμενε) δεν την πυροβόλησαν· καθώς στριφογύριζαν έτσι το όχημά τους, σαν παλαβοί, δεν μπορούσαν φυσικά να σημαδέψουν.

Επάνω στη ζώνη της Ιωάννας ήταν πιασμένες τέσσερις χειροβομβίδες. Η Μαύρη Δράκαινα πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα δαχτυλίδια δύο περονών. Έκλεισε τη γροθιά της. Και τινάχτηκε από το όχημα ενώ συγχρόνως τραβούσε τις περόνες.

Βρέθηκε στη γη, κάνοντας τούμπα – ορθώθηκε τρέχοντας–

Πίσω της, ο κόσμος τραντάχτηκε και φωτίστηκε.

Η Ιωάννα έκλεισε τ'αφτιά της με τα χέρια της, ενώ έτρεχε δαιμονισμένα – τα πόδια της ίσα που ακουμπούσαν στο έδαφος, κι έβλεπε τη σκιά της να πέφτει έντονα μπροστά της.

Οι ενεργειακές φιάλες του οχήματος είχαν σκάσει. Κανένas μέσα του, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα είχε επιβιώσει.

15.

Καθώς το Παντοκρατορικό όχημα εξερράγη, ο Ανδρόνικος έστρεψε τα μάτια του άλλου για να μην τυφλωθεί.

Αυτό ήταν, σκέφτηκε· η Ιωάννα τα κατάφερε.

Με το τέλος της έκρηξης, σιγή βασίλειψε στον καταυλισμό, πέρα απ'τις φωνές των Ούρταθ και το τρίζιμο από τις φωτιές που είχαν ανάψει δώθε-κείθε.

Η Ιωάννα πλησίασε τον Ανδρόνικο μαζί με την Άνμα'ταρ.

«Εντυπωσιακά όπως πάντα,» της είπε ο Πρίγκιπας, μειδώντας.

Η Ιωάννα τού επέστρεψε το μειδίαμα.

Ο Ορείχαλκος είπε: «Αν ο Δημήτριος ήταν εκεί μέσα...»

«...είναι νεκρός,» είπε ο Ανδρόνικος. Και ρώτησε: «Είχε Τεχνομαθή μάγο εδώ; Χρειάζεται Τεχνομαθής για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή τέτοιου κανονιού.»

Ο Ορείχαλκος ένευσε. «Μια μάγισσα.»

«Δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι ο Δημήτριος ήταν εκεί μέσα,» είπε η Ιωάννα. «Μπορεί ακόμα νάναι στο Πολύλιθο Μέγαρο και να μας περιμένει.»

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

Ένας επαναστάτης και μια επαναστάτρια – μουτζουρωμένοι από τις εκρήξεις αλλά όχι τραυματισμένοι – πλησίασαν κρατώντας ανάμεσά τους τον Φένχιλ που δεν φαινόταν να μπορεί να βαδίζει από μόνος του.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Έπεσα απ'το καταραμένο όχημα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Φένχιλ. «Νομίζω ότι έσπασα το πόδι μου.»

«Περιποιηθείτε τον,» πρόσταξε ο Ανδρόνικος τον επαναστάτη και την επαναστάτρια που τον βοηθούσαν.

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η δεύτερη, και απομακρύνθηκαν.

Ο Ορείχαλκος προσπάθησε να συγκεντρώσει τα μέλη της οικογένειάς του, και μετά από λίγο όλοι οι Ορειβάτες ήταν εδώ, και κανένας δεν ήταν άσχημα τραυματισμένος. Μονάχα ο Σίδηρος ο Δεύτερος φαινόταν να έχει χτυπήσει λιγάκι το χέρι του, το οποίο αιμορραγούσε. Πιο τραυματισμένος απ'όλους έμοιαζε ο Ορείχαλκος, που είχε τις πληγές από τα νύχια του Δημιουργήματος στο πρόσωπό του. Η Ημισέληνη έβγαλε ένα μαντήλι και, πολύ σοκαρισμένη για να μιλήσει, προσπάθησε απλώς να μαζέψει το αίμα απ'το πρόσωπο του γιου της.

«Εντάξει, μητέρα,» είπε εκείνος. «Είμαι εντάξει. Μερικές γρατσουνιές μόνο.» Αν και υποψιαζόταν πως θα είχε για πάντα επάνω του σημάδια απ'αυτό το χτύπημα. *Θα μου θυμίζει ότι πρέπει να είμαι πιο προσεχτικός με όλους,* σκέφτηκε. Ο θεός... ο ίδιος του ο θεός... ήταν Δημιούργημα: ένα πλάσμα που φαίνεται άνθρωπος αλλά δεν είναι.

Μα τους θεούς, το ήξερε αυτό η Αγαρίστη; Δεν τον εμπιστευόταν και τον παρακολουθούσε; Ή μήπως – το πιθανότερο, μάλλον – το Δημιούργημα ήταν δουλειά των Υπερασπιστών; Αυτού του – πώς τον είχε πει ο Ανδρόνικος; *Ελκράσ'ναρχ;*

Ο Σάνραντιλ'φεν είπε: «Πρέπει να πάμε στο Μέγαρο, τώρα, Άρχοντές μου. Αλλά με προσοχή. Η Ιωάννα είχε δίκιο που προειδοποίησε ότι ίσως ο Δημήτριος να είναι ακόμα εκεί και ίσως να μας περιμένει έχοντας στήσει κάποια παγίδα.»

Ο Ορείχαλκος απομάκρυνε τα χέρια της μητέρας του από το πρόσωπό του. «Ναι,» αποκρίθηκε, «θα πλησιάσουμε με μεγάλη επιφύλαξη, Σάνραντιλ.» Κι έκανε μερικά βήματα μακριά από τους επαναστάτες και τους συγγενείς του, φωνάζοντας τον Γκαρτάθλο.

Μια γυναίκα Ούρταθ ζύγωσε και είπε, στην Πανσάρντλια: «Γκαρτάθλο Τεμέλκο νεκρός, Γέγκμπεθ-κορ.»

«*Νεκρός;*»

«Όπλο με φως σκότωσε Γκαρτάθλο Τεμέλκο.»

«Ποιος είναι Ψηλός Άντρας τώρα; Ποιος είναι αρχηγός σας;»

«Γιος του. Νεσγκέθλο. Νεσγκέθλο Τεμέλκο ύστερα από... νοσόκρο-βαντ.»

Ο Ορείχαλκος υπέθεσε ότι αυτό ήταν κάποια τελετή για να πάρει ο Νεσγκέθλο επίσημα την εξουσία. «Θέλω να έρθετε μαζί μου,» είπε στη γυναίκα. «Στο Μέγαρο.» Έδειξε πέρα απ'τον καταυλισμό.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι. «Πρώτα νοσόκρο-βαντ, μετά μιλήσεις με Νεσγκέθλο Τεμέλκο, μετά συμφωνήσεις, μετά γίνεται.»

Ο Ορείχαλκος κατάλαβε: έπρεπε να ξανακάνει συμφωνία με τον καινούργιο αρχηγό των Ούρταθ· η παλιά συμφωνία δεν ίσχυε πλέον. Και μπορούσε να κάνει τη συμφωνία μόνο αφότου ο Νεσγκέθλο είχε γίνει επισήμως Ψηλός Άντρας.

Εν ολίγοις, δεν θα έχουμε υποστήριξη σήμερα.

«Λυπάμαι για τον θάνατο του Γκαρτάθλο,» είπε στη γυναίκα.

Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

«Λέω πως λυπάμαι που σκοτώθηκε,» εξήγησε ο Ορείχαλκος.

«Πέθανε σε μάχη, Γέγκμπεθ-κορ! Είμαι περήφανη γυναίκα Γκαρτάθλο Τεμέλκο – όχι λυπάμαι.»

Γυναίκα του; Ήταν γυναίκα του; Ο Ορείχαλκος δεν το ήξερε. Πάντως, δεν φαινόταν να είχε νόημα να της εκφράσει τα συλλυπητήριά του. Πρέπει να νόμιζε πως ο άντρας της είχε πεθάνει όπως όφειλε να πεθάνει.

Ο Ορείχαλκος απλώς ένευσε προς τη μεριά της, και επέστρεψε στον Ανδρόνικο και τους άλλους.

«Είμαστε μόνοι μας,» τους είπε. «Οι Ούρταθ δε θάρθουν μαζί μας. Ο αρχηγός τους είναι νεκρός.»

16.

Ο Φένχιλ έμεινε στον καταυλισμό των Ούρταθ γιατί το πόδι του ήταν σπασμένο· μαζί του, επίσης, έμεινε κι ο επαναστάτης που είχε τραυματιστεί στον ώμο από τη σφαίρα του Δημιουργήματος – τη σφαίρα που πήγαινε για το κεφάλι του Ανδρόνικου.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες και οι Ορειβάτες (οι τελευταίοι οπλισμένοι με όπλα που είχαν πάρει από τους Ούρταθ) βάδισαν προς το Πολύλιθο Μέγαρο. Το φορτηγό είχε καταστραφεί και δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν.

Καθώς προχωρούσαν, είδαν ένα ελικόπτερο να υψώνεται από το Μέγαρο και να πετά προς τα νότια.

«Νομίζω πως έχω μια υποψία ποιος ήταν αυτός...» είπε η Ανεμόφθαλμη.

Κι όταν έφτασαν στο Πολύλιθο Μέγαρο έμαθαν πως ο Δημήτριος είχε φύγει μαζί με τους λίγους Παντοκρατορικούς στρατιωτικούς που ήταν εδώ.

Οι εκρήξεις που είχαν ακουστεί από τη λίμνη Νόλκ'βα είχαν ανησυχήσει τους πάντες, και όλοι οι ευγενείς ήταν ξύπνιοι και συγκεντρωμένοι στην Υψηλή Αίθουσα. Ο Ορείχαλκος, ο Ανδρόνικος, και οι άλλοι τούς συνάντησαν εκεί, Ορειβάτες και Ουράνιους και Γεωμέτρους, ανάστατους.

«Τι γίνεται έξω, Ορείχαλκε;» φώναξε ο Σίδηρος ο Πρώτος καθισμένος στον Πολύλιθο Θρόνο. «Τι είναι όλη αυτή η φασαρία πρωί-πρωί; Και τι έπαθε το πρόσωπό σου;»

Φωνές και ψίθυροι αντηχούσαν μες στην αίθουσα. Η Αργιλία η Δεύτερη φώναξε: «Αυτός είναι ο Σάνραντιλ'φεν! Ο προδότης!» δείχνοντας τον Πρόμαχο με το χέρι της κι ατενίζοντάς τον εχθρικά με το μοναδικό της μάτι.

«Ησυχία!» είπε ο Ορείχαλκος. «Ησυχία, και θα μιλήσουμε για όλα. Συνέβησαν κάποια πολύ σημαντικά πράγματα χτες βράδυ και σήμερα το πρωί, και θέλω να σας πληροφορήσω όλους πως δεν είμαστε πλέον με το μέρος της Παντοκράτειρας.»

Οι φωνές δυνάμωσαν.

«Οι Παντοκρατορικοί,» φώναξε ο Ορείχαλκος προσπαθώντας ν'ακουστεί, «είχαν σκοτώσει τον Όνυχα τον Δεύτερο και τον είχαν αντικαταστήσει μ'ένα από τα Δημιουργήματά τους – έναν άνθρωπο που δεν είναι άνθρωπος!»

Οι φωνές έπαψαν απότομα.

Η κόρη του Όνυχα του Δευτέρου, η Χρυσάφια η Πρώτη, που σπάνια συμμετείχε στα κοινά του Οίκου και ήταν το τελείως αντίθετο του πατέρα της στον χαρακτήρα, είπε: «Τι είν'αυτά που λες; Πώς δεν ήταν άνθρωπος;»

«Κι όμως,» αποκρίθηκε ο Σίδηρος ο Δεύτερος. «Το είδα κι εγώ. Ήταν Δημιούργημα. Μεταμορφώθηκε μπροστά στα μάτια μας. Θα σας τα

εξηγήσουμε όλα, αρκεί να κάνετε *ησυχία*, όπως είπε ο γιος μου, γιατί με τέτοιο χάος δεν πρόκειται κανένας να καταλάβει τίποτα!»

Ο Ορείχαλκος χαμογέλασε αχνά, βλέποντας πως ο πατέρας του είχε ξαφνικά αφυπνιστεί από την απάθεια και τη βαρεμάρα που τον είχαν καταλάβει τα τελευταία χρόνια. Προς στιγμή, ο Ορείχαλκος είχε την αίσθηση πως ο χρόνος είχε γυρίσει πίσω.

Καθώς οι φωνές έπαυαν ξανά, μονάχα η φωνή του Σιδήρου του Πρώτου ακούστηκε: «Πες μας, λοιπόν, αδελφέ,» ζήτησε απευθυνόμενος στον Σίδηρο τον Δεύτερο, «τι συνέβη και ποιος σκότωσε τον αδελφό μας;»